

Ra Tường Kỳ

Contents

Ra Tường Kỳ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Đêm Động Phòng Gặp Hái Hoa Tặc	7
3. Chương 3: Phụ Quân “bệnh” Trong Truyền Thuyết.	9
4. Chương 4: Bị Đánh	13
5. Chương 5: Giả Bệnh?	16
6. Chương 6: Chân Chính “hầu Hạ” Là Thế Nào	18
7. Chương 7: Cả Hai Đều Là Ma Quỷ	22
8. Chương 8: Hái Hoa Đạo Mới Là Liên Hoa Nhân?	25
9. Chương 9: Yêu Tinh Đánh Nhau Đồ	29
10. Chương 10: Hái Hoa Tặc Diễn Xuân Thông Dụng	32
11. Chương 11: Gỗ Mục Không Thở Nấu	36
12. Chương 12: Mưa Gió Sắp Đến	39
13. Chương 13: Khổ Hình	43
14. Chương 14: Một Quyển Sách Cẩm Dẫn Phát Ý Động	47
15. Chương 15: Hái Hoa Đạo Bứt Rứt Cẩm	50
16. Chương 16: Đối Tượng Tha Thiết Ước Mơ Ra Tường	53
17. Chương 17: Đường Trường Bất Kể Thông Dâm	57
18. Chương 18: Không Như Mong Muốn?	60
19. Chương 19: Tâm Nguyên Đạt Thành?	64
20. Chương 20: Trở Về Cổ Phủ	68
21. Chương 21: Cùng Thiếu Gia Thượng Kinh	71
22. Chương 22: Quỷ Thủy	75
23. Chương 23: Kỳ Thập Thực Ôn Nhu	78
24. Chương 24: Hắc Phong Sơn Trại Đại Vương	82
25. Chương 25: Thanh Mai Trúc Mã “tuyền Ca Ca”	86
26. Chương 26: Khắc Khẩu	89
27. Chương 27: Ước Định	92
28. Chương 28: Tình Không Hạ Ôn Nhu	98
29. Chương 29: Đến Kinh	104
30. Chương 30: Nhắc Nhở Của Phụ Thân	107
31. Chương 31: Gặp Lại Hái Hoa Tặc	110
32. Chương 32: Lấy Người Đổi Người?	118
33. Chương 33: Tiêu Dao Vương Phủ	124
34. Chương 34: Liên Cơ	129
35. Chương 35: Một Cái Tắt	134
36. Chương 36: Chuyện Cũ Của Hứa Tam Nương	138
37. Chương 37: Tân Niên Đến	143
38. Chương 38: Say Rượu Nói Thực (1)	148
39. Chương 39: Say Rượu Nói Thực (2)	151
40. Chương 40: Đêm Hoa Đăng Lại Tương Phùng (1)	155
41. Chương 41: Đêm Hoa Đăng Lại Tương Phùng (2)	160

42. Chương 42: Như Mảnh Treo Chuông (1)	165
43. Chương 43: Nhân Đố, Gặp Chuyện Không May	170
44. Chương 44: Ra Tường (1)	174
45. Chương 45: Ra Tường (2)	179
46. Chương 46: Trong Nhà Có Khách	184
47. Chương 47: Đề Tên Bảng Vàng	188
48. Chương 48: Trở Lại	193
49. Chương 49: Tân Sống Pháp	197
50. Chương 51: Trảo Tặc (bắt Trộm)	202
51. Chương 52: Con Rể Tới Cửa?	206
52. Chương 53: Chỉ Có Hai Hàng Lệ	212
53. Chương 54: Phong Ba (1)	218
54. Chương 55: Phong Ba (2)	222
55. Chương 56: Tiêu Diệt (1)	225
56. Chương 57: Tiêu Diệt (2)	229
57. Chương 58: Hiểu Lầm (1)	232
58. Chương 59: Hiểu Lầm (2)	237
59. Chương 60: Hồ Lô Qua Xứng Bí Đỏ (1)	240
60. Chương 61: Hồ Lô Qua Xứng Bí Đỏ (2)	244
61. Chương 62: Hồ Lô Qua Xứng Bí Đỏ (3)	247
62. Chương 63: Nhận Cháu	250
63. Chương 64: Đính Hôn	255
64. Chương 65: Nguy Hiểm Lặng Lẽ Tới Gần?	258
65. Chương 66: Chúc Phúc (1)	262
66. Chương 67: Chúc Phúc (2)	266
67. Chương 68: Tân Nương Biến Mất	269
68. Chương 69: Đòi Nợ	274
69. Chương 70: Động Phòng	277
70. Chương 71: Kết Thúc	283

Ra Tường Ký

Giới thiệu

Vì hai mươi lượng bạc lễ hỏi” từ trên trời” , Cạn Liễu Liễu bị bán cho Cổ gia, làm phu nhân thứ 3 để

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ra-tuong-ky>

1. Chương 1

Gia thế của Cạn Liễu Liễu có lịch sử khá sâu xa, nếu phải kể chỉ sợ suốt ba giờ cũng kể không xong.

Ông cố tổ của Cận Liễu Liễu trước đây từng làm quan cử phẩm tú, đây chính là bằng chứng tốt nhất mỗi khi gia đình nàng muốn làm ra vẻ này nọ.

Đến thế hệ tổ phụ, dù có học cỡ nào thì thi thư cũng không thể vào đầu dù chỉ một chữ, điều này làm cho ông cố tổ thật tức muốn chết

Khó khăn lắm mới đến thế hệ phụ thân nàng, có thể nói mình đầy thi thư, tài năng không thua kém bất kỳ ai, thế nhưng mới làm tú tài không đến một năm liền ngã bệnh, lần bị bệnh này bị luôn mười năm.

Sản nghiệp nhỏ bé của tổ phụ sớm đã dùng để chữa bệnh cho phụ thân. Cho nên chi phí sinh hoạt của cả nhà đều dựa vào khả năng may vá và giặt quần áo cho người ta của mẫu thân, cộng thêm cũng có nuôi trong vườn hơn mười con gà mái.

Trong nhà còn mẫu đất cần cỗi cuối cùng, vào tháng trước khi Cận Liễu Liễu đến tuổi cập kê đã bị bán cho trưởng thôn để đổi được. Đến tháng này, trong nhà chỉ còn tạm gọi là cầm cự được, nhưng cha nàng vẫn bệnh nằm ở trên giường, hít vào thì nhiều thở ra thì ít.

Vì sao? Cũng đã uống thuốc hơn nửa tháng

Mẫu thân nàng phải xoay sở khắp nơi, nhưng cũng không thể giúp được gì nhiều, làm sao có phương thức gì có thể biến ra thuốc đây?

Mất thấy tinh thần tướng công càng ngày càng xuống, còn phải lo bữa ăn trong nhà, mẫu thân nàng cảm thấy bế tắc nên đã cởi bỏ lưng quần hướng vào phòng trong muốn kết thúc cho xong hết mọi chuyện.

Vừa bước vào gian phòng nơi bà vẫn dùng để may vá. Bà cạy đặng tìm một thanh xà ngang đang vừa định đứng lên, lại nghe thấy trong sân truyền đến một trận tiếng la.

“Cận tẩu, Cận tẩu! Ta tới báo tin vui cho bà này!”

Vì thế Cận tẩu lại đem lưng quần trên xà ngang kéo xuống, vội vàng buộc lại trên lưng chính mình, sau đó đi ra ngoài.

Từ đằng xa chạy tới quả nhiên là bà mới nổi danh Trương Tử bà, chỉ thấy trên mặt bà hé ra khuôn mặt đầy son phấn, mùi trên người nước hoa đậm đặc tới mức từ xa cũng có thể ngửi được.

“Trương bà, như thế nào lại đến nhà chúng ta?” Cận tẩu trong bụng nghi hoặc hỏi.

Trương Tử bà nét mặt tươi cười như hoa, một phen liền kéo Cận tẩu nói “Ta đặc biệt tới đây để báo cho gia đình các người tin vui! Cổ thiếu gia lại muốn cưới thêm tiểu thiếp, đại a đầu nhà các người được coi trọng rồi đó! Đây chính là việc rất đáng ăn mừng a!”

“Cổ gia? Cổ gia nào?”

“Còn hỏi Cổ gia nào? Trong phạm vi vài trăm dặm quanh đây chỉ có một Cổ gia nổi danh nhất vùng thôi a.” Trương Tử bà nói đến nước miếng bay tứ tung.

“Nhà bọn họ? Kia có phải nhà nổi tiếng giàu có đến nổi tài sản mười đời cũng không dùng hết?” Cận tẩu vừa có sắc mặt vui mừng đã nhú mày: “Nhưng là làm thiếp nhà người ta, chỉ sợ tướng công ta sẽ không bao giờ đáp ứng.”

Trương Tử bà nhìn ngôi nhà rách nát của Cận gia với vẻ mặt khinh thường “Bộ đáng như thế kia, còn tỏ vẻ kiên cường làm gì? Nhà các người không phải đang cần tiền mua thuốc sao? Ta không phải nói các người, nếu không phải bộ đáng đại a đầu của nhà các người tốt, được Cổ gia người ta nhìn trúng, lại là đặc biệt đi xung hỉ, nếu không ngay cả làm thiếp, ta nghĩ như thế nào cũng không đến lượt nhà các người.”

Cận tẩu còn có chút do dự, Trương Tử bà liền vung tay lên “Người ta ra lễ hỏi tận hai mươi lượng bạc, nếu nhà bà không muốn, còn rất nhiều cô nương khác đang chờ a!”

“Bà nói cái gì? Lễ hỏi đến hai mươi lượng bạc?” Hai mắt Cận tẩu mở lớn như hai cái chuông đồng.

“Cũng không phải sao? Hai mươi lượng bạc đó nha, không biết có thể mua biết bao nhiêu là thuốc, người cứ từ từ mà tính. Hơn nữa, nhìn bộ dáng của đại a đầu nhà các người, vào nhà Cổ gia, qua một thời gian sinh cho hẳn thêm một tiểu hài tử, về sau, các người sẽ có cuộc sống tốt hơn!”

Cận tẩu nghĩ tới tướng công đang nằm hấp hối trên giường, cắn răng nói “Được, việc hôn nhân này, chúng ta đồng ý!”

Trương Tử bà mặt mày hơn hớn trở lại Cổ gia thông báo một tiếng, sau đó lĩnh rất nhiều tiền thưởng, tất nhiên là rất vui vẻ.

Đối với nữ nhân vật chính Cận Liễu Liễu của chúng ta, chuyện nàng sắp trở thành tiểu thiếp thứ ba này nàng hoàn toàn không hề hay biết, vì lúc này nàng đang cùng đệ đệ A Bảo lên núi hái rau dại.

Hái đầy sọt rau dại, nàng vô cùng vui vẻ dẫn A Bảo xuống núi về nhà. Nghĩ đến có thể nấu một nồi cháo rau dại nước miếng trong miệng nàng ứa ra.

Khi nàng vào bếp chuẩn bị, đang nhóm lửa nàng đã bị một tin tức làm toàn thân run rẩy.

Gi?

Nàng bị nương nàng bán làm tiểu thiếp thứ ba a ỏm trong truyền thuyết – Cổ thiếu gia?

Nàng không muốn!

Nàng cùng tiểu thợ rèn trong thôn liếc mắt đưa tình đã lâu, nhìn hấn một thân ngăm đen bắp chân chắc thịt, đây mới là nơi phỏ thác chuyện chung thân đại sự mà nàng Cận Liễu Liễu muốn a.

Nàng có chết cũng không muốn gả ột con ma ỏm giống phụ thân của nàng!

Cận Liễu Liễu khóc lớn, thậm chí còn học theo mẫu thân lúc trước làm bộ cởi xuống lưng quần đòi treo cổ tự tử, mẫu thân nàng úp mặt vào bàn tay khóc.

“Được, mẫu thân cùng chết với con! Chúng ta cùng nhau chết!” Cận tẩu vừa mắng vừa khóc “Nếu không phải trong nhà trở thành như vậy, nếu không phải cha con ngay cả thuốc cũng không có để uống, mẫu thân lại làm sao có thể đem con bán đi qua! Nuôi con lớn như vậy, con liền nhắm tâm nhìn phụ thân con bị bệnh mà chết?”

Cận Liễu Liễu bị mắng nói không ra lời, nhìn trong buồng lại thấy phụ thân đang thở khó khăn, lại nhìn A Bảo cùng tiểu đệ A Bối đang cùng mẫu thân ôm nhau gào khóc, cúi đầu “Con làm theo lời mẫu thân là được rồi”

Mẫu thân nàng thấy nàng trong lời nói đầy ủy khuất, nghĩ đến Cận Liễu Liễu từ nhỏ đến lớn phải sống khổ sở, nhất thời trong lòng buồn vô cùng, ôm Cận Liễu Liễu khóc thống khoái.

Mặc kệ cả nhà khóc như thế nào, cái ngày nên đến cũng sẽ đến.

Cổ gia vì muốn mau chóng xung hỉ cho Cổ Vưu Chấn, tùy tiện chọn một ngày lành, cưới Cận Liễu Liễu vào cửa .

Vào ngày thành thân, Cận Liễu Liễu mặc xiêm y phấn hồng xinh đẹp, đây là y phục mà mỗi nữ nhân chỉ mặc duy nhất một lần trong cuộc đời, đầu đội đầy châu ngọc, thậm chí mang một đôi giày thêu nàng chưa thấy qua.

Nàng cùng mẫu thân đông sờ tây sờ xoa bóp xiêm y, nàng hỏi mẫu thân “Mẫu thân, bộ xiêm y này không biết bao nhiêu ngân lượng thế?”

Mẫu thân nàng nuốt nuốt nước miếng nói “Ta nghĩ nếu bán hết toàn bộ đàn gà mái nhà chúng ta mới có thể mua”

Trương Tử bà một bên chỉ huy người chải đầu cho Cận Liễu Liễu, một bên xem thường nói “Nói các người cũng không tin, các người ở đó mà suy diễn. Chỗ trang sức đó, đáng giá hơn năm lượng bạc.”

Hai mắt mẫu thân nàng mở lớn “Gi? Giá trị nhiều ngân lượng như vậy sao?”

Trương Tử bà tiếp tục nói: “Nhà các người thật sự là tốt số, sinh được một khuê nữ tốt. Người ta nói đại quân gia cổ gia có thể nói là người rất keo kiệt . Nhưng người nhìn xem trang phục này đúng là loại tốt.”

Nước miếng trong miệng Trương Tử bà bay tứ tung, thân thủ không ngừng giúp Cận Liễu Liễu đánh phấn, ở trong lòng một bên cười thầm: may mắn nhà này không biết được, hơn phân nửa ngân lượng đã bị ta lấy mất.

Cận Liễu Liễu giống như nằm mơ, mặc cho Trương Tử bà giúp nàng vẽ mày đánh phấn, hồng hồng hai gò má, còn đánh môi đỏ mọng.

Từ một tiểu mỹ nhân xinh đẹp nàng bị Trương Tử bà cùng lão mục tử trang điểm thành nữ quý. Chỉ sợ khi Cổ thiếu gia vào động phòng, không bệnh cũng bị dọa thành bệnh.

Nhưng Cận Liễu Liễu cùng mẫu thân nàng không hiểu, mẫu thân nàng nhìn hai má cùng môi hồng hồng, vừa lòng gật gật đầu nói “thật đẹp”

Cận Liễu Liễu cũng mặc kệ cái gì đẹp mặt hay khó coi, nàng cả đêm qua đã không ăn cái gì, trong bụng đã sớm kháng nghị

“Mẫu thân, con đói.”

“Đói? Kiên nhẫn đi! Đợi vào Cổ gia, bảo đảm con sẽ được ăn thịt đến chóng đờ không nổi!” Mẫu thân nàng vừa nói, vừa không quên nhắc nhở nữ nhi: “Đến lúc đó đừng quên mang chút thịt về cho chúng ta, a.”

Cận Liễu Liễu nuốt nước miếng, vì thế cũng bắt đầu hy vọng mau một chút đi đến Cổ gia, ăn thịt ngon.

Rất cục mọi thứ đã chuẩn bị hoàn tất, Trương Tử bà chỉ huy bên ngoài người bắt đầu đốt pháo. Sau đó giúp Cận Liễu Liễu trong xiêm y xinh đẹp ngồi lên cỗ kiệu do Cổ gia phái người đưa tới.

Mẫu thân nàng bỗng nhiên hốt mất phẩm hồng, đuổi theo ra ngoài phòng giữ chặt tay Trương Tử bà: “Liễu Liễu của nhà ta, Liễu Liễu của nhà ta...”

Trương Tử bà dùng bàn tay đầy đặn vỗ vỗ bàn tay thô ráp như chân gà của Cận tẩu: “Cận tẩu yên tâm đi, đại a đầu nhà tẩu, về sau chỉ có vinh hoa phú quý, các người vui còn không kịp”

Nói xong, liền mang theo chiếc kiệu nhỏ nghênh ngang mà đi.

Cận Liễu Liễu hồi hộp ngồi vào cỗ kiệu, chỉ cảm thấy thật lạ lùng, nàng vụng trộm xốc lên khăn voan, vén một chút màn che kiệu, muốn nhìn bên ngoài một chút.

Ai ngờ lộ ra mấy đầu ngón tay, đã bị Trương Tử bà đại lực vỗ trở về: “Bỏ xuống cho ta! Chưa đến nơi, không được động đây!”

Cận Liễu Liễu bị đánh đau liền buông tay xuống không dám lộn xộn nữa.

Nhà của Cổ gia thật giàu có tuy rằng chỉ cưới tiểu thiếp nhưng trong nhà, sảnh đường cũng khoản đãi tiệc rượu đầy đủ, nhìn thật vui vẻ.

Cổ Vưu Chấn vẫn nằm ở trên giường bệnh, tất nhiên là không có khả năng đi ra gặp khách, vì thế tất cả chiêu đãi, đều từ nương tử được cưới hồi đàng hoàng – Lý thị làm chủ.

Lý thị là nữ nhi của một phú hào giàu có, từ nhỏ đã tập cầm kỳ thư họa, biết thư đạt lễ. Đáng tiếc người này không có phúc, từ lúc gả cho Cổ Vưu Chấn đến nay đều sẽ không gặp phu quân quá một ngày.

Từ khi lão thái thái mất Cổ gia tất cả đều phải dựa vào nàng. Lần này Cổ Vưu Chấn bệnh tình ngày càng nặng, theo thầy bói nói phải cưới thêm một vị tiểu thiếp để xung hỷ, bằng không chỉ sợ Cổ Vưu Chấn bệnh tình sẽ càng lúc càng nghiêm trọng, vì thế nàng không chút suy nghĩ mà đồng ý.

Còn đặc biệt căn dặn đại quản gia dựa theo sự tính toán ngày sinh tháng đẻ của thầy bói để tìm, không nghĩ tới, ngay tại bên trong thôn ở phía tây đã tìm thấy. Chính là cô nương tuổi còn nhỏ, mới mười lăm.

Lý thị so với Cổ Vưu Chấn lớn hơn ba tuổi, nay đã muốn hai mươi lăm. Cho dù là Nhị thiếu phu nhân cũng chỉ mới hai mươi mốt. Nay lại đón vào cửa một tiểu nương tử xinh đẹp mà tuổi lại còn rất trẻ, trong lòng nàng có chút không vui.

Nếu không dựa theo tính toán của thầy bói chỉ sợ chậm trễ bệnh tình của Cổ Vưu Chấn, nàng cũng chỉ có thể mang theo khuôn mặt tươi cười, đem tân nương đón vào cửa.

Tuy rằng không nhìn thấy mặt ở đằng sau khăn voan, nhưng Lý thị vẫn là liếc mắt một cái liền nhìn ra Cận Liễu Liễu thân hình mảnh khảnh. Bất quá, có chút tinh tế, vóc dáng cũng không tệ.

Nàng lại cảm thấy yên tâm, nhưng cũng có chút lo lắng, quyết định sau khi tiệc tan, phải thị uy trước mặt tân nương tử

Cận Liễu Liễu bị người dẫn đi, đầu óc có chút choáng váng vì không biết đã đi qua bao nhiêu con đường, mới bước vào một căn phòng. Trong phòng có một mùi hương, Cận Liễu Liễu cho tới bây giờ cũng chưa từng ngửi qua mùi hương thơm như vậy, không tự chủ được hít thêm vài cái.

Trương Tử bà nghe thấy âm thanh nàng hít vào, liền chạy nhanh nhỏ giọng nhắc nhở nàng: “Đại a đầu, người nếu đã vào cửa, phải tuân thủ quy củ nơi này, vì vậy không được hít vào.”

Cận Liễu Liễu nghe lời Trương Tử bà liền gật đầu.

Nếu người đã được đưa đến, Trương Tử bà cũng nên lui ra. Một nha hoàn mang nàng đi lĩnh tiền, còn lại vài nha hoàn liền giúp đỡ Cận Liễu Liễu ngồi vào mép giường, dặn dò nàng trăm ngàn lần đừng nhúc nhích cũng đừng lên tiếng, sau đó liền đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại có một mình Cận Liễu Liễu, nàng ngồi ở mép giường, nghe thấy tất cả mọi người đi ra ngoài, mới dám nhắc lên một góc khăn voan, vụng trộm nhìn bốn phía.

Nơi này giống như phòng họa lý ở thôn trường gia thật xinh đẹp, còn có nền đỏ mà nàng chỉ có thể nhìn thấy trong miếu. Còn nữa, hiện nay nàng đang ngồi trên giường thật lớn nha, vài người nằm cũng còn được.

Nàng lặng lẽ dùng tay sờ sờ đệm trên giường.

Oa!

Cái này mới gọi là mềm mại a!

Thật mềm mại giống với ngực mẫu thân năm đó!

Cận Liễu Liễu sờ đến nghiện, hận không thể lập tức cởi giày, gục mặt trên giường đánh một giấc. Trong lúc đang đùa hăng say, lại nghe tiếng cửa phòng mở ra, một đám nữ nhân vào phòng

Đi đầu chính là Lý thị, nàng vẫn là không yên lòng, vì thế mới đi tới đây, mang theo nha hoàn Bà Tử đi phía sau đến xem. Nhìn thấy khăn voan của tân nương đã bị kéo ra, đáng ngồi xiêu vẹo.

Lý thị nhất thời thay đổi mặt: “Tam thiếu phu nhân, muội ngồi xuống cho ta!”

Cận Liễu Liễu hoảng sợ, không nghĩ tới nơi này còn có người hung ác hơn Trương Tử bà, bàn tay nàng run run, kéo khăn voan lại ngay ngắn.

Lý thị đi đến bên giường, chỉ vào nàng nói: “Nếu đã vào Cổ gia, phải tuân theo quy củ nhà chúng ta. Ngày mai bắt đầu, muội hãy đi theo Vú Trương, Vú ấy nói muội làm cái gì thì muội làm cái đó, cho đến khi muội học xong quy củ nhà chúng ta mới thôi. muội nhớ kỹ cho ta, chúng ta để muội vào cửa, là để muội chăm sóc tướng công, nhưng muội cũng đừng đắc ý mà quên đi thân phận của mình ở nhà này là gì!”

Cận Liễu Liễu cảm như hén, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ có thể đem thân mình cúi thật thấp, liều mạng gật đầu.

“Thật không có quy củ! Thiếu phu nhân cùng Tam thiếu phu nhân nói chuyện như thế nào ngay cả trả lời đều không có? Nghe hiểu được, phải trả lời “Dạ”!” Vú Trương bắt đầu nổi lên chức trách mà răn dạy.

“Dạ” Cận Liễu Liễu không dám không nói.

“Thiếu phu nhân, khách còn đang chờ ở đại sảnh” một nha hoàn nhẹ nhàng nhắc nhở một chút.

Lý thị thấy trước thái độ hung hăng của mình Cận Liễu Liễu cũng không dám nói gì, cả người run run, cảm thấy buổi đầu ra oai kết quả thu được cũng không ngoài dự kiến, mang theo mọi người lại trở về đại sảnh.

Cận Liễu Liễu chờ thêm thời gian đốt hết một nén nhang, bỗng nhiên bỏ nhào vào trên giường, gào khóc: “Mẫu thân, người sao có thể đem bán con đến chỗ này a!”

2. Chương 2: Đêm Động Phòng Gặp Hái Hoa Tặc

Cận Liễu Liễu khóc đến một liên dùng mảnh vải trên đầu (ta nghĩ đây là khăn trùm đầu của cô dâu) lau mặt sạch sẽ, sau đó trèo lên giường lớn ngủ.

Ngoài đại sảnh, tiệc rượu vẫn tiếp tục đến tận khuya. Lý thị bị vài tân khách quen biết chuốc rượu mấy lần vì thế lúc tan tiệc, cảm thấy có chút say liền trực tiếp kêu nha hoàn đưa về phòng nghỉ ngơi. Thiếu phu nhân đã đi ngủ, tự nhiên cũng không có ai để ý đến tam thiếu phu nhân trẻ người non dạ này. Cũng vì thế mà Cận Liễu Liễu có được một giấc ngủ thật ngon.

Nàng ngủ đến tận khi cảm thấy đói bụng.

Nến đỏ trong phòng đã sớm tắt, Ánh trăng bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng. Cận Liễu Liễu từ nhỏ ở nhà vốn không quen thấp đèn nên theo thói quen đứng lên, nường theo ánh trăng xem xét khắp phòng.

Cổ gia dù sao cũng là nhà giàu, Cận Liễu Liễu tuy rằng xuất thân nghèo hèn được người ta cưới vào cửa làm tam thiếu phu nhân nên phòng vẫn được dựa theo cấp bậc mà bố trí. Đồ đạc trong phòng không ít lại còn có một bàn ăn với đầy đủ rượu thịt.

Mùi Cận Liễu Liễu so với mất còn tinh hơn. Không mất quá nhiều công sức nàng đã tìm được vị trí phát ra mùi thơm. Đặt mông ngồi xuống ghém nàng không chút suy nghĩ, tóm lấy con gì đó to to đưa vào miệng.

A! Thì ra là gà nướng!

Cận Liễu Liễu quá vui mừng. Nàng vào thời điểm lễ mừng năm mới đến nhà trưởng thôn chúc tết, lão thái nhà trưởng thôn có thiện tâm cho nàng một cái đùi gà nướng, mùi vị đó đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ.

Có phải vào Cổ gia, chỉ cần nàng thành thật nghe lời, là có thể mỗi ngày đều được ăn gà nướng? Nếu là như vậy, đừng nói kêu nàng nghe lời, kêu nàng làm cái gì, nàng đều nguyện ý!

Nàng từng miếng từng miếng cắn gà nướng, chỉ cảm thấy trên đời này chưa từng hạnh phúc như vậy.

Thình lình, phía sau phát ra tiếng cười “haha”, đồng thời vang lên tiếng một người nói chuyện: “Khẩu vị của Tam thiếu phu nhân thật sự là tốt nha”.

Cận Liễu Liễu bị dọa sợ đến vỡ mật, nhanh tay đem gà nướng trả lại chỗ cũ, tội nghiệp cầu xin tha thứ nói: “Thiếu phu nhân, muội không dám, muội về sau cũng không dám trộm ăn gà nướng nữa.”

Lại thấy người kia cười lớn hơn, một ngọn đèn cũng đột nhiên sáng, người nọ nói “Nàng xem lại cho kỹ một chút, ta có phải hay không là thiếu phu nhân của nàng?”

Cận Liễu Liễu nghe thanh âm cùng giọng điệu đều khác Lý thị vì thế đánh bạo ngẩng đầu lên, liền thấy giữa phòng có một nam nhân trẻ tuổi đang đứng phe phẩy chiếc quạt trước ngực.

Vừa thấy không phải Lý thị, Cận Liễu Liễu yên lòng, vì thế cầm lại gà nướng, một bên cắn một bên hàm hàm hồ hồ hỏi hần: “Huynh là ai?”

“Tam thiếu phu nhân trăm ngàn lần đừng sợ. Ta chính là đạo tặc hái hoa Vân Thượng Phi, người mà trong phạm vi ngàn dặm ai nghe thấy cũng phải biến sắc.” Nam tử nói xong đắc ý dào dạt, chờ Cận Liễu Liễu có phản ứng giống nhóm tiểu nương tử khác bị hần “ghé thăm” vào ban đêm. Hoặc là kêu to hoặc là lập tức té xỉu.

Khả hần đợi một hồi lâu, Cận Liễu Liễu cũng không có một chút phản ứng lại. Toàn bộ sự chú ý của nàng đều đặt ở con gà đang cầm trên tay, đem toàn bộ gà nướng ăn sạch sẽ, sau đó còn uống một ngụm trà lớn mới hồi phục lại tinh thần tiếp tục nhìn về phía Vân Thượng Phi.

“Đạo tặc hái hoa là cái gì? Huynh là kẻ trộm hoa à? Bên kia có mấy bồn hoa, ta cũng không biết tên, dù sao cũng không phải của ta, huynh chuyển đi cũng được.” Cận Liễu Liễu hào phóng nói.

Vân Thượng Phi cứng họng, tiểu nương tử này, không phải là ngọc tử chứ? Nhưng là xem vẻ mặt của nàng cũng không giống a.

Đúng như lời hần nói, hần quả thật là đạo tặc hái hoa làm cho trong vòng mười dặm quanh đây mỗi người nghe thấy đều biến sắc. Bởi vì hần dáng vẻ đường đường, phong độ bất phàm, lại am hiểu lời ngon tiếng ngọt, nên rất nhiều tiểu thư cùng hần ôn tồn một đêm, thậm chí sẽ vì bảo vệ hần, mà dấu diếm chuyện này.

Chính là vì Vân Thượng Phi thủ đoạn rất cao, các tiểu thư bị phá hủy danh dự cũng sẽ không tiếc, cho nên rất nhiều nhà giàu đều thuê hộ vệ riêng, ngày đêm canh giữ dưới lầu thêu của các tiểu thư.

Cũng bởi Vân Thượng Phi trừ bỏ tướng mạo bất phàm ở ngoài, còn có một thân võ công cái thế, nhất là khinh công xuất quỷ nhập thần, biệt hiệu là “Vân Thượng Phi”. Hần có thể dễ dàng vòng qua cửa hộ vệ đi vào lầu thêu, lại thần không biết quỷ không hay lạng lẹ rời đi.

Nha môn đã sớm treo giải thưởng tước nã hần, tuy nhiên bởi vì hần hành động thật mơ hồ, có lúc vài ngày lại hành động một lần, có khi cả tháng không thấy động tĩnh nên không đoán được thời điểm gây án, lại cũng không thể phái ra lượng nha dịch lớn ngày đêm canh giữ tại những nhà giàu có khả năng phát sinh vụ án, cuối cùng cũng không có cách nào bắt hần về quy án.

Bởi vậy có thể thấy được Vân Thượng Phi này có bao nhiêu lợi hại. Lần này, hần nghe nói ma ồm Cổ Vưu Chấn muốn nạp một tiểu nữ mới mười lăm tuổi làm tam thiếu phu nhân vì thế đặc biệt tới xem náo nhiệt. Trong lòng hần nghĩ, Cổ Vưu Chấn này nằm liệt giường đã nhiều năm, cho dù nạp tam thiếu phu nhân mỹ mạo trẻ tuổi cũng không có phúc hưởng thụ. Không bằng Vân Thượng Phi hần chịu khổ một chút, hảo hảo thương yêu tiểu cô nương này.

Vì thế đợi đêm dài yên tĩnh, khách khứa đều về hết, hạ nhân từ trên xuống dưới cũng đều ngủ, hần liền giả trò cũ, ngênh ngang đi vào tân phòng.

Trong phòng tối đen, ngay cả nến cũng không thắp, Vân Thượng Phi lách đầu, xem ra tương lai của vị tam thiếu phu nhân này thật không tốt.

Vân Thượng Phi công lực thâm hậu có thể nhìn rõ cả trong bóng tối. Chỉ nhìn lướt qua liền có thể thấy gian phòng này bố trí thật qua loa. Chỉ có thể bằng phòng ngủ của một nha hoàn nhất đẳng. Còn tam thiếu phu nhân kia chính là đang mặc hỉ y, gục bên giường lớn ngủ say sưa.

Mặt nàng hướng vào bên trong nên không nhìn thấy rõ diện mạo. Bất quá Vân thượng Phi cũng không nóng nảy, tùy ý ngồi xuống, chờ một hồi nàng ngủ đủ sẽ thắp đèn, rồi mới đánh thức nàng mà hảo hảo dạy nàng chuyện khoái hoạt.

Có điều không như hần tưởng, tam thiếu phu nhân bỗng nhiên tỉnh dậy. Vân Thượng Phi còn có thể nghe thấy âm thanh phát ra từ bụng nàng.

Hần nhếch miệng cười. Hần là đã đói bụng. Hần chờ nàng tự mình châm đèn để cho hần có thể xem diện mạo tiểu nương tử này một chút. Ai ngờ, nàng không hề chạm đến ngọn đèn, rất nhanh đi xuyên qua phòng đến thẳng bàn ăn, ngồi xuống chuẩn xác cầm gà nướng lên ăn.

Vân Thượng Phi có chút kinh ngạc. Không lẽ vị tam thiếu phu nhân này cũng có thể nhìn rõ trong bóng tối? Nhìn nàng thân mình gầy tong teo, không giống đã luyện võ công a. Kế tiếp hần càng giật mình.

Đừng xem cô nương này dáng người nhỏ bé, nhưng khẩu vị của nàng thực không tồi. Nàng cầm gà nướng không ngừng cắn, trong phòng chỉ nghe thấy thanh âm nhỏ vụn cắn nuốt cùng tiếng than thở “Ăn ngon” mơ hồ.

Mắt xem xét nàng ăn một hồi, Vân Thượng Phi không nhịn được cười ta tiếng, rồi mới đốt đèn lên đánh giá diện mạo tân nương tử.

Quả nhiên là Cổ gia nạp thiếp, tuy nói rằng tiểu nương tử xuất thân hàn hân nhưng bộ dạng thật sự tốt. Một đôi mắt ôn nhuận sáng ngời, mặt trái xoan, hàng mi liễu diệp, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bởi vì vừa ăn gà nướng béo ngậy nên thoát nhìn càng mê người. Tiếc là tuổi còn hơi nhỏ, hơn nữa, do từ nhỏ không được ăn ngon nên vóc người có chút gầy gò. Nếu đợi hai năm nữa, nàng có thể trở mà càng đẹp mắt.

Vì thế Vân Thượng Phi khấn cấp báo danh hào chính mình. Nhưng ai biết tiểu nương tử lại trấn định tự nhiên, tựa như hấn không tồn tại tiếp tục ăn gà nướng. Đến tận khi ăn hết toàn bộ con gà nàng mới rảnh tâm nhìn hấn một chút.

Vân thượng Phi luôn tự hào tên tuổi của mình, hôm nay lại gặp Cận Liễu Liễu hoàn toàn không có chút phản ứng, ít nhiều làm tổn thương lòng tự trọng của hấn. Chưa từng có nữ nhân nào gặp hấn mà không bị mê hoặc. Nay Cận Liễu Liễu không thèm để hấn vào trong mắt, gà nướng so với hấn còn hứng thú hơn khiến tự tin của hấn hút chốc giảm đi một nửa.

Kỳ thật Vân Thượng Phi lo lắng cũng bằng thừa, hấn chỉ luôn xuyên qua phòng các tiểu thư khuê các cùng thiếu phụ nhà giàu, không biết đến người xuất thân hàn vi như Cận Liễu Liễu mỗi ngày chỉ quan tâm đến việc lấp đầy bụng, hoàn toàn không biết cái gì là hái hoa tặc.

Về phần nói đến cái gì mỹ nam tử linh tinh. Phụ thân Cận Liễu Liễu tuy rằng mi thanh mục tú, nhưng lại gầy yếu không dậy nổi, vì thế từ nhỏ nàng đã cho rằng chỉ có người thân đầy thịt như tiểu thợ rèn ở đầu thôn mới xứng đáng được xưng là mỹ nam tử. Cho nên nhìn Thượng Vân Phi trước mắt, tuy được thể nhân khen ngợi bộ dáng tuyệt hảo, nhưng trong mắt Cận Liễu Liễu căn bản còn kém đệ đệ A Bảo nhà nàng.

Đương nhiên, Cận Liễu Liễu cũng không phải là đứa ngốc, nếu không Cổ gia sẽ không dễ dàng cưới nàng vào cửa. Nàng trước đi theo phụ thân đọc không ít kinh thư. Phụ thân nàng bởi vì thân thể không tốt, vài năm trước còn có thể ngồi dựa vào đầu giường, lạc thú duy nhất là dạy Cận Liễu Liễu đọc sách, viết chữ. Cho nên Cận Liễu Liễu tuy rằng là con nhà nghèo nhưng so với một số tiểu thư còn biết nhiều văn hơn. Chính là nàng quanh năm chỉ ở trong thôn lo lấp đầy cái bụng nên chưa từng nghe qua, chưa từng thấy qua sự đời.

Vân Thượng Phi thu hồi cây quạt, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu: “Tam thiếu phụ nhân thật không biết cái gì gọi là đạo tặc hái hoa sao?”

Cận Liễu Liễu gật đầu: “Ta lần đầu mới nghe qua, thì ra còn có người chuyên môn trộm hoa. Nhìn huynh y phục cũng không tồi, không khác gì thiếu gia nhà giàu, như thế nào không biết quân tử có cái nên làm, có việc không nên làm sao, sao lại giống đầu trộm đuôi cướp vậy?”

Vân Thượng Phi mắt sáng lên: “Nàng có đọc sách?”

“A”. Cận Liễu Liễu lười nói lại với hấn, ăn no xong, con sâu ngủ liền trở lại.

Nàng chạy đến bên giường ngồi xuống, nói với Vân Thượng Phi: “Huynh đến lấy hoa đi, không cần âm ỉ khi ta ngủ.” Nói xong nàng lại hướng bên giường tiếp tục ngủ.

Vân Thượng Phi nghe được trên giường truyền ra tiếng ngáy nho nhỏ mà toát mồ hôi. Hấn hôm nay xem như gặp được chuyện lạ ngàn năm.

Bất quá gần đây hấn cũng chưa gặp chuyện gì cổ quái như vậy. Xem ra tam thiếu phụ nhân của Cổ gia này có thể cùng hấn tiêu khiển một thời gian. Trước cứ lưu trữ tình huống này, về sau chậm rãi hưởng dụng cũng không muộn a. Vì thế hấn ngênh ngang mở cửa phòng, tiêu sái biến mất dưới ánh trăng.

3. Chương 3: Phu Quân “bệnh” Trong Truyền Thuyết.

Cận Liễu Liễu ăn uống no đủ, còn nằm mộng thấy đang ăn gà nướng. “Đinh đinh đinh đinh” Một loạt tiếng ồn ào như sét đánh bên tai làm Cận Liễu Liễu bị dọa đến hồn vía đều bay mất một nửa. “Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Nàng bối rối ngã xuống giường, đôi mắt mờ mịt mở to.

“Làm sao vậy? Đến giờ này rồi mà ngươi còn dám ngủ, thật đúng là đã xem mình trở thành tiểu thư. Nhanh đứng lên cho ta! Thay xiêm y! Đi thỉnh an thiếu phụ nhân.” Chỉ thấy Vú Trương một tay cầm chậu đồng, tay kia cầm chày cán bột, vẻ mặt dửng dưng nổi giận.

Cận Liễu Liễu bị dọa không nhẹ, cuối cùng mới nhớ ra mình đã bị bán đến nhà người ta, vội vàng đứng lên.

Vú Trương lại bắt đầu chỉ tay: “Nhanh, đem y phục này thay vào.”

Một nha đầu đi theo Vú Trương lập tức đưa lên một bộ y phục màu phấn hồng. Cận Liễu Liễu khó hiểu: “Y phục trên người ta mới mặc hôm qua đã phải thay sao?”

Vú Trương hừ một tiếng cười nhạt: “Ta biết người nghèo không có kiến thức mà. Nào có ai ngày đầu vào cửa không thay đồ. Thiếu phu nhân nói người dù sao cũng là tam thiếu phu nhân xưng hỉ, cứ theo quy củ mà làm. Về sau, chi phí ăn mặc của người cùng nhị thiếu phu nhân giống nhau. Tiểu nha đầu này cho người sai sử. Miễn cho người ta nói chính thất Cổ gia chúng ta khi dễ tiểu thiếp.”

Tiểu nha đầu kia xem ra còn nhỏ hơn Cận Liễu Liễu một chút, may mà lớn lên cũng khỏe mạnh, mặt tròn tròn khá thông minh. Cận Liễu Liễu cũng biết rằng nhà giàu thường có nha hoàn sai vặt, chỉ là không nghĩ tới thiếu phu nhân hôm qua hung ác như vậy, vậy mà vẫn cho nàng một nha hoàn.

Kỳ thật nha hoàn kia vốn phụ việc ở nhà bếp, sau Vú Trương thấy nàng lanh lợi, liền quyết định cho đi theo hầu tam thiếu phu nhân. Dù sao cũng là con nhà nghèo, có nha hoàn là tốt rồi, còn quản nha hoàn này lúc trước làm cái gì đâu. Mà tiểu nha đầu này trước kia là nha đầu chuyên nhóm lửa ở nhà bếp, mỗi ngày cả người hôi hám đầy bụi, hiện tại có thể làm nha hoàn tại hậu viện, được mặc y phục sạch sẽ, nàng cảm kích còn không kịp.

“Nô tỳ là Tiểu Liên. Tam thiếu phu nhân có gì cứ sai bảo.”

Cận Liễu Liễu không tự nhiên để Tiểu Liên giúp mình thay đổi y phục, rửa mặt, chải đầu, còn trang điểm thêm một lớp phấn trên châu. Theo lời Vú Trương nói, thiếu phu nhân không thể gặp người có dáng vẻ không chỉnh tề.

Trang điểm xong, Vú Trương đưa nàng ra đại sảnh, vừa đi vừa giảng giải “Về sau mỗi ngày phải dậy trước giờ mao (từ 5h > 7h), thay y phục, trang điểm cho chỉnh tề, đi thỉnh an thiếu phu nhân, rồi về phòng ăn sáng. Ăn sáng xong liền theo ta. Ta dạy gì người phải nhớ kỹ. Sau buổi trưa thiếu phu nhân sẽ dạy người như thế nào hầu hạ thiếu gia và thiếu phu nhân...”

Cận Liễu Liễu nghe như lạc vào sương mù, nửa đêm mới ăn mà đã thấy đói nhưng cũng không dám kêu ra tiếng. Cũng may ở nhà nàng vẫn thường phải chịu đói bụng nên cũng đã quen. Đến đại sảnh, Cận Liễu Liễu tưởng mình lạc vào cung điện, nơi nơi rường cột chạm trổ, kỳ trân dị bảo quý đến dọa người.

Mà Lý thị cả người phục sức cao quý, đoan đoan chính chính ngồi ở đại đường, móng tay sơn đỏ thẫm đang bưng một ly trà táo đỏ hạt sen thông thả thổi. Ngồi bên dưới là một nữ nhân y phục hoa lệ, mặt trắng nõn, thân hình đầy đặn, lại thêm một đôi mắt phượng thoát nhìn rất phong tình.

Cận Liễu Liễu dựa theo phương thức Vú Trương dạy, đoan trang cúi xuống: “Thỉnh an thiếu phu nhân.”

Lý thị làm như không nghe thấy, vẫn bưng ly trà nhỏ thổi một hồi lâu mới tùy ý phát tay “Tam thiếu phu nhân đứng lên đi.”

Cận Liễu Liễu mới đứng thẳng lên, chờ Lý thị dặn dò. “Đây là nhị thiếu phu nhân, hai người sẽ cùng nhau hầu hạ tướng công, về sau hãy thân thiết với nhau.” Lý thị chỉ vào nữ nhân xinh đẹp nói.

Cận Liễu Liễu cũng thỉnh an nhị thiếu phu nhân. Nhị thiếu phu nhân cất tiếng cười, thanh âm thanh thúy như chuông bạc nói: “Không dám nhận, không dám nhận. Ta cùng muội muội đều là người giống nhau làm sao chịu được lễ lớn như vậy. Ta hôm qua nghe bọn hạ nhân nói, bộ dáng tam thiếu phu nhân xinh đẹp, hôm nay vừa thấy quả thật như thế a. Lúc bằng tuổi muội ta còn không bằng đâu.”

Nhị thiếu phu nhân nói xong, liền liếc mắt lên phía chỉ vị, quả thấy Lý thị đen mặt, nàng che miệng cười, không thèm nhắc lại. “Được rồi, người cùng Vú Trương đi xuống đi. Hôm nay phải đặc biệt đem gia huấn Cổ gia học thuộc, nếu không thuộc sáng mai cũng đừng ăn cơm”

Lý thị cười lạnh một tiếng, cho Cận Liễu Liễu lui xuống. Cận Liễu Liễu không biết Lý thị ra tình một cái đại nạn, nàng lúc nhỏ thường bị cha bắt học thuộc rất nhiều sách, còn tưởng rằng đây là một chuyện bình thường.

Vú Trương cười trộm đưa Cận Liễu Liễu trở về hậu viện. Điểm tâm đã được chuẩn bị xong, Cận Liễu Liễu dùng tốc độ nhanh nhất đến bên cạnh bàn ngồi xuống ăn cơm. Đây là cháo trắng, bánh bao, cón có mấy

loại đồ ăn nàng chưa từng thấy qua. Cận Liễu Liễu nhanh chóng ăn hết, sau đó vô cùng thỏa mãn vỗ bụng đứng lên

Vú Trương có chút ghen hòng, nhìn trân trân: “Ngươi, ngươi làm sao có thể ăn hết như vậy?”

Cận Liễu Liễu không cho là đúng: “Ôi! Không thể ăn hết sao?”

“Kia ... đều không phải. Khụ! Tốt lắm, đây là gia huấn, ngươi học nhanh lên. Đừng quên buổi chiều đi thỉnh an thiếu gia.” Vú Trương bỏ lại một quyển sách, dặn Tiểu Liên chăm sóc nàng, bản thân trở về ăn cơm.

Cận Liễu Liễu mở sách ra, không tính dài cũng không ngắn. Nàng lật vài tờ, đánh giá nếu buổi tối ngủ muộn một chút hẳn là có thể học thuộc. Vì thế nàng ngồi xuống bậc thang chăm chỉ học.

Ngày qua rất nhanh, chẳng bao lâu sau, Vú Trương lại tới, mang bữa trưa cho nàng, đợi nàng ăn xong thì đưa nàng lên thượng phòng. Lý thị đang chuẩn bị ngủ trưa, thấy các nàng đến đầu cũng không nâng nói: “Mau đi thỉnh an thiếu gia.”

Vú Trương dẫn Cận Liễu Liễu đi lòng vòng, đến trước một sân vườn yên tĩnh. Vú Trương cẩn thận nói với tên nô tài trước cửa viện: “Thiếu phu nhân bảo ta đưa tam thiếu phu nhân đến đây.”

Tên nô tài vào thông báo, qua một hồi lâu mới trở ra nói thiếu gia đồng ý cho các nàng tiến vào. Viện này diện tích không nhỏ, đình đài, lầu các mọi thứ đều đầy đủ. Bên cạnh viện có một khoảng rừng trúc nhỏ. Phía sau rừng trúc thấp thoáng có một lương đình.

Cận Liễu Liễu im lặng đi theo Vú Trương tới cửa, vừa đến đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc. Một người hầu có tướng mạo thanh tú mặc áo màu tro hướng các nàng nói: “Thiếu gia nói chỉ ột mình tam thiếu phu nhân vào, mời Vú Trương đứng ngoài chờ.”

Trương mẹ nhanh chóng đáp ứng đứng lui sang một bên, không còn bộ dáng kiêu ngạo như khi đối mặt với Cận Liễu Liễu.

Cận Liễu Liễu có chút khấn trương, Cổ Vưu Chấn tuy là ma ồm, nhưng vẫn là con trai độc đinh của Cổ gia nổi tiếng khắp vùng. Truyền thuyết hắn ba tuổi biết chữ, năm tuổi biết làm thơ, là một thần đồng. Nhưng ai biết đầu óc thông minh mà thân mình lại không tốt. Nghe đồn hắn đã sớm nhiễm căn bệnh kỳ quái, bình thường ngay cả sức ra cửa cũng không có.

Cận Liễu Liễu đi theo người hầu vào phòng ngủ, chờ người hầu lui ra ngoài lưu lại một mình nàng trong phòng. Nàng tò mò xem xét căn phòng, thì thấy nó được bài trí khá đơn giản. Đột nhiên, trên giường truyền đến một âm thanh nhu thuận “Nàng là tam thiếu phu nhân?”

Cận Liễu Liễu bước lên phía trước liền thấy một người đang tựa vào đầu giường, hơi chút nghiêng ngẫm nhìn nàng.

“Vâng.” Nàng đáp.

Cổ Vưu Chấn cười nhẹ một tiếng nói: “Vẫn là một tiểu hài tử.”

Cận Liễu Liễu không nói chuyện chỉ chú ý nhìn Cổ Vưu Chấn. Cổ Vưu Chấn thật ra là một mỹ nam, so với hái hoa tặc tối qua còn có phần tuấn mỹ hơn. Đáng tiếc, hắn nằm trên giường không thấy rõ thân mình, chỉ cảm thấy có chút gầy yếu, sắc mặt cũng nhợt nhạt.

“Nàng nhìn cái gì?” Cổ Vưu Chấn hỏi.

“Ta nhìn huynh, cảm thấy huynh giống người trong bức họa ta đã xem trước kia.”

“A? Bức họa vẽ gì?”

“Ta ở trong thôn trước đây đã từng xem qua cung nữ đồ.” Cận Liễu Liễu thành thực trả lời.

Cung nữ đồ? Vậy mà nàng cũng nói được. Hắn lớn lên giống nữ nhân sao?

“Vậy nàng cảm thấy thiếu gia ta rất tuấn mỹ đi?”

Cận Liễu Liễu lắc đầu: “Nếu là nữ nhân huynh nhất định là quốc sắc thiên hương, bất quá huynh lại là một nam tử, sinh ra có bộ dáng thế này có chỗ nào là đẹp mặt?”

Cổ Vưu Chấn biến sắc: “Nàng đã gặp qua rất nhiều nam tử tuấn mỹ hơn thiếu gia ta?”

“Đầu thôn chúng ta có một tiểu thợ rèn, sinh ra dễ nhìn hơn huynh. Bất quá huynh cũng đừng buồn, huynh bị bệnh nhiều năm thế này, xấu chút, cũng là bình thường” Nàng nghiêm trang nói xong, cuối cùng còn không quên an ủi hắn.

“Phải không? Về sau thiếu gia ta cũng muốn mở rộng tầm mắt, xem xem một thợ rèn có thể tuấn mỹ đến đâu.” Cổ Vưu Chấn cư nhiên có điểm ăn vị. Bị chính tân nương mới vào cửa xem thường, hắn tự nhiên có chút không chấp nhận được.

“Người có biết tam thiếu phu nhân sẽ phải làm gì không?” Hắn đảo tròn mắt bỗng nhiên đổi chủ ý.

“Thiếu phu nhân nói, là tới hầu hạ thiếu gia.”

“Biết cái gì là hầu hạ sao?”

“Không biết.”

“Như vậy đi, ngày mai bắt đầu, nàng đến viện này, hầu hạ ta.”

Cận Liễu Liễu thành thành thật đáp ứng: “Vâng.”

Cổ Vưu Chấn nói: “Nàng thật ra cũng rất nhu thuận, tên nàng là gì? Mấy tuổi?”

“Cận Liễu Liễu, mười lăm tuổi.”

“Liễu Liễu? Viết thế nào?”

“Giờ Liễu Liễu Liễu Liễu, phụ thân ta đặt.”

“A, có từng đọc sách?”

“Có, phụ thân ta cũng bị bệnh nằm trên giường, dù sao người cũng không làm được gì, cho nên thường dạy ta học bài.”

“A? Trách không được phụ nhân của ta chọn nàng. Hừ, qua bên kia viết tên của nàng lên cho ta nhìn một cái.”

Cận Liễu Liễu nghe lời tiêu sái đến một bên bàn học, mài mực, cầm lấy bút lông viết tên xuống, giao cho Cổ Vưu Chấn xem.

Cổ Vưu Chấn nhăn mặt: “Nàng không phải nói nàng đọc sách từ nhỏ sao?”

“Đúng vậy.”

“Xem chữ của nàng xem, sao có thể viết thành thế này.”

Nàng cười: “Phụ thân chỉ dạy ta đọc sách, nhận mặt chữ, bình thường chỉ viết lên cát, chỉ có lễ mừng năm mới phụ thân mới viết chữ a. Nhà chúng ta nghèo như vậy đâu có tiền để mua giấy mực.”

Cổ Vưu Chấn vuốt cằm, tinh tế đánh giá Cận Liễu Liễu một hồi lâu, mới nói: “Hôm nay trước hết như vậy đi, nàng trở về chuẩn bị, ngày mai lúc rời giường, đi đến nơi này hầu hạ ta.”

“Gì.” Nàng lên tiếng, nhanh chóng sử dụng: “Vâng.”

“Về sau trả lời gia, phải nói: “Vâng, phu quân.””

“Vâng, phu quân.”

Hắn vẫy vẫy tay, ý bảo nàng có thể đi rồi. Cận Liễu Liễu nhanh chóng rời khỏi phòng, Vú Trương lại có vẻ mặt khẩn trương: “Sao lại vào lâu như vậy, thiếu gia nói gì với người?”

“Không nói cái gì, hỏi ta tên là gì, sau đó bảo ta theo ngày mai bắt đầu, rời giường cứ tới đây hầu hạ.”

“Cái gì?” Vú Trương cả kinh: “Đây là thiếu gia nói?”

“Vâng.”

Vú Trương nhanh chóng đưa Cận Liễu Liễu đến chỗ Lý thị. Chuyện lớn như vậy phải nhanh thông báo. Đây, bình thường ngay cả thiếu phu nhân cũng khó gặp mặt thiếu gia, vậy mà lại muốn tam thiếu phu nhân mỗi ngày hầu hạ!

Chờ hai người rời đi, cái người nguyên bản đang ôm liệt giường Cổ Vưu Chấn đột nhiên xốc chăn nhảy xuống giường, cước bộ vững vàng tiêu sái bước ra ngoài.

Người áo bào tro thấy hắn đi ra lập tức tươi cười đầy mặt nói: “Thiếu gia, không bằng hôm nay chúng ta đi xem tiểu thợ rèn kia rất cực dễ nhìn đến đâu nha.”

Cổ Vưu Chấn mặt tối sầm: “Không được hồ nháo! Người lần sau còn dám giễu cợt ta, ta liền không bao giờ mang người xuất môn nữa!”

“Vâng, vâng, thiếu gia của ta. Vậy hôm nay chúng ta đi hay không đi?”

“Hừ!” Cổ Vưu Chấn cắn giận hừ một tiếng, đi ra khỏi phòng, hướng vào chỗ sâu trong rừng trúc.

4. Chương 4: Bị Đánh

Cận Liễu Liễu bị Vú Trương vừa lôi vừa kéo vào phòng Lý thị: “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, không tốt!”

Lý thị còn đang ngủ trưa bị Vú Trương làm cho hoảng sợ, tức giận mắng: “Có chuyện gì mà ồn ào như vậy?”

Vú Trương ở ngoài cửa phòng vội vã nói: “Thiếu gia, thiếu gia muốn tam thiếu phu nhân mỗi ngày rời giường phải đi đến viện hầu hạ người.”

Lý thị “Đằng” một tiến liền chạy xuống giường, đẩy mạnh cửa ra, chỉ thấy nàng tóc tai rối loạn, trên người chỉ mặc trung y, ngay cả hài cũng chưa đi.

“Người vừa rồi nói cái gì? Lặp lại cho ta lần nữa.”

“Thiếu gia hắn nói muốn tam thiếu phu nhân về sau mỗi ngày đều đi hầu hạ người. Hơn nữa phải đến hầu hạ thiếu gia rời giường.”

Lý thị sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, bỗng nhiên vọt tới bên người Cận Liễu Liễu cho nàng một cái tát tai: “Được lắm, đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ! Vừa mới vào cửa đã quyến rũ được thiếu gia.”

Cận Liễu Liễu nhất thời bị đánh, chỉ biết ôm mặt, ngay cả kêu cũng quên. Vú Trương e dè hỏi nữ chủ nhân đang tức giận: “Thiếu phu nhân, cái này làm sao bây giờ?”

Lý thị thở hổn hển hung tợn nói: “Lui xuống. Về sau bắt kẻ hầu hạ thiếu gia muện thế nào, đều cút lại đây cho ta. Đến nơi này hầu hạ ta. Ta không tin ta không chinh được hồ ly tinh nhà ngươi. Hừ! Vú Trương. Đuổi nàng đi cho ta. Nhìn liền chướng mắt.”

Cận Liễu Liễu mờ mịt bị đuổi ra khỏi chủ phòng. Tiểu nha đầu Hương Liên đỡ nàng về đến sân viện mới dám hỏi: “Tam thiếu phu nhân, mặt của người có đau không?”

Cận Liễu Liễu lúc này mới hồi phục tinh thần, sờ mặt, nước mắt không nhịn được, rơi xuống: “Đau!”

Tiểu Liên nhanh chân mang một chậu nước lạnh đến, tắm ướt khăn mặt, giúp Cận Liễu Liễu lau má tái. Một nửa bên mặt đã sưng to. Cận Liễu Liễu không ngừng kêu đau. Thời điểm còn ở nhà, cho dù là không có cơm ăn, phụ mẫu nàng cũng không động tay chân với nàng, nàng thực là vẫn chưa từng bị ai đánh.

Tiểu Liên thấy nàng không ngừng rơi nước mắt, chỉ biết an ủi nàng: “Tam thiếu phu nhân đừng khóc, để ta đi nhà bếp tìm bác gái giữ thuốc xin cho ngươi chút dầu vừng, bôi lên sẽ không đau.”

Cận Liễu Liễu ngừng khóc, chờ tới giờ ăn tối, Tiểu Liên chạy tới nhà bếp đoan cơm, thuận tiện xin một chút dầu vừng, trở về giúp nàng trị thương, thực cũng đỡ đau không ít.

Cận Liễu Liễu ủy ủy khuất khuất cơm nước xong, Trương mẹ lại chạy tới: “Đừng quên học thuộc gia huấn, sáng mai trước khi đi hầu hạ thiếu gia, thiếu phu nhân muốn kiểm tra!”

Vì thế nàng lại học gia huấn đến tận khuya, khó khăn nhớ kỹ toàn bộ, liền gục đầu lên bàn mà ngủ. Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Vú Trương đã đánh thức nàng, mơ mơ màng màng bị đưa vào phòng Lý thị, Lý thị đang trang điểm, thấy nàng đi vào mặt lập tức dài ra.

“Gia huấn thuộc hết chưa?” Thanh âm của nàng cũng kéo dài.

“Thuộc hết ạ.”

“Vậy người đọc cho ta nghe một chút.” Lý thị nghĩ rằng, một quyển gia huấn dài như vậy, không năm cũng phải ba ngày, nàng làm sao có thể nhớ hết đi? Chỉ cần nàng đọc không được, buổi tối còn có thu thập nàng.

Nhưng ai biết từ nhỏ Cận Liễu Liễu đã bị cha bắt học thuộc rất nhiều sách, cuốn gia huấn kia thực không làm khó được nàng. Nàng cơ bản không có dừng lại, từ đầu đến cuối đem gia huấn học xong xuôi.

Lý thị giật mình, tay vô thức cầm son thoa lên miệng, cuối cùng biến thành cái mồm to đỏ chót đầy nhưng son, ấp úng không ra lời: “Người, người, người...”

“Thiếu phu nhân, ta đều đọc xong rồi, người còn có cái gì phân phó sao?” Cận Liễu Liễu thầm nghĩ cách Lý thị xa một chút, nàng chỉ cần thấy nàng, mồm miệng đỏ chót là lại sợ run người.

Lý thị tức không nói nên lời, chỉ có thể cầm hận phát tay cho nàng đi xuống. Cận Liễu Liễu lật đật từ trong chủ phòng đi ra, mang theo Tiểu Liên chạy tới trụ sở của Cổ Vưu Chấn. Trên đường đi nàng đột nhiên hỏi Tiểu Liên: “Ngày hôm qua thiếu phu nhân vì sao đánh ta? Ta lại không làm sai cái gì.”

Tiểu Liên tuy rằng nhỏ hơn Cận Liễu Liễu một tuổi, nhưng từ nhỏ đã bị bán vào Cổ gia làm nha hoàn nên đối với đạo đức nhân xử thế có thể nói rằng tinh thông hơn Cận Liễu Liễu nhiều.

Nàng biết mình bị phân cho tam thiếu phu nhân, về sau chính là người của tam tam thiếu phu nhân, mặc kệ nàng thế nào, về sau người ta liền coi như vậy đi. Đã muốn vậy, không bằng nàng đi theo tam thiếu phu nhân. Tam thiếu phu nhân mới vào cửa đã được thiếu gia khâm điểm, về sau còn có thể một bước trở thành phượng hoàng kia.

Vì thế nàng kéo Cận Liễu Liễu lại, ghé vào lỗ tai nàng cẩn thận nói: “Tam thiếu phu nhân còn chưa biết Cổ gia nơi này đâu. Thiếu phu nhân đã vào cửa nhiều năm rồi, nhưng hàng tháng cùng lắm chỉ được gặp thiếu gia một lần, nay người vừa được cưới về đã được thiếu gia khâm điểm muốn người mỗi ngày hầu hạ, người nói thiếu phu nhân có thể dễ chịu sao”

“Gặp thiếu gia! Có gì tốt? Ta sợ nhất là gặp người bệnh.”

“Hu! Tam thiếu phu nhân, người nhỏ giọng thôi. Ngộ nhờ thiếu gia nghe được là không hay đâu. Hiện giờ người còn chưa hiểu chuyện. Chờ người chân chính hầu hạ thiếu gia, người liền hiểu được.”

Cận Liễu Liễu cái hiểu cái không, vội vã chạy đến chỗ Cổ Vưu Chấn.

Người mặc áo bào tro đứng hầu trong viện, thấy nàng đi vào liền nhẹ giọng nói: “Ngọc Trúc tham kiến tam thiếu phu nhân. Thiếu gia đã giục qua vài lần. Tam thiếu phu nhân hôm nay đến thật có chút đã muộn.”

Nàng bị Ngọc Trúc làm cho tiến vào phòng, chỉ thấy Cổ Vưu Chấn mặc một kiện trường bào, lười biếng nằm trên nhuyễn塌, híp mắt tức giận đánh giá nàng. Cận Liễu Liễu vì là tân nương cho nên cho nên mỗi ngày đều mặc y phục tươi sáng. Hôm nay nàng mặc một bộ quần áo màu hồng nhạt, trên đầu hầu như không mang trang sức gì, bởi vì đang vội nên ngay cả phấn trần châu cũng quên không thoa.

Cổ Vưu Chấn híp mắt xem nàng một hồi lâu, lại cảm thấy nàng không trang điểm còn đẹp hơn. Cận Liễu Liễu hàng năm ở nhà giúp mẫu thân nàng làm việc, nấu ăn, giặt giũ... không việc gì chưa làm qua, lại thường mang theo tiểu đệ lên núi kiếm củi, hái rau, cho nên làn da không phải là trắng nõn, so với mặt đường còn có sức sống hơn, hai má hồng nhuận, nhìn ra cũng thật đẹp mắt.

“Ta không phải dặn nàng rời giường liền tới sao? Nàng thật ra so với thiếu gia còn dầy muộn hơn. Xem ra hôm nay nàng hẳn là khôn muốn ăn cơm đâu.”

Cận Liễu Liễu bụng đã “thăm thì” kêu từ lâu, vừa nghe Cổ Vưu Chấn nói như vậy, nàng ủy ủy khuất khuất biện giải nói: “Muội buổi sáng bị thiếu phu nhân kêu lên, kiểm tra gia huấn.”

“Gia huấn? Liền là nhà chúng ta gia huấn? Người đều học thuộc?”

“Đúng vậy, phu quân.”

Cổ Vưu Chấn có chút giật mình, này Cận Liễu Liễu không phải vừa mới vào cửa sao? Tính toán đâu ra đấy, cũng chỉ có thời gian hơn một ngày, làm cho nàng học thuộc gia huấn, nàng cư nhiên đã học thuộc. Xem ra tiểu nha đầu này tuy không hiểu đạo đối nhân xử thế nhưng lại thực thông minh đi. Nếu sau này dạy dỗ tốt nhất định sẽ làm cho cuộc sống nặng nề của hắn rạng rỡ không ít.

Cổ Vưu Chấn vì thế nhìn lại nàng, lại cảm thấy khuôn mặt nàng có chỗ nào đó không phù hợp. Nhìn kỹ lại, thì ra là má trái rõ ràng sưng hơn má phải.

“Mặt của nàng làm sao vậy?”

“Ngày hôm qua thiếu phu nhân đánh.” Cận Liễu Liễu là nữ nhân thành thực, còn không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Trong mắt Cổ Vưu Chấn hiện lên thần sắc khác thường, bất quá trôi qua rất nhanh.

Hắn tiếp tục lười biếng nhìn Cận Liễu Liễu hỏi: “Vì cái gì lại đánh nàng?”

“Bởi vì thiếu gia người bảo muội mỗi ngày lại đây hầu hạ.”

Cổ Vưu Chấn biết rõ là mình còn cố ý hỏi, liền nhẹ nhàng nói: “Được rồi.” Nhưng một hồi thấy Cận Liễu Liễu vẫn đứng thẳng một bên, hắn gấp một cái liền nói: “Còn đứng góc ở đó làm gì? Thiếu gia ta đói bụng, muốn dùng đồ ăn sáng.”

Cận Liễu Liễu giật mình đáp: “Vâng, phu quân. Bất quá, bữa sáng phải đi đâu ăn ạ?”

Cổ Vưu Chấn nhú mày, vừa định nói gì đó, thì ở gian ngoài Ngọc Trúc đã nhẹ giọng nói với Cận Liễu Liễu: “Tam thiếu phu nhân, nô tài đã gọi người mang bữa sán tới gian ngoài rồi. Người mang vào hầu hạ thiếu gia ăn là được.”

Nhà Ngọc Trúc mấy đời đều ở Cổ gia làm gia phó, hắn cùng Cổ Vưu Chấn cùng nhau lớn lên, Cổ lão gia vì thấy hắn sinh ra thanh tú đoan chính, lại nhanh nhẹn nên an bài hắn bồi bên người Cổ Vưu Chấn đọc sách. Cho nên tính cách Cổ thiếu gia hắn đều rõ nhất.

Mất thấy tam thiếu phu nhân là người vô tà, thiện lương, lại tuổi nhỏ đã bị bán đến nơi này làm thiếp, tới hôm qua lại bị thiếu phu nhân ghen tuông đánh đến sưng mặt, không khỏi thương cảm. Vì thế, thấy Cổ Vưu Chấn muốn làm khó dễ nàng, hắn liền lên tiếng thay nàng giải vây.

Cổ Vưu Chấn làm sao không hiểu tâm tư Ngọc Trúc. Hắn tuy rằng tính tình quái dị nhưng không phải là ác nhân. Hắn cùng Ngọc Trúc tình như thủ túc, Ngọc Trúc đã lên tiếng liền theo hắn đi.

Cận Liễu Liễu nghe Ngọc Trúc nói xong, nhanh nhen tiêu sái bước ra gian ngoài, thấy trên bàn có ít nhất hơn mười cái bát đủ loại kiểu dáng bày trên bàn, nhìn vô cùng đẹp mắt. Nàng nhanh nhẹn dùng khay mang toàn bộ đồ ăn vào trong phòng, bày lên bàn.

Đồ ăn đã dọn xong nhưng Cổ Vưu Chấn vẫn không nhúc nhích. Hắn đảo mắt một vòng, cười xấu xa nói: “Nàng dứt cho ta ăn.”

Ngọc Trúc bất đắc dĩ thở dài, thiếu gia lại có hứng thú trêu chọc người rồi. Tuy nhiên, hắn là thiếu gia, ai dám ngăn hắn?

“Tam thiếu phu nhân, người tới bên này, lấy mấy cái gối đem cho thiếu gia tựa lưng, để cho hắn có chỗ ngồi thoải mái.” Ngọc Trúc ôn hòa chỉ điểm nàng.

Cận Liễu Liễu lơ đãng không chú ý tới ánh mắt xấu xa của “trượng phu”.

Phụ thân nàng cũng bệnh nằm liệt giường, thường xuyên cần người đút cơm, bón thuốc. Mẫu thân nàng lại bề bộn công việc, cho nên phần lớn thời gian đều là nàng hầu hạ phụ thân.

Lúc này, cổ Vũ Chấn kêu nàng uy hấn ăn cơm, nàng nghĩ đến hấn cũng là bệnh nhân giống phụ thân, cho rằng uy hấn ăn là chuyện thường ngày phải làm. Vì thế, lấy hai cái gói mềm cho hấn tựa lưng, rồi mới động thủ cầm đũa bạc chuẩn bị uy hấn ăn cơm.

5. Chương 5: Giả Bệnh?

Cổ Vũ Chấn thấy nàng không có chút biểu hiện không vui nào, vẻ mặt tự nhiên liền muốn động thủ uy mình ăn cơm, cái mặt nhỏ nhăn ngắc lên, úc một thìa cháo chờ hấn há miệng ăn cơm trong lòng đột nhiên có cảm giác vui vẻ.

Cận Liễu Liễu thực có kinh nghiệm uy cơm. Chỉ thấy nàng múc một chút cháo trắng nóng hôi hổi từ một cái chén lớn ra chén nhỏ, lại dùng một cái muỗng trắng nhỏ, nhẹ nhàng thổi mấy cái rồi mới cẩn thận đưa lên miệng Cổ Vũ Chấn.

Mỗi hấn khẽ nhếch lên, nuốt chửng cháo ấm áp kia vào miệng. Bởi vì ăn không mất chút sức lực nào, kèm thêm miếng này vừa nuốt vào bụng đã có miếng khác đưa lên, không nhanh không chậm, vì thế, hấn bắt tri bất giác ăn thêm rất nhiều. Đến lúc ăn xong, hấn chẳng những ăn hết hai chén cháo mà còn ăn thêm rất nhiều điểm tâm. Tới lúc có phản ứng thì đã no đến tận cổ. Thẳng đến lúc Ngọc Trúc nói: “Thiếu gia, xem ra đồ ăn sáng dùng cũng không tồi đi.” Hấn mới ý thức được dừng ăn.

Cận Liễu Liễu thấy thế cũng dừng tay, vẻ mặt vui rạo rực nhìn về phía Cổ Vũ Chấn. Hấn bị nhìn đến ngượng ngùng, lại thấy nàng cười rộ lên càng đẹp mắt, vì thế tức giận nói: “Nàng cười cái gì mà cười?”

Cận Liễu Liễu vẻ mặt vô tà nói: “Khẩu vị của huynh tốt như vậy nhất định sẽ rất nhanh có thể khỏe lên. Trước đây, khi phụ thân muội tinh thần tốt cũng là so với ngày thường ăn nhiều hơn một chút.”

Cổ Vũ Chấn chau mày, sắc mặt âm trầm bất định, một hồi lâu hấn mới nổi giận dùm dùm nói: “Ta ăn nhiều hay ít có quan hệ gì đến nàng? Về sau, nói chuyện cùng ta không được ‘Huynh, huynh’. Phải gọi ta là phu quân. Cũng không được xưng là ‘muội’ phải xưng là ‘Thiếp’! Nghe hiểu không?”

Cận Liễu Liễu không biết vì sao Cổ Vũ Chấn nói trở mặt liền trở mặt, bị hấn rống như vậy trong lòng lại bắt đầu run run đứng lên, thấp đầu nhỏ giọng nói: “Vâng, phu quân.”

Ngọc Trúc ở bên chỉ biết lắc đầu thở dài nói: “Thiếu gia. Ta gọi người mang chỗ đồ ăn này xuống được chưa?”

Hấn vuốt cằm tỏ vẻ đồng ý. Ngọc Trúc đang muốn ra ngoài kêu phó dịch vào dọn bàn, đột nhiên nghe thấy tiếng “thầm thì có” mà ngây ngẩn cả người.

Ngọc Trúc cùng Cổ Vũ Chấn không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy Cận Liễu Liễu mặt đỏ bừng, cúi đầu đứng, hai tay nhỏ bé nắm chặt y phục, vẻ nhẫn nhó cực kỳ.

Ngọc Trúc nở nụ cười: “Nô tài lại quên mất, tam thiếu phu nhân cũng chưa dùng bữa sáng.” Nói xong, hấn nhìn sắc mặt Cổ Vũ Chấn, thấy hấn không ý kiến gì liền nói: “Tam thiếu phu nhân giúp nô tài mang đồ ăn này đến gian ngoài, tùy ý ăn một chút đi.” Cận Liễu Liễu đã sớm đói đến bụng dán vào lưng, vừa nghe thấy có thể ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn bừng sáng, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, nhanh chân đi dọn bàn.

Ai ngờ, Cổ Vũ Chấn lại nói: “Không cần dọn, ăn luôn ở trong này rồi hãy dọn.” Cận Liễu Liễu ngây thơ không nghĩ gì, Ngọc Trúc lại hơi chút kinh ngạc nhìn chủ tử mình đã hầu hạ từ nhỏ, thiếu gia hi vọng vô thường này không hiểu trong lòng hấn đang nghĩ gì.

Bên này, Cận Liễu Liễu vô cùng cao hứng ngồi xuống cạnh bàn đối diện Cổ Vũ Chấn, lấy một bộ bát đĩa sạch nhanh chóng ăn. Nàng vốn từ nhỏ đến giờ, ở nhà vẫn không được ăn no. Hiện tại, đói bụng lâu như

vậy, thấy bàn mỹ thực tùy tiện nàng hưởng dụng, đã sớm quảng tất cả suy nghĩ lên chín tầng mây, trong mắt chỉ còn lại chữ ăn.

Chỉ bằng một chút công phu nàng liền gió cuốn mây tàn đem toàn bộ đồ ăn trên bàn dọn sạch sẽ. Nhìn tướng ăn của nàng cũng thật chặt vật, lại thêm cái miệng nhỏ nhắn cắn nuốt cực nhanh khiến Cổ Vưu Chấn xem đến trợn mắt há mồm. Hắn trợn tròn hai mắt nhìn nàng uống xong nửa bát cháo trắng lớn, ăn xong rồi bánh quẩy, bánh tơ vàng, bánh bao hai màu, bánh đậu xanh, gà nước linh bao... Sau khi tiêu diệt xong tất cả các loại đồ ăn tinh xảo nàng, mới thỏa mãn buông đũa, vẻ mặt thích ý. “Khẩu vị của nàng thật tốt quá đi, ăn nhiều như vậy cần thận đau bụng.” Cổ Vưu Chấn nói.

Cận Liễu Liễu lại bày ra vẻ mặt không cần: “Bụng thiếp tiêu hóa rất tốt.” Ngọc Trúc một mặt cười, một mặt đã sớm gọi người lên giúp nàng thu dọn bàn ăn, sau đó bưng lên một chậu nước ấm sạch sẽ giúp hai người lau tay, rửa mặt.

Cổ Vưu Chấn ăn rất nhiều, cảm thấy có chút khó chịu, không muốn nằm. Hắn nhìn Cận Liễu Liễu vẫy tay: “Nàng lại đây.”

Cận Liễu Liễu nghe lời, tiêu sái bước qua, ở trước mặt hắn đứng chờ phân phó. “Giờ nàng nghe ta nói. Nàng đã vào cửa nhà ta vậy là người của ta, dù chết cũng là quý Cổ gia. Ta nói một nàng không thể nghĩ hai, ta bảo nàng đi về bên trái nàng không thể sang phải. Nàng đến tiểu viện này hầu hạ đó là ta cho người ân điển. Mặc kệ nàng nhìn thấy gì, nghe được cái gì một mực đều không được nói ra ngoài. Nếu ta biết được nàng nói này nọ lung tung chẳng những sẽ đánh gãy chân nàng, cắt lưỡi nàng, hủy đi đôi mắt của nàng, làm cho nàng vĩnh viễn không thể nghe, không thể nói, không thể nhìn, còn có thể phái người cắt thuốc của phụ thân nàng, diệt sinh kế của người nhà nàng. Nàng – – nghe hiểu không?”

Cận Liễu Liễu chứng kiến hắn đột nhiên như một người khác, biểu tình âm trầm, lời nói hung tợn, tâm can nhảy dựng lên: “Phu quân, ta ... thiếp không rõ.” Cổ Vưu Chấn bề ngoài cười nhưng tâm không cười: “Có cái gì không rõ? Nàng phải nhớ kỹ, mặc kệ bất kỳ ai, vào thời điểm nào có đánh nàng hỏi chuyện bổn thiếu gia cùng chuyện trong viện này, nàng đều phải im lặng, cái gì cũng không được nói.”

“Ta... Thiếp... Thiếp đã biết.” Cận Liễu Liễu chưa từng gặp chuyện đáng sợ như vậy. Nàng vừa sợ hãi, vừa tò mò không rõ vì sao thiếu gia lại đe dọa nàng như vậy. Chỉ ít nàng cũng biết một điều, nếu nàng không nghe lời, thì cho dù có chết chỗ này cũng không có ai hỏi một câu nào đâu. Cổ Vưu Chấn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã sợ đến mức trắng bệch, biết nàng nhất

định không dám không nghe lời, sau này mình cũng có thể an bài người dạy bảo nàng được làm gì, không được làm gì. Vì thế, hắn vươn vai, động tác nhanh nhẹn nhảy xuống giường, đối với cận Liễu Liễu đang khiếp sợ nói: “Bồi bổ thiếu gia đi ra ngoài đi một chút.” Chỉ thấy hắn cước bộ vững vàng, thần thanh khí爽, làm sao giống bệnh nhân bệnh nặng lâu ngày?

Cận Liễu Liễu vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Cổ Vưu Chấn từ trên xuống dưới, mới phát hiện Cổ Vưu Chấn tuyệt đối không giống phụ thân nàng cốt sấu như sài, không giống như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay.

Hắn thân mình thon dài, ít nhất cao hơn cận Liễu Liễu hai cái đầu, tóc đen như mực được vấn lên bởi một cây hắc ti, trên người khoác một kiện trường bào màu thiên thanh, bên hông mang một miếng bạch ngọc. Cả người thoát nhìn ngọc thụ lâm phong. Quả nhiên là một đại soái ca tuấn mỹ vô trù.

Cận Liễu Liễu ánh mắt thập phần mờ mịt. Lần đầu thấy hắn không phải thần sắc tái nhợt, cả người bệnh tật hay sao? Như thế nào mới qua một đêm đã trở nên khỏe mạnh đâu? “Phát giác gì đó? Nhanh chân lên!” Cái người phong thần tuấn lãng Cổ thiếu gia bước nhanh ra khỏi phòng, nhìn Cận Liễu Liễu còn đứng sững trong phong bất mãn quát. “Vâng, phu quân!” Nhanh chân đuổi kịp hắn, Cận Liễu Liễu bắt đầu chú ý đến cái vị cổ quái thiếu gia này.

Tiểu Liên cũng không được phép tiến vào sân. Ngoài cửa thị vệ vài canh giờ lại đổi một lần. Nếu là vì đề phòng cướp sợ là cũng quá cẩn thận đi

Cận Liễu Liễu nhớ lại đêm đó gặp hái hoa tặc, nếu quả thật để đề phòng kẻ gian, vì sao thiếu phu nhân Lý thị ở tại kim bích huy hoàng chủ ốc mà lại không ai gác đầu?

Nhìn thấy người trước mắt động tác mau lẹ tiêu sái, trong lòng nàng bỗng nhiên nổi lên một suy nghĩ: không lẽ Cổ thiếu gia giả bệnh, hơn nữa còn gạt cả mọi người trong nhà? Nhưng này là vì sao đây?

Cả một ngày hầu hạ Cổ Vưu Chấn. Cận Liễu Liễu rất cực khổ khẳng định phán đoán của mình: Cổ Vưu Chấn căn bản so với mọi người còn cường tráng hơn. Hẳn cả ngày tinh lực tràn đầy đến đòi mạng. Buổi sáng ở sâu trong rừng trúc luyện kiếm một hồi lâu khiến cho Cận Liễu Liễu xem đến mệt. Sau buổi trưa lại phải bồi hấn đến nhà nuôi chim, uy cho tất cả chim thú ăn.

Cả một ngày đêm Cận Liễu Liễu hô lên gọi xuống, hai chân phải chạy không ngừng, khi thì bưng trà đưa nước, khi thì mang điểm tâm, chốc lát lại kêu nóng muốn quạt, rồi lại nói chân cứng muốn xoa bóp chân.

Cận Liễu Liễu chỉ cảm thấy ở nhà giúp nương chẻ củi, nấu nước cũng không mệt đến vậy, lại còn phải không ngớt lo sợ, sợ hấn mất hứng sẽ lại nói ra những lời dọa người. Không chỉ có vậy, làm cho Cận Liễu Liễu cực kỳ không thể hiểu được là, Cổ Vưu Chấn nếu không có bệnh, vì sao lại muốn nạp nàng vào cửa làm cái gì xung hi? Nếu như hấn không giả bệnh, chẳng phải Cận Liễu Liễu sẽ không phải ở đây chịu cái khổ ả nôm nớp lo sợ này.

Ngọc trúc cũng nhắm mắt theo đuôi đi theo bọn họ, mỗi lần Cận Liễu Liễu hoang mang lo sợ, hấn luôn mở miệng giúp nàng giải vây. Thiếu gia nhà bọn họ có bệnh hay không, không ai rõ ràng hơn hấn. Nhưng hết thấy

những việc này cũng đều là bất đắc dĩ. Cổ Vưu Chấn giả bệnh nhiều năm như vậy, đem Cổ gia toàn bộ từ trên xuống dưới, thậm chí ngay cả thê tử kết tóc đều giấu giếm. Hấn cũng không phải là quá tốt.

Ngọc Trúc còn nhớ rõ năm thiếu gia mười lăm tuổi, đột nhiên lão gia trở về nhà, tiếp theo liền truyền ra tin tức thiếu gia nhiễm quái bệnh. Từ ngày đó, hấn liền theo cùng thiếu gia ở tại cái viện này, xung quanh đều có minh ám thủ vệ cũng được đến mười hai năm rồi.

Cổ Vưu Chấn hỉ nộ vô thường, xảo quyết không tốt đều là từ hoàn cảnh này mà ra. Vài năm gần đây, bởi vì bọn họ luyện được một thân võ công mới có thể ngẫu nhiên cải trang đi thăm thú bên ngoài một chút

Cho đến thời gian gần đây, Cổ Vưu Chấn tính tình đã muốn tốt lên nhiều lắm. Chẳng những biết cười nói, còn thương nghĩ ra những ý đồ tai quái trêu chọc người trong viện.

Chung quy cũng là vì hấn ít được tiếp xúc với mọi người mà thôi, không lâu sau cũng liền phiền chán. Vừa vặn Lý thị theo thường lệ đến đây ân cần hỏi thăm, hấn lại lười qua tâm, khiến cho đại phu trong nhà tùy tiện đưa ra cái tin hấn sắp không trụ nổi.

Lại không nghĩ rằng Lý thị thế nào lại mời một thầy tướng số làm chủ cưới cho Cổ Vưu Chấn một cái tân phòng tiểu thiếp.

Cổ Vưu Chấn chính mình nhàm chán sắp cháy thành tro, bỗng nhiên được đưa lên cửa một cái Cận Liễu Liễu, nói thông minh cũng không phải mà lại ngốc ngốc mơ hồ hoàn toàn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, thật phí công đọc không ít kinh thư.

Hấn cảm thấy nàng rất là thú vị, lại thêm tướng mạo cũng không tồi, nếu là có thể hầu hạ mình chu đáo ít nhất có thể bồi hấn một thời gian cũng không thấy nhàm chán. Ngọc Trúc vô cùng am hiểu tâm tư thiếu gia nhà mình, cho nên đối với Cận Liễu Liễu tràn ngập đồng tình. Chính là thiếu gia hỉ nộ vô thường, hấn cũng lực bất tòng tâm.

6. Chương 6: Chân Chính “hầu Hạ” Là Thế Nào

Mặt trời đã ngã về phía tây, ở bên ngoài hoạt động cả một ngày Cổ Vưu Chấn cuối cùng cũng trở về phòng.

Ngọc trúc đã kêu phó dịch thấp lên ở trong sân rất nhiều đèn lồng, trong phòng các góc cũng đều thấp rất nhiều đèn nến làm cho nơi nơi sáng trưng .

Cận Liễu Liễu không phải là chưa từng tiếp xúc với nơi nhiều ánh sáng ôn hòa, vẫn cảm thấy dị thường mới mẻ. Dưới ánh sáng vàng nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn thoạt nhìn vui rạo rực, một đôi mắt to ôn nhuận, như là hai viên hắc bảo thạch, đẹp mặt cực kỳ.

Cổ Vưu Chấn đang ngồi ở một bên chờ hưởng dụng bữa tối, liếc mắt nhìn qua thấy Cận Liễu Liễu thủy nộn nộn tiểu bộ đáng, chợt cảm thấy chấn động.

Hắn bởi vì hàng năm giả bệnh, lại không thích Lý thị, chỉ có thể ngẫu nhiên làm bộ như tinh thần rất tốt đi đến chỗ nhị thiếu phu nhân qua đêm, lại mỗi khi đều không dám tận hứng, sợ lộ ra sơ hở.

Vài năm gần đây bởi vì có thể ra ngoài đi lại đi lại, cho nên mới may mắn bán phỏng một ít thanh lâu danh hoa, thường ở đó đạt đến tư vị. Lại bất hạnh không thể đi thường xuyên, cho nên đại đa số thời gian chỉ có thể tích đầy mình dương hỏa không chỗ phát tiết.

Hắn gọi Cận Liễu Liễu đến hầu hạ, cũng không phải là có ý tứ gì. Thứ nhất là tiểu khuê nữ này tuổi tác quá nhỏ, thứ hai là hắn thích phong tình vạn chủng, như nhị di nương, cho nên đối với cái đồ ngốc nghếch hồ đồ Cận Liễu Liễu cũng không có hứng thú.

Tuy nhiên vừa rồi xem kỹ nàng mới thấy nàng mặc dù non nớt, nhưng đã có một hương vị ngậy ngậy như nụ hoa chớm nở, làm cho Cổ Vưu Chấn hưng vị tăng lên nhiều.

Dù sao nàng cũng là tiểu thiếp của mình, bãi quang không ăn, chẳng phải đáng tiếc?

Vì thế hắn thay đổi tư thế ngồi, lười biếng hướng nàng nói: “Lại đây.”

Cận Liễu Liễu thuận theo tiêu sái đi qua, còn chưa kịp dừng bước, đã bị hắn dùng bàn tay to lôi kéo, túm vào trong lòng, ngồi trên đùi.

Cận Liễu Liễu vô cùng kinh hách, chân tay luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đỏ lên: “Phu quân, chàng làm cái gì vậy?”

Cổ Vưu Chấn một tay cô trụ thắt lưng của nàng, chỉ cảm thấy thực mảnh mai, tựa hồ chỉ cần hơi dụng lực sẽ bị chặt đứt, không khỏi tâm ý bay cao, tay kia thì xoa hai má nàng, lại cọ vài cái.

Quả nhiên tuổi còn nhỏ cũng có chỗ tốt của tuổi nhỏ, làn da thật mềm mại tựa nước chảy, chỉ có cô gái tuổi dậy thì mới có thể có được.

Cổ Vưu Chấn đang tinh tế nghiệm hóa, Cận Liễu Liễu lại bị động tác liên tiếp của hắn làm cho toàn thân không được tự nhiên, nổi hết tầng da gà này đến tầng da gà khác, nói chuyện thanh âm cũng run run.

“Phu, phu quân, chàng, chàng..”

Cổ Vưu Chấn cười xấu xa: “Ta làm sao vậy?”

“Chàng đừng sờ thiếp, thiếp sợ ngứa.” Nàng thời điểm xuất giá rất vội vàng, nương cũng chưa chuẩn bị cho nàng cái gì khuê nữ xuất giá “Yêu tinh đánh nhau đồ”, cho nên đối với việc nam nữ căn bản hoàn toàn không biết gì cả.

Cổ Vưu Chấn lại sờ của nàng thắt lưng, sờ của nàng mặt, nàng căn bản không biết đây là đang đùa giỡn nàng, lại cảm thấy như là lúc ở nhà cùng bọn đệ đệ chơi đùa đâu.

Hắn lại không biết trong lòng nàng là nghĩ như vậy, một đôi tay chẳng những không dừng lại, ngược lại càng thêm được một tác lại muốn tiến một thước, chuẩn bị cởi bỏ của nàng đai lưng, miệng nói ra những lời tự cho là phong tình: “Cảm thấy ngứa sao? Gia không dừng lại, ngứa còn là ở phía sau kia. Đến lúc đó, nàng trái lại còn cầu gia đừng dừng lại đi.”

Cận Liễu Liễu nghe mà hồ đồ: thiếu gia như thế nào cùng bọn A Bảo giống nhau thích chơi loại trò chơi này a? Nàng Cận Liễu Liễu từ vài năm trước đối với trò này đã không còn hứng thú, thiếu gia đã lớn như vậy, còn có tính trẻ con như vậy, thật sự là không biết nói thế nào.

Tuy nàng là nghĩ như vậy, ngoài miệng cũng tuyệt đối không dám nói ra, chỉ có thể cắn môi dưới, không dám hé răng.

Cổ Vưu Chấn ngón tay thon dài ổn định, lại thực linh hoạt, cơ hồ là trong nháy mắt, liền đem Cận Liễu Liễu ngoại sam, trung y đều cởi bỏ hết.

Lúc này đã gần đến cuối thu, tuy rằng trong phòng thực ấm áp, nhưng Cận Liễu Liễu lại vẫn rung mình một cái.

Cổ Vưu Chấn thấy nàng run rẩy, bộ dáng sợ hãi rụt rè, chỉ cảm thấy hưng phấn cực kỳ, vì thế đem nàng ôm càng chặt: “Lạnh? Gia ôi nàng vào buồng trong lên giường sẽ không lạnh nữa.”

“Vì sao muốn đi lên giường? Không phải còn chưa ăn cơm sao? Sớm như vậy đã buồn ngủ?” Lần này, nàng là thật không rõ, theo bản năng liền mở miệng hỏi.

Cổ Vưu Chấn lơ đãng, ôm lấy nàng, đi nhanh hướng vào phòng trong.

“Nàng không phải đến hầu hạ gia sao? Gia hiện tại chính đang dạy nàng, cái gì mới là chân chính ‘Hầu hạ’ đâu.” Thanh âm trầm thấp ái muội của hắn, nghe vào trong tai Cận Liễu Liễu, lại là một ý nghĩa khác.

Buổi sáng lúc ở trên đường, tiểu Liên cũng nói qua: chân chính hầu hạ. Hơn nữa theo ý tứ của Tiểu Liên, giống như chỉ cần nàng hiểu được cái gì là chân chính hầu hạ, có thể hiểu được làm thế nào để không chọc thiếu phu nhân tức giận.

Hiện tại vừa nghe thiếu gia muốn đích thân dạy nàng cái gì là chân chính hầu hạ, nàng phản ứng đầu tiên là: thiếu gia thì ra không là người xấu a.

Vì thế ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tùy tiện Cổ Vưu Chấn xử lý.

Hắn thấy nàng bỗng nhiên thả lỏng thân thể, tưởng nàng nghe hiểu ý tứ của mình, không khỏi trong lòng hứng khởi, nghe lời như vậy, đương nhiên là cần còn không được, miễn cho hắn phải dùng nhiều khí lực.

Vì thế đem Cận Liễu Liễu phóng xuống giường lớn. Nàng là nữ nhân đầu tiên nằm trên giường này đi, tiếp theo chính mình cũng xoay người lên giường, cúi người gần sát nàng.

Cận Liễu Liễu bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại sát mặt, lại còn phun nhiệt khí, tuy rằng đối với việc nam nữ không minh bạch lắm, vẫn cảm thấy lo lắng.

Cổ Vưu Chấn đã sớm khấn cấp cởi hết của nàng dây lưng với ngoại sam, chỉ thấy nàng bên người mặc một cái yếm đỏ tươi, mặt trên thêu hoa mai mỹ lệ.

Cận Liễu Liễu tuy rằng trên mặt hơi nể có chút ngăm đen, trên người lại thực tại trắng nõn, sáng loáng mềm nhẵn thật giống như một khối thừa chi bạch ngọc thượng thừa, khiến Cổ Vưu Chấn xem liên tục gật đầu.

Lý thị tuy rằng vẫn không thể nào khiến người ta yêu thích, lại cười cho hắn hai cái di nương, đều là mặt hàng thượng thừa, thật sự là khó được.

Chính là trước ngực quá mức bằng phẳng đi. Cổ Vưu Chấn thân thủ sờ sờ một chút thực sự không có gì a, chọc nàng cả người run lên: “Đau.”

Đau? Đau là chuyện tốt a! Như vậy chứng tỏ rằng sau này sẽ rất lớn đi.

Hắn khẽ cười một tiếng, tay vơ vào bên trong cái yếm, cảm vừa vặn a.

A! Nho nhỏ mềm mềm, cùng tiểu bồ câu đường như rất vừa tay đi.

Đôi mắt hắn thâm trầm, bỗng nhiên xoay người xuống giường, nhanh chóng thoát chính mình xiêm y.

Cận Liễu Liễu lại ngốc ngốc hồ đồ nhìn hắn xuống giường thoát y, trăm ngàn không thể hiểu, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, ngồi dậy mà nói: “Phu quân, thoát y là muốn tắm rửa sao?”

Cổ Vưu Chấn ái muội cười nhẹ một tiếng, khoe miệng hướng lên nở nụ cười: “Liễu Liễu nếu thích yên ương hí thủy, thật ra cũng có thể thử một lần.”

“Yên ương hí thủy?” Nàng quần áo không chỉnh tề ngồi chồm hổm ở trên giường lớn, vẻ mặt mê hoặc.

Cổ Vưu Chấn cũng mặc kệ nàng mê hoặc hay không mê hoặc, hắn đã mau đem quần áo trên người cởi sạch sẽ, trên người chỉ để lại một cái tiết khố, nửa người trên cởi trần không thấy chút gầy yếu, thắt lưng ra thắt lưng, lưng ra lưng, cả người hiện lên vẻ cường tráng khỏe mạnh.

Nam nhân cởi trần Cận Liễu Liễu cũng đã thấy qua không ít, bất quá đều là một nhóm nông dân ở trên đồng ruộng mặt hướng đất lưng hướng trời, cả người đều bị phơi nắng đến ngăm đen, mồ hôi dầy đặc. Nhưng nam nhân vừa trắng vừa cao lớn như Cổ Vưu Chấn nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Cổ Vưu Chấn thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, còn tưởng rằng nàng đã bị khí lực động lòng người của mình hấp dẫn, không khỏi đắc ý dào dạt đứng lên, cười tiêu sái hỏi: “Bộ dáng của gia, nàng xem thực vừa lòng a?”

Cận Liễu Liễu gật đầu như gà con nói: “Vừa lòng, thực vừa lòng.”

Cổ Vưu Chấn càng thêm đắc ý, hé ra khuôn mặt tuần tú tươi cười, nhất thời thần thái bay lên: “vừa lòng như thế nào cái a?”

Cận Liễu Liễu nuốt nước miếng, hai con mắt lờ lờ sáng lên: “Giống như cơm tẻ a, cũng giống bánh bao trắng nữa, đúng rồi, còn giống như gà trắng ở thôn thiếp, đúng, có điều, thiếp chưa được nếm qua. Nhưng là nghe Nhị Ngưu nói, ăn rất ngon.”

Cận Liễu Liễu đang đắm chìm trong ảo tưởng về đồ ăn, lại không phát hiện Cổ Vưu Chấn mặt đã muốn trở nên giống như trời bên ngoài, đen như mực.

“Đủ! Nàng im miệng cho ta!” Cổ Vưu Chấn nổi trận lôi đình vọt đi qua.

Nàng bị dọa sợ run người, thân mình co thành một nhúm, không dám mở miệng, trong lòng còn nghi hoặc: tại sao thiếu gia lại tức giận đi?

Cổ Vưu Chấn không muốn lại cùng nàng vô nghĩa, ngọn lửa vừa được châm lên còn cháy hừng hực, không nhanh đem sự tình làm xong xuôi, hết đêm nay chưa chắc đã có thể chấm dứt được .

Vì thế hắn lại lên giường lớn, dồn Cận Liễu Liễu vào một góc bình phong trên giường, sau đó hai tay không biết làm như thế nào đã đem kia cái yếm nhỏ còn lại cũng lột xuống.

Cận Liễu Liễu muốn há mồm nói cái gì đó, Cổ Vưu Chấn lại không cho nàng cơ hội nào, trực tiếp dùng miệng mình chặn miệng nàng lại.

Không cho nàng tiếp tục nói. Ai hiểu được nàng như thế này, còn có thể nói ra cái gì kinh thiên động địa nữa chứ!

Như vậy thân thân, hắn cũng không tức giận, chỉ cảm thấy hạ phúc nóng rực, nhắc nhở hắn có thể tiến vào vấn đề chính.

Vì thế chỉ mất một chút công phu, trên người Cận Liễu Liễu cùng chính hắn đã không còn lại cái gì.

Hắn bàn tay to một khắc cũng không ngừng ở trên người nàng di động tới lui, chỉ cảm thấy cảm xúc rất tốt, khiến người ta luyến tiếc không muốn rời đi.

Chỉ có một điều không tốt, nàng rất gầy!

Bộ ngực đã nho nhỏ, đến mông cũng là nhỏ, ngay cả tay chân đều rất tinh tế .

Hắn ở trong lòng thở dài một tiếng: ai, thôi thôi, làm người không thể rất soi mói, cho dù là thường cái mới mẻ tốt lắm.

Cận Liễu Liễu lại bỗng nhiên “A!” Quát to một tiếng.

“Lại làm sao vậy?” Cổ Vưu Chấn lửa giận lại dễ dàng đã bị châm lên một lần nữa.

“Chàng, chàng, chàng, chàng phía dưới, sinh cái cái gì? Quá xấu! Quá xấu!” Cận Liễu Liễu vẻ mặt ghét bỏ chỉ vào Cổ Vưu Chấn hạ thân chính là “Hung khí” đang chờ phân phó.

“Nàng!” Hắn thực sự nổi giận, Cận Liễu Liễu đang xảy ra chuyện gì! Như thế nào mà cái gì cũng đều không hiểu, đã cười vào đi!

Thấy ánh mắt hắn đã phát hỏa, Cận Liễu Liễu nhỏ giọng than thở một câu: “Đúng, rất xấu a...”

“Nàng nói cái gì?”

“Không có gì...” Nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất, lại chỉ ngừng một lát, lại tiếp tục hỏi hắn: “Phu quân, ta, thiếp có thể hỏi cái vấn đề sao?”

Cổ Vưu Chấn đã sớm không kiên nhẫn : “Còn có cái gì muốn hỏi !”

Cận Liễu Liễu lúc này nghiêm trang nói: “Vì sao chúng ta thoát xiêm y, mà không đi tắm rửa đâu? Ở nhà thiếp, chỉ có thời điểm tắm rửa mới có thể thoát y phục. Hiếm khi mới cởi sạch một lần mà không tắm rửa, ai, thực đáng tiếc.”

Cổ Vưu Chấn lúc này sớm bị nàng nháo đến sắc dục đều đi mất không thấy, lúc này nghe nàng nói như vậy, bản không muốn để ý nàng, tuy nhiên nghe được câu cuối cùng, hần mới giật mình, đôi mắt bỗng nhiên mở to.

“Nàng vừa mới nói gì đó?”

“Ôi chao? Thiếp vừa mới?”

Cổ Vưu Chấn tiến lên bức mặt nàng: “Nàng mới vừa nói hiếm khi mới cởi sạch một lần là có ý tứ gì? Ta hỏi nàng, nàng bao nhiêu ngày mới tắm rửa một lần?”

Cận Liễu Liễu lộ ra một bộ dáng khó xử: “A... Ba ngày trước? Không đúng, vẫn là bốn ngày trước đâu?”

Cổ Vưu Chấn mặt đã sớm từ đen chuyển sang đỏ, lại từ đỏ chuyển thành xanh, hần cơ hồ giống như gió xoáy nhảy xuống giường, bởi vì phần nộ, thanh âm đều có chút phát run: “Ngọc trúc!”

7. Chương 7: Cả Hai Điều Là Ma Quỷ

Ngọc trúc bởi vì thấy trên sàn nhà chính có hai kiện y phục của Cận Liễu Liễu, lại thấy thiếu gia cùng nàng đi vào buồng trong, tự nhiên biết thiếu gia là đang muốn làm trò cười.

Vì thế đã sớm đóng cửa gian ngoài lại, một người canh giữ ở bên ngoài, chỉ sợ phó dịch đưa đồ ăn kia không hiểu chuyện, làm hỏng hưng trí của thiếu gia khiến hần quay đầu lại chọc cả sân gà bay chó sủa.

Không tưởng tượng chưa được bao lâu chợt nghe thanh âm sắp phát cuồng của thiếu gia từ buồng trong truyền ra. Hần đang suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra, lại nghe thấy “Phanh” một tiếng, cửa lớn bị đá văng ra, Cổ Vưu Chấn cả người trần trụi đứng ở cửa, lửa giận trên mặt có thể thiêu trụi toàn bộ sân.

Ngọc trúc hoảng hốt: “Đây là làm sao vậy? Thiếu gia ngài như thế nào lại đi ra với bộ dạng này? Y phục của ngài đâu?”

“Dục phòng đâu? Dục phòng chuẩn bị tốt sao?” Cổ Vưu Chấn cố kiềm chế lửa giận nói.

“Đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ đợi thiếu gia dùng cơm xong, là có thể tắm rửa thay quần áo.” Ngọc trúc khó hiểu, chỉ có thể cẩn thận hồi đáp.

Chỉ thấy Cổ Vưu Chấn mạnh mẽ xoay người quay lại phòng trong, không lâu sau, thấy hần vẫn là ở trần đi ra, trên tay lại có thêm một người cùng hần giống nhau —— hần đang dùng áo khoác bọc kín Cận Liễu Liễu.

“Thiếu gia, đây là?” Ngọc trúc nói còn chưa nói xong, chỉ thấy Cổ Vưu Chấn nâng con sâu đang vặn vẹo không ngừng Cận Liễu Liễu, sải bước hướng dục phòng đi đến.

Dục trong phòng quả nhiên đã sớm chuẩn bị tốt hết thảy, trong phòng nước ấm bốc hơi, ở một góc chỗ lư hương chậm rãi toát ra từng đợt từng đợt hương thơm dịu nhẹ, quần áo sạch sẽ vắt trên bình phong, còn có trà nóng cùng các loại hoa quả tươi. Trong ao tắm lớn xây bằng cẩm thạch, tràn đầy dục thủy ấm áp, mặt trên còn thả một lượng lớn cánh hoa, làm cho cả gian dục phòng hương khí lượn lờ.

Cận Liễu Liễu chưa từng gặp qua loại địa phương này, hai mắt mở to. Nhưng nàng chưa kịp xem cái đây đến tốt cùng là cái gì, đã bị Cổ Vưu Chấn nâng cánh tay ném đi, cả thân thể mang ngoại bào ném vào trong bồn tắm.

Bể cũng không phải quá sâu, tuy nhiên Cận Liễu Liễu thành linh bị ném vào, tay chân lại đều bị bọc trong ngoại bào rộng thùng thình của Cổ Vưu Chấn đến không thể động đậy, nhất thời bị ném đi, nàng một thân thẳng tắp chìm xuống đáy bể.

Trời ạ! Thiếu gia! Thiếu gia đây là muốn giết nàng sao?

Nàng cũng không biết đã uống bao nhiêu nước, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, bỗng nhiên một cái bàn tay to đem nàng kéo lên.

Rốt cục cũng được cứu!

Nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẫn “Khụ khụ khụ khụ” ho không ngừng, giống như toàn bộ phổi đều muốn nổ mạnh.

Chờ nàng ngừng ho khan một cách khó khăn, Cổ Vưu Chấn dễ dàng vươn một cái ngón trỏ, nâng cằm nàng lên.

“Thế nào hử?”

Cận Liễu Liễu bị dọa sợ đến mất mật, làm sao còn có thể nói ra lời.

Hắn tùy tiện đem nàng đặt ở cạnh bể lạnh như băng, thần sắc nghiêm trọng: “Lần tới còn dám để quá một ngày không tắm rửa thay quần áo, thiếu gia ta sẽ khiến cho nàng chậm rãi chết đuối trong cái bể này!”

Nói xong, hắn đứng dậy, cũng không để ý mình không mặc gì trên người ngẩng đầu mà tiêu sái bước đi ra ngoài.

Vừa đi, vừa lầm rầm mắng.

Vốn tưởng rằng có thể vui vẻ thả lỏng một chút, làm mấy chuyện vui thích! Không nghĩ tới Cận Liễu Liễu thực sự có biện pháp chọc giận hắn! Dám nhiều ngày như vậy không tắm rửa! Chính mình còn ôm hôn sờ mó nàng!

Cổ Vưu Chấn vốn ưa sạch sẽ, nghĩ đến đây, liền cảm thấy toàn thân khó chịu đến đòi mạng, hận không thể bóc đi một tầng da!

Ngọc trúc vẫn đứng ở bên ngoài, thấy hắn đi ra ngoài, nhanh chóng cầm một kiện áo dài phủ trên người hắn. Mọi động tĩnh bên trong hắn đều nghe rõ, biết lúc này tam thiếu phu nhân đã phạm vào tối kỵ của thiếu gia.

“Dem nàng ra đi, kêu nha hoàn của nàng về sau mỗi đêm đều phải mang nàng về trong viện tẩy rửa. Nếu có sai lầm gì, ta liền đánh gãy hai chân các nàng!”

“Vâng, thiếu gia.” Ngọc trúc máy móc đáp, tuyệt đối không ai dám vào lúc thiếu gia tức giận mà chọc giận hắn là chi.

Cổ Vưu Chấn đi được vài bước, bỗng dừng lại: “Gọi người đem dục phòng quét tước sạch sẽ, thay nước sạch, thiếu gia ta lập tức muốn tắm rửa!”

“Vâng, thiếu gia, ta lập tức phân phó người đi làm.”

“Còn có! Dem tất cả đệm chăn trên giường ta thay mới toàn bộ!”

“Vâng, thiếu gia.”

Chờ Cổ Vưu Chấn tức giận phần trở về ốc chủ, ngọc trúc thở dài, đi lên bậc thang, nhẹ nhàng gõ cửa dục phòng: “Tam thiếu phu nhân? Ta đi vào được không?”

Sau một lúc lâu không thấy động tĩnh, Ngọc Trúc ngừng một hồi, cẩn thận từng bước hướng trong phòng đi vào, thấy Cận Liễu Liễu gần như chết ngất, không nhúc nhích nằm ở bên cạnh ao.

“Tam thiếu phu nhân?” Ngọc Trúc chạy vội qua.

Cận Liễu Liễu nghe thấy thanh âm của Ngọc Trúc, cố sức ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thanh âm suy yếu vô lực: “Ta, có phải hay không sắp chết?”

Ngọc trúc vừa buồn cười, vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể nhẹ giọng an ủi nàng: “Yên tâm đi, người còn sống.”

Cận Liễu Liễu tội nghiệp nhìn hần, đôi mắt to cơ hồ lập tức sẽ nhỏ nước mắt: “Ta, ta bất quá là ba ngày không tắm rửa, vì sao thiếu gia, thiếu gia hần hung dữ như vậy? Ta, ta còn tưởng rằng, ta sắp chết. Ô ô...”
{hana: *bon chen lon ton: 3 ngày là số nhiều đó bà}

Ngọc trúc đến bên cạnh cầm một tấm khăn sạch sẽ vội tới giúp nàng lau nước mắt trên mặt: “Thiếu gia cự kỳ thích sạch, vào ngày nóng mỗi ngày còn tắm rửa hai lần, mùa đông, cũng ít nhất mỗi ngày tắm rửa một lần. Tam thiếu phu nhân vừa mới vào cửa không rõ quy củ của thiếu gia, lại cũng không phải lỗi của người. Về sau, chú ý chút cũng sẽ không sao. Bảo nha đầu của người mỗi buổi tối an bài người tắm rửa, y phục cũng nhớ rõ mỗi ngày thay một lần. Còn có cái gì không hiểu, người cũng có thể tới hỏi ta, ta định là tri vô bất ngôn ngôn vô bất tấn (biết gì nói nấy).”

Cận Liễu Liễu mềm nhũn gật gật đầu, trong lòng lại vẫn còn cảm thấy ủy khuất: “Nhà chúng ta, ba ngày có thể tắm một lần, mỗi lần tắm, phải nấu rất nhiều nước, tốn thiệt nhiều củi lửa đâu. Nhà chúng ta toàn bộ củi lửa đều là ta cùng A Bảo lên núi đi kiếm, mẫu thân cũng luyến tiếc không đốt.”

Ngọc trúc nghe nàng nói ủy khuất, trong lòng cũng có vài phần không đành lòng: “Người hiện tại không thể giống như lúc trước, đã vào Cổ gia, chính là người của thiếu gia. Đi đứng làm việc, mỗi tiếng nói cử chỉ, đều sẽ có người nhìn chăm chăm. Nếu đi ra ngoài mà có phạm sai lầm, liền sẽ có người nói tam thiếu phu nhân Cổ gia không có quy củ. Đến lúc đó, sẽ ảnh hưởng đến thể diện thiếu gia. Có rất nhiều việc Tam thiếu phu nhân phải học từ đầu, người thông minh lanh lợi như vậy, ta nghĩ nhất định rất nhanh có thể hiểu được tâm tình thiếu gia. Người đừng xem thiếu gia có đôi chút hung ác, hần trong lòng luôn có ám ảnh. Bằng không, cũng không nhiều năm như vậy, chỉ gọi một mình người vào đây hầu hạ.”

Ngọc trúc chờ Cận Liễu Liễu cảm xúc ổn định lại một ít, đã kêu người đi sân bên ngoài gọi Tiểu Liên, cầm quần áo sạch sẽ lại đây, liền nhanh chóng lấy nước ấm tẩy rửa, thay quần áo cho nàng, lại lên an bài hai người bọn họ ở phòng chữ thiên ăn cơm chiều.

Cận Liễu Liễu mới vừa mới sắc nước, cổ họng vẫn còn đau, chỉ có thể uống chút cháo trắng.

Bên kia, Cổ Vưu Chấn đã muốn tắm qua thay sạch sẽ quần áo, lại nhân có mỹ thực, một người tự châm tự ẩm, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Ngọc trúc thấy thế, thừa cơ đi lên hỏi: “Thiếu gia, sắc trời không còn sớm, tam thiếu phu nhân nên an bài thế nào?”

Cổ Vưu Chấn nhượng mi: “Đưa nàng trở về, ngày mai lại đến!”

“Vâng.” Ngọc trúc lĩnh mệnh đi xuống, kêu Cận Liễu Liễu nhanh chóng trở về nghỉ tạm.

Cận Liễu Liễu gật gật đầu, lại nhớ tới còn phải đi đến chỗ Lý thị phục mệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhăn lại.

Tuy rằng không tình nguyện, nàng cũng vẫn mang theo tiểu Liên tiến đến phòng của Lý thị. Lý thị vừa mới dùng xong bữa tối, đang chuẩn bị tắm rửa thay quần áo, thấy Cận Liễu Liễu đi tới, mặt lại bắt đầu dài ra.

Vú Trương tất nhiên là hiểu được tâm ý chủ tử, không đợi Lý thị mở miệng, lập tức hung tợn quát: “Còn không nhanh thỉnh an thiếu phu nhân! Tam thiếu phu nhân thật sự là thân phận lớn quá!”

Cận Liễu Liễu nhanh chóng khom người thỉnh an, Lý thị lại không chút phản ứng cầm ly trà nhỏ, khí định thần nhàn thổi nước trà.

Cận Liễu Liễu vẫn duy trì tư thế nửa đứng nửa ngồi thỉnh an, qua một hồi lâu, đã có chút không chống đỡ được.

Lý thị thấy nàng lắc lư không vững, liếc mắt với Vú Trương.

Vú Trương lập tức hiểu ý chủ nhân, đối với Cận Liễu Liễu quát: “Thỉnh cái an cũng làm không tốt! Sợ là tam thiếu phu nhân bởi vì được thiếu gia ân sủng nên không đem thiếu phu nhân để vào mắt đi!”

Cận Liễu Liễu ấp úng nói không nên lời nói, cũng không biết nên đáp lời như thế nào mới tốt.

Lý thị lại đợi một lát, thấy Cận Liễu Liễu lay động lợi hại hơn, cũng đã mở miệng: “Đứng lên đi. Hôm nay ở chỗ thiếu gia, đều là hầu hạ cái gì?”

Nàng luôn luôn một tháng mới có thể được phép đi gặp Cổ Vưu Chấn một lần, trong cuộc sống bình thường, ngay cả hỏi thăm tin tức Cổ Vưu Chấn, cũng một sự kiện rất khó. Cho nên nàng tuy rằng tức giận, cũng rất muốn từ trong miệng Cận Liễu Liễu, hỏi ra chuyện của Cổ Vưu Chấn.

Cận Liễu Liễu nhớ tới hàn ý phát ra từ Cổ Vưu Chấn, nào dám để lộ nửa chữ, chỉ có thể cúi đầu không nói lời nào.

Lý thị có chút phát hỏa: “Bảo người nói, nghe không hiểu sao? Thiếu gia hôm nay bộ dáng thế nào? Có uống thuốc đúng giờ hay không?”

Lúc này Cận Liễu Liễu đã mở miệng: “Tốt lắm, ăn cũng ăn được, uống cũng uống.”

Lý thị trầm nghĩ, ý tứ này là nghĩa là tình huống cũng không tệ lắm? Xem ra chuyện xung hỉ này quả thật là làm đúng rồi, bất quá có một chút không tốt: tiểu thiếp xung hỉ này, thật sự chướng mắt.

Lý thị khoát tay áo, chuẩn bị gọi người đến hầu hạ mình tắm rửa, lại bỗng nhiên nhìn đến y phục trên người Cận Liễu Liễu, cùng với y phục buổi sáng rõ ràng không giống nhau.

“Y phục của người là chuyện gì xảy ra?” Hai tròng mắt của nàng đã muốn toát ra lửa đến nơi.

Cận Liễu Liễu đã được Ngọc Trúc chỉ cho lí do thoái thác, dù sao chuyện của Cổ Vưu Chấn hết thảy đều không thể bị người ngoài biết.

“Ta, ta tay chân vụng về, lúc mức nước rửa tay cho thiếu gia bị một chậu nước đổ lên người, toàn thân đều ướt sũng. Ngọc...Ngọc trúc đã kêu Tiểu liên đi cầm y phục mới đến cho ta thay, bởi vì thiếu gia không thích người không sạch sẽ.”

Ở trước mặt Tiểu Liên, bọn họ cũng là dùng lí do này thoái thác.

Ai ngờ Lý thị nghe xong lời này, trong lòng lại càng thêm phát hỏa.

Nàng vào cửa ngày thứ nhất, đã bị bộ dạng tuấn tú của Cổ Vưu Chấn hấp dẫn, mấy năm nay đối hán cũng đều toàn tâm toàn ý. Bởi vì hán thân mình không tốt, không thích gặp người, nàng liền theo ý hán, chỉ cầu hán có thể từ từ khang phục.

Càng đừng nói nàng chịu một nhọc quán xuyên Cổ gia, vì ai a? Còn không phải vì Cổ Vưu Chấn!

Nhưng hôm nay bị một cái tiểu nha đầu hoang dã đoạt đi cơ hội thân cận hán, Lý thị không hận Cổ Vưu Chấn, chỉ oán Cận Liễu Liễu trời sinh một bộ dạng dụ dỗ đàn ông!

Vì thế, nàng đứng dậy: “Vú Trương, ta muốn tắm rửa. Về phần người thôi, lại đây cầm đèn cho ta.”

8. Chương 8: Hái Hoa Đạo Mới Là Liên Hoa Nhân?

Đêm dài yên tĩnh, Cổ gia to như vậy, trừ bỏ người gác đêm cùng người gõ mõ cầm canh, tất cả đều đã ngủ say.

Đã không biết là canh mấy, Cận Liễu Liễu mới được tiểu liên dìu, lác lư xiêu vẹo trở lại trong viện của mình. Tiểu liên đã muốn buồn ngủ đến hai mắt đều không mở ra được, nghĩ đến Cận Liễu Liễu hôm nay càng mệt, mới cố gắng chống cự không có gục đầu lên bàn ngủ.

Cận Liễu Liễu lại chịu khổ sở, Lý thị không đánh nàng, không mắng nàng, chính là bắt nàng dùng tay giơ một ngọn đèn to, Lý thị đi đến chỗ nào, nên phải theo tới chỗ đó.

Khi Lý thị tắm rửa lại cực kỳ công phu, hết kì lưng lại đến mát xa, Cận Liễu Liễu không dám kêu tiếng nào đứng cách nàng vài thước, hai tay thẳng tắp giơ cao trước ngực, cố gắng giữ vững ngọn đèn.

Vừa mới bắt đầu còn có thể giữ vững vàng, nhưng một lúc lâu sau, tay nàng tựa như lá cây dong đưa trong gió lạnh, không ngừng run run.

Trương mẹ vừa thấy hai tay nàng lay động, sẽ không lưu tình chút nào dùng cặp móng vuốt gà kia ra tay, hung hăng cào lên mu bàn tay nàng một chút.

Cận Liễu Liễu sẽ mạnh mẽ cả kinh, đau đến cơ hồ muốn nhảy dựng lên, lại sợ dầu thấp hắt vào tay, chỉ có thể cố gắng chịu đau, tiếp tục gờ.

Nhưng dù là như thế, ngọn đèn kia cũng càng ngày càng nặng, dầu thấp hắt ra, rơi xuống tay nàng. Lúc đầu còn không sao, cuối cùng dầu thấp nóng lên, làm cho đôi tay nàng nóng đỏ không biết bao nhiêu chỗ.

Vẫn phải đợi cho Lý thị chậm rãi tắm rửa xong, trở về phòng dùng xong bữa ăn khuya phong phú, lại thay xiêm y rồi lôi kéo nha hoàn trong phòng cùng nhau thiêu thừa may vá, Cận Liễu Liễu liền phải quỳ gối bên cạnh người nàng, dùng hai tay đã sớm đau sưng đến chết lặng, gờ ngọn đèn.

Đợi cho Lý thị rốt cục chịu không được, để cho Trương mẹ cho phép mọi người hầu hạ đi ngủ, Cận Liễu Liễu mới bị ban ân trở về sân.

Nàng hôm nay bị ném vào bể nước đã bị kinh hách, lại trải qua sự hành hạ như vậy, cả người đã sớm mệt mỏi hết sức, lại bởi vì tinh thần đã bị kinh hách nặng nề, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cánh tay đau như là không phải của nàng, vết phồng trên tay tuy rằng đã dùng nước lạnh tắm quá, lại vẫn là rất nóng rất đau.

Tiểu liên đã sớm ngủ say ở phòng bên cạnh, Cận Liễu Liễu vừa đói lại vừa mệt lại đau và sợ, cả người giống như con thú nhỏ bị thương cuộn mình lại trên giường, “Anh anh” khóc.

Nhưng khóc không bao lâu, nàng lại ngay cả khí lực khóc cũng không còn, vì thế trong lòng lại ủy khuất, vạn phần tưởng niệm đến mấy gian nhà ngói rách nát ở cùng cha mẹ đệ đệ.

Bình thường vào giờ này, cả nhà bọn họ đã sớm đang ngủ đi. Mẫu thân sẽ ngẫu nhiên đứng lên, bởi vì cha ban đêm có đôi khi cần uống thuốc.

Tiếp qua vài canh giờ nữa, bọn họ đều sẽ rời giường. Cận Liễu Liễu trước tiên giúp tiểu đệ đệ mặc quần áo, tiếp theo đi ra sân gánh một thùng nước giếng, sau đó cùng nương cùng nhau làm điểm tâm ở nhà bếp.

Điểm tâm nhà bọn họ luôn ăn rất đơn giản, không có gì ngoài cháo ngô linh tinh, rồi mẫu thân sẽ làm thêm củ cải kho thật mặn.

Nhưng là thời điểm ở nhà, người một nhà tuy rằng ăn không đủ no, lại ăn thực vui vẻ. Nàng sẽ cùng đại đệ đệ a bảo cướp đi chút cháo ngô cuối cùng trong nồi, bởi vậy còn đặc biệt ăn thật nhanh, có đôi khi đầu lưỡi nóng chết lặng cũng không dám dừng lại.

Ai, ở nhà thời điểm, khổ là khổ một chút, mệt là mệt một lúc, nhưng nàng cũng rất vui vẻ a.

Đôi mắt to vốn đã khóc đến sưng đỏ, lại bắt đầu phồng hồng. Cận Liễu Liễu mệt mỏi lui lại một góc, bắt đầu vạn phần tưởng niệm đến cha mẹ cùng hai đệ đệ.

“Nương, nương, ta...” Nàng như thế nào cũng ngủ không được, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, lại bắt đầu nói mê sảng.

Bên giường bỗng nhiên vang lên một tiếng thở dài trầm thấp, tiếp theo một thanh âm giống như đã từng quen biết vang lên: “Đây là làm sao vậy, tại sao lại khóc thành như vậy?”

Cận Liễu Liễu giật mình một cái tỉnh lại, kinh ngạc “Di” một tiếng.

Thanh âm kia lại là một tiếng thở dài, tiếp theo một người ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng cười với nàng: “Tam thiếu phu nhân, đã lâu không gặp?”

Cận Liễu Liễu nhìn khuôn mặt đang nhẹ nhàng cười kia, mắt phượng tràn đầy ý cười, lại mang theo vài phần thương tiếc. Nàng nghĩ nghĩ, kinh ngạc kêu ra tiếng: “Ngươi là người trộm hoa kia!”

Kia Vân Thượng Phi vui vẻ nói: “Ngươi còn nhớ rõ ta.”

“Đương nhiên nhớ rõ .” Cận Liễu Liễu nói: ” Hoa của người còn chưa trộm đi sao?”

Vân Thượng Phi nhíu nhíu lông mi bên trái: “Tam thiếu phu nhân vẫn là ngây thơ như vậy, như thế nào, phu quân của người chưa có dạy người nữ nhi gia sự sao?”

Cận Liễu Liễu nghe hần nhắc tới Cổ Vưu Chấn, cúi đầu không nói. Vân Thượng Phi ghé sát mặt vào nàng, một tay nâng cằm nàng lên, tinh tế đánh giá một chút.

“Đáng thương , hai mắt đều khóc sưng lên.” Hần sờ soạng trong lòng lấy ra một cái khăn gấm, nhẹ nhàng mặt cho nàng.

Bỗng nhiên cúi đầu, thấy hai tay nàng đỏ ửng, bất giác gào nhẹ: “Tay người là làm sao vậy?”

Cận Liễu Liễu bị người khác nhắc tới chuyện thương tâm, không khỏi càng thêm ủy khuất: “Thiếu phu nhân, bảo ta giúp nàng gỡ ngón đèn.”

Vân thượng vẫn là lần đầu nghe nói di nương nhà giàu lại bị chính thất khi dễ như vậy, nói rất quá đáng, cũng là không ngoa.

“Bị bỏng dầu thấp?”

“Àn.”

“Đau không?”

“Đau .”

Vân Thượng Phi tuy rằng phong lưu phóng đãng, lưu tình khắp nơi, thậm chí hủy đi không ít danh dự nữ tử, nhưng luôn luôn tự hào là kẻ biết thương hao tiếc ngọc, nay gặp Cận Liễu Liễu, là một tiểu giai nhân đáng yêu, lại bị khi dễ thành như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên ý đồng tình.

Hần không biết từ nơi này lấy ra một cái bình sứ trắng nhỏ, nhẹ nhàng mở ra, một mùi thơm ngát lập tức xông vào mũi. Hần vươn ngón trỏ, lấy từ trong chai ra một ít cao lỏng xanh biếc, nhẹ nhàng bôi lên hai bàn tay bỏng đỏ của Cận Liễu Liễu.

Cận Liễu Liễu đầu tiên là sợ tới mức co rụt tay lại, hần lơ đãng, nhẹ nhàng giải thích nói: “Đây là kim sang được, bất kể loại vết thương gì cũng trị được.”

Quả nhiên, vừa bôi thuốc lên không lâu, vốn hai tay vốn nóng rát nay lại bắt đầu trở nên dịu mát, một hồi sẽ qua, không còn đau như trước nữa.

“Không đau .” Cận Liễu Liễu ngẩng đầu nhìn Vân Thượng Phi, trong đôi mắt to có một làn hơi nước mênh mông : “Đa tạ người . Người thật đúng là người tốt.”

Vân Thượng Phi cười ha ha: “Cái này có là gì, nữ tử giống người vậy, vốn dĩ không nên bị người ta làm đau .”

Cận Liễu Liễu cái hiểu cái không, bởi vì lần đầu tiên có người nói với nàng điều này, nàng nghe không rõ, cũng không biết phải đáp lại như thế nào mới tốt.

Vân Thượng Phi giúp nàng bôi thuốc mỡ xong, tiếp theo dùng khăn gấm buộc lên hai tay nàng dùng để băng vết thương, nhẹ nhàng xoa lên hai tay nàng, lại hỏi: “Người bị đại phòng như thế khi dễ, có thể dùng chút thủ đoạn, để ma bệnh phu quân của người cho người chỗ dựa .”

Cận Liễu Liễu tâm địa đơn thuần, tuy rằng không biết Vân Thượng Phi là loại người nào, lại bởi vì hần có vài hành động thiện ý, theo bản năng liền cho rằng hần là người tốt.

“Thiếu gia, thiếu gia hần, cùng thiếu phu nhân đều thực đáng sợ.”

Vân Thượng Phi nhưng thật ra cả kinh: ” Ma bệnh phu quân kia của người, cũng đối với người như vậy? Chớ không phải là thời gian bệnh quá dài , con người trở nên thất thường đi.”

Cận Liễu Liễu không nói, sợ hãi chính mình sẽ bởi vì nói lỡ mà tiết lộ bí mật của Cổ Vưu Chấn.

Vân Thượng Phi thấy nàng khiếp đảm, dùng một tay ôm chầm lấy nàng đến, ủng vào trong ngực: “Đáng thương , mới đến không quá hai ngày, như thế nào đã bị dọa thành như vậy. Không bằng người theo ta đi, ta tìm cái tòa nhà đem người dưỡng ở một chỗ, mỗi ngày ca hát uống rượu, buổi tối sẽ đi hảo hảo thương người, người xem như vậy được không?”

Cận Liễu Liễu không chút suy nghĩ liền lắc đầu: “Ta cũng sẽ không đi theo người, nếu có thể đi ra ngoài, ta chỉ muốn về nhà.”

“Người hài tử ngốc này, theo ta, cùng có thể về nhà này a.” Vân Thượng Phi đang nói, lại đột nhiên giật mình, gõ mạnh lên đầu đầu: “Vẫn là không ổn, nếu ta mang đi người, Cổ gia sợ là sẽ không bỏ qua người nhà của người.”

Vân thượng phi hẳn cũng chỉ là một kẻ háo sắc, đối với Cận Liễu Liễu cũng không có tình cảm sâu nặng gì, tự nhiên vì nàng không đáng, đắc tội với đại nghiệp đại Cổ gia, sẽ là tự rước phiền toái vào thân.

Bất quá tuy rằng không thể mang nàng đi, lại cũng sẽ không gây trở ngại hẳn mỗi đêm lưu lại đây âu yếm. Tam thiếu phu nhân này ở đây cơ khổ không người thân, lại phải chịu khi dễ.

Chỉ cần hẳn hạ chút công phu, thương nàng, an ủi nàng, thêm hỏi han ân cần, không lo nàng không bị mê hoặc.

Cái Vân Thượng Phi hướng đến là một nguyên tắc không thay đổi, cho dù hẳn phong lưu như thế nào, cũng không bắt buộc nữ tử, chỉ có nàng kia cam tâm tình nguyện cùng hẳn thân cận, hẳn mới có thể biết thời biết thế hoàn thành chuyện tốt.

Cận Liễu Liễu là con mồi gần đây nhất hẳn coi trọng, trước khi thành công, hẳn chắc chắn sẽ hạ đủ công phu, đợi cho sau khi thành công, hẳn sẽ một chán ghét thôi.

Bất quá hẳn còn có một chút lo lắng, Cận Liễu Liễu này chưa phá thân, Cổ Vưu Chấn lại là một ma ồm, không biết khi nào mới có thể đem nàng phá qua. Nếu là bị mình giành trước hoàn thành chuyện tốt, chẳng phải sẽ làm tương lai Cận Liễu Liễu ở cổ gia càng thêm khổ sở?

Dựa vào hẳn nhất quán thực hiện, nếu nang kia phải chịu khổ sở vì mình, hẳn định là sẽ ái ngại .

Vì thế lại hỏi: ” Thiếu gia nhà các người, đến tột cùng có thể hay không nhân sự?”

Cận Liễu Liễu khó hiểu, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nghi hoặc nhìn phía hẳn: “Người nào sự? Ta nghe không rõ.”

“Ta là nói, thiếu gia nhà các người, đến tột cùng có thể hay không làm cái việc nam nữ.” Hẳn thấy Cận Liễu Liễu vẫn mang vẻ mặt không rõ, lại nói: “Chính là, nam tử cùng nữ tử ở cùng trong một phòng, sau đó làm nữ tử có thai, tiện đà sinh sản hậu đại.”

Cận Liễu Liễu lúc này hiểu được rất nhiều: “Người nói sinh oa nhi? Thiếu gia là nam, làm sao có thể sinh oa nhi đâu?”

Vân Thượng Phi mặt chảy ra: ” Thiếu gia nhà người đương nhiên không thể sinh đứa nhỏ, người sinh đứa nhỏ là người, ta chính là muốn hỏi người một chút, người có biết thiếu gia các người, có thể hay không làm cho người thụ thai.”

Cận Liễu Liễu hồ đồ : “Ta như làm sao biết được thiếu gia có thể hay không làm cho ta thụ thai đâu?”

“Đương nhiên là làm việc nam nữ kia.”

“Vậy, cái gì mới là việc nam nữ?”

Vân Thượng Phi á khẩu không trả lời được, giải thích đến giải thích đi, vấn đề cứ nhiên lại quay ngược trở lại.

“Người, người trước khi vào cửa, mẫu thân người không cùng người nói chuyện như thế nào sinh oa nhi sao?” Hẳn hiếm thấy nôn nóng hỏi.

Nhưng Cận Liễu Liễu trong lòng lại không nói gì, hẳn cúi đầu mới thấy, mới phát hiện nàng đã nhắm mắt, lui vào trong lòng mình, đã muốn đang ngủ.

Sắc trời đã không còn sớm, phỏng chừng nàng cũng ngủ không được bao lâu , mà hẳn, cũng không sai biệt lắm có thể nhích người ly khai, không thể kinh động người Cổ gia, còn chưa có đặc thủ, cũng đã nháo ồn ào huyền ảo.

Nhưng là nhìn nhân nhi trong lòng bé nhỏ gầy yếu, hẳn lại như thế nào cũng không thể động dậy, sợ bởi vì động tác của mình làm bừng tỉnh nàng.

Thôi thôi, bồi nàng ngủ say xong, lại rời đi cũng không muộn.

9. Chương 9: Yêu Tinh Đánh Nhau Đồ

“Tam thiếu phu nhân, tỉnh tỉnh, nên dậy thôi !” mặt trời đã bắt đầu lên rồi, nha hoàn tiểu liên liền chạy vội tới trong phòng Cận Liễu Liễu, muốn gọi nàng dậy.

Nhưng là mặc kệ nàng gọi thế nào, kêu thế nào, Cận Liễu Liễu vẫn là không nửa điểm phản ứng, vẫn hãy còn ngủ rất say sưa, miệng còn lầu bầu một tiếng, sợ là đang trong mộng đẹp đâu.

Tiểu liên cũng hy vọng tam thiếu phu nhân có thể ngủ thêm một chút, ngày hôm qua ép buộc như vậy, bản thân mình thật ra cũng không phải chịu tội gì, nhưng tam thiếu phu nhân ở chỗ thiếu phu nhân, lại là bị ép buộc quá mức.

Đến lúc này không ngủ được vài canh giờ, lại sớm phải dậy đi thỉnh an.

Ai, kêu như thế nào nàng cũng không tỉnh, nếu thỉnh an muộn giờ, sợ này tam thiếu phu nhân lại bị thiếu phu nhân đánh nữa.

Nghĩ đến đây, tiểu liên cũng bất chấp cái gì tôn ti chẳng cần phân biệt, trèo lên lớn giường, bắt lấy bả vai Cận Liễu Liễu, dùng sức lung lay vài cái: “Tam thiếu phu nhân! Còn không đứng dậy! Thiếu phu nhân đang muốn đánh ngươi !”

Cho dù là đang ngủ, nhưng nghe thấy thiếu phu nhân hiện tại muốn đánh nàng làm cho Cận Liễu Liễu, liền cảm thấy nàng ta đáng sợ giống quái thú bình thường, nàng vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, lại dùng sức nhảy bật lên, muốn nhảy xuống giường, khiến cho Tiểu Liên trở tay không kịp cụng đầu vào nhau, đau đến nỗi hai người đều kêu to”Oa oa” lên.

Cận Liễu Liễu một tay xoa trên đầu, đã muốn hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Tiểu Liên bị đụng vào cằm, cũng cùng Cận Liễu Liễu giống nhau xoa chỗ đau, nghe răng trợn mắt kêu đau. Bất quá rất nhanh nàng liền nhảy dựng lên, tắt bật bưng tới nước rửa mặt đã sớm chuẩn bị tốt , hầu hạ Cận Liễu Liễu lau rửa mặt thật cẩn thận.

Ngày hôm qua, quản sự Ngọc Trúc bên người thiếu gia đã phân phó nàng, mỗi ngày nhất định phải làm cho tam thiếu phu nhân sạch sẽ , bằng không, sẽ khấu trừ tiền công của nàng.

Nàng khó khăn lắm mới từ nha đầu nhóm lửa biến thành nữ hầu bên người ở nội viện, mỗi tháng tiền công cũng tăng không ít, như thế nào cũng không thể làm cho nó bị khấu đi, vì thế trở nên phá lệ dụng tâm.

Cận Liễu Liễu rửa mặt rửa tay, Tiểu Liên lại tỉ mỉ dùng công phu chải đầu mới học chưa quá một tháng, chải cho Cận Liễu Liễu một cái búi tóc đơn giản, lại cài thêm vô số trang sức.

Động thủ lần nữa phủ lên mặt Cận Liễu Liễu một tầng phấn trần châu, còn tô một chút son, cuối cùng còn học bộ dáng thiếu phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân, làm cho Cận Liễu Liễu đến móng tay cũng sơn đỏ bừng.

Cổ gia hàng tháng cấp cho di nương cùng nha hoàn nội viện, đều có một số lượng nhất định son bột nước cùng dầu vừng, cứ việc đủ cho Cận Liễu Liễu dùng thoải mái.

Trừ bỏ những đồ dùng này, Cận Liễu Liễu là di nương, còn có mỗi tháng hai lượng tiền tiêu hàng tháng, mặt khác, mỗi tháng còn có thể may hai bộ xiêm y, một đôi hài, có thể đánh một món trang sức bạc, không chừng có khi, còn có thể được cấp một chút thuốc bổ.

Hàng ngày có thể sống thoải mái. Phải biết rằng, Cận Liễu Liễu cả nhà năm nhân khẩu, trừ bỏ tiền xem bệnh bốc thuốc của cha nàng, một năm chi tiêu, cũng dùng không đến mười lăm lượng.

Chính là hiện tại Cận Liễu Liễu lại đối với những cái này cũng không cảm kích, bất quá, cho dù là biết rõ hàng tháng có thể có nhiều ưu đãi như vậy, nàng cũng không cảm thấy vui vẻ ở đây.

Nàng buồn bã yên lặng để Tiểu Liên tùy ý trang điểm cho mình, lại đặc biệt thay một xiêm y bộ sạch sẽ màu tím, mới dám đi ra cửa phòng.

Xiêm y bản cũng không cần bản thân nàng cùng Tiểu Liên tự tay giặt, kêu nàng mỗi ngày thường xuyên thay quần áo, nàng liền thay. Dù sao trong ngăn tủ kia, còn có ba bộ xiêm y mới may, cứ việc dùng thoải mái.

Canh đúng giờ bước vào phòng Lý thị, nàng vẫn còn tại bên trong trang điểm, chưa có đến nhà chính.

Cận Liễu Liễu thấy một loạt ghế dựa lớn sắp xếp trong đại sảnh, cũng không dám ngồi lên, chỉ phải cẩn thận đứng ở một bên.

Một lát sau, lại nghe gặp một làn gió thơm đánh úp lại, Cận Liễu Liễu vừa quay đầu liền nhìn thấy, chỉ thấy nhị thiếu phu nhân mặc một bộ y phục màu hồng quai lạ, vấn một búi tóc rất khác biệt, yêu mị xinh đẹp phong tình đi vào trong phòng.

Cận Liễu Liễu nhanh chóng thi lễ: “Nhị thiếu phu nhân hảo.”

Nhị thiếu phu nhân chưa mở miệng đã cười trước: “Muội muội mau đứng lên đừng có khách khí như vậy, chúng ta đều là người giống nhau, người về sau gọi tỷ tỷ là được.”

Cận Liễu Liễu lúng ta lúng túng ứng , cũng không dám mở miệng.

Nhị thiếu phu nhân lại cười, giọng điệu dè dặt một ít: “Chúng ta tỷ muội gặp nhau, không cần đa lễ như vậy. Chuyện hôm qua tỷ cũng nghe đến một chút, thiếu phu nhân đối xử với muội muội, cũng thật là có chút khác nghiệt.”

Nhị thiếu phu nhân này có thể nhanh như vậy biết chuyện trên nhà giữa, nói vậy là cơ sở mật báo nhất định không ít. Cận Liễu Liễu lại không biết tới quan hệ này, chỉ biết nhị thiếu phu nhân là thật quan tâm đến mình, không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm.

“Muội không sao .” Nàng thật cẩn thận nói.

Nhị thiếu phu nhân hướng về phía phương hướng phòng ngủ liếc mắt một cái, thấy còn chưa có động tĩnh gì, lại xem xét xem xét mọi nơi, xác định không có thiếu phu nhân nhân ở bên cạnh, bỗng nhiên lấy từ trong cổ tay áo ra một món đồ vật lạ, nhanh chóng nhét vào trong tay Cận Liễu Liễu, giọng điệu dòn dập: “Mau cất cẩn thận.”

Cận Liễu Liễu tuy rằng không biết là cái gì vậy, nhưng cũng phản ứng nhanh chóng cất vào trong ngực áo.

Nhị thiếu phu nhân vẫn là vẻ mặt quyến rũ cười: “Đồ vật ta mới đưa cho muội, cần phải cất cẩn thận, trăm ngàn đừng cho những người khác thấy.

Muội muội sau khi về phòng, chỉ cần hảo hảo nghiên cứu món đồ đó, nhất định có thể đoạt được niềm vui của phu quân, ngày sau, muội muội ngày lành đến, cũng đừng quên tỷ tỷ ta a.”

Cận Liễu Liễu cái hiểu cái không, vẻ mặt nghi hoặc nhìn nhị thiếu phu nhân, bất quá nàng cũng hiểu được chút ít, biết nhị thiếu phu nhân nhất định đưa mình cái gì đó có thể giúp ích mình một đại ân, vì thế bày ra vẻ mặt mỉm cười, đang muốn cảm tạ nhị thiếu phu nhân, lại nghe thấy một thanh âm truyền đến từ phòng ngủ đầu kia, nhị thiếu phu nhân nhanh nhẹn tiêu sái bước đến một bên, bảo trì một khoảng cách nhất định với Cận Liễu Liễu.

Lý thị đêm qua vì ép buộc Cận Liễu Liễu, chính mình cũng phải thức khuê, vì thế dậy muộn nên đã tới chậm, trang điểm cũng lười nhác một chút.

Nàng không có tinh thần ngồi ở vị trí chủ thượng, tùy tiện nói mấy câu, liền phái hai người bọn họ tránh ra.

Cận Liễu Liễu tự nhiên là chạy đến viện của Cổ Vưu Chấn, nhị thiếu phu nhân chờ ly khai chủ phòng, cũng đuổi theo Cận Liễu Liễu, cùng nàng sống vai mà đi.

“Mới vừa rồi đưa đồ vật uội, muội muội nhớ giữ lấy cẩn thận xem xét, đối với chúng ta việc nữ tặc đó mà nói, không có gì so sánh được với biện pháp này dùng để giữ nam nhân.”

Nói xong, nhị thiếu phu nhân sợ bị người khác lời ra tiếng vào, rất nhanh liền cùng Cận Liễu Liễu tách ra, rẽ vào chỗ rẽ nơi một hòn non bộ nhô ra, mang theo nha hoàn rời đi.

Cận Liễu Liễu tuy rằng rất ngạc nhiên, nhưng trải qua hôm qua, nàng đã muốn sợ Cổ Vưu Chấn, vì thế không để ý nhanh chân chạy thẳng đến chỗ Cổ Vưu Chấn.

Đến nơi, Tiểu Liên vẫn như cũ là ở lại bên ngoài, chính mình tìm một chỗ tạm tránh đi.

Cổ Vưu Chấn vừa dậy một lúc, dẫn Ngọc Trúc ra rừng trúc phía sau sân luyện kiếm trêu chọc, thấy Cận Liễu Liễu đi thảnh an hản, hản cũng không có để ý tới, đợi đến lúc luyện kiếm xong, mới nhẹ giọng nói: “Đến đây? Lấy một cái khăn từ đây, lau mồ hôi cho gia.”

Ngọc trúc đem đã sớm chuẩn bị tốt khăn ướt đưa cho Cận Liễu Liễu, nàng nơm nớp lo sợ tiêu sái đi qua, lau mồ hôi cho hản, lại khiến mình chảy mồ hôi đầy đầu.

Cổ Vưu Chấn vừa cúi đầu nhìn xuống, thấy nàng mặt đầy phấn trần châu cùng son, không vừa ý nói: “Về sau không được tô son điểm phấn!”

Nàng nào dám không đáp ứng? Vội vàng cái khăn vừa lau mồ hôi cho Cổ Vưu Chấn,ma sát ngay trên mặt mình, lại làm cho cái khăn trở nên loang lổ nhem nhuốc.

Cổ Vưu Chấn đang định phát hỏa, lại bị Ngọc Trúc giành lên tiếng trước: “Tam thiếu phu nhân, đưa khăn cho tại hạ đi, tại hạ sẽ đưa cho phó dịch giặt.”

Cổ Vưu Chấn “Hừ” một tiếng, vẫy vẫy tay áo nghênh ngang bước đi. Ngọc Trúc cũng đi theo, còn nhắc nhở Cận Liễu Liễu động tác mau một chút.

Mắt nhìn thoáng qua, ánh mắt hản lại chú ý tới hai tay Cận Liễu Liễu.

Trên tay còn có dấu vết bỏng chưa khỏi hản, chắc là tân thương, nhưng tam thiếu phu nhân sớm nhất cũng là đêm qua rồi đi mới bị thương, có biện pháp gì có thể làm miệng vết thương tốt nhanh như vậy đâu?

“Tam thiếu phu nhân?” Ngọc Trúc đang muốn mở miệng hỏi, nhưng lời nói vừa đến miệng lại nuốt trở vào, sửa lời nói: “Nhanh một chút đuổi kịp thiếu gia đi.”

Một ngày này Cận Liễu Liễu vì Cổ Vưu Chấn mài mực nửa ngày, mất một canh giờ đầm lưng, phạt quỳ một canh giờ, lại phải đọc sách hai canh giờ, trung gian cơ hồ không có gì tạm dừng, thẳng đến thời gian bữa tối, nàng mới được ân chuẩn ra phòng ngoài ngồi ăn cơm.

Tiếp theo lại là tới chỗ Lý Thị, vẫn làm giống một ngày trước như bình thường, đoan đoan chính chính giờ một ngọn nến cho nàng, hôm của nàng càng mỗi một hơn hôm trước, miệng vết thương trên hai tay cũng tăng thêm không ít.

Chờ nàng trở lại trong phòng mình, thăm nghĩ muốn lên giường ngủ ngay, lại bị Tiểu Liên túm lại, pha một thùng nước tắm to, cho nàng tắm rửa.

Nàng mơ mơ màng màng cởi xiêm y, trong lòng lại rơi ra một món đồ vật.

Nha, là buổi sáng nhị thiếu phu nhân đưa cho nàng.

Cận Liễu Liễu còn nhớ rõ, dì Hai nương nói, chỉ cần nàng học theo cái này, có thể làm cho Cổ Vưu Chấn đối tốt với nàng. Vì thế, nàng thực cảm thấy hứng thú cầm lên xem.

Đây là một cuốn sách dày, ước chừng to bằng hai bản giấy lớn, bên trên vẽ rậm rạp rất nhiều hình người nhỏ.

Trong phòng ánh sáng không tính là tốt, Cận Liễu Liễu bảo Tiểu Liên châm một ngọn đèn lên, để sát vào mới xem được.

Oa, trên này vẽ rậm rạp, tất cả đều là người quang thân mình không mặc quần áo, nhìn kỹ xem, mỗi một bức đều là một nam một nữ, dây dưa thành các loại tư thế, không biết là đang làm những gì.

Cận Liễu Liễu chưa thấy qua loại sách này bao giờ, lại đọc được ba chữ viết bên trên: diễn xuân đồ.

Diễn xuân đồ?

Có ý tứ gì?

Đây căn bản không phải vẽ cảnh tượng mùa xuân a?

Nàng vẫn là không hiểu ra sao, hơn nữa trên bức tranh này lại tràn đầy hình ảnh cả trai lẫn gái không mặc quần áo, trong lòng nàng không hiểu được bao nhiêu, cái này sợ không phải cái gì đứng đắn đi.

Vừa định đem sách thu hồi đến, lại nghe thấy “Kèo kẹt” một tiếng cửa phòng mở ra, một bóng người bình thường lủi nhanh như gió đi vào, đánh mạnh vào người Tiểu Liên một chút, chỉ thấy Tiểu Liên bắt đầu gục xuống ngủ.

Cận Liễu Liễu vừa định kêu to, người nọ lại cười nói: “Đừng sợ, là ta.”

Nàng nhận rõ người tới, là Vân Thượng Phi, vì thế yên lòng.

Vân Thượng Phi đem tiểu liên nâng đến phòng ngủ hạ nhân xong, rồi quay lại, cười với Cận Liễu Liễu một cái thật tươi.

Cận Liễu Liễu trong tay còn cầm diễn xuân đồ, Vân Thượng Phi tò mò đoạt đi, liếc mắt xem một cái liền ngạc nhiên nói: “Tam thiếu phu nhân là đang nghiên cứu cái này? Người như thế nào không nói sớm đâu? diễn xuân thuật này, ta Vân Thượng Phi xưng thứ hai, ai dám xưng thứ nhất đâu?”

Cận Liễu Liễu khó hiểu: “Diễn xuân thuật? Là cái gì? Đây là cái tranh gì?”

Vân thượng chế nhạo: “Đây chính là bất truyền bí bảo trong truyền thuyết, nam nữ ái ân bảy bảy bốn mươi chín bí kỹ nha! Chỉ cần học xong cái này, không có nam nhân có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay người đâu.”

10. Chương 10: Hái Hoa Tặt Diễn Xuân Thông Dụng

Cận Liễu Liễu cho dù ngu độn như thế nào, nhưng cũng biết nói “Nam nữ ái ân” bốn chữ là chỉ chuyện gì, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ bừng: “Này! Phi! Phi! Ta còn tưởng rằng nhị thiếu phu nhân cho ta cái gì thứ tốt đâu! Nguyên lai là cái không biết xấu hổ như vậy! Người nhanh cầm nó mang đi! Mắc cỡ chết được! Mắc cỡ chết được!”

Vân thượng chế nhạo bộ dáng không một chút đứng đắn: “Tam thiếu phu nhân đang nói cái gì vậy? Nam nữ hoan ái, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Ngay cả Khổng phu tử cũng nói: tú sắc khả cơm. Người hiện nay cũng không phải là khuê nữ chưa lấy chồng, người là tam thiếu phu nhân danh chính ngôn thuận của cổ gia, hầu hạ phu quân của người, chẳng lẽ còn là chuyện gì không biết cảm thấy thẹn sao?”

Cận Liễu Liễu sửng sốt một hồi, bỗng nhiên mạnh mẽ nhảy dựng lên: “A!”

Vân Thượng Phi kinh ngạc nói: “Làm sao vậy?”

“Nguyên lai, nguyên lai, bọn họ nói , nói hầu hạ, chính là chỉ loại sự tình này!” Cận Liễu Liễu bưng tỉnh đại ngộ, cuối cùng hiểu được tối hôm đó, Cổ Vưu Chấn ở trên giường, kỳ thật muốn cùng nàng làm chuyện trên diễn xuân đồ, khuôn mặt đã đỏ nháy mắt lại càng nóng rực lên.

Vân Thượng Phi thấy nàng tâm thần không yên, ánh mắt dao động không ngừng, tựa hồ là đang nhớ lại cái gì, mặt lại mang ý cười đánh giá nàng kỳ thật đang nhớ tới cái gì đó, bất giác có chút ghen tị.

“Tam thiếu phu nhân vì cái gì đột nhiên mặt đỏ đến vậy?” Hắn cố ý hỏi.

Cận Liễu Liễu vuốt hai gò má nóng bỏng, lắc đầu, xấu hổ đến nói không ra lời. Chuyện như vậy, làm sao có thể nói ra miệng đâu?

Nàng khi còn bé lớn lên ở nông thôn, tự nhiên cũng là nghe qua rất nhiều lời nói quê mùa, nhưng bởi vì cha nàng vẫn bệnh nặng, mẫu thân lại không rảnh bận tâm nàng. Vì thế nàng đối với việc nam nữ, nghe được rất ít, chưa hiểu hết, vẫn chỉ biết thoáng qua.

Đêm nay thấy được diễn xuân đồ kia, thật giống như địa phương nhiều năm bị sương mù che phủ, nay một chút sương tan đi, ánh sáng tràn ngập khắp nơi.

Nhưng nhị thiếu phu nhân, vì sao phải đưa cho nàng cái vật như vậy đâu? Chẳng lẽ việc này, còn có cái bí quyết gì không đồng dạng như vậy sao?

A, đúng rồi. Kia đồ thượng nam nữ mỗi một phúc đều là bất đồng tư thế, khả năng khác nhau liền ở trong này đi.

Nhất thời bỗng tò mò đứng lên, nếu đã muốn khuy được một góc, nàng liền hy vọng có thể nhìn xem toàn cảnh.

Vân Thượng Phi không hổ là cao thủ hái hoa, chỉ nhìn thần sắc của nàng, cũng đã hiểu được nàng suy nghĩ cái gì.

Vì thế khoe miệng hơi cong lên, mang theo một chút tà khí mỉm cười, chậm rãi đến gần nàng: “Dù sao tam thiếu phu nhân cũng đang tò mò, không bằng, chúng ta cùng nhau đến xem cái này đến tột cùng?”

Cận Liễu Liễu lập tức lùi lại nói: “Thật không biết xấu hổ, ai muốn nhìn?”

Vân Thượng Phi đảo mắt, bỗng nghĩ ra một chủ ý, vì thế làm bộ như bỏ qua chuyện đó đi ra chỗ thùng nước tắm thân thủ sờ soạng một phen: “Ai nha, nước sắp nguội rồi, người vẫn là tắm rửa thay quần áo trước đi.”

Cận Liễu Liễu nhớ đến Cổ Vưu Chấn cảnh cáo mỗi ngày phải tắm rửa thay quần áo, trong lòng nhất thời rung mình, nhanh chóng nói: “Mời người đi ra ngoài, ta muốn tắm rửa .”

Vân Thượng Phi nhìn như rất quy củ rời khỏi phòng , còn cẩn thận đóng cửa lại.

Cận Liễu Liễu không có nghi ngờ hắn, tay chân lạnh lẽo cởi quần áo trên người, ngâm mình vào trong đục trắng (*).

(*) đục trắng: thùng nước tắm

Nước đã muốn không thể nào nóng , nàng nên tắm mau một chút, miễn cho nước tắm lạnh hắt, chính mình lại cảm lạnh. Vì thế, nàng cầm lấy khăn tắm Tiểu Liên đã chuẩn bị trước, nhanh nhẹn lau qua toàn bộ cơ thể, sau đó liền vắt khô khăn tắm, bước ra khỏi đục trắng, trần truồng đứng ở cạnh đục trắng lau khô thân thể.

Không tốn nhiều công sức, bọt nước trên người đã được lau khô, nàng nhìn trái nhìn phải, muốn tìm quần áo để thay, lại không biết vừa rồi Tiểu Liên nói đem quần áo đặt đâu .

Cố gắng tìm lại lần nữa, bỗng nghe thấy thanh âm Vân Thượng Phi ở địa phương rất gần vang lên: “Tam thiếu phu nhân, người tìm xiêm y sao? Đều ở chỗ này đây, ta đã lấy đến cho người rồi đây.”

Cận Liễu Liễu hoảng hốt, bởi vì rất kinh ngạc đều đã quên che chắn thân thể của chính mình: “Người như thế nào ở trong này?”

Vân Thượng thản nhiên cười chế nhạo, tự đắc: “Trước khi tam thiếu phu nhân ra khỏi dực trùng, ta đã ở trong này . Ta sợ người tắm xong rồi, lại không tìm thấy xiêm y, cho nên đặt biệt lấy đến cho người thôi.”

Cận Liễu Liễu chân tay luống cuống, thẳng đến phát hiện Vân Thượng Phi đang dùng một đôi mắt phương nhìn chòng chọc đánh giá toàn thân nàng từ trên xuống dưới, mới hét lên một tiếng, ôm lấy thân thể liền ngồi thụp xuống, cuộn người lại thành một khối nho nhỏ.

Nhưng là đã sớm trễ , Vân Thượng Phi đã sớm đem nàng nghiệm hóa xong, xác nhận là mặt hàng thượng thừa.

Nhất là đối với cái thất lưng tinh tế mềm mại kia cực kỳ vừa lòng, có thể tưởng tượng nhỏ đến mức không đủ ô tay hấn nắm, chẳng những đường cong tuyệt đẹp, cái khó là màu da toàn thân đều đều mịn màng, không giống da số nữ nhân khác, màu da trên luôn đậm nhạt không đồng nhất.

Ngực nàng tuy còn nhỏ, nhưng nếu nghĩ đến tuổi của nàng, coi như là bình thường. Chỉ cần chú ý bồi bổ, ăn được uống được, Vân Thượng Phi hấn cơ hồ có thể kết luận, vài năm sau, Cận Liễu Liễu nhất định sẽ là một tuyệt đại giai nhân.

Quả nhiên hoa đại khắp nơi đều có, không thể xem thường tiểu giai nhân xuất thân hương dã này a.

Trong lòng hấn bỗng nổi lên một tia lo lắng, đến tột cùng là đợi cho vài năm sau, nàng phương hoa chính mậ (*) mới đến hái, hay là hiện tại liền động thủ đâu?

(*) phương hoa chính mậ: đơm hoa kết trái

Mặc kệ hấn nghĩ thế nào, hai chân hấn đã muốn tự phát tiêu sái đi đi về phía Cận Liễu Liễu, đến khi đứng trước mặt nàng, hấn thân thủ nâng nàng dậy, dùng một cái áo choàng mỏng khoác lên người nàng: “Đêm dài trời lạnh, không mặc xiêm y cẩn thận, thực dễ dàng cảm lạnh .”

Cận Liễu Liễu hai tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy hai vạt áo choàng, cúi thấp mặt, không nhìn hấn.

Hấn lại vươn một ngón tay thon dài tẻ bạch giống như một miếng bạch ngọc thượng đẳng, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, đưa mặt nàng nhìn thẳng vào mình.

“Ta là thật tâm quan tâm ngươi, chẳng lẽ, ngươi nhìn không ra?” Hấn thanh âm mị hoặc trầm thấp, như là một khối nam châm, dẫn dắt Cận Liễu Liễu không thể phân tâm.

“Ta, ngưng ngưng thôi.” Nàng nói.

“Có cái gì ngưng ngưng ? Ta cũng không phải bắt buộc ngươi làm chuyện thẹn thùng gì, ta chỉ là sợ ngươi cảm lạnh, nghĩ muốn giúp ngươi mặc vào xiêm y mà thôi. Đến đây, ta ôm ngươi ngồi vào trên giường, ta giúp ngươi mặc quần áo.”

Cận Liễu Liễu bị thanh âm cùng sóng mắt của hấn làm cho choáng váng mơ hồ, không chút phản kháng bị hấn ôm đến bên giường ngồi xuống, mặc hấn cởi cái áo choàng ra.

Nàng bỗng nhiên khấn trương đứng lên, trong đầu lại hồi tưởng khởi ngày đó Cổ Vưu Chấn muốn làm như thế đối với nàng, vì thế chậm rãi muốn lui về phía sau.

Ai ngờ Vân Thượng Phi nhưng không có bất kỳ động tác gây rối nào với nàng, hấn chỉ là cầm tiết khổ của nàng đến, động tác mềm nhẹ vì nàng mặc vào, thời điểm hai tay rời đi, lại làm như có ý vô tình dùng đầu ngón tay như có như không lướt qua hai chân của nàng,.

Tiếp theo, hấn lại rất tự nhiên, mặc cái yếm vào cho nàng, vì nàng nhẹ buộc dây lưng phía sau lưng, tiếp theo là mu bàn tay lại nhẹ nhàng lướt qua phía sau lưng của nàng, lại làm cho nàng run rẩy không thôi.

Cận Liễu Liễu không biết những động tác đó của hấn là cố ý, chỉ nói là vì nàng mặc quần áo có khi không cẩn thận đụng tới mà thôi. Nàng còn vì mình mặc danh kỳ diệu run rẩy cảm thấy kỳ quái.

Hai tay Vân Thượng Phi dường như mang theo ma lực bình thường, rất nhanh mặc cho nàng xiêm y toàn thân, bởi vì cũng sắp buồn ngủ , cho nên cũng không mặc trung y.

Hấn nhìn Cận Liễu Liễu si ngốc túy túy, cười càng thêm tà mị: “Tam thiếu phu nhân, xiêm y đã mặc xong.”

Cận Liễu Liễu cả kinh: “Nga, đa tạ người .”

“Ta hầu hạ , có tốt không? Tam thiếu phu nhân cảm thấy thoải mái hay không thoải mái?”

Nàng thành thật nói: “Ta cảm thấy rất kỳ quái, trên làn da cảm thấy ngứa nhè nhẹ .”

Vân Thượng Phi trong mắt hiện lên một chút thần sắc đặc ý: “Đây là ta mới chỉ là lướt qua công phu đơn giản nhất, thử tam thiếu phu nhân một chút thôi, thế mà tam thiếu phu nhân đã có nhiều cảm giác như vậy. Người nói sau này, người còn có thể coi khinh nam nữ thuật sao?”

Cận Liễu Liễu đối với điều này trở nên nghi hoặc khó hiểu : “Nam nữ thuật? Người chỉ là ở giúp ta mặc quần áo a.”

“Nam nữ thuật thượng thừa, vô luận nói chuyện, vẽ mặt, động tác, cho dù là một ánh mắt, đều có thể là vũ khí lợi hại mê vô hình. Tam thiếu phu nhân nếu bái ta làm thầy, ta tự nhiên nguyện ý dốc túi truyền thụ, người chỉ cần có thể học được một nửa chân truyền của ta, đừng nói cái phu quân giả bệnh kia của người, bất kỳ nam nhân nào trên đời, đều có thể bị người nắm trong tay. Người nói, những ngày sau này của người, còn sợ có ai dám khi dễ người đâu?”

Cận Liễu Liễu nghe không lắm rõ ràng, nhưng cái câu “Giả bệnh phu quân”, nàng lại nghe rõ ràng, không khỏi giật mình: “Người như thế nào biết được phu quân hần là giả bệnh ?”

Vân Thượng Phi cười thần bí: “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Ta đi vào trong viện của hần tìm hiểu một phen, liền phát giác có điều kỳ lạ. Một thiếu gia dương bệnh mà thôi, làm cái gì lại có nhiều thân vệ gác sân như vậy. Vì thế, ta liền tìm tòi đến tột cùng. Rồi mới phát hiện hần nguyên lai là giả bệnh đã nhiều năm, bị nhốt trong viện đã lâu, trách không được tính tình lại cổ quái như vậy . Muốn người mỗi ngày hầu hạ hần, thật ủy khuất người .”

Hần một mặt nói chuyện, một mặt thân thủ cầm hai tay Cận Liễu Liễu lại có thêm vết thương mới: “Cái tay này, tốt nhất không được dính nước.”

Hần lại lấy ra cái bình sứ nhỏ hôm trước, bôi thuốc lên hai tay cho nàng, tiếp theo lại đưa ra một mảnh vải sạch sẽ đã chuẩn bị từ trước, bọc vết thương cho nàng.

“Đau không?”

Nàng lắc đầu, cười thiên chân vô tà (*) : “Lúc đầu cũng đau , nhưng là nhiều vết thương quá chồng lên nhau, cũng liền không cảm thấy là đau như thế nào nữa.”

(*) thiên chân vô tà: ngây thơ

Vân Thượng Phi than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ nếu khuê nữ này sinh ra ở nhà đại phú, sẽ không phải chịu nhiều bất nạt như vậy.

“Người có muốn không phải chịu đau đớn như thế này nữa không?”

“Đương nhiên là muốn .”

“Vậy người liền làm theo lời ta nói đi, bái ta làm thầy, học tập nam nữ thuật, sau đó mê hoặc con mèo giả bệnh kia, người bảo hần làm cái gì, hần liền đáp ứng cái gì. Có hần làm chỗ dựa cho người, người nếu có thể mỗi ngày ngủ lại chỗ hần, vậy Lý Thị kia cho dù có hung hãn, cũng không làm gì được cho người .”

Hần vốn là muốn nói không những hừ Lý Thị, phù Cận Liễu Liễu lên làm chính thất cũng không phải không thể nào. Nhưng là nghĩ đến quan hệ sâu xa giữa Cổ gia và Lý gia, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.

Cũng may Cận Liễu Liễu thiên chân vô tà, không có dã tâm, chỉ cần có thể bảo vệ nàng bình an trưởng thành từ một gốc cây trở thành một bông hoa động lòng người, những cái khác cũng không quan trọng .

Cận Liễu Liễu thấy hần nói hợp tình hợp lý, nhất thời cũng hiểu ra.

Nàng tuy rằng không biết cái gì là việc nam nữ, nhưng là lại biết chính mình đã gả lại đây, phải vì Cổ gia kéo dài hương khói , mà muốn kéo dài hương khói, nên là phải làm những động tác cổ quái trên diễn xuân đồ kia đi.

Dù sao sớm muộn cũng đều là phải làm, không bằng liền cùng Vân Thượng Phi học cho giỏi. Nàng hiện tại đã nhận định Vân Thượng Phi tuyệt đối không là người xấu, tại Cổ gia cơ khổ vô y, hẳn giống như là cứu tinh của mình, nào có đạo lý không tin hẳn?

Vì thế, nàng lúc này liền đáp ứng, ước định về sau Vân Thượng Phi buổi tối sẽ đến dạy nàng nam nữ thuật, nhưng là cũng không gọi hẳn là sư phó, về phần bá hẳn làm thầy, chính là nói mà thôi.

Hắn muốn nàng gọi hẳn là thượng phi, mà hẳn, bởi vì nàng thuận theo như là một con dê non trắng nõn, một đôi mắt to ôn nhuận dễ thân, lại là ngây thơ, rõ ràng đã gọi nàng là “Tiểu dương nhi”.

Thời gian đã không còn sớm, hẳn hầu hạ Cận Liễu Liễu ngủ say, lại vì nàng nhẹ nhàng xoa bóp hai chân đau nhức, đến tận khi nàng cả người run rẩy, mềm mại như nê bàn, mới ngừng tay, chờ trong lúc nàng đang ngủ, lại ghé nghiêng ngang mà đi.

11. Chương 11: Gỗ Mục Không Thử Nấu

Ngày thứ hai tỉnh lại, không biết là bởi vì thủ pháp xoa bóp của Vân Thượng Phi xuất thần nhập hóa hay không, mà Cận Liễu Liễu cảm thấy cả người thư thái, cảm giác mệt mỏi đã biến mất không ít.

Khi ngồi trước gương trang điểm, ngay cả Tiểu Liên cũng kinh ngạc nói: “Tam thiếu phu nhân hôm nay khí sắc thật tốt.”

Cận Liễu Liễu nhìn vào gương đồng cảm thấy không có gì khác lạ, không biết rằng sắc mặt mình hồng hào, lộ ra một vẻ phong tình. Hiển nhiên là đêm qua Vân Thượng Phi đã vỡ lòng không ít, làm cho nàng có biến hóa.

Cứ theo lẽ thường, sau khi đi thỉnh an Lý Thị xong, nhị thiếu phu nhân chậm rãi cùng nàng sống vai đi một đoạn đường ngắn, đánh giá nàng từ trên xuống dưới rồi nói: “Muội muội nói vậy đã muốn tìm hiểu thêm được rất nhiều, ta xem ngày muội được sủng ái sắp tới rồi.”

Nhị thiếu phu nhân nguyên bản là một tiểu thư nhà giàu, từ nhỏ lớn lên đã thiên kiều bá mị, cảm kỳ thư họa không gì làm không được.

Nhưng bởi vì mẫu thân nàng là nữ tử phong trần, hai mẹ con các nàng ở trong nhà chịu kỳ thị. Nàng nén giận chịu đựng đến mười tám tuổi, các tỷ muội khác đều đã lập gia đình, chỉ còn thừa lại mình nàng cô đơn.

Trong lòng nàng rõ ràng, những người tới cửa cầu thân, chỉ cần xuất thân hơi tốt một chút, như thế nào cũng sẽ không đến phiên nàng.

Nàng cũng không nguyện gả nhập nhà bần hàn, vì thế bắt được cơ hội Cổ gia tìm thiếp, mang theo nha hoàn bên người cùng bà vú qua đến.

Lúc đầu thật ra cũng được vài ngày thư thái, Cổ Vưu Chấn từ lúc nàng mới vào vào cửa, liền biểu hiện thiên vị rõ ràng, mặc dù không phải thường xuyên đi qua, những mỗi lần ngủ lại, đều làm cho nàng cảm thấy ngọt ngào sâu sắc.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng kéo dài, bởi vì nàng rõ ràng được thiên vị, làm cho Lý Thị kia nổi lên tâm ghen ghét, mỗi khi đến thỉnh an đều làm khó dễ cho nàng, so với khi ở nhà còn muốn bị khinh bỉ vài phần.

Bởi vì Cổ Vưu Chấn thân thể không tốt, mọi sự vụ trong nhà lớn nhỏ, đều không bao giờ hỏi đến, nàng ngẫu nhiên oán giận Lý Thị một hai câu, cũng bị hắn nhẹ nhàng bỏ qua.

Cũng may nửa năm sau, nguyệt sự của nàng đến chậm, tinh tế tính toán, mới biết là đã có bầu rồi. Sau khi báo cho đại quân sự biết, Lý Thị liền mang theo đại phu đến bắt mạch cho nàng, lại nói nàng là trá dựng.

Nhị thiếu phu nhân trong lòng nghi hoặc, vội vàng tìm người đi thông báo Cổ Vưu Chấn một tiếng, ai ngờ đến buổi tối, nàng lại đột nhiên xuất huyết rất nhiều.

Đại phu nói nàng là bị chứng hoạn băng lậu, nhưng bà vú từ nhỏ của nàng cũng là đi theo nàng nương lớn lên ở thanh lâu, thấy cảnh các cô nương xoá sạch đờn nhỏ rất nhiều lần, liếc mắt một cái liền nhìn ra, đờn nhỏ của nhị thiếu phu nhân đã mất rồi.

Ở trong phòng vụng trộm khóc mắng một đêm, chờ dưỡng tốt thân thể, nhị thiếu phu nhân lại cho rằng thân thể mình đã bình thường không có việc gì, đi đến chỗ Lý Thị ngàn ân vạn tạ, cảm tạ nàng thỉnh đại phu chữa trị ỉn.

Nhưng từ đó về sau, nàng cũng không thể có bầu được nữa. Thù với Lý Thị, cũng chôn ở chỗ sâu trong đáy lòng nàng. Ở mặt ngoài cái gì cũng không nhìn ra, nhưng vẫn ẩn nhẫn ngầm chờ chờ cơ hội, có thể đánh ngã Lý Thị.

Nhưng nàng tuy rằng xinh đẹp, cũng không thể lại có đờn nhỏ, cho dù tương lai Cổ Vưu Chấn lại sủng nàng như thế nào, nàng cũng không có cách nào khác đáp đũa Lý Thị.

Trong lúc đang hết đường xoay sở, trên trời bỗng rớt xuống Cận Liễu Liễu. Nữ oa nhi này vừa thấy đã biết chính là một mỹ nhân bại hoại, nếu mình có thể ngầm mượn sức nàng, sẽ dạy nàng chút mị nhân thuật, tương lai nàng được nhất nam bán nữ, cho dù Lý Thị có kiêu ngạo thế nào, cũng vô kế khả thi .

Lại nói đến Cổ Vưu Chấn mang cái bộ dáng thể kị, ai biết còn có thể sống được mấy năm nữa?

Lúc này, ai có con, trên cơ bản là có thể xác định chính là Cổ gia gia chủ tương lai.

Chỉ cần nàng có thể phát giác Cận Liễu Liễu có bầu trước, hơn nữa thuyết phục Cổ Vưu Chấn để cho Cận Liễu Liễu ở trong viện mình đến khi sinh, là có thể đạt được mục đích trả thù Lý Thị.

Chờ Lý Thị thất thế, nàng đối phó Cận Liễu Liễu ngốc nghếch hồ đồ, còn có vấn đề gì đâu? Đến lúc đó chỉ cần không chế được mẫu tử Cận Liễu Liễu, toàn bộ Cổ gia này, không phải là thiên hạ của nàng sao?

Cho nên nàng thực quan tâm năng lực học tập cùng tiến độ học tập của Cận Liễu Liễu, còn thân thiết nhỏ giọng nói với nàng: “Muội muội nếu có rảnh, có thể đến chỗ ta uống trà, ta có rất nhiều điều muốn nói với muội nghe.”

Cận Liễu Liễu vẻ mặt tối sầm lại: “Nếu muội có thời gian, nhất định sẽ đi .”

Nhị thiếu phu nhân hiểu được tâm ý nàng, vì thế cười cười nói: “Ta đây vào thời điểm trễ một chút, sẽ đến chỗ muội muội chơi. Đúng rồi, phu quân có chăm sóc muội muội tốt không?”

Cái đầu nhỏ của Cận Liễu Liễu gật liên tục như trống bỏi.

Nhị thiếu phu nhân hiểu ý nhanh chóng an ủi nàng: “Muội muội tuổi còn nhỏ, có thể chậm rãi học làm thế nào để giành được niềm vui của phu quân. Nhớ kỹ hẳn nói cái gì, muội liền làm cái đó, bình thường thông minh một chút, lưu ý quan sát sở thích của phu quân. Quan trọng nhất , là phải nhanh chóng vì phu quân sinh hạ nhất nam bán nữ. Muội muội mỗi ngày đều ở trong viện phu quân hầu hạ , quả thực chính là cơ hội tốt để có con nối dòng a. Cái đó kia, người chỉ cần sử dụng thích đáng, đảm bảo phu quân hàng đêm không có người sẽ không vui đâu.”

Nàng vừa nói, một bên ở trong lòng nghĩ, tốt nhất là hàng đêm phong lưu, làm cho Cận Liễu Liễu có thai nhanh một chút, sau đó kia Cổ Vưu Chấn lại miệt mài quá độ, bệnh càng thêm nặng, mục đích của mình có thể mau một chút đạt thành.

“Ta nhớ kỹ, đa tạ nhị thiếu phu nhân.” Trong lòng nàng dâng lên một loại tình cảm cảm kích với nhị thiếu phu nhân. Trong cái nhà này, cư nhiên còn có người đối tốt với nàng, quả thực không thua gì đờn than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi .

Vân Thượng Phi cùng nhị thiếu phu nhân đều dạy nàng nhất định phải lấy lòng Cổ Vưu Chấn, nàng cũng bắt đầu hiểu được, mặc kệ Lý Thị có hung hãn như thế nào, Cổ Vưu Chấn đều có thể làm cứu tinh của mình.

Vì thế, nàng bắt đầu nghĩ đến những gì Vân Thượng Phi nói với nàng, quyết định trước tiên phải học theo “lời nói nhẹ nhàng thanh âm nhỏ nhẹ”.

Vì thế trong toàn bộ buổi sáng, vô luận Cổ Vưu Chấn cùng nàng nói cái gì, nàng đều dùng tự nhận là dùng thanh âm rất nhẹ nhàng, mềm mại trả lời hắn.

Vài lần đầu còn hoàn hảo, đến sau thời gian dùng cơm trưa, Cổ Vưu Chấn bảo nàng đọc một quyển sách cho hắn nghe. Nàng nhẹ nhàng nhéo cổ họng, dùng thanh âm giống với hát hí khúc “Y Y nha nha” không biết đang đọc cái gì.

Cổ Vưu Chấn phát hỏa: “Người hôm nay đang chơi trò gì vậy? Gia kêu người đọc sách, người lại cố ý kháp cổ họng không ra tiếng! Dù thế nào, đây là đối với gia bất mãn sao?”

Cận Liễu Liễu bị hắn mắng sững sốt, chính mình rõ ràng là đang học tập a, là vì muốn làm cho thiếu gia vui a, như thế nào, như thế nào lại là đối với hắn bất mãn ?

Nàng gốc không hiểu phong tình, không biết là hắn là giống như bình thường nói chuyện là được, vẫn là tiếp tục học tập lời nói nhẹ nhàng thanh âm mềm mại. Nếu không học, làm thế nào chiếm được niềm vui của hắn? Nhưng nếu học, chỉ sợ hắn sẽ càng ngày càng chán ghét nàng.

Đêm đó sau khi trở về, di Hai nương hiện thân thuyết pháp, tự mình dạy nàng như thế nào mị nhãn như tơ, sóng mắt lưu chuyển. Nàng ngủ ít luyện tập cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau nàng vừa làm như nhị thiếu phu nhân dạy liếc mắt đưa tình với Cổ Vưu Chấn đệ, cũng tự cho là làm hoàn mỹ không sót mẻ.

Ai ngờ Cổ Vưu Chấn đang cầm một ly trà nhỏ vừa uống một ngụm, liền phun hết ra, làm ướt xiêm y vạt áo.

Nàng khó hiểu, hắn lại “Ba” một tiếng ném vỡ ly trà.

“Người mấy ngày nay muốn làm phản phải không! Cứ nhiên dám trợn mắt với gia! Gia là đang sủng người, hiện tại là muốn thế nào? Nghĩ đến gia lưu người ở chỗ này, người có thể lên mặt với gia sao?”

Cận Liễu Liễu vô tội như là con thỏ nhỏ chấn kinh. Lời này nói như thế nào ? Lời này nói như thế nào a!

Nàng rõ ràng, là thực hiện biện pháp nhị thiếu phu nhân chỉ cho, đây là đang quyến rũ sự chú ý của thiếu gia a! Cho dù cho nàng một vạn cái mặt, nàng cũng không dám trợn mắt đối với ác ma kia a!

Nàng ủy ủy khuất khuất cúi đầu không dám biện giải, Cổ Vưu Chấn tiến lên từng bước nắm lấy cằm của nàng: “Người ngẩng đầu lên cho ta!”

” Ánh mắt như thế này là có chuyện gì xảy ra? Gia là người như thế nào? Chẳng lẽ người còn muốn trở về phòng ảm ức khóc đầu! Người nói thật cho gia nghe, người nếu là còn dám có bất mãn gì, ta đã làm cái gì khiến người chịu không nổi!”

Nguyên lai nàng một đêm không ngủ, ngồi trước gương luyện sóng mắt lưu chuyển, lại luyện thành một đôi mắt so với mắt thỏ còn đỏ hơn.

Đối với một đôi mắt như vậy, không làm cho người ta sợ hãi thì thôi, làm gì có ai lại cảm thấy mị nhãn như tơ?

Thanh âm nhỏ nhẹ lời nói mềm mại thất bại , mị nhãn như tơ cũng không thể thực hiện được. Vân Thượng Phi nghe nàng kể ra xong, cũng là một biểu tình dở khóc dở cười.

“Những điều đó đều là những biểu lộ thật tình của nữ tử, tự nhiên mà vậy đó, vì sao người lại không học được đâu?”

Cận Liễu Liễu ủ rũ: “Ta, ta cũng không biết.”

“Tiểu dương nhi, người lại tiếp tục đi xuống như vậy, chính là đang phá hỏng danh tiếng của Vân Thượng Phi này đây.” Hắn thở dài.

“Ta, ta sẽ thật sự chăm chỉ học .”

“Xem ra loại sự tình này, cho dù là ta đích thân dạy, người lại không có thiên phú, chỉ sợ cũng bất thành a. Còn có, hai tay này của người, nếu là lại mỗi đêm đều bị bỏng như vậy nữa, ta xem, cho dù ta có tiên đan thần dược, cũng trị không nổi.”

Cận Liễu Liễu đêm nào cũng như đêm nào, đều phải ở chỗ Lý Thị đảm đương nhiệm vụ cầm đèn, một đôi tay đã sớm loang lổ bác bác.

Mặc dù có Vân Thượng Phi mỗi đêm đều dùng thần dược vẽ loạn, nhưng miệng vết thương cũ chưa lành, lại tiếp tục thêm có thêm tân thương, hơn nữa ban ngày nàng ở chỗ Cổ Vưu Chấn, không thể tránh khỏi phải chạm vào nước rất nhiều, vết thương trên hai tay liền ngày càng thêm nặng.

“Vậy, ta đây nên làm cái gì bây giờ?” Nàng thân mệt tay đau, ước gì có thể sớm một chút giải thoát khỏi loại địa phương này rồi.

Vân Thượng Phi hơi nhíu mày, biết Cổ Vưu Chấn sẽ tuyệt đối không quản chuyện này, chỉ sợ hai tay Cận Liễu Liễu tất cả sẽ bỏng hết, hắn không khỏi dành cho nàng một ánh mắt thương cảm.

“Người đêm mai bắt đầu, tranh thủ có thể ở lại trong viện Cổ Vưu Chấn qua đêm, Lý Thị cho dù kiêu ngạo, cũng chắc chắn không dám đi đến chỗ Cổ Vưu Chấn, đem người tha đi ra ngoài a.”

Cận Liễu Liễu nhanh chóng gật gật đầu, nhưng trong nháy mắt lại có vẻ dị thường lo sợ: “Gần đây thiếu gia đối với ta luôn luôn là ác ngữ tương hướng, ta sợ, sợ hắn sẽ không cho ta ở lại.”

“Cho nên, người phải nghĩ biện pháp để được lưu lại. Ta cũng không phải là hù dọa người, miệng vết thương này nếu là tiếp tục phát triển, chỉ sợ hai tay người thực sẽ thối rữa.”

Cận Liễu Liễu “Oa” một tiếng liền khóc to lên: “Vậy phải làm sao? Ta đây phải làm sao? Nếu hai tay không còn, vậy, vậy, ô ô...”

Vân Thượng Phi trầm ngâm một lúc lâu, ôn nhu nói với nàng: “Chớ khóc, ta sẽ giúp người nghĩ ý tưởng tử.”

Hắn thân thủ mở tủ quần áo của Cận Liễu Liễu ra, chọn ra một bộ xiêm y xanh nhạt phiêu dật, lại từ trong hộp trang sức xuất ra một cây ngọc trâm cùng một đôi khuyên tai ngọc.

“Ngày mai người hãy thay bộ xiêm y này, trên đầu chải kiểu tóc đơn giản nhất là được, dùng cây trâm này cài lên, lại đeo đôi khuyên tai này.”

“Ân.” Nàng biết hắn chọn quần áo cho nàng là có đạo lý, vì thế ngừng khóc.

“Về phần phần trâm châu, thôi, người đừng dùng. Trên môi cũng chỉ điểm nhẹ chút son, cũng là rất đẹp rồi. Người là một thiếu nữ thanh xuân thủy nộn, phục sức càng đơn giản, lại càng đẹp. Ngày mai người làm theo lời ta nói, không lo Cổ Vưu Chấn thấy người lại không động tâm.”

Nói xong, hắn lại bổ sung nói: “Cũng là học không hiểu phong tình, vậy thì đừng dùng. Người buổi tối ngày mai trực tiếp nói với hắn: thiếp thân hầu hạ phu quân đi ngủ. Sau đó cúi đầu ra vẻ xấu hổ đỏ mặt là được. Ta cũng không tin Cổ Vưu Chấn kia không bị quyến rũ!”

“Được, được, ta nhớ kỹ. Cúi đầu mặt đỏ, cúi đầu mặt đỏ.” Nàng lại đem mặt hỏi lại: “Ta nếu là không đỏ mặt được thì phải làm sao?”

Vân Thượng Phi trên gân xanh trán bắt đầu nổi loạn lên: “Không đỏ mặt được, thì trực tiếp dùng tay nhéo đỏ cho ta!”

12. Chương 12: Mưa Gió Sắp Đến

Cận Liễu Liễu ủy ủy khuất khuất đáp ứng, ban đêm khi ngủ tiếp tục ôn tập những gì mà Vân Thượng Phi cùng nhị thiếu phu nhân dạy nàng. Đến sáng sớm, Tiểu Liên chạy tới gọi nàng rời giường, kêu bao nhiêu

lần cũng không tỉnh. Cận Liễu Liễu ở trên giường lăn qua lăn lại, miệng còn lầu bầu : “Thiếp thân, thiếp thân... Hầu hạ...”

Tiểu liên thấy gọi như thế nào nàng cũng không tỉnh, đành phải xuất ra đòn sát thủ, tới gần lỗ tai nàng quát to một tiếng: “Thiếu phu nhân tới rồi!”

Cận Liễu Liễu phút chốc nhảy ngay xuống giường: “Thỉnh an thiếu phu nhân.”

Tiểu Liên cười hì hì lay tỉnh nàng, tiếp theo mặc xiêm y vào cho nàng, thấy bên giường để một bộ quần áo xanh nhạt, liền hỏi: “Tam thiếu phu nhân hôm nay muốn mặc cái này sao?”

Cận Liễu Liễu hàm hàm hồ hồ đáp ứng , mới nhớ tới tối hôm qua Vân Thượng Phi dạy cho nàng phương pháp gì.

Vì thế ngay ngốc mặc xiêm y vào, trên mặt thản nhiên quét một chút son, trên môi điểm một chút đỏ bừng, trên đầu sạch sẽ , chỉ cài một cây trâm ngọc bích phía sau.

Tiểu Liên giúp nàng thay y phục, trang điểm xong, tả nhìn hữu xem một cái, có chút nghi hoặc nói: “Tam thiếu phu nhân, hôm nay, có phải hay không có chút rất trong trắng thuần khiết ?”

Cận Liễu Liễu khấn trương vội vàng soi vào gương đồng: “Khó coi sao?”

“Đẹp lắm, đẹp lắm. Bất quá, trắng trong thuần khiết như vậy, ta sợ thiếu gia sẽ không thích.”

Cận Liễu Liễu ngậm miệng không nói chuyện, Tiểu Liên cũng không tiếp tục nói tiếp, hai người ra sân, đi đến chỗ Lý Thị.

Lý Thị thấy Cận Liễu Liễu mặc trắng trong thuần khiết, nghĩ đến nàng là không còn xiêm y trang sức có thể dùng , vì thế nói: “Tam thiếu phu nhân xiêm y tháng này còn chưa may, sáng mai kêu đại nương đến đo cho người, may vài bộ xiêm y mới. Ăn mặc thành cái dạng này, bảo thiếu gia nhìn, còn ra thể thống gì!”

Cận Liễu Liễu khúm núm đáp ứng, rồi lui ra, đi đến chỗ Cổ Vưu Chấn, Ngọc Trúc ở ngoài phòng thấy nàng, hai mắt cũng là sáng ngời lên.

“Tam thiếu phu nhân sớm, hôm nay thoát nhìn tinh thần thực tốt.” Với thân phận của Ngọc Trúc, nhất định không thể khen ngợi tam thiếu phu nhân xinh đẹp linh tinh, nói nàng tinh thần tốt, đã là khen ngợi rất lớn rồi.

Cận Liễu Liễu nghe Ngọc Trúc nói nàng tinh thần tốt, làm tinh thần rất hứng khởi, mở to đôi mắt ngập nước nói: “Tiên sinh sớm, ta như vậy, đẹp mắt không?”

Ngọc Trúc ngẩn ra, hiển nhiên là không dự đoán được Cận Liễu Liễu sẽ hỏi như vậy, do dự một hồi không nói gì, đã thấy Cận Liễu Liễu buồn bã ỉu xiu cúi đầu, nhanh chóng nói: “Ngọc Trúc không hiểu việc trang điểm của nữ nhi, chỉ cảm thấy tam thiếu phu nhân hôm nay thoát nhìn có một phong vị khác.”

Nàng nghĩ rằng, nói như vậy, hẳn là chính là đang khen nàng đẹp, vì thế hứng khởi một chút mỉm cười ngọt ngào: “Đa tạ tiên sinh.”

cũng mỉm cười nói: “Tam thiếu phu nhân không cần nói lời cảm tạ, Ngọc Trúc chính là ăn ngay nói thật. Thỉnh tam thiếu phu nhân mau vào đi thôi, thiếu gia vừa thức dậy, còn chưa chải đầu đâu.”

Cận Liễu Liễu nhanh nhẹn đáp ứng , Ngọc Trúc vén rèm lên, thỉnh nàng đi vào, chợt thấy trên đôi tay Cận Liễu Liễu, vết thương mới cũ đan xen nhau, nhìn thật kĩ lại có chút kinh người.

Hắn muốn nói lại thôi, nhưng nghĩ một chút, vẫn là hỏi: “Hai tay của tam thiếu phu nhân, như thế nào lại thành như vậy?”

Cận Liễu Liễu nghe hắn hỏi như vậy, lại nhớ tới tình hình lúc ban đêm cầm đèn cho Lý Thị, không khỏi toàn thân run lên, nháy mắt ánh mắt ảm đạm cúi xuống nói: “Ta buổi tối, phải hầu hạ thiếu phu nhân.”

Ngọc Trúc vốn không phải người nói nhiều, chính là vết thương trên hai tay từ lần đầu nhìn thấy đến giờ, sẽ thấy có điều khác lạ.

Bởi vì thiếu gia từ nhỏ giả bệnh nhiều năm, hắn cũng học quá một ít y thuật, đã gặp rất nhiều tình huống khác nhau, cho nên có thể nhìn ra được tay nàng đã dùng qua kim sang được tốt nhất, nhưng dù là như thế này, vẫn đang mỗi ngày không ngừng tăng thêm tân thương.

Hắn cũng nhìn ra, miệng vết thương này nếu là nếu không ngăn chặn, chỉ sợ da thịt thối rữa, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Đi đến chỗ thiếu phu nhân hầu hạ, làm sao có thể làm ra miệng vết thương đến như vậy?” Hắn vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Cận Liễu Liễu vừa muốn trả lời, lại nghe bên trong truyền ra thanh âm lười biếng của Cổ Vưu Chấn: “Hai người các ngươi, đều tiến vào cho ta.”

Hai người theo lời đi vào, Cận Liễu Liễu vẫn là kia phó trong lòng run sợ tiểu bộ dáng, Ngọc Trúc lại có vẻ mặt nghiêm túc.

Cổ Vưu Chấn còn chưa rửa mặt chải đầu, vẫn đang mặc một bộ trung y màu trắng, mái tóc đen tỏa sáng tùy ý thả ở sau người, che khuất một phần vẻ mặt lười biếng của hắn, càng làm ra vẻ mặt mảy may như họa, phong thần tuấn tú.

Hắn híp hai mắt lại, đang định nói chuyện, lại thoáng nhìn Cận Liễu Liễu một thân trắng trong thuần khiết đứng ở nơi đó, sạch sẽ như nụ hoa sen mới chớm nở, so với ngày xưa hắn chứng kiến, càng muốn đẹp hơn vài phần, không khỏi nhìn đến ngây người không chớp mắt.

Ngọc Trúc thấy hắn ngây người, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Thiếu gia.”

Cổ Vưu Chấn phục hồi lại tinh thần, thần sắc khôi phục gắt: “Các ngươi hai người, mới vừa rồi ở bên ngoài nói cái gì đó?”

Ngọc trúc nói: “Ta thấy tam thiếu phu nhân mỗi ngày trên tay đều có tân thương, vì thế cố ý hỏi một chút.”

“Tân thương?” Cổ Vưu Chấn nghi hoặc nhìn về phía Cận Liễu Liễu, đã thấy nàng giấu hai tay ở trong tay áo, vì thế lạnh mặt: “Ngươi lại đây.”

Nàng thật cẩn thận chậm rãi đi qua, Cổ Vưu Chấn không chờ được động tác quá chậm của nàng, khi nàng còn cách hắn vài bước, đã sớm thân thủ đem nàng lôi kéo, ngồi vào trong lòng mình, túm ra tay phải nàng nhìn lên.

Không hề thiếu những miệng vết thương sâu cạn không đồng nhất, có vài chỗ đã muốn biến thành màu đen, có chỗ lại có sắc phần hồng.

Hắn thoáng có chút giật mình: “Đây là có chuyện gì?”

“Ta cầm ngọn đèn lớn.” Thanh âm của nàng giống như tiếng muỗi kêu.

“Cầm đèn làm cái gì?”

“Thiếu phu nhân nói đèn để cách xa nhìn không thấy, bảo ta dùng tay cầm, chiếu sáng cho nàng.”

“Chỉ là cầm một ngọn đèn thôi, làm sao có thể biến thành như vậy!” Cổ Vưu Chấn sắc mặt đã muốn có chút biến thành màu đen.

“Ta, ta...” Cận Liễu Liễu lui ở trong lòng hắn, có thể cảm thấy cơ bắp toàn thân hắn đều căng thẳng, nghĩ đến hắn ở sinh khí với mình, sợ tới mức cơ hồ nói không ra lời.

“Thành thật, nói rõ ràng cho ta!”

“Ta cầm đèn lâu, sẽ bị run tay, tay run lên một cái, dầu thắp sẽ bị hắt ra, dầu thắp kia lại rất nóng, cho nên, cho nên liền...”

Cổ Vưu Chấn “Hừ” một tiếng thật mạnh, Ngọc Trúc tiếp lời nói: “Nguyên lai là như vậy, hai tay này của tam thiếu phu nhân, nếu là nếu không tỉnh dưỡng một chút và trị liệu tốt, chỉ sợ ngày sau da thịt sẽ thối rữa.”

Cận Liễu Liễu cả kinh, ngay cả Ngọc Trúc cũng nói như vậy , chỉ sợ là sự thật. Hai mắt nàng đỏ lên, nước mắt ở trong hốc mắt đã nhanh chóng đảo quanh: “Vậy, ta đây nên làm cái gì bây giờ?”

Ngọc Trúc nhìn thoáng qua Cổ Vưu Chấn, hần gật gật đầu, thanh âm nặng nề: “Người biết nên làm gì”

Ngọc trúc đáp ứng, Cận Liễu Liễu lại không hiểu ra sao.

Thấy nàng bộ dáng lo lắng hãi hùng, Ngọc Trúc nhin không được an ủi nàng: “Tam thiếu phu nhân yên tâm đi, về sau, thiếu phu nhân sẽ không còn khó xử cho người như vậy nữa.”

Cổ Vưu Chấn thấy Ngọc Trúc nói chuyện với nàng bằng vẻ mặt ôn hoà, trong lòng nhưng lại cảm thấy có chút ăn vị, cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ nói: “Còn không nhanh hầu hạ gia thay quần áo rửa mặt chải đầu!”

Cận Liễu Liễu nhanh nhẹn chui ra khỏi lòng hần, tiếp nhận một bộ áo dài màu đỏ từ tay Ngọc Trúc, hầu hạ Cổ Vưu Chấn mặc vào.

Đang chuẩn bị lấy nước cho hần rửa mặt chải đầu, Cận Liễu Liễu đang muốn động thủ làm ướt khăn cho hần, đã thấy Ngọc Trúc đưa tay qua: “Để ta, tam thiếu phu nhân đang bị thương, vẫn là đừng dính nước là tốt nhất.”

Cận Liễu Liễu trong lòng nóng lên, còn chưa kịp mở miệng nói lời cảm tạ, lại nghe Cổ Vưu Chấn lạnh lùng nói: “Chải đầu.”

“Vâng, phu quân.” Nàng nhanh nhẹn trả lời, cẩn thận vắn chặt mái tóc đen sau đầu hần, dùng dây cột tóc buộc chặt.

Trong khi Cổ Vưu Chấn bắt đầu dùng bữa, Ngọc Trúc lại bảo Cận Liễu Liễu đến gian ngoài, lấy ra một hộp thuốc mỡ, rửa sạch miệng vết thương cho nàng.

Trước dùng rượu nóng rửa qua, tiếp theo bôi lên một lớp thuốc mỡ thật dày, dùng một mảnh vải trong hòm thuốc buộc lại cho nàng.

“Về sau mỗi ngày đến đây, ta thay được cho người, mười ngày sau, đảm bảo khỏi hần.”

“Đa tạ tiên sinh.” Trong viện này từ trên xuống dưới đều gọi Ngọc Trúc là tiên sinh, hần có thân phận đặc thù, chính là ngay cả Lý Thị thấy hần, cũng phải nhin ba phần.

Ngọc Trúc mỉm cười, vốn muốn hỏi nàng thật ra kim sang được là ai cho nàng, lại sợ thiếu gia ở phòng trong nghe thấy, vì thế chỉ có thể từ bỏ.

Bởi vì trên tay Cận Liễu Liễu có vết thương, Cổ Vưu Chấn ngoài dự đoán của mọi người lại không làm khó dễ cho nàng, chỉ bảo nàng đứng ở sau người bưng trà rót nước mà thôi.

Một ngày trôi qua, mặt trời chiều đã ngả về phía tây, Cận Liễu Liễu hầu hạ Cổ Vưu Chấn ăn cơm chiều xong, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thật khẩn trương. Nếu Ngọc Trúc đã nói nàng yên tâm, vậy nàng rốt cuộc còn phải lưu lại hầu hạ Cổ Vưu Chấn ngủ hay không đây?

Nàng nghĩ trái nghĩ phải, vẫn là hạ quyết định quyết tâm lưu lại, dù sao cũng là chuyện sớm muộn gì cũng phải đến mà thôi, lại nói nàng vì điều này, đều luyện tập lâu như vậy, cũng nên thực hiện thử một chút.

Vì thế thấy Cổ Vưu Chấn sắp thả nàng rời đi, nàng đi đến trước mặt hần, dựa theo bộ dáng Vân Thượng Phi dạy, làm ra một bộ dáng yên lặng xấu hổ.

Cổ Vưu Chấn đang ngồi một mình nghiên cứu sách dạy đánh cờ, thấy Cận Liễu Liễu lại gần, nghĩ đến nàng là muốn cáo lui, vì thế phát phát tay nói: “Có thể đi xuống .”

Cận Liễu Liễu lại làm ra vẻ xấu hổ, không muốn rời đi, hần mặc danh kỳ diệu ngẩng đầu, nhìn nàng một cái: “Nếu là sợ nàng lại bắt người cầm đèn, vậy không cần lo lắng nữa, ta đã kêu Ngọc Trúc đi cảnh cáo nàng.”

Cận Liễu Liễu vừa nghe thấy vậy, nhất thời vui vẻ nhướng lông mày lên: “Thật vậy chăng?”

“Gia lừa người làm chi.”

“Cám tạ thiếu gia!” Nàng nhất thời vui mừng quá, cứ nhiên theo bản năng liền đem lời nói ban đêm ôn tập nhiều lần dễ dàng nói ra: “Thiếp thân hầu hạ phu quân đi ngủ.”

Nói vừa xong, nàng ngầy ngẩn cả người, Cổ Vưu Chấn cũng ngầy ngẩn cả người.

Cận Liễu Liễu ngỡ sốt là vì nàng hoàn toàn quên cái gì là xấu hổ đưa tình, cúi đầu mặt đỏ, trong lòng cảm thấy bất an.

Cổ Vưu Chấn ngỡ sốt là vì hắn không dự đoán được Cận Liễu Liễu lại chủ động đưa ra yêu cầu này, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ cho rằng nàng là vì cảm kích mình cứu nàng từ chỗ Lý Thị.

Hai người nhìn nhau không chớp mắt, qua một hồi lâu, lại nghe Cổ Vưu Chấn nói: “Nếu người đã nghĩ như vậy, vậy gia sẽ thanh toán người.”

Thân thủ đem nàng túm lại, lại vừa vặn cầm vào tay nàng đang băng vải, một mùi thuốc từ tay nàng bốc lên, Cổ Vưu Chấn nhướng mày, cơn tức chợt dâng lên, hung hăng đem hất tay nàng ra.

“Người xem người hiện thành tại cái dạng này, gia thấy tay người như thế này, còn có thể có khẩu vị sao? Thật sự là không có mắt mà!”

Cận Liễu Liễu lại bị nhục, lại hoàn toàn không rõ ràng tâm tư Cổ Vưu Chấn, chẳng lẽ trên tay mình có thương tích cũng là sai lầm sao?

Cổ Vưu Chấn đẩy nàng đi ra ngoài, Ngọc Trúc thấy vậy an ủi nàng: “Trên tay tam thiếu phu nhân có thương tích, sớm đi trở về nghỉ ngơi đi. Về phía thiếu phu nhân không cần lo lắng, về sau, nàng sẽ không sẽ gọi người đi hầu hạ.”

Cận Liễu Liễu nhanh chóng ngăn ân hận tạ, mang theo Tiểu Liên trở lại viện của mình, vốn định sớm một chút tắm rửa rồi đi ngủ, đi đến cửa sân, đã thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng.

Tiểu liên ngạc nhiên nói: “tại sao lại thắp nhiều đèn trong viện vậy đâu?”

Cận Liễu Liễu cũng thấy rất kỳ quái, hai người chạy vội đến trước phòng ngủ, đã thấy trong phòng sáng trưng, Lý Thị mang theo một đám vú già, ngồi nghiêm chỉnh.

Vừa thấy đến Cận Liễu Liễu xuất hiện, trong mắt Lý Thị kia bắn ra tia lửa, cơ hồ có thể đốt cháy nàng.

13. Chương 13: Khổ Hình

Cận Liễu Liễu không khỏi hấp một ngụm lạnh khí, như bị một chậu nước lạnh từ đầu đổ xuống, chỉ cảm thấy khí lạnh từ bên ngoài đến trong lòng, cả người lạnh run.

Chỉ thấy Trương mẫu cười lạnh một tiếng, sai bước đi lên, thân thủ đem Cận Liễu Liễu đẩy vào trong phòng, một chân hung hăng dùng sức đạp vào kheo chân nàng, nàng lập tức quỵ rạp xuống đất.

“Khá lắm nữ nhân dám đương không biết xấu hổ! Thiếu phu nhân làm chủ nạp người vào cửa, cứu gia đình người trong lúc nước lửa, bởi vậy lão cha nửa sống nửa chết của người mới kéo trở về được một cái mệnh! Người lại không hiểu thế nào là mang ơn! Cứ nhiên còn dám đối nghịch cùng thiếu phu nhân! Ta xem người lại dám chạy đến chỗ thiếu gia cáo trạng đi a! Người tin hay không ta khâu miệng người lại, để người về sau cũng không thể nói chuyện! Người xem xem đến lúc đó, thiếu gia là giúp người hay là nghe thiếu phu nhân!”

Cận Liễu Liễu đã sớm cả người lạnh run, đến thở cũng không dám thở mạnh, càng đừng nói tranh cãi cái gì.

Lý Thị thấy nàng co lại thành một khối, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, càng có vẻ diêm dâm đáng yêu, nhất thời phát hỏa, “Hô” một tiếng đứng lên, đi đến trước người Cận Liễu Liễu.

“Trương mẫu, xuống tay nên nhẹ một chút. Này nếu lại lưu lại vết thương, ta sợ nàng lại đi đến trước mặt phu quân cáo trạng chúng ta. Ta thì không sao, chính là phu quân thân thể suy nhược, nếu là vì chuyện này nhất thời xúc động nóng tính, lại gây ra chuyện lớn, cha mà biết, ta không đảm đương nổi!”

Trương mẫu gương nanh múa vuốt, nước miếng bắn loạn tung tóe chung quanh: “Thiếu phu nhân a, cũng không thể để cho tiện nhân này chiếm tiện nghi như vậy được! Từ lúc nàng vào cửa đến nay, thiếu phu nhân ngài đều hơn một tháng không được gặp thiếu gia. Ai biết thiếu gia có phải hay không bị nàng hạ cái mê hồn gì, mất tâm trí!”

Trên mặt Lý Thị chốc lát chuyển từ xanh sang đỏ, trước khi Cận Liễu Liễu vào cửa, nàng cũng đã khó được gặp Cổ Vưu Chấn một mình, cũng biết rõ Cổ Vưu Chấn đối với nàng không có tình ý.

Nhưng nàng dù sao cũng là thê tử kết tóc mà hân cười hỏi đàng hoàng, nàng không được sủng cũng không lo, trước kia còn có lấy lý do thiếu gia thân thể không tốt.

Nhưng hiện tại, chuyện Cận Liễu Liễu mỗi ngày đều ở lại trong viện của Cổ Vưu Chấn, đã làm cả nhà trên dưới ồn ào huyên náo.

Rất nhiều hạ nhân đều đang nói, kỳ thật thiếu gia căn bản không có chuyện gì, chính là không thích thiếu phu nhân cùng nhị thiếu phu nhân thôi. Hiện tại tam thiếu phu nhân xinh đẹp động lòng người, giành được tình cảm của thiếu gia, chỉ sợ về sau, di Ba nương sẽ giúp thiếu gia nổi dỗi tông đường đi.

Nàng là Lý Thị, đường đường một thiên kim tiểu thư, lúc trước gả lại đây, dẫn theo mười dặm đồ cưới, chấn động một thời, cha Cổ Vưu Chấn cũng nhờ là dựa vào gia tộc Lý Thị của nàng phú giáp một phương, ở trong triều làm thần tài, mới có thể có địa vị hôm nay.

Chưa nói đến mặt mũi Lý Thị, nhưng về tình về lý cũng là cảm thấy Cổ gia nợ nàng rất nhiều, vì thế trong nhà hết thấy quyền lớn nhỏ đều một tay nàng nắm giữ, ngay cả công công (*) ở kinh thành xa xôi, đều phải nhường nàng vài phần kính trọng.

(*) công công: bố chồng

Cổ Vưu Chấn tuy rằng chưa bao giờ dùng vẻ mặt ôn hoà đối diện với nàng, thậm chí ngay cả nói cũng không nguyện ý nói nhiều một câu, tuy nhiên bởi vì trong lòng nàng yêu cực kỳ hắn là nam tử tuấn mỹ vô trù thiên nhân, cùng một thân tự do ở ngoài trần thế, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, cho nên đối với Cổ Vưu Chấn cũng không oán giận một câu.

Trước kia, nàng oán nhị thiếu phu nhân xuất thân đê tiện, thân bất chính, làm hại Cổ Vưu Chấn vắng vẻ nàng, cho nên nàng tìm đại phu, bắt động thanh sắc xoa sạch nghiệt chủng trong bụng nhị thiếu phu nhân.

Nàng vốn tưởng, Cổ Vưu Chấn đã biết đến. Nhưng hắn không đi tìm nàng gây phiền toái, thậm chí không hỏi lấy một tiếng.

Cho nên, trong lòng của nàng, vẫn còn là có chút hy vọng xa vời, nghĩ đến tâm Cổ Vưu Chấn kỳ thật là hướng về phía mình.

Lần này, một kẻ vừa mới mười lăm tuổi Cận Liễu Liễu, lại dùng một bộ dáng diễm đam đáng yêu ngây thơ, chiếm được sự chú ý của Cổ Vưu Chấn.

Trong lòng nàng có bao nhiêu hận, chính nàng cũng không biết.

Vì thế mỗi đêm tra tấn Cận Liễu Liễu, nhìn nàng một đôi tay tú lệ dần dần loang lổ, dần dần xấu xí không chịu nổi, trong lòng lại thần kỳ khoái ý.

Nhưng là không nghĩ tới, giữa trưa nàng vừa nghỉ trưa dậy, Ngọc Trúc tiên sinh phá lệ lần đầu đi đến chủ ốc của nàng. Vốn tưởng rằng là Cổ Vưu Chấn phái tới tìm nàng có việc, ai ngờ, nhưng lại là vì kia tiện nha đầu đến cảnh cáo nàng.

Nàng không dám có chút bất mãn nào trước mặt Ngọc Trúc, khúm núm đáp ứng xong, lại hận không thể lập tức bắt Cận Liễu Liễu đến, tự tay bóp chết nàng!

Lòng đồ kị của nữ nhân, nếu thật sự bùng phát, sẽ có thể hủy diệt hết thảy.

Cận Liễu Liễu tuy rằng không hiểu thế sự, nhưng hiện tại trên người Lý Thị phát ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi, lại làm cho nàng có cảm giác toát mồ hôi lạnh.

Nàng xem gặp trong ánh mắt Lý Thị, lóe lên hàn ý có thể ăn thịt người. Điều này làm cho nàng nhớ tới trước đây có một lần, ở trên núi gặp được sài lang, khi đó nàng nghĩ đến chính mình nhất định sẽ bị sài lang ăn luôn, cảm giác lúc đó, cùng với hiện tại giống nhau dữ dội!

Nàng không rõ chính mình đến tột cùng phạm vào đại tội gì, có thể khiến Lý Thị hận nàng đến cơ hồ muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Bởi vì không rõ, cũng bởi vì sợ hãi, đôi mắt to của nàng chỉ biết được gắt gao nhìn chằm chằm Lý Thị, như là muốn từ trên người nàng nhìn ra một điều bí ẩn để lý giải.

Lý Thị lại nghĩ đến Cận Liễu Liễu có ánh mắt này là vì phần hận, vì thế nàng cười lạnh một tiếng, khiến cho người ta Mao cốt từng nhiên: “Trương mẫu, người nói ta hôm nay nếu là đem tiểu tiện nhân này đánh chết, có thể hay không có người đến nhất xác thay nàng đâu?”

Trương mẫu sắc mặt thật ra lại rung mình một cái, nàng mặc dù nghĩ muốn chinh Cận Liễu Liễu tiện nhân này một trận, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới muốn chinh chết nàng a.

“Thiếu phu nhân, ta thấy như vậy không ổn a. Giết chết nàng, chúng ta cho chút bạc bồi thường là được, nhưng về phía thiếu gia, thiếu phu nhân thật sự không nghĩ muốn bồi dưỡng tình cảm một chút sao? Hiện tại thiếu gia thực thương nàng, hôm nay lại sai Ngọc Trúc tiên sinh đến thông báo qua. Ngài đánh chết nàng là chuyện nhỏ, không cho thiếu gia mặt mũi, mới thực là đại sự a.”

Lý Thị vừa nghe xong, cảm thấy thực có vài phần đạo lý. Cổ Vưu Chấn nhất định sẽ không vì cái tiện nha đầu này cùng nàng tranh cãi, nhưng không cho hắn vài phần mặt mũi, chỉ sợ đời này, cũng đừng mơ tưởng làm cho hắn quay trở lại với nàng a.

“Vậy người nói, nên làm cái gì bây giờ?”

Trương mẹ ghé sát vào Lý Thị, nhỏ giọng nói: “Nếu là đánh nàng, chỉ sợ sẽ để lại vết thương, để cho thiếu gia phát hiện. Nô tỳ thật ra có một biện pháp, làm cho tiện nhân này muốn sống không được. Về sau, chắc chắn sẽ không dám lại cùng thiếu phu nhân ngài đối nghịch.”

Lý Thị mới vừa rồi buồn rầu vẻ mặt nhanh chóng sáng lên: “Người nói nhanh lên, là biện pháp gì?”

“Vết thương lớn nhất định bị phát hiện, bất quá, nếu là dùng tú hoa châm, ở trên người nàng châm mấy chục cái, tất yếu sẽ nhìn không thấy miệng vết thương, cũng có thể làm cho nàng đau chết đi sống lại.”

Lý Thị ngửa đầu cười ha ha: “Liền làm đi!”

Nhất thời, Trương mẫu đã kêu vài nha hoàn cầm tú hoa châm đến, vén tay áo lên, chuẩn bị tự mình xuống tay.

“Thiếu phu nhân người xem là được, không làm cho tiện nhân này làm ô uế tay của ngài.”

Lý Thị vừa lòng gật đầu, thư thoải mái thản ngồi ở ghế trên, chuẩn bị xem màn trình diễn buồn cười nhất.

Tiểu Liên đã sớm sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, thấy Trương mẫu cuốn tay áo muốn động thủ, nàng bỗng nhiên quỳ sụp xuống, dập đầu đến nỗi phát ra tiếng “Bang bang”.

“Thiếu phu nhân, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tam thiếu phu nhân còn trẻ không biết nặng nhẹ, tha nàng đi! Thiếu phu nhân, ngài đại nhân không cùng tiểu nhân...”

Nhìn thấy Tiểu Liên dập đầu, lý thị lại cười càng thêm lớn tiếng: “Trương mẫu, động thủ!”

Trương mẫu cắn răng, cầm lên một cái châm tinh tế, dùng sức đâm mạnh vào người Cận Liễu Liễu.

Cận Liễu Liễu cổ họng không kêu một tiếng, đem môi cắn nát, cũng không lộ ra một tiếng kêu đau nào. Trong đôi mắt to tràn đầy tuyệt vọng cùng bi thương, từ khi tiến vào Cổ gia, những gì nàng đã được chứng kiến và nghe thấy, đều khác xa trần thế mà nàng tưởng tượng.

Mất nhiều năm đọc sách thánh hiền như vậy, nàng cho rằng chính mình không sai. Vậy đến tột cùng là vì sao, muốn bắt nàng ở trong này, chịu những tai bay vạ gió không thể tưởng này!

Nàng không hiểu a, không hiểu!

Mẫu thân a! Người cũng biết Liễu Liễu của người, có lẽ sẽ chết ở chỗ này .

Tiểu Liên cũng đã khóc thành cái lệ nhân, trán đã sớm chảy máu, vài giọt máu tươi từ mũi lã xuống, cùng nước mũi nước mắt hợp thành một hàng, không thể nhìn ra.

Những tú châm này, bởi vì Trương mẫu dùng sức quá mức, vài cái cũng đã gãy . Nàng kêu một tiểu nha đầu cầm hộp châm đứng ở bên cạnh nàng, gãy một cây sẽ thấy đổi một cây.

Cận Liễu Liễu đã muốn không biết đau là cái từ gì, nàng chỉ biết là, nàng muốn chết, rất muốn rất muốn chết.

“Thiếu phu nhân! Không tốt ! Đông Sương cháy rồi !”

Lại nghe bên ngoài ồn ào, quần sự mập mạp thở hổn hển lẫn tiến vào, chợt vừa thấy tình hình trong phòng, bị dọa cho hoảng sợ.

“Chuyện gì? Cháy cái gì?” Lý Thị lạnh lùng hỏi.

Đại quần sự phục hồi lại tinh thần, thân thủ một phen lau mồ hôi trên trán: “Đông Sương cháy rồi !”

Đông Sương? Đó không phải là địa phương xưa nay Lý Thị ngủ sao? Nàng “Hô” một tiếng đứng lên: “Cái gì? Đông Sương làm sao có thể cháy?”

“Ta, ta cũng không biết a. Thời điểm phát hiện, tất cả đã muốn chìm trong biển lửa .”

“Đại quần sự , mau dẫn ta đi nhìn xem!” Lý Thị lòng nóng như lửa đốt, trong phòng nàng cất giữ trang sức cùng rất nhiều văn thư trọng yếu, càng miễn bàn là còn vô số ngân phiếu .

Trương mẫu nhanh chân đỡ Lý Thị, cả đoàn tử thần bỏ lại Cận Liễu Liễu đã khụy xuống đất giống như cái rế rách, hướng đám cháy đi.

Cận Liễu Liễu nằm trên mặt đất, đã muốn không thở nổi. Tiểu Liên “Oa” một tiếng xông đến, lại không biết nên làm thế nào mới tốt.

Một bóng người tiến vào, thủ pháp thuần thực điểm huyết ngủ của Tiểu Liên, nhanh chóng ôm lấy Cận Liễu Liễu, khuôn mặt tuần tú lần đầu tiên trong cuộc đời mất đi huyết sắc.

“Liễu Liễu! Liễu Liễu!”

Vân Thượng Phi đem thân thể của nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường, thân thủ dò xét mạch đập của nàng, chỉ cảm thấy mạch tượng hỗn loạn mỏng manh, đặc biệt là đôi mắt, đã mất đi thần thái, chỉ thấy thật sâu tuyệt vọng cùng bị thương.

“Liễu Liễu.” Hắn gọi nàng một tiếng, trong lòng lại cảm thấy có chút chua xót.

Cận Liễu Liễu vẫn là không nói lời nào, hắn thân thủ mở khớp hàm của nàng ra, đem một viên viên thuốc hương thơm bốn phía nhét vào miệng nàng.

“Nuốt đi.” Ngữ khí của hắn mang theo mệnh lệnh.

Nàng giống như một con búp bê vải bị rách, dựa theo hắn phân phó, trong miệng đầy mùi máu tươi, nuốt xuống viên thuốc kia. Vô luận Vân Thượng Phi cùng nàng nói cái gì, nàng cũng đều không nói lời nào.

Vân Thượng Phi vô kể khả thi, hiểu được đối với thân thể đã bị thương tổn, trong lòng nàng chỉ sợ càng bị kinh hách nhiều hơn.

Mới vừa rồi hắn ở ngoài cửa sổ nghe thấy được động tĩnh trong phòng, vì dẫn dắt bọn Lý Thị rời đi, mới đi Đông Sương phòng đốt một phen.

Nay cả tòa nhà ồn ào huyên náo , chỉ lo đi cứu hỏa, hắn mới có cơ hội cứu Cận Liễu Liễu ra.

14. Chương 14: Một Quyển Sách Cẩm Dẫn Phát Ý Động

Cận Liễu Liễu bệnh nặng ba ngày, sốt cao liên tục không giảm, Vân Thượng Phi ở ban đêm cho nàng uống thuốc hạ sốt tốt nhất, nhưng vẫn là vô kế khả thi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng bừng, ánh mắt nửa khép nửa mở, miệng không ngừng kêu “Mẫu thân” .

Đến cuối cùng, ngay cả đại phu đều lắc đầu nói: “Thân thể tam thiếu phu nhân mang rất nhiều bệnh suy yếu hết mức, sợ là trị không hết , các người, chuẩn bị hậu sự đi.”

Tiểu Liên cả kinh khóc đến hôn mê bất tỉnh, Trương mẫu lại đặc ý dào dạt, tuy nhiên cũng không có thể biểu hiện ra ngoài mặt, chính là giả mè khóc chuột đuổi một nha đầu đi báo cho Lý Thị cùng Cổ Vưu Chấn biết.

Lý Thị trong lòng mừng rỡ, lại giả mù sa mưa làm ra vẻ bi thống tới thăm một phen.

Lúc gần đi còn với Trương mẫu: “Đáng thương , tuổi còn nhỏ như vậy đã... Trương mẫu, trăm ngàn nhớ rõ hậu táng, không thể chê chúng ta Cổ gia không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Đến lúc đó cấp cho cha mẹ nàng, nhiều bạc một chút.”

Trương mẫu nào có đạo lý không đáp ứng.

Tiểu Liên vừa tỉnh lại, muốn cùng Lý Thị liều mạng: “Là người! Là các người hại chết tam thiếu phu nhân!”

Trương mẫu tát cho nàng một cái thật mạnh: “Ta cho người nói hươu nói vượn này!”

Lý Thị sắc mặt sa sầm, liền vội vã lượn lờ trở về Thiên Ốc, bởi vì Chủ Ốc đang được sửa chữa lại.

Qua một lúc lâu sau, Tiểu Liên một mình ở trong phòng khóc đến lúc trời đen kịt, Ngọc Trúc bỗng nhiên mang theo đại phu Chuyên Chúc của Cổ Vưu Chấn xuất hiện ở trong phòng Cận Liễu Liễu.

Hai người không biết ở trong phòng cùng làm cái gì, cuối cùng đại phu cấp Cận Liễu Liễu thôi cung quá huyết, lại cho Cận Liễu Liễu uống một chén thuốc không biết tên.

Đến nửa đêm, Cận Liễu Liễu đang sốt cao thần kỳ hạ sốt. Sắc mặt của nàng đã khôi phục bình thường, hô hấp cũng dần dần đều đặn, cũng không nói sau mê sảng nữa.

Vị đại phu nói với Ngọc Trúc: “Tiên sinh, tam thiếu phu nhân đã không còn trở ngại, còn lại chỉ cần chú ý điều dưỡng một thời gian là sẽ khỏe.”

Tiểu Liên vui quá lại tiếp tục khóc, đập đầu lay Ngọc Trúc cùng đại phu mười cái, đến tận khi Ngọc Trúc túm nàng đứng lên, nàng mới thôi.

Ngọc Trúc tiến bước đại phu, kêu một phó dịch đi báo tin cho Cổ Vưu Chấn, rồi lưu lại cùng Tiểu Liên cùng nhau trông giữ Cận Liễu Liễu.

Tựa như đại phu đã nói, Cận Liễu Liễu rốt cuộc tuổi trẻ, sức khỏe vốn tốt, lúc này tuy rằng bị hỏa công tâm, lại bị kinh hách, nhất thời hung hiểm vô cùng, nhưng thời điểm hung hiểm nhất cũng đã qua, từ giờ sức khỏe sẽ rất nhanh tốt lên.

Nàng hai ngày sau là có thể xuống giường hoạt động, còn có thể ăn được một chén lớn cơm tẻ, tinh thần cũng khá lên rất nhiều, chính là ngoại trừ Tiểu Liên ra, lúc gặp người ngoài, luôn luôn chút hốt hoảng .

Lý Thị tuy rằng biết Cận Liễu Liễu không có chết, nhưng cũng không lại đến cái lộn. Nhất là việc này đã muốn nháo quá lớn, hai là nàng cảm thấy, Cận Liễu Liễu cũng đã nhận được giáo huấn rồi.

Hôm nay vừa qua buổi trưa, Tiểu Liên cùng Cận Liễu Liễu ở trong sân phơi nắng đọc sách, Tiểu Liên không biết chữ, liền bắt Cận Liễu Liễu đọc cho nàng nghe.

Vì thế trong tiểu viện trống rỗng liền vang lên một thanh âm thanh thúy mềm mại, dưới ánh mặt trời ấm áp, nghe qua như là một bài hát.

Nàng đang đọc một quyển sách Tiểu Liên lấy từ nơi khác đến, bên trong là vô số câu truyện dân gian thể sự, Cận Liễu Liễu đang đọc một truyện trong đó.

Chuyện xưa thảo luận về một tiểu thiếp trẻ tuổi được một lão gia nhà giàu nạp làm thông phòng, tiểu thiếp kia mặc kim mang ngân, hô nô dịch tỳ, mỗi ngày hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã giàu có, lại bởi vì âm no sinh tà niệm, ngại lão gia kia tuổi già sức yếu, thông đồng một phó dịch thượng đẳng tuổi còn trẻ lại cường tráng, cuối cùng sự việc đã bại lộ, bị lão gia đuổi ra khỏi phủ, một lần nữa phải chịu đựng cuộc sống khốn cùng thất vọng.

Đây vốn là câu truyện không được lưu truyền, Cận Liễu Liễu trước kia chưa từng xem qua, mặc dù cảm thấy văn phong có rất nhiều từ ngữ tanh nồng rõ ràng, không thể lý giải, tuy nhiên vẫn bị chuyện xưa này làm cho suy nghĩ trong lòng.

Nếu nàng thông đồng với phó dịch gì đó, có phải hay không cũng sẽ bị đuổi về nhà nàng đi?

Từ lúc đêm đó qua đi, nàng sống sót sau tai nạn, liền đối với Cổ gia tràn ngập cảm giác chán ghét, chỉ cảm thấy nơi này tường cao viện lớn giống như là một cái lồng sắt, đem nàng vây khốn đến không thể hô hấp.

Nơi này đầy rẫy ác nhân, còn đáng sợ nàng ở trên núi gặp phải này sài lang mãnh hổ nhiều, sài lang mãnh hổ ăn thịt người ít nhất còn có xương cốt có thể tìm ra, nhưng người trong này, ăn thịt người đều là không phun xương cốt.

Nàng vạn phần hoài niệm những ngày còn ở nhà ngày, hoài niệm đến căn nhà nàng thấp bé cũ nát, trời nắng lộ ánh nắng, ngày mưa hạ mưa lớn nhỏ chảy qua mái tranh.

Hoài niệm bàn tay mẫu thân nàng thô ráp nhưng lại ấm áp vô cùng, hoài niệm hai đệ đệ túm góc áo mình muốn nàng ôm một cái rất đáng yêu, hoài niệm nàng cha hữu khí vô lực nhưng thanh âm lại bình tĩnh, thậm chí ngay cả đám gà mái cả ngày líu ríu la hoảng trong nhà, nàng đều đau xé tâm can.

Nàng không cần mặc cái gì xiêm y sáng loáng đẹp đẽ, không cần ăn cái gì thịt gà nướng, chỉ cần có thể thả nàng đi về nhà, nàng tình nguyện mỗi ngày rau dại cháo loãng, cũng không kêu than một tiếng.

“Ai.” Nàng thở dài thật mạnh một tiếng, giống như sinh thời lần đầu hiểu được bất đắc dĩ có ý tứ gì.

“Tam thiếu phu nhân có chuyện gì sao? Tại sao lại thở dài?” Thanh âm trong trẻo của Ngọc Trúc bỗng nhiên xuất hiện ở đầu sân.

Tiểu Liên nhanh nhẹn đỡ Cận Liễu Liễu đứng lên, nhìn về phía cửa viện, phí trước Ngọc Trúc, cư nhiên Cổ Vưu Chấn đã một thời gian không gặp.

Hắn mặc trường bào một màu trắng, trên mặt dùng phấn phủ tái nhợt, thoát nhìn hữu khí vô lực, chỉ có cặp mắt đang híp lại kia, chớp động sáng ngời linh lực.

“Thỉnh an phu quân.” Cận Liễu Liễu không quên hành lễ.

Cổ Vưu Chấn đi tới, thực cẩn thận nhìn khuôn mặt Cận Liễu Liễu không chút huyết sắc: “Người tốt hơn chưa?”

“Ân, tất cả tốt lắm.” Nàng cúi đầu, nhìn mũi chân mình.

Cổ Vưu Chấn dừng trong chốc lát mới tiếp tục nói: “Người vừa khỏi bệnh, đừng bên ngoài quá lâu, gió lớn, không tốt cho thân thể.”

Cận Liễu Liễu chưa bao giờ nghe qua lời nói thiện ý ôn hòa như thế của hắn, nhất thời ngượng người ngượng, không trả lời.

Ngọc Trúc ở phía sau cười tiếp lời: “Thiếu gia nói rất đúng, tam thiếu phu nhân vẫn là trở vào trong phòng đi, nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt.”

“Vâng.” Nàng nghe lời đáp ứng, yên lặng cúi đầu đi vào trong phòng, còn chưa kịp nhắc chân, chợt nghe Cổ Vưu Chấn gọi nàng: “Đang đọc sách gì đó? Đưa ta xem.”

Tiểu Liên không biết chữ, đương nhiên không biết đó là sách cấm không thể vào trong phòng phụ nhân tiểu thư. Cậ Liễu Liễu cũng vậy, cũng không rõ đạo lý này, nghe hấn muốn sách, nghe lời đưa sách cho hấn.

Cổ Vưu Chấn tiếp nhận đi, vừa lật một tờ, sắc mặt nháy mắt liền đỏ lên : “Người! Người cư nhiên xem loại dâm từ diễm khúc này! Người có hiểu phụ đức hay không?”

Cậ Liễu Liễu sững sốt, nghĩ đến mới vừa rồi trong sách có rất nhiều từ ngữ thô tục miêu tả rõ ràng, tính ngộ mới biết đó là một quyển sách cấm trong truyền thuyết.

Nàng biết chính mình lại đã làm sai, nhưng cũng không hề lo lắng hãi hùng, dù sao nơi này nàng là chịu đủ, nếu là có thể chọc Cổ Vưu Chấn phát hỏa, đem nàng đuổi ra khỏi cửa, kia quả thực chính là việc vui không gì sánh nổi.

Vì thế nàng lãnh mặt chờ Cổ Vưu Chấn phát hỏa, thấy trên mặt hấn âm tình bất định, cau mày giữ chặt tay nàng: “Người theo ta trở về phòng!”

Ngọc Trúc thức thời ngăn cản Tiểu Liên, hai người bọn họ trở ra, đóng cửa phòng lại.

Cậ Liễu Liễu thể hiện một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi, dù sao tội của nàng không có gì quá đáng a, nàng không sợ đâu.

Đang cân nhắc Cổ Vưu Chấn muốn quở trách nàng như thế nào, hấn lại bỗng nhiên thân thân thiết vượt tay phải ra, nhẹ nhàng sờ sờ cái trán của nàng: “Người thời gian này, chịu khổ đi.”

Cậ Liễu Liễu lại sững sốt, thiếu gia là làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng bệnh nặng một hồi, thiếu gia cũng thất tâm điên rồi sao?

Thấy nàng một mắt to ngập nước nhìn thẳng mặt hấn, hấn lại có chút mất tự nhiên đứng lên: “Người nhìn gia làm cái gì? Gia là sợ người chết ở ta trong nhà, sẽ gặp xui xẻo!”

Nàng bừng tỉnh đại ngộ, vì thế gật gật đầu.

Thế này mới đúng thôi! Đây mới là thiếu gia quen thuộc của nàng, lời nói cay độc, không để nàng Cậ Liễu Liễu trả lời.

Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói: “Phu quân không cần sợ , ta xuất thân, mệnh tiện thực, thế nào dễ dàng chết như vậy a?”

Nói xong nói xong, nàng bỗng nhiên thay giọng điệu thành thực nói: “Phu quân nếu thật sự lo lắng hãi hùng, không bằng đem ta đuổi đi ra ngoài đi. Ta muốn trở về nhà, sống hay chết, cũng sẽ không để nhà người thêm xui .”

Cổ Vưu Chấn thấy nàng nói rất thành thật, trên mặt lại là một vẻ mặt thiên chân rực rỡ, nhất thời cũng không biết nói cái gì mới tốt.

“Người, người vừa khỏi bệnh, nói hươu nói vượn cái gì đâu! Không phải cháy hồng đầu óc đi, gia nhìn người gây đi rất nhiều.” Hấn nửa thật nửa giả nói, chậm rãi cảm thấy Cậ Liễu Liễu có chỗ nào đó không thích hợp.

Nghĩ đến cái không thích hợp, hấn chợt nhớ tới mới cái vừa rồi thấy trong nhà, vì thế khuôn mặt tuấn tú lại chảy dài xuống: “Người nhanh nói rõ ràng cho ta, thật to gan nha! Cư nhiên dám ở nhà xem loại sách không tốt! Đây là sách mà nữ tử đứng đắn nên đọc sao?”

Cổ Vưu Chấn đi qua nhiều nơi phong nguyệt, biết rằng những loại sách tình cảm trăng gió này, những cô nương nổi danh, vì duy trì sự mới lạ, đều không tiếc thời gian công sức xem đâu.

Cậ Liễu Liễu nói: “Ta tùy tiện lấy được , ta trước đây cũng không đọc qua, ai biết nó là có thể xem hay là không thể nhìn đâu? Sách này cũng không phải ta mua .”

Cổ Vưu Chấn nhất thời ghen lời. Đúng vậy, sách này cũng không phải nàng mua , nếu sách này có thể xuất hiện ở trong Cổ gia, cũng rất có thể nói rõ ràng, trong nhà không khí đã sớm bại hoại .

Hấn nhíu mày trầm tư, biết đã nhiều năm không hỏi việc trong nhà, chỉ trông vào sức một mình Lý Thị, sợ là trấn không được hạ nhân từ trên xuống dưới. Phỏng chừng này cái việc cầu thả này, cũng phát sinh ít.

“Phu quân, vừa rồi ta xem một chuyện xưa, trong đó nói về một đại lão gia cưới một tiểu thiếp, tiểu thiếp lại ở nhà thông đồng cùng phó dịch, nếu là phu quân, sẽ xử trí tiểu thiếp này như thế nào?” Cận Liễu Liễu thừa dịp hần trăm tư sơ hở, không đầu không đuôi đã mở miệng.

Cổ Vưu Chấn chỉ sững sốt một chút, hừ nhẹ: “Nếu là nữ tử kia thủy tính dương hoa (*), không tuân thủ nữ tắc! Nhất định là đánh da tróc thịt bong, lại đuổi ra cửa, mặc cho nàng tự sinh tự diệt.”

(*) Thủy tính dương hoa: lăng nhăng(cái này chắc nàng nào đọc Hương mật đều nhớ ha!)

“Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên là thật . Không tuân thủ nữ tắc, có thể có cái kết cục tốt gì?” Hần dừng một chút, còn nói: “Người về sau ít xem những thứ linh tinh này đi, tuổi còn nhỏ, không được học xấu, đến lúc đó gia nhất định không tha cho ngươi! Lần này bỏ qua, ta niệm tình ngươi trước đó cũng không biết đây là cái gì. Gia đem sách này đốt đi, ngươi nếu là muốn đọc sách, có thể đi thư phòng gia xem, đã biết chưa?”

Cận Liễu Liễu gật đầu, trong lòng lại vui vô cùng.

Trời ạ, nguyên lai nàng Cận Liễu Liễu, có thể có ngày thoát ra!

Chỉ cần nàng học theo tiểu thiếp trong chuyện xưa, làm ra việc cầu thả làm người ta khinh thường, liền nhất định có thể bị đuổi ra ngoài!

Đến lúc đó, nàng hẳn là có thể mau mau vui vẻ đi về nhà, cùng cha mẹ bọn đệ đệ đoàn tụ !

15. Chương 15: Hái Hoa Đạo Bút Rút Cầm

Kết quả là, liên tục rất nhiều ngày, Cận Liễu Liễu đều bị vây trong trạng thái cực đoan phấn khởi, mỗi ngày mỗi đêm cân nhắc sẽ làm như thế nào cái việc cầu thả kia.

Bởi vì thân thể nàng chưa hoàn toàn phục hồi như cũ, Cổ Vưu Chấn đối xử với nàng không hề có những yêu cầu nghiêm khắc như trước nữa, mỗi ngày hợp với tình hình gọi nàng đến, cũng không bắt nàng làm nhiều việc, ngược lại rất thích ép nàng ăn.

Đồ ăn sáng một mình nàng ăn hết một bát được thiện, hẳn phải nhìn nàng uống xong một chén lớn mới bằng lòng bỏ qua. Ngọc thiện luôn phong phú khiến Cận Liễu Liễu ghen hòng nhìn trần trời, ăn đến nỗi cái bụng nhỏ tròn xoe còn chưa chịu bỏ qua.

Bữa tối lấy nhẹ làm chủ, trên bàn nhất định cũng không thể thiếu một con gà hầm thuốc bắc, Cổ Vưu Chấn luôn trước ép Cận Liễu Liễu uống xong hai bát lớn, rồi lại tự mình lấy nửa chén cơm bắt nàng ăn.

Mỗi ngày vào giữa trưa cứ nhiên lại cho nàng nửa canh giờ nghỉ ngơi, Ngọc Trúc an bài phó dịch thu thập cho Cận Liễu Liễu một gian phòng nhỏ ở Thiên Ốc, mỗi ngày khi ăn cơm trưa xong, sẽ cho nàng đến phòng nhỏ nằm nghỉ.

Có đôi khi buổi trưa nàng ngủ quên, cũng không có người đi kinh động nàng, Ngọc Trúc còn có thể quan tâm hỏi nàng muốn hay không lại nằm thêm một lúc.

Cận Liễu Liễu mỗi ngày đều thất thần suy tư vấn đề, nàng đối với việc cầu thả kia cũng không có khái niệm gì, nhưng là vì trong bản sách cầm kia có những miêu tả tanh nồng cùng những gì Vân Thượng Phi dạy nàng khá giống nhau, trong lòng nàng mơ mơ hồ hồ cũng có thể hiểu được đại khái.

Khả năng, chính là chuyện đêm đó nàng cùng Vân Thượng Phi làm, chính là đáng tiếc a, ai cũng không biết chuyện này.

Nàng vào thời điểm ăn cơm, thời điểm đi đường, thời điểm đầm lưng cho Cổ Vưu Chấn, thậm chí ở một lần như xí thời điểm sau khi kéo quần kén được một nửa cũng đã thất thần, chờ đến lúc nàng tỉnh ra, cái mộng nho nhỏ sau lưng đã muốn bị đông lạnh một mảnh.

Cũng may Cổ Vưu Chấn cho dù thấy nàng thất thần, cũng sẽ không như thế nào trách cứ nàng, đối lập hoàn toàn với hung thần ác sát trước kia, nếu Cận Liễu Liễu lưu tâm quan sát một chút, nhất định sẽ nghĩ đến vị phu quân kia của nàng thay đổi thành người khác rồi.

Lý Thị cũng không tìm nàng gây phiền toái, mỗi ngày chỉ tại thời điểm buổi sáng thỉnh an gặp nàng một lần, tuy rằng vẫn trợn mắt nhìn nàng, nhưng nàng vẫn bình an vô sự.

Đã đến là mùa đông , trong phòng Cổ Vưu Chấn sớm đốt lên chậu than đỏ rực, trên giường cũng thay đổi toàn bộ đệm giường, xiêm y cũng đổi thành áo kép, tương ứng cũng giảm bớt rất nhiều việc ra ngoài đi lại.

Đại đa số thời điểm, hần đều ở trong phòng viết chữ vẽ tranh, Cận Liễu Liễu liền đảm đương làm tiểu thư đồng. Thời điểm hưng trí lên, hần sẽ cầm tay dạy nàng tập viết.

Nhưng khi viết chữ tinh thần nàng luôn không tập trung, bút lông ấn lên trên giấy biến thành một vệt màu đen, hần sẽ nhũm mày, đem giấy bút vứt đi, nằm trên án thượng xem tiểu thuyết bát quái.

Cận Liễu Liễu hôm nay lại làm hỏng hai tờ giấy lớn, Cổ Vưu Chấn rốt cục nhịn không được phát ra hỏa: “Bảo người viết chữ thôi, tại sao lại làm ra bộ dáng cả ngày không tỉnh ngủ? Người nhanh trở về ngủ cho ta! Sáng mai còn hỗn loạn như vậy, gia đã bắt người mỗi ngày ngủ ở dưới mái hiên!”

Đêm đó Cận Liễu Liễu mơ mơ màng màng được Tiểu Liên đỡ trở về phòng, đóng kín cửa phòng pha nước ấm tắm, sau đó nàng thư thư phục phục lui vào trong ổ chăn ấm áp, có chút khốn ý dâng lên.

Lại nghe cửa nhẹ nhàng vang lên một tiếng “Chi nha”, một bóng dáng quen thuộc tiêu sái bước vào trong phòng, nhìn nàng cười quỵn rũ: “Tiểu Dương nhi, gần đây khỏe không?”

Cận Liễu Liễu chớp chớp mắt, cũng cười : “Rất tốt.”

Vân Thượng Phi ngồi xuống cái ghế ở trước giường nàng, quan sát trong phòng nàng.

Một thời gian ngắn không tới, trong phòng cư nhiên mua thêm không ít đồ vật, chăn rất dày, hơn nữa là hoàn toàn mới , trên bếp lò ở góc tường còn đặt một cái ấm nhỏ, hần là đang giữ nước ấm để pha trà.

Buồng trong cùng gian ngoài đều có một chậu than, bên trong chậu than đỏ bừng tựa hồ là thả vài trái táo đỏ, một mùi hương ngọt ngào tràn ngập khắp gian phòng.

Hần còn chú ý tới bên giường Cận Liễu Liễu đặt vài bộ xiêm y đều là mới may, dày ấm áp, cũng đều là rất có khiêu thẩm mỹ.

” Phu quân người đổi tính ?”

“Ân? Người nói thiếu gia? Thiếu gia làm sao vậy?” Cận Liễu Liễu vẻ mặt không rõ.

Vân Thượng Phi cười ha ha, không hề truy vấn, thân thủ đặt lên mạch vị ở cổ tay nàng, cẩn thận nghiên cứu mạch tượng của nàng một chút nói: “Thân mình xương cốt của người thật đúng là rắn chắc, mới không quá bao lâu, người đã phục hồi thành như vậy, thật sự là khiến người khác có chút giật mình.”

“Ta từ nhỏ cũng rất ít khi sinh bệnh đau, còn nói sau này, người cũng không biết ta gần đây ăn ngon thế nào đâu.”

“Phải không? Vậy khi ta không ở đây, người cũng sống không tồi đâu.”

“Ngô.” Nàng nhẹ nhàng ứng, lại giống như có tâm sự gì đó.

Vân Thượng Phi muốn làm cho nàng vui, vì thế thay một bộ dáng lỗ mãng cố ý nói: “Đã lâu không gặp, tiểu Dương nhi có nhớ ta không?”

Cận Liễu Liễu hoàn toàn không hiểu phong tình, càng sẽ không trách hần khinh bạc nàng, nàng ăn ngay nói thật đáp: “Không nghĩ tới.”

Biểu tình trên mặt Vân Thượng Phi trong chốc lát trở nên cứng ngắc.

Cận Liễu Liễu tiếp tục nói: “Người tới vừa kịp lúc, ta đang muốn thương lượng chuyện này với người nhi.”

“Chuyện gì?”

Vì thế Cận Liễu Liễu liền đem chuyện xưa mình đọc được trong sách cầm cùng tính nói cho hần, hần nghe xong trầm ngâm thật lâu sau, trên mặt lộ ra một cái tươi cười nói: “Ta xem biện pháp này của người không sai. Chính là, nếu người thực là vì không tuân thủ nữ tắc bị đuổi trở về nhà, phụ thân cùng mẫu thân người, có thể hay không đánh gãy chân của người, cũng giống Cổ gia đuổi người khỏi nhà đâu?”

Cận Liễu Liễu trầm đình tiết thiết nói: “Mẫu thân ta thương ta nhất, nàng nếu biết ta phải ở nơi này chịu tội, khẳng định đã sớm vọt đến, đem ta mang ta về nhà .”

“Vậy là tốt rồi, ta thấy biện pháp này của người tốt lắm. Hơn nữa, vạn nhất phụ mẫu người không cần người , người vẫn còn có ta. Ta nhất định mua một tòa nhà lớn cho người, cho người ăn ăn sung mặc sướng, rảnh rồi sẽ mang người đi du sơn ngoạn thủy.”

“Ta mới không cần cái tòa nhà lớn gì đó, cũng không cần cái gì du sơn ngoạn thủy, ta đã muốn về nhà đi, theo ta cha mẹ cùng bọn đệ đệ ở cùng một chỗ.”

Vân Thượng cười chế nhạo: “Tùy ý người, đến lúc đó nói không chừng người sẽ thay đổi chủ ý. Vậy người chuẩn bị khi nào biểu diễn cho người Cổ gia xem đâu?”

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt , vừa vặn người đã đến rồi, không bằng chúng ta đêm nay liền nháo ra chút động tĩnh đi, nói vậy, ta sáng mai không phải có thể về nhà sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cận Liễu Liễu hưng phấn có chút đỏ lên.

Vân Thượng Phi cũng là ngẩn ra, vẻ tươi cười cũng bắt đầu mất tự nhiên: “Người muốn ta cùng người diễn diễn trò?”

“Đương nhiên rồi, người là người tốt như vậy, giúp ta nhiều như vậy, ta không tìm người, còn có thể tìm ai đâu? Nói sau, chúng ta không phải đã sớm đã làm cái việc cầu thả kia sao? Người lại làm thêm một lần nữa cũng không phải khó khăn nha?” Cận Liễu Liễu tuyệt đối không hiểu quan sát ngôn sắc, không chú ý tới nụ cười của Vân Thượng Phi càng ngày càng miễn cưỡng.

“Ta dạy cho việc người nam nữ đương nhiên không thành vấn đề, dạy người như thế nào lấy lòng phu quân cũng đương nhiên không thành vấn đề, nhưng tuyệt đối không thể làm gian phu quang minh chính đại của người a.”

“Vì sao?” Nàng khó hiểu.

“Ta còn có chuyện quan trọng trong người, đêm nay đến chính là đặc biệt nói với người một tiếng, ta khả năng phải xa nhà thật lâu, một thời gian dài sẽ không thể gặp mặt người. Ta nếu là đêm nay lưu lại giúp người chiếu cố thật ra cũng không vấn đề gì, nhưng một khi sự tình nháo đến nỗi lớn chuyện lên, ta sợ ta ngày kia cũng không thoát ra nổi. Đến lúc đó, chuyện quan trọng hơn bị chậm trễ , thực sợ sẽ nháo đến tai nạn chết người đâu.” Ánh mắt hần tối sầm lại, tựa hồ thật sự đang quan tâm đến cái chuyện quan trọng hơn kia.

Cận Liễu Liễu đương nhiên nhanh chóng nói: “Nếu là như vậy, người nhanh làm chuyện quan trọng hơn đi, ta lại ở tại chỗ này mấy ngày, xem xét tuyển những người khác, cũng là không vấn đề gì .”

Hần đối với nàng rất tốt, nàng nhớ rõ rành mạch, ngày đó nếu không có hần cứu mình, nói không chừng cái mạng nhỏ của nàng, còn thật sự không kiếm trở lại được.

Vừa nghe ân nhân có việc phải đi, nàng liền nhanh nhẹn thúc giục hần rời đi mau.

“Người không cần lo lắng cho ta , ta hiện tại rất tốt , thiếu phu nhân cũng không tiếp tục khi dễ ta . Chờ người làm tốt sự tình rồi trở về, nói không chừng ta đã về nhà rồi.” Nàng nói rất thành thực, Vân Thượng Phi cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt to ôn nhuận kia.

Hần gượng gạo cười khan vài tiếng, lúng ta lúng túng cùng nàng nói lời từ biệt, sau đó đóng cửa lại rời đi.

“Người nhất định phải cẩn thận a, chúc người thuận buồm xuôi gió.”

Bên tai còn vọng lại thanh âm chân thành của Cận Liễu Liễu, thời điểm phi thân lên mái hiên, hần hiếm có thở dài một tiếng, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy.

Cận Liễu Liễu là toàn tâm tin tưởng hẳn, hơn nữa nhận định hẳn là người tốt giúp đỡ nàng. Nhưng Vân Thượng Phi hẳn người trong nhà biết chuyện nhà mình, hẳn an tâm cái gì, trong lòng hẳn rõ ràng.

Ở sau lưng giúp giúp nàng chiếu cố là không gì đáng trách, nhìn thấy nàng bị khi dễ đến hấp hối không ra tay cứu giúp là không thể nào nói nổi.

Nói cho cùng, hẳn đối với nàng vẫn là có vài phần thích, bằng không, hẳn sẽ không vì một miếng thịt còn chưa có ăn được đến miệng, hạ nhiều công phu như vậy, mất nhiều tâm sức như vậy.

Nhưng là, thích cũng có giới hạn của thích.

Hắn tuyệt đối sẽ không vì giúp nàng về nhà mà làm gian phu gì đó, để cho người khác có cơ hội biết tướng mạo “Vân Thượng Phi”. Càng không đáng vì chuyện này, mà đắc tội Cổ gia, gây ra chuyện nguy hiểm cho bản thân.

Nhưng hẳn chỉ cần nghĩ đến Cận Liễu Liễu nhìn hẳn bằng ánh mắt thẳng thắn thành khẩn, trong lòng liền dâng lên một cảm giác áy náy không thể tha thứ chính mình.

Nàng thật đúng là cái ngọc cô nương, ngọc đến nỗi làm người khác đau lòng.

Chính mình rõ ràng là hái hoa tặc muốn đoạt trong sạch của nàng, chỉ là vì cơ duyên xảo hợp giúp nàng vài lần, nàng liền thiết tâm thành ý đem hẳn trở thành người tốt nhất thiên hạ, lại căn bản không rõ hẳn kỳ thật chính là thêm nhỏ dải sắc đẹp của nàng thôi.

Cận Liễu Liễu thật sự cùng Cổ gia, đúng là không hợp nhau.

Nàng hẳn là nên được sinh hoạt tại nơi càng tự do càng tốt, hoặc là được gả ột phu quân bình thường nhưng thực tâm thương yêu nàng, có thể quý trọng cũng hiểu được sự hồn nhiên tốt đẹp trong lòng nàng.

Có suy nghĩ như vậy, Vân Thượng Phi cơ hồ muốn nhảy xuống mái hiên, đi vào trong phòng kia, nói cho nàng biết chỉ cần hẳn hết sức suy nghĩ biện pháp, có lẽ có thể giúp nàng được tự do, không cần diễn cái trò quyền rũ hẳn tử gì đó, có thể làm cho nàng về nhà đoàn tụ cùng mọi người trong nhà.

Nhưng hẳn xem xét lại, nghĩ đến thân phận của hẳn khả năng sẽ bị bại lộ, về sau sẽ không thể lại làm cuộc sống tiêu dao khoái hoạt của hái hoa tặc nữa, hẳn liền dẹp bỏ suy nghĩ trong lòng.

Quên đi, Cận Liễu Liễu hẳn là có thể tự mình giải quyết đi. Cổ gia này nhà lớn người nhiều, tùy tiện tìm một gia đình, hẳn là không phải một việc quá khó.

Cùng lắm thì, chính mình ở thời điểm nàng nháo đến ồn ào, ngầm giúp nàng giảm bớt khổ sở, hơn nữa mau chóng đem nàng trở về nhà, lại cho nàng nhiều ngân lượng một chút.

Ấn, như vậy cũng đã xem như là hết lòng quan tâm giúp đỡ đi.

Vân Thượng Phi hẳn, đối với nữ nhân có thể làm đến nước này, đã muốn là khó cầu được rồi.

Vân Thượng Phi dùng lý do này thuyết phục chính mình, sau đó nhảy vài cái biển mất ở dưới bầu trời đêm.

Nhưng ở sâu trong nội tâm hẳn, lại rất lâu không thể tiêu tan, giống như mình đã làm một chuyện thực ti tiện vậy.

16. Chương 16: Đối Tượng Tha Thiết Ước Mơ Ra Trường

Những ngày này, thời tiết tốt lên nên trời ấm lại, mặt trời tỏa sáng chiếu xuống làm cho nhân gian đều trở nên hoà thuận vui vẻ. Ngọc Trúc bảo phó dịch mang một cái bàn ra ngoài sân, phủ lên trên một cái đệm mềm mại, bảo Cận Liễu Liễu bởi Cổ Vưu Chấn chơi cờ vây dưới ánh mặt trời tìm niềm vui.

Cận Liễu Liễu ở nhà từng có một chút kiến thức cờ vây, là vì cha nàng tại thời điểm thân thể còn hoạt động được, lôi kéo nàng dạy nàng một chút.

Cận Liễu Liễu còn nhớ rõ bộ cờ vây bảo bối của cha, đã không biết dùng đã bao nhiêu năm rồi, trên quân cờ đều có chút tổn hại, nhưng là mỗi một quân cờ, đều được mẫu thân nàng lau sạch sẽ.

Mẫu thân nàng cả đời này không biết chữ nhất viết như thế nào, lại có chút tự hào được gã ô hợp nam nhân học thức đầy mình. Cho nên cam tâm tình nguyện gánh vác tất cả những việc khổ lao, quanh năm hết xong việc đồng ruộng lại đến chăm lo việc trong nhà, vừa là vì cha nàng thân thể không tốt, cũng là bởi vì mẫu thân nàng cảm thấy tay người đọc sách, là không thể dùng để làm việc.

Mới trước đây, trong nhà Cận Liễu Liễu chỉ cần còn có thể đủ tiền trả tiền cơm, mẫu thân nàng liền tuyệt đối sẽ không quấy rầy cha nàng đang dạy nàng học bài biết chữ.

Lúc trước cũng là bởi vì muốn nàng đọc sách, hiểu được lí lẽ, giống bộ dáng một tiểu thư khuê cát, gã được cho người tốt gia tâm. Ai biết người tính không bằng trời tính, Cận Liễu Liễu mang theo một bụng thi thư cũng không giả được bộ dáng tiểu thư, cuối cùng bị bán vào Cổ gia làm thiếp.

Bởi vì phơi nắng quá lâu, Cổ Vưu Chấn cũng có chút không yên lòng, trong đầu hỗn loạn thậm chí muốn ngủ gật.

Nếu muốn thật sự chơi cờ vậy, ai lại muốn cùng Cận Liễu Liễu này chơi a, kỳ nghệ không tốt, lại thường thường vì không thể đi nước kế bảo đảm cái miệng nhỏ nhắn liền quyết thật cao, miệng nói lâu bầu cũng không biết là đang nói cái gì.

Bất quá dù sao là giết thời gian, xem tiểu nha đầu này tề mi lộng nhân cũng có chút thú vị. Chính là từ lúc xảy ra cái chuyện lần trước, liền rất hiếm thấy biểu tình phong phú của nàng, thường xuyên là đang êm đẹp liền trở nên ngây ngốc.

Cổ Vưu Chấn hỏi qua đại phu bên người mình, nàng có phải hay không bị sốt đến hồ đồ. Đại phu nói cái này cũng có khả năng, hoặc là do tâm bệnh gây ra.

Cổ Vưu Chấn không biết làm thế nào, chỉ có thể tùy nàng, dù sao, trong lòng hắn vẫn là cảm thấy có chút lỗi lầm. Hoàn hảo là một cô nương, vui vẻ hoạt bát vừa nạp vào cửa nhà hắn xong, cũng chưa quá ba tháng, còn thiếu chút nữa là bị nâng đi ra ngoài.

Cổ gia nhà hắn không phải cái loại nhà cao cửa rộng ăn thịt người, chuyện này nếu là truyền ra ngoài, cũng không dễ nghe. Hắn hiện tại cũng chỉ có thể hết sức đối tốt với nàng một chút, đừng nháo ra chuyện gì nữa là tốt lắm rồi a.

Về phía Lý thị hắn cũng không thể nào hỏi đến, bởi vì biết cha hắn dựa vào Lý gia nhiều lắm, vì thế hắn tuyệt đối không thể đối người vợ này có nửa điểm không tốt.

Bất quá Cổ Vưu Chấn biết Lý thị uy hiếp, hắn dặn Ngọc Trúc tìm một thầy bói toán đến, cho hắn mấy chục lượng bạc, bảo hắn đi nói dối Lý thị.

Thầy bói ngạc nhiên nói với Lý thị: “Tam thiếu phu nhân lúc trước vào phủ là thuận theo thiên mệnh, từ lúc vào phủ xong, thiếu gia thân mình cũng tốt hơn nhiều? Nếu tam thiếu phu nhân có cái gì sơ xuất, chỉ sợ thiếu gia cũng sẽ lạnh ít dữ nhiều.”

Lý thị bất chợt bị dọa cả kinh, cho dù có thống hận Cận Liễu Liễu như thế nào đi nữa, cũng không dám lấy thân thể Cổ Vưu Chấn ra nói giỡn.

Cho nên sau ngày đó, nàng rốt cuộc không tìm Cận Liễu Liễu gây phiền toái nữa, chính là trong đầu oán hận, cũng không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết.

“Liễu Liễu, Liễu Liễu! Linh hồn nhỏ bé của ngươi đâu?”

Đợi hồi lâu, Cận Liễu Liễu cảm một quân cờ lại tiếp tục ngồi ngáy ra, Cổ Vưu Chấn háng giọng không được liền lớn tiếng kêu nàng.

“Ân? Cái gì?” Nàng mở to hai mắt, một lát sau mới nhớ tới mình đang bồi thiếu gia chơi cờ, vì thế lại nghĩ nghĩ, đem quân cờ tùy tiện đặt xuống một chỗ.

Cổ Vưu Chấn nheo mắt lại: “Người gần đây thời điểm không yên lòng càng ngày càng nhiều, đang suy nghĩ cái gì đâu?”

“Không đâu, không nghĩ cái gì.” Cận Liễu Liễu ánh mắt lóe ra, vừa thấy đã biết là đang gạt người.

Cổ Vưu Chấn thở dài, vừa định mở miệng giáo huấn nàng, liếc mắt thấy Ngọc Trúc nhẹ nhàng lắc đầu, đành phải áp chế cơn tức, lớn tiếng nói: “Vậy thay đổi người! Ngọc trúc, người tới bồi gia chơi cờ!”

Ngọc Trúc cười đáp ứng, thay cho Cận Liễu Liễu, để cho nàng ngồi ở một cái ghế nhỏ ở bên cạnh, xoa bóp chân cho Cổ Vưu Chấn.

Cận Liễu Liễu làm theo, trên tay máy móc xoa hai chân rần chắc của Cổ Vưu Chấn, trong lòng lại hãy còn tính toán.

Nàng rốt cuộc làm thế nào mới tốt đâu?

Nàng bình thường trừ bỏ ở sân của mình chính là đến chỗ Cổ Vưu Chấn, trừ bỏ Cổ Vưu Chấn và vài thị vệ không ngừng thay đổi cùng với vài phó dịch gầy teo nhỏ nhỏ, cũng chỉ nhận thức đại quân sự cùng Ngọc Trúc là hai nam nhân .

Đại quân sự rất già nên không nói, Ngọc Trúc càng không thể được, hẳn còn là tâm phúc của Cổ Vưu Chấn a.

Khó a, thật khó!

Một ngày này, Cổ Vưu Chấn bởi vì muốn đi ra ngoài đi bộ, để lại nàng một ngày rảnh rỗi, vừa vặn trong nhà sửa phòng ở, phòng chữ thiên nhỏ trong viện nàng cũng có vài hạ nhân đến trát lại tường.

Nàng đi ra khỏi phòng, đột nhiên nhìn thấy một hạ nhân trong đó, nhất thời hai mắt sáng ngời.

Người nọ lớn lên thấp lè tè, thắt lưng rần chắc, da đen nhẻm, trời rất lạnh cũng kéo trần nửa cánh tay, lộ ra trên cánh tay kia là một cơ bắp rần chắc a, ở cổ cơ bắp cũng nổi lên rất rõ.

Cận Liễu Liễu vừa thấy hắn, nước mắt đều nhanh rơi xuống như châu ngọc!

Người này cùng với tiểu thợ rèn ở cửa thôn bọn họ, rất giống nhau a!

Nàng nhất thời liền kích động , đây tuyệt đối là lão thiên gia ban cho nàng phu quân a!

Không nói hai lời, nàng ân cần kêu tiểu Liên nấu nước pha trà, tiếp theo dùng rót đầy những chén lớn, đưa đi ấy người kia uống.

Những hạ nhân này thụ sủng nhược kinh, tam thiếu phu nhân tuổi trẻ mỹ mạo tự tay bưng trà tới, nào có đạo lý không uống?

Vì thế thừa dịp nghỉ tạm, một đám đều xuống khỏi nóc nhà, ngồi ở đầu sân uống trà.

Cận Liễu Liễu đứng riêng ở cạnh cái người rất giống tiểu thợ rèn kia, nói với hắn: “Người tên là gì?”

Hạ nhân kia mừng không kịp, nhanh chóng nói: “tiểu nhân là Nhị Ngưu.”

“Nhị Ngưu? Tên rất hay, vừa nghe đã thấy là người rất có khí lực.”

Nhị Ngưu gốc gốc nở nụ cười hề hề: “Cũng không phải thế sao, nhà chúng ta có vài huynh đệ, chỉ có tiểu nhân là khí lực lớn nhất. Tam thiếu phu nhân đừng xem tiểu nhân thấp bé, ta một lần có thể xách bốn thùng nước a!”

Vừa nghe hắn nói như vậy, Cận Liễu Liễu liền càng thêm cao hứng!

Đây mới là nàng tha thiết ước mơ a! Cái gì Cổ Vưu Chấn, cái gì hái hoa tặc, làm sao có thể lớn lên tốt bằng một nửa Nhị Ngưu này?

Nàng vốn nghĩ tùy tùy tiện tiện tìm một người ứng phó một chút là được, bỗng chốc ông trời đưa đến một người giống như tình nhân trong mộng, trong lòng nhất thời nhảy nhót, lập tức muốn thực thi thủ đoạn .

Nàng vốn là sinh ra mỹ mạo, mấy ngày nay bởi vì dương bệnh, hai má tròn lên một ít, cười lộ lên liền xinh đẹp chẳng kém gì đóa hoa nở rộ.

Vài kẻ làm cu li hạ nhân làm sao chịu được trước nụ cười như vậy, lập tức không ít người người tâm ý viên mãn, chỉ cảm thấy sống nhiều năm trên đời thế này chỉ cần một nụ cười này là đủ.

Cận Liễu Liễu lại bảo tiểu Liên cầm điểm tâm trong phòng cùng đường đến chia cho bọn hần ăn, những người này đều là cu li làm những việc nặng nhọc nhất ở Cổ gia, ăn cũng là hạ đẳng phó dịch cơm canh, vừa nhìn thấy điểm tâm tinh xảo đẹp mắt như vậy, nhất thời cảm thấy tam thiếu phu nhân xinh đẹp động lòng người giống như tiên nữ.

“Nhị Ngưu, người ăn nhiều một chút a, này ngàn tảng tô được ăn .” Cận Liễu Liễu tiếp đón .

Kia Nhị Ngưu mặt đen nổi lên hai rặng mây đỏ, cười càng thêm vui sướng, chỉ lo hướng miệng ăn .

Tiểu Liên lại ở một bên nhíu mày. Này đó điểm tâm cùng đường, đều là Ngọc Trúc tiên sinh phái riêng người lấy tới, nghe nói đều là phỏng theo tể điểm tốt nhất Hoài Dương, đầu bếp tốt nhất trong nhà cấp làm , ngay cả dì Ba nương cũng chưa được ăn đâu.

Như thế rất tốt, dì Ba nương lấy ra toàn bộ, tiếp đón những người bần hê hê không biết thưởng thức này a!

Cận Liễu Liễu mới không biết này đó điểm tâm quý hay không quý, nàng hiện tại toàn bộ trái tim đều nhào vào trên người Nhị Ngưu. Chờ bọn hần ăn xong điểm tâm, tâm tình vui vẻ, nét mặt rạng ngời khiến nàng đứng ở phía dưới liền si ngốc ngây ngốc nhìn hần thân hình đường như tựa tháp sắt.

Kết thúc công việc, nhị Ngưu một người xuống dưới đi nhà xí, Cận Liễu Liễu xem xét thấy cơ hội, chân nhỏ liền chạy đi qua: “Nhị Ngưu ca, nhị Ngưu ca!”

Ồi uy ! Này nhị Ngưu nghe được thanh âm Cận Liễu Liễu kiều kiều thúy thúy gọi hần “Nhị ngưu ca”, nửa linh hồn đã sớm bay lên, “Cọ” một chút đứng thẳng tắp: “Dì Ba nương, ngài gọi tiểu nhân có gì phân phó?”

“Ta tìm người có một số việc .”

“Dì Ba nương cứ việc phân phó.”

“Nếu là như vậy, người đến chỗ ta ăn cơm tối một chuyến.” Nàng nghĩ chính mình đi ra ngoài sợ là không dễ dàng, nhưng là kêu nhị Ngưu lại đây vẫn là có thể .

“Ăn cơm tối? Hảo! Đêm nay không cần đẩy nhanh tốc độ, vừa vặn có thời gian rảnh a. Dì Ba nương muốn chuyển cái gì sao?”

Cận Liễu Liễu cười tươi như hoa: “Không phải, lúc đó người lên đây sẽ biết.”

Kia nhị Ngưu nhận sự phân phó, vô cùng gấp rút chạy tới nhà xí, trong lòng kêu một cái vui sướng a!

Như vậy dì Ba nương mỹ lệ tìm hần nhị Ngưu hỗ trợ, kia nhưng là thiên đại mặt mũi a!

Cận Liễu Liễu cũng là vui vô cùng, chỉ cảm thấy nếu có thể thật sự đi theo nhị Ngưu cùng một chỗ không gì có thể tốt hơn . Lăn ra tường này đại kế nháy mắt biến thành hảo sự mỹ mãn a.

Nàng vui mừng hoan hỉ ở trong phòng lau phấn trần châu trên mặt, lại ở hai má cùng môi đỏ son thật dày, sau đó hỏi tiểu Liên: “Đẹp mắt không?”

Tiểu Liên chính cấp nàng bưng cơm chiều tiến vào, xem nàng cư nhiên phá lệ ngồi ở trước gương, thật là ngạc nhiên: “Dì Ba nương, buổi tối thiếu gia muốn lại đây sao?”

Cận Liễu Liễu đem khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhíu: “Hần tới làm cái gì?”

“Kia ngài tốt như vậy làm cái gì?”

“Ta cao hứng.” Nàng vừa nghe Tiểu Liên nói cho rằng hảo xem, đã sớm mặc kệ chuyện khác, một lòng một dạ chuyển tới gương đồng, còn tại tóc gần nhiều hơn hai cái trang sức.

Nhất thời ăn cơm tối, Tiểu Liên một người đi thủy phòng muốn lấy nước để chuẩn bị an bài Cận Liễu Liễu tắm rửa. Cận Liễu Liễu liền một người chạy đến sân khấu đi đón nhị Ngưu.

Đồng thời, nhị Ngưu vội vã chạy tới: “Dì Ba nương, tiểu nhân đến đây.”

“Đến vừa vặn, đến vừa vặn. Người theo ta lại đây.” Nàng mang theo nhị Ngưu hướng trong phòng đi vào.

Nhị Ngưu đi đến cửa phòng lại dừng, trên mặt có chút mờ mịt không biết làm sao: “Dì Ba nương, này, nơi này, không phải phòng dì Ba nương sao?”

“Đúng vậy.”

“Tiểu, tiểu nhân là phò dịch, không dám tiến vào phòng ở dì Ba nương.”

Cận Liễu Liễu ngần ra: “Còn có quy củ này?”

Nhị Ngưu chạy nhanh đáp: “Vâng ạ, hạ nhân có quy tắc, đó là không được tiến vào phòng ở thiếu phu nhân cùng hai vị di nương.”

17. Chương 17: Đường Trường Bất Kê Thông Dân

Cận Liễu Liễu nghĩ rằng không đi vào cũng thành cũng thế vì vậy nói: “Chúng ta đây ngay tại dưới đầu mái hiên đáp lời đi.”

“Nói? Nói chuyện?”

Nhị Ngưu khấn trương bắt đầu xoa xoa hai tay vào nhau: “Dì Ba nương không phải kêu tiểu nhân đến hỗ trợ sao?”

Cận Liễu Liễu mỉm cười: “Đúng vậy, ta chính là muốn mời người giúp việc này a, theo giúp ta nói đáp lời đâu.”

“Khả, khả tiểu nhân, tiểu nhân là cái thô nhân, sẽ không biết ăn nói.”

Cận Liễu Liễu hồi tưởng một chút bản sách cấm thượng mà tiểu thiếp kia thực hiện, giả bộ một bộ dáng thật tội nghiệp, hạ đầu xuống nhìn mũi chân nhỏ giọng nói: “Chả trách thiếu gia luôn không thích ta, nguyên lai người nào cũng không muốn cùng ta nói chuyện. Ta khẳng định nhân rất là ghét ta đâu.”

Kia nhị Ngưu vừa nghe nàng nói lời này, nhất thời dường như thật hoảng sợ, hai tay liều mạng xoa xoa: “Không phải không phải, dì Ba nương làm sao có thể làm cho người ta chán ghét đâu? Tiểu nhân sống lớn như vậy còn chưa thấy qua nữ tử tử tốt xem như dì Ba nương vậy đâu. Tiểu....tiểu nhân là sợ người khác, người khác đâm tiểu, làm bẩn thanh danh dì Ba nương a.”

Cận Liễu Liễu lại thở dài phủ định: “Ta từ khi vào cửa tới nay, còn chưa từng có người nào nói với ta những lời như vậy đâu. Nhị ngưu ca, người thật tốt.”

Nhị Ngưu vừa nghe nàng gọi hần “Nhị ngưu ca”, kia thân mình lại nghiêng ngả sang một bên, sớm không biết họ chính mình gọi là gì, miệng rộng chỉ lo cười ngây ngô “hắc hắc”.

Cận Liễu Liễu một bên hồi tưởng tình cảnh chuyện xưa, một bên cân nhắc Vân Thượng Phi cùng dì Hai nương đã dạy nàng gì đó, vì thế đem thân hình chính mình hướng lại nhị Ngưu gần thêm mấy tấc.

Nhị Ngưu ở chớp mũi loáng thoáng ngửi thấy một cỗ hương khí có chút giống như vị ngọt, không khỏi hít mấy ngụm hơi thở ra.

“Nhị ngưu ca, người nguyện ý bồi ta nói chuyện sao?”

“Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý.” Nhị ngưu đã muốn bị Cận Liễu Liễu làm đầu óc mê muội choáng váng, choáng váng đến hồ đồ hồ hồ, hận không thể làm cho này dì Ba nương làm trâu làm ngựa, nói đáp lời đương nhiên vui.

“Nhị ngưu ca, người cưới vợ rồi sao?”

“Vợ? Không, không đâu. Ai hỏi nguyện ý gả cho tiểu nhân a, tiểu nhân một cái thô nhân lại không tuần tú, cũng không có tiền bạc, cô nương nhà nào thấy tiểu nhân cũng sẽ không liếc mắt một cái a.”

Cận Liễu Liễu lập tức ngạc nhiên: “Làm sao có thể đâu? Nhị ngưu ca người cường tráng như vậy, so với mọi người trong nhà này bao nhiêu mặt đẹp a.”

Nàng lời này một nửa là vì nói cho nhị Ngưu nghe, một nửa cũng là xuất phát từ chân tâm. Nàng thật sự cảm thấy nhân giống nhị Ngưu loại này hẳn chắc có khả năng quanh năm suốt tháng cũng sẽ không sinh bệnh vài lần, tương lai nếu thật sự là cưới vợ, nhất định có thể chiếu cố trong nhà chu toàn.

Nhị Ngưu vừa nghe nàng đem bản thân khoa thành như vậy, kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Dì Ba nương, ngài không cần phải nói loại này đến để an ủi tiểu nhân, tiểu nhân biết bản thân bộ dạng gì.”

Cận Liễu Liễu lại đến gần từng bước: “Ta nói đều là lời thật tâm . Ta còn không có tới này Cổ phủ phía trước, chúng ta thôn khẩu tiểu thợ rèn đối ta được , thường xuyên đưa ta một bao đường đậu tử cái gì. Ta đến đây trong phủ lâu như vậy, không còn có nhân đối ta tốt như vậy quá. Hôm nay ta vừa thấy người nhị ngưu ca, còn tưởng rằng là nhìn thấy hắc đầu, nhưng làm ta cấp nhạc hồng rồi. Cho nên mới năn nỉ nhị ngưu ca buổi tối lại đây, theo giúp ta trò chuyện đầu.”

Nhị ngưu bưng tỉnh đại ngộ: “Nguyên lai là như vậy, cái kia tiểu thợ rèn, ban đầu cùng dì Ba nương, là cái gì quan hệ?”

Này nhị ngưu tuổi tác không lớn, lại chưa cưới vợ, lại thêm pha có vài phần ngờ nghệch, thay đổi những người khác, lúc này nhất định sẽ minh bạch kia tiểu thợ rèn cùng Cận Liễu Liễu quan hệ phi so với tầm thường, đoạn là sẽ không hỏi ra khẩu .

Cận Liễu Liễu cũng là cái thực thành đứa nhỏ, nhất ngữ nhất thập nói: “Ta muốn là chưa đi đến này cổ gia, sợ là quá chút năm, hẳn sẽ tới cửa nhắc tới hôn.”

Nói xong nàng còn thở dài, trong lòng thật là tiếc hận không thôi. Tiểu thợ rèn là trong nhà con trai độc nhất, làm này đánh thiết nghề nghiệp đã muốn thật lâu, nếu chính mình gả cho nàng, nhất định có thể không sầu ăn mặc.

Gặp Cận Liễu Liễu thần sắc ảm đạm, nhị ngưu nói: “Dì Ba nương đừng quá khổ sở, ngài có thể đi vào lớn như vậy hộ người ta, chúng ta phía dưới mọi người đang nói ngài hảo phúc khí đâu. Nói sau thiếu gia lại như vậy thương người, ngài về sau ngày lành, khả dài rất.”

“Phải không? Các người đều nghĩ đến thiếu gia hẳn rất tốt với ta?”

“Làm, đương nhiên . Cái sân của Thiếu gia kia, dì Hai nương chỉ đi vào vài lần, ngay cả thiếu phu nhân đều chỉ có thể mỗi tháng nhìn thiếu gia một lần. Dì Ba nương vừa mới tiến môn, liền mỗi ngày đứng ở trong viện thiếu gia, đây chính là phúc lớn thế nào a. Chúng tiểu nhân phía dưới, đều đang nói dì Ba nương tuy rằng tuổi còn nhỏ, lớn lên bộ dáng dì Ba nương thêm mỹ a, tương lai tiểu thiếu gia, khẳng định cũng là ngài a.”

Cận Liễu Liễu không nghĩ tới Cổ gia này những người khác nghĩ đến chính mình ở trong này là đến đây hưởng phúc, sắc mặt lập tức có chút khó coi, nói chuyện thanh âm cũng không như vậy nhu nhuận hồ : “Ta làm sao có hưởng cái gì phúc? Ta không bị bọn họ tra tấn chết, sẽ không sai lầm rồi.”

Nhị ngưu cả kinh: “Ôi chao? Tam, dì Ba nương, ngài...ngài nhưng đừng dọa tiểu nhân a. Đây, lời này cũng không phải là nói lung tung .”

Cận Liễu Liễu xem bộ dáng nhị ngưu vẻ mặt sợ hãi, thật nhanh thay đổi một bộ giọng điệu nói: “Nhị ngưu ca, người đừng sợ. Ta kỳ thật chính là rất muốn về nhà, nhớ cha ta nương ta đâu.”

Nhị ngưu trong lòng đối này dì Ba nương nhất thời tràn ngập ý đồng tình, hẳn nghĩ tuổi còn nhỏ như vậy liền tiến vào làm thiếp, cũng thật sự là làm khó nàng .

“Dì Ba nương có thể cùng thiếu gia nói, thỉnh hẳn chuẩn ngài về nhà nhìn xem.”

“Hẳn sẽ không để ý của ta, hơn nữa ta cũng không thích hẳn.”

“Ôi chao?” Nhị ngưu lại một lần nữa nghe được Cận Liễu Liễu lời nói kinh thiên, lảng một chút nói không ra lời.

Cận Liễu Liễu rèn sắt khi còn nóng: “Nhị ngưu ca, ta liền thích nhị ngưu ca người như vậy thành thật tin cậy. Nhị ngưu ca, người thích ta sao?”

Nhị ngư hai con mắt tròng tròn xoe, lỗ mũi cũng phình to ra, chỉ lo “Hồng học” thở ra mấy ngụm khí, trong lòng lại nổi trống một trận “Bang bang bang bang”.

“Tam, đi Ba nương, ngài vừa rồi nói gì? Tiểu, tiểu nhân không có nghe nhầm đi a.” Hấn còn tưởng rằng chính mình là đang nằm mơ.

“Ta nói, ta liền thích nhị Ngư ca ngươi như vậy thành thật trả lời. Nhị ngư ca có thích hay không ta đâu?” Cận Liễu Liễu lại đi sát vào một chút, cơ hồ muốn dán đến trên người nhị Ngư.

Nhị ngư hung hăng nhéo đùi dày chính mình một phen. Ôi uy ! Thực đau! Nói như vậy, hấn không phải đang nằm mơ ?

Này trong phủ, mỗi người ca ngợi dì Ba nương như hoa như ngọc, cư nhiên đối với nhị Ngư hấn nói thích a!

Trời ạ trời ạ! Hấn nhị ngư, hấn nhị ngư quả thực cao hứng có thể đi gặp trở ngại mà đã chết!

Không đợi hấn chấm dứt hưng phấn, hấn dường như bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, “Đông” một tiếng, sau này dùng sức nhảy dựng, cách Cận Liễu Liễu vài bước xa.

“Nhị ngư ca? Ngươi làm sao vậy?” Cận Liễu Liễu khó hiểu.

“Tiểu....tiểu nhân, tiểu nhân phải đi về .” Nhị ngư khẩn trương ngay cả đầu lưỡi đều bắt đầu run run .

“Vì sao phải đi? Ngươi mới vừa rồi không phải nói nguyện ý theo giúp ta nói đáp lời sao?”

“Tiểu nhân....tiểu nhân thật sự phải đi . Nếu trong chốc lát, nếu như bị nhân thấy, cho dù tiểu nhân bị nhân hắt nước bẩn, dì Ba nương khả nhất định không thể bị bọn họ nói bậy.”

“Nhị ngư ca, ta không sợ. Ta không thích thiếu gia, cũng không thích Cổ gia này.” Cận Liễu Liễu vẻ mặt biểu tình thấy chết không sờn, cơ hội tốt như vậy nếu bỏ lỡ thì đi đâu mà tìm?

Nàng hôm nay bằng cách gì cũng quyết muốn lưu lại Nhị ngư !

Vì thế nàng lại tiến lên từng bước, một đôi mắt to tròn chứa đầy nước gợn nhộn nhạo, bộ dạng giống như muốn khóc liền khóc.

“Ngài, ngài đừng khóc a! Tiểu nhân....tiểu nhân...” Nhị ngư thấy nàng muốn khóc, bản thân cũng mau cấp khóc.

“Vậy ngươi lại lưu lại nhiều theo giúp ta một hồi.”

“Khả, khả...”

“Ngươi không muốn? Ngươi chán ghét ta?”

“Tiểu nhân làm sao có thể chán ghét dì Ba nương đâu? Ai hội không thích ngài đâu?”

“Vậy ngươi vì sao phải đi?”

“Tiểu nhân là cái hạ nhân, không thông thạo chuyên môn! Nhỏ tiểu nhân không thể làm bản thanh danh ngài nha!” Nhị ngư bỗng nhiên cố ôm lấy ngực, thanh âm cũng trở nên vang dội .

“Nhị ngư ca, ngươi thật tốt!” Cận Liễu Liễu ngẩng đầu, một đôi mắt to vụt sáng vụt sáng nhìn hấn, đem hồn nhị Ngư thoát ra hai phần, đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, ngốc hồ hồ nhìn lại Cận Liễu Liễu.

Nàng gặp thời cơ đến quyết tận dụng, lập tức đem thân thể của chính mình tựa vào trong lòng hấn.

Kia nhị Ngư sống hai mươi tuổi, ngay cả nữ nhân Tinh nhi cũng chưa hưởng qua, bỗng nhiên có cái thiên kiều bá mị như dì Ba nương mềm mại ôn nhu tựa vào ngực hấn, chóp mũi còn bay vào một cỗ hương khí ngọt ngào, len qua chop mũi một chút liền say.

Hấn thân thể cứng ngắc, tùy ý Cận Liễu Liễu ở trên bộ ngực dày rộng kia của hấn dựa vào, trong lòng cảm thấy thật rất may mắn, may mắn hấn trước khi đến đã rửa sạch qua trên người, còn thay đổi một bộ xiêm y tối thể diện.

“Nhị ngư ca, cánh tay này của người cũng thật rắn chắc a!” Cận Liễu Liễu tựa vào trong lòng hắn, một đôi tay bỗng nhiên vươn đi, sờ sờ cánh tay hắn.

Nhị ngư đắc ý sắp phiêu lên trời đi, tay thật nhanh dùng sức nắm lại quyền, làm cho trên cánh tay kia bấp chân thật có vẻ càng thêm khỏe mạnh thêm một ít.

Cận Liễu Liễu lại sờ soạng vài cái, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng hài lòng, nàng trước kia nằm mơ đều muốn xoa bóp qua cánh tay tiểu thợ rèn đường như làm bằng sắt kia.

Hiện tại tuy rằng không đụng đến tiểu thợ rèn, nhưng này nhị Ngư cũng không sai biệt lắm thôi.

Hai người thân mật đứng ở cửa phòng kia, nhất thời đều có chút đắc ý vênh vác.

“Ầm!” Một tiếng nổ.

Cận Liễu Liễu biết nhất định là bị người gặp được, không nhanh không chậm quay đầu lại, thấy tiểu Liên dẫn phó dịch đưa nước cứng hòng đứng ở nơi đó, bên chân một cái đồng bồn đánh rơi xung quanh động nước.

Hai phó dịch đưa nước phía sau lại càng khoa trương, thùng nước sôi hắt đổ xuống da, hai người nóng quá oa oa gọi bậy.

Nhị Ngư đã muốn dọa sắp bị hôn mê bất tỉnh, hắn trong đầu trống rỗng, giờ khắc này ước gì bản thân chính là đang nằm mơ.

Tiểu Liên bộ dáng thật khóc không ra nước mắt nha: “Dì Ba nương, ngài.... ngài làm cái gì vậy đầu?”

Cận Liễu Liễu không chút hoang mang thân thể đứng thẳng, rời đi nhị Ngư một chút khoảng cách: “Làm cái gì, các người không phải đều thấy sao?”

“Ngài, ngài có phải hay không phát sốt? Bệnh hồ đồ?”

“Không có, ta rất hảo.”

“Khả, khả...” Tiểu Liên bởi vì quá kinh hách cơ hồ nói không ra lời, “Khả” nửa ngày, bỗng nhiên “A!” một tiếng hét chói tai.

“Làm sao vậy?” Cận Liễu Liễu khó hiểu.

“Thiếu, thiếu gia!” Tiểu Liên bộ dáng dường như thấy quỷ chỉ vào phương hướng sân khấu, bọn họ đưa nước đến đi cửa sau, đứng ở vị trí này vừa vặn có thể thấy sân cửa chính.

Cận Liễu Liễu nhìn xung quanh chỉ thấy đại môn đúng là trăm năm khó gặp Cổ Vưu Chấn, một thân sắc đỏ thắm, Ngọc Trúc phía sau đi theo trên tay mang theo vài cái giấy bao.

Nhị Ngư quay đầu thấy thiếu gia, chỉ cảm thấy tử kỳ* chính mình đã đến, hai chân mềm nhũn quỳ gối, cư nhiên liền như vậy hôn mê bất tỉnh.

*tử kỳ: thời điểm mà tử thần tới đón ý. ^^

18. Chương 18: Không Như Mong Muốn?

Trong lòng Cận Liễu Liễu lại bình tĩnh như một chiếc gương đồng bình thường trong phòng, thậm chí còn có chút mừng thầm.

Vốn chuẩn bị để cho bọn hạ nhân gặp được rồi đến cáo trạng với lý thị cùng Cổ Vưu Chấn, không nghĩ tới Cổ Vưu Chấn cư nhiên chính mình đi đến chứng kiến sự kiện lịch sử, nàng cảm thấy đây là lão thiên gia đang trợ giúp nàng một tay.

Bất quá nhìn về phía nhị ngưu té xỉu ở bên chân mình, trong lòng nàng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác xin lỗi. Nhị ngưu ca, hẳn không có việc gì đi.

Cận Liễu Liễu ngồi xổm xuống đi, nhẹ nhàng quơ quơ thân mình nhị ngưu, nhị ngưu lại không phản ứng. Nàng nhẹ nhàng gọi hắn: “Nhị ngưu ca, nhị ngưu ca, người tỉnh tỉnh.”

Đã thấy một bóng người cuốn nhanh như gió từ cửa viện đến cạnh nàng, Cận Liễu Liễu chỉ cảm thấy hai cánh tay cứng như thép đem nàng kéo mạnh vào trong lòng, thiếu chút nữa làm nàng không thở nổi.

“Người cách xa nhị ngưu gì đó một chút cho ta!” thanh âm nổi giận của Cổ Vưu Chấn vang lên ở bên tai nàng, nàng nháy mắt mấy cái, mới phát hiện chính mình cứ nhiên đang ở trong lòng Cổ Vưu Chấn.

“Người là quỷ sao? Như thế nào, làm sao có thể bay qua đến đây?” Cận Liễu Liễu ngạc nhiên.

Cũng khó trách nàng hoảng sợ, chung quanh tiểu Liên cùng hai phó dịch đưa nước kia cũng đều mang một vẻ mặt đường như vừa thấy quỷ.

Cho dù là Cận Liễu Liễu này biết Cổ Vưu Chấn không phải bệnh nhân, cũng chưa thấy qua khinh công không thể tưởng tượng như vậy a.

So sánh với Cổ Vưu Chấn đang tức giận, Ngọc Trúc lại bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn đầu tiên là gọi tiểu Liên, mặt khác gọi hai phó dịch kia sang một bên, tiếp theo ôn hòa nói với Cổ Vưu Chấn: “Thiếu gia, có gì từ từ nói vẫn là vào trong nhà nói đi, đây là bên ngoài bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, vạn nhất bị người nào thấy cũng không hay.”

Cổ Vưu Chấn lạnh lùng hừ một tiếng, ôm Cận Liễu Liễu càng chặt, bước vài bước liền vào đến bên trong phòng.

Cận Liễu Liễu cảm thấy xương sườn mình bị hắn dùng lực sinh đau, không tự chủ được kêu nhỏ ra tiếng: “Đau quá.”

“Hừ!”

Cổ Vưu Chấn cười lạnh: “Đau? Ta thật ra muốn nhìn một cái người làm sao lại đau? Rõ như ban ngày, cứ nhiên dám công khai cùng hạ nhân tam câu đáp tứ! Lá gan người thật ra không nhỏ a!”

Nhất thời Ngọc Trúc đã muốn an trí tốt tiểu Liên cùng hai phó dịch đưa nước kia, cả uy hiếp lẫn đe dọa nói cho bọn họ không được đem chuyện đêm nay nhìn thấy tiết lộ đi ra ngoài một câu, tiếp theo dễ dàng nâng lên nhị Ngưu đã sớm bất tỉnh vào trong phòng, đóng chặt cửa phòng lại.

“Người nói chuyện cho ta a! Vừa rồi ta xem người không phải cùng hạ nhân này nói rất cao hứng sao? Hiện tại như thế nào cảm giác? Ân? Người nói chuyện cho ta!”

Cổ Vưu Chấn cuồng bạo lắc mạnh thân thể gầy nhỏ của Cận Liễu Liễu, nàng chỉ cảm thấy toàn thân mình đều giống như con diều bay liêu xiêu trong gió, làm sao còn có khí lực nói chuyện?

Ngọc Trúc thấy Cận Liễu Liễu sắc mặt trắng bệch, vì thế khuyên nhủ: “Thiếu gia, ngài trước đem dì Ba nương buông ra, ngài lay động nàng như vậy, nàng chính là muốn nói cũng nói không nên lời a.”

Cổ Vưu Chấn thở hổn hển đã hừ một tiếng, mới đem Cận Liễu Liễu quăng mạnh lên án thượng: “Hiện tại nói chuyện cho ta!”

Cận Liễu Liễu ôm ngực thở mạnh, nhu nhu địa phương đau đớn trên người, lão đảo đứng lên, dựa vào cạnh cửa.

Nàng tuy nói là quyết định chủ ý muốn ra tường, phải rời khỏi Cổ gia, nhưng hiện tại thấy Cổ Vưu Chấn cuồng nộ, trong lòng lại sợ hãi như là thấy một con hổ đói.

“Ta, ta...”

“Người cái gì? Hiện tại lấp bắp cái gì? Vừa rồi thời điểm cùng hạ nhân này khanh khanh ta của ta, nhưng thật ra vui vẻ thực a! Cho rằng ta sẽ không đến trong viện của người là có thể lừa dối? Người tưởng mình giỏi lắm sao! Không tuân thủ nữ tắc! Người cho là mình sẽ có cái kết cục gì!”

Cổ Vưu Chấn nổi giận, đi nhanh về phía trước từng bước, lại muốn tiếp tục nắm Cận Liễu Liễu lên, lại bị Ngọc Trúc ngăn lại.

“Thiếu gia, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta chỉ nhìn thấy một, cũng chưa biết hai, có lẽ sự tình không giống chúng ta tưởng tượng như vậy đâu.”

Ngọc Trúc cảm thấy Cận Liễu Liễu hẳn là sẽ không làm ra việc không chịu nổi như vậy, cho dù là làm cũng không nên tìm hạ nhân xấu như vậy a.

Cho dù Cận Liễu Liễu sợ hãi thiếu gia, nhưng trong nhà này những gã sai vặt diện mạo thanh tú không chỉ một người, cho dù là không tuân thủ nữ tắc, cũng không đến mức tìm tới cái gì nhị ngư .

Vì thế hắn cầm lấy ly trà trên bàn, uống xong một ngụm tiếp theo phun lên trên mặt nhị ngư. Nhị ngư từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt thiếu gia nổi giận đùng đùng, thiếu chút nữa lại ngất đi.

“Người là nhị ngư?” Ngọc trúc hỏi hắn.

Hắn lập tức gật gật đầu, trên mặt tràn đầy mồ hôi lạnh.

“Người làm sao có thể ở trong viện tam thiếu phu đâu? Nói thật cho ta.”

” Tiểu nhân, tiểu nhân hôm nay ở trong viện tam thiếu phu nhân trát lại tường.”

“Trát tường cũng chuyện phải làm ban ngày, làm sao có thể mãi cho đến buổi tối đâu?”

“Tam thiếu phu nhân ban ngày kêu tiểu nhân cơm tối xong qua đến viện này một chuyến, tiểu nhân nghĩ rằng tam thiếu phu nhân muốn bảo tiểu nhân hỗ trợ chuyển đồ vật, tiểu nhân không dám không đến, ăn cơm xong liền cứ tới đây .” Nhị ngư nhìn thấy ánh mắt Cổ Vưu Chấn có thể giết chết người nhanh chóng đều nói hết ra.

“Vậy khi người đã đến viện này rồi, tam thiếu phu nhân tìm người hỗ trợ cái gì ?”

“Tam, tam thiếu phu nhân kêu tiểu nhân bồi nàng nói chuyện.”

Ngọc Trúc nở nụ cười: “Nhà chúng ta như vậy nhiều người, tam thiếu phu nhân làm sao có thể gọi người đến nói chuyện cùng nàng đâu?”

” Tiểu nhân trước cũng là không tin, nhưng, nhưng tam thiếu phu nhân nói, nói...” Nhị ngư ấp úng không dám nói thêm gì nữa.

Lại nghe Cổ Vưu Chấn hừ lạnh một tiếng: “Nói tiếp!”

Nhị ngư cả người run run cầm cập, kia miệng tựa như mở hết ra, rốt cuộc không được quan: ” Tiểu nhân vốn là đánh chết cũng không muốn tin tưởng, nhưng tam, tam thiếu phu nhân nói thích loại người thành thật đáng tin cậy như tiểu nhân. Tiểu nhân cũng không dám tin, nhưng tam thiếu phu nhân còn nói , nàng ban đầu trong thôn nhà nàng có một tiểu thợ rèn, cùng tiểu nhân lớn lên rất giống, còn nói tiểu thợ rèn đối với nàng tốt lắm...”

“Cận Liễu Liễu!” Cổ Vưu Chấn hét to một tiếng, chặn ngang lời nói nơm nớp lo sợ của nhị ngư, cũng đem cái Cận Liễu Liễu sợ tới mức có chút run run.

Nhưng một cảm giác dưng cảm chợt dâng lên trong lòng nàng, một bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi ngẩng đầu đối diện cùng Cổ Vưu Chấn: “Ta ở đây đâu, người không cần lớn tiếng như vậy.”

“Nhĩ hảo oa! Người tốt lắm! Trách không được ta xem người cả ngày tâm tư hốt hoảng mơ hồ, ta còn tưởng rằng là bệnh của người còn chưa hết, không nghĩ tới a, nguyên lai là còn nhớ thương cái tiểu thợ rèn kia! Nhớ thương cũng được thôi, cứ nhiên còn dám ở cổ gia của ta tìm kẻ thay thế! Cận Liễu Liễu a Cận Liễu Liễu! Ta thật đúng là coi thường người a!”

Cũng khó trách Cổ Vưu Chấn hội tức giận thành như vậy. ở cổ gia từ trên xuống dưới, ai chẳng nói hắn đối đãi với tam thiếu phu nhân mới vào cửa này rất tốt?

Người người đều đang nói, tam thiếu phu nhân được thiên đại ân điển. Hắn trước đây vẫn cho rằng Cận Liễu Liễu tuổi nhỏ không hiểu chuyện, không mang ơn sự chiếu cố của hắn, hắn cũng không để ở trong lòng.

Sau nàng lại bị Lý thị chinh sợ chết khiếp, lúc đầu hấn chỉ nghĩ đến nàng phát sốt mà thôi, không có nguy hiểm gì, cũng không để ở trong lòng, mỗi ngày đều cho Ngọc Trúc phái người đi hỏi thăm tin tức báo về mà thôi.

Cũng không quá hai ngày, cư nhiên truyền đến tin tức Cận Liễu Liễu sắp chết. Hấn lần này thật sự là bị sợ hãi, lập tức kêu y sư chuyên chúc của mình đi xem bệnh cho Cận Liễu Liễu, tốt xấu đem nàng cứu trở về.

Sau khi bệnh tình của nàng tốt lên, hấn cảm thấy chính mình làm nàng phải chịu thua thiệt, vì thế đối với nàng càng ngày càng tốt. Trong phòng mua thêm rất nhiều đồ dùng, may thêm rất nhiều quần áo mùa đông mới cho nàng, lại mỗi ngày ở trong viện mình chăm sóc bữa ăn cho nàng.

La ó nàng! Bồi bổ thân mình nàng thật tốt! Cư nhiên không ở yên! Lại cho hấn một danh hiệu vợ ngoại tình!

Cận Liễu Liễu này quả thực là vô pháp vô thiên !

Hấn thực hận không thể một tay bóp chết nàng!

Hôm nay hấn đã lâu mới mang theo Ngọc Trúc dùng tên giả ra đi du ngoạn, dọc theo đường đi thấy đồ ăn ngon, đồ chơi lạ mắt, liền mua một đồng cho Cận Liễu Liễu.

Buổi tối tại ăn cơm tại tửu lâu xong cũng không nghỉ ngơi lâu lắm, vội vã trở về, nghĩ rằng trước khi nàng ngủ đem này những thứ mới mua cho nàng nhìn một cái, làm cho nàng thật cao hứng.

Lại không nghĩ tới đi đến cửa sân, cư nhiên thấy nàng tô son điểm phấn, yêu xinh đẹp mềm mại dựa ở một trong lòng hấn tử mặt đen thấp lè tè, hấn nhất thời liền ngây ngẩn cả người.

Tiếp theo lại thấy nàng thân thủ đi sờ cánh tay hấn tử mặt đen kia, còn lộ ra vẻ mặt say mê biểu tình, hấn bởi vì quá mức kinh ngạc mà không thể có phản ứng bình thường được, đợi cho nha đầu tiểu Liên dẫn phó dịch đưa nước lại đây, hấn mới tỉnh táo lại.

Nghĩ đến Cận Liễu Liễu chưa từng có tươi cười kiều mị với mình mình như vậy, hấn liền nổi giận đùng đùng, đem mấy cái bao giấy ngọc trúc đặt ở trên bàn hung hăng xé mở ra, trực tiếp ném vào người Cận Liễu Liễu.

Nàng hét to một tiếng né tránh ra, đã thấy hạt thông đường, quế hoa đường cùng bánh quy xốp, một con ngựa gỗ nhỏ vừa bị rơi xuống đất gãy chân, một tôn hầu tử đồ chơi làm bằng đường cũng tứ phân ngũ liệt , còn có một con quay bằng gỗ màu hồng, vẫn đang quay tròn trên mặt đất.

Đây là có chuyện gì? Tại sao đều là những thứ tiểu hài tử thích? Cận Liễu Liễu khó hiểu ngẩng đầu nhìn Cổ Vưu Chấn.

Ngọc Trúc thở dài một tiếng: “Tất cả đều là thiếu gia mua cho tam thiếu phu nhân. Ai, tam thiếu phu nhân, Ngọc Trúc theo thiếu gia nhiều năm thế này, chưa thấy qua hấn để bụng đối xử với ai như vậy. Ngài nếu có khổ tâm gì, không bằng nói ra. Ngọc Trúc vẫn là không tin, ngài lại thật sự, thật sự không tuân thủ nữ tắc.”

Cận Liễu Liễu nhìn kia con quay càng chuyển càng chậm, trong lòng bắt đầu cảm thấy có chút thực xin lỗi Cổ Vưu Chấn. nhưng ý niệm này vừa hiện ra trong đầu liền nhanh chóng bị gạt đi, nàng nghĩ đến cha mẹ trong nhà, nghĩ đến tại Cổ gia chịu mọi khổ sở, lại một lần nữa cảm thấy đau nhói từ trong ngực đi ra.

“Ta không khổ tâm gì, ta chính là thích nhị Ngưu ca !” Cận Liễu Liễu thấy chết không sờn nhìn chăm chăm Cổ Vưu Chấn.

Cổ Vưu Chấn hấp một ngụm lãnh khí, ngay cả Ngọc Trúc cũng sửng sốt một lúc lâu.

“Ngươi thích hấn? Gia là công tử ngọc thụ lâm phong như vậy ngươi không thích, ngươi thích hắc ả nhân này? Quả thực là chê cười!”

“Nhị Ngưu ca mới không phải hắc ả nhân! Nhị ngưu ca sinh ra cường tráng ! Ta liền thích hấn như vậy !”

Cổ Vưu Chấn lại cười lạnh một tiếng: “Phải không? Với tiểu thợ rèn trong thôn nhà ngươi, lớn lên giống nhau cường tráng đẹp mặt?”

“Đúng!”

Cổ Vưu Chấn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to: “Gia xem như đã hiểu được ! Cảm tình, người liên chưa từng đem gia để vào trong mắt quá! Đã lâu như vậy , vẫn còn tâm tâm niệm niệm nghĩ về tiểu thợ rèn kia! Hảo! Tốt lắm! Gia nhưng thật ra muốn nhìn, người còn có thể không thể nói lý đến cái tình trạng gì! Lập tức thu thập đồ đạc, cùng gia hồi sân đi! Về sau, người sẽ ở tại sân của gia! Gia còn cũng không tin , không chính chết được người!”

“Cái gì?” Cận Liễu Liễu giật mình: “Người không đem ta đuổi đi ra cửa sao?”

Cổ Vưu Chấn vẻ mặt có chút không hiểu.

“Nhưng, nhưng người lần trước rõ ràng nói, nếu có nữ tử không tuân thủ nữ tắc, nhất định sẽ đánh nàng da tróc thịt bong, đem nàng đuổi ra ngoài tự sinh tự diệt a!”

Cổ Vưu Chấn đầu óc vừa chuyển, biến sắc: “Người rốt cuộc đang tính toán cái gì? Có phải hay không đã sớm tính trước, cố ý làm bộ cho gia nhìn, hảo kêu gia đánh người một chút, đuổi người xuất môn?”

“Đúng a! Ta không tuân thủ nữ tắc như vậy, người còn lưu ta lại làm cái gì?”

Cổ Vưu Chấn thanh âm trong miệng phát ra gần như nghiêng rằng: “Thả người trở về! Cùng tiểu thợ rèn kia song túc song tê?”

“Điều này ta thật ra vẫn chưa nghĩ tới, bất quá, nếu có thể về nhà, nói không chừng, Thiết tử ca hần sẽ đến gặp ta đâu.” Cận Liễu Liễu tự quyết định, không phát hiện Cổ Vưu Chấn đã muốn cuộn cuộn nổi lên sát khí nồng đậm.

“Cận Liễu Liễu! Người liên ước gì rời khỏi nơi này như vậy?” Hần đung đùng vươn tay ra, tóm lấy Cận Liễu Liễu như bắt một con gà con, hần không thể lập tức bóp chết nàng.

“Phanh!”

Cửa phòng bị một người không chút nào văn nhã phá khai, chỉ thấy một thị vệ trong viện Cổ Vưu Chấn trên tay cầm một phong thơ, dường như hỏa tốc đến nơi đưa cho hần.

“Làm sao vậy?” giọng nói vẫn hung tợn .

“Kính thành gửi thư, lão gia đã xảy ra chuyện!”

19. Chương 19: Tâm Nguyện Đạt Thành?

Cổ Vưu Chấn nhìn thấy trên lá thư vẽ một ám hiệu nguy hiểm, thân mình nhất thời nhoáng lên một cái.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hần liền tỉnh táo lại, quăng Cận Liễu Liễu sang bên cạnh, xé mở lá thư ra nhanh chóng xem xong, tiếp theo giao cho Ngọc Trúc.

Ngọc Trúc cũng nhanh chóng nhìn lướt qua, sau đó liền đem lá thư châm vào ngọn nến trên bàn thiêu hủy. Hai người thần sắc ngưng trọng thấp giọng nói nói mấy câu, Cổ Vưu Chấn liền mang theo thị vệ kia trước đi ra ngoài.

Ngọc Trúc thở dài một hơi, đem nhị ngư đuổi đi ra ngoài, trong phòng liền chỉ còn lại có một mình Cận Liễu Liễu, nhìn mặt đất đầy đồ vật vương vãi đến sững sờ.

Vừa rồi kia thị vệ nói là “Lão gia đã xảy ra chuyện”, lão gia này hần là chính là cha Cổ Vưu Chấn đi, cũng chính là công công* của nàng?

*công công: bố chồng

Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì đâu? Cho dù Cận Liễu Liễu có không hiểu chuyện, nhưng xem thần sắc Cổ Vưu Chấn, cũng biết nhất định là đã xảy ra chuyện rất lớn.

Lần này biến cố đột ngột, không hiểu được kế hoạch bị đuổi ra của nàng còn có thể hay không thành công.

Nàng có chút thở dài thở ngắn đứng lên, quá một hồi lâu nghe thấy trong phòng bên cạnh truyền ra tiếng bước chân, biết là tiểu Liên đến gặp mình vì thế đi ra nhìn động tĩnh một cái.

“Tam thiếu phu nhân, người sao rồi? Thiếu gia hắn còn đang tức giận sao?” Tiểu Liên thanh âm có vẻ khiếp sợ run run .

“Hắn là rất tức giận đi, bất quá qua một hồi tử này hắn khẳng định cũng không hơn ta .”

“Làm sao vậy?”

“Lão gia, hình như đã xảy ra chuyện.”

Tiểu Liên cả kinh: “A! Lão gia! Lão gia đã xảy ra chuyện, sẽ là ra chuyện gì đâu?”

Cận Liễu Liễu lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Tiểu Liên thấy Cận Liễu Liễu có bộ dáng buồn bã ỉu xiu, liền một bên động thủ thu dọn mặt đất, vừa nói: “Tiểu Liên không hiểu chuyện, không thể nghĩ ra tam thiếu phu nhân làm sao có thể cùng kẻ thất phu kia... Có nhân vật như thiếu gia ở đây, ngài như thế nào còn có thể, còn có thể... Ai, hy vọng lần này thiếu gia có thể tha thứ cho tam thiếu phu nhân. Bằng không, những ngày về sau phải sống như thế nào nha.”

“Ta vốn không muốn sống mãi ở trong này, ta đã muốn về nhà, ta nhớ phụ mẫu ta.”

Tiểu Liên lại cả kinh: “Ngài, ngài còn muốn chạy? Vậy ta đây phải làm sao a! Ta đã muốn là người của tam thiếu phu nhân, nếu ngài đi rồi, ta đây....ta đây không phải lại phải trở về nhóm lửa ?”

Cận Liễu Liễu hơi giật mình, nhưng thật ra không nghĩ tới chuyện của tiểu Liên nhất thời ghen lời.

Tiểu Liên thấy trong ánh mắt Cận Liễu Liễu lộ ra thống khổ, trong lòng cũng đi khổ sở theo: “Ta cũng biết, tam thiếu phu nhân ở trong phủ không vui vẻ gì. Nhưng thiếu gia hắn đối với ngài là rất tốt nha, ta cũng hy vọng tam thiếu phu nhân có thể bình an sau chuyện này.”

Nàng động thủ mọi thứ dọn dẹp xong xuôi, thấy con quay kia vẫn còn rất tốt, nàng nhặt lên tới hỏi Cận Liễu Liễu: “Tam thiếu phu nhân, con quay này vẫn còn rất tốt đâu, ném đi thật đáng tiếc .”

Cận Liễu Liễu nhìn nhìn con quay, trong lòng bỗng nhiên nảy lên một cỗ cảm xúc kỳ quái, nói: “Ân, cho ta đi, ném đi thật đáng tiếc.”

Tiểu Liên đem con quay đưa cho nàng, lại lần nữa mức nước cho nàng tắm, hầu hạ nàng lên giường đi ngủ.

Cận Liễu Liễu cả một đêm lăn qua lộn lại không ngủ được, đến nửa đêm về sáng mới có một chút buồn ngủ, lại nghe thấy có người đến gọi cửa.

Nàng cùng tiểu Liên đều bị đánh thức, tùy tiện rửa mặt một chút mặc xiêm y rồi đi đến giữa nhà chính.

Bên trong phòng đèn đuốc chói lọi, Cổ Vưu Chấn cùng Lý thị ngồi ở chủ vị, nhị thiếu phu nhân ngồi bên cạnh, quần sự các phòng cùng vài người có tiếng nói trong nhà cũng đều đứng ở trong phòng, người người vẻ mặt khẩn trương, cố gắng đoán xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thấy nàng đi vào, Ngọc Trúc nhẹ nhàng nói: “Tam thiếu phu nhân ngồi đi, thiếu gia có việc muốn nói với mọi người.”

Nàng ngồi xuống đối diện với tam thiếu phu nhân (?), tiểu Liên liền đứng phía sau ở nàng.

Cổ Vưu Chấn quét nàng liếc mắt một cái, ánh mắt cùng sông băng giống nhau rét lạnh, làm cho trong lòng nàng căng thẳng đang muốn nhìn lại, hắn cũng đã chuyển đầu qua phía khác, vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu nói chuyện.

“Cha ta bị người khác hãm hại, bị hàm oan đã bị nhốt vào đại lao.”

Lời còn chưa dứt, trong phòng liền vang lên một mảnh tiếng kinh hô, Lý thị lại bối rối: “Cái gì? Phụ thân người? Tại sao có thể như vậy đâu? Phụ thân sẽ không có việc gì?”

Cổ Vưu Chấn thật ra có vẻ bình tĩnh: “Hiện tại ta chỉ biết là chuyện lần này liên lụy rất rộng, ngay cả cha ở bên trong cùng hơn mười vị mệnh quan triều đình bị bỏ tù oan. Sự tình không tầm thường, sáng mai chỉ sợ cũng sẽ có người mang binh đến nhà chúng ta điều tra chứng cứ phạm tội.”

“A!” Lý thị hét lên một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Mọi người cũng đều lộ ra ánh mắt hoảng sợ, nhiều người hai chân đều đang run run, chỉ có Ngọc Trúc cũng đại quân sự về mặt trấn định, còn có nhị thiếu phu nhân, một bộ chuyện không liên quan đến mình cao cao quả khởi(?).

Cổ Vưu Chấn tiếp tục nói: “Các vị đều là lão nhân Cổ gia ta, rất nhiều người đều là đời đời ở Cổ gia ta làm việc. Ta không muốn liên lụy đến người vô tội, đã muốn chuẩn bị ngân lượng tốt lắm, thỉnh các vị cầm ngân lượng tự tìm đường rời đi. Ngày khác nếu là cha ta có thể giải oan tình, Cổ gia không suy sụp, các vị đều có thể trở về. Nếu là tìm không được đường ra, cũng có thể đi theo đại quân gia đi nhà trang viện của ta ở nông thôn tị tránh đầu sóng ngọn gió.”

Phía dưới truyền ra một mảnh thanh âm thốn thức, đại quân sự hai mắt hàm chứa nước mắt: “Thiếu gia, lão bộc, lão bộc không muốn đi trốn a.”

Cổ Vưu Chấn mỉm cười: “Đại tổng quản là nhìn ta lớn lên, nên hiểu nhất tâm sự của ta. Ta cũng muốn mang theo đại quân gia cùng nhau đi kinh thành, nhưng là còn có nhiều hạ nhân không chỗ đi như vậy, trừ bỏ đại tổng quản, không ai có thể thay chăm sóc.”

Lý thị nguyên bản đang khóc thút thít, nghe được Cổ Vưu Chấn nói cái gì hai chữ rời đi, nhất thời sững sốt: “Phu quân nói cái gì? Cái gì rời đi?”

“Ta định là muốn lên kinh một chuyến, chuẩn bị hết thấy cho phụ thân, nhìn xem có biện pháp nào không có thể cứu hấn ra tù.”

“Vậy, còn ta?”

“Ta đi lần này lành ít dữ nhiều, người vẫn là trước về nhà mẹ đẻ ở tạm một thời gian, chờ có chuyển biến tốt, ta chắc chắn phái người truyền tin cho người.”

Lý thị nhất thời không có chủ ý, chỉ có thể ngây ngốc gật đầu.

“Về phần các người, ta cũng bị ngân lượng tốt lắm, nếu là còn muốn chạy, ta cũng sẽ không cưỡng lưu, loại thời điểm này, có thể đi bao nhiêu người là tốt bấy nhiêu.” Hấn quay đầu lại nói với nhị thiếu phu nhân và Cận Liễu Liễu.

Nhị thiếu phu nhân không nói gì, biểu tình trên mặt sâu cạn khó dò. Cận Liễu Liễu lại mở to hai mắt, đầu óc sau một lúc lâu đều suy nghĩ rối bời.

Trước mắt đã phát sinh hết thấy, hiển nhiên đã muốn vượt qua phạm vi nàng có thể lý giải, nàng chỉ có thể ngây ngốc tiếp nhận ngân lượng Ngọc Trúc đưa cho, ngồi ở ghế trên gần người.

Rất nhanh, toàn bộ ngân lượng đều được phân cho hạ nhân, người nguyện ý đi cũng đều về phòng đi thu thập hành trang, nguyện ý đi theo đại quân sự đi ở nông thôn trang viện, cũng lĩnh ngân lượng đang nghe đại quân sự phân phó.

Lý thị bị trương mẹ cùng cũng trở về phòng đi thu thập hành lý, cũng kêu hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, nhị thiếu phu nhân không biết khi nào thì cũng đã muốn ly khai nhà chính.

Tiểu Liên đột nhiên hỏi Cận Liễu Liễu: “Tam thiếu phu nhân, ngài làm sao bây giờ? Ngài hiện tại có thể về nhà đi.”

Cận Liễu Liễu như vừa tỉnh ra trong mộng: “Àn? Cái gì?”

“Ngài cầm bạc, là có thể về nhà đi đoàn tụ cùng cha mẹ.”

“A, nga, là.... là đâu.” Nàng không biết như thế nào, bỗng nhiên lấp bắp đứng lên.

“Ta nên làm cái gì bây giờ đâu? Ta từ nhỏ đã bị bán vào Cổ gia, ta cũng không biết cha mẹ mình ở nơi nào. Ân, ta nên đi theo đại quản sự đi trang viện là tốt nhất. Tốt xấu gì cũng có chỗ để đi, cũng sẽ không đói chết. Không biết bên ngoài là cái tình cảnh gì, ta một người cũng không dám đi ra ngoài.”

“Ân.” Cận Liễu Liễu lại ngây ngốc gật đầu.

Tiểu Liên giữ chặt tay Cận Liễu Liễu: “Tam thiếu phu nhân phải bảo trọng, không biết chúng ta lần này tách ra khi nào thì mới có thể gặp lại đâu.”

“Người cũng phải bảo trọng.”

Tiểu Liên đi đến bên người đại quản sự, thuyết minh ý của mình, đại quản sự đã kêu nàng trở về thu dọn đồ đạc, sau nửa canh giờ ở cửa sau tập hợp.

Cổ Vưu Chấn thấy sự tình đều bố trí thỏa đáng, liền mang theo Ngọc Trúc đi ra ngoài, chuẩn bị trở về viện của mình đi chuẩn bị hành lý lên kinh.

Cận Liễu Liễu nhìn Cổ Vưu Chấn đi ra khỏi phòng ở, hai chân bỗng nhiên tự phát nhấc lên, liền mạng chạy vội tới phía sau Cổ Vưu Chấn gọi hấn lại.

“Phu quân!”

Cổ Vưu Chấn nghe thấy thanh âm Cận Liễu Liễu, thân mình hơi hơi run lên một cái, dừng cước bộ.

“Chuyện gì?”

Cận Liễu Liễu nhìn ánh mắt hấn, phát hiện ánh mắt kiêu ngạo bất cần đời, thần sắc luôn cả lơ phát phơ đã không thấy chỉ còn lại ánh mắt ngưng trọng, còn có một tia bi thống không dễ phát hiện.

“Người có thể hay không gặp chuyện không may?”

Cổ Vưu Chấn cười lạnh một tiếng: “Bây giờ còn hỏi chuyện này để làm gì? Người muốn về nhà, hiện tại vừa vặn thả người về nhà. Từ nay về sau, Cổ gia ta với người sẽ không liên quan!”

Hấn nói xong câu đó, liền xoay người đi nhanh, quyết tuyệt đi về phía trước.

Chỉ có Ngọc Trúc nở nụ cười với Cận Liễu Liễu một chút, ôn hòa nói: “Tam thiếu phu nhân tuổi còn nhỏ sau khi về nhà lại tìm người tốt mà gả, hảo hảo sống đi. Bảo trọng.”

Nói xong, Ngọc Trúc cũng đi rồi.

Cận Liễu Liễu cảm thấy trong lòng dường như là bị một cái gì đó không rõ rơi vào, đắng cay mặn nhạt toàn bộ đều cảm thấy, nàng vuốt ngực một hồi lâu vẫn đứng bất động.

Cũng không hiểu được qua bao lâu, Cổ gia người ngã ngựa đổ dần dần yên tĩnh trở lại, bọn hạ nhân nên đi đều đi rồi, Cận Liễu Liễu đã được tiểu Liên trợ giúp thu thập vài đồ vật nặng theo dòng người đi tới cửa sau.

Tiểu Liên lau nước mắt bảo nàng nhất định phải cẩn thận, tiếp theo tất cả đi theo đại quản sự.

Cận Liễu Liễu nhìn bầu trời đầy mây, kinh ngạc đi về phương hướng nhà mình.

Nàng vừa đi được một chút, mặt trời lộ ra diện mạo, Cận Liễu Liễu cũng đi tới cửa thôn, xa xa trông thấy hướng nhà mình bốc ra từng đợt từng đợt khói bếp, nàng bỗng nhiên hưng phấn chạy nhanh.

Đã mấy tháng rồi? Mấy tháng không gặp cha mẹ ?

Khoác bọc đồ lớn trên vai, nàng cũng không quản có nặng hay không nhanh chân chạy một mạch.

Một hơi chạy vội tới cửa sân nhà, nàng vội vã đẩy mạnh cửa kêu: “Phụ thân! Mẫu thân! Ta đã về rồi!”

Cận gia tẩu tử đang ở nhà bếp nhóm lửa nấu cơm, đột nhiên nghe thấy thanh âm Cận Liễu Liễu, hoảng sợ bỏ việc chạy ra ngoài, thấy khuê nữ khoác trên vai túi lớn túi nhỏ đứng ở trong sân nhìn cười mình.

Cận gia tẩu tử hai mắt đỏ lên, vội vã ôm lấy Cận Liễu Liễu: “Liễu Liễu a! Người đã trở lại a? Ta với cha người, đều nhớ người đến phát bệnh a! Để cho nương nhìn một cái xem con có béo lên chút nào không.”

Mẫu tử hai người đứng ở trong sân khóc khóc cười cười nói một hồi, cận gia tẩu tử thấy Cận Liễu Liễu cao hơn cũng béo lên một chút, sắc mặt hồng nhuận rất nhiều, cả người đều xinh đẹp hơn, nhất thời hỉ thượng đuôi lông mày.

“Liễu Liễu! Liễu Liễu! Người như thế nào đã trở lại?” thanh âm cha Cận Liễu Liễu bỗng nhiên từ trong phòng truyền đi ra.

Cận gia tẩu tử lau nước mắt, cười nói: “Mau vào đi để cha người nhìn một cái, cha người mỗi ngày đều nhớ thương người đâu.”

20. Chương 20: Trở Về Cổ Phủ

Nghe thấy cha nàng gọi nàng. Cận Liễu Liễu lập tức đem hành lý đặt xuống hiên nhà, vui vẻ chạy vào trong phòng cha mẹ, đã thấy cha nàng ngồi tựa vào đầu giường, tinh thần hiển nhiên là so với trước khi nàng rời nhà tốt hơn rất nhiều, nhất thời cao hứng nhảy lên.

“Cha, ta đã trở về. Thân mình người tốt hơn chưa?”

Sắc mặt gầy yếu vàng như nền của cha nàng hiện lên nét vui mừng. Nhìn thấy nữ nhi trở về, hẳn tất nhiên là vui vô cùng nhưng nghĩ một chút, lại nghiêm túc hỏi: “Người làm sao có thể trở về một mình?”

Dựa theo đạo lý, Cận Liễu Liễu đã trở thành một di nương nhà giàu. Cho dù là về nhà mẹ để chơi một lát cũng sẽ có vài nô bộc hầu hạ ngồi kiệu nhỏ trở về. Như thế nào cũng không có khả năng tại thời khắc sớm như vậy, một mình nàng công bao lớn bao nhỏ tiêu sái trở về.

Không đợi Cận Liễu Liễu trả lời, nàng cha bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trên mặt hiện ra vẻ giận dữ: “Người sẽ không phải là bị Cổ gia đuổi trở lại đi!”

Cận gia tẩu tử đang bưng một chén nước đường đỏ đi vào trong phòng, nghĩ rằng cho khuê nữ vất vả đi về từ sáng sớm uống. Vừa nghe cha đứa nhỏ nói cái gì đã bị Cổ gia đuổi trở lại, nàng nhất thời cả kinh. Một cái chén lớn thô “Phanh” một tiếng rơi trên mặt đất vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ.

“Liễu Liễu oa, người làm sao có thể đã bị đuổi trở lại? Người có phải hay không làm sai chuyện gì? Hay là bọn họ làm gì đối với người?” Cận gia tẩu tử khóc sụt sùi liền tiến vào vài bước, ôm cổ Cận Liễu Liễu.

Cha đứa nhỏ thật ra còn rất trấn định, khiển trách: “Sáng tinh mơ khóc sụt sùi như vậy còn ra thể thống gì? Muốn cho hàng xóm nghe thấy chê cười sao?! Người trước đừng ôm nàng khóc, để nàng đem sự việc nói rõ ràng, nếu thực là chúng ta giáo nữ vô phương, tự nên đi Cổ gia thỉnh tội!”

Cận gia tẩu tử thấy phu quân mình nói nghiêm khắc, nhất thời cũng dừng khóc. Hai người mở to hai mắt nhìn Cận Liễu Liễu.

Cận Liễu Liễu thấy cha mẹ hai người như là thực mất hứng, lại không hiểu chuyện gì xảy ra, trong lòng nổi lên suy nghĩ, chớ không phải là nàng làm sai chuyện gì?

Vì thế bèn giấu chuyện mình ở Cổ gia chịu khổ cùng với chuyện với Nhị Ngưu kia đi không nói, liền đem chuyện Cổ gia đem qua ra nói cho cha mẹ.

Cha nàng nghe nàng đem sự tình nói ngọn nguồn từ đầu đến cuối. Sắc mặt lại là đại biến: “VẬY Cổ lão gia lần này chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều a. Từ khi người vào Cổ phủ, ta vẫn lưu tâm cùng Hàn phu tử trấn trên hỏi thăm thể cục trong triều. Hàn phu tử có cháu ngoại trai ở kinh thành làm quan. Hẳn từng nói cùng ta, công công nhà người là thuộc phái của thái tử, cùng tam hoàng tử đảng xưa nay bất hòa. Lần này liên lụy thật rộng... Sợ là cùng tam hoàng tử kia không thoát được can hệ. Ai! từ xưa đến nay để vương vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, vốn là đạp lên白骨 cốt dày đặc, cùng tầng tầng oan khuất mà lên ngôi. Ta nếu sớm biết Cổ gia hẳn có liên quan với chuyện tranh quyền đoạt vị, cho dù là bệnh sắp chết cũng tuyệt sẽ không cho người tiến vào gia môn hẳn.”

Cận Liễu Liễu từ nhỏ đã đọc qua không ít sách vở. Nghe cha nói chuyện một hồi thật ra cũng hiểu hơn phân nửa. Biết Cổ Vưu Chấn lần này đi kinh thành chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, nhất thời trong lòng lại có chút than thở.

Cận gia tẩu tử cũng nghe không hiểu cái gì là chuyện tranh quyền đoạt vị. Nhưng cũng từ sắc mặt cha đứa nhỏ nhìn ra đại sự không ổn. Nàng là một người nữ tặc không hiểu những chuyện đó, chỉ có thể cúi đầu nghe phu quân mình tiếp tục nói cái gì đó.

“Người mới vừa nói, phu quân ngươi muốn lên kinh?” cha nàng lại hỏi.

Cận Liễu Liễu tinh thần đang thần du, bị nường nàng đẩy một phen, mới đáp: “Đúng vậy, hần nói muốn đi kinh thành làm chuyện gì đó.”

“Hần không quản tất cả mọi người để cho họ chạy nạn?”

“Nguyện ý đi, đều đi rồi. Còn những người không chỗ đi, liền đi theo đại quân gia về trang trại ở nông thôn.”

“Vậy phu nhân hần đâu?”

“Thiếu phu nhân về nhà mẹ đẻ, nhị thiếu phu nhân hình như cũng đi rồi.”

“Vậy người như thế nào lại trở lại đây?”

“Là, là hần nói: chúng ta có thể đi một người là tốt một người. Ta chính rất nhớ nhà nên quyết định về nhà.”

Cha nàng vừa nghe lời này, sắc mặt nhất thời biến đổi: “Quả thực là hồ nháo!”

Cận Liễu Liễu cùng mẫu thân nàng đồng loạt sợ tới mức thân mình run run. Phải biết rằng cha nàng tuy rằng bệnh lâu ở trên giường. Nhưng là người nghiêm túc chính trực. Trưởng thôn thường xuyên đến thỉnh giáo hần hỗ trợ giải quyết những tranh cãi trong thôn, tại thôn này là người có uy vọng.

Nhưng cha nàng bởi vì tính tình hòa hoãn, rất hiếm khi cùng người tức giận, lần này xuất khẩu huân nhân*, sắc mặt vàng như nền đều đỏ lên, hiển nhiên là động chân khí. Cho nên Cận Liễu Liễu cùng Cận gia tẩu tử đều sợ hãi nhảy dựng.

*xuất khẩu huân nhân: nói ra lời giáo huấn người khác

” Cha đứa nhỏ, hảo hảo! Người trăm ngàn đừng nóng giận. Nếu chọc tức thân mình thì phải làm sao bây giờ.” Cận gia tẩu tử sợ hần bệnh phát, nhanh chóng khuyên nhủ.

Cha nàng “Khụ khụ khụ” ho khan một chút, Cận gia tẩu tử đi qua xoa nhẹ ngực hần một hồi lâu mới dần dần bình phục xuống.

“Người bảo ta như thế nào có thể không tức giận? Tổ tiên Cận gia ta bình sinh mặc dù không học nhiều lắm nhưng dạy nữ nhi này cũng là hao phí rất nhiều tâm tư. Hiện tại phu gia nàng gặp nạn, nàng chẳng những không hiểu tùy hậu tử hữu, cứ nhiên một người ham hưởng lạc chạy về nhà mẹ đẻ, vứt bỏ hết nhân nghĩa đạo đức ta dạy nàng, nàng đã quên hết không còn một mảnh! Người bảo ta như thế nào có thể không tức giận?”

Chưa nói hết hai câu, hần lại ho khan một trận. Cận Liễu Liễu cúi đầu, đi lại bàn rót một chén nước ấm đi đến bên giường, đưa cho cha nàng: “Cha, người uống nước trước.”

Cha nàng vốn định tiếp tục giáo huấn nàng, giương mắt lên thấy ánh mắt thân thiết của khuê nữ, liền cảm thấy hạ hỏa ba phần.

Hần uống nước xong, thở dài, tiếp tục nói: “Cha không phải trách người, chính là tại thời điểm này người lại trở về nhà. Ngày sau người khác nhất định sẽ chỉ trích ta giáo nữ vô phương, sinh ra đứa nhỏ vong ân phụ nghĩa. Cha người làm sao không đau lòng? Không hy vọng người bình an sống? Bây giờ người nhìn xem phòng ở nhà chúng ta, nhìn xem cha, nếu không có Cổ thiếu gia khẳng khái mời đại phu, trọng nghĩa khinh tài, cha người sợ là không sống được đến bây giờ!”

Cận Liễu Liễu cả kinh, mặt danh kỳ diệu nhìn về phía cha nàng: “Cha, người nói cái gì?”

Cha nàng tiếp tục nói: ” Phu quân ngươi mặc dù tuổi không lớn, lại thật là trạch tâm nhân hậu, đối đãi với nường ngươi, lại không phản đối.”

Cận gia tẩu tử cũng bắt đầu ở một bên phụ họa nói: “Còn nói không phải sao? Ở thôn này ai không hâm mộ chúng ta được con rể tốt a. Tuy nói Liễu Liễu nhà chúng ta phải đi làm thiếp nhưng cô gia lại một chút cũng không bạc đãi chúng ta.”

Cha mẹ nàng ngươi một lời, ta một lời nói một hồi lâu, Cận Liễu Liễu mới hiểu được, nguyên lai là Cổ Vưu Chấn mấy lần phái người đến nhà nàng, cho cha mẹ nàng rất nhiều ngân lượng. Còn mời một vị đại phu đã từng cứu tánh mạng nàng tới xem qua bệnh cho cha nàng.

Cận Liễu Liễu trở về vội vàng, đến lúc này mới phát hiện nhà nàng trước kia rách tung toé nóc nhà, tất cả đều được thay ngói mới, vách tường cũng đều trát phấn đổi mới hoàn toàn, trên nước sơn cửa cũng là nước sơn mới.

Gia cụ trong nhà nguyên bản thiếu tay gãy chân cũng đã đổi mới, xiêm y trên người cha mẹ so với trước kia cũng đều tốt hơn rất nhiều. Theo mẫu thân nàng nói, hiện tại hàng tháng, A Bảo cùng A Bối đều có thể được ăn thịt. Ngay cả thuốc cha nàng uống so với trước kia đều tốt hơn rất nhiều.

Cận Liễu Liễu mờ mịt nghe xong mọi chuyện, chỉ cảm thấy trong đầu thiên toàn địa chuyển .

Đây! Đây! Đây thật sự là Cổ Vưu Chấn nàng đã nhận thức sao?

“Cô gia tuy rằng thân thể yếu đuối, nhưng đối nhân xử thế là người tốt nhất a.” Cận gia tẩu tử còn đang cảm thán.

Cha Cận Liễu Liễu lại tiếp tục thở dài, nói: “Cha biết, tại thời điểm này bảo ngươi trở lại, chỉ sợ thật là hung hiểm vô cùng. Nhưng Cổ gia hẳn đối với chúng ta ân trọng như núi. Hiện tại bọn họ gặp nạn người như thế nào có thể làm một người sợ chết trốn trở lại nhà?Huống chi lấy chồng theo chồng, gả cầu theo cầu, Cổ thiếu gia là phu quân của ngươi. Hiện tại, người bên cạnh hẳn đi tiêu sái, trốn trốn. Chính thất lại trở về nhà mẹ đẻ. Hẳn xưa nay thân thể yếu nhược lại chưa từng chịu cực khổ. Một chuyện thượng kinh này, bên người không có người nào hợp ý chiếu cố chỉ sợ thân thể hẳn sẽ chịu không nổi. Người nghe lời cha nói, hiện tại trở về đi, làm bạn hẳn đi thượng kinh, làm hết bốn phận của người.”

Cận Liễu Liễu dọc theo đường đi đều cảm thấy rất không được tự nhiên. Nghe cha nàng vừa nói như vậy, trong lòng nảy lên một chút cảm giác áy náy. Nàng nghĩ: cha quả thật nói đúng, nhưng đối với người chưa từng xa nhà như nàng, nếu về sau không về được không phải là không thấy được cha mẹ nữa sao?

Cha nàng sát ngôn quan sắc, nhìn ra lo lắng của Cận Liễu Liễu liền lên tiếng: “Liễu Liễu, ta cùng mẫu thân ngươi cả đời mặc dù khốn cùng thất vọng, nhưng chưa bao giờ làm ra nửa điểm đuối lý. Người là nữ nhi của cha mẹ, thuở nhỏ tâm địa đã thiện lương, cha tin tưởng người nhất định sẽ bình an trở về.”

Cận Liễu Liễu “Oa” một tiếng khóc òa lên, gục ở đầu giường cha nàng, ôm lấy mẫu thân nàng ngồi ở đầu giường không rời tay.

Cận gia tẩu tử nghe xong nửa ngày như vậy, nhưng cũng là một người hiểu chuyện. Tuy rằng luyến tiếc khuê nữ nhưng nữ nhi đã gả đi ra ngoài như bát nước hắt đi, mà không minh bạch về đến nhà như vậy, về sau này ai biết người bên ngoài sẽ nói cái gì?

Vì thế, nàng cùng Cận Liễu Liễu khóc một hồi, đi gọi hai con trai rời giường. Kêu bọn hắn cũng cùng tỷ tỷ nói mấy lời, chính mình lại đi đến nhà bếp, đem điểm tâm đã chuẩn bị tốt bưng lên bàn.

Cận Liễu Liễu trước giúp cha nàng ăn điểm tâm xong, mới cùng mẫu thân cùng hai đệ đệ tiến lên bàn ăn cơm. A Bảo cùng A Bối đều là đã lâu không gặp tỷ tỷ. Hai người đều gắt gao bám lấy nàng, A Bối thậm chí còn ngồi ở trên đùi của nàng.

Cận gia tẩu tử khổ sở trong lòng. Nhưng cũng bắt buộc Cận Liễu Liễu uống xong một chén cháo, kế tiếp ăn hết một cái bánh nướng áp chảo, tiếp theo dùng một mảnh vải bố sạch sẽ đem toàn bộ bánh nướng áp chảo còn lại gói cẩn thận, cho Cận Liễu Liễu nhét vào trong bao quần áo.

Vì thế Cận Liễu Liễu lộ vẻ ra mặt nước mũi nước mắt, cáo biệt cha mẹ cùng đệ đệ, khoác bọc hành lý, dựa theo đường cũ đi đến Cổ gia.

Dọc theo đường đi gặp được nhiều người quen. Bởi vì nàng hiện tại trang phục thay đổi, cư nhiên cũng không thể nhận thức nàng. Trong lòng nàng vẫn còn khổ sở, cũng không cố ra mặt chào hỏi, cúi đầu chỉ để ý đường đến Cổ gia. Đợi cho đi ra thật xa, mới nhớ tới cư nhiên đã quên không cùng Thiết Tử ca ở đầu thôn chào từ biệt, không khỏi lại thấy buồn rầu trong lòng.

Chờ nàng thở hổn hển đi tới cửa lớn Cổ gia, chỉ nhìn thấy cổng lớn mở to có rất nhiều thứ vụn vặt rách nát, tưởng là người tra án đã làm cho Cổ gia Đông Tây trở nên hoang tàn.

Nàng kinh hồn táng đảm lại vòng đến cửa sau, tính vụng trộm đi vào nhìn một cái, chỉ sợ đoàn người Cổ Vưu Chấn đã sớm đi rồi.

Nàng chính đang gõ đầu ảo não, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng quát khê: “Người nào?”

Cận Liễu Liễu chân mềm nhũn liền ngã ngồi xuống sân, ngay sau đó lại nghe thấy cái thanh âm kia vui sướng nói: “Tam thiếu phu nhân? Người như thế nào ở trong này? Không phải đã sớm đi trở về sao?”

Nàng ngẩng đầu nhìn xem, hóa ra là Ngọc Trúc, sắc mặt kinh hách nhất thời biến mất, cũng cao hứng nói: “Ta trở về xem phu quân hần thể nào?”

Ngọc Trúc cười khổ một chút: “Tam thiếu phu nhân trở về đúng thời điểm chúng ta đang muốn ra đi.”

Đang nói chuyện, đã thấy Cổ Vưu Chấn một thân tố y đeo trường kiếm. Mang theo vài thị vệ đi nhanh ra, chợt nhìn thấy Cận Liễu Liễu. Hần đầu tiên là ngẩn ra, đáy lòng đột nhiên nổi lên một ý vui mừng. Nhưng mặt lại cố tình kéo dài, thanh âm cũng hung tợn: “Người còn tới làm cái gì? Không phải nói Cổ gia ta cùng người là không liên quan sao?”

21. Chương 21: Cùng Thiếu Gia Thượng Kinh

Bị giọng điệu hung tợn của hần dọa cho hoảng sợ. Cận Liễu Liễu thật ra lại lo lắng thêm vài phần. Nàng đối phu quân hỉ giận khó phân biệt này luôn luôn đều rất sợ hãi. Vì thế lạnh run người lui lại. Thật ra là nói không ra lời.

Ngọc Trúc lại bởi vì nhìn thấy Cận Liễu Liễu trở về trong lòng vui mừng. Vì thế tiến lên nâng nàng dậy, lại đem hành lý nặng nề trên người nàng tiếp qua, cầm trong tay mình.

“Tam thiếu phu nhân không ngã đau đi.”

Cận Liễu Liễu thấy khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Ngọc Trúc đang chuẩn bị trả lời, lại thấy sắc mặt Cổ Vưu Chấn trầm xuống: “Ngọc Trúc! Người đối một ngoại nhân có nhiệt tâm như vậy làm cái gì? Như thế nào chưa thấy người đối tốt với Gia như vậy bao giờ?”

Ngọc Trúc thế nào không biết thiếu gia hần tính tình không được tự nhiên lại nổi lên, chạy nhanh bồi cười nói: “Tam thiếu phu nhân thế nào là ngoại nhân đâu? Thiếu gia lại nói giỡn.”

“Hừ! Cổ Vưu Chấn ta có tài đức gì, sao có thể cầu được một di nương tặng phu quân danh hiệu ngoại tình như vậy?”

Cận Liễu Liễu nghe ra trong lời hần nói có ý trào phúng. Nhưng cũng biết chính mình thật đã làm sai. Vì thế, thấp đầu không có tranh cãi.

Cổ Vưu Chấn thấy nàng cúi đầu đứng, một cái đầu nhỏ hữu khí vô lực cúi ở trước ngực, tóc có chút rối loạn, mấy cái trâm cài tóc cũng buông lỏng không ít. Lại nhớ đến mới vừa rồi mắt nhìn thấy nàng vẻ mặt ửng hồng đầu đầy bụi bặm, chắc là chạy một đoạn đường rất xa mới có thể như vậy. Vì thế giọng điệu hòa hoãn vài phần, lại hỏi nàng:

“Làm sao mà cứ cúi đầu không nói lời nào? Gia hỏi người người quyết định đi, người còn chạy về đây làm cái gì?”

Cận Liễu Liễu không ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Ta, ta nghĩ cùng người cùng đi kinh thành. Cha ta nói sợ người trên đường không có người chiếu cố, đối với thân thể người không tốt. Cha ta còn nói, người đối nhà chúng ta ân trọng như núi, ta không thể vong ân phụ nghĩa.”

Cổ Vưu Chấn trước hết nghe một câu đầu, Cận Liễu Liễu nói muốn bồi hấn cùng Thượng Kinh, trong lòng hấn nhất thời nhảy nhót. Nhưng chuyện vừa chuyển, cứ nhiên mọi câu đều là cha nàng kêu nàng đến, sắc mặt lại tiếp tục ảm đạm.

“Không dám, không dám! Gia đối với Cận gia người, tại sao lại có ân tình như người nói? Lại càng không dám để cho tiểu nữ tử kỹ năng thủy tính dương hoa* như người bồi ở bên người Gia, không làm gia rước lấy một thân điều tiếng là tốt rồi. Gia thượng kinh lần này phải đi làm chánh sự, lại sinh tử chưa biết, người tốt nhất đừng vội tới làm gia thêm phiền!”

thủy tính dương hoa*:

Cận Liễu Liễu nghe hấn nói cái gì sinh tử chưa biết, trong lòng “Bang bang” nhảy dựng lên, lập tức nói: “Người đừng làm ta sợ, người...người, kinh thành kia nếu nguy hiểm như vậy, người vẫn là đừng đi.”

“Ta nếu không đi, chỉ sợ lại lành ít dữ nhiều.” Cổ Vưu Chấn giọng điệu nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại tràn đầy ưu sầu không hóa giải được.

Ngọc Trúc ở một bên nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia, thời gian không còn sớm chúng ta nên đi thôi.”

Cổ Vưu Chấn gật gù đầu, thấy Cận Liễu Liễu ủy khuất đứng ở nơi đó, lại nói: “Người mau trở về đi thôi. Người cùng gia cũng không có duyên vợ chồng. Người đem tình hình thực tế kể lại cho phụ mẫu người, bọn họ chắc chắn sẽ tìm cho người một hôn nhân khác. Đến lúc đó, người có thể cùng cái tiểu thợ rèn kia song túc song kê. Gia nơi này miếu quá nhỏ, đã muốn dung không được người.”

Hấn vẫy vẫy tay, vài thị vệ phía sau bắt đầu cho hành lý vào hai xe ngựa thật to.

Cận Liễu Liễu cũng nghe ra hấn không muốn mang theo nàng cùng đi, lập tức khóc òa lên. Nàng nếu đi trở về, cha nàng không chừng hội tức chết ngay lập tức.

“Phu quân, ta với người cùng nhau đi.” Nàng bởi vì sốt ruột sợ hãi, thanh âm tự nhiên mang theo vài phần khóc nức nở.

Cổ Vưu Chấn trong lòng mềm nhũn, nhưng chợt nghĩ lại chuyện đêm đó thấy được, nhất thời lửa giận lại bùng lên giận càng thêm giận, lại quát: “Gia bảo người trở về, người liền nhanh trở về cho gia!”

Ngọc Trúc cũng hiểu được tâm tư thiếu gia. Nhìn thấy Cận Liễu Liễu xuất hiện, người vui vẻ nhất không ai khác chính là Cổ Vưu Chấn. Nhưng hấn hiển nhiên là cơn giận còn sót lại chưa tiêu, xem ra chỉ có thể đến phiên Ngọc Trúc hấn ra mặt hòa giải.

“Thiếu gia, ta xem tam thiếu phu nhân đối người là một mảnh chân tình, không bằng liền chiều ý nàng, mang nàng cùng đi thôi. Ta cùng bọn Cổ Uy đều là nam nhân, thiếu gia lại chưa từng ra ngoài xa nhà, dọc theo đường đi không người hợp ý chiếu cố chỉ sợ thật đúng là không được. Tam thiếu phu nhân tốt xấu gì cũng hầu hạ người mấy tháng. Đối với sở thích của người cái gì cũng đều biết. Vả lại, nhóm người chúng ta lần này ra đi có thêm nữ quyến, người bên ngoài thoạt nhìn chúng ta cũng không đáng chú ý như vậy phải không?”

Cổ Vưu Chấn nghe xong, trầm ngâm một lát, cảm thấy những lời Ngọc Trúc cũng có lý, vì thế nói: “Ừ! Xem nàng đối với gia còn có vài phần tác dụng, mang theo nàng xuất phát!”

Ngọc Trúc mỉm cười nhìn Cận Liễu Liễu nói: “Tam thiếu phu nhân dọc theo đường đi sẽ tránh không được màn trời chiếu đất, người trừ bỏ chiếu cố tốt thân mình thiếu gia, bản thân cũng phải chú ý tự chăm sóc một chút.”

“Vâng! Đa tạ tiên sinh!” Cận Liễu Liễu thấy Cổ Vưu Chấn nguyện ý mang nàng cùng đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức liền cười đến kiều hoa tươi mới.

Cổ Vưu Chấn nhượng mảy, Ngọc Trúc lại nhanh chóng nói: “Tam thiếu phu nhân thật sự là cao hứng quá đến hồ đồ rồi, ngài nên tạ ơn thiếu gia trước mới phải?”

“Tạ phu quân.” Nàng lập tức nói với Cổ Vưu Chấn.

Cổ Vưu Chấn đưa lưng về phía hai người bọn họ. Tuy rằng không nói chuyện, nhưng là khoe miệng lại nhếch lên mỉm cười.

Nhất thời mấy thị vệ đã đem hành lý dàn xếp tốt ở trên xe, bởi vì Cận Liễu Liễu đến đây liền để nàng cùng Cổ Vưu Chấn ngồi một chiếc xe ngựa, những người khác ngồi chung chiếc còn lại.

Bên trong xe ngựa không gian không nhỏ, bài trí bên trong tuy rằng đơn giản, nhưng là trên vách tường đều bao sợi bông thật dày, đủ để chống cự giá lạnh mùa đông.

Cận Liễu Liễu lui ở một góc, vụng trộm đánh giá Cổ Vưu Chấn. Mà hắn từ lúc lên xe vẫn không liếc mắt nhìn nàng một cái. Khuôn mặt tuấn mỹ vô trù như bị che lấp bởi một tầng sương mù dày đặc. Trong ánh mắt ẩn ẩn hàm chứa ưu sầu cùng bất đắc dĩ. Nhớ lại thần thái phú quý ngày xưa của thiếu gia, ngày hôm nay xem ra thoát nhìn càng có vẻ tuyệt thế dung tư.

Cận Liễu Liễu chưa bao giờ thấy qua người nào có thần thái hòa cùng phong độ như vậy. Tuy là mỗi ngày đều cùng hắn ở chung, nhưng lại cũng nhìn đến ngày người một chút.

“Cha người thật đúng thật đã tin tưởng ta khi nhà ta rơi vào loại sự tình này, người bên ngoài đều e sợ tránh không kịp, cha người thì ngược lại, cương quyết đem người ép đến đây.” Cổ Vưu Chấn nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói.

“Cha ta nói, chúng ta người một nhà đều chưa làm qua chuyện gì xấu, ta nhất định có thể bình an trở về. Hơn nữa, ta cũng lo lắng người có thể hay không gặp chuyện không may.”

Cổ Vưu Chấn đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cố ý nói: “Người lo lắng ta làm cái gì?”

“Ta, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua, người bộ dáng như thế này.” Nàng thanh âm nho nhỏ, sợ chọc Cổ Vưu Chấn mất hứng.

Hắn lo nghĩ, cảm thấy Cận Liễu Liễu tuy rằng đã làm sai, bản tính thiên chân rực rỡ. Lần trước chuyện đó chỉ sợ cũng là cử chỉ vô tâm.

Lại nhớ đến tối hôm qua đại họa lâm đầu, kết tóc thê tử với mình còn không ngừng trốn trở về nhà mẹ đẻ, nhị thiếu phu nhân cũng rất nhanh không biết tung tích, khó ai được như Cận Liễu Liễu, biết lần này đi hung hiểm vô cùng nhưng cũng gốc gác theo đến.

Vì thế thở dài nói: “Nếu không, ta sẽ thả người xuống xe ở phía trước, người về nhà cùng cha mẹ hảo hảo sống đi.”

Cận Liễu Liễu cả kinh: “Phu quân, ta lại làm sai cái gì sao?”

“Người cái gì cũng không có làm sai, ta chỉ là hy vọng ít liên lụy một người. Người vốn cũng chỉ là thiếp thất, vào cửa lại không được mấy tháng, tội gì theo ta cùng nhau dấn thân vào chỗ hung hiểm?”

“Cha ta bảo ta cùng người đi, ta liền nhất định phải cùng người đi! Cha ta là người đọc sách, lời hắn nói không có sai!”

“Cha người là người đọc sách thì sẽ như thế nào? Hắn nào biết đâu rằng cha ta lần này cũng không phải chỉ là đơn giản tù oan.”

“Cha ta nói, cha người là người của Thái tử. Lần này chỉ sợ là do người của đảng tam hoàng tử hãm hại. Cho nên mới bị như thế, mới có thể ngồi tù.”

Cổ Vưu Chấn nao nao: “Cha người thật ra lại có vài phần kiến thức.”

“Đó là đương nhiên, người thôn chúng ta đều nói, nếu cha ta thân mình tốt một chút, nhất định có thể thi được tiến sĩ làm đại quan.” Cận Liễu Liễu có chút tự hào nói.

Cổ Vưu Chấn nở một nụ cười nhẹ nhàng: “Gia nhưng thật ra cảm thấy cha người có chấp đến cực điểm. Biết rõ ràng trong đó hung hiểm, lại vẫn là đem khuê nữ đẩy vào hồ lửa”

“Cho dù ta không đi người sẽ không nguy hiểm sao?” Cận Liễu Liễu bỗng nhiên nói.

Cổ Vưu Chấn thấy trong đôi mắt to ngập nước của nàng lộ ra một loại tình cảm tràn đầy thân thiết. Trong lòng rung động, nhìn không được bắt lấy một bàn tay nhỏ bé của nàng nói: “Liễu Liễu, người thật sự nguyện ý làm bạn cùng ta thượng kinh?”

“Đương nhiên .”

“Lần này đi sinh tử chưa biết, người cũng không hối hận?”

“Cha ta nói, ta khẳng định có thể bình an trở về .”

“Liễu Liễu.” Cổ Vưu Chấn ôm chầm lấy Cận Liễu Liễu. Chỉ cảm thấy tiểu nữ oa này thật đáng yêu đến cực điểm. Trong lòng quyết định một chủ ý, cho dù trong kinh thành có hung hiểm như thế nào, cũng phải bảo trụ một cái mạng nhỏ của nàng.

Cận Liễu Liễu hôm nay đã cùng ngày xưa bất đồng, đối việc nam nữ đã muốn chưa hiểu hết. Hiện tại bị Cổ Vưu Chấn ôm thật chặt, cư nhiên đỏ mặt.

Cổ Vưu Chấn tối hôm qua đột nhiên gặp biến cố. Một đêm bận việc xử lý sự vụ, trong lòng đã sớm cảm thấy mỗi mệt không chịu nổi. Hiện tại ôm Cận Liễu Liễu, chỉ cảm thấy mệt mỏi toàn thân cũng giảm đi vài phần, ưu sầu trong lòng cũng dần dần nhạt đi.

Cận Liễu Liễu sớm phải đi bộ vài dặm đường, đã sớm mệt mỏi quá mức. Lúc này bị hấn dùng áo bào ôm bọc lại, quanh thân ấm thuận vui vẻ, xe ngựa lại lắc lắc không ngừng, không khỏi có chút mệt rãi rời.

Không đợi nàng nhắm mắt lại, chỉ thấy Cổ Vưu Chấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, nhẹ nhàng ôn nhu chạm nhẹ vào môi của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy đôi môi hấn ấm áp mềm mại, trong hơi thở tràn đầy hương khí thảo nhiên. Vì thế chờ hấn rời môi đi, nàng không tự chủ được vươn đầu lưỡi liếm liếm môi trên.

Cổ Vưu Chấn ánh mắt tràn ngập sương mù, thanh âm cũng giảm xuống rất thấp: “Đừng liếm, cẩn thận gia tại đây trong xe ngựa muốn người.”

Cận Liễu Liễu nghe không rõ “Muốn người” có ý tứ ra sao. Nàng tiếp tục liếm liếm môi trên, vẻ mặt hồn nhiên vô tà biểu tình: “Ta đã đói bụng .”

Cổ Vưu Chấn lông mi bên phải nhướng thẳng lên, nhìn một hồi lâu mới không làm cho chính mình phát hỏa mắng chửi người. Có nữ nhân nào tại thời điểm này không hiểu phong tình nói mình đã đói bụng sao?

Nhưng hấn nghĩ đến nàng buổi sáng từ Cổ phủ về nhà mẹ đẻ, rồi lại từ nhà chạy về Cổ phủ đói bụng cũng rất khó trách nàng. Vì thế biểu tình thả lỏng nói: “Người chưa ăn bữa sáng?”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu nói: “Có ăn qua, nhưng mà ta lại đói bụng.”

Trong lòng hấn lại thở dài, chỉ hận không thể làm nàng trong một đêm liền lớn thêm mười tuổi: “Ngọc Trúc có chuẩn bị điểm tâm ở trong xe, người tự mình tìm đi.”

Cận Liễu Liễu tìm bọc hành lý của mình, từ bên trong lấy ra bánh nướng áp chảo mà mẫu thân nàng gói lại cho nàng, mở ra đặt trên cái bàn nhỏ trong xe, nói: “Phu quân muốn ăn không?”

Cổ Vưu Chấn nhanh chóng lắc đầu, nàng liền cầm một cái, vui vẻ ăn ngay. Hấn thấy nàng ăn hương vị ngọt ngào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ vẻ tươi cười thỏa mãn, chính mình cũng kéo theo vài phần mỉm cười, nhìn cái miệng nhỏ của nàng ăn bánh nướng áp chảo, còn hỏi nàng: “Muốn uống trà không? Phía góc kia có một bình trà nóng đó.”

Cận Liễu Liễu đi tới góc gần cửa xe mở ra một cái rương nhỏ cố định ở trên vách gỗ, bên trong nén đầy bông, ở giữa có một bình nhỏ hồ trà.

Nàng lấy ấm trà đến, dùng ly trà ở trên giá nhỏ bên cạnh rót ra hai ly trà, trước phụng cấp Cổ Vưu Chấn, còn lại một ly mới chính mình uống.

Cổ Vưu Chấn uống một ngụm trà, tự nhiên cảm thấy nước trà này so với những thứ hấn uống trong quá khứ đều thơm ngọt hơn, khóe miệng mỉm cười càng kéo càng lớn.

Cận Liễu Liễu uống trà, cầm lấy cái bánh nướng áp chảo thứ hai vừa cắn một ngụm. Bỗng nhiên dường như là nhớ tới cái gì đó, mở cửa kính xe ngựa ra bên ngoài nhìn nhìn.

“Thiết Tử ca! Thiết Tử ca!”

Cổ Vưu Chấn đang muốn kêu nàng đóng cửa sổ lại, đã thấy hai mắt nàng bỗng nhiên tỏa sáng, vươn một bàn tay với ra ngoài cửa sổ lay động còn rất vui vẻ kêu lên.

Cổ Vưu Chấn lửa giận nhất thời liền bùng nổ mạnh: “Thiết tử ca? Cái tiểu thợ rèn chết tiệt kia?”

Cận Liễu Liễu còn không biết hắn đang tức giận, vẫn với phương hướng cửa thôn vung vung bàn tay nhỏ bé, thấy tiểu thợ rèn cũng hướng về phía nàng vẫy tay. Nàng thật cao hứng đáp lại câu hỏi của Cổ Vưu Chấn: “Àn, chính là Thiết Tử ca.”

Cổ Vưu Chấn một tay túm lấy nàng trở về, đảo qua phía ngoài cửa sổ, thấy một cửa hàng thợ rèn mở ở ven đường. Một hán tử trên bốn mươi tuổi dẫn theo một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, đang nhìn về hướng này xem.

Thiếu niên kia vóc dáng không cao không lùn, làn da ngăm đen. Trời rất lạnh còn để trần cánh tay, một bắp chân đầy thịt, quả thật là cường tráng vô cùng. Chính là gương mặt tầm thường, rơi vào giữa một đám người cũng chỉ sợ tìm không ra.

Cổ Vưu Chấn không kịp xem kỹ, vừa thấy người này càng thêm tức giận.

Thật tốt rồi! Tình nhân trong mộng Cận Liễu Liễu người tâm tâm niệm niệm cứ nhiên liền lớn lên có bộ dáng này! Còn dám nói so với gia đẹp hơn! Lần này đi lên kinh thành, còn nhớ mãi không quên cùng hắn chào hỏi! (TNN: Chấn ca ca tự kỷ làm ta ôm bụng *lăn lộn* ^O

22. Chương 22: Quỳ Thủy

Một ngày đi được hơn mười dặm đường, cho tới khi thời gian tắt đèn đoàn người Cổ Vưu Chấn mới đến một trấn nhỏ, tìm một khách điếm bình thường tầm thường ở trọ.

Lúc này đã gần đến tháng chạp, rất nhiều người làm ăn bên ngoài bốn ba bận rộn, mọi người làm rất nhiều nghề khác nhau vội vã thu xếp công việc trở về nhà ăn tết. Bởi vậy một gian khách điếm to như vậy cư nhiên đã tràn đầy khách trọ.

Đoàn người Cổ Vưu Chấn tuy nói trên người mang theo cũng đủ ngân lượng, nhưng không muốn cho nhiều người biết. Vì thế, chỉ cần một gian phòng thượng hạng, hai gian phòng hạng trung.

Thượng phòng tất nhiên là để Cổ Vưu Chấn cùng Cận Liễu Liễu ở, Ngọc Trúc cùng vài thị vệ còn lại liền phân chia ngủ tại hai gian trung phòng. Hai người đánh xe kia đều được khách điếm chuẩn bị giường lớn chung quy cũng có thể nghỉ ngơi.

Vì thế, khi buông hành lý vào phòng, Ngọc Trúc tìm tiểu nhị muốn mang nước ấm lên, hầu hạ Cổ Vưu Chấn rửa tay rửa mặt. Thấy Cận Liễu Liễu vẻ mặt ủ rũ ngồi trên ghế, liền nói: “Ta lại thay đổi nước đem đến, tam thiếu phu nhân cũng gột rửa mặt cho tỉnh táo tinh thần một ít.”

Cận Liễu Liễu lần đầu ngồi xe ngựa, đi liền một ngày hơn mười dặm đường, đã sớm sợ đến nỗi ruột cũng buồn lỏng. Nghe được lời nói ôn hòa của Ngọc Trúc, nhưng cũng biết thân phận mình ở trong Cổ phủ còn lâu mới bì kịp Ngọc Trúc, nào có đạo lý gọi hắn hầu hạ?

Nàng chạy nhanh nhẹn: “Tiên sinh không cần phải để ý đến ta, chốc lát nữa ta sẽ tự mình lấy nước đến.”

Ngọc Trúc lại nở nụ cười: “Tam thiếu phu nhân chưa từng đi xa, không biết quy củ. Ngài là nữ quyến, càng ít xuất đầu lộ diện càng tốt, muốn một ít nước mà thôi, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Hắn vừa muốn bùng chậu đi ra ngoài, lại nghe Cổ Vưu Chấn ôn hoà nói: “Ngọc trúc, nàng nghĩ chính mình muốn đi, người lại nhiều chuyện như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ người còn muốn hầu hạ nàng?”

Ngọc Trúc thấy thần sắc thiếu gia thay đổi thất thường. Hồi tưởng lại, mới nhớ ra lúc trước khi tam thiếu phu nhân lớn tiếng cùng một tiểu thợ rèn chào hỏi nói chuyện, nhất thời trong lòng bừng sáng như gương, muốn cười lại không dám, chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Thiếu gia, nơi này hoang vắng hẻo lánh, người ở trọ lại phần là nhiều thương nhân vân du bốn phương. Tam thiếu phu nhân có bộ dạng như vậy, khó bảo toàn nhóm hán tử thô tục này không sinh tà niệm. Thiếu gia ngài võ công cao cường, tất là không sợ những người thích sinh sự lung tung này. Nhưng đối với chúng ta lần này đi kinh thành, càng nhanh càng tốt, không nên nhiều sinh chuyện bất lợi, ta xem vẫn là để ta đi tốt hơn.”

Ngọc Trúc biết Cổ Vưu Chấn tính tình kỳ quái, đi đến chỗ nào cũng sợ là đối không được. Nhưng hắn hiểu thuận nhất. Vì cổ lão gia, hắn đương nhiên cái gì cũng có thể nhẫn. Vì thế, Ngọc Trúc lấy những lời này làm lí do thoái thác, không sợ Cổ Vưu Chấn không phục.

Quả nhiên, Cổ Vưu Chấn gật gật đầu nói: “Cũng tốt, người đi đi. Người đi xem nơi đây cơm canh như thế nào, chốc lát nữa mang bốn Cổ Uy, Cổ Võ đi dùng cơm. Gia cũng không nổi nữa, sẽ ở tại trong phòng dùng.”

Ngọc Trúc lên tiếng, đóng cửa lại đi ra ngoài. Đầu tiên là tìm tiểu nhị thay đổi nước ấm sạch sẽ, lại đích thân đi nhà bếp xem xét qua. Thấy bát to thùng lớn làm đồ ăn phần lớn thô lậu, nhưng cũng sạch sẽ. Chọn lấy vài món thức ăn tầm thường cùng hai bát cơm lớn, bảo tiểu nhị bùng đi lên.

Tiểu nhị kia bùng khay lớn đi vào phòng Cổ Vưu Chấn, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Cận Liễu Liễu một mình ngồi dựa vào trên ghế lớn cạnh tường. Một thân xiêm y tơ tằm màu vàng nhạt thượng hạng, mặt vừa nhìn hắn cười, một đôi mắt to đen nhánh, lông mi dày đen mượt dưới ánh nến lay động trông như cánh bướm đậu ở trên mặt, quả nhiên là xinh đẹp vô song.

Khách điểm này ở chỗ hẻo lánh, người tới lui đi ngang qua tuy nhiều, cũng không thiếu nữ quyến, lại cực hiếm thấy nữ tử thanh tú đến như vậy, tiểu nhị không khỏi nhìn đến ngây người.

“Người đem đồ ăn này buông xuống, có thể đi ra ngoài!”

Tiểu nhị còn đang si ngốc nhìn Cận Liễu Liễu. Thình lình một thanh âm nam tử dễ nghe cực động lòng người trong phòng vang lên. Chính thanh âm kia lộ ra mười phần không thoải mái, lạnh liệt giống như gió lạnh đang thổi vù vù bên ngoài.

Tiểu nhị cả kinh, quay đầu nhìn nam tử đang nói chuyện, lại xem đến ngây người.

Vốn tưởng rằng nữ tử trẻ tuổi này cũng đã là hiếm thấy trong cuộc đời, làm sao lại có nam nhân đẹp tựa thiên tiên này?

Để tiện đi lại Cổ Vưu Chấn chỉ mặc một bộ tổ y màu xám, đai lưng màu đồng và dây cột tóc cũng màu. Hắn tự ặc như vậy nhất định sẽ nhìn rất tầm thường, lại không biết chính hắn sinh ra tuấn mỹ, lại thân hình tiêu sái, mặc càng là đơn giản, lại càng có vẻ xuất trần thoát tục. Chả trách tiểu nhị tưởng lầm hắn là thần tiên.

Cổ Vưu Chấn gặp tiểu nhị đầu tiên là nhìn chằm chằm Cận Liễu Liễu không chớp mắt. Sau khi mình lên tiếng, cứ nhiên lại theo dõi hắn không thôi, trong lòng lại bất khoái: “Đem đồ ăn buông xuống, người có thể đi ra ngoài.”

Tiểu nhị như vừa tỉnh mộng. Nghe thấy tiên nhân kêu mình đi ra ngoài, làm sao có đạo lý không nghe, nhanh nhanh cung kính đem đồ ăn dọn trên bàn xong, ngay cả Ngọc Trúc thưởng tiền đều quên lấy, liền như vậy đi ra ngoài.

Cổ Vưu Chấn lại bốc hỏa lên, đối với Cận Liễu Liễu hung tợn nói: “Còn không lại đây ăn cơm, ăn xong đi ngủ sớm một chút cho gia, ngày mai còn phải dậy sớm đi đường!”

Nói xong trong lòng còn nói thầm: tiểu nha đầu này trời sinh một bộ dụ hoặc nam nhân. Ngay cả tiểu nhị nơi hương dã này cũng không buông tha, thật sự là tức chết người ta!

Nếu hần biết tiểu nhị kỳ thật cảm thấy hần so với Cận Liễu Liễu lớn lên còn muốn mỹ mạo phong lưu hơn, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Cận Liễu Liễu nghỉ ngơi sau một lúc lâu, cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Vì thế đi trở lại giá rửa mặt, quay đầu ngửi được mùi đồ ăn thơm nức, bụng cũng không tự chủ “thăm thì”, chọc Ngọc Trúc đang pha trà không khỏi mỉm cười.

Cổ Vưu Chấn cũng đã ngồi ở cái bàn lớn, đầu tiên là uống một ngụm trà do Ngọc Trúc pha, cảm thấy lá trà mặc dù tốt, nhưng nước pha trà lại tựa hồ khác thường.

Ngọc Trúc nở nụ cười: “Thiếu gia chấp nhận dùng tạm một chút, xuất môn ở bên ngoài, nhất định là kém hơn so với nước trà trong nhà lấy từ sơn tuyến trên núi trở về. Những đồ ăn này tuy rằng đơn giản, ta xem xét coi như sạch sẽ. Thiếu gia cũng ăn nhiều một chút. Hiện tại trời đông giá rét, thân mình là quan trọng nhất.”

Cổ Vưu Chấn cũng không nói gì, uống xong một ly trà nhỏ, nhắc chiếc đĩa lên ăn cơm, tuy rằng cảm thấy ăn không ngon lắm, nhưng cũng cố gắng ăn hết phân nửa bát cơm.

Cận Liễu Liễu cũng là người ăn khổ đã quen, khách điểm này đồ ăn so với đồ ăn từ trước ở nhà nàng cũng không phải quá khó ăn. Vì thế vui vẻ ăn ngon, còn uống hết hơn phân nửa bình trà lớn.

Cổ Vưu Chấn biết nàng khẩu vị luôn luôn tốt, cũng không quản nàng. Chính mình ăn xong liền ở một bên ngưng thần suy tư. Thỉnh thoảng cùng Ngọc Trúc thương lượng vài câu. Hiển nhiên là đang cân nhắc sau khi lên kinh nên làm việc như thế nào.

Nhất thời Cận Liễu Liễu cũng dùng cơm xong. Ngọc Trúc tự mình cầm chén bát trên bàn dọn đi. Chính mình cùng vài thị vệ đi xuống dưới lầu kêu đồ ăn ăn uống.

Cổ Vưu Chấn trong tay cầm một ly trà, hãy còn trầm tư. Gần đây hần thật sâu về việc án oan của phụ thân, thứ hai cũng giận chuyện Cận Liễu Liễu gây nên buổi sáng, cho nên cố ý không để ý đến nàng.

Cận Liễu Liễu lại không biết nói gì, còn tưởng rằng thiếu gia cùng mình giống nhau là đi đường mệt mỏi. Nghĩ đến cha kêu nàng hảo hảo chiều cổ hần, vì thế đã nói: “Phu quân, người có phải hay không mệt mỏi? Ta xoa bóp vai cho người được không?”

Cổ Vưu Chấn “Hừ” một tiếng, từ chối cho ý kiến. Cận Liễu Liễu nghĩ hần đáp ứng. Vì thế bước qua đứng ở phía sau hần, bóp vai cho hần.

Đang xoa bóp, nàng lại bỗng nhiên “Ai nha” một tiếng, lấy tay bưng kín bụng.

“Làm sao vậy?” Cổ Vưu Chấn hỏi nàng.

“Đau bụng.” Nàng ôm bụng, sắc mặt cũng không được tốt lắm.

“Ai bảo người ăn nhiều như vậy, khó trách bụng đau!” Hần trên mặt tuy rằng hung tợn, lại lập tức tìm tiểu nhị múc nước đến để cho hai người bọn họ đều rửa sạch chân, thúc giục nàng nhanh nhanh ngủ.

Xuất môn bên ngoài, không thể so với ở nhà hần, không có điều kiện cho hần mỗi ngày tắm rửa thay quần áo. Cũng may hần biết sự tình có cái nặng nhẹ, cũng không quá chú ý.

Vì thế tắt đèn ngủ, Cận Liễu Liễu toàn bộ thân mình cuộn tròn trên giường, tay chân đều cảm thấy lạnh lẽo.

Cổ Vưu Chấn vốn đưa lưng về phía nàng mà ngủ. Nhưng sau khi nghe được phía sau truyền đến thanh âm lạnh run của nàng, trong lòng mềm nhũn, liền xoay người, đem nàng ôm vào trong lòng, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho nàng.

Cận Liễu Liễu chỉ cảm thấy trên người Cổ Vưu Chấn nóng hừng hực, giống như đang ôm một cái đại ấm lò, nhất thời đã quên Cổ Vưu Chấn có bao nhiêu đáng sợ, càng thêm hưởng vào trong lòng hần chui vào.

Cổ Vưu Chấn nghĩ đến nàng tuổi còn nhỏ, đã có dũng khí làm bạn hần lên kinh, tức giận trong lòng sớm không thấy tăm hơi. Lại nghĩ đến nàng là một nữ tử, trời đông giá rét lạnh đi theo bọn họ chạy lung tung, chỉ sợ nàng lạnh, trong lòng lại thêm vài phần thương tiếc.

Vì thế thân thủ sờ sờ mái tóc mềm mại bóng loáng của nàng, hòa nhã nói: “Nhanh nhanh ngủ đi, nghỉ ngơi tốt, sáng mai gia bảo Ngọc Trúc tìm chút được cho người, về sau bụng sẽ không đau .”

Hai người dựa sát vào nhau, dần dần đều ngủ. Tới nửa đêm, Cổ Vưu Chấn lại bị tiếng rên rỉ của Cận Liễu Liễu làm cho bừng tỉnh.

Hắn cảm thấy nhân nhi bé nhỏ trong lòng mình cuộn lại càng nhanh, ý thức được có chút không ổn. Vì thế xuống giường châm đèn lên, liếc mắt xem qua một cái, Cận Liễu Liễu sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhìn qua vô cùng không tốt.

Cổ Vưu Chấn cả kinh: “Liễu Liễu, người làm sao vậy?”

“Ta đau bụng.” Cái miệng nhỏ nhắn của nàng hơi chu ra, giọng nói rất ủy khuất.

Cổ Vưu Chấn trong lòng hoảng hốt, liền đem chăn xốc lên, ôm lấy nàng muốn nhìn một chút xem nàng rốt cuộc là bị làm sao .

Tuy không xốc lên hoàn toàn, một cảnh tượng mở ra, Cổ Vưu Chấn lại sợ đến nổi mặt đỏ bừng.

Đã thấy trên tiết khô màu trắng của Cận Liễu Liễu có một vết máu đỏ tươi, hiển là quỳ thủy đến thắm.

“Người, người, người đau bụng? Người thế nhưng không biết chính mình là xảy ra chuyện gì ?” Cổ Vưu Chấn cư nhiên có chút lắp bắp hỏi.

Hắn mặc dù có thể có thiệp, nhưng luôn luôn sống một mình ở trong viện. Đối với việc kỳ sự nữ tử biết rất chi là ít. Lúc này chính mắt nhìn thấy, trong lòng cư nhiên không khẩn trương không được.

Cận Liễu Liễu mờ mịt lắc đầu, nhưng thấy Cổ Vưu Chấn nhìn lại hướng quần nàng, chính mình cũng cúi đầu xem xem, chỉ thấy chỗ đứng quần có một vết máu đỏ tươi, trong lòng nàng cả kinh, “Oa” một tiếng liền khóc lớn lên.

Lúc này đêm dài yên tĩnh, nàng vừa khóc, chỉ sợ sẽ đánh thức không ít người. Cổ Vưu Chấn không chút suy nghĩ liền bưng kín miệng của nàng, hạ giọng nói: “Chớ khóc, chớ khóc, người thật không biết chính mình là xảy ra chuyện gì ?”

Cận Liễu Liễu bị hắn bưng kín miệng, chỉ có thể hàm hàm hồ hồ khóc nói: “Ta có phải hay không sắp chết? Ta, ta đổ máu .”

“Mẫu thân người chưa bao giờ nói cho người đây là cái chuyện gì sao?” Hắn đã muốn biết đây là lần đầu nàng có quỳ thủy.

Cận Liễu Liễu nước mắt lưng tròng, lắc đầu.

Cổ Vưu Chấn chau mày, vẻ mặt buồn khổ. Mẫu thân Cận Liễu Liễu là như thế nào a, cái gì đều không dạy qua nàng! Chuyện vợ chồng cho dù không hiểu, như thế nào ngay cả nữ nhi gia sự cũng không hiểu?

Cận Liễu Liễu thấy vẻ mặt hắn không hờn giận, còn tưởng rằng chính mình thật sự bị quái bệnh gì trị không hết. Vì thế nước mắt “Ầo ào” như hạt châu tuôn ra.

Cổ Vưu Chấn trong tay đều là lệ, cúi đầu thấy nàng khóc cực kỳ thương tâm, nhanh chóng nói: “Khóc cái gì? Người không phải bệnh! Cũng sẽ không chết!”

Cận Liễu Liễu nghẹn ngào ngừng khóc: “Vậy, ta đây là làm sao vậy?”

Cổ Vưu Chấn cắn răng nửa ngày, mới thở dài thật mạnh, nói: “Đây là quỳ thủy.”

*Quỳ thủy: chuyện hàng tháng của chị em nha!

23. Chương 23: Kỳ Thật Thực Ôn Nhu

“Quỳ thủy?” Cận Liễu Liễu lần đầu tiên nghe thấy một từ mới mẻ như thế này. Nhất thời lại dừng khóc, chớp chớp đôi mắt to ngập nước vẫn còn phấp phồng, hiếu kỳ nhìn về phía Cổ Vưu Chấn : “Đó là cái gì?”

Đó là... Cái gì?

Dù Cổ Vưu Chấn có đọc hết hàng vạn cuốn sách cũng không biết nên giải thích cùng Cận Liễu Liễu như thế nào.

Chỉ thấy hần ngồi ở bên giường không ngừng vò đầu bứt tai, rõ ràng chỉ mặc áo đơn, nhưng đầu cũng đầy mồ hôi lạnh.

“Phu quân? Quỷ thủy là cái gì?” Cận Liễu Liễu hiển nhiên là thể hiện tinh thần hiếu học, hỏi đến cùng.

“Ngô... Nữ nhi bọn người trưởng thành, sẽ có chứng quỷ thủy này. Ngô... Bởi vì... Hàng tháng đều sẽ có một lần như vậy, cho nên.... cho nên lại còn được gọi là kỳ nguyệt sự.”

Mặt Cổ Vưu Chấn đều nhanh chóng tím bầm như gan heo, ập a ập ứng mãi lúc lâu mới giải thích xong.

Cận Liễu Liễu vẫn nghi hoặc: “Hàng tháng? Là cái quỷ thủy này sao? Quỷ thủy chính là chảy máu ở phía dưới hông sao? Từ nơi này chảy ra ?” [TNN: bạn edit ơi, ta phục bạn ý quá....^O^]

Theo... từ nơi này chảy ra ?

Cổ Vưu Chấn chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình đột nhiên đau nhói. Ngay sau đó đầu óc cũng sẽ không chững nổi tung.

“Phu quân?” Cận Liễu Liễu mờ mịt nhìn Cổ Vưu Chấn giống như đang rất khó xử .

Trong đầu hần nhanh chóng chuyển động. Bỗng nhiên, nghĩ ra cái gì đó, nhanh chóng nói: “ thượng cổ thiên chân luận có viết: nữ tử bảy tuổi thời kỳ phát triển, thay răng mới. Mười hai thì kinh nguyệt theo tới, âm mạch thông, Thái Hưởng mạch thịnh, nguyệt sự lấy đương thời, cổ có tử. Người là nữ nhi, sau khi có quỷ thủy này, về sau mới có thể sinh oa nhi.”

Cận Liễu Liễu nghe hần nhắc tới những gì viết trong sách, nhưng thật ra nghe cũng hiểu vài phần: “Chỉ có nữ tử mới có quỷ thủy, phải không?”

Cổ Vưu Chấn lập tức gạt đầu, lại nhân cơ hội dạy nàng chuyện phòng the nam nữ: “Đây là chuyện cực bí ẩn của nữ nhi, tốt nhất chỉ có người với nha hoàn bên người người biết được. Trước mặt người bên ngoài, vạn lần không thể nhắc tới, nếu không, sẽ có tổn hại danh dự nữ nhi. Cho nên, việc này người biết, ta biết, ngày mai, người nhất định không thể nói ra trước mặt kẻ khác. Sau này khi người quen thuộc việc này, kể cả ở trước mặt phu quân, cũng không được nhắc tới, người hiểu chưa?”

Cận Liễu Liễu gạt gạt đầu, hai tay ôm bụng suy nghĩ một hồi, hốt nhiên lại hỏi: “Ta, ta nên làm cái gì bây giờ nha? Xiêm y đã ô ւế, rất khó coi.”

Trên mặt Cổ Vưu Chấn lại nổi lên nhiều vệt đỏ, lão thiên gia a, hần nào biết nên làm cái gì bây giờ a!

Hần ngồi ở bên giường suy nghĩ một lát, chậm rãi đứng dậy mặc xiêm y, quay đầu nói: “Ta đi ra ngoài một chút, người ngủ trước đi, không cần chạy loạn.”

Hần đi ra khỏi phòng, đem cửa đóng cẩn thận. Chỉ thấy khách điểm to như vậy im lặng, vài cái đèn lồng chiếu các nơi. Dưới ánh sáng mờ nhạt, có thể thấy trong đại sảnh lầu một có một người nằm úp sấp ngủ.

Hần đi đến lầu một, thấy một mình tiểu nhị đưa đồ ăn cho bọn hần đang canh giữ bên cạnh lò sưởi, ngủ tiếng ngáy nổi lên.

“Tiểu nhị! Tiểu nhị!”

Tiểu nhị bị hần kêu tỉnh lại, mắt buồn ngủ mông lung ngẩng đầu lên nhìn hần. Đúng là tiên nhân vừa gặp buổi tối, không khỏi hai chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất: “Tiên nhân tìm tiểu nhân có chuyện gì?”

Cổ Vưu Chấn cau mày: “Trong điểm này, có đại nương, đại thẩm gì đó không?”

“Có, có , Tuy nhiên tiên nhân tìm đại nương, đại thẩm có việc gì sao? Nếu tiên nhân có việc, dù có vất vả đến đâu tiểu nhân đều có thể làm được.”

“Ta chỉ tìm đại nương, đại thẩm đi chiếu cổ tiểu thiếp của ta một chút .” Hần từ lúc ở trong phòng đã bị Cận Liễu Liễu nháo thập phần không thoải mái. Hiện tại nghe tiểu nhị này dài dòng lý sự, càng thêm không kiên nhẫn.

Tiểu nhị vừa nghe là chuyện nữ quyến, liền nhanh nhẹn chạy đến trước phòng chường quầy, gõ cửa đánh thức vợ chồng chường quầy, nói có khách nhân muốn thỉnh vị đại thẩm đi qua chiếu cổ nữ quyến một chút.

Lão bà của chường quầy là phụ nhân nhỏ bé, hơn bốn mươi tuổi. Quả nhiên là chân thực nhiệt tình, bình thường hoan hỷ nhất chính là giúp người. Vì thế cũng không quản trời đông giá rét, mặc quần áo theo tiểu nhị đi ra.

Cổ Vưu Chấn thỉnh nương tử chường quầy đi vào trong phòng, đổ mặt thuyết minh tình huống của Cận Liễu Liễu. Sau đó đi ra khỏi phòng, ngồi ở lầu một bên cạnh lò sưởi đang cháy cùng tiểu nhị kia sưởi ấm.

Nương tử chường quầy thấy Cận Liễu Liễu là một tiểu nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo, lại thấy Cổ Vưu Chấn nhã nhặn có lễ, liền sinh ra vài phần hảo cảm.

“Vị tiểu phu nhân này a, ngài trước đừng nhúc nhích, ta đi tìm chút dụng cụ đến.”

Nàng tìm chút vải thô màu đỏ đến, động thủ khâu thành một hình vuông thật dài, hai đầu đều có dây buộc. Khâu xong nàng đưa cho Cận Liễu Liễu nhìn một chút. Nói: “Đây là nguyệt bố, người buộc dây này ở trên lưng, ở giữa ột chút giấy bản vào là được, khi giấy nhiễm sẽ thấm vào. Người mang cái này vào trước, ta lại khâu cho người hai cái, để còn thay.”

Cận Liễu Liễu nghe lời xuống giường, đi ra sau bình phong mặc nguyệt bố vào, lại đem giấy bản tùy thân bọn họ mang theo xếp thành hình dạng những miếng vải nhỏ, đặt vào giữa cái bố hình vuông, cảm thấy cũng không khó chịu.

Thấy Cận Liễu Liễu đi ra từ sau bình phong, nương tử chường quầy lại nói: “Bộ xiêm y này của ngài đã ô uế, lấy bộ khác sạch sẽ thay đi. Ta mang bộ này đi tẩy rửa, nguyệt bố này tốt nhất cũng phải thay giặt mỗi ngày. Nữ tử nhà giàu các người có phúc khí, thế nào giống chúng ta a, mỗi lần dùng là đều là bụi than đâu.”

“Bụi than?”

“Đúng vậy, lấy than củi đập nhuyễn ra, sau đó cho vào bên trong dây lưng mà dùng.”

Nàng còn nói: “Về sau a, người mỗi tháng không sai biệt lắm sẽ đến một lần như vậy. Những giấy bản gì đó, phải chuẩn bị tốt từ trước. Nếu vết máu dấy ra ngoài xiêm y, sẽ có thể dọa chết người.”

Cận Liễu Liễu nhu thuận gật đầu, tìm tiết khổ cùng nội sam sạch sẽ trong hành lý thay ra, đem xiêm y bản cầm ở trong tay cuộn thành một bọc. Sau đó nhìn chằm chằm nương tử chường quầy khâu nguyệt bố.

Nàng vừa khâu vừa mỉm cười nhìn thoáng qua Cận Liễu Liễu: “Tiểu phu nhân bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm.”

“So với khuê nữ nhỏ nhất của ta còn nhỏ hơn một tuổi, tiểu phu nhân gả cũng thật sớm a. Tiểu khuê nữ kia nhà ta đến cuối năm cũng phải lập gia đình. Năm trước, thời điểm nàng lần đầu có nguyệt tín, cũng có biểu tình giống người. Kỳ thật không có gì đáng sợ đâu. Sau khi tiểu phu nhân có nguyệt tín, là có thể sinh oa nhi cho tướng công tuần tú kia của người, đây chính là chuyện tốt a. Tuy nhiên, cũng khó cho tướng công người, người tuổi còn nhỏ như vậy đã gả cho hắn. Lại cái gì cũng đều không hiểu, hắn khẳng định cũng mất không ít tâm tư.”

“Ta là thiếp thất, không phải hần vợ.”

Kia nương tử chường quầy sưng sốt, một lát sau lại mỉm cười: “Xem ra tướng công của tiểu phu nhân, đối với người hắn là rất thích. Nam nhân bọn họ không thích nhất là nguyệt tín trên người nữ nhân, nói đây là cái gì đó không sạch sẽ. Tướng công người vì người không kiêng kỵ việc này, đây thật sự là khó cầu được.”

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng đã khâu xong hai nguyệt bố còn lại, đều giao cho Cận Liễu Liễu, kêu nàng cất đi. Lại mang nàng đến giếng nước phía sau viện lấy nước đến giặt sạch quần áo bản, giặt xong thật sạch, Cận Liễu Liễu mới vắt khô quần áo đi trở về phòng.

Cổ Vưu Chấn ngồi ở trước bàn, thấy nàng tiến vào, đã nói: “Đã chuẩn bị tốt?”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu, đem quần áo vừa giặt phơi ở sau bình phong. Cổ Vưu Chấn nhìn thấy nói: “Ta gọi tiểu nhị đốt một cái chậu than mang lên, người đến nơi đó mà hong quần áo đi. Bằng không, xiêm y này bao lâu mới có khả năng khô?”

Nguyên lai hắn thấy Cận Liễu Liễu đi theo đại thẩm kia về phía sau viện giặt quần áo. Trước hết cho tiểu nhị bưng, gọi hắn đốt một cái chậu than đưa vào trong phòng, để cho nàng có thể hong khô quần áo.

Cận Liễu Liễu nhìn thấy bên cạnh chậu than còn một cái giá cao cao, liền đem quần áo phơi ở trên cái giá.

“Nhanh đi ngủ đi, một hồi nữa còn phải đi.” Cổ Vưu Chấn cởi áo nằm xuống, Cận Liễu Liễu cũng theo lời đi lên giường.

“Phu quân.” Một hồi lâu, trong phòng vang lên thanh âm khiếp sợ của Cận Liễu Liễu.

“Ân?”

“Người có phải hay không tức giận?” Thanh âm của nàng vẫn là khiếp sợ.

Cổ Vưu Chấn ngăn ra: “Ta vì sao phải tức giận?”

“Vừa rồi vị thím kia nói, nguyệt tín của nữ nhân là không sạch sẽ gì đó.”

“Ngô, cũng là nói không sai.”

“Vậy người quả nhiên là tức giận.” Cận Liễu Liễu sợ hãi chui vào bên trong giường, sợ chính mình sẽ làm bẩn Cổ Vưu Chấn, làm cho hắn giận dữ.

Cổ Vưu Chấn trong lòng thở dài một tiếng, ngoài miệng lại nói: “Chỉ cần người giữ kín miệng, không có ra bên ngoài nói lung tung, gia sẽ không giận người.”

Cận Liễu Liễu đáng thương hề hề đáp ứng, bụng lại ần ần đau lên, cũng không dám lên tiếng, sợ Cổ Vưu Chấn vì thế trách cứ nàng.

Nghĩ đến khi đó bởi vì nàng ba ngày không tắm rửa, đã bị Cổ Vưu Chấn dùng đòn roi nổi giận ném vào bể tắm. Hiện tại mọi người đều nói chuyện này rất bẩn, nàng nếu không ngoan một chút, còn không bị Cổ Vưu Chấn đánh cho mông nở hoa?

Nàng vừa rồi dùng nước lạnh như băng giặt sạch quần áo, hai tay đông lạnh đỏ bừng. Hiện tại bụng lại tiếp tục đau, chỉ cảm thấy cả người rét run.

Đang một mình tội nghiệp chịu khó vượt qua thời gian. Bỗng nhiên một bàn tay to ấm áp đem thân thể của nàng lôi kéo, tiếp theo đem cả người nàng bao ở trong lòng.

“Phu quân?” Nàng kinh hãi hô nhỏ, không ngừng giãy dụa suy nghĩ muốn lui sang bên cạnh.

Cổ Vưu Chấn lại thân thủ vỗ vỗ trên mặt nàng, hung hăng hừ một tiếng: “Lộn xộn cái gì? Nếu không ngoan ngoan ngủ, buổi sáng ngày mai ta liền đem người quăng ở trong này, mặc kệ người!”

Vừa dứt lời, Cận Liễu Liễu quả nhiên không giãy dụa nữa, thực nghe lời vẫn không nhúc nhích. Tùy ý Cổ Vưu Chấn đem thân thể của nàng ôm ấp nóng, dần dần ngủ say.

Cảm giác ngủ thật ngon, chờ đến lúc nàng tỉnh lại, chỉ cảm thấy giường dưới thân có chút lắc lắc, nàng còn tưởng rằng chính mình gặp quỷ, “Nha” kêu lên một tiếng.

“Không có việc gọi loạn cái gì?” Chỉ thấy bất thanh âm ấm của Cổ Vưu Chấn vang lên bên người.

Nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện nàng đang ngủ trong xe ngựa. Cổ Vưu Chấn ngồi trước bàn cầm trong tay một quyển sách, thần sắc không đổi.

Nàng nhanh nhẹn ngồi dậy: “Ta làm sao có thể ngủ ở nơi đây?”

“Tất nhiên là gia ôm người đi lên! Chẳng lẽ người nghĩ chính mình bay lên?” Cổ Vưu Chấn hừ lạnh một tiếng.

“Phu quân như thế nào không đánh thức ta? Ta rõ ràng là đi theo hầu hạ phu quân.”

“Người biết là tốt rồi, nhanh nhanh đứng lên mặc xiêm y, nếu không lại đông lạnh thân mình. Lúc đó còn không gọi gia đến hầu hạ người a!”

Cận Liễu Liễu nhanh nhẹn đứng lên mặc xiêm y, thấy ở góc sáng của xe ngựa cư nhiên có một chậu nước nhỏ, nói là cho nàng rửa mặt, cao hứng đi tìm bố khăn trong bao quần áo.

Tay vừa sờ đến, cư nhiên thấy nội sam cùng tiết khổ đêm qua vừa mới giặt, đều xếp gọn gàng đặt ở bên trong, bất giác “Di” kêu lên một tiếng.

“Lại làm sao vậy?” Thanh âm Cổ Vưu Chấn nghe qua lại có vẻ không kiên nhẫn.

“Xiêm y của ta, là ai giúp xếp vào?” Nàng nghi hoặc nhìn về phía Cổ Vưu Chấn, phát hiện sắc mặt hắn cư nhiên dần dần đỏ lên.

“Khụ khụ!”

Cổ Vưu Chấn sắc mặt đỏ lên, tiếp theo tức giận nói: “Người còn đứng đó không đi rửa mặt, gia liền lập tức đem người ném xuống xe ngựa!”

Cận Liễu Liễu thấy hắn phát hỏa, không dám trì hoãn, đem chuyện quần đặt ở một bên, lập tức tìm bố khăn rửa mặt.

24. Chương 24: Hắc Phong Sơn Trại Đại Vương

Vì thế đoàn người tiếp tục hướng kinh thành mà đi. Cửa ải cuối năm càng gần. Càng là đi về phía hướng bắc, trời lại càng giá rét .

Cổ Vưu Chấn cùng bọn Ngọc Trúc đều đã luyện qua công phu. Tuy rằng không thường xuyên ra ngoài, nhưng cũng không sợ vất vả. Chỉ khổ nhất là Cận Liễu Liễu, mỗi ngày bọc trong áo lạnh dày cộm, cả ngày ôm ấm lò trong lòng mới có thể vượt qua.

Nàng thuở nhỏ sinh trưởng ở Giang Nam, vào mùa đông chỉ cần một tấm áo bông là có thể thoải mái đi qua. Nhưng hiện tại mỗi ngày đều mặc giống như một chú gấu nhỏ, cũng vẫn cảm thấy lạnh.

Một ngày đi được tới một thành lớn, sắc trời vẫn còn sớm. Cổ Vưu Chấn để một mình Cận Liễu Liễu ở khách sạn nghỉ ngơi, còn mình thì mang theo Ngọc Trúc đi ra ngoài một chút.

Thời điểm trở về hắn cầm theo một cái bọc to, trực tiếp ném vào trong lòng Cận Liễu Liễu.

“Phu quân? Đây là cái gì?”

Cổ Vưu Chấn vẻ mặt đắc ý, nháy mắt kêu nàng mở ra xem.

Cận Liễu Liễu vừa mở ra đã thấy, cư nhiên là một chiếc áo choàng lông xù tuyết trắng lớn. Từ dọc đường nàng đi ngang thị trấn trong thành, thấy một ít tiểu thư phu nhân nhà giàu đi ngang qua vì thế đã nói: “Áo choàng như thế nào lại làm thành bộ dáng như thế này, rất kỳ quái a.”

“Người chưa thấy qua nên không biết, gia nói cho người nghe, đây là làm từ da chồn bạc tốt nhất. Gia thấy người mỗi ngày đều kêu lạnh, sợ người đông lạnh chết trên đường, cho nên mua một chiếc cho người mặc.”

Hắn nói nhẹ nhàng bằng quơ. Nhưng kì thực cái áo choàng này tiêu tốn rất nhiều bạc. Ngay cả Ngọc Trúc có chút kinh ngạc. Thiếu gia lại hào phóng như vậy mua cho tam thiếu phu nhân áo choàng lông chồn bạc đắt tiền như vậy.

Cổ Vưu Chấn từ đêm gặp qua chuyện xấu hổ của Cận Liễu Liễu, khi đối mặt với nàng luôn cảm thấy có chút không tự nhiên. Dường như tay chân cử động đều không phải của mình. Dọc đường đi trong nội tâm cư nhiên sinh nhiều suy nghĩ, sợ Cận Liễu Liễu có cái gì đau đầu nhức óc .

Cận Liễu Liễu lần đầu tiên có quỳ thủy, không quá hai ngày cũng liền ngừng. Nàng vụng trộm giặt sạch nguyệt bó cùng tiết khô. Nhưng vào thời điểm ở trong phòng vẫn không tránh được bị Cổ Vưu Chấn thấy.

Khi quỳ thủy của nàng hết, bọn họ liền đi rất vội vàng. Bằng không, chỉ sợ Cổ Vưu Chấn đời cũng sẽ không nhìn thấy nguyệt bó hình dạng cổ quái này.

Cận Liễu Liễu dọc theo đường đi thấy không ít chuyện mới lạ ở trong khách điểm, quán trà cùng tử lâu. Cũng nghe đến rất nhiều chuyện phổ phường bát quái, nhưng thật ra cũng để ý hiểu được không ít chuyện.

Tỷ như nàng đã muốn biết, nguyên lai Cổ Vưu Chấn đối đãi nàng thật tốt. Sự kiện giống như chuyện nàng lôi kéo nhị Ngưu ca ra tường, nếu là gặp gỡ người hung hãn, chỉ sợ nàng đã bị đánh cho thừa sống thiếu chết, càng đừng nói đến cái gì về nhà đoàn tụ cùng cha mẹ.

Nàng không phải đùa ngốc. Biết Cổ Vưu Chấn kỳ thật là người tốt. Thời gian này hắn nói cái gì, nàng liền ứng cái đó. Lại nhớ đến cha kêu nàng hỏi báo đại ân đại đức của Cổ gia. Nàng cũng không biết có thể làm được cái gì, đành phải dùng nghe lời làm báo đáp.

Lúc này nhìn thấy áo choàng chồn bạc, nàng cũng không phải không thích. Chính là nghe thấy phải giặt nhiều hồ ly mới có thể làm thành một tấm áo choàng. Trong lòng đầu tiên là sưng sốt một chút, mới nói: “Đây là làm từ da chồn bạc?”

Cổ Vưu Chấn đắc ý gật gật đầu: “Đương nhiên, tốn hết hơn mười tấm da, mới có thể làm được một chiếc như vậy. Hoàn hảo Trạc Dương là thành lớn, bằng không cũng không mua được.”

“Phải dùng hơn mười tấm da hồ ly bạc, nhiều như vậy? Kia không phải, rất đáng thương”. Nàng đang cầm áo choàng, có chút cảm thấy đáng thương cho lũ hồ ly bị lột da làm áo choàng.

Lại nghe Cổ Vưu Chấn hừ một tiếng thật mạnh: “Người không hiềm lạ thì quên đi, gia mang đi ném! Hồ ly này cũng không phải gia đi đánh. Hiện tại đều đã làm thành áo choàng. Người không mặc, nó cũng không quay về được!”

Hắn ngây ngốc đi mua chiếc áo choàng sang quý trở về cho nàng ủ ấm thân mình, không nghĩ tới lại bị xem thành một người tàn nhẫn. Nhất thời rất mất mặt, nắm áo choàng kia lên, định theo ngoài cửa sổ ném xuống.

Cận Liễu Liễu liếc mắt nhỏ túm chặt tay hắn: “Không được ném!”

“Đây đều là làm từ da chồn bạc! Người còn giữ làm cái gì?”

“Mặc kệ đây là làm từ cái gì, ta chỉ hiểu được đây là phu quân mua cho ta.” Ánh mắt nàng trong suốt, mang theo sự ôn nhu đặc hữu* của nữ nhi.

Cổ Vưu Chấn trên mặt ửng đỏ, nhẹ buông tay, áo choàng đã bị Cận Liễu Liễu ôm vào trong ngực.

Nàng vô cùng cao hứng mặc áo choàng vào, bởi vì trong phòng không có gương, vì thế lại hỏi: “Phu quân, như vậy đẹp mắt không?”

Nàng so với thời điểm mới tiến vào Cổ gia cao thêm không ít. Gần đây tuy rằng liên tục đi đường dài, nhưng bởi vì đều ở trong xe ngựa, nguyên bản màu da hơi nhộm nâu, lại ít tiếp xúc với ánh mặt trời cũng khôi phục vài phần trở nên trắng nõn.

Cổ Vưu Chấn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nở nụ cười mềm mại như hoa, đôi mắt to sáng ngời như mặt trăng, trong cánh môi hồng hồng lộ ra một hàm răng tinh tế, cuộn mình trong áo choàng tuyết trắng. Càng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn thêm trắng nõn, không tự giác thốt lên nói: “Đẹp mắt.”

Nói vừa xong, thật ra Cận Liễu Liễu cảm thấy rất bình thường, chính hắn lại đỏ mặt lên.

Gần đây hắn cùng Cận Liễu Liễu sớm chiều ở chung, mỗi ngày ôm nàng đi vào giấc ngủ, lại không dám động thủ động cước đối với nàng. Vì sao nha?

Hắn chỉ cần nhìn đến Cận Liễu Liễu tươi cười thiên chân vô tà*, liền không hạ thủ được. Ngay cả chính hắn đều ở trong lòng thâm lắng: tiểu thiếp của chính mình! Gia như thế nào không dám động?

thiên chân vô tà*: hồn nhiên, trong sáng.

Cận Liễu Liễu lại không biết tâm sự trong bụng hần, chỉ nghĩ bởi vì Cổ gia xảy ra biến cố, nên thiếu gia tính tình cũng mềm mỏng ba phần.

Suy nghĩ này của nàng, tuy rằng trưởng thành hơn xưa, nhưng bởi vì tuổi còn nhỏ với cảm tình nam nữ chưa hiểu hết, đối với Cổ Vưu Chấn cũng chỉ có kính sợ, mà không có thân cận cùng tâm tư khác.

Ngày hôm sau lúc bắt đầu đi, Cận Liễu Liễu mặc chiếc áo choàng chồn bạc kia, Cổ Vưu Chấn thấy chân tay nàng không tiếp tục bị co cứng, trong lòng rất đắc ý.

Lúc này đã đến rất gần kinh thành, phong cảnh trên đường so với Giang Nam khác nhau rất lớn. Bọn họ một đám người trẻ tuổi, mặc dù có việc lớn trong người, nhưng vẫn còn tâm tính thiếu niên, vẫn không quên dọc đường du lãm một phen.

Trên đường nhìn ngắm rất nhiều danh lam thắng cảnh, Cận Liễu Liễu so sánh một chút với những cuốn sách mình đã đọc qua, mới chính thức hiểu được đạo lý “Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường”.

Cổ Vưu Chấn tất nhiên là không cần nhiều lời, hần tại trong viện kia sinh hoạt nhiều năm. Hiện tại đi ra ngoài du lãm núi sông, mới cảm thấy được trải qua nhân sinh, trước đây tựa hồ đều là sống uống phí.

Hai chiếc xe ngựa lần lượt đi trên đường, Cận Liễu Liễu cảm thấy phơi nắng dưới ánh mặt trời rất tốt. Vì thế mở cửa kính xe ra, xa xa thấy đằng trước có một rừng rậm lớn, một trà quán mở ngay trước cửa vào rừng rậm.

“Phu quân, người muốn uống trà không?” Nàng mở miệng hỏi.

“Uống trà? Người khát sao? Chúng ta đi xuống ngồi một lát, mua một bình trà lên xe uống rồi lại đi.”

Cận Liễu Liễu lại lắc đầu nói: “Ta nghĩ đi phương tiện.”

Cổ Vưu Chấn lông mi lại dùng sức hướng lên trên, hơn nửa ngày mới hung hăng lớn tiếng nói: “Dừng xe! Gia muốn xuống xe uống trà!”

Xe ngựa dừng lại ở trước quán trà, trong quán thưa thớt không có nhiều khách nhân. Ngọc Trúc đi theo lão bản quán trà tìm lấy một ấm nước sôi, lấy ra lá trà bản thân mang theo, pha cho Cổ Vưu Chấn.

Cận Liễu Liễu đã sớm chạy đến đầu kia rừng rậm, thoải mái làm xong chuyện, lại chạy đến lấy nước rửa tay, cùng Cổ Vưu Chấn uống trà thư giãn.

Lão bản thấy Cận Liễu Liễu lớn lên xinh đẹp, liền nói với Cổ Vưu Chấn: “Vị quan nhân này, trong rừng đằng trước gần đây không được thái bình. Phu nhân người xinh đẹp thế này, chỉ sợ sẽ có người nổi lên lòng xấu xa. Hiện tại đã gần cuối ngày, mặt trời đã muốn xuống núi, các người không bằng chờ buổi sáng ngày mai hãy tiếp tục đi qua cánh rừng kia.”

Cổ Vưu Chấn hỏi: “Như thế nào lại không yên ổn? Chẳng lẽ là có sơn tặc?”

Lão bản nhanh chóng đè thấp thanh âm: “Xin nói nhỏ một chút. Sắp đến lễ mừng năm mới, trên núi nhóm đại vương này cũng muốn mừng lễ năm mới không phải sao? Các người vừa thấy đã biết là nhà giàu, vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.”

“Qua cánh rừng này mất bao lâu?”

“Không lâu, các người có xe ngựa, khoảng hai nén hương là đủ.”

“Ngọc Trúc, người thấy thế nào?”

Ngọc Trúc nghĩ nghĩ nói: “Tất cả do thiếu gia làm chủ.”

“Qua này cánh rừng chính là Miên Tây trấn nơi này hẻo lánh, đi nông gia tá túc cũng chỉ sợ không ổn. Thời gian hai nén hương, chúng ta cẩn thận một chút, cũng sẽ trôi qua.”

” Vâng.”

Trả tiền trà xong, nói cảm tạ với lão bản, đoàn người tiếp tục lên đường.

Trong rừng tất cả đều là tùng bách, tuy là mùa đông nhưng vẫn xanh um tươi tốt. Khi có gió lạnh thổi qua, thật sự cảm thấy có chút đáng sợ.

Cổ Vưu Chấn đem Cận Liễu Liễu ôm vào trong ngực. Ngọc Trúc cũng ngồi lên chiếc xe này theo chân bọn họ cùng nhau đi. Mỗi người trong tay đều nắm trường kiếm, chỉ đợi khi có chuyện gì, có thể tùy cơ hành động.

Thời gian một nén nhang đi qua rất nhanh. Cận Liễu Liễu lui vào trong lòng Cổ Vưu Chấn, ngẩng đầu lên hỏi: “Phu quân, thật sự có sơn tặc sao?”

“Không biết.”

“Nếu thực sự có, ta rất muốn liếc mắt xem một cái, người nói sơn tặc này đều lớn lên thành cái dạng gì a?”

“Không biết.”

Cận Liễu Liễu tiếp tục nói: “Ta xem sơn tặc nhất định là sinh ra cao lớn vạm vỡ, mặt có râu quai nón, người hung thần ác sát, phu quân người nói đúng không?”

“Không biết.” Cổ Vưu Chấn giọng điệu đã có chút không kiên nhẫn.

“Nga.” Cận Liễu Liễu cúi đầu, không dám hỏi tiếp.

Ngọc Trúc lại mỉm cười một chút: “Tam thiếu phu nhân, sơn tặc cũng không phải là cái gì thú vị. Chúng ta lặng lẽ đi qua chỗ này thôi, thật sự không muốn gặp phải phiền toái.”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy bên ngoài xe ngựa vang lên một trận tiếng kêu, một thanh âm hào sảng quát to: “Trong xe lão gia, phu nhân, thiếu gia, các tiểu thư nghe đây, gia là Hắc Phong trại, chúng ta không đả thương mạng người, chỉ cần các người lưu lại tiền tài, liền tha các người bình an đi qua!”

Cận Liễu Liễu sợ tới mức lập tức cúi đầu vào trong lòng Cổ Vưu Chấn, vừa nói Tào Tháo, thật đúng là Tào Tháo đến nha!

Cổ Vưu Chấn cũng là vẻ mặt bình tĩnh, chỉ là đem Cận Liễu Liễu ôm chặt thêm một ít.

Thanh âm hào sảng kia hô lại ba lần, trong xe ngựa động tĩnh gì cũng không có, người nọ bắt đầu cất giọng mắng: “Đại gia người! Người trong xe là đếch hay là mù a? Nghe không thấy gia gia đang hỏi sao?”

Lại nghe bên cạnh một thanh âm trẻ tuổi cười hì hì, mở miệng: “Lưu lão tam, người hẳn nên hỏi người ta đếch hay là câm đếch, không nói lời nào cùng người mù cũng không khác nhau là mấy a.”

Người kêu Lưu lão tam ngừng trong chốc lát, ngượng ngùng nở nụ cười: “Lão đại, ta lại kêu thêm một lần nữa.”

Lại nghe thanh âm trẻ tuổi kia nói: “Quên đi, vẫn là ta đến đi, nếu trong xe có đứa nhỏ, sợ sẽ bị người dọa khóc.”

Một mặt nói xong, thanh âm trẻ tuổi lại nâng lên vài phần, hiển là trung khí mười phần: “Bằng hữu trong xe, Hắc phong trại ta trong những ngày gần đây không dư dả lắm, tưởng hưởng chút vị mượn chút ngân lượng. Nếu chư vị ngoan ngoãn phối hợp, chúng ta đương nhiên sẽ không đả thương người. Nhưng nếu là chư vị không xứng, thủ hạ ta cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì.”

Cổ Vưu Chấn là thiếu niên tâm tính tự cao, hơn nữa võ công cao cường. Lúc này bị đối phương nói như vậy, trong lòng không phục, xốc màn xe ngựa lên nói: “Không xứng thì sao?”

Lão đại trẻ tuổi Hắc phong trại hiển là không dự đoán được người trong xe sẽ nói như vậy, không khỏi hít sâu một hơi.

Cận Liễu Liễu nghe thấy bọn họ nói chuyện, phi thường hiếu kỳ, xốc màn xe lên nhìn ra ngoài, chỉ thấy mấy chục mãng hán cưỡi ngựa ngăn đường lại. Nổi bật là một nam tử trẻ tuổi sạch sẽ, nhả nhả cười trên một tuần mã màu đen.

25. Chương 25: Thanh Mai Trúc Mã “tuyền Ca Ca”

Nàng nhìn nam tử trẻ tuổi kia vài lần, như thế nào cũng cảm thấy rất quen mặt, tựa như đã qua gặp ở nơi nào đó.

Nghe Cổ Vưu Chấn kêu gào không phục, lập tức có mấy mãng hán rống lên: “Lê lão đại, người trong xe này thật lớn mật, ta đi lên xe đem bọn họ xuống rồi nói sau!”

câu đảm* :mặt chó

Chỉ nghe thấy người trẻ tuổi lại cười nói: “Mọi người đừng có gấp, ta xem người này hoặc là một ngọc tử, hoặc là có chút bản lãnh thật sự.”

Lưu lão tam kia hét lớn: “Lão đại! Hắc Phong trại ta từ trên xuống dưới mấy trăm hào nhân! Sao có thể để “con thỏ già” kia dám giở trò gì a?”

Cổ Vưu Chấn thân hình tướng mạo tuấn mỹ, ngay cả Cận Liễu Liễu ngày đó mới gặp cũng từng nói hán lớn lên giống nhân trên cung nữ đồ. Ngày thường đơn giản vì thân phận hán đặc thù, lại hiếm khi xuất môn mới ít có người bình luận tướng mạo hán. Lúc này vừa nghe tên sơn tặc thô lỗ này gọi hán là “con thỏ già”, khuôn mặt tuấn tú nhất thời đỏ lên, rút trường kiếm ra thi triển khinh công hướng Lưu lão tam tấn công.

Lưu lão tam không kịp phản ứng đã thấy một thanh trường kiếm lóng lánh công kích tới, không kịp xuất vũ khí ra ngăn cản, sững sờ ở trên lưng ngựa kia không thể động đậy.

Lại nghe “Xuy xuy” vài tiếng, Cổ Vưu Chấn thu kiếm trở về phía trên xe ngựa, mặt lộ vẻ đắc ý. Đã thấy Ngọc Trúc trên mặt xuất hiện thần sắc bất đắc dĩ, nhưng cũng rút kiếm giữ ở trước ngực.

Cận Liễu Liễu rất tò mò, trừng lớn hai mắt nhìn về phía Lưu lão tam, thấy hán lông tóc vô thương, không khỏi hỏi: “Phu quân, người làm gì hán vậy?”

Cổ Vưu Chấn đắc ý cười: “Người lập tức sẽ biết.”

Lưu lão tam không khỏi kinh hồn, lại thấy trên người cũng không có vết thương. Vì bảo tồn da mặt chính mình, nhanh chóng quát: “Gia gia còn tưởng rằng “con thỏ già” người có gì đặc biệt hơn người, nguyên lai chính là giả thần giả quỷ...”

Một câu này còn chưa có rống xong, chỉ thấy xiêm y toàn thân Lưu lão tam đều hóa thành những chiếc lá rụng lả tả, phiêu tán bay theo gió.

“Nha!” Cận Liễu Liễu kinh ngạc kêu lên.

Lưu lão tam trong khoảnh khắc chỉ còn lại có một chiếc quần lót che thân, bọn sơn tặc chung quanh đều cười ha ha.

“Lưu lão tam, hôm nay trời rất lạnh, người như thế nào ngay cả một bộ xiêm y cũng không mặc!”

“Lưu lão tam, người lại không đi đầu giường phụ nữ, cũng không ngồi gần lò sưởi mà đã tháo xiêm y?”

Lưu lão tam vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, nghe tiếng cười nhạo chung quanh, chỉ cảm thấy thẹn quá hóa giận, cầm lấy đại đao giục ngựa tiến lên tìm Cổ Vưu Chấn liều mạng.

Còn không kịp nhúc nhích, đã thấy lão đại trẻ tuổi thân thủ nhẹ nhàng chặn phía trước hán. Trên mặt tuy rằng còn lộ vẻ thoải mái tươi cười, nhưng ánh mắt lại ngưng trọng.

“Lưu lão tam, người lui ra, người không phải đối thủ của người nọ.”

Lưu lão tam oán hận nói: “Lão đại, ta cũng không thể cứ như vậy buông tha hán!”

“Ta đến.” Lê lão đại trẻ tuổi cười hì hì nói xong, thân thủ dè dặt kiếm bên hông, bình tĩnh nhìn về phía Cổ Vưu Chấn.

Mới vừa rồi kia một chút công phu, hán cũng đã nhìn ra đoàn người Cổ Vưu Chấn cũng không hạng người tầm thường. Nhưng Hắc phong trại bọn họ đã ra tay, nào có đạo lý tay không mà về. Vì thế liền quyết định chính mình ra tay thử một lần.

Cổ Vưu Chấn thấy hần vận sức chờ phát động, cười lạnh một tiếng nói: “Vừa vặn cho gia luyện tập.”

Ngọc Trúc nhẹ giọng nói: “Thiếu gia, vẫn là ta đi đi.”

“Ta muốn đích thân động thủ, lần này tuyệt không thể bại bởi tặc tử đó. Người đem Liễu Liễu chăm sóc tốt là được.” Cổ Vưu Chấn nói xong cũng đứng thẳng thân mình, nóng lòng muốn thử.

Cận Liễu Liễu lại khẩn trương thật, cả người đều chui ra khỏi xe ngựa, ngồi trên càn xe nhẹ nhàng kéo góc áo Cổ Vưu Chấn: “Phu quân! Người, người phải cẩn thận a.”

Cổ Vưu Chấn không muốn nghe nàng dài dòng. Quay đầu lại, liếc mắt nàng một cái, đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sợ tới mức không có huyết sắc, hai mắt to ngây ngốc nhìn mình, trong lòng mềm nhũn, hạ thấp giọng điệu nói: “Gia võ công cao cường, người không cần lo lắng, vào trong xe ngựa ngồi chờ một hồi, chúng ta tức khắc có thể đi.”

Đám sơn tặc kia đang chuẩn bị vì lão đại khiêu chiến, lại thấy từ bên trong xe ngựa chui ra một tiểu nương tử thủy nộn nũng nịu, người người đều nhân tình sáng lên. Vì thế thô ngôn lời xấu xa lại không dứt bên tai.

“Lão đại, lão đại! Người mau nhìn tiểu nương tử kia, bộ dạng thật ngoan a! Người mau đánh thắng tướng công phần mao kia đi, đem tiểu nương tử này bắt về trong trại chúng ta làm áp trại phu nhân!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Lê lão đại! Chúng ta trong trại cái gì cũng không thiếu, chỉ có lão nhân ngài thiếu áp trại phu nhân thôi!”

Nhất thời quần chúng tình cảm kích động, đều giựt giây Lê lão đại đem tiểu nương tử mỹ mạo lên sơn trại.

Cổ Vưu Chấn thân thủ đem Cận Liễu Liễu chấn ở sau người, khuôn mặt tuần tú bốc lên sát khí: “Người lập tức đi vào!”

Cận Liễu Liễu cũng nghe ra đám người kia nói không có cái gì hay ho, nhanh chóng tiến vào trong xe ngựa.

Lê lão đại nghe thủ hạ kêu la, cũng không để ở trong lòng. Nhưng nghe được mọi người đều nói tiểu nương tử kia xinh đẹp, hần cũng lưu tâm nhìn thoáng qua.

“Liễu Liễu? Thật sự là Liễu Liễu sao?”

Cận Liễu Liễu vừa mới tiến vào trong xe ngựa, lại nghe thấy Lê lão đại tại đầu kia kinh ngạc hô.

Trên xe ngựa ba người đều sửng sốt, đã thấy Cận Liễu Liễu lại thò đầu ra, dùng sức nhìn nhìn Lê lão đại.

Lê lão đại cũng nhanh động tuần mã dưới thân, thúc ngựa bước tới, trên mặt hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng: “Liễu Liễu, đúng nàng rồi! Nàng đã lớn như vậy a!”

Cận Liễu Liễu đầu tiên là hơi lộ ra thần sắc mê mang: “Người là?”

“Liễu Liễu, người đã quên ta? Ta là Tuyên ca ca của người a!”

Sương mù trên mặt Cận Liễu Liễu nháy mắt đã bị đẩy lui, một đôi mắt to trong suốt vụt sáng: “Tuyên ca ca? Người là Tuyên ca ca?”

Namtử kia thấy nàng nhận ra mình, cười cực kỳ đẹp: “Nàng cuối cùng đã nhớ ra ta.”

“Ta tất nhiên còn nhớ rõ.” Cận Liễu Liễu nói: “Nhưng mà, Tuyên ca ca người làm như thế nào lại thành sơn tặc?”

Tuyên ca ca có chút ngượng ngùng nhúc nhúc: “Sau khi cha ta qua đời, nương ta liền mang theo ta du lãm chung quanh, đi ngang qua Hắc phong trại này, lão trại chủ thấy chúng ta cô nhi quả phụ đáng thương, nên đã thu lưu chúng ta ở lại trong trại.”

“Nga.” Cận Liễu Liễu gật đầu: “Tuyên ca ca, đại nương có khỏe không?”

Hần sắc mặt hơi ám: “Nương ta năm kia cũng đi rồi.”

Cận Liễu Liễu ngăn ra, cắn môi dưới nói không ra lời.

Cổ Vưu Chấn gặp cảnh này, hai người người một câu ta một câu, nói chuyện thân thiết khoái hoạt. Lại nghe thấy Cận Liễu Liễu kêu sơn tặc đầu lĩnh kia là “Tuyền ca ca”, tâm đã sớm sinh sự bức bối. Vì thế, thân thủ liền đem Cận Liễu Liễu kéo vào trong lòng.

“Liễu Liễu, ai vậy?”

Cận Liễu Liễu vui rạo rức cùng Cổ Vưu Chấn giới thiệu: “Phu quân, đây là Tuyền ca ca từ nhỏ cùng ta lớn lên, mấy năm trước cha hắt qua đời, nương hắt mới mang theo hắt rời khỏi thôn chúng ta.”

Cổ Vưu Chấn vẽ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm “Tuyền ca ca”. Mà Tuyền ca ca kia nghe thấy Cận Liễu Liễu kêu thiếu gia nhà giàu diện mạo tuấn mỹ “Phu quân” trong lòng giống như bị người ta hung hăng đánh một quyền. Nhưng trên mặt lại vẫn mạnh mẽ giả bộ tươi cười, hai tay ôm quyền vái chào: “Tại hạ Lê Tuyền, là người quen biết cũ của tôn phu nhân.”

Cổ Vưu Chấn cũng thản nhiên vái chào: “Đâu có, đâu có, tại hạ Cổ Vưu Chấn. Liễu Liễu cũng không phải phu nhân của ta, chỉ là tiểu thiếp thứ ba của ta.”

Lê Tuyền cả kinh, trong lòng vốn đang âm ỉ đau lại giống như bị xát thêm muối.

Cận Liễu Liễu lại không có phản ứng gì, ngược lại nhiệt liệt nói với Lê Tuyền: “Tuyền ca ca, phụ mẫu ta còn thường thường nhắc đến người. Người nếu có rảnh rỗi, đến nhà chúng ta ngồi chơi đi.”

“Hảo.” thanh âm Lê Tuyền mang theo một tia đau đớn: “Ta không phải không muốn đi. Liễu Liễu là khi nào thì... gả đi?”

“Đã mấy tháng trước, thời gian trước trong nhà của ta không có tiền cho cha ta mua thuốc, mẫu thân liền đem ta bán cho Cổ gia.”

Vừa nghe lời này, Lê Tuyền cả kinh. Cổ Vưu Chấn sắc mặt cũng trầm xuống, hiển nhiên cũng không dự đoán được Cận Liễu Liễu lại nói như vậy.

“Như vậy, Cổ huynh mang theo gia quyến là muốn đi chỗ nào?” Hắt nhanh chóng thay đổi đề tài.

“Kinh thành.”

“Nếu muốn đi kinh thành, vậy để tại hạ hộ tống các vị một đoạn đường đi.” Lê Tuyền nho nhã lễ độ nói.

“Không cần khách khí, chúng ta cùng các hạ cũng không quen biết, không dám làm phiền.” Cổ Vưu Chấn lạnh lùng cự tuyệt.

Hắt mắt thấy Cận Liễu Liễu đối với Lê Tuyền thân thiết có thừa, hai người hiển nhiên là có qua lại thân mật.

Huống chi Lê Tuyền này nhìn qua bất quá cũng chỉ khoảng mười tám, chín tuổi, tướng mạo sáng sủa, tư nhả nhân văn, mày rậm mắt to, lại luôn lộ một vẻ rạo rức tươi cười, làm cho người ta vừa thấy liền nảy sinh ý thân cận.

Mà điều khiến cho Cổ Vưu Chấn bất mãn là Lê Tuyền này thân hình cao lớn, mạnh mẽ cường tráng, vừa thấy qua liền biết là một người luyện công phu.

Cận Liễu Liễu luôn luôn thích nam tử cường tráng, Lê Tuyền này tuy rằng khôi ngô nhưng cũng không có vẻ thô tục chút nào, chỉ làm cho người ta cảm thấy tuổi trẻ cường tráng, đáng người cân xứng. Nếu để cho bọn họ tiếp xúc thân mật, khó bảo toàn Cận Liễu Liễu sẽ không động tâm a.

Lê Tuyền lại không biết Cổ Vưu Chấn đối với hắt sinh ra loại địch ý này, vẫn là vẻ mặt tươi cười nói: “Cổ huynh có điều không biết, cách nơi này hai mươi dặm đường, còn có một sơn trại nữa, chỉ sợ các người ngày mai đi ngang qua kia cũng sẽ bị chặn đường. Ta đã nhìn Liễu Liễu lớn lên từ nhỏ, cùng với thân muội tử giống nhau, ta tự nhiên không thể thấy các người lâm vào nguy hiểm mà không giúp.”

Cổ Vưu Chấn vẫn là cười lạnh: “Chúng ta tuy rằng nhân số không nhiều lắm, nhưng công phu bản thân lại vẫn phải có, không dám làm phiền.”

“Ta đã sớm nhìn ra Cổ huynh công phu cao cường, nhưng đằng trước kia là một đại hắc trại, nhân số rất đông. Tiểu đệ thật ra không sợ Cổ huynh đánh không lại bọn họ, chính là đối phương nhiều người, người

lại mang theo Liễu Liễu, vạn nhất bị đối phương dây dưa, chỉ sợ sẽ làm Liễu Liễu phải chịu khổ. Ta cùng với trại kia cũng có lui tới, đưa các người bình an qua đỉnh núi này thì sẽ trở về, không dám quấy nhiễu.”

Cổ Vưu Chấn còn muốn cự tuyệt, lại nghe Ngọc Trúc nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia, nếu Lê trại chủ có một mảnh thịnh tình, nếu chúng ta từ chối tất nhiên là bất kính. Chúng ta đi lần này, có thể ít chọc phiền toái một chút, đi mau chút, tất nhiên là chuyện tốt.”

Cổ Vưu Chấn nghĩ đến việc kinh thành cấp bách, chỉ có thể áp chế bất mãn trong lòng, nói với Lê Tuyền: “Như thế, liền đa tạ Lê trại chủ.”

Lê Tuyền vẫn cười: “Cổ huynh quá khách khí, có thể gọi ta là Lê Tuyền được rồi.”

Cổ Vưu Chấn chỉ cười cười, không có lên tiếng trả lời.

Cận Liễu Liễu không biết Cổ Vưu Chấn trong lòng không vui. Vừa nghe Lê Tuyền muốn làm bạn cùng với bọn họ đi đường, nàng kim lòng không đậu nói: “Tuyền ca ca, đa tạ người.”

“Người- nha đầu này, khi nào thì nhả nhận có lẽ như vậy? Nhớ thời điểm ta đi ngày đó, người còn để chòm râu, hiện tại lại lớn lên mỹ mạo như vậy.”

Cận Liễu Liễu xấu hổ cười, cúi đầu, khuôn mặt cười đỏ lên như đám mây hồng, càng có vẻ thẹn thùng vô hạn.

Lê Tuyền nghĩ đến mới trước đây cùng bọn nhỏ trong thôn chơi trò đóng giả tân nương tân lang, hẳn luôn làm tân lang, Cận Liễu Liễu làm tân nương, còn vẫn ồn ào nói trưởng thành phải gả cho Tuyền ca ca làm tân nương tử, trong lòng bỗng dưng tối sầm lại.

26. Chương 26: Khắc Khẩu

“Khụ khụ.”

Nghe được tiếng ho khan của Cổ Vưu Chấn thật mạnh. Lê Tuyền giật mình tỉnh lại, thấy Cổ Vưu Chấn sắc mặt không vui vẻ, nhanh chóng đem ánh mắt dời khỏi Cận Liễu Liễu, cười hì hì nói: “Các vị chờ một lát, ta đi nói một tiếng với các huynh đệ, chúng ta tức khắc có thể xuất phát”.

Lê Tuyền giục ngựa chạy trở về, đám mãng hán sớm nghe được đoạn đối thoại giữa lão đại bọn họ cùng mấy người trong xe ngựa, đã biết chuyện gì xảy ra. Vì thế mọi người cướp nói:

“Lão đại, ta với người cùng đi, như thế nào có thể để cho lão đại một mình đơn độc đi?”

“Lão đại, lão đại, vẫn là tìm vài người bồi người đi đi, hôm nay trời đông lạnh, người đi một mình, bây giờ bọn ta tự đi trở về, đám phụ nữ của bọn ta nhất định sẽ mắng bọn ta một trận.”

Lê Tuyền hì hì cười, nhẹ nhàng vung tay lên, tất cả đám người kia đều an tĩnh lại.

“Ta đưa bọn họ đi qua trại của Tiên lão đại sẽ trở lại, cũng chỉ mất một hai ngày thôi. Các người trở về hảo bảo vệ trại là được. Ta không ở nhà, cũng đừng xuống dưới vay tiền, chờ ta trở về nói sau.”

Lão đại đều đã phân phó xong, đám mãng hán kia cũng không tiếp tục kiên trì, người người đều kêu Lê Tuyền bảo trọng thân thể, đi nhanh về nhanh.

Lưu lão tam đã mò mẫm được chiếc ngoại bào của một người khác, lúc này tiến đến bên người Lê Tuyền, đem một túi tiền đưa cho hắn.

“Lão đại, người hãy cầm cái này, mới vừa rồi tiên sinh bảo ta đưa cho người. Trong trại gần đây cũng không thiếu tiền, lão đại người không cần suy nghĩ nhiều. Trăm ngàn lần đừng để “con thỏ già” kia chèn ép”.

Tiên sinh mà Lưu lão tam nói đến là quân sư Hắc Phong trại-Đường tiên sinh. Cũng là thân tín của lão trại chủ, hiện tại theo Lê Tuyền, vẫn là trung thành và tận tâm.

Đường tiên sinh trầm mặc ít lời, rất hiếm khi xuống núi. Chỉ duy mỗi lần Lê Tuyền tự thân xuất mã mới có thể đi theo xuống. Mới vừa nghe đến Lê Tuyền cùng tiểu nương tử trên xe đối thoại với nhau, đã hiểu được là chuyện gì đang xảy ra.

Hắn biết Lê Tuyền mỗi lần xuống núi “Vay tiền” trên người cũng không mang ngân lượng. Vì thế lấy túi tiền của bản thân ra, kêu Lưu lão tam đưa cho Lê Tuyền cầm.

Lê Tuyền vái chào Đứng tiên sinh một cái, đem túi tiền bỏ vào trong bọc, cao giọng nói: “Các vị huynh đệ, ta đi sẽ nhanh chóng trở lại.”

Vì thế hai chiếc xe ngựa và một người một ngựa cùng nhau hướng phía bên ngoài rừng rậm đi, nhóm mãng hán Hắc phong trại chờ bóng dáng lão đại nhìn không thấy mới đi theo Đứng tiên sinh trở về, một đường kêu la đi lên núi.

Đoàn người Cổ Vưu Chấn ra khỏi rừng rậm, rất nhanh đi đến Miên Tây trấn, tìm đến khách điểm duy nhất trên trấn nghỉ trọ.

Khách điểm này cũng không lớn, chật nít, người người vội vàng về nhà dự lễ mừng năm mới. Chủ khách điểm thấy Lê Tuyền từ xa đã chạy vội ra đón.

“Lão nhân gia ngài như thế nào lại đến đây?” Lão chủ điểm vui vẻ hỏi.

Lê Tuyền nhanh chóng xuống ngựa đỡ lấy ông chủ:

“Ta đưa vài bằng hữu đi lên phía Bắc, thời gian này người khỏe chứ?”

“Tốt, rất tốt. mời vào”.

Lão chủ điểm nhanh chóng kéo Lê Tuyền vào trong điểm:

“Nhanh nhanh một chút châm trà, chuẩn bị rượu ngon cùng đồ nhắm mang lên đây.”

Trong điểm mọi người công việc lu bù cả lên, người thì pha trà, kẻ dắt ngựa, cất xe.

Cận Liễu Liễu đỡ Cổ Vưu Chấn xuống xe, thực hiếu kỳ hỏi:

“Phu quân, ông chủ điểm kia còn nhiều tuổi bằng ông nội Tuyền ca ca. Vì sao lại gọi Tuyền ca ca là lão nhân gia?”

Cổ Vưu Chấn hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện. Ngọc Trúc nhẹ nhàng nói với cận Liễu Liễu:

“Nói như vậy có nghĩa là Lê trại chủ ở chỗ này rất có uy tín, đó là danh xưng người ngoài gọi hắn”.

“Này tín cái gì! Cũng chỉ là một thủ lĩnh sơn tặc mà thôi.” Cổ Vưu Chấn cười lạnh nói.

Cận Liễu Liễu không dám hỏi lại, đi theo Cổ Vưu Chấn vào trong điểm. Lê Tuyền vừa mới cùng ông chủ hàn huyên, nhìn thấy bọn họ đi vào nhanh chóng tiếp bọn họ ngồi xuống, còn nhiệt tình rót trà cho bọn họ.

“Cổ huynh mời dùng trà” Hắn rót một chén đưa cho Cổ Vưu Chấn.

“Sao dám phiền Lê trại chủ, chúng ta có thể tự làm.”

Lê Tuyền xem nhẹ giọng điệu trào phúng của Cổ Vưu Chấn. Dem ly trà thứ hai đưa cho Cận Liễu Liễu:

“Liễu Liễu, người uống chút trà nóng đi, Miên Tây trấn này tuy nhỏ nhưng lại có đặc sản là trà.”

“ Đa tạ Tuyền ca ca.”

Cận Liễu Liễu cầm ly trà nhấp một ngụm, lập tức khen: “Thực thơm.”

Cổ Vưu Chấn cười lạnh một tiếng: “Thơm cái gì chứ, ta thấy cũng rất bình thường.”

Cận Liễu Liễu thấy Cổ Vưu Chấn tựa hồ rất mất hứng. Nghĩ tới, nghĩ lui cũng không hiểu được mình sai chỗ nào, chỉ có thể ngậm miệng lại, không nói lời nào.

Trong lúc đó, tiểu nhị đưa thức ăn và rượu lên, chỉ thấy một bàn thịt cá đã dọn dẹp chỉnh tề.

Lê Tuyền cười nói với ông chủ: “Người quá khách khí, chúng ta không nhiều người lắm ăn không hết a.”

Lão chủ điểm cười đến nếp nhăn trên mặt biến thành một đóa hoa:

“Lão nhân gia người hiểm khi đến, ngày bình thường cho dù cầu cũng không được. Hôm nay có dịp phải tiếp đãi thật cẩn thận a.”

Lê Tuyền đành phải cười cảm ơn, sau đó mời bọn người Cổ Vưu Chấn ngồi xuống uống rượu.

Nguyên lai, Hắc Phong trại tuy là sơn trại nhưng cũng không đả thương tính mạng con người, cũng không cướp của người nghèo. Còn giúp Miên Tây trấn này diệt trừ không ít ác bá, tại phạm vi mấy chục dặm quanh đây thanh danh rất tốt.

Người trên trấn này mỗi lần thấy người của Hắc Phong trại đến mua đồ ăn, vật phẩm đều chọn những thứ tốt nhất cho họ.

Ông chủ quán này hiểm khi được nhìn thấy đích thân trại chủ đến. Vì thế đem hết rượu mình tự tay cất để chuẩn bị cho lễ mừng năm mới ra mời.

Nhất thời ăn uống xong xuôi, ông chủ đưa đoàn người bọn họ đi lên phòng khách trên lầu hai nghỉ ngơi. Bởi vì trong điểm khách nhân nhiều, phòng thượng hạng chỉ còn lại một gian, ông chủ ân cần mời Lê Tuyền vào ở.

“Cổ huynh, người nghỉ ở phòng này đi.” Lê Tuyền khiêm nhượng nói.

Cổ Vưu Chấn biết gian thượng phòng này là của Lê Tuyền nhường cho Cận Liễu Liễu, không mặt không nhạt nói: “Đây là chủ quán dành riêng cho Lê trại chủ, chúng ta sao có thể làm hỏng một mảnh tâm ý của chủ quán.”

Nói xong mang theo Cận Liễu Liễu đi ra phòng hạng hai nghỉ. Lê Tuyền bất đắc dĩ chỉ có thể một mình đi vào thượng phòng.

Chốc lát mấy người đều được sắp xếp xong, Cổ Vưu Chấn vì muốn tìm Ngọc Trúc thương lượng công việc nên để một mình Cận Liễu Liễu ở trong phòng, còn bản thân thì đi ra ngoài.

Cận Liễu Liễu cất hành lý đi, sau đó lại dọn dẹp giường, múc nước đến rửa mặt, rửa tay, đang chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, lại nghe thấy một tiếng gọi cửa.

“Liễu Liễu là ta.” Thanh âm Lê Tuyền vang lên ngoài cửa.

Cận Liễu Liễu nhanh chóng chạy ra mở cửa phòng, nở một nụ cười phát ra từ nội tâm: “Tuyền ca ca, mời vào ngồi”.

“Sao Cổ Vưu Chấn không ở trong phòng?” Lê Tuyền cố ý hỏi. Kỳ thật hắn đã nghe thấy tiếng Cổ Vưu Chấn ở phòng Ngọc Trúc mới cố ý đến tìm Cận Liễu Liễu nói chuyện.

“Phu quân đi tìm tiên sinh thương lượng công chuyện.” Cận Liễu Liễu vô tâm pha trà cho Lê Tuyền, lại lấy ra nhiều món điểm tâm tinh tế mua ở Đại Thành mang ra mời Lê Tuyền.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt người đã lớn như vậy, còn xinh đẹp như vậy nữa.” Lê Tuyền nhìn Cận Liễu Liễu trong mắt hàm chứa cảm xúc không thể nói rõ.

Cận Liễu Liễu nở nụ cười: “Tuyền ca ca cũng không phải cũng lớn như vậy sao, còn cao như vậy nữa.”

Nàng thấy Lê Tuyền cao lớn uy vũ, trong lòng thật cao hứng, còn nói: “Tuy nhiên trước đây ở trong thôn, người cũng cao hơn bọn người chúng ta rất nhiều.”

Lê Tuyền cũng cười: “đúng vậy, người khi đó nhỏ nhất, hiện tại vẫn là nhỏ thế này. Đúng rồi, cha người thân thể đã tốt hơn chưa?”

“Thời điểm ta đi theo phu quân, phụ thân ta đã tốt hơn rất nhiều. Phu quân cho chúng ta rất nhiều bạc, còn mời thầy thuốc đến khám cho phụ thân nữa.”

“Phu quân nàng, hắn đối với nàng có tốt không?”

Cận Liễu Liễu suy nghĩ một chút nói: “Hắn là tốt đi.”

Lê Tuyền ngậy người một chút lại nói: “Nếu hắn đối với người không tốt, người có thể đến Hắc Phong trại tìm ta. Ta đưa người về nhà.”

“Ta sẽ không tùy tiện rời đi.” Cận Liễu Liễu nói: “Phu quân không phải người xấu.”

Lê Tuyền thở dài trong lòng một chút, trên mặt lại cố nở nụ cười: “Chỉ cần hấn đối tốt với người ta yên tâm rồi. Các người vội vàng đi kinh thành là có chuyện gì?”

“Công công của ta có chuyện.” Cận Liễu Liễu đem tất cả những gì mình biết nói hết cho Lê Tuyền.

Nụ cười trên mặt Lê Tuyền dần biến mất: “Vây nhóm các người đi lần này chắc hẳn lành ít dữ nhiều.”

“Ta cũng không rõ lắm.”

Lê Tuyền từ lúc đến Hắc Phong trại liền đi theo Đờng tiên sinh đọc sách viết chữ, còn đọc không ít binh pháp, sớm đã không còn là tiểu hài tử ngây thơ. Sau khi nghe chuyện Cổ gia xong, trong lòng đã biết không ổn.

Hấn suy nghĩ một chút lại nói: “Liễu Liễu, ta cùng các người đi kinh thành, nếu có chuyện gì ta lập tức có thể lên lút mang người trở về.”

Cận Liễu Liễu chưa kịp nói gì, chợt nghe tiếng cửa phòng mở ra. Cổ Vưu Chấn cao giọng nói: “Không dám làm phiền Lê trại chủ. Liễu Liễu là thiếp thất của ta, có chuyện gì ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Lê Tuyền lúc này không cười nổi nữa: “Cổ huynh công phu rất tốt, ta biết rất rõ. Nhưng nếu thật sự có chuyện gì, người có thể lo lắng cho Liễu Liễu sao? Lê Tuyền ta bất quá chỉ là một sơn tặc, cho dù xảy ra chuyện gì, ta đem Liễu Liễu trốn về Hắc Phong trại sẽ chẳng ai nhàn rỗi đến quản chuyện của ta? Nhưng Cổ huynh thì không như vậy, lệnh tôn là đại thần trong triều, vạn nhất tội bị chứng thực, chỉ sợ bị chém cả nhà. Cận đại thúc trạch tâm nhân hậu, kêu Liễu Liễu cùng người lên kinh, chẳng lẽ thật sự không có chuyện gì? Người có thể bảo đảm cho Liễu Liễu chu toàn sao?”

Cổ Vưu Chấn hấp một ngụm lãnh khí, một câu phản bác cũng không nói nên lời.

Lê Tuyền nhìn sắc mặt hấn, nói tiếp: “Liễu Liễu muốn làm cùng bạn người lên kinh, ta đây không xen vào. Nhưng người nhất định phải chờ cho phụ thân người an toàn vô sự mới có thể rời đi. Liễu Liễu cũng giống như muối muối ruột thịt của ta, ta nhất định không để nàng gặp chuyện không hay. Mặc kệ Cổ huynh đồng ý cũng được, không đồng ý cũng không sao, lần này đi lên kinh thành, ta nhất định sẽ cùng đi!”

Cổ Vưu Chấn nghe giọng điệu kiên định của hấn, nhất thời cũng nổi giận: “Muối muối ruột? Đờng nói giữa hai người không có quan hệ gì, cho dù người và nàng là huynh muội cùng một mẹ sinh ra, nàng đã vào cửa nhà ta, chính là người nhà ta, không đến phiên người quản! Cho dù có bất kỳ nguy hiểm gì, ta cũng nhất định lo được chu toàn!”

“Người lo cho nàng như thế nào? Nếu các người bị bắt ở kinh thành, Liễu Liễu chẳng lẽ sẽ bị sung quân sao?”

“Ta bảo hộ nàng như thế nào, đối xử với nàng như thế nào, không cần Lê trại chủ quan tâm. Sắc trời đã không còn sớm, chúng ta muốn đi nghỉ. Tạm biệt! không tiễn!” Cổ Vưu Chấn cười lạnh một tiếng, tay phải chỉ ra cửa.

Lê Tuyền cường điệu bước nặng nề ra cửa, quay đầu lại cười hì hì nói: “Ta muốn theo các người lên kinh thì làm sao đây?”

Cổ Vưu Chấn lâm vào chán nản, “phanh” một tiếng đóng cửa, quay lại bắt lấy cánh tay Cận Liễu Liễu.

27. Chương 27: Ước Định

Cận Liễu Liễu sợ hãi lùi lại, vươn cánh tay còn lại không bị nắm, che mặt. Nàng nghĩ hấn muốn đánh nàng.

Cổ Vưu Chấn liếc mắt nhìn nàng một cái liền nhìn thấy hành động của nàng rõ ràng là né tránh, trong lòng như bị một cây châm đâm vào một lỗ nhỏ, nhìn không thấy nhưng lại đau âm ỉ.

Hắn bỗng như tan ra, suy sụp buông tay Cận Liễu Liễu, tự giễu nở nụ cười, ngồi xuống chiếc giường đơn sơ kia.

Thành thực trong lòng mà nói, thời gian này mỗi ngày của hắn đều giống như đang bị dày vò trong hỏa lò.

Dọc đường đi, bọn hắn đều cố gắng giữ liên lạc với kinh thành, hắn biết thái tử và tam hoàng tử đã đấu với nhau tới bụi, mà phụ thân đang phải chịu tai ương trong ngục. Trừ phi thái tử có thể giành thắng lợi trong cuộc đấu này, bằng không phụ thân cùng các vị đại thần bị vu tội, một kẻ cũng đừng mong sống đi ra.

Hắn bị phụ thân nhốt ở trong viện mười năm. Hắn trừ bỏ lý luận suông bên ngoài, đối với việc chân chính tranh đoạt trong triều hắn cũng không hiểu biết bao nhiêu. Hiện tại hắn đi kinh thành, kỳ thật trong lòng cũng không có nhiều hi vọng lắm. Có thể dùng tiền tài cầu người cứu phụ thân ra ngoài cơ hồ chỉ là một tia hi vọng xa vời.

Hắn biết phụ thân trong tình huống tệ nhất là sẽ bị xử tử, ít nhất cũng có thể gặp được phụ thân lần cuối. Nhưng là gặp xong thì sẽ thế nào? Đương kim thánh thượng không phải là thánh minh quân chủ gì, nhưng cũng không phải là Hạ Kiệt Thương Trụ*, hắn sẽ không liên lụy đến gia quyến tội thần.

hạ kiệt thương trụ*:

Nhưng còn tam hoàng tử thì sao? Vì phòng ngừa con cháu nhóm thần tử bị hàm oan tìm hắn báo thù, chuyện thứ nhất tam hoàng tử sẽ làm chính là sau lưng đuổi cùng giết tận. Kỳ thật, Lê Tuyền nói không sai, hắn có thể tự mình chịu chết, bởi vì đó là cha hắn, đây là số mệnh, trốn không thoát. Nhưng Cận Liễu Liễu vì sao lại phải chịu chết cùng người Cổ gia bọn họ?

Đúng vậy, nàng là tiểu thiếp của hắn, sinh ra là người nhà hắn, chết cũng là ma nhà hắn. Nhưng nàng mới mười lăm tuổi, ngây thơ không hiểu chuyện. Vì tiền thuốc của phụ thân mà bị bán đến Cổ gia làm tiểu thiếp, còn là vì hắn xưng hi. Nhưng Cổ Vưu Chấn hắn có gì cần nàng xưng hi?

Nếu không phải trước đây cha hắn bắt hắn giả bệnh, hắn căn bản sẽ không nạp hai tiểu thiếp xưng hi. Hắn cùng Cận Liễu Liễu đến già cũng không nhận thức. Nhưng Cận Liễu Liễu vẫn vào nhà hắn, ngốc ngốc hồ hồ làm tiểu thiếp của hắn, còn bị cha nàng giáo huấn muốn nàng báo ơn.

Nàng vào Cổ gia chưa được mấy tháng, bọn họ cũng chưa phải là vợ chồng thực sự, nàng cũng chưa có được mấy ngày lành. Hắn biết Lý thị ngầm tra tấn, khi dễ nàng. Tuy rằng sau khi phát hiện hắn có ngăn lại, nhưng vẫn làm cho nàng sợ hãi.

Hắn hi vọng vô thường vốn không ảnh hưởng đến toàn cục. Nhưng sau khi Cận Liễu Liễu chịu đủ tra tấn lại phải đối mặt với vẻ thờ ơ của hắn, chỉ như là xát thêm muối vào miệng vết thương của nàng. Lê Tuyền nói đúng, khi bọn hắn đến kinh thành, nếu thái tử thật sự thất thế, cha hắn bị xử tử. Hắn ngay cả chính mình cũng không bảo hộ được, làm sao nói đến bảo hộ nàng chu toàn.

Cổ Vưu Chấn nhìn Cận Liễu Liễu, tự nói trong lòng: Thả nàng đi thôi, một tiểu nha đầu lừa đảo còn chưa có lớn, giữ ở bên người chỉ thêm trói buộc. Cũng không biết nói vì sao, có chỗ nào đó trong lòng hắn như bị mèo cào. Chỉ cần nghĩ đến Cận Liễu Liễu sẽ rời khỏi hắn, tương lai còn có thể được nam nhân khác ôm ấp, hắn liền cảm thấy toàn thân đều không thoải mái.

Thời gian này thân thể hắn quá mệt mỏi, tâm cũng mệt. Cho nên hắn không thể lý giải được loại tâm tình này. Nhưng hắn biết một sự kiện, hắn tuyệt đối không muốn Cận Liễu Liễu gặp chuyện không may.

Cận Liễu Liễu đứng bên giường nhìn sắc mặt Cổ Vưu Chấn vô cùng u ám, rốt cục cẩn thận mở miệng: “Phu quân, người đừng nóng giận, Tuyền ca ca không phải cố ý chọc tức người.”

Cổ Vưu Chấn giương mắt nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên một ý cười giễu cợt: “Gia không tức giận.”

“Nga” Cận Liễu Liễu lên tiếng không dám nói thêm nữa.

Cổ Vưu Chấn nhẹ nhàng hỏi: “Người sợ gia sao?”

Cận Liễu Liễu cả kinh, theo bản năng giật mình một cái: “Không, không có.”

“Người không cần lừa gia, gia đã sớm nhìn ra.”

“Ta, ta thật sự không có. Phu quân không phải người xấu.”

“Nhưng người vẫn sợ ta.”

Cận Liễu Liễu không nói, nàng quả thật là sợ hắn.

Cho dù dọc theo đường đi hắn không có đánh nàng, mắng nàng. Cho dù dọc theo đường đi, nàng thừa nhận Cổ Vưu Chấn đối đãi với nàng tốt lắm. Nhưng không biết vì sao, nàng nhìn hắn vẫn rất sợ hãi, đặc biệt là ở thời điểm hắn nhìn mặt nhú mày.

Cổ Vưu Chấn nhẹ nhàng thở dài, đến ngay cả Cận Liễu Liễu đứng ở bên cạnh cũng không nghe thấy. Hắn đứng lên, bước một bước đến trước mặt nàng, thân thủ ôm lấy nàng, lấy tay xoa xoa đầu nàng: “Gia cũng không ăn người, người sợ cái gì?”

Sau đó hắn buông tay ra, cười nói: “Gia đi ra ngoài một chút, người ngủ trước đi, không cần chờ gia.”

“Vâng.” Cận Liễu Liễu đáp ứng. Sau đó nhìn theo bóng Cổ Vưu Chấn đi ra khỏi phòng. Cổ Vưu Chấn đi ra khỏi phòng nhưng không đến phòng Ngọc Trúc, mà trực tiếp đi lên tầng trên, đi đến cửa phòng Lê Tuyền.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Lê Tuyền vừa nằm xuống lại xoay người ngồi dậy.

“Ai?”

“Lê trại chủ là ta.”

Trên mặt Lê Tuyền viết rõ ràng hai chữ kinh ngạc. Hắn thậm chí sững sốt một chút rồi mới xoay người, mặc ngoại bào rồi mới mở cửa phòng.

“Có chuyện gì sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt Lê Tuyền có ý đề phòng, Cổ Vưu Chấn trào phúng nở nụ cười nhạt, nói:

“Lê trại chủ không cần lo lắng, ta không phải tới tìm người cãi nhau.”

“Vậy Cổ huynh là...?”

“Có thể vào trong rồi nói không?”

Lê Tuyền cười: “Có thể, có thể, Cổ huynh mời vào. Bất quá nơi này ta không có trà ngon, nếu không chê, ta chỉ còn chút nước sôi.”

Cổ Vưu Chấn đi vào, cũng không khiêm nhượng ngồi xuống cạnh bàn, bưng chén nước sôi Lê Tuyền vừa rót cho hắn. Nói là nước sôi, nhưng kỳ thật đã sớm lạnh ngắt, chỉ còn hơi chút độ ấm.

Lê Tuyền cũng uống một ly, hỏi: “Cổ huynh tới cửa, có chuyện gì muốn nói?”

“Là ta muốn cùng Lê trại chủ nói một chút chuyện của Liễu Liễu.”

Lê Tuyền gãi gãi gáy: “Kỳ thật ta cũng muốn tìm Cổ huynh nói chuyện này, hành động vừa rồi của ta quả thật cũng có chút đường đột. Liễu Liễu hiện tại là tiểu thiếp của Cổ huynh, ta nên chú ý đúng mực mới phải. Cổ huynh xin yên tâm. Sau này chắc chắn ta sẽ chú ý đến ngôn hành cử chỉ, nhớ kỹ thân phận mình.”

“Lê trại chủ không cần như thế, làm phu quân Liễu Liễu ta so với Lê trại chủ còn hiểu biết tính nết nàng hơn. Theo ta thấy, Liễu Liễu đối với Lê trại chủ chỉ có tình huynh muội bình thường. Về phần Lê trại chủ, ta cũng không muốn đoán mò. Bất quá ta lên đây, cũng là muốn tìm trại chủ nói chuyện này.”

“Đó là chuyện gì? Nếu bảo ta không cần đi theo các người lên kinh, bảo hộ chu toàn, xin thứ cho tiểu đệ không thể tuân mệnh.”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười: “Hoàn toàn không phải. Ta tới đây đúng là hi vọng Lê trại chủ có thể cùng chúng ta lên kinh.”

“Cái gì?”

“Lê trại chủ không cần kinh ngạc như thế, lời người vừa nói tuy rằng vô lễ, nhưng cũng không phải không có đạo lý. Ta hi vọng sau này đến kinh thành, Lê trại chủ có thể theo như lời người vừa nói. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, đại sự Cổ gia ta có chuyện gì không ổn, người có thể mang Liễu Liễu rời khỏi kinh thành.”

“Ta đương nhiên là không có vấn đề, nhưng mà Cổ huynh! Liễu Liễu dù sao cũng là tiểu thiếp của người, người thật sự yên tâm để ta mang nàng rời đi sao?”

“Nếu thật là mang nàng rời đi, đi đến Hắc Phong trại, ta thật sự không thể đáp ứng. ta biết Lê trại chủ có bao nhiêu tâm tư...”

“Cổ huynh đừng hiểu lầm, ta đúng là chỉ coi Liễu Liễu là muội muội ruột của mình thôi.” Lê Tuyền lập tức nói.

Cổ Vũ Chấn trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng nói: “Lê trại chủ không cần khẩn trương, nếu thật sự ở kinh thành xảy ra chuyện, ta đến lúc đó chỉ là một người chết. Liễu Liễu cho dù là tiểu thiếp của ta, nhưng phu quân đã chết, nàng muốn tái giá cũng không đáng trách. Nếu thật sự không phải không còn cách nào khác, ta cũng tuyệt đối không tìm Lê trại chủ. Chỉ cần Liễu Liễu có thể bình an rời đi, ta cũng có thể bỏ xuống bất an trong lòng.”

“Cổ huynh, tuy rằng ta không hiểu nhiều lắm về chuyện của lệnh tôn, nhưng cát nhân đều có thiên tướng, Cổ huynh không cần lo lắng.”

Cổ Vũ Chấn lại cười, nhưng lần này là cười ha ha: “Đa tạ Lê trại chủ an ủi, bất quá sự tình sẽ như thế nào ta cũng vô phương đoán trước. Chỉ hi vọng Lê trại chủ có thể đáp ứng ta, nếu thật sự có chuyện không hay xảy ra người sẽ đem Liễu Liễu bình an rời khỏi kinh thành.”

“Đương nhiên, cho dù Cổ huynh không nói ra, ta cũng phải làm như vậy.”

Lê Tuyền vốn vừa rời tức giận Cổ Vũ Chấn có vẻ không lo lắng cho Cận Liễu Liễu. Nhưng thấy hắn tự đến năn nỉ mình trong tương lai nếu có chuyện không hay thì đem Cận Liễu Liễu đi, trong lòng cư nhiên lại cảm thấy ngượng ngùng.

Hắn xem ra Cổ Vũ Chấn đối với Cận Liễu Liễu cũng không phải vô tình. Bằng không, với thân phận và gia thế của Cổ Vũ Chấn cũng không cần phải đến năn nỉ một thủ lĩnh sơn tặc như hắn.

Nếu Cổ Vũ Chấn thật tâm với nàng, hắn làm sao có thể đem nàng đi.

Lê Tuyền “hô” một tiếng đứng lên, vẻ mặt kích động: “Cổ huynh, người võ nghệ bất phàm, cho dù ở kinh thành thật sự xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ ổn thỏa che chở người rời khỏi kinh thành.”

“Đa tạ hảo ý của Lê trại chủ. Tuy vậy, ta thoát được một lần, cũng trốn không thoát được mười lần, chỉ làm nàng phải theo ta lang bạt giang hồ, khi nào mới được yên ổn? Nhưng nếu nàng đi theo Lê trại chủ, về sau nàng với Cổ Vũ Chấn ta không liên quan, nàng mới không gặp nguy hiểm. Nàng bất quá chỉ là một tiểu nha đầu ngây thơ, cái gì cũng không hiểu, làm gì phải theo ta chịu chết? Lê trại chủ, nếu người không tiện tương trợ, ta đây đi tìm người khác vậy.”

Cổ Vũ Chấn ra vẻ chuẩn bị đứng dậy rời đi, Lê Tuyền nhanh chóng ngăn hắn lại nói: “Chậm đã, ta có nói không tiện tương trợ khi nào? Ta chỉ sợ là đến lúc đó Liễu Liễu không chịu bỏ lại Cổ huynh một mình đào tẩu thôi.”

“Nếu nha đầu ngốc đó vẫn nhớ kỹ lời cha nàng nói, đến lúc đó đúng thật là có khả năng này. Bằng không giờ này ta sẽ không tìm Lê trại chủ mà trực tiếp kêu nàng về nhà đi.”

“Vậy...”

“Nếu thật sự xảy ra chuyện, Lê trại chủ chỉ cần để ý mang Liễu Liễu đi, cái gì cũng không cần nói. Đợi cho đến nơi an toàn, lại nói với nàng ta không cần nàng nữa.”

“Cổ huynh.”

“Lê trại chủ vẫn không chịu đáp ứng?”

“Ta đáp ứng người!”

“Được, Lê trại chủ, quả nhiên là trang nam tử.” Cổ Vũ Chấn lại nói: “Bất quá, ta vẫn có điều muốn nói.”

“Cổ huynh! mời nói.”

“Sau khi người mang Liễu Liễu rời đi, hãy nghĩ biện pháp đưa nàng về nhà đoàn tụ cùng phụ mẫu nàng. Nếu người vừa ý nàng, hãy cầu thân, sau đó hãy cưới nàng. Liễu Liễu tuy là thiếp thất của ta, nhưng nàng rất cục cựa cũng từng tiến vào cửa nhà ta, không thể tái giá không minh bạch như vậy. Bằng không, ta không có cách nào cho phụ mẫu nàng một cái công đạo được.”

“Được, ta chắc chắn sẽ an bài thỏa đáng, Cổ huynh cứ yên tâm.”

Cổ Vũ Chấn sau khi lo liệu xong chuyện của Cận Liễu Liễu, trong lòng nhẹ nhàng như bỏ xuống được tảng đá nặng. Nhưng đồng thời, một nỗi phiền muộn vô cớ cứ lớn lên trong lòng hắn.

Vì thế, đoàn người Cổ Vũ Chấn có thêm Lê Tuyền cùng nhau tiếp tục ra đi, mấy ngày nữa sẽ đến kinh thành. Hôm nay, bởi vì con đường nhỏ bọn họ đi qua bị một tảng đá chắn đường, phải đi đường vòng nên không đến kịp trấn nhỏ kế tiếp nghỉ tạm.

Mắt thấy mặt trời đã sắp xuống núi, nơi này trước không thôn, sau không quán trọ, đi đường ban đêm lại sợ không an toàn. Vì thế đoàn người quyết định ăn ngủ ngay tại chỗ.

Vài thị vệ đi tìm củ khô về làm tạm một cái lán nhỏ, lại đốt một đồng lửa to, đến cái suối gần đó gánh nước về.

Cận Liễu Liễu lấy chiếc chậu nhỏ trên xe ngựa đổ nước vào rồi đặt ở bên cạnh đồng lửa cho nước từ từ nóng lên.

Trong hành lý của bọn họ có một ít điểm tâm và lương khô. Lê Tuyền lại không biết dùng cách gì cư nhiên đi sâu vào trong rừng bắt về một con chim trĩ, lại còn bắt dưới suối được mấy con cá, dùng một sợi dây rừng buộc chúng vào cùng một chỗ, vinh quang chiến thắng trở về.

Cận Liễu Liễu thấy Lê Tuyền thắng lợi trở về, lập tức hưng phấn chạy vội qua: “Tuyền ca ca người làm thế nào bắt được? Lần sau nhớ dạy ta nha. Trước kia cùng lắm ta chỉ bắt được mấy con cá, chưa bao giờ bắt được chim trĩ cả.”

Lê Tuyền cười đắc ý nói: “Được, có cơ hội sẽ dạy cho người. Bất quá, sau này sợ là người sẽ không có cơ hội lên núi bắt chim trĩ.”

Đã nhiều ngày bọn họ cùng nhau hành tẩu, bởi vì thái độ của Cổ Vũ Chấn cải biến, Lê Tuyền cũng cùng Cận Liễu Liễu hàn huyên rất nhiều, cũng biết cuộc sống ở nhà nàng khổ không ít.

Cận Liễu Liễu tiếp nhận chim trĩ, vẻ mặt nghi hoặc: “Vì sao về sau ta không có cơ hội đi bắt chim trĩ?”

“Nha đầu ngốc này, người có phu quân ở đây, muốn ăn gì tất nhiên sẽ có hạ nhân đi làm, sao đến phiên người tự mình động thủ?”

Cận Liễu Liễu không đợi hắn nói xong, đã cầm chim trĩ cùng mấy con cá chạy về phía con suối nhỏ cách đó không xa.

Ngọc Trúc đang cùng Cổ Vũ Chấn thương lượng công chuyện, thấy Cận Liễu Liễu chạy tới bên dòng suối, lập tức nói: “Tam thiếu phu nhân, những chuyện này để ta làm là được, người mau bỏ đó đi.”

Cận Liễu Liễu đã rất lâu không được chạy nhảy ở nơi thôn dã, trong lòng đã sớm cao hứng không thôi. Vì thế vừa chạy vừa quay đầu cười nói: “Ta làm là được, ta làm mấy thứ này là giỏi nhất đó.”

Nàng đã mượn Cổ Uy một chiếc dao nhỏ, đem chim trĩ cùng mấy con cá nhỏ làm sạch sẽ. Sau đó, chọn một nhánh cây sạch sẽ xuyên qua, chim trĩ đặt ngay trên ngọn lửa nướng, còn mấy con cá thì gác bên cạnh.

Một lát sau, một mùi thơm nhẹ nhàng bay lên, Lê Tuyền bước qua nói: “Liễu Liễu, người đúng là lợi hại.”

“Đó là đương nhiên, ta thường xuyên cùng A Bảo ra sông bắt cá. Sau đó nướng ăn ngay cạnh bờ sông, rất thơm.”

Nghe thấy tiếng nàng, Cổ Vưu Chấn sau khi thương lượng xong với Ngọc Trúc liền đi qua, thân thủ vỗ nhẹ lên đầu nàng: “Nhìn người bộ dáng tham ăn, chẳng lẽ dọc đường đi gia không cho người ăn no?”

Cận Liễu Liễu cười tươi như hoa: “Làm sao có thể? Dọc đường ta được ăn rất nhiều thứ lạ trước đây chưa từng nếm qua, học thêm được rất nhiều điều. Tuy nhiên, nướng cá bên ngoài như thế này rất lâu rồi ta chưa được làm, như bây giờ lại nhớ tới lúc trước ở nhà. Phu quân, khi nào chín, ta cho người nếm thử trước, thực sự rất thơm.”

Cổ Vưu Chấn thấy trong đôi mắt to trong suốt của nàng tràn đầy ý cười, nhin không được nhéo nhéo hai má của nàng:

“Nuôi một con mèo tham ăn như người, ta xem phụ mẫu người cũng rất vất vả.”

Cận Liễu Liễu cười “khanh khách” né tránh, Lê Tuyền ở một bên nhìn thấy mặc dù có chút không thoải mái. Nhưng chỉ cần nhớ tới việc Cổ Vưu Chấn có thể gặp chuyện không may, chút ghen tuông kia cũng đè ép đi xuống, một mình chậm rãi đi ra chỗ khác. Ngọc Trúc cũng đã biết ước định của Cổ Vưu Chấn với Lê Tuyền, nhìn thấy Lê Tuyền đi ra ngoài cũng nhìn hẩn cười.

Bên cạnh đồng lửa chỉ còn Cổ Vưu Chấn và Cận Liễu Liễu, hai người vừa cười đùa, vừa chú ý đến chim trĩ và cá nướng đã muốn vàng rộm.

Cận Liễu Liễu bởi vì cao hứng miệng còn khe khẽ hát một khúc nhạc Giang Nam. Cổ Vưu Chấn cẩn thận nghe xong, là khúc hát hái trà. Thanh âm của nàng kiều kiều thanh thoát, lại vẫn còn vài phần trẻ con, quả nhiên là thanh thúy, dễ nghe.

Cổ Vưu Chấn lẳng lẳng nhìn nàng, nhìn khuôn mặt nàng bị ngọn lửa làm cho phiem hồng, nhìn đôi mắt to xinh đẹp của nàng, nhìn cái miệng anh đào nhỏ nhắn khép mở, ánh mắt cũng càng thêm ôn nhu.

Ngọc Trúc, Lê Tuyền cùng vài thị vệ đã sớm lùi ra xa sợ phá hủy bầu không khí thân mật giữa hai người. Cổ Vưu Chấn đang nghe đến mê mẩn, tiếng ca đột nhiên im bật, chỉ thấy Cận Liễu Liễu thu hai tay lại, gắt gao ôm bụng, vẻ mặt thống khổ.

Cổ Vưu Chấn nhất thời sợ cuống lên, hẩn lập tức ôm chầm nàng, khẩn trương hỏi: “Liễu Liễu, người làm sao vậy? Có phải hay không có cái kia, cái kia, nguyệt tín?”

Cận Liễu Liễu ủy khuất mân mê cái miệng nhỏ nhắn: “Ta muốn, ta muốn đi vệ sinh.”

Cổ Vưu Chấn thở mạnh một hơi, cả khuôn mặt đều run rẩy, hẩn đem nàng đẩy sang bên cạnh: “Đau bụng thì đi đi! Kêu đau khiến gia lo lắng.”

Nói xong lại thầm mắng trong lòng: Đúng là vật nhỏ không hiểu phong tình!

Cận Liễu Liễu vỗ vỗ mông đứng lên, lên xe ngựa tìm ra vài miếng giấy bản. Nhưng khi nhìn xung quanh tối đen như mực, ôm bụng trở lại bên người Cổ Vưu Chấn.

“Không muốn đi vệ sinh sao? Như thế nào đã trở lại?” Mặt Cổ Vưu Chấn đã sớm đen như bầu trời xung quanh.

“Phu quân, ta sợ.”

Cổ Vưu Chấn lại cố gắng nhin thở mạnh một hơi.

“Người sợ hãi, nói với gia làm gì?”

“Ta, ta không dám một mình đi sang bên kia.” Nàng gắt gao ôm bụng, hiển nhiên là đã không muốn chịu được.

Khuôn mặt tuần tú của Cổ Vưu Chấn lại bắt đầu run rẩy không thôi, hơn nữa lại càng nắn nhúm đến lợi hại.

Làm cái gì?

Chẳng lẽ muốn Cổ Vưu Chấn hẩn bởi Cận Liễu Liễu đi sang bên kia đi vệ sinh? (meott :ca thông minh thật, đoán đúng rồi!)

Thấy sắc mặt Cổ Vưu Chấn ngày càng khó coi, Cận Liễu Liễu lại nói: “Phu quân, ta gọi Tuyền ca ca theo giúp ta được không?”

Vừa dứt lời, mặt Cổ Vưu Chấn lập tức thôi không nhăn lại nữa. Hắn lập tức rút từ trong đồng lửa ra một nhánh cây đang cháy, nắm chặt tay Cận Liễu Liễu đi đến bụi cây bên kia: “Mau lên một chút! Gia không nhẫn nại chờ người lâu đâu!” (ca chờ không lâu đâu, chỉ chờ chị ... xong thì ca dẫn về!)

28. Chương 28: Tình Không Hạ Ôn Nhu

Cổ Vưu Chấn lôi kéo Cận Liễu Liễu đi đến bên cánh rừng kia, đem cành củi đang cháy cầm xuống một mô đất, hung tợn kêu Cận Liễu Liễu mau một chút. Sau đó lại tự mình đi ra một chỗ gần đó, đứng chờ nàng giải quyết xong.

Trong lòng hắn vẫn đang còn bùng cháy, Cận Liễu Liễu này thật sự là một cái túi da, một chút phong tình cũng không hiểu, còn tuyệt không biết ở trước mặt phu quân cái gì nên nói cái gì không nên nói.

Chuyện này nếu xảy ra ở trên người nhị thiếu phu nhân, chỉ sợ nàng trước tiên cố ý nói với hắn muốn đi rửa tay, sau đó lặng lẽ một mình đi ra chỗ khác giải quyết tốt lắm rồi trở về, một chút dấu vết cũng sẽ không để cho hắn phát hiện.

Nhưng Cận Liễu Liễu này thì ngược lại, liền tự nhiên rõ ràng nói với hắn muốn đi “phương tiện” như vậy. Chẳng có chút bộ dáng nữ nhân nào cả!

Nghĩ vậy, hắn tiếp tục thở dài, Cận Liễu Liễu không hiểu chuyện, lại không có hương vị nữ nhi, nhưng là hắn cố tình thích cùng nàng ở cùng một chỗ, nhìn nàng trong lòng hắn liền cao hứng.

Tựa như hiện tại, tuy rằng hắn quả thật rất tức giận, cũng thật là thực bất mãn, cũng vẫn ngoan ngoãn đứng ở cánh rừng bên ngoài cùng nàng.

Cổ Vưu Chấn thở dài nặng nề, còn phối hợp nặng nề mà lắc lắc đầu, trong lòng nghĩ: Cổ Vưu Chấn ta thanh danh một thời, không muốn tại đây sông nhỏ câu lý lật thuyền.

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn bỗng nhiên cả kinh.

Sao lại thế này?

Hắn phiền cái gì thuyền?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này hắn nhìn nàng liền thấy trong lòng phiền muộn, là vì, là vì kỳ... thật trong lòng hắn có nàng? Luyến tiếc nàng?

Trong đầu chợt xông ra ý niệm này, Cổ Vưu Chấn chỉ cảm thấy như giữa trời nắng bị sét đánh, ngay cả thân mình đều lay động theo.

Trời ạ! Điều này sao có thể?

Tuyệt đối không có khả năng!

Cổ Vưu Chấn hắn tuyệt đối sẽ không đối với kẻ ngốc hồ đồ không hiểu chuyện tiểu nha đầu này động tâm!

Tuyệt đối không có khả năng!

Hắn trăm nghìn lần thiết lắc lắc đầu, nhưng trong lòng lại tuyệt không kiên định bắt đầu hoài nghi.

Không đợi tâm tư hắn hoạt động xong, chỉ thấy Cận Liễu Liễu cầm nhánh cây đi ra, rụt rè kêu hắn: “Phu quân, ta tốt lắm.”

Cổ Vưu Chấn lập tức dài mặt ra, thanh âm cũng hung tợn: “nhanh nhanh đi trở lại ngay! Người không muốn ăn cơm sao?”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu, vui vẻ chạy đến dòng suối nhỏ rửa tay, sau đó vui vẻ chạy về bên cạnh đồng lửa.

Một đám người đều đã ngồi vây quanh đồng lửa. Mọi người vì nhường chỗ cho Cổ Vưu Chấn và Cận Liễu Liễu nên đã nhóm hai đồng lửa khác ở cạnh xe ngựa nướng vài cái bánh ăn. Ngọc Trúc gọi bọn họ lại gần lán bọn họ cũng không đến.

Chim trĩ đã được nướng chín, bóng loáng cực kỳ mê người, mấy con cá kia cũng nướng thơm ngào ngạt ứa ra nhiệt khí, nhìn đã muốn chảy nước miếng.

Bọn họ người người đều biết mới vừa rồi Cổ Vưu Chấn bởi Cận Liễu Liễu phương tiện, nhưng mọi người đều làm bộ như không biết, chỉ lo khen ngợi chim trĩ cùng cá rất thơm.

Cổ Vưu Chấn sắc mặt có chút biến thành màu đen, nhưng nếu mọi người đều làm bộ như không biết, hẳn cũng cường giả không biết.

Lê Tuyền đem chim trĩ nướng gỡ ra, lấy từ trong lòng ra một thanh chủy thủ, nhanh và gọn đem chim trĩ cắt thành mấy phần, sau đó cầm một cái đũa đưa cho Cổ Vưu Chấn: “Cổ huynh, mời.”

Cổ Vưu Chấn không có khách khí khiêm nhượng mà chỉ nói lời cảm tạ một tiếng rồi tiếp lấy.

Lê Tuyền lại đem một cái đũa khác đưa cho Cận Liễu Liễu, nàng tiếp nhận, còn nói: “Tuyền ca ca, người cũng ăn đi.”

“Ta không thích ăn đũa, người ăn đi.”

Nhất thời mỗi người đều phân hết con chim trĩ, mấy con cá kia cũng bị cắt ra, mỗi người một nửa.

Có lẽ là thức quá muộn, thân thể mệt mỏi, lại rất đói bụng, Cổ Vưu Chấn cư nhiên cảm thấy chim trĩ nướng cùng cá nướng gì đó mỹ vị vô cùng. Tuy rằng không có uối, nhưng cũng ngon đến nỗi thiếu chút nữa cắn phải lưỡi.

Cận Liễu Liễu nhìn thoáng qua Cổ Vưu Chấn một cái, thấy hắn phi thường đang thưởng thức hương vị ngọt ngào, nàng cũng ngọt ngào cười: “Phu quân, ta chưa nói sai, mấy thứ này nướng xong ăn rất ngon.”

Cổ Vưu Chấn có chút ngượng ngùng dừng lại nhắm nuốt: “người nói nhiều quá, nhanh ăn đi, ăn sớm một chút rồi nghỉ ngơi.”

Ngọc Trúc lại tiếp lời nói: “Mấy thứ này tuy rằng đều là thức ăn bình thường, nhưng chế biến đơn giản thế này thật lúc đầu không để ý, không nghĩ tới hương vị lại tốt như vậy.”

Lê Tuyền nở nụ cười: “Các người đây là mới ăn lần đầu, ta có một lần cùng vài huynh đệ đi lên núi bắt được một con cọ hay bắt người. Tại núi Hắc Phong kia mai phục ước chừng năm ngày, mỗi ngày đều ăn mấy thứ này, ăn đến nỗi lưỡi cũng phải chịu khổ. Mỗi ngày ăn cái này, các người sẽ không thấy ngon như vậy.”

Cận Liễu Liễu lại xen mồm nói: “Ai nói? Ta thời điểm trước kia ở nhà, nếu có thể mỗi ngày đều được ăn mấy thứ này, ta đây đến ngủ cũng phải cười. Có một hồi hạn hán, ở cái đập đầu thôn chúng ta vĩ khẩu rất lợi hại, mỗi ngày đều có không ít cá bị mắc cạn. Ta cùng A Bảo mỗi ngày đều đi bắt cá. Mỗi lần ít nhất đều bắt được một sọt nhỏ. Trước hết nhóm lửa cạnh đường nướng cá tươi, ăn xong rồi mới về nhà. Trở về đến nhà, mẫu thân ta lại đem cá nướng ăn. Mỗi ngày đều thật vui vẻ, ta thực ước gì mỗi ngày đều được như vậy.”

Lê Tuyền cười ha ha: “Người từ giờ theo Cổ huynh, chẳng lẽ ăn không tốt? Bọn họ là nhà giàu, chẳng lẽ không đúng mỗi ngày thịt cá nuôi người?”

“Ngô, đó cũng là thật a.” Cận Liễu Liễu gật gật đầu, còn nói: “Bất quá, ta vẫn là thích nướng ăn như vậy nhất.”

Thấy nàng nói thiên chân khả ái, chẳng những Lê Tuyền nở nụ cười, ngay cả Ngọc Trúc đều nở nụ cười theo. Chỉ có Cổ Vưu Chấn một người tựa hồ như có nhiều tâm sự, không nói lời nào, cũng không có biểu tình.

Ngọc Trúc cùng Lê Tuyền còn tưởng rằng Cổ Vưu Chấn là đang lo lắng đến chuyện về sau ở kinh thành, cũng không nói gì thêm, tiếp tục cùng Cận Liễu Liễu tùy tiện hàn huyên vài câu.

Nhất thời, ấm trà Cận Liễu Liễu đặt ở cạnh đồng lửa lúc trước đã muốn nấu sôi. Ngọc Trúc dùng một cành cây nhấc ấm trà ra, bọc khăn thật dày thật cẩn thận rót trà ra chén đưa ổi người một chén.

Trà ngon, chim trĩ, cá nướng, bánh bao trắng hơi khô cứng, tương dưa chuột mới mua hai ngày trước, còn có một hộp điểm tâm tinh tế nhỏ do Cận Liễu Liễu cống hiến. Một đám người ăn cảm thấy mỹ mãn, mọi người đều ngồi xuất thần cạnh đồng lửa, không muốn nhúc nhích.

Qua một hồi lâu, Ngọc Trúc nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia, người cùng tam thiếu phu nhân đi lên xe ngựa nghỉ tạm đi. Ta cùng bọn Cổ Uy thay phiên gác đêm, người không cần lo lắng. Đại ca đánh xe ngày mai phải đánh xe, nên hãy để cho bọn họ đi nghỉ ngơi.”

Quay đầu, hắn lại nói với Lê Tuyền: “Lê công tử cũng thỉnh đi trên xe chúng ta chấp nhận một đêm.”

Vì tránh cho phiền toái không cần thiết, hiện tại bọn họ đều gọi Lê Tuyền làm “Lê công tử” .

Lê Tuyền hì hì cười nói: “Ta thân cường thể tráng , khi ra ngoài ngược lại ngủ không tốt. Không bằng các người đều đi nghỉ ngơi, ta đến gác đêm là tốt rồi.”

“Như vậy sao được? Lê công tử là khách nhân, người đi nghỉ tạm mới hợp lẽ.”

“Được rồi, được rồi, đừng tranh . Ta xem như vậy tốt lắm, ta và các người vài thay phiên gác đêm, Cổ huynh liền cùng Liễu Liễu hảo hảo đi ngủ một giấc.”

Bàn tay to của Lê Tuyền như vậy vung lên, vì thế quyết định như vậy.

Đồng lửa bị đốt cháy to thêm một ít, xe ngựa đỗ ở gần chỗ đồng lửa, có thể cảm thấy nhiệt khí ấm áp dễ chịu.

Bên trong xe không gian rất lớn, Cận Liễu Liễu đi trên xe ngựa trước đem cái bàn nhỏ chuyển sang bên cạnh, sau đó xuất thân cùng chăn bông trắng đã dùng ở trong góc, thả trải trên sàn xe, chăn bông là vật phẩm để cho hai người bọn họ chống lạnh đêm nay.

Trải xong chỗ nằm đơn giản, Cận Liễu Liễu vươn đầu, gọi một tiếng: “Phu quân, vào ngủ đi.”

Cổ Vưu Chấn cùng Ngọc Trúc đàm đạo vài câu, không ngoài việc dặn bọn hắn cẩn thận. Mặt khác chú ý phòng lạnh, liền nhảy lên xe ngựa, đi vào trong xe, xoay người buông màn xe xuống, đóng cửa xe.

Thấy Cận Liễu Liễu muốn thoát y phục bên ngoài ra, Cổ Vưu Chấn nói: “Bên ngoài rất lạnh, cứ mặc áo ngoài ngủ đi.”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu: “Vâng, cảm ơn phu quân nhắc nhở.”

” Cảm tạ cái gì? Gia là sợ người nếu gặp lạnh bị bệnh, lãng phí ngân lượng chữa bệnh thì không nói, còn có thể chậm trễ thời gian đi đường!”

“Nga.” Cận Liễu Liễu hiện tại có thói quen chỉ cần nghe được Cổ Vưu Chấn hung tợn nói chuyện với nàng, nàng sẽ cúi đầu “Nga” một tiếng, ra vẻ tập mãi thành thói quen.

Vì thế hai người nằm xuống, đắp chăn bông, bên trên lại bỏ thêm áo choàng da chồn bạc của Cận Liễu Liễu, thế nên tuyệt không lạnh.

Cận Liễu Liễu vừa nằm xuống không bao lâu liền ngủ say, Cổ Vưu Chấn suy nghĩ tâm sự trong chốc lát, cũng đã ngủ.

Bên ngoài đồng lửa hãy còn cháy thực lớn, mấy người Ngọc Trúc mỗi một canh giờ đều thay đổi người.

Ngủ thẳng đến sau nửa đêm, Cổ Vưu Chấn lại đi ra ngoài, đi xuống xe ngựa, thấy Cổ Vô gác đêm ngồi cạnh đồng lửa nâng cằm đang ngủ say.

Hắn không có đánh thức Cổ Vô, giải quyết xong, rửa tay lại tới cạnh xe ngựa, cũng không tiến trong xe ngựa, chỉ ngồi trên cang xe thượng chăm chăm ngắm đầu nhìn bầu trời.

Trên trời có rất nhiều sao, một vầng trăng cong soi sáng lộ vẻ tà tà.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến: sắp đến lễ mừng năm mới.

Nhớ lại trước đây, Cổ gia bọn họ đã sớm quét tước sạch sẽ, nơi nơi giăng đèn kết hoa chuẩn bị lễ mừng năm mới. Nhưng năm nay, hẳn lại mang theo vài người trên đường bôn ba, hướng đến địa phương sinh tử chưa biết.

Hắn nhất thời có chút thốn thức, lơ đãng thở dài một tiếng.

Cận Liễu Liễu vốn là ngủ mơ mơ màng màng, Cổ Vưu Chấn động thân đi ra ngoài nàng đã biết, cách một hồi lâu cũng không thấy hắn tiến vào. Lúc này lại nghe ở bên ngoài xe truyền đến một tiếng thở dài, nàng liền tỉnh.

Xoa xoa mắt, nàng cũng ra ngoài xe, thanh âm hàm hàm hồ hồ còn không rõ ràng lắm: “Phu quân, người như thế nào lại ngồi ở chỗ này nha? Người không ngủ được à?”

” Không ngủ được .”

“Nga.” Cận Liễu Liễu gật gật đầu, nhưng cũng đi đến bên người Cổ Vưu Chấn ngồi xuống.

Cổ Vưu Chấn ngăn ra: “Người không ngủ ? Ngày mai người sẽ không có tinh thần đi đường.”

“Ta cùng người, bên ngoài tối lắm à, phu quân ngồi một mình sẽ sợ hãi .”

Cổ Vưu Chấn vừa định nói nàng ngốc nghếch ngu dần, ngẩng đầu đã thấy một đôi mắt to ôn nhu nhìn hắn, dịu ngoan giống chú nai con. Trong lòng nóng lên, vào trong xe lấy áo choàng da chồn bạc của nàng ra khoác lên thân thể nàng.

Cận Liễu Liễu cười ngọt ngào: “Phu quân không lạnh sao? Ta cảm thấy khí lạnh bên ngoài này thật khó chịu.”

“Gia cũng không giống người, chút lạnh như vậy tính cái gì.”

Cận Liễu Liễu gật đầu, vươn tay ra, sờ sờ tay Cổ Vưu Chấn, cảm thấy ấm áp, nàng mới yên tâm.

Cổ Vưu Chấn thấy cử chỉ săn sóc của nàng, vươn tay đem thân mình nho nhỏ của nàng tiến trong lòng, ôm thật chặt .

Một hồi lâu, hai người đều không nói chuyện.

Cận Liễu Liễu cũng học bộ dáng Cổ Vưu Chấn ngẩng đầu nhìn lên trời, trong chốc lát đột nhiên nói: “Phu quân, thật nhiều sao nha.”

“Ân.”

“Phu quân, ánh trăng đẹp quá đâu.”

“Ân.”

“Phu quân, có phải hay không sắp đến lễ mừng năm mới ?”

“Ân. Sắp đến lễ mừng năm mới.”

“Năm nay lễ mừng năm mới, ta liền không kịp ăn bánh trôi của mẫu thân. Không biết cha mẹ bọn họ hiện tại có phải hay không đã làm xong bánh mật cùng bánh dày. Năm nay ta không ở nhà, không hiểu được ai sẽ đến tiễn song cửa sổ nhi.” Nàng nói xong, cứ nhiên còn nhỏ giọng thở dài.

tiễn song cửa sổ nhi đâu*: giống như xông nhà ý

Cổ Vưu Chấn trong lòng tê rần, đem nàng ôm càng chặt: “Người hội tiễn song cửa sổ nhi?”

“Đúng nha, ta cùng Hoa tỷ tỷ trong thôn. Ta sẽ tiễn mười mấy cái. Hàng năm song cửa sổ nhà thím cách vách cũng là để cho ta tiễn . Phu quân, nhà các người song cửa sổ nhi là ai tiễn?”

“Gia thế nào biết được.” lời nói đó là thật, hẳn là đại thiếu gia, làm sao phải quản mấy công việc nhỏ nhặt đó.

“Nga. Năm rồi nếu ở nhà, mỗi ngày đều bề bộn nhiều việc. Hai mươi ba cúng táo quân; hai mươi tư quét dọn nhà cửa; hai mươi lăm làm đậu hủ; hai mươi sáu làm thịt khô; hai mươi bảy đi tập hợp...”

Cận Liễu Liễu bắt đầu nổi lên hát đồng dao dân gian, khi hát xong về mặt nhìn về phương xa, tựa hồ như vậy có thể thấy nhà ở xa.

“Nhà chúng ta rất ít khi có thịt ăn, chỉ có thời điểm lễ mừng năm mới hàng năm, mẫu thân mới có thể đi cắt một miếng thịt trở về, lọc riêng da, mỡ và thịt ra. Mỡ rán thật thơm, chỉ cần nhẹ nhàng dính một chút muối, ta cùng A Bảo, A Bối mỗi lần đều đã cướp ăn. Còn lại đến thịt, nường sẽ băm , cùng rau xanh, củ cải gói bánh trôi ăn.”

Nàng nói xong nói xong, nuốt nước miếng: “Ai, nói xong ta lại thấy hơi đói.”

Cổ Vưu Chấn vừa bực mình, vừa buồn cười, nhin không được néo néo hai má của nàng: “Buổi tối ăn nhiều như vậy, lại đói bụng?”

Cận Liễu Liễu cũng cười: “Phu quân, người năm rồi ở nhà, là làm lễ mừng năm mới như thế nào?”

Cổ Vưu Chấn ngừng một chốc lát, Cận Liễu Liễu nghĩ rằng hắn không muốn nói, lại nghe thấy thanh âm của hắn chậm rãi vang lên.

” Năm rồi lễ mừng năm mới, cùng bình thường cũng không có gì khác cả. Vẫn là cùng Ngọc Trúc, có khác chính là ăn một bàn bữa ăn đoàn viên, hơn nữa còn ăn một chén bánh trôi lớn. Ăn xong rồi ở trong sân nhìn xem pháo hoa hàng năm trong nhà vẫn phóng. Sau đó cùng Ngọc Trúc chơi cờ đón giao thừa. Buổi sáng đầu năm đi phòng chính, bọn hạ nhân sẽ chúc tết ta, ta liền cho bọn hắn hồng bao. Các ngày khác đều vẫn là ở trong sân, bình thường nên như thế nào, liền làm như thế.”

Cổ Vưu Chấn nói hai ba câu liền kể xong mọi chuyện, Cận Liễu Liễu lại nói: “phụ mẫu người, bọn họ không cùng người đón lễ mừng năm mới sao?”

“Phụ mẫu ta luôn luôn ở tại kinh thành, rất ít trở về. Mỗi khi trở về, cũng ở đến lễ mừng năm mới. Trước kia ta luôn cùng tổ mẫu ở nhà, sau khi tổ mẫu rời đi, lễ mừng năm mới chỉ có ta cùng Ngọc Trúc. Tuy nhiên mấy năm trước, mẫu thân ta cũng đi , cha ta hắn cũng là ở kinh thành một mình.”

Cận Liễu Liễu nghe xong hốc mắt đỏ lên: “Phu quân.”

“Người đây là làm chi? Đang hảo hảo, khóc cái gì?”

Trên mặt Cận Liễu Liễu đã muốn chảy xuống hai dòng nước mắt lớn: “Phu quân thật đáng thương.”

Cổ Vưu Chấn trong lòng chợt sững lại, hơn nửa ngày mới nguyện ý thừa nhận, hắn quả thật thực đáng thương. Mười tuổi đầu đã bị nhốt trong sân, chỗ nào cũng không dám đi, chỗ nào cũng không thể đi.

Cha mẹ vẫn không ở bên cạnh, khó khăn lắm mới có tổ mẫu yêu thương mình, lại đi sớm như vậy.

Cận Liễu Liễu nói đúng, hắn quả thật đáng thương!

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cư nhiên hâm mộ Cận Liễu Liễu. Nàng tuy rằng gia cảnh nghèo khó, nhưng là người một nhà ở cùng một chỗ tốt đẹp mỹ mãn.

“Phu quân, người vì sao phải ở trong viện kia giả bệnh?”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười một chút: ” nguyên nhân trong đó hiện nay ta không thể nói cho người biết.”

“Nga.”

Thấy nàng có chút ủy khuất, hắn lại bổ sung nói: “Không phải gia không muốn nói với người, chính là việc này quan hệ trọng đại, người tuổi còn nhỏ, không thể lý giải. Chờ người lớn chút nữa, gia nhất định sẽ nói cho người.”

Cận Liễu Liễu nở nụ cười, nước mắt trên mặt đều không lau: “Thật sự?”

“Thật sự.” Nói xong, trong lòng Cổ Vưu Chấn nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần ta có thể sống đến lúc đó.”

Cận Liễu Liễu xoa xoa cái mũi, lau nước mắt. Cổ Vưu Chấn nghe thấy nàng khịt mũi, nhanh chóng hỏi nàng: “Lạnh sao?”

“Không lạnh.”

Hai người lại trầm mặc trong chốc lát, Cổ Vưu Chấn bỗng nhiên mở miệng : “Liều Liều, người nhớ cha mẹ sao?”

Cận Liều Liều đầu tiên là gật gật đầu, lại nhanh lắc đầu.

“Không nghĩ? Người sợ cái gì, người nhớ cha mẹ, gia cũng sẽ không ăn người a.”

Cận Liều Liều chu cái miệng nhỏ nhắn lên: “Nhớ. Rất nhớ.”

“Kia gia gọi Lê trại chủ đưa người về nhà, được không?”

Cận Liều Liều cả kinh: “Phu quân, người muốn đuổi ta trở về?”

“Không phải ta đuổi người trở về, chính là kinh thành, thật sự là nơi hổ lang, gia sợ không bảo đảm cho người.”

“Ta đi trở về, phu quân cũng trở về sao?”

“Gia đương nhiên không thể trở về, gia dù thế nào cũng phải đi xem ta cha một lần .”

“Ta đây cũng đi.”

“Liều Liều, người không cần tùy hứng.”

“Ta mới không có tùy hứng. Kinh thành là nơi hổ lang, nhưng không phải phu quân còn muốn đi sao? Ta muốn cùng đi người!”

“Cho dù là chịu chết người cũng đi sao?” Hấn giọng điệu bỗng nhiên trở nên hung tợn .

Cận Liều Liều lúc này cũng không sợ hấn, đúng lý hợp tình nói: “Ta tin tưởng lời cha ta nói, ta khẳng định có thể bình an trở về ! Phu quân cũng sẽ vậy!”

“Người!” Cổ Vưu Chấn chán nản.

Cận Liều Liều không chịu thua mần mê cái miệng nhỏ nhắn, không chút nào nhường, nhìn thẳng hấn.

Thật lâu sau, Cổ Vưu Chấn bại trận, lắc đầu cười lên tiếng: “Người, nha đầu này, chính là ngốc!”

“Ta mới không ngốc, cha ta đã nói qua, ta cái này gọi là đại trí giả ngu.”

Cổ Vưu Chấn sờ sờ tóc Cận Liều Liều, lại nói: “Liều Liều, người nghe gia nói. Nếu về sau người cùng gia tách ra, nhất định phải ngoan ngoãn trở về bên cạnh phụ mẫu người. Nói cho bọn họ, người vẫn là hoàng hoa khuê nữ, để cho phụ mẫu người tìm một gia đình thật tốt gả người đi. Tiểu thọ rên kia cũng tốt, Lê trại chủ này cũng tốt, chỉ cần cha người cảm thấy thích hợp, người liền gả. Nghe thấy hiểu không?”

Cận Liều Liều có chút mơ hồ: “Ta không phải có phu quân sao? Vì sao phải đi về lập gia đình? Nếu ta trở về lập gia đình, đó không phải là... Chính là ra tường sao?”

Cổ Vưu Chấn giọng điệu thực trịnh trọng: “Người đừng quản nhiều như vậy, người chỉ phải nhớ kỹ những lời gia vừa nói với người, nếu cùng gia tách ra, người liền làm như vậy. Nghe chưa?”

“Vâng. Ta biết rồi.” Cận Liều Liều tuy rằng không rõ đây là vì sao. Nhưng thấy Cổ Vưu Chấn nói năng thực trịnh trọng chỉ biết đáp ứng.

Cổ Vưu Chấn trong lòng yên tâm, cảm thấy trong lòng như bị kim đâm đau nhói, chỉ có thể gắt gao cầm một tay nhỏ bé của Cận Liều Liều, gắt gao nắm.

Cũng không biết qua bao lâu, Cận Liều Liều trong lòng Cổ Vưu Chấn một lần nữa ngủ say, hấn cúi đầu hôn một chút lên trán nàng, liền như vậy ôm nàng mãi cho đến hừng đông.

29. Chương 29: Đến Kinh

Kể từ đêm đó về sau Cổ Vưu Chấn cùng Cận Liễu Liễu càng thêm thân mật. Mỗi ngày đều ngồi trong xe ngựa, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, mặc dù Cổ Vưu Chấn cũng có chút không chịu nổi.

Nếu không phải hiện tại thật sự không phải lúc, lại sợ hồng hạnh phúc nửa đời sau của Cận Liễu Liễu thì hai người đã sớm thành chuyện tốt- mỗi ngày điên loạn đảo phượng.

Cổ Vưu Chấn không phải là thánh nhân gì, nhưng hắn biết chỉ cần Cận Liễu Liễu vẫn còn trinh tiết, cho dù ngày nào đó hắn có xảy ra chuyện, Cận Liễu Liễu sẽ được Lê Tuyền cứu trở về có thể sẽ tìm được người tốt.

Hắn (Cổ Vưu Chấn) tả hữu là kẻ sinh tử không biết khi nào sẽ tới, không muốn làm hại hạnh phúc nửa đời sau của nàng.

Mỗi khi nghĩ đến đây, hắn luôn cười cười tự giễu: thật uổng cho hắn (Cổ Vưu Chấn) tự mình siêu phàm, vẫn nảy sinh tình cảm với tiểu nha đầu lừa đảo ngốc nghếch này.

Tuy nhiên, hắn thật ra có thể chấp nhận hiện trạng, cũng quyết định chỉ cần cha hắn không có việc gì, Cổ gia vô sự, sau này nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, cùng nàng sinh con đẻ cái, sống cuộc sống hạnh phúc.

Vị trí chính thật sợ là không thể cho nàng, dù sao gia thế Lý thị cũng rất cường đại. Nhưng chỉ cần hắn thiết tình đối đãi Cận Liễu Liễu, chẳng lẽ ngày sau của nàng còn có thể kém so với Lý thị sao?

Tới gần kinh thành, bọn họ lại ra roi thúc ngựa, mỗi ngày đều cố gắng đi nhiều hơn một canh giờ. Rốt cục vào chiều tối của vài ngày sau đã thấy cửa kinh thành to lớn phía xa xa.

Trên đường đi tới kinh thành, tuy rằng cũng đi ngang qua nhiều thành trấn lớn nhỏ khác nhau, cũng xuân hoa thu nguyệt, phong cảnh đặc sắc, nhưng không có một thành trấn nào so được với kinh thành phồn hoa đại khí này.

Sau khi vào cửa thành, Cận Liễu Liễu mở cửa kính xe ra, tò mò nhìn ra bên ngoài.

Đường phố kinh thành chính tề rộng lớn, người đi trên đường rất nhiều, ngựa xe như nước. Nam phụ lão ấu ăn mặc cũng bắt đồng với những nơi khác.

Tuy rằng đã muốn chàng vạng, nhưng những cửa hàng bên đường vẫn đều đang mở cửa đón khách, có cửa hàng còn đốt đèn đuốc, chắc là dù khuya cũng sẽ có khách nhân tới cửa.

Cổ Vưu Chấn khi còn bé cũng từng ở tại kinh thành vài năm, chính vì lúc ấy còn nhỏ, trí nhớ về Tây Đô rất mơ hồ. Nay trở lại kinh thành, chỉ cảm thấy trí nhớ khi còn bé dâng lên như thủy triều, không khỏi cảm khái ngàn vạn.

Đi được một lát, Ngọc Trúc xuống xe đi tìm một vị chủ quán ven đường hỏi thăm đường, đoàn người bắt đầu đi về hướng nhà cậu của Cổ Vưu Chấn.

Mẫu thân Cổ Vưu Chấn xuất thân trong Vạn thị cũng không cao quý. Nàng chính là nữ nhi của một chủ quán trọ nhỏ ở kinh thành. Trong nhà còn có một vị huynh trưởng, phía dưới có một đệ đệ, nàng là nữ nhi độc nhất, từ nhỏ đã thanh tú tuyệt tục, vì thế rất được sủng ái.

Năm Vạn thị vừa được mười sáu tuổi, trong kinh thành mọi người đều biết điểm đồ cổ Vạn gia có một vị tiểu thư thanh lệ tuyệt luân. Vì thế người tới cửa cầu thân cơ hồ có thể đập nát bậc cửa, trong đó lại có đủ vương công quý tộc.

Nhưng là Vạn thị tính cách nhu nhược, không thích nói chuyện cùng người khác. Vạn lão điểm chủ rất yêu thương nữ nhi này. Vì thế không dám đem nàng gả cho vương công hậu duệ quý tộc, chỉ muốn tìm một người thích hợp gả đi có thể đối xử tốt với nàng.

Nói đến cũng khéo, lúc ấy cha Cổ Vưu Chấn là Cổ Bân vào kinh đi thi. Thi xong liền cùng một người bạn cùng trường cùng nhau đi du hí kinh thành, đi ngang qua điểm đồ cổ Vạn Nhớ, cư nhiên nhặt được khăn lụa của Vạn thị không cẩn thận làm rơi, từ đó cứ như vậy quen biết.

Sau này, Cổ Bân lại đỗ tiến sĩ, được giữ lại ở kinh thành làm quan, quá nửa năm đã đến Vạn gia xin cưới, vì thế hai người thành thân.

Vạn thị mặc dù có dung mạo tựa thiên tiên, nhưng thân thể so với người bình thường còn muốn yếu hơn vài phần. Nhiều năm sau khi thành thân, nàng mới hoài thai. Người nhà vô cùng cẩn thận hầu hạ, rốt cục cũng đợi được đứa nhỏ bình an xuất thế.

Đứa nhỏ này chính là Cổ Vũ Chấn, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của hắn, chính là di truyền từ Vạn thị.

Sau khi Vạn thị sinh hạ hắn, thân mình càng thêm yếu nhược. Cổ Bân e sợ đứa nhỏ sẽ quấy rầy Vạn thị tĩnh dưỡng. Vì thế gọi người đem Cổ Vũ Chấn vẫn còn đang quấn tã, đuổi về Cổ gia tại Giang Nam, để cho bà nội Cổ Vũ Chấn chiếu cố thay.

Cổ Vũ Chấn hơi lớn hơn một chút cũng đi kinh thành ở vài năm. Chính thời điểm kia, thanh danh thân đồng của hắn truyền đi ra ngoài. Vì thế trong nhà luôn luôn có đồng nghiệp của Cổ Bân tới cửa bái phỏng, muốn gặp gỡ thân đồng.

Vì thế Vạn thị không thể tĩnh dưỡng an bình, Cổ Bân chỉ có thể đem Cổ Vũ Chấn lại một lần nữa đuổi về bên người mẫu thân. Cho nên Cổ Vũ Chấn có cảm tình rất sâu đậm đối với tổ mẫu, bởi vì hắn có thể nói là do một tay tổ mẫu nuôi lớn.

Nói đến cừu cừu Vạn Chính của Cổ Vũ Chấn, lúc trước khi ngoại công hắn mất, bác luôn cùng cậu tranh đoạt gian điểm đồ cổ nhỏ nhỏ, đánh cho là đầu rơi máu chảy.

Sau lại không biết chuyện xảy ra như thế nào, ngoại công Cổ Vũ Chấn quyết định đem cửa hàng để lại cho Vạn Chính. Bác bị tức giận trốn đi, mang theo thê tử cùng con gái chuyển đến quan ngoại, đến nay vẫn chưa liên hệ cùng bọn họ.

Bất quá, thực tế đã chứng minh, ngoại công Cổ Vũ Chấn quả nhiên không có trông nhầm, đem cửa hàng lưu lại cho tiểu nhi tử là quyết định sáng suốt. Vạn Chính tiếp nhận cửa hàng không đến năm năm, liền đem cửa hàng mở rộng gấp ba.

Hơn nữa Vạn Chính còn có tỷ phu đang đảm nhận chức trách trong triều, rất nhiều đại thần trong triều đều đến thăm, dần dần kết giao rất nhiều vương công hậu duệ quý tộc, sinh ý cũng càng làm càng tốt. Hiện tại ở kinh thành, điểm đồ cổ vạn nhớ là một biển chữ vàng.

Từ khi Cổ Vũ Chấn xuất phát, cũng đã phái người gửi thư cho cậu, báo chuyện mình sẽ đi vào kinh thành một chuyến.

Nhất thời đoàn người đi vào trước cửa điểm đồ cổ Vạn Nhớ. Xuống xe ngựa, chỉ thấy trong điểm thấp rất nhiều đèn đuốc, chói lọi sáng như ban ngày. Trong điểm khách nhân vẫn không hề thiếu, bọn tiểu nhị cũng người người bận tới mày tới mặt.

Cổ Vũ Chấn dẫn đầu đoàn người đi vào, hắn nhìn quanh, trong cửa hàng vẫn giống như ấn tượng của hắn khi còn bé. Hắn còn nhớ rõ trên lầu là nhà gian, dùng để tiếp những vị khách quan trọng ở trong nhà gian tĩnh tế uống trà, chậm rãi xem xét bảo vật.

Nhìn thấy có người đi vào, một nam tử to béo ước chừng hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ miên bào màu lam đậm, bên phải khuôn mặt có một vết bớt màu đen, tươi cười đầy mặt nghênh đón: “các vị mời vào bên trong, không biết muốn tìm bảo bối như thế nào?”

Cổ Vũ Chấn ha ha cười, thân thủ liền cầm tay nam tử kia: “Toàn thúc, là ta nha.”

Nam tử đầu tiên là sững sốt, sau đó nhãn tình sáng lên: “Biểu thiếu gia! Ngài đến kinh thành !”

Nói xong đánh giá Cổ Vũ Chấn từ trên xuống dưới, sau đó hai mắt có chút ửng đỏ: “Ngài lớn lên thật giống tiểu thư, nhìn thấy ngài a, ta thật giống như lại gặp được tiểu thư.”

Toàn thúc là ông bạn già của Vạn Nhớ, lúc còn rất nhỏ liền đi theo ngoại công Cổ Vũ Chấn học nghề, công lực giám định đồ cổ cùng Vạn Chính chẳng phân biệt được cao thấp, thậm chí còn tốt hơn một chút.

Khi Cổ Vưu Chấn còn nhỏ ở kinh thành thường xuyên đến điểm của cậu chơi, Trương Toàn đối với hắn vô cùng tốt. Hắn cũng còn nhớ rõ trên mặt Trương Toàn có một vết bớt màu đen, vì thế liếc mắt một cái đã nhận thức ngay ra hắn.

Sau khi Trương Toàn nhận ra Cổ Vưu Chấn, không kịp cùng điểm tiểu nhị phân phó một tiếng, vội vàng liền mang theo Cổ Vưu Chấn đi đến sân sau.

Hậu viện là một tứ hợp viện rất lớn, tất cả đều là tiểu lâu hai tầng, giữa một phòng trong gian chính đốt đèn đuốc, vài người đang ngồi.

Trương Toàn vội vã chạy vào trong thanh âm tràn ngập vui sướng: “Lão gia, lão gia! Biểu thiếu gia đến!”

Ngồi ở chủ vị là một vị nam tử cao gầy giắt mình một chút liền đứng lên, vẻ mặt cũng có chút kích động: “Chấn nhi đến? Ở đâu? Ở đâu?”

Cổ Vưu Chấn đi nhanh vào phòng: “Cậu!”

Vạn Chính đã sớm chạy tới, ôm cổ Cổ Vưu Chấn: “Người cuối cùng đến! Ta với người mợ mỗi ngày đều ở nhà nhắc tới người, thực sợ đến lễ mừng năm mới người còn chưa tới! Mau, mau để cho cậu hảo hảo nhìn xem! Đã nhiều năm không gặp rồi! Nhớ lần trước gặp người, vẫn là bốn năm trước vào thời điểm nương người mất. Người đang bệnh, so với bây giờ ta nghe nói còn nặng hơn vài phần, hiện tại lại phải bôn ba dọc đường, thời tiết lại lạnh, người còn chịu được chứ?”

Cổ Vưu Chấn lập tức nói: “Cậu yên tâm, nửa năm trước ta được một vị đại phu vân du bốn phương kê đơn, sau khi uống xong cơ thể dần tốt lên rất nhiều. Sau lại ở nhà điều dưỡng mấy tháng, hiện tại tốt hơn nhiều so với trước kia!”

Vạn Chính đánh giá Cổ Vưu Chấn từ trên xuống dưới, thấy mặt hắn quả thật không mang thần sắc có bệnh, tinh thần lại tốt, mới yên lòng.

Nhất thời mợ Cổ Vưu Chấn-Lưu thị cũng đã đi tới, tươi cười đầy mặt nói: “Chấn nhi trước kia cùng mẫu thân hắn giống nhau có bộ dạng thật đẹp. Hiện tại thấy hắn như vậy, giống như so với tỷ tỷ năm đó còn đẹp hơn một chút. Ta mới chới mắt nhìn lên, còn tưởng rằng là thần tiên trên trời cao đến.”

Cổ Vưu Chấn đã quen nghe thấy người khác khen ngợi tướng mạo hắn. Nhưng là lời này lại từ miệng mợ nói ra, lại thân cận hơn vài phần. Vì thế hắn khó được cười thực thoải mái, đỡ lấy tay mợ nghe nàng hỏi đông hỏi tây.

Đợi cho cậu mợ đều hỏi hết mọi chuyện, Vạn Chính lại chỉ vào mấy người khác đang đứng trong phòng, chỉ từng người nói: “Đây là đại biểu ca người cùng vợ hắn, đại biểu ca người còn nhớ rõ chứ? mới trước đây các người thường đánh nhau. Đây là hai biểu muội người, trước đây người cũng gặp qua. Còn đây chính là tiểu biểu đệ của người, người còn chưa thấy.”

Vì thế Cổ Vưu Chấn dùng lễ chào hỏi một lượt, đại biểu ca Vạn Bình Lượng lớn hơn hắn vài tuổi, hiện tại cũng đã có hai đứa nhỏ.

Hai biểu muội kia hắn không có ấn tượng sâu, chỉ biết là một người do mợ sinh, một người do thiếp thất của cậu sinh. Hai người tướng mạo tương tự, đại biểu muội Vạn Trân Trân thoạt nhìn cũng đã mười tám, trung thượng chỉ tự.

Tiểu biểu muội Vạn Đình Đình cũng chừng mười sáu mười bảy, có vài phần quyến rũ. Lần đầu nhìn thấy nam tử có bộ dạng như Cổ Vưu Chấn, đã sớm ám tảng vài lần thu ba.

Tiểu biểu đệ Vạn Kính chỉ khoảng mười tuổi, cũng do thiếp thất sinh ra, rất giống cậu, lập tức có thể nhìn ra được Vạn Chính yêu thương hắn thế nào.

Gặp qua toàn bộ người Vạn gia. Vạn Chính nhìn nhìn mấy người phía sau Cổ Vưu Chấn, nhận ra Ngọc Trúc thì nói: “Đây là Ngọc Trúc đi, từ nhỏ với người như hình với bóng, hiện tại cũng đã có dáng vẻ đường đường như thế này.”

Ngọc Trúc thẹn thùng mỉm cười: “Cữu lão gia khách lệ.”

Hắn (Ngọc Trúc) vung nhẹ tay lên, Cổ Uy đứng ở bên ngoài phòng lập tức ôm một cái hộp giấy lớn đi đến. Ngọc Trúc thân thủ tiếp nhận, nhẹ nhàng mở ra.

Cổ Vưu Chấn mỉm cười nói: “Cậu! đây là nhân sâm ngàn năm ở núi Trường Bạch. Trong nhà nhất thời sinh biến, lại vội vã lên đường, không có chuẩn bị lễ vật gì. Chút lễ vật này cậu nhất định phải nhận lấy.”

Từ sau khi cha hắn (Cổ Vưu Chấn)-Cổ Bân bị tù, mỗi ngày đều do Vạn Chính phái người đi đưa cơm đưa thuốc, trời lạnh lại đưa lên chăn bông áo bông, ân tình này không cảm tạ thành thật không được.

Cây nhân sâm ngàn năm ở núi Trường Bạch có thể nói vô giá. Lúc trước chỉ vì tung tin vịt rằng hắn (Cổ Vưu Chấn) từ nhỏ có bệnh. Khi phụ thân còn mang chức vị cao nhất đã giúp người khác một việc lớn, sau đó người nọ đã đưa đến hai cây nhân sâm ngàn năm, nói là tặng Cổ thiếu gia chữa bệnh. Hắn căn bản không có bệnh để chữa, nhân sâm đương nhiên cũng không dùng. Vì thế lần này lên kinh liền mang theo một cây.

30. Chương 30: Nhắc Nhở Của Phụ Thân

Vạn Chính là người biết hàng, vừa thấy cây nhân sâm này, đã biết là vô giá, cũng biết công hiệu không thể đo lường, lập tức từ chối nói: “Chấn nhi, chúng ta là người một nhà không nói hai lời, người tới nhà cậu, cậu đã muốn cao hứng còn chưa hết, như thế nào có thể thu lễ vật quý như vậy đâu? Cây nhân sâm này cầm lại đi, người từ nhỏ thân mình không tốt, thuốc này nên để cho người dùng, bồi dưỡng thật tốt mới đúng! Cậu tuyệt đối không thể thu!”

Cổ Vưu Chấn nhẹ nhàng cười, thật xứng với vẻ đẹp thiên nhân của hắn, trong phòng đèn đuốc lay động, khuôn mặt rung động lòng người, ngay cả thanh âm hắn nói chuyện đều có vẻ phiêu dật bất phàm: “Cậu! Bệnh của ta đã muốn tốt lắm, không cần ăn thuốc bổ này. Nhưng thật ra người cùng mợ, tuổi tác cũng đã cao, ngày sau còn phải bồi dưỡng nhiều.”

“Không nên, không nên!”

“Cậu” Cổ Vưu Chấn cầm tay Vạn Chính: “Cha ta gặp chuyện không may, nếu không có cậu ở kinh thành chiếu ứng, chỉ sợ người cũng không chống đỡ được đến bây giờ. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, chút tâm ý nho nhỏ ấy, nếu cậu không nhận, Chấn nhi đành phải cáo từ, không dám làm phiền.”

Vạn Chính lập tức giữ chặt hắn: “Hảo, hảo, hảo, cậu trước nhận lấy, trước nhận lấy.”

Lưu thị nghe theo Vạn Chính phân phó, đem nhân sâm ngàn năm nhận lấy bỏ vào trong phòng.

Nhất thời, Vạn Chính nhìn thấy một tiểu cô nương mỹ mạo tú lệ tuyệt luân đứng phía sau Cổ Vưu Chấn, xem tuổi chỉ sợ so với hai nữ nhi của mình còn nhỏ hơn mấy tuổi. Nhưng lại thấy nàng búi tóc kiểu phụ nhân, vì thế liền hỏi: “Đây là?”

Cổ Vưu Chấn mỉm cười, kéo Cận Liễu Liễu đến cạnh mình, mọi người trong phòng đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, chỉ thấy đôi mắt to trên mặt Cận Liễu Liễu giống như vệt sáng lại hàm chứa ý cười ngượng ngùng, làm ọi người đều hoa mắt.

“Đây là thiếp thất thứ ba của ta.”

Mọi người vừa nghe tất cả đều không tự chủ được “Nga” một tiếng.

Cận Liễu Liễu dựa theo Cổ Vưu Chấn phân phó, cung kính cúi đầu chào người Vạn gia.

Vạn Chính thấy cháu ngoại vào kinh cứu cha không mang theo chính thất, lại đem theo tiểu thiếp, chắc là cực sủng ái. Nhìn thấy Cận Liễu Liễu dung tư tuyệt hảo, hắn liền hiểu ngay, vì thế cũng không lấy đó mà câu nệ. Còn làm như gặp cháu dâu, kêu Lưu thị cho nàng một cái hồng bao.

Vạn Trân Trân cùng Vạn Đình Đình vốn hơi có chút hâm mộ đối với dung nhan Cận Liễu Liễu. Nhưng vừa nghe nói là thiếp thất của biểu ca, trên mặt nhất thời hiện ra ý khinh miệt. Vì thế ngẩng cao đầu cũng không quan tâm đến Cận Liễu Liễu.

Đến ngay cả mẫu thân Vạn Đình Đình là Tiền di nương cũng không để vào mắt. Tuy nói rằng theo Lưu thị làm lễ gặp mặt, nhưng ánh mắt khinh thị rất rõ ràng.

Cận Liễu Liễu trên đường đi tới kinh thành, đã biết thân phận thấp kém, chính vì Cổ Vưu Chấn đối với nàng không tồi, nàng cũng không có cảm thụ đặc biệt. Hiện tại thấy mọi người dùng ánh mắt khinh miệt nhìn nàng đã âm thầm ghi tạc đầy lòng.

Cổ Vưu Chấn lại giới thiệu Lê Tuyền với gia đình cậu, chỉ nói hần một vị bằng hữu của mình, cố ý làm bạn với mình thượng kinh.

Lê Tuyền nghĩ đến người một nhà bọn họ đã lâu không gặp, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, mình là người ngoài ở đây khẳng định là không tiện. Vì thế, liền nói đường xá mệt nhọc, muốn đi nghỉ ngơi trước.

Vạn Chính tự nhiên là ra lệnh cho bọn hạ nhân khoản đãi Lê Tuyền. Sau đó lại bày tiệc rượu tẩy trần cho cả đoàn người.

Cơm chiều xong, Cận Liễu Liễu được Lưu thị dẫn đi vào phòng nghỉ tạm. Cổ Vưu Chấn cùng Ngọc Trúc đi thư phòng của Vạn Chính hỏi lại sáng tỏ tình cảnh hiện tại của Cổ Bân.

Buổi sáng hôm sau, vừa dùng xong bữa sáng, Vạn Chính đã kêu hạ nhân chuẩn bị một chiếc xe ngựa, chuẩn bị đồ ăn cùng ngân lượng, mang theo Cổ Vưu Chấn đi đến đại lao Hình bộ.

So với bình thường còn mang nhiều ngân lượng hơn, Vạn Chính mang theo cháu ngoại vào trong đó. Ngực tốt liền dẫn bọn họ đi đến một chỗ sâu bên trong mới nhìn thấy trong một phòng giam sơ sài Cổ Bân đang ngồi một mình.

Cổ Vưu Chấn xưa nay rất ít khi vui mừng lộ rõ trên nét mặt, cũng rất ít có cảm tình gì biểu hiện ở trên mặt. Nhưng lần này gặp được phụ thân mặc trường bào cũ màu đen, hần cảm thấy trong cổ họng có một cái gì đó chảy qua, hốc mắt cũng có chút nóng lên.

Cổ Bân cơ hồ gầy hần đi, hần vốn thân hình cao lớn, hiện tại nhìn hốc hác, cả người liền như một cây gậy khẳng khiu. Tóc trên đầu đã muốn trắng một nửa, theo Vạn Chính nói, là từ khi rơi vào lao lý, mới biến thành như vậy.

Nếp nhăn trên mặt hần đã không thể đếm nổi, nhưng đôi mắt vẫn tinh quang hữu thần. Tuy rằng đang ngồi tù, nhưng Cổ Bân vẫn đang nghiêng đầu chải tóc, dùng một cây trâm gỗ cài ở sau đầu.

“Cha!” cửa lao vừa mở ra, Cổ Vưu Chấn liền vọt ngay vào, quỳ gối trước người Cổ Bân, ôm lấy hai chân gầy yếu của hần.

Cổ Bân đã lâu không nhìn thấy con, nhất thời nước mắt già nua tung hoành, vươn một bàn tay gầy trơ xương sờ sờ đầu Cổ Vưu Chấn.

Vạn Chính cũng thốn thức không thôi, nhanh chóng đặt cặp lồng lên cái bàn rách nát bên cạnh, lấy đồ ăn bên trong ra.

“Tỷ phụ, người thừa dịp thức ăn còn nóng ăn một chút đi, đều là những thứ người thích ăn nhất đó.”

Cổ Bân lau nước mắt, nhẹ nhàng nói: “Không vội, không vội. Các người lập tức phải đi ra ngoài, ta có mấy câu công đạo muốn nói cùng Chấn nhi một chút.”

“Cha! Người nói như vậy, chẳng lẽ là?” Cổ Vưu Chấn trong lòng hoảng hốt.

“Mọi việc đều có cái vạn nhất, cha cũng hy vọng trong lòng người đã có chuẩn bị. Rơi vào lao lý lâu thế này, ta cũng nghĩ thông rất nhiều. Hiện tại, trước khi chết có thể nhìn thấy người, cha đã không còn tiếc nuối. Chính là, người vất vả thượng khinh, lại phải chịu chết cùng cha, cha thực xin lỗi người a.”

“Cha đừng nói như vậy, ta thân là con cháu Cổ gia, trong lòng sớm có chuẩn bị. Nhưng thừa cha, chẳng lẽ thật sự một chút biện pháp cũng không có sao?”

Cổ Bân suy yếu thở dài một hơi: “Điện hạ hiện tại chỉ sợ đã muốn bỏ lại chúng ta, lão già này đã không dùng được nữa rồi, thì tốt giữ xe.”

“Cha, thái tử một khi đã như vậy, các người vì sao còn muốn trung thành với hần?”

“Ta đã nguyện trung thành với Thái tử điện hạ, làm sao lại có thể có tâm phản nghịch?”

“Cha, người hẳn là phải nguyện trung thành với Thánh Thượng đương triều, tại sao lại là Thái tử?”

“Điện hạ là quân chủ tương lai, ta không thể trơ mắt nhìn Tam hoàng tử âm mưu soán vị.”

“Cha, Thái tử nếu thật sự tương lai là minh quân, lại như thế nào đem những trung thần như bọn người bỏ mặc vào lúc này?”

“Điện hạ muốn bảo vệ ngôi vị hoàng đế, tự nhiên không thể câu nệ tiểu tiết.”

“Cha!”

Cổ Vưu Chấn vẫn muốn tiếp tục nói cái gì đó, bỗng Vạn Chính luôn đứng bên cạnh nghe cắt ngang: “Tỷ phu, các người nói đạo lý lớn ta nghe không hiểu. Ta chỉ cảm thấy tỷ phu không công đi chịu chết như vậy là vì cái gì? Càng chưa nói người còn liên lụy Chấn nhi. Chấn nhi từ nhỏ thân thể không tốt, khó khăn lắm mới lớn được như vậy, thân mình xem ra cũng tốt lên rất nhiều. Người hẳn tâm nhìn hẳn cũng đánh mất tánh mạng như vậy? Tỷ phu, Cổ gia các người sau này vô hươu khố nếu Chấn nhi cũng đi? Người ngày khác xuống dưới cửu tuyền có mặt mũi nào đi đối mặt với liệt tổ liệt tông Cổ gia đây?”

Cổ Bân nghe nói như thế toàn bộ thân mình đều run rẩy. Hẳn làm sao không hy vọng nhìn đến Cổ Vưu Chấn có thể sinh con trai, có người kế tục?

Vạn Chính thấy lời nói của mình có hiệu quả, liền rên sát khi còn nóng nói: “Tỷ phu, người đừng nghĩ nhiều nữa chỉ cần ngấm lại Chấn nhi là tốt rồi. Vì Chấn nhi, người cũng phải cố sống sót mới được a.”

Cổ Bân trầm mặc một lúc lâu, rốt cục thở dài thật mạnh một hơi: “Chấn nhi, người đưa tai lại đây.”

Cổ Vưu Chấn lập tức ghé sát mặt về phía phụ thân, Cổ Bân ở bên tai hẳn nhẹ nhàng nói: “Lục hoàng tử đã hồi kinh.”

” Lục hoàng tử ? người hàng năm không ở kinh thành?”

“Không sai. Hoàng Thượng từ nhỏ đã thương yêu nhất là Lục hoàng tử này. Cho nên mới để cho hẳn ở bên ngoài nhân văn dã hạc. Sau khi hẳn hồi kinh, Thái tử cùng Tam hoàng tử đều đang cực lực mượn sức. Lúc này đây ai có thể được Lục hoàng tử ủng hộ người đó sẽ có thể thủ thắng.”

“Vậy cha chẳng phải là...?” trong ánh mắt Cổ Vưu Chấn bắn ra một tia hào quang.

Cổ Vưu Chấn biết hoàng tử thứ sáu của Hoàng Thượng từ nhỏ đã cơ trí hơn người, cảm kỳ thư họa không chỗ nào không tinh, chính là vô tâm với triều chính. Hoàng Thượng bởi vì sủng ái mẫu phi của hẳn là Vân quý phi, đã tìm vùng đất lớn nhất phía tây phong cho hẳn, mặc hẳn ở đất phong hồ nháo.

Lục hoàng tử này tuy rằng vô tâm chính sự, nhưng đối với binh pháp lại rất có nghiên cứu. Sau khi hẳn đi đất phong phía tây, bọn man di Tây Bắc đã rất lâu không dám tới xâm phạm.

Mà đại quân của hẳn huấn luyện đều là tinh binh, Thái tử cùng Tam hoàng tử vẫn muốn tìm cơ hội mượn sức hẳn, nhưng vẫn chưa được như ý.

Có thể nói ai được Lục hoàng tử ủng hộ là có thể nắm chắc ngôi vị hoàng đế trong tương lai.

“Đây cũng chỉ là khả năng. Không ai dám cam đoan Lục hoàng tử sẽ đứng về phía ai, hoặc là hẳn không giúp ai hết.”

“Vậy con có thể làm cái gì?”

“Đi gặp Thái tử điện hạ, vì hẳn ra mưu hiến kế. Lục hoàng tử bình thường cổ quái, tất không thể dùng phương pháp bình thường thuyết phục hẳn. Đương nhiên, chúng ta cũng phải dựa vào ý trời. Cơ hội cuối cùng sẽ như thế nào, ai cũng không biết a.”

“Cha yên tâm đi, chỉ cần có một chút khả năng, con cũng sẽ không bỏ qua.”

Cổ Bân sờ sờ đỉnh đầu Cổ Vưu Chấn, sâu xa nói: “Chấn nhi a, người nhiều năm như vậy, không có sinh hạ được nhất nam bán nữ sao?”

Cổ Vưu Chấn không nói.

“Cha biết là cha làm khó người, bắt người sống trong sân viện kia mười năm có dư. Nhưng là Chấn nhi a, vạn nhất ... vạn nhất cha đã xảy ra chuyện, người lại phải chịu độc thủ, Cổ ta gia chúng ta chẳng phải là đoạn tử tuyệt tôn sao?”

“Cha, ta...”

Hai người nói đến chuyện nói dối tông đường, thanh âm cũng lớn hơn rất nhiều, Vạn Chính đứng ở một bên cũng nghe được. Vì thế nói: “Tỷ phu, trước kia Chấn nhi không phải thân thể không tốt. Ta xem hiện tại thân mình hẳn tốt hơn rất nhiều. Lần này thượng kinh, còn dẫn theo một thiếp thất. Nói không chừng, người đã muốn có tôn tử.”

Cổ Bân hai mắt sáng ngời: “Chấn nhi, đây là thật vậy chăng?”

Cổ Vưu Chấn ấp úng đáp: “Ta thật là dẫn theo một thiếp thất đến kinh, chính là chưa có thai.”

”Thiếp thất kia xuất thân như thế nào? Nhân phẩm như thế nào?”

“Nàng xuất thân hàn vi, bắt quá từ nhỏ đã đi theo cha nàng học chữ, không giống nữ tử bình thường.”

“Tướng mạo thì sao?”

“Xinh đẹp động lòng người.”

Cổ Bân bỗng nhiên đứng lên, dùng sức đè đầu vai Cổ Vưu Chấn lại: “Chấn nhi! Nếu thực sự có vạn nhất, người ta chính là tội nhân Cổ gia! Không cần cha nhiều lời, người phải biết nên làm như thế nào. Cha chỉ sợ thời gian không nhiều lắm. Thời gian cuối cùng, hy vọng có thể nghe được tin tức tốt của người.”

Vạn Chính ở một bên xen vào nói: “Tỷ phu yên tâm, khi ta trở về, nhất định sẽ tìm đại phu tốt nhất kê đơn thuốc tốt nhất, bồi bổ cho Chấn nhi! Cam đoan sẽ không phụ sự mong đợi của người!”

Cổ Bân cùng Vạn Chính thần thái bay lên, chỉ có Cổ Vưu Chấn, thần sắc không tốt, muốn nói lại thôi.

31. Chương 31: Gặp Lại Hái Hoa Tặc

Từ đại lao Hình bộ trở về điểm đồ cổ Vạn Nhớ, Vạn Chính vừa xuống xe liền chạy ngay lên lầu tìm Lưu thị, thần thần bí bí dặn dò nàng một hồi lâu.

Sau đó lại giống trống kua chiêng gọi Trương Toàn đi mời một đại phu đến nhà, xem mạch cho Cổ Vưu Chấn, xem đúng bệnh hốt thuốc, làm cho Cổ gia bọn họ sinh được con trai.

Cổ Vưu Chấn máy móc mặc cho cậu đùa nghịch, cậu thật sự còn mời vị đại phu râu dài ngồi uống trà thu bạc, thật sự là đến bắt mạch cho hắn.

Vạn Chính thoát nhìn vội vàng hơn so với người khác, luôn luôn đứng bên cạnh hỏi: “Thế nào? Thế nào?”

“Công tử trung khí mười phần, thân cường thể tráng, tuyệt đối không giống như là bệnh lâu mới khỏe.”

“Vậy hắn có thể sinh đứa nhỏ sao?”

“Muốn sinh bao nhiêu cũng được.”

“Vậy việc sinh con ...?”

“Ta có bí phương tổ truyền, theo lý không được phép truyền ra ngoài, bắt quá...” Đại phu lập tức chuyển hướng.

”Xem mặt mũi Vạn lão gia ngài, ta nguyện ý khai mấy thang thuốc, để cho công tử thử xem.”

Vạn Chính đại hỉ, lại lấy ra một cái hồng bao lớn hơn nửa đưa cho đại phu.

Đại phu cười đến nỗi râu cũng loạn chiến, sau đó lại bảo Lưu thị lôi Cận Liễu Liễu đến xem mạch.

Dựa theo biện pháp nam nữ điều hòa cho hai người bọn hần hai phương thuốc bất đồng, dặn dò mỗi ngày trước khi sinh hoạt vợ chồng một canh giờ uống vào, tất có kỳ hiệu.

Cận Liễu Liễu không hiểu được là chuyện gì, nhưng thấy Lưu thị bảo nàng xem đại phu, nàng tới.

Bắt mạch xong, nàng bắt động thanh sắc tiêu sái đến bên người Cổ Vưu Chấn, nhẹ nhàng hỏi: “Phu quân, chúng ta sinh bệnh sao?”

Trên mặt Cổ Vưu Chấn đầy ưu sắc, mày cũng nhíu chặt: “Không có, chúng ta không bệnh. Cậu là hy vọng chúng ta dưỡng thân thể cường tráng.”

Sau đó hần hành lễ đối với Vạn Chính: “Cậu, ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút.”

Vạn Chính biết hai người đã phải ra ngoài từ sáng sớm, lại đi vào đại lao Hình bộ âm lãnh ẩm ướt, lập tức nói: “Đi thôi, đi thôi. Nghỉ ngơi một lát. Buổi trưa ta bảo hạ nhân đem cơm tới phòng cho người.”

Quay đầu lại nói với Cận Liễu Liễu: “Tam thiếu phu nhân cũng đi nghỉ đi.”

Cận Liễu Liễu gật đầu đáp ứng, đỡ Cổ Vưu Chấn trở về phòng khách.

Sáng nay sau khi bọn Cổ Vưu Chấn đi ra ngoài. Lưu thị đã kéo nàng đến dạy rất nhiều quy củ Vạn gia, còn sai một tiểu nha hoàn để cho bọn họ sai phái.

Vì thế Cận Liễu Liễu đã kêu nha hoàn tên là Tiểu Hồng kia mang nước ấm vào, mình thì xắn tay áo, hầu hạ Cổ Vưu Chấn rửa mặt.

Cổ Vưu Chấn tùy tiện lau hai cái rồi suy sụp nằm ở trên giường, Cận Liễu Liễu thấy thế nhanh chóng nói: “Phu quân, vẫn là thoát xiêm y rồi hãy ngủ, nằm như vậy sẽ cảm lạnh đó.”

Cổ Vưu Chấn cũng không trả lời, chỉ vẫy tay gọi nàng đi qua.

Nàng nhẹ nhàng tiêu sái đi qua, Cổ Vưu Chấn ngồi dậy, giữ chặt tay nàng, kéo vào trong lòng mình: “Liễu Liễu, người có bằng lòng sinh một oa nhi cho ta hay không?”

Cận Liễu Liễu trên mặt có chút ửng đỏ: “Lập gia đình không phải vì sinh oa nhi cho phu quân sao?”

“Nhưng người cũng phải biết, một tiểu thiếp có phu quân đã chết, mang theo một đứa nhỏ là không có cách nào sống sót.”

“Phu quân?” Cận Liễu Liễu bắt đầu cảm thấy bộ dáng Cổ Vưu Chấn nói chuyện có gì đó là lạ.

Cổ Vưu Chấn đột nhiên đẩy ra nàng: “Người đi ra ngoài đi. Gia muốn ở một mình.”

“Vâng.” Cận Liễu Liễu chỉ có thể đi ra ngoài, đi tới cửa đã vòng trở về nói: “Phu quân, người đừng quên đắp chăn.”

Cổ Vưu Chấn không nói gì, Cận Liễu Liễu liền đi ra ngoài.

Hần nhìn đôi tay nhỏ bé của Cận Liễu Liễu đóng cửa lại, trong lòng giống như có dòng nước nóng đang sôi sục.

Tất cả những gì cha hần nói đều không có sai, hần là con cháu Cổ gia, hần phải vì Cổ gia nói dối tông đường.

Trong ba điều bất hiếu, không có con nói dối tông đường là tội nặng nhất.

Tại thời điểm như thế này, nếu hần thật sự có thể có một đứa nhỏ chưa ra đời, cho dù không biết nam nữ, cha hần cũng có thể được an ủi tuổi già đi.

Bất quá là sinh một đứa nhỏ thôi, là loại chuyện thiên kinh địa nghĩa của con người.

Trước kia hần cũng đã có đứa nhỏ a, một oa nhi chưa ra đời, đã bị hủy ở trên tay Lý thị.

Hần hiện tại bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hối hận, nếu lúc trước đứa nhỏ kia không có mất đi, bình an trưởng thành đến bây giờ, cũng đã hai tuổi rồi.

Nếu có đứa nhỏ kia, hiện tại cha hấn cũng sẽ không nóng lòng như lửa đốt muốn hấn sinh một đứa nhỏ như vậy.

Hấn tìm cớ vì chính bản thân mình, tại thời điểm có đứa nhỏ kia, hấn cũng không biết chuyện này. Nghĩ một lát, hấn lại lắc đầu.

Cho dù là đã biết thì sẽ thế nào đâu?

Lấy trạng thái ngay lúc đó của hấn, cho dù là biết nhị thiếu phu nhân hoài thai đứa nhỏ của hấn, hấn cũng không tất sẽ làm bất kỳ hành động gì để bảo trụ đứa nhỏ.

Bởi vì hấn không cam lòng, hấn không muốn, khi đó hấn tuyệt không muốn hoàn thành nghĩa vụ vì Cổ gia, lưu lại một chút huyết mạch.

Hấn nặng nề thở dài một hơi, tiếp theo lại cười lạnh một tiếng.

Hiện tại suy nghĩ nhiều như vậy thì có ích lợi gì?

Đứa nhỏ kia cũng không về được, hấn có hối hận cũng vô ích!

Việc cấp bách là dựa theo lời nói phụ thân mà làm. Làm cho Cận Liễu Liễu thụ thai, lưu lại huyết mạch vì Cổ gia.

Nhưng vì sao trong lòng hấn lại cảm thấy không thoải mái?

Hấn biết, hấn thích Cận Liễu Liễu.

Cũng là vì thích nàng, hấn không đành lòng làm cho tương lai của nàng thật sự hoài một đứa nhỏ của Cổ gia mồ côi từ trong bụng mẹ, một nữ nhân độc thân nuôi lớn một đứa nhỏ, chậm rãi già đi.

Nàng mới mười lăm tuổi, cái gì cũng không hiểu.

Hiện tại nàng chỉ biết mơ hồ là nếu có thai, sẽ phải chịu khổ sở rất lâu. Sau khi sinh hạ đứa nhỏ, làm mẫu thân. Mà đứa nhỏ kia, có lẽ sẽ phải mồ côi cha từ khi chưa sinh ra.

Hấn từ nhỏ đến lớn đều đã nhận hết sự xem thường của người khác, tiểu hài tử ở quê nhà mỗi ngày đều chỉ vào hấn, nói hấn là đứa nhỏ không cha.

Mà Cận Liễu Liễu có lẽ sẽ phải chịu càng nhiều đau khổ hơn.

Một khi hấn gặp chuyện không may, chỉ có thể để cho Lê Tuyền mang theo nàng rời khỏi kinh thành. Bởi vì lưu lại ở kinh thành, khả năng sẽ gặp nguy hiểm giống hấn. Nhưng trên người hấn cũng không có khả năng cung cấp cho nàng chi phí để nuôi một đứa nhỏ, cả đời chi tiêu ăn uống không phải lo.

Lấy cách làm người của phụ thân Cận Liễu Liễu, chỉ sợ sẽ chờ đợt sóng gió này qua đi, trăm phương nghìn kế tìm được Lý thị, làm cho Lý thị tiếp nhận Cận Liễu Liễu cùng đứa nhỏ chưa sinh trong bụng.

Mà một khi đến cái thời điểm kia, Cận Liễu Liễu ngốc nghếch sẽ là đối thủ của Lý thị sao?

Chỉ sợ nàng sẽ bị hại chết, còn không biết là chuyện gì xảy ra!

Đến lúc đó, Lý thị có thể lưu lại đứa nhỏ kia, đem thi thể Cận Liễu Liễu tùy tiện mai táng, có thể danh chính ngôn thuận giành được sự ủng hộ ở trong từ đường Cổ gia, được toàn bộ gia sản Cổ gia.

Cổ Vưu Chấn thống khổ đỡ trán.

Hấn nên làm gì bây giờ?

Hấn có thể làm sao bây giờ?

Một bên là phụ thân, một bên là nữ tử đầu tiên hấn thích trong cuộc đời!

Là dựa theo nhắc nhở của phụ thân hoàn thành tâm nguyện phụ thân, hay kiên trì quyết định lúc ban đầu của hấn, bảo trụ tương lai hạnh phúc cho Cận Liễu Liễu?

Tại đây gian phòng không lớn cũng không nhỏ, khách phòng bố trí ấm áp hợp lòng người trong, lần đầu tiên trong cuộc đời Cổ Vưu Chấn cảm thấy bị dày vò, có thể đem toàn bộ sự cuồng ngạo trẻ tuổi của hắn đốt thành than không dư thừa chút nào.

Đàn độn ăn xong cơm trưa, hắn viết bài thiếp đưa đến phủ thái tử, nhưng thủ vệ đi đưa thư nói cho bọn họ, thái tử đi Tây Giao sẵn bản .

Cổ Vưu Chấn cơ hồ giận đến điên người. Làm sao lại như vậy được?! Thái tử cư nhiên còn nhân hạ thoái mái đi Tây Giao sẵn bản!

Mà phụ thân hắn cư nhiên vì một người như vậy sắp bị mất tánh mạng của bản thân!

Phần nô trở lại nhà cậu, trong lòng hắn bắt đầu rơi vào tuyệt vọng.

Hắn biết, thái tử đã muốn không nghĩ quản đám thần tử đang bị giam giữ trong ngục.

Nhưng vào thời điểm cơm chiều, thời điểm người một nhà ngồi vây quanh cùng một chỗ ăn cơm, trên mặt hắn cũng không biểu hiện ra chút nào. Hắn ngồi ở một chỗ chuyện trò vui vẻ, còn cùng cậu và đại biểu ca uống rất nhiều rượu.

Cận Liễu Liễu ngồi bên người Cổ Vưu Chấn, nhìn hắn uống rất nhiều trong lòng có chút lo lắng, liền ở một bên nhỏ giọng nói: “Phu quân, uống nhiều nữa chỉ sợ sẽ làm thân thể không khỏe.”

Cổ Vưu Chấn cười ha ha: “Hôm nay gia cao hứng! Ta bồi cậu thêm uống vài chén, làm sao đến phiên người quản ta?”

Nhất thời mọi người trên bàn quay đầu lại nhìn nàng, hiển nhiên là đang trách nàng không hiểu chừng mực.

Cận Liễu Liễu cả kinh, lập tức cúi đầu không nói.

Đêm đó, Cổ Vưu Chấn uống say mềm. Cận Liễu Liễu được sự trợ giúp của Ngọc Trúc mới đỡ hắn trở về phòng được.

“Tam thiếu phu nhân, thiếu gia vẫn vừa uống rượu say, chỉ sợ buổi tối hắn sẽ nháo rượu, người phải cẩn thận một chút. Nếu có chuyện gì, người qua phòng bên kia tìm ta.”

“Ân, ta sẽ .”

Ngọc Trúc đi rồi, Cận Liễu Liễu tìm một cái khăn ẩm lau mặt cho Cổ Vưu Chấn.

Cứ việc uống vậy rượu nhiều như, mặt hắn lại vẫn giống như hạo ngọc, tuần mỹ bất phàm. Chỉ là mày kia nhíu chặt lại, giống như uống nhiều rượu cũng không có cách nào khác xoa dịu buồn rầu trong lòng hắn.

Cận Liễu Liễu ngồi ở bên giường, không nhịn được thở dài một tiếng.

Hắn đang làm sao vậy?

Buổi sáng sau khi hắn đi vấn an phụ thân trở về, ánh mắt liền mang theo ưu sầu như vậy.

Cận Liễu Liễu biết sự tình có chút không ổn. Nàng tuy rằng không hiểu chuyện, nhưng là cũng biết lần này bọn họ đến kinh thành là muốn tìm xem có biện pháp nào cứu Cổ lão gia đang bị giam giữ ở đại lao ra không.

Chẳng lẽ nói Cổ lão gia đã không còn hy vọng sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Cận Liễu Liễu cũng bắt đầu có cảm giác bất an.

Nàng thân thủ nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt Cổ Vưu Chấn. Bỗng nhiên nhớ tới thời điểm còn ở trong Cổ phủ. Hắn luôn thể hiện tác phong bất cần, biểu tình tiêu điều tự tại ăn chơi trác táng.

Đúng vậy, là ăn chơi trác táng.

Dọc theo đường đi lên kinh thành, Cận Liễu Liễu thấy không ít biểu tình như vậy của thiếu gia.

Bọn họ không lo ăn mặc, bọn họ có bạc cũng có thời gian. Vì thế chuyện cần làm mỗi ngày chỉ còn lại có một việc duy nhất : nghĩ biện pháp như thế nào đến nhằm chán cả ngày.

Trên mặt bọn họ đều lộ vẻ mặt như vậy cũng không làm người khác chán ghét. Nhưng cũng vẻ mặt ưu tư như vậy xuất hiện trên mặt Cổ Vưu Chấn thì không giống nhau, chính là bọn họ ai cũng không có sinh ra tuần mỹ vô trù như Cổ Vưu Chấn.

Cận Liễu Liễu bỗng nhiên thực hy vọng làm cho Cổ Vưu Chấn trở lại những ngày trước đây. Tuy rằng thời gian đó mình phải chịu biết bao đau khổ, nhưng là Cổ Vưu Chấn lại vô ưu vô lự.

Nàng không muốn, cũng không đành lòng nhìn thấy trên mặt Cổ Vưu Chấn xuất hiện vẻ mặt thống khổ như vậy.

“Ai.” Nàng lại không tự chủ thở dài một tiếng.

Cận Liễu Liễu không dám ngủ, bởi vì sợ hãi Cổ Vưu Chấn nháo rượu, vì thế liền vẫn ngồi như vậy canh giữ ở bên giường.

Đến canh ba, nàng có chút không kiên trì được, mí mắt bắt đầu không ngừng đánh nhau, cái đầu nhỏ cũng giống con gà con mổ thóc liên tục.

“Phanh” một tiếng, Cận đầu Liễu Liễu đụng vào khung giường nàng đau kêu lên một tiếng “Ai nha”, to đến nỗi sâu ngủ cũng phải trốn mất.

“Làm sao vậy?” Tiếng nói của Cổ Vưu Chấn hơi khàn khàn từ trên giường vang lên.

“Ta đánh thức ngươi?” Cận Liễu Liễu vuốt vuốt cục sưng to trên đầu nói.

Cổ Vưu Chấn nửa ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu đau như liệt: “Gia muốn uống nước.”

Cận Liễu Liễu lật đật đem trà giải rượu chuẩn bị từ sáng sớm bưng tới: “Uống chút này đi.”

Cổ Vưu Chấn liền nhận trà giải rượu từ trên tay Cận Liễu Liễu uống một hơi, cảm thấy trong lòng có chút dễ chịu, phát phát tay, ý bảo không muốn uống tiếp.

Cận Liễu Liễu đem ly trà để lại trên bàn, đi đến bên giường.

“Ngươi vẫn không ngủ?” Cổ Vưu Chấn nhìn Cận Liễu Liễu hỏi.

“Àn. Tiên sinh nói sợ ngươi nháo rượu, ta không dám ngủ.”

“Vậy ngươi không mệt sao?”

“Mệt, ta vừa rồi chính là ngủ gà ngủ gật, đầu mới có thể đụng phải khung giường.” Cận Liễu Liễu ủy ủy khuất khuất nói, còn thân thủ sờ sờ lên cục sưng trên đầu.

“Làm sao vậy?”

“Đập đầu nên bị sưng.”

“Lại đây, để gia nhìn một cái.”

Cận Liễu Liễu liền ngoan ngoãn đi qua, còn thân thủ chỉ vào chỗ đau. Cổ Vưu Chấn sờ sờ lên mái tóc đen mượt nàng nàng, thật đúng là một vết sưng thật lớn.

“Ai, ngươi như thế nào vĩnh viễn ngốc như vậy? Buồn ngủ cũng có thể bị đụng vào đầu?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Cận Liễu Liễu không tự giác quẹo lên, Cổ Vưu Chấn nở nụ cười một chút: “Hảo hảo, gia không nói ngươi. Gia thối cho ngươi, lập tức không đau.”

Hắn một bên thân thủ nhẹ nhàng xoa nhẹ vài cái lên vết sưng kia, vừa nói: “Ngươi chậm hiểu như vậy, ngày khác nếu gia mất rồi, ngươi nói ngươi sẽ sống như thế nào đây?”

Cận Liễu Liễu “Hô” đẩy bàn tay to của hắn ra, thở phì phì đứng lên: “Ngươi luôn nói như vậy! Chẳng lẽ ngày mai ngươi sẽ không sống sao?”

Cổ Vưu Chấn thấy nàng tức đến trợn mắt phồng má, khuôn mặt còn đỏ lên, chỉ cảm thấy buồn cười: “Liễu Liễu, ngươi cứ như vậy, thật là dọa không ngã gia là không được sao?”

“Ai muốn dọa người? Người luôn nói loại điềm xấu này, người...” Cái miệng nhỏ nhắn của Cận Liễu Liễu chu ra, cơ hồ muốn khóc.

Cổ Vưu Chấn cười đem nàng kéo vào trong lòng: “Hảo, hảo, gia về sau không nói, không nói. Người nếu dám khóc thật, gia nhất định đánh mông người!”

Cận Liễu Liễu cúi đầu vào trong lòng hắn, nhẹ giọng nói: “Phu quân, chúng ta nhất định không có việc gì.”

Cổ Vưu Chấn không đáp lại những lời này của nàng, lại nói: “Liễu Liễu, chúng ta sinh một oa nhi đi.”

Cận Liễu Liễu sợ run một chút, “Ân” một tiếng.

Cổ Vưu Chấn ôm nàng đặt xuống giường, ngón tay bay nhanh cởi bỏ cái áo ngoài nhỏ màu bạc của nàng, lộ ra trung y bằng lụa đỏ tươi, bỗng nhiên ngừng một chút, hỏi lại: “Liễu Liễu, người thực nguyện ý cùng gia sinh oa nhi sao?”

Cận Liễu Liễu lại “Ân” một tiếng, nhưng là lại có vẻ mười phần trịnh trọng. Nàng thấy Cổ Vưu Chấn có bộ dáng không tin, lại bổ sung nói: “Chỉ cần phu quân cao hứng, ta liền nguyện ý.”

Trong lòng Cổ Vưu Chấn mềm nhũn, cơ hồ muốn đem xiêm y của nàng mặc lại, nhưng là chợt nhớ đến nhấc nhở của phụ thân cùng thái độ của thái tử, trong lòng hắn rõ ràng, không thể lại tiếp tục do dự.

Hướng hồ, hắn muốn nàng, muốn từ rất lâu rồi.

Ánh nến trong phòng chớp lên, chậu than sưởi cháy đỏ bừng, bên trong ấm áp như mùa xuân.

Cổ Vưu Chấn rất nhanh liền đem Cận Liễu Liễu lột sạch sẽ, nhìn nàng không dời mắt, nàng rõ ràng đã học xong thẹn thùng, ý cười trên khuôn mặt lộ vẻ mông lung thẹn thùng, đem ngọn lửa Cổ Vưu Chấn chôn dấu đã lâu “Hô” một tiếng cháy bùng lên.

Thời gian bất quá mới được một năm, nha đầu kia thật đúng là trưởng thành không ít.

Nhớ lần trước hắn động chân tay với nàng, một đôi bờ câu nhỏ không trước ngực biết khi nào đã lặng lẽ phồng lên, kích thích lưng áo của nàng càng thêm rõ ràng, ôn nhu mềm mại thành một đường cong tuyệt vời. (TNN: phụt !!!!!)

Cổ Vưu Chấn trong lòng thở dài không thôi, may mắn tiểu nha đầu này là rơi vào trong tay hắn, nếu thật sự gả cho tiểu thợ rèn ở đầu thôn kia, chẳng phải là giậm chân giậm dừ, một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu sao?

Thấy thân mình nàng run nhè nhẹ, hắn nhẹ giọng hỏi: “Lạnh?”

“Ân.” Nàng trả lời một tiếng như vậy, chính là càng thêm mềm nhẹ.

Cổ Vưu Chấn trước dùng chăn bông đắp cho nàng, để cho nàng không đến mức cảm lạnh, sau đó đứng dậy thuận thực cởi hết quần áo của mình, rồi lại lên giường.

Cận Liễu Liễu vẫn là vẻ mặt chán ghét nhìn cái vật phía dưới hắn đang vận sức chờ phát động, “hung khí” kia – hắn bắt mẫn “Hừ” một tiếng, nói: “ Đây chính là bảo bối của gia, bằng không người cho là như thế nào sinh được oa nhi?” (TNN: ác ~ L xù định lực kinh người)

Cận Liễu Liễu lại không hiểu. Tuy nhiên Cổ Vưu Chấn lúc này cũng học ngoan, không dám cho nàng cơ hội nói chuyện lung tung, xoắn chần lên liền chui vào trong, sau đó ôm chặt nàng, dùng miệng mình ngăn chặn miệng của nàng.

Lần này hắn thân phi thường ra sức, phi thường nhập tâm. Nhưng Cận Liễu Liễu lại dần dần không thở nổi, hai tay chỉ để ý dùng sức đẩy hắn ra bên ngoài, đẩy vài cái cũng không thấy hiệu quả, đành phải “Ừ ừ” trong cổ họng ánh mắt ra tín hiệu không ngừng.

Cổ Vưu Chấn bị nàng “Ân” đến phiền , vì thế lại ngẩng đầu lên: “Làm sao vậy?”

“Phu quân, ta, ta hôm nay chưa có tắm rửa.” Nhớ lại chuyện lần trước lòng nàng vẫn còn sợ hãi, cho nên nhanh chóng thuyết minh trước.

Cổ Vưu Chấn lại nở nụ cười: “Gia hôm nay cũng không có.”

Nói xong hấn liền cúi đầu tiếp tục công việc.

Thân hình mềm mại của nàng, cảm xúc ở trước ngực chậm rãi dời xuống, hai chân mảnh khảnh của nàng khép chặt, hấn duỗi bàn tay to ra, không phí chút khí lực liền nhẹ nhàng mở chúng ra.

Cận Liễu Liễu lấp bắp kinh hãi: “Phu quân, người, người làm cái gì?”

Cổ Vưu Chấn tà tà cười: “Gia đang dạy người sinh oa nhi như thế nào.”

Chỉ chốc lát sau, Cận Liễu Liễu khóc chết đi sống lại, trên mặt đều là nước mắt, nước mũi, miệng hữu khí vô lực la hét: “Ta muốn chết, ta muốn chết. Ô ô, đau, đau muốn chết. Ô ô...” (người beta:Ta cũng tức muốn chết!)

Khuôn mặt Cổ Vưu Chấn trở nên xanh mét, mặt nhăn đến nỗi có thể bóp chết một con ruồi. Hấn tận lực đè thấp thanh âm quát: “Một cái ngón tay thôi! Người đã đau thành như vậy?”

Cận Liễu Liễu nghe hấn rống, càng thêm ủy khuất, nàng cảm thấy Cổ Vưu Chấn căn bản chính là muốn giết nàng, bằng không, làm sao có thể làm cho nàng đau đớn như vậy?

Vì thế nàng khóc càng thêm thương tâm, cũng càng thêm dùng sức, khóc đến cuối cùng, rõ ràng đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong chăn, tùy ý nước mắt nước mũi tẩm ỉm ướt chăn bông.

Cổ Vưu Chấn vốn tức giận đến không nói nên lời, hấn chỉ mới bắt quá lấy tay thử một chút, Cận Liễu Liễu liền kêu cha gọi mẹ, chẳng những làm cho hấn hoảng sợ, cũng quét sạch hưng trí.

Nhưng trong chốc lát nhìn thấy nàng khóc thương tâm như vậy, trong lòng hấn lại cảm thấy đau lòng, giống như chính mình thật sự đã làm một chuyện thương thiên hại lý, không nên làm cho nàng chịu đau đớn như vậy.

“Ai, Gia thật sự là đời trước thiếu nợ người.”

Hấn thân thủ lấy xiêm y của mình mặc vào, sau đó nhẹ nhàng đẩy đầu vai Cận Liễu Liễu: “Đừng khóc, khóc đến sưng mắt lên rồi, mẹ và bọn họ sẽ nghĩ gia khi dễ người.”

Cận Liễu Liễu không để ý tới hấn, ngọn lửa trong đầu Cổ Vưu Chấn đã có xu thế lụi tắt, nhưng nhìn đến trên chăn bông đều thấm ướt một mảng lớn, đành phải áp chế cơn tức tiếp tục dỗ nàng.

“Liễu Liễu, đừng khóc nữa. Gia ngày mai còn phải dậy sớm, người nhanh nhanh đứng lên lau nước mắt đi, chúng ta đi ngủ.”

Cận Liễu Liễu nâng đầu, quay đầu nhìn về phía hấn: “Vậy, chúng ta không sinh oa nhi nữa?”

“Không sinh. Gia tìm ai sinh, cũng không tìm người sinh.” Hấn bắt đầu tức giận nói.

Cận Liễu Liễu lại hoàn toàn không biết, nghe xong lời này lập tức nín khóc mà cười, vẻ mặt cảm kích vô cùng, giống như ước gì hấn đi tìm nữ nhân khác sinh oa nhi đi.

Cổ Vưu Chấn lâm vào chán nản, lại không tiện phát tác. Bởi vì cho dù hấn phát hỏa, Cận Liễu Liễu cũng sẽ không hiểu được vì sao hấn lại phát hỏa.

Hấn giống như là một quyền đánh vào bông, hữu lực cũng không sử dụng được, chỉ có thể tiếp tục cưỡng chế cơn tức, kéo chăn nằm xuống giả ngủ.

Ngày hôm sau buổi sáng vừa tỉnh lại, hai mắt Cận Liễu Liễu quả nhiên sưng lên. Nàng vốn ngày thường xinh đẹp, lần này nhìn qua, giống như bị ai khi dễ, rất đáng thương.

Dùng xong bữa sáng, Lưu thị quả nhiên kéo Cận Liễu Liễu lại, nhỏ giọng hỏi nàng: “Có phải hay không Chấn nhi mắng?”

Nàng nghĩ đến Cổ Vưu Chấn bởi vì cứu cha vô vọng, cho nên trong lòng phiền chán, lại uống nhiều rượu, vì thế mượn rượu quát tháo.

Cận Liễu Liễu bởi vì sáng sớm đã bị Cổ Vưu Chấn phân phó qua, không thể nói chuyện lung tung, cũng không thể đem chuyện phát sinh tối hôm qua nói ra, cho dù mẹ có ép hỏi như thế nào cũng không được.

Đây là đương nhiên rồi, nếu việc này bị những người khác biết, Cổ Vưu Chấn hẳn còn có mặt mũi gì nữa. Nói không chính xác còn có thể có người nói linh tinh rằng hẳn vì bệnh lâu nhiều năm, không thể nhân đạo*.

nhân đạo: làm việc của con người ý~~~~~

Cho nên tùy ý Lưu thị đề ra nghi vấn như thế nào, Cận Liễu Liễu đều cắn chặt hàm, chỉ để ý lắc đầu không nói lời nào.

Vì thế, Lưu thị càng thêm xác định, Cận Liễu Liễu là bị Cổ Vưu Chấn đánh chửi .

Nàng bởi vì thấy Cận Liễu Liễu xinh đẹp, tuổi còn nhỏ, lúc này cô đơn một người bên ngoài, lại gặp gỡ phu quân không thương yêu, trong lòng liền sinh ra vài phần ý đồng tình.

Sau một lúc lâu, Lưu thị có nghĩ rằng muốn cho Cận Liễu Liễu vui vẻ, đã kêu hai người Vạn Trân Trân cùng Vạn Đình Đình lại đây, cầm cầu lông gà cùng đồ chơi đến, kêu các nàng cùng Cận Liễu Liễu ở trong sân chơi đùa.

Buổi sáng ánh nắng tốt lắm, vì thế ba nữ hài tử tuổi xấp xỉ liền cùng nhau ở trong sân chơi đùa.

Cận Liễu Liễu trước kia đã từng đá cầu, lại chưa bao giờ chơi qua đồ chơi lúc lắc, Vạn Trân Trân tính cách hiền lành, tiện tay dạy nàng chơi như thế nào.

Vạn Đình Đình ở một bên nhìn, liên tục hỏi thăm chuyện tình của Cổ Vưu Chấn, hiển là cực có hứng thú đối với hắn. nhưng Cận Liễu Liễu lại không nhìn ra ý trong đó của nàng, chỉ cần nàng hỏi, mình sẽ đáp.

Bên này ba người đùa vui vẻ, đầu kia Cổ Vưu Chấn lại chau mày một lần nữa từ phủ thái tử về.

Thủ vệ người ta vẫn nói : “Điện hạ đi phủ Thừa Tướng dự tiệc .”

Hai người Cổ Vưu Chấn cùng Ngọc Trúc đều tâm tình trầm trọng. Nhìn thấy ba người chơi đùa trong viện cũng lười chào hỏi, chỉ để ý đi vào bên trong.

Đúng lúc này, cửa điểm bỗng nhiên truyền đến thanh âm vui sướng của Trương Toàn: “Lục điện hạ, mời ngài....mời ngài....mời ngài vào bên trong.”

Cổ Vưu Chấn mạnh mẽ dừng lại cước bộ.

Cái gì? Lục điện hạ?

Lục hoàng tử điện hạ?

Hắn hùng hực chạy ra bên ngoài, đi đến trong điểm, thấy Vạn Chính cẩn thận, tươi cười đầy mặt dẫn một công tử mặc hoa phục màu trắng đi lên lầu hai.

Cổ Vưu Chấn nhân cơ hội kéo Trương Toàn lại: “Toàn thúc, Lục điện hạ này, có phải là Lục hoàng tử điện hạ?”

Trương Toàn không ngừng gật đầu: “Đúng vậy..... đúng vậy.”

Cổ Vưu Chấn hít sâu một hơi, trong lồng ngực hiện lên một tia hy vọng.

Thật sự là trời không tuyệt đường sống của ai, hi vọng lại đến rồi a!

Hắn tìm thái tử vì thương lượng như thế nào có thể được Lục hoàng tử tương trợ. Hiện tại tìm không thấy thái tử, Lục hoàng tử này lại tự đưa lên cửa !

Tận dụng thời cơ khó cầu, hắn lập tức bước đi lên lầu hai, thừa dịp Vạn Chính ra cửa tự mình pha trà, kéo hắn lại, hy vọng hắn có thể dẫn mình vào gặp.

Vạn Chính nào có đạo lý không giúp cháu ngoại?

Hắn trước xuất ra vài món bảo vật trấn điểm, thừa dịp Lục hoàng tử xem vui vẻ, nhẹ nhàng mà nói ra việc này.

Lục hoàng tử lười biếng nở nụ cười một chút, đồng ý .

Cổ Vưu Chấn không kiêu ngạo không siểm nịnh đi vào, y hành lễ với Lục hoàng tử xong, lập tức nói ra ý đồ của mình.

Lục hoàng tử cũng kỳ quái, không nói lời nào, cũng không ngăn cản hắn tiếp tục nói, vẫn tiểu tựa phi tiểu nhìn Cổ Vưu Chấn, khiến trong lòng hắn sợ hãi không thôi.

“Lục điện hạ, thảo dân mặc dù đang ở dân gian, nhưng vẫn nghe nói Lục điện hạ anh dũng bất phàm, trạch tâm nhân hậu, thâm chịu dân chúng kính yêu. Kính xin điện hạ có thể điều tra rõ chân tướng, cho cha ta cùng nhóm các đại nhân khác bị hãm hại một cái công đạo.”

Lục hoàng tử vẫn im lặng không nói, Cổ Vưu Chấn đợi nửa ngày, lại bị khuôn mặt tiểu tựa phi tiểu của hắn làm cho toàn thân không được tự nhiên, hắn bỗng nhiên mở miệng : “Cổ công tử lần này lên kinh, có hay không lễ loai một mình?”

Cổ Vưu Chấn giật mình, không rõ ý tứ trong lời nói của Lục hoàng tử, vì thế không dám đáp lại.

“Tiểu vương chính là thuận miệng hỏi, Cổ công tử không cần chú ý, cứ nói ra tình hình thực tế.”

Cổ Vưu Chấn đành phải đáp: “Trong nhà có một thê thiếp cùng ta lên kinh, cũng có mấy thị vệ khác.”

Trong mắt Lục hoàng tử hiện lên một đạo tinh quang, nhưng giây lát lướt qua, Cổ Vưu Chấn cơ hồ nghĩ rằng mình nhìn lầm rồi.

Nhất thời không khí trong nhĩ gian có chút ngưng trệ, trên trán Cổ Vưu Chấn bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, Lục hoàng tử vẫn mang vẻ mặt thanh thản.

“Ai nha! Người như thế nào đá quả cầu lên rồi a!” Trong viện bỗng nhiên truyền đến thanh âm Vạn Đình Đình, còn mang theo vài tia bất khoái.

Ngay sau đó, thanh âm Cận Liễu Liễu run run vang lên : “Ta, ta không phải cố ý . Thực xin lỗi.... thực xin lỗi.”

Vạn Trân Trân đi ra giảng hòa: “Chúng ta gọi người lấy quả cầu xuống là được không phải sao?”

Vì thế trong viện lại vang lên thanh âm la hạ nhân.

Này gian nhĩ gian nằm gần nội viện, Lục hoàng tử đứng thẳng người dậy, mở cửa sổ ra, chỉ thấy có nhiều người đứng lủi rủ trong viện, Cận Liễu Liễu mặc một bộ xiêm y màu vàng nhạt, đứng ở phía sau mọi người.

Thấy cửa sổ nhĩ gian bỗng nhiên bị mở ra, mọi người trong viện hơi kinh ngạc một chút.

Vạn Chính nhanh chóng vọt vào trong viện: “Mau quỳ xuống hành lễ! Đây chính là Lục điện hạ!”

Mọi người trong viện phần phật tất cả đều quỳ xuống , Cận Liễu Liễu cũng theo mọi người cùng nhau quỳ xuống, nhưng đầu không có cúi xuống, một đôi mắt to tròn nhìn về phía người đứng ở cửa sổ.

Chỉ thấy Lục điện hạ kia lớn lên có bộ dáng thật đẹp, mày kiếm bạc môi, mũi đoan chính, một đôi mắt hoa đào, mắt nhìn chăm chăm nàng.

Cận Liễu Liễu có chút nghi hoặc, vì sao người này có cảm giác như đã từng gặp qua?

Lục hoàng tử nhe răng cười, trong nụ cười mang theo sự quen thuộc khác thường cùng hương vị khinh bạc, Cận Liễu Liễu thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Này! Này!

Lục điện hạ kia!

Không phải là hái hoa tặc sao?

32. Chương 32: Lầy Người Đối Người?

Nhất thời Lục hoàng tử, hay chính là hái hoa tặc, đi đến nháy mắt với Cận Liễu Liễu một cái ý bảo nàng không cần lộ ra. Sau đó làm bộ đang đứng đắn lên tiếng: “Các vị miễn lễ.”

Vì thế, Vạn Chính lại nhấc thân mình nặng nề đứng lên, chỉ lên quả cầu trên mái hiên.

Vạn Chính có chút nơm nớp lo sợ nói: “Lục điện hạ chớ trách móc, tiểu nữ không biết điện hạ đến đây nên mới có thể vui đùa ẩm ỹ ở trong viện, quấy nhiễu điện hạ, xin thứ tội thất lễ.”

Lục hoàng tử cười ầm áp như gió xuân: “Vạn lão bản không cần sợ hãi, người cũng biết cuộc đời tiểu vương có hai thứ thích nhất, đó là cái gì?”

Vạn Chính không hổ là người đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, trong triều từ trên xuống dưới, quan to quý nhân yêu thích gì không thể không rành mạch. Nhưng hắn không biết Lục hoàng tử có ý gì, chỉ có thể nhẹ nhàng mà nói: “Điện hạ?”

Lục hoàng tử lại mỉm cười: “Vạn lão bản cứ nói không ngại.”

“Lục điện hạ tôn trọng võ công, yêu thích mỹ nhân, trong thành không ai không biết.”

Lục hoàng tử ngửa đầu cười ha ha: “Không sai, nhiều năm qua tiểu vương say mê võ nghệ, không tránh khỏi được cái này mất cái khác, lại chỉ có một thứ có thể làm cho tiểu vương dừng luyện võ, thậm chí trời có sập xuống cũng không sợ, chỉ có thể là mỹ nhân. Hiện tại nhìn thấy thiên kim nhà Vạn lão bản, tiểu vương đã sớm cảm thấy chuyển đi này không tệ, làm sao có thể trách móc?”

Vạn Chính vừa nghe Lục hoàng tử khích lệ nữ nhi nhà mình, chỉ cảm thấy trên mặt sáng rọi dị thường, nụ cười cũng sáng lạn như ánh nắng mặt trời: “Điện hạ thật sự đã quá khen.”

Lục hoàng tử lại nói: “Đặc biệt vị tiểu thư mặc y phục màu hoàng hạnh đứng ở phía sau, quả thực giống như Tây Thi tái thế, không biết Vạn lão bản có thể cho biết khuê danh được không?”

Vạn Chính sửng sốt: “A, này, vị kia...”

Lúc này Cổ Vưu Chấn vẫn đứng ở phía sau cách Lục hoàng tử không xa nhìn thoáng vào trong viện, xác định người Lục hoàng tử nói chính là Cận Liễu Liễu, liền lên tiếng: “Điện hạ, vị nữ tử kia cũng không phải là tiểu thư gì, nàng là tiểu thiếp nhà thảo dân.”

Lục hoàng tử làm bộ như ngạc nhiên quay đầu lại: “Nguyên lai là tiểu thiếp của Cổ công tử! Cổ công tử thật sự là có phúc lớn mà, có thể có mỹ quyến như hoa này, cho dù ngày mai có đột tử, cũng là đáng giá. Đáng tiếc a, đáng tiếc! Tiểu vương nhiều năm qua tự nhận đã thấy hết mỹ nhân thiên hạ, không nghĩ tới thế nhưng lại chưa từng thấy nữ tử như hoa như ngọc thế này. Thật sự là điều đáng tiếc lớn nhất cuộc đời, đáng tiếc a, đáng tiếc.”

Hắn vừa nói, vừa lộ ra biểu tình phi thường tiếc hận. Quay đầu liếc mắt nhìn lại Cận Liễu Liễu một cái, hắn lại nói: “Không biết vị phu nhân này, xưng hô như thế nào?”

Lúc này Vạn Chính đã đuổi tất cả mọi người trong sân đi, còn mình lén lút đi đến ngoài cửa nhã gian.

Cổ Vưu Chấn do dự một chút, nghe thấy ngoài cửa truyền đến thanh âm Vạn Chính ho khan thật mạnh, mới nói: “Tiện nội họ Cận.”

“Nguyên lai là Cận phu nhân. Tiểu vương thật sự là hâm mộ Cổ công tử, chẳng những bản thân sinh ra tuần tú lịch sự, còn có thể có mỹ thiếp như vậy bên cạnh. Cổ công tử có thể được cho là hưởng hết phúc phần nhân gian.”

Cổ Vưu Chấn không nói gì trong lòng đã bắt đầu hiểu được, Lục hoàng tử này là đang công khai đòi người.

Thời kì này quan to quý nhân vẫn đang lưu hành đưa tặng cơ thiếp. Hiện tại Lục hoàng tử đã nói đến như vậy Cổ Vưu Chấn chẳng lẽ không hề biết đạo lý?

Trong lòng hắn đã sáng tỏ, vì thế thử thăm dò nói: “Điện hạ thật sự là quá khen, trong phủ điện hạ, chỉ một tiểu tỷ cũng so với tiểu thiếp thảo dân đẹp hơn vạn phần. Chúng ta là người đến từ nơi hương dã, không rõ cái gì là mỹ mạo kiều nhan. Huống chi phụ thân thảo dân đang hăm sâu tù oan, đến nay sinh tử chưa biết, cho dù có được Tây Thi tái thế, cũng không thể làm cho thảo dân khoái hoạt hơn phần nào.”

Lục hoàng tử nhẹ nhàng vuốt cằm, một đôi mắt hoa đào nhìn lướt qua Cổ Vưu Chấn, vừa vận nhìn thẳng vào mắt hắn: “Cổ công tử là người thông minh, lệnh tôn làm quan nhiều năm, ở trong triều rất được khen ngợi, nói vậy phụ hoàng cũng có thể hiểu được đạo lý trong đó. Chỉ cần...”

Cổ Vưu Chấn lúc này không nhìn thấy mặt mình, nhưng là hắn có thể đoán dự đoán được biểu tình hiện tại của hắn nhất định không còn gì tốt hơn: “Chỉ cần điện hạ có thể nhìn rõ mọi việc, ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu.”

“Cổ công tử quả nhiên là người thông minh, chính là không biết là người trong phủ có thấy thế hay không.”

Lục hoàng tử cười ha ha: “Tiểu vương đi về trước, hôm nay xem vài món bảo bối này, tiểu vương đều thích. Chính là hiện tại tiểu vương còn phải đi nơi khác dự tiệc, chỉ sợ không tiện trực tiếp lấy đi, buổi sáng ngày mai chẳng biết có tiện không, phiền toái Cổ công tử giúp đưa đến nhà ta?”

“Thảo dân vinh hạnh.”

Lục hoàng tử cười vài tiếng, mang theo tùy tùng đi thẳng.

Cổ Vưu Chấn quỳ xuống cung tiễn, đợi cho Lục hoàng tử đi thật xa cũng không có đứng dậy.

Vạn Chính đợi cho Lục hoàng tử đi thật xa, lại vui vẻ ra mặt chạy vội vào phòng, hắn mới vừa rồi vẫn đứng ở bên ngoài nhà gian, nghe hết toàn bộ đoạn đối thoại giữa Lục hoàng tử cùng Cổ Vưu Chấn.

Hắn vội vàng túm Cổ Vưu Chấn đang quỳ đứng dậy: “Chấn nhi! Người quả nhiên là cát nhân thiên tướng a! Hiện tại cha ngươi được cứu rồi! Được cứu rồi!”

Cổ Vưu Chấn lại không có biện pháp cười to giống như Vạn Chính, hắn cố gắng giật khóe miệng lên, lại chỉ cảm thấy trên mặt như đang co rúm lại.

“Chấn nhi a, sáng sớm ngày mai, ngươi liền mang theo vài món đồ cổ này, đưa đến quý phủ Lục điện hạ đi. Còn có tam thiếu phu nhân, ta sẽ ợ ngươi lấy ra vài món trang sức, làm cho nàng xinh đẹp một chút, ngày mai làm cho Lục điện hạ càng thêm cao hứng. Hắn càng cao hứng, cha ngươi liền có một phần hy vọng a!”

Vạn Chính càng nói thần thái càng bay lên, mấy ngày nay tới giờ rốt cục cũng gặp được một tia sinh cơ, hắn quả thực cao hứng không ngừng được.

Phải biết rằng, hắn luôn luôn có quan hệ tốt với tỷ phu. Từ trước, Cổ Bân giúp hắn giới thiệu bao nhiêu tông đại mua bán. Sau khi Cổ Bân bị bỏ tù, hắn cũng hiểu được thế nào là tri ân báo đáp, vẫn tiêu tiền tìm người giúp cho Cổ Bân ở trong tù có thể được thoải mái.

Hiện tại Lục hoàng tử đã muốn ngầm ý bảo bọn họ chỉ cần đưa Cận Liễu Liễu qua là có thể góp lời trước mặt hoàng thượng. Quả thực giống như trời cao rốt xuống một khối vàng mà không phải là mưa vàng.

“Lục điện hạ luôn luôn thích mỹ nhân, chỉ là vì hắn hàng năm không ở kinh thành, cậu người mới không có được vinh hạnh thân cận. Bằng không, ta đã sớm mua vài mỹ nhân, tự mình đưa tới phủ hắn.

Ngươi vẫn không ở kinh thành cho nên có khả năng không biết. Kỳ thật ở trước mặt hoàng thượng, Lục hoàng tử so với Thái tử cùng Tam hoàng tử còn được sủng ái hơn. Lúc trước Lục hoàng tử có ý nghĩ kỳ lạ rời nhà trốn đi, hoàng thượng chẳng những không trách hắn rời khỏi hoàng cung, còn ngàn đô vạn đô tìm hắn trở về. Lại vì đỡ hắn cao hứng, ban cho hắn một khối đất phong lớn nhất để cho hắn tiêu điều tự tại.

Chỉ cần hắn nguyện ý ở trước mặt hoàng thượng nói mấy câu, đừng nói căn bản là tỷ phu vô tội, cho dù là có tội lớn mất đầu, cũng có thể trực tiếp đặc xá !”

Vạn Chính cả người đều kích động, nói chuyện ngữ tốc cũng càng lúc càng nhanh: “Không nghĩ tới người lần này lên kinh dẫn theo một tiểu thiếp mỹ mạo, còn có thể có công dụng lớn như vậy. Thật sự là trời không tuyệt đường người a! Chấn nhi, cậu xem người, căn bản chính là một phúc tinh a!”

Cổ Vưu Chấn vẫn buồn rầu im lặng nghe Vạn Chính nói chuyện. Nghe đến đây hắn cười khổ một chút, muốn tiếp lời nói chuyện cũng rất nhẹ, rất nhẹ thở dài một tiếng.

Vạn Chính lúc này mới phát hiện, biểu tình cháu ngoại có chút không được tự nhiên, nhìn kỹ căn bản là không có một tia cao hứng.

Vạn Chính trầm mặt xuống: “Chấn nhi, ngươi không phải là đang luyện tiếu thiếp kia đi?!”

Cổ Vưu Chấn làm sao dám thừa nhận: “Cậu! ta làm sao có thể chứ?”

“Không phải là tốt nhất! Mặc kệ ngươi bỏ được cũng tốt, không cam tâm cũng thế. Tiếu thiếp kia ngày mai là nhất định phải đưa đến quý phủ Lục hoàng tử! Một tiếu thiếp thôi, về sau cậu tiêu tiền mua cho người người tốt nhất! Đừng nói là một tiếu thiếp, cho dù là thê tử cưới hỏi làng hoàng, chỉ cần có thể cứu cha ngươi, người đều phải ngoan ngoãn đem nàng tống xuất đi! Ngươi trăm ngàn đừng nói cho cậu, ngươi là cái loại người bởi vì háo sắc mà bất hiếu!”

“Cậu! Chấn nhi không dám!”

“Tốt lắm, ngươi hiện tại liền cùng cậu đi đem tin vui này nói cho cha ngươi!”

“Cậu!”

“Một khắc cũng không được chậm trễ!” Vạn Chính cảm giận nói xong, liền nhanh chóng tiêu sái đi xuống lầu, dặn hạ nhân chuẩn bị xe.

Cổ Vưu Chấn không dám có lời dị nghị, chỉ có thể đi theo Vạn Chính đi đại lao Hình bộ.

Cổ Bân nghe được Vạn Chính nhỏ giọng nói xong, khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng hiện lên thần thái khác thường: “Thật sự là ông trời có mắt, ông trời có mắt a!”

Vạn Chính cũng vui vẻ nói: “Đúng vậy tỷ phụ, ta đã nói Chấn nhi là phúc tinh của ngươi! Hôm qua chúng ta còn quan tâm đến chuyện sinh con gì đó, hiện tại việc này cũng không cần nóng nảy! Chờ ngươi ra ngoài, chúng ta lại tìm cho Chấn nhi vài nữ tử mỹ mạo, đến lúc đó muốn sinh bao nhiêu thì có bấy nhiêu!”

Cổ Bân cười lắc đầu: “Không nên, không nên, chuyện nói dối tông đường này, sao có thể để cho bọn nữ tử không biết rõ gia thế này làm đâu? Chờ ta ra ngoài, liền phái người đón Thục Phương lên kinh thành, làm cho vợ chồng son bọn chúng hảo hảo đoàn tụ. Ta cũng có thể thanh thản ổn định, sống thanh thản dưỡng già.”

Thục phương là khuê danh của Lý thị, Cổ Vưu Chấn nghe đến đó, ngay cả biểu tình chán ghét cũng làm không được. Hắn chỉ cảm thấy thật vô cùng bất đắc dĩ.

Nay ngày cả Cổ Bân cũng đã biết việc này, hắn đã muốn đâm lao phải theo lao. Cận Liễu Liễu đã xác định phải bị tiến bước.

Cổ Vưu Chấn trước mặt hiện lên mặt vị Lục hoàng tử kia. Nếu có khả năng hắn đã muốn đem khuôn mặt kia đập cho bầm dập!

Không, mặt mũi bầm dập đều không thể tiêu trừ mối hận trong lòng hắn!

Hắn bắt đầu hối hận, vì sao không để cho Lê Tuyền nửa đường đi đem Cận Liễu Liễu trở về nhà!

Chẳng thà để cho Cận Liễu Liễu về nhà đi gả cho những người khác, hắn cũng không khó chịu giống như bây giờ!

Muốn hắn đem Cận Liễu Liễu trở thành một món lễ vật, một thứ vật phẩm, như món hàng đổi lấy tính mạng cha bảo bối của hắn, hai tay dâng tặng cho cái kẻ nhìn đã muốn đánh-Lục hoàng tử!

Cửa nhà quan sâu như biển. Huống chi là một hoàng tử!

*Bà con chuẩn bị gậy, đá đáng chết Cổ Vưu Chấn đi

Ai biết trong nhà hắn có bao nhiêu mỹ quyến như hoa? Ai biết trong nhà hắn có mấy ác phụ? Ai biết hắn có thể cảm thấy hứng thú với Cận Liễu Liễu được bao lâu?

Cơ hồ đến ông trời cũng không biết Cận Liễu Liễu sau khi vào nhà hắn, còn có thể còn sống đi ra ngoài được hay không?

Cổ Vưu Chấn cảm thấy tim mình đang chảy máu.

Nhưng dù máu có chảy như thế nào được chứ?

Cha hấn đang ở trong lao lý, thái tử lại bỏ qua không muốn xen vào nữa. Nay hy vọng duy nhất của bọn họ chính là Lục hoàng tử.

Bọn họ phải làm cho Lục hoàng tử vui vẻ, hấn vui vẻ có lẽ sẽ có thể nói ra mấy lời tốt ở trước mặt hoàng thượng, mà những lời này có lẽ có thể khiến cho Cổ Bản được thả ra ngoài.

Cổ Vưu Chấn không có lựa chọn thứ hai!

Vạn Chính biết mục đích của chính mình đã sắp đạt được, liền lại bỏ lại một ít ngân lượng cho Cổ Bản. Sau đó mang theo Cổ Vưu Chấn về nhà.

Trên đường, hấn nói: “Chấn nhi, cậu hiểu được cảm thụ của người. Nhưng làm người như chúng ta có một số việc không thể theo ý mình được. Nhưng ít ra chúng ta có thể cho cha người về nhà bình an. Chấn nhi, người nói phải không?”

Hốc mắt Cổ Vưu Chấn có chút nóng lên: “Cậu, Chấn nhi hiểu được.”

“Đứa nhỏ kia, kỳ thật cậu nhìn cũng thích. Không nói bộ dạng xinh đẹp, ngay cả tính tình cũng tốt, mọi người nói nàng rất nghe lời, nói cái gì đều nghe, dạy cái gì cũng hiểu. Cậu cũng không đành lòng tiến bước nàng như vậy. Nhưng là hiện tại chúng ta chỉ có thể tận lực cấp cho nàng chút bạc, lại dạy bảo nàng chút đạo lý, giúp cho nàng sau khi đi đỡ phải khổ.”

Hai người trở lại điểm đỗ cổ Vạn Nhớ. Vạn Chính liếc mắt một cái, Cổ Vưu Chấn chỉ có thể nặng nề đi đến phòng nghỉ. Vạn Chính muốn chính mồm hấn nói cho Cận Liễu Liễu chuyện này, mà hấn (Cổ Vưu Chấn), cũng đáp ứng rồi.

Nhưng hấn vừa mới lên lầu, đã bị một cánh tay trắng kiện chặn đường.

“Lê công tử.” Cổ Vưu Chấn thản nhiên ôm quyền.

“Không dám nhận, không dám nhận, tại hạ sinh ra lỗ mãng, không dám xưng là công tử?”

Khuôn mặt vốn luôn tươi cười của Lê Tuyền trầm xuống: “Ta chỉ hỏi người, có phải người muốn đem Liễu Liễu đưa cho Lục hoàng tử gì đó hay không?”

Mặt Cổ Vưu Chấn không chút thay đổi: “Phải thì như thế nào? Không phải thì như thế nào? Đây là việc nhà của ta, không nhọc Lê công tử quan tâm.”

“Việc nhà? Việc nhà là phải đem Liễu Liễu tặng cho người ta! Còn nói nàng là người nhà của người? Quả thực là chê cười!”

“Người nghĩ rằng ta muốn làm như vậy sao?” Cổ Vưu Chấn như rống lên, cặp mắt thâm thúy cơ hồ phải phóng xuất toàn bộ thống khổ cùng không cam lòng ra hết.

Lê Tuyền hơi chút giật mình, đánh giá ánh mắt hấn cùng hai đám run nhè nhẹ, thanh âm hòa hoãn một ít: “Vậy người để cho ta mang nàng đi!”

“Ta không làm được!”

“Ta còn tưởng rằng Cổ huynh thương Liễu Liễu!”

“Ta không thể để cho nàng đi theo người. Việc cho tới bây giờ chỉ có như vậy mới có thể cứu một mạng của cha ta.”

“Người cũng nói, đây chỉ khả năng.”

“Cho dù chỉ có một tia cơ hội, ta cũng sẽ không buông tay.”

“Hừ.”

“Liễu Liễu cũng không phải đi chịu chết, người cũng biết nàng là được đưa đến quý phủ Lục hoàng tử.”

“Đúng vậy, Liễu Liễu có nhiều hy vọng có thể chìm trĩu biến thành phượng hoàng! Tương lai nói không chừng, còn có thể làm Vương phi đâu! Chỉ cần nàng có cái kia phúc khí có thể sống cho đến lúc đó!”

“Nếu người là ta! Người sẽ làm như thế nào đây? Trơ mắt nhìn cha mình đi chịu chết? Cũng không muốn nghĩ một chút biện pháp đi cứu hân?”

Lê Tuyền không nói .

Cổ Vưu Chấn cũng không thèm nhắc lại, chính là nhắc chân tiếp tục lên lầu.

“Phu quân.” Thanh âm Cận Liễu Liễu từ hành lang lầu hai truyền đến.

Nguyên lai hân cùng Lê Tuyền khắc khẩu một phen đã sớm thu hút các nàng đến đây.

Cổ Vưu Chấn cơ hồ không thể đối mặt với cặp mắt to trong suốt của Cận Liễu Liễu, hân cảm thấy là khắp thiên hạ tức nhất nhân!

“Liễu Liễu, chúng ta trở về phòng đi, gia có chuyện phải nói với người.”

Cận Liễu Liễu gật đầu, quay đầu liếc mắt nhìn Lưu thị một cái, Lưu thị nhẹ nhàng mà nói: “Người đi trước đi, lát nữa ta sẽ gọi người. Mợ có một ít trang sức muốn cho người.”

Cổ Vưu Chấn mang theo Cận Liễu Liễu đi vào phòng, đóng chặt cửa phòng.

Một lát sau hân lại đi nhanh đi tới cửa, mạnh mẽ mở cửa ra, nói với mấy người Lưu thị đang ở bên ngoài tò mò muốn nghe lén: “Mợ, mời .”

Lưu thị có chút xấu hổ mang theo Vạn Trân Trân, Vạn Đình Đình đi về phòng. Cổ Vưu Chấn lại đóng cửa lại, đi trở về trong phòng bắt đầu nói chuyện .

“Liễu Liễu, có chuyện ta nhất định phải nói cho người.”

“Người muốn đem ta đưa cho cái vị Lục điện hạ hôm nay sao?”

“Người làm sao mà biết được?”

“Mợ tìm ta nói, nàng nói các người muốn đưa ta đi, nói như vậy lão gia có thể trở về bình an.” Thanh âm Cận Liễu Liễu giống như đang nói một chuyện rất bình thường, không có gì không thoải mái.

“Liễu Liễu, ta, ta thực xin lỗi người.”

“Phu quân có phải hay không, ta đi nhà Lục điện hạ, cha người có thể về nhà?”

“Có khả năng rất lớn, chúng ta chỉ có thể tạm thời thử một lần.”

Cận Liễu Liễu không nói lời nào, nàng không phải đặc biệt hiểu được chân tướng chuyện này. Nhưng là Cổ Vưu Chấn sẽ không lừa nàng. Nói cách khác, nàng đi nhà Lục hoàng tử kia cha hân có thể được về nhà.

Lục hoàng tử, vì sao muốn nàng đi?

Mới vừa rồi cái nháy mắt của hân đã muốn nói cho nàng, nàng không có nhận sai người. Cái nam tử tuấn tú mặc áo bào trắng kia chính là hái hoa tặc Vân Thượng Phi.

Cận Liễu Liễu đã muốn hiểu được hàm nghĩa chân thật của hái hoa tặc, nàng vốn cơ hồ đã muốn quên mất người này. Nhưng vì sao hân bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, còn muốn phu quân mình đem nàng đưa cho hân.

Vân Thượng Phi muốn làm cái gì?

Vì sao hân – một vị Lục hoàng tử lại đi làm hái hoa tặc?

Dựa vào suy nghĩ của Cận Liễu Liễu thì cho dù nàng có nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra.

Nàng càng thêm không hiểu vì sao Vân Thượng Phi lại chọn nàng.

Cận Liễu Liễu biết mình có vài phần tư sắc so với nữ tử bình thường, so với rất nhiều nữ tử cũng phải nói là đẹp hơn một ít, nhưng cũng chỉ là một ít mà thôi.

Mặc kệ Vân Thượng Phi là hái hoa tặc cũng tốt, là Lục hoàng tử cũng tốt, đều không có khả năng có khát cầu như vậy với nàng. Nàng cũng không phải là mỹ nhân khuynh thành, lại càng không thuộc nhóm tuyệt sắc mỹ nữ.

Cận Liễu Liễu luôn luôn áp dụng thái độ bỏ mặc đối với những chuyện không hiểu rõ. Vì thế, tuy nàng suy nghĩ vấn đề này một chút, cũng nhanh chóng bình thường trở lại.

Dù sao nghĩ không ra, rõ ràng không thêm nghĩ nữa .

Nhưng là có một việc nàng cần phải hiểu được, vì thế nàng hỏi: “Phu quân, nếu cha chàng trở về chàng sẽ cao hứng sao?”

“Đương nhiên cao hứng, chúng ta lên kinh lần này không vì nghĩ biện pháp cứu cha ta ra sao? Nhưng là, nếu muốn người...”

Cận Liễu Liễu ngắt lời hắn: “Phu quân, ta nguyện ý đi phủ Lục hoàng tử.”

“Liễu Liễu?”

Nàng mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ nàng không có một chút không vui nào.

Cổ Vưu Chấn lại trầm mặc, trong sự trầm mặc có mang theo nghi hoặc, bất mãn cùng khổ sở.

Đúng vậy, khổ sở.

Vì sao thấy Cận Liễu Liễu thoải mái mà đáp ứng đi quý phủ Lục hoàng tử như vậy trong lòng hắn lại thấy khổ sở. Thật giống như hắn bị bỏ rơi, lại giống như một mảnh chân tình của mình bị người ta từ bỏ vứt sang một bên.

Cận Liễu Liễu không biết hiện tại trong lòng Cổ Vưu Chấn tràn ngập tâm tình rối rắm khổ sở. Nàng chỉ biết là nàng không muốn phải nhìn Cổ Vưu Chấn vì chuyện của Cổ lão gia mà khổ sở .

Cổ lão gia về nhà, Cổ Vưu Chấn sẽ cao hứng. Như vậy Cận Liễu Liễu cũng sẽ cao hứng. Mà chỉ cần nàng đi chỗ Vân Thượng Phi gì đó, Cổ lão gia có thể về nhà, vì sao nàng không muốn?

Cho dù nơi đó có núi đao biển lửa, Cận Liễu Liễu nàng cũng không sợ!

Chỉ cần Cổ Vưu Chấn có thể một lần nữa trở lại như khi nàng mới biết hắn, bộ dạng cà lơ phất phơ, cơ hồ làm cho người ta tức giận nhưng lại làm cho nàng hoài niệm là được.

Chỉ cần như vậy là được!

Chỉ là trong lòng Cận Liễu Liễu có một nghi vấn. Nàng rốt cuộc có nên đem chuyện Lục hoàng tử chính là hái hoa tặc Vân Thượng Phi nói cho Cổ Vưu Chấn hay không?

Nếu nói cho hắn, hắn có thể hay không nghĩ đến nàng đang nói giỡn? Hay là người si nói mộng?

33. Chương 33: Tiêu Dao Vương Phủ

Vào lúc ban đêm, Cổ Vưu Chấn tựa như cơn lốc chỉ huy Cận Liễu Liễu đem tất cả đồ đạc của nàng cất vào trong bao quần áo, một thứ cũng không để lại.

Hắn khôi phục lại bộ dáng sáng khoái mà Cận Liễu Liễu thấy lúc mới gặp, vênh mặt hất hàm sai khiến, tai quái xảo trá chẳng sợ thiên hạ không loạn. Hắn còn châm chọc khiêu khích khi thấy Cận Liễu Liễu lại không búi tóc.

“Đúng rồi, gia thiếu chút nữa đã quên, làm sao có thể trách người không búi tóc chứ? Chờ người vào vương phủ kia, nói không chừng ngày khác sẽ có thể bay lên biến thành phượng hoàng .Đến lúc đó thuộc hạ thị nữ vô số để cho người sai sử, làm sao còn cần người tự mình làm đầu?Nói như vậy, vẫn là gia ỷ khuất người, việc gì cũng bắt người tự làm, khó trách người ước gì không thể đến ngay chỗ Lục hoàng tử. Người ta là

hoàng tử, tay cầm binh quyền lại tiêu sái tuần tú. Người đi đi, chạy nhanh đi, ngày khác làm Vương phi nương nương, còn phải phiền toái người giúp đỡ Cổ gia chúng ta nhiều hơn đâu.”

Cận Liễu Liễu không rên một tiếng, nghe một mình hần thao thao bất tuyệt, chính là trước kia bất kể lời nói của hần quá đáng đến thế nào đưa ra yêu cầu xảo quyệt thế nào, trong lòng nàng đều không có cảm giác gì.

Nhưng là hiện tại, nghe một câu câu châm chọc khiêu khích kia trong lòng nàng khổ sở như là bị kim đâm.

Cổ Vưu Chấn thấy gặp Cận Liễu Liễu không nói tiếng nào, trong lòng càng cảm thấy thêm căm tức. Đúng vậy, hần chỉ là dân thường, làm sao so được với Lục hoàng tử phong lưu phóng khoáng?

Trước kia khi nhà chưa xảy ra chuyện, nàng đều tâm tâm niệm niệm muốn rời khỏi hần, còn ngây ngốc tìm một kẻ thô kệch làm thuê đến chọc giận hần.

Hiện tại Cổ gia bọn họ thất thế, lại bị vây trong nguy nan, cũng không biết có thể sống đến mùa xuân năm sau hay không, tình huống này bất cứ ai cũng sẽ không nguyện ý lưu lại .

Đi thôi! Đi là tốt!

Lúc trước khi còn ở nhà, hần nên hiểu được nàng không phải cái loại người sẽ cam nguyện ở lại bên người mình.

Hiện tại nàng có một cơ hội đi hưởng thụ vinh hoa phú quý, đó là mệnh nàng tốt!

“Hừ!” Cổ Vưu Chấn hừ lạnh một tiếng, đem bao đồ Cận Liễu Liễu vừa mới dọn dẹp xong “Phanh” một tiếng ném xuống sàn, khiến cho đồ đạc bên trong rơi hết ra .

Cổ Vưu Chấn cười càng khó coi: “Xin lỗi , gia trệt tay một chút! Bất quá hiện tại cũng không có hạ nhân giúp người thu dọn, còn phải phiền toái người tự mình động thủ.”

Cận Liễu Liễu không nói gì, chỉ ngẩng đầu dùng cặp mắt to trong suốt nhìn hần một cái, trong ánh mắt tràn ngập khó hiểu cùng oán, khiến lòng Cổ Vưu Chấn rung động mạnh.

Vì thế, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả hần cũng không biết nên nói cái gì cho phải, phải nói là hần không đành lòng nói thêm gì nữa đi.

Trong phòng im ắng, chỉ nghe thấy Cận Liễu Liễu thong thả ngồi xổm xuống đi, kiên nhẫn nhặt từng đồ vật lên.

Bỗng nhiên, trên mặt Cận Liễu Liễu hiện ra ý kích động, bò trên mặt đất tìm kiếm cái gì đó.

Cổ Vưu Chấn đầu tiên là không để ý đến nàng, sau lại thấy nàng nhặt từng thứ lên để tìm kiếm sau đó lại tiếp tục bò trên mặt đất tìm kiếm, có chút không kiên nhẫn nói: “Còn có thể tìm kiếm cái bảo bối gì a? Gia lại không có tiền, chưa mua cho người được cái gì đáng giá! Tìm cái gì nha, chờ người đi chỗ Lục hoàng tử kia người muốn cái gì hần lại không mua cho người sao!”

Cận Liễu Liễu không để ý tới hần, hãy còn tinh tế tìm ở chung quanh cái bàn, ngay cả mỗi một tấc đất cũng không buông tha.

Tìm xong chung quanh cái bàn rồi, nàng lại tiếp tục tìm kiếm dưới gầm tủ hộc bàn, cuối cùng hận không thể chui cả người vào dưới sàn.

Cổ Vưu Chấn rốt cục phát hỏa : “Gia kêu người đừng tìm! Người không nghe được sao?”

Thấy Cận Liễu Liễu vẫn không để ý tới, hần kéo cổ áo nàng, nhắc nàng lên. Nàng lại liều mạng giãy dụa, cuối cùng thiếu chút nữa khóc òa lên.

“Không mua được , không mua được !” Nàng kiên quyết muốn tiếp tục tìm kiếm.

“Hảo! Người cứ tiếp tục tìm! Tìm a!” Cổ Vưu Chấn hung ác rống lên một tiếng, hiện tại hần thấy nàng thế nào cũng không vừa mắt.

Hai hốc mắt Cận Liễu Liễu đỏ lên, nước mắt như trân châu đảo quanh hốc mắt, lại vẫn cẩn thận quỳ rạp trên mặt đất chậm rãi tìm kiếm.

Qua một khắc, Cận Liễu Liễu rốt cục cũng nhặt lên được một vật nhỏ ở dưới giá rửa mặt, hưng phấn kêu lên một tiếng. Sau đó lấy từ trong lòng ra một cái khăn tỉ mỉ lau khô cái vật kia.

Cổ Vưu Chấn không khỏi tức giận, vươn tay đoạt lấy cái vật kia. Vừa thấy, cư nhiên ngầy ngẩn cả người.

Đó là một con quay làm bằng gỗ, cũng không tính là đặc biệt tinh xảo, bên trên tô một vòng tròn màu đỏ, là cái loại này ở bên đường tùy ý đều có thể mua được một đồng.

Cổ Vưu Chấn chỉ cảm thấy cổ họng mình có chút khó thở, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng có chút không thông thuận : “Đây là? Đây là?”

Cận Liễu Liễu nín khóc mỉm cười: “Đây là trước kia phu quân mua cho ta.”

Cổ họng Cổ Vưu Chấn vẫn không thể trở về bình thường: “Một con quay hỏng thôi, bán đầy đường, người tìm nó làm cái gì?”

“Trên đường bán là trên đường bán, nhưng đây là phu quân mua cho ta, không giống như vậy.”

“Người vẫn giữ ? Vẫn mang theo trên người?”

“Đương nhiên rồi.”

“Liễu Liễu.” Hốc mắt Cổ Vưu Chấn đỏ lên, thân thủ liền ôm Cận Liễu Liễu vào trong ngực. Hắn ôm thật chặt, giống như hận không thể đem nàng nhập vào thân thể mình.

“Liễu Liễu, gia không để người đi vào phủ đệ của Lục hoàng tử được không? Gia mang theo người xa chạy cao bay, chúng ta lưu lạc thiên nhai đi, được không?”

Tâm tình Cổ Vưu Chấn rất kích động, hiện tại hắn cái gì cũng không muốn nghĩ nữa. Hắn thầm nghĩ muốn Cận Liễu Liễu vĩnh viễn ở lại bên người mình.

Hắn hỏi một hồi lâu, Cận Liễu Liễu lại không một chút hồi âm.

“Liễu Liễu, người có chịu không? Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với người, bất gia làm cái gì gia đều nguyện ý.”

Một bàn tay vô lực đẩy vào ngực Cổ Vưu Chấn “Liễu Liễu?”, hắn nghi hoặc buông tay ra.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cận Liễu Liễu đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn mở to, liệu mạng hấp khí: “Hô, hô, ta thiếu chút nữa, thiếu chút nữa bị người làm nghẹn chết.” (linh xu: ngất lún với độ lãng mạn của Liễu Liễu)

Trên mặt Cổ Vưu Chấn hình như có mồ hôi lạnh lướt qua, hắn lập tức thân thủ giúp Cận Liễu Liễu xoa xoa lưng thuận khí.

Một lát sau hơi thở Cận Liễu Liễu bình ổn lại, nhẹ nhàng nâng đầu, chân thành hỏi: ” Nếu chúng ta đi lưu lạc thiên nhai, lão gia sẽ thế nào đây?”

Cổ Vưu Chấn suy sụp ngồi xuống, mặt lộ thần sắc thống khổ: “Người nói rất đúng, ta bất quá là người si nói mộng thôi.”

Cận Liễu Liễu không biết nên nói cái gì cho tốt, thấy bộ dạng hắn suy sụp tinh thần lại khổ sở trong lòng, chỉ có thể tiếp tục đi đến cái bàn tiếp tục thu thập đồ vật.

Nàng làm thực thong thả, mãi đến canh hai mới dừng tay.

Đối lập với ngày nàng rời khỏi Cổ phủ, đã nhiều thêm vài bao đồ, đều do bên đường Cổ Vưu Chấn đã mua thêm cho nàng rất nhiều quần áo mùa đông và trang sức.

“Phu quân, ta đã thu dọn xong.” Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng nói.

Cổ Vưu Chấn nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

Nhưng Cận Liễu Liễu rõ ràng thấy trên gương mặt tuần mỹ của hắn có một dấu vết ảm Ứt, nếu không bị ánh nến chiếu vào cơ hồ phát hiện không ra.

Trong lòng Cận Liễu Liễu như bị một vật nặng chèn lên, tựa như khi nàng ở nhà cùng A Bảo ăn uống, bởi vì ăn quá nhanh phải mất một hồi lâu đồ ăn mới xuống đến dạ dày.

Nhưng hiện tại ngực nàng nhưng vẫn khó chịu, qua một khắc vẫn đau khiến người ta khó chịu.

Một đêm này dài như một năm, hai người bọn họ đều không ngủ, một người ngồi ở trên ghế cạnh bàn tròn, người kia ngồi trên mép giường, cùng nhau nhìn đối phương, không nói lời nào.

“Đốc, đốc”, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng.

Cổ Vưu Chấn chợt cả kinh, nhìn ra cửa sổ mới phát hiện trời đã sáng.

“Chấn nhi, các người dậy rồi sao? Nên chuẩn bị đi đến chỗ Lục hoàng tử.”

Cổ Vưu Chấn đứng lên như một con rối, bước vài bước đến cửa, nhẹ nhàng mà mở cửa ra, đi ra ngoài.

Vạn Chính thấy bộ dạng cháu ngoại trai thất hồn lạc phách, chỉ có thể thở dài trong lòng, lắc đầu đi theo.

Nhất thời Lưu thị đi vào trong phòng, mang theo một nha hoàn gói chải dầu nhất đã đi theo mình nhiều năm, nói là để giúp Cận Liễu Liễu sửa soạn.

Cận Liễu Liễu nghe lời gật gật đầu, để các nàng thay ỉnh một bộ xiêm y màu hồng cánh sen mượt mà, bên ngoài buộc một cái dây lưng màu vàng nhạt, trên cổ treo một dây xích vàng óng, phía dưới đeo một kim kỳ lân nho nhỏ vàng rực rỡ, đây là một chút tâm ý của Vạn Chính và Lưu thị.

Nha hoàn kia lại cởi bỏ dây buộc tóc của nàng, dùng chiếc lược bạc của Lưu thị chải vuốt óng mượt như nước, sau đó trên tay tựa như thêu hoa, mất chút công phu liền chải một kiểu tóc thịnh hành nhất kinh thành hiện nay.

Tiếp theo, nàng kia đi quanh Cận Liễu Liễu xem xét sau đó cài lên tóc một chiếc trâm vàng tinh xảo bên trên nạm một viên mã não lớn, rồi cả lỗ tai, cổ tay, ngón tay cũng đeo một bộ trang sức giống vậy.

Bộ trang sức này là Cổ Vưu Chấn mua cho nàng trên đường đi, do một cửa hiệu trang sức lâu đời chế tác, thủ công tinh xảo, hình thức cũng tốt. Cổ Vưu Chấn từng nói, vạn nhất nếu ở nhà cậu mừng năm mới, phục sức của Cận Liễu Liễu không tốt mọi người sẽ cho rằng hắn rất keo kiệt.

Không nghĩ bộ trang sức này lại được dùng tới trước.

Búi tóc, mang trang sức xong, nha hoàn kia lại tinh tế xoa lên mặt nàng một tầng phấn trần châu mỏng, lông mi vẽ tinh tế, mi chính giữa tâm vẽ một đóa hoa mai nhỏ màu hồng.

Trên môi tô một lớp son mỏng, thản nhiên như có như không, nhưng vẫn phi thường hiệu quả, ngay cả móng tay cũng sơn đỏ chói.

Trang điểm xong, nha hoàn kia liền nhẹ nhàng mà nâng Cận Liễu Liễu dậy, để cho Lưu thị kiểm tra.

Lưu thị liếc mắt nhìn nàng một cái, lập tức tán thưởng không thôi: “Thật sự là rất đẹp, chỉ tiếc Chấn nhi không phúc khí. Ai! Đi thôi, xe ngựa đã muốn chuẩn bị xong.”

Nói xong, lại bảo nha hoàn kia phủ thêm áo choàng da chồn bạc cho Cận Liễu Liễu, lấy ra một cái mũ da rải cá cho Cận Liễu Liễu đội.

Chiếc mũ này là đồ của Lưu thị, nàng cho Cận Liễu Liễu cũng là hy vọng nàng có thể càng thêm mỹ lệ, cố gắng khiến Lục hoàng tử càng thêm cao hứng một ít. Như vậy khả năng tỷ phu Cổ Bản được cứu vớt cũng lớn hơn.

Lưu thị mang theo Cận Liễu Liễu xuống lầu, đi về phía tiền sảnh. Dọc theo đường đi, bọn hạ nhân Vạn gia cùng tiểu nhị khách điểm đều lặng lẽ đánh giá Cận Liễu Liễu.

Lúc này nhìn thấy bộ dạng nàng vừa đẹp quyến rũ, lại thanh khiết như ánh trăng, người người đều tự nói trong lòng: khó trách.

Cận Liễu Liễu lại giống như không biết người khác đều đang nhìn nàng, đôi mắt của nàng chỉ nhìn chăm chăm vào Cổ Vưu Chấn đang đứng cạnh xe ngựa trước cửa điếm.

Bong dáng cao gầy của Cổ Vưu Chấn đứng cạnh xe ngựa, đưa lưng về phía cửa điếm, hai mắt vô hồn nhìn chằm chằm người còn rất thừa thớt ở ngã tư đường, tấm lưng kia tiêu điều cô tịch, cả người đều bị bao phủ trong không khí ưu sầu.

Trong lòng Cận Liễu Liễu lại một lần nữa bị đè nặng, nhưng rõ ràng buổi sáng nàng chưa ăn cái gì. Trước khi trang điểm, Lưu thị từng kêu người mang một ít cháo lên cho nàng ăn qua, nhưng nàng chỉ ăn một miếng rồi buông xuống.

Đối với Cận Liễu Liễu mà nói, nàng lớn đến như vậy trừ bỏ thời điểm sinh bệnh, tình huống như thế này vẫn là lần đầu phát sinh.

“Chấn nhi, người đã chuẩn bị xong.” Lưu thị nhẹ nhàng gọi.

Cổ Vưu Chấn nghe vậy xoay người lại, nhìn về phía Cận Liễu Liễu đã trang điểm hoàn toàn khác, chỉ cảm thấy vừa quen thuộc lại xa lạ.

Cận Liễu Liễu thoát nhìn điếm lệ hơn rất nhiều, có thể là do kiểu tóc cùng phấn son, trên người nàng sâu kín tràn ra một cổ khí mới mẻ, yêu diễm.

Nhưng cặp mắt kia giống như khóc, giống như oán, đôi mắt to trong suốt lại có vẻ vô cùng hồn nhiên. Yêu diễm cùng hồn nhiên ở trên người nàng đan xen lẫn nhau lại không làm cho người ta cảm thấy quái dị chút nào, chỉ cảm thấy xinh đẹp động lòng người làm cho người ta đui mù.

Cổ Vưu Chấn biết Cận Liễu Liễu xinh đẹp, nhưng nhìn thấy Cận Liễu Liễu trước mắt, tuy xinh đẹp nhưng lại có chút xa lạ, khiến hắn cảm thấy không giống thực.

Hắn há miệng thở dốc, nhưng không nói ra lời nào.

Vạn Chính nhìn hai người một chút, lắc lắc đầu, lớn tiếng nói: “Lên xe, xuất phát!”

Xe ngựa lão đạo đi về phía nội thành, Vạn Chính ngồi một mình ở giữa xe, Cổ Vưu Chấn ngồi bên cạnh, Cận Liễu Liễu lại dựa vài vách xe, cúi đầu không nói.

Không khí trong xe ngựa cơ hồ muốn ngưng trệ, mỗi khi bánh xe chuyển một vòng, Cổ Vưu Chấn lại cảm thấy lòng mình như bị cửa thêm một đao.

Hắn nghĩ đến tương lai, nghĩ đến hai từ vĩnh viễn, nghĩ nhiều!

Hắn thậm chí nghĩ hiện tại mang theo Cận Liễu Liễu bỏ đi, bỏ lại tất cả mọi thứ.

Nhưng là hắn không thể, hắn không thể.

Trước khi lên xe ngựa, Vạn Chính nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn nói một câu, giống như là một chiếc gong xiêng, chặt chẽ cố định hắn lại: “Chấn nhi, giấu lại cha người.”

Cổ Vưu Chấn bắt đầu an ủi bản thân, ít nhất bọn họ có thể bảo trụ tánh mạng.

Ít nhất ở cùng một chỗ với Lục hoàng tử kia, so với để cho Lê Tuyên mang theo Cận Liễu Liễu bỏ mạng nơi thiên nhai tốt hơn.

Ít nhất nàng còn lưu lại ở kinh thành. Về sau hắn có lẽ còn có thể gặp nàng một lần.

Chính là một mình nàng có thể được thoải mái ở chỗ Lục hoàng tử sao?

Tính cách nàng mơ hồ, có thể hay không sẽ bị người nơi đó khi dễ để rồi mỗi ngày khóc ở trong phòng.

Cho dù xe ngựa đi chậm, cũng dần dần sắp đến.

Vẫn cúi đầu không nói, Cận Liễu Liễu bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Cổ Vưu Chấn một cái, nói: “Phu quân, người không cần lo lắng cho ta, ta không ngu ngốc.”

Lục phủ ngũ tạng trong lòng Cổ Vưu Chấn trong nháy mắt nhào ra, đau triệt nội tâm. Hắn thân thủ giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Cận Liễu Liễu, ngoài mặt cười, nhưng nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“Tay người đã lạnh thành như vậy, còn bảo người khác không cần lo lắng? Gia chỉ sợ vật nhỏ người không biết suy nghĩ này, qua không được mấy ngày sẽ kêu cha gọi mẹ.”

“Phu quân mới phải cẩn thận, buổi tối khi ngủ đều giống A Bảo nhà chúng ta luôn đá chặn ra. Về sau ta không có ở đó, người buổi tối cần phải mặc áo dày để ngủ, trăm ngàn đừng để cảm lạnh.”

“Gia khi nào thì đá chặn ? Người nói vậy!” Cổ Vưu Chấn vẫn cười, nhưng là trong ánh mắt lại lóe ra đau khổ.

Cận Liễu Liễu không phục : “Ta nói đều là sự thật.”

Vạn Chính ngồi ở một bên nhìn hai người nói chuyện, trong lòng cứ nhiên cũng cảm thấy buồn.

Hắn cũng từng có thời tuổi trẻ, cũng biết có một người âu yếm ở bên người là phúc đức nhân gian. Mà hắn cũng từng mất cơ hội ở cùng một chỗ với người yêu, khiến cho suốt đời hối hận.

Cho nên hiện tại, hắn hiểu được tất cả tâm tình cháu trai. Nhưng hiểu được thì cũng không để làm gì, hắn không thể để cháu trai lại tiếp tục như vậy.

“Phía trước chính là Tiêu Dao vương phủ.” Thanh âm Vạn Chính đột nhiên vang lên, hơn nữa vô cùng nghiêm túc.

Cổ Vưu Chấn cắn khớp hàm, không thềm nhắc lại, chỉ biết nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Cận Liễu Liễu. Cận Liễu Liễu bị hắn nắm đau cũng không kêu, chỉ ngồi nhìn hắn.

Xe ngựa chậm rãi giảm tốc, cuối cùng ngừng lại.

Cổ Vưu Chấn đỡ Cận Liễu Liễu xuống xe ngựa, hai tay rốt cục cũng buông lỏng ra.

Cận Liễu Liễu cảm thấy bàn tay ấm nóng kia chợt rời đi, toàn thân rung mình một cái. Tiếp theo, không thể nói rõ là vì sao, nước mắt của nàng bắt đầu đảo quanh hốc mắt.

Vạn Chính lại ho khan một tiếng thật mạnh, Cận Liễu Liễu ngừng nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía tòa tòa nhà lớn trước mặt. Đó là tòa nhà lớn nhất nàng từng thấy, hai bên đều cơ hồ không nhìn thấy đầu, đại môn rộng lớn, sơn đỏ tươi tỏa sáng. Trước cửa có hai con sư tử bằng đá vô cùng lớn, uy phong凛凛, giống hệt như thật.

Trước cửa có vô số binh lính võ trang đầy đủ, người người cầm trường thương trong tay, đứng thẳng.

Ngay bên trên đại môn rộng lớn, có một tấm biển lớn ánh vàng rực rỡ, phía trên viết bốn chữ to rồng bay phượng múa: Tiêu Dao vương phủ.

Nguyên lai Lục hoàng tử này bởi vì làm người phóng đảng không kềm chế được, Hoàng Thượng lại cũng không quản hắn, lúc trước phong đất cho hắn cũng từng phong hắn là Lương vương, nhưng hắn lại lắc đầu nói thẳng bất mãn, cố tình tự phong là Tiêu Dao vương, mà Hoàng Thượng cứ nhiên cũng đáp ứng.

Vì thế ở Tây Bắc dân chúng đều gọi hắn là Tiêu Dao Vương gia, mà trong kinh thành quan to quý nhân cũng vì thói quen, và cũng vì kiêng kỵ thái tử không thích danh hiệu kia của hắn cho nên vẫn gọi là hắn Lục điện hạ.

34. Chương 34: Liên Cơ

Vạn Chính sớm đã tiến lên trình bái thiếp, thủ vệ giữ cửa chắc là đã sớm nhận được thông báo, nhìn thoáng qua bái thiếp liền lập tức mang đoàn người bọn họ đi vào.

Cửa chính Tiêu Dao vương phủ rất lớn, toàn bộ kiến trúc đều là nhà cao cửa rộng, kỳ hoa dị thảo làm đẹp ở giữa, thỉnh thoảng lại có từng đợt mùi thơm kỳ diệu thoảng tới, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Cận Liễu Liễu và Cổ Vưu Chấn đương nhiên không có tâm tình thưởng thức Tiêu Dao vương phủ, chỉ có Vạn Chính dọc theo đường đi vẫn thường nói rất nhiều lời tán thưởng đối với người dẫn đường.

Qua tiền viện rồi lại đi thêm mấy trăm bước mới đến sảnh chính. Người dẫn đường kia đưa bọn họ đi đến trước sảnh chính, một nam tử cao lớn hơn ba mươi tuổi dẫn bọn họ đứng ở đây đợi một chút, hẳn đi vào chính sảnh thông báo.

Đợi một lát, nam tử kia lại đi ra: “Vương gia mời các vị đi vào.”

Ba người Vạn chính liền theo nam tử kia đi vào chính sảnh, bài trí trong phòng cũng không xa hoa lãng phí, tương phản hoàn toàn với bên ngoài làm ọi người đều cảm thấy ngoài dự kiến. Toàn bộ thiết kế trong phòng, gia cụ mang phong cách cổ xưa hào phóng, làm cho gian phòng càng thêm khí thế rộng rãi, thể hiện thẩm mỹ của chủ nhân thật không tầm thường.

Lục hoàng tử đang ngồi ở chính giữa phòng, vẫn mặc một bộ hoa phục màu trắng, thắt lưng đeo dương chi ngọc bội, đầu đội bạch ngọc quan. Nhìn thấy bọn họ đi vào, trên mặt Lục hoàng tử hiện ra ý cười, cặp mắt hoa đào lại sáng sủa lưu chuyển.

“Tham kiến lục điện hạ.” Ba người đồng loạt quỳ xuống thi hành đại lễ.

“Miễn ” Lục hoàng tử không chút để ý phát phát tay.

Vạn Chính ý bảo Cổ Vưu Chấn đem đồ vật dâng lên, Cổ Vưu Chấn lại như là mất hồn vẻ mặt dờ dẩn.

Vạn Chính đành phải lấy hộp lễ vật trong tay Cổ Vưu Chấn tự mình dâng lên. Lục hoàng tử vừa cười : “Đây là những món bảo bối hôm qua tiểu vương coi trọng sao?”

“Thưa vâng.” Vạn Chính cười trên mặt nổi đầy nếp nhăn.

“Thật là vất vả cho Vạn lão bản cùng Cổ công tử, sáng tinh mơ đã đưa tới cho ta.” Lục điện hạ nhìn thoáng qua Cổ Vưu Chấn đang thất hồn lạc phách, kêu hạ nhân đem hộp lễ vật đều chuyển đi xuống.

“Vạn lão bản, tổng cộng bao nhiêu bạc?”

Vạn Chính không ngừng từ chối: “Một chút thành ý thôi, làm sao có thể thu bạc của điện hạ chứ? Nếu điện hạ thích, chỗ tiểu dân còn có một số bảo vật mà tự thảo dân cất trữ, nếu điện hạ cảm thấy hứng thú, ngày nào đó tiểu nhân sẽ đưa tới mời điện hạ xem qua.”

Lục điện hạ nói nhất định phải trả bạc, nhưng Vạn Chính tìm mọi cách từ chối. Hẳn biết đối phương đang cầu mình, vì thế cũng không tiếp tục kiên trì, sai người dâng trà, tiếp đón bọn họ ngồi xuống.

Vài nha hoàn như hoa như ngọc, phục sức hoa lệ đi lên dâng trà cho bọn họ. Vạn Chính bưng lên nhấp một ngụm, ngồi một chỗ ngâm nga.

Cổ Vưu Chấn và Cận Liễu Liễu lại ngồi thẳng tắp, hai người chỉ nghiêng đầu nhìn đối phương, giống như hết thấy chung quanh đều không có gì.

Lục hoàng tử liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, nhẹ nhàng nói: “Cận cô nương, người nói trà này của tiểu vương có ngon không?”

Cận Liễu Liễu chậm rãi quay đầu lại, nhìn về Lục hoàng tử đang ngồi trên chủ vị, thanh âm có chút mơ hồ: “Ta không hiểu những thứ này.”

Trong ánh mắt của nàng tràn ngập ủy khuất cùng bất mãn, như là đang chất vấn hẳn: vì sao phải làm ra loại sự tình này, vì sao phải tách nàng cùng Cổ Vưu Chấn ra.

Trong lòng Lục hoàng tử dâng lên một cảm giác không thoải mái. Vì thế cũng tiếp tục nói chuyện xã giao với bọn họ, nói thẳng: “Lần này đã khiến cho Cổ công tử phải bỏ những thứ yêu thích .”

Về mặt Cổ Vưu Chấn dậm mạp, không nói lời nào. Vạn Chính ho khan hai tiếng, vì vậy Cổ Vưu Chấn mới nói: “Điện hạ nói đùa, tiện nội có thể được điện hạ thưởng thức, thực là phúc đức của thảo dân.”

Trong lòng Lục hoàng tử cười lạnh một tiếng, đã muốn chờ không kịp muốn nói mấy câu với một mình cùng Cận Liễu Liễu, vì thế liền đứng lên, cười đến vô cùng lỗ mãng: “Vậy nếu tiểu vương từ chối thì chính là bất kính.”

Gân xanh trên trán Cổ Vưu Chấn nổi lên, ngay cả Vạn Chính cũng tự nói thầm: rõ ràng là chính người mở miệng muốn người. Hiện tại lại nói giống như chúng ta tự dâng lên người không thể không nhận.

Lục hoàng tử cũng không chờ bọn hắn đáp lời, nói thẳng: “Hảo ý của Cổ công tử, tiểu vương sớm đã lĩnh hội. Nói vậy, ít ngày nữa lệnh tôn có thể trở về cùng các người đoàn tụ một nhà, đến lúc đó tiểu vương thật muốn cùng Cổ công tử uống rượu.”

Vạn Chính nghe nói như thế, trong lòng hiểu được của việc cứu Cổ Bân đã muốn thành tám chín phần, liền lôi kéo Cổ Vưu Chấn “Phác đông” một tiếng quỳ xuống: “Đa tạ điện hạ! Đa tạ điện hạ!”

Cuối cùng lông mày Cổ Vưu Chấn cũng có thể giãn ra, Cận Liễu Liễu đứng một bên, nhìn vẻ vui sướng trong mắt hắn biết chuyện phức tạp của hắn đã được giải quyết, trong lòng nàng cũng nhẹ nhàng mà thở ra một hơi.

“Nhiệm vụ không cần khách khí, tiểu vương nhận đại lễ của các người tự nhiên cũng sẽ dụng tâm làm việc. Tiểu vương còn có việc phải làm, sẽ không phiền nhiệm vụ nữa.” Lục hoàng tử hạ lệnh trục khách.

Vạn Chính không dám đắc tội với quý nhân nắm giữ quyền sinh tử của Cổ Bân, lập tức lôi kéo Cổ Vưu Chấn đứng lên: “Vây thảo dân xin cáo lui.”

Cổ Vưu Chấn nắm chặt tay, hai chân như bị đóng đinh trên sàn, bất động. Hắn không muốn xa rời Cận Liễu Liễu, trong mắt gần như gần lệ đã lóe ra.

Vạn Chính cứng rắn quyết tâm kéo, dùng hết khí lực toàn thân túm Cổ Vưu Chấn lôi ra bên ngoài, toàn thân Cổ Vưu Chấn đều run rẩy, thân thể cứng ngắc không muốn rời đi.

Vạn Chính bất lực, chỉ có thể ghé sát vào lỗ tai cháu trai, nhỏ giọng nhưng có dùng sức gần lên nói: “Chấn nhi! Hiện tại không phải thời điểm hồ nháo!”

Thân thể Cổ Vưu Chấn phút chốc mềm nhũn, Vạn Chính nhân này cơ hội túm hắn, hai người cước bộ tập tễnh rời khỏi đại sảnh.

Cận Liễu Liễu đứng ở tại chỗ, thậm chí không kịp nói một câu “Bảo trọng.” Hai tay nhỏ bé của nàng nắm chặt vào nhau, nắm chặt đến mức các đốt ngón tay đều trắng bệch ra.

Bỗng nhiên, mùi hương như có như không nhẹ nhàng tiến lại, ngay sau đó hai cánh tay thật dài đem nàng ôm vào trong lòng, nàng hoảng sợ thiếu chút nữa thét ra tiếng chói tai.

Lục hoàng tử hiển nhiên không nghĩ tới Cận Liễu Liễu sẽ có phản ứng như thế, hắn theo bản năng buông lỏng cánh tay ra. Nhưng vẫn đứng kề sát nàng: “Tiểu dương nhi, đã lâu không gặp như vậy, người có nhớ ta không?”

“Quả nhiên là người.” Thanh âm của nàng nhỏ như muỗi kêu đến mức nghe không rõ.

Lục hoàng tử tò mò nghiêng đầu ra phía trước nhìn thoáng qua, mới phát hiện trên mặt Cận Liễu Liễu đã đầy nước mắt, khiến son phấn trên mặt nhòe hết cả.

“Người...” Hắn có chút không rõ: “Vì sao phải khóc?”

Cận Liễu Liễu thân thủ lau nước mắt, lặng lẽ bước ra khỏi vòng tay hắn, quay đầu nhìn thẳng vào mắt hắn: “Người vì sao muốn ta?”

Trên mặt Lục hoàng tử hiện ra nét hoang mang: “Người không muốn đi theo ta?”

“Ta đã có phu quân, mẫu thân ta trước kia đã nói qua một con ngựa không thể ở hai chuồng, một nữ làm sao có thể lấy hai chồng?”

“Lần cuối cùng ta gặp người, người không phải còn tâm tâm niệm niệm muốn rời khỏi hắn sao? Hiện tại ta giúp người ly khai, người vì sao ngược lại như là đang trách cứ ta?”

“Ta không có, ta chỉ là không hiểu được người đến tột cùng là muốn làm cái gì.”

“Ta tự nhiên là muốn cứu người. Cái mầm non gốc ghéech nhà người ở lại bên người họ Cổ kia chỉ biết giậm chân giận dữ. Ta coi ra rồi đi lâu như vậy người vẫn đơn thuần như tờ giấy trắng. Họ Cổ kia cần bản

không biết làm thế nào để giúp người trưởng thành, thành một mỹ nhân chân chính. Đối với người cũng không tốt, ta có thể dạy người hết thầy, cho người nổi danh khắp thiên hạ.”

“Ta muốn nổi danh khắp thiên hạ để làm cái gì chứ?” Cận Liễu Liễu không hiểu.

Lục hoàng tử nở nụ cười, hân thân thủ vô vô đầu Cận Liễu Liễu: “Người về sau sẽ biết. Người nói cho ta biết ngày ấy sau khi ta đi bọn họ có còn tiếp tục khi dễ người không?”

Cận Liễu Liễu lắc đầu: “Đã không còn.”

“Nghĩ đến cũng đúng. Không bao lâu sau Cổ Bản lại xảy ra chuyện, bọn họ cũng không dư tình lực. Bất quá họ Cổ này cũng thật là biết tra tấn người khác, trời đông giá rét cứ nhiên gọi người đi theo hân, hầu hạ hân.”

Cận Liễu Liễu không nói gì, ngừng trong chốc lát mới nói: “Người đến tột cùng là ai?”

“Người hy vọng ta là ai, ta chính là ta.” Hân cười vẫn là lỗ mãng như vậy.

Cận Liễu Liễu nghe không hiểu, đành phải yên lặng không nói lời nào.

“Ha ha. Ta là nhi tử thứ sáu của đương kim Thánh Thượng, cũng là Tiêu Dao vương gia lãnh binh đánh giặc, lại còn là kẻ yêu hoa người người đều biết.”

“Vây, Vây còn hái hoa tặc gì đó thì sao? Người rõ ràng... Rõ ràng là hoàng tử, vì sao, vì sao muốn đi làm cái loại này... Cái loại hành động phạm pháp này?” Cận Liễu Liễu ấp a, ấp úng nói ra nghi vấn của mình.

Hân lại cười ha ha: “Vấn đề này hỏi thật hay, bất quá ta lại không cho rằng trộm hương thiết ngọc là hành động phạm pháp. Ta cũng chưa từng ép buộc bất kỳ một vị nữ tử đảng hoàng nào, hết thấy đều là người tình ta nguyện, theo như nhu cầu của mọi người thôi. Đương nhiên thế nhân lại không thể hiểu điều này, cho nên việc này chỉ có một số ít người biết. Tiểu đương nhi tốt nhất cũng có thể giúp ta giữ bí mật, trăm ngàn không được nói ra ngoài. Bằng không mẫu phi ta, phi tử ta bị ta làm tức giận sinh bệnh không chừng.”

Cận Liễu Liễu vốn biết rất ít quan điểm thế nhân, nghe lời nói của Lục hoàng tử, cũng không biết là không có đạo lý, huống chi lại không quan hệ gì với nàng, vì thế gật gật đầu nói: “Ta sẽ không nói ra ngoài.”

Ngừng một lát, nàng lại hỏi: “Nhưng là người cho tới bây giờ vẫn không che mặt, chẳng lẽ không ai nhận ra người sao?”

“Ha ha! Ta sao lại không cẩn thận như vậy? Địa phương ta chọn đều là ở rất xa kinh thành cùng vùng Tây Bắc tới tận GiangNam. Chẳng những là vì nữ tử GiangNam rất đẹp, càng là vì nơi đó không ai biết ta. Nữ tử ta chọn cũng phần lớn là người cả đời cũng không ra khỏi cửa, lần này nếu không phải Cổ gia gặp chuyện không may, chỉ sợ người cả đời cũng không có thể gặp được ta ở chỗ này. Bất quá, ta thật đúng là may mắn, cứ nhiên có thể gặp lại người, đây thật đúng là việc vui lớn nhất gần đây.”

Cận Liễu Liễu thấy thần thái hân bay lên, trong lòng lại hiện lên bóng dáng Cổ Vưu Chấn lúc rời khỏi đây. Vì thế suy nghĩ bắt đầu mơ hồ, trong ánh mắt cũng như là bị một làn sương mù che phủ, tình cảnh bi thảm.

Một bàn tay thon dài xoa hai má của nàng: “Một ít ngày không gặp, người quả nhiên như ta sở liệu, càng ngày càng động lòng người. Dựa theo thời gian, ta có thể kết luận người nhất định có thể là nữ tử mỹ mạo số một số hai của ta. Bất quá, những gì người còn phải học cũng còn rất nhiều. Một mỹ nhân không chỉ dựa vào bề ngoài, còn phải thông hiểu lễ nghi, thông hiểu cảm kỳ thư họa, tốt nhất còn có thể thiện vũ.”

Cận Liễu Liễu đối với những gì hân nói “nữ tử mỹ mạo số một số hai” linh tinh, căn bản không có hứng thú. Trong lòng nàng thầm nghĩ đến Cổ Vưu Chấn, lại vì Cổ lão gia cũng được thả ra mà cao hứng, lại vì ly khai Cổ Vưu Chấn mà khổ sở.

Lục hoàng tử tự nói một mình hơn nửa ngày, rốt cục phát hiện Cận Liễu Liễu tựa hồ không yên lòng, cũng rốt cục nhìn ra vẻ mặt khổ sở của nàng: “Tiểu đương nhi tựa hồ cũng không vui.”

“Ta vui vẻ, cha hân có thể trở về, hân có thể vui vẻ, cho nên ta cũng sẽ vui vẻ.”

Chân mày Lục hoàng tử cau lại, cặp mắt hoa đào cũng híp mắt lên: “Nga? Tiểu đương nhi chớ không phải là nói cho ta biết, người thích cái tên họ Cổ kia?”

“Ta? Ta không biết.”

Trong lòng Lục hoàng tử cười lạnh một tiếng, giọng điệu cũng thay đổi: “Người cư nhiên lại động tâm với một kẻ giả bộ ma ốm, chân tay không lạnh lặn, người thật đúng là khiến tiểu vương thất vọng rồi.”

Cận Liễu Liễu không nói gì, nàng không rõ vì sao tay chân không lạnh lặn nàng sẽ không có thể thích? Huống chi, Cổ Vưu Chấn không phải như vậy.

“Người muốn trở về?”

Tình cảnh bi thảm trên mặt Cận Liễu Liễu vẫn bỗng nhiên tỏa ra hào quang: “Người sẽ thả ta trở về?”

Lục hoàng tử hí hai mắt lại, bắn ra quang mang lãnh liệt. Nếu đã quen thuộc con người hần liền sẽ biết hần mất hứng.

Hần luôn luôn tự mình rất cao, coi trọng nữ tử nào đều có dễ như trở bàn tay, nếu biết hần sẽ không đến bao nhiêu nữ tử cũng ngày tư đêm tưởng, tương tư thành họa.

Cận Liễu Liễu này lúc đầu đã không có hứng thú đối với hần, nhưng hần tưởng tâm trí nàng vẫn còn nhỏ, đợi vài năm sau, khẳng định sẽ là vật trong bàn tay mình.

Nhưng không nghĩ tới mấy tháng không gặp, nàng tuy rằng vẫn là tỉnh tỉnh mê mê, nhưng là trong lòng cư nhiên lại thích một nam tử khác. Đây là chuyện vô luận như thế nào hần cũng không thể chịu đựng được!

“Tiểu vương đương nhiên nguyện ý thả người trở về. Bất quá, Cổ Bản kia có thể bình an trở về hay không tiểu vương cũng không biết.” Hần cố ý nói như vậy.

Cận Liễu Liễu quả nhiên ngẩn ra: “Nhưng, nhưng người... Mới vừa rồi không phải nói...”

“Mới vừa rồi là mới vừa rồi, phải biết rằng, mới vừa rồi ta đã có người làm bảo bối trao đổi. Nhưng hiện tại bảo bối phải về nhà, tiểu vương cần gì phải ra sức giúp đỡ chứ?”

Cận Liễu Liễu không nói, hai tay lại nắm chặt nhau.

“Ta, ta chân tay thô lậu, người cũng biết, ta cũng không có công dụng gì.” Nàng bỗng nhiên nói.

“Công dụng của mỹ nhân, không phải là lấy đến để làm việc. Công dụng của mỹ nhân, chỉ có ở trên giường mới biết”. Hần cực kỳ thông thả nói, giọng điệu ái muội đến cực điểm.

Hai tay Cận Liễu Liễu càng nắm chặt, bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Có phải chỉ cần ta ở lại, Cổ lão gia có thể bình an về nhà hay không?”

“Đương nhiên.”

“Ta sẽ lưu lại, cầu người, cầu người cứu Cổ lão gia.”

Lục hoàng tử nở nụ cười, thân thủ liền đem Cận Liễu Liễu túm vào trong lòng: “Yêu thiếp cầu tình, tiểu vương làm sao có thể không đáp ứng?”

Vì thế, Cận Liễu Liễu ở trong Tiêu Dao vương phủ, thân thể của nàng cũng từ chuyển từ tam thiếu phụ nhân của Cổ Vưu Chấn chính thức thay đổi trở thành Liên cơ yêu thiếp của Lục hoàng tử Hàn Thượng.

Vốn Lục hoàng tử tên là Hàn Thượng, cái biệt danh Vân Thượng Phi kia, là do sự phụ ngày trước dạy hần khinh công nói đùa rằng: “Lục điện hạ có thân thủ như thế này, thật giống như là cười mây đạp gió.”

Đồng thời cũng là bởi vì mẫu phi hần họ Vân, mà chính tên hần lại có một chữ “Thượng”. Hần sợ Cận Liễu Liễu không hiểu, còn đặc biệt giải thích cho nàng nghe, nhưng nàng vẫn còn hoảng hốt, tâm hồn cũng không biết đang ở tận nơi nào.

Trong Tiêu Dao vương phủ này không có chính phi, chỉ có một vị sủng phi cùng bốn mỹ cơ, hiện tại thêm nữa Cận Liễu Liễu trở thành năm.

Bốn mỹ cơ kia đều có một danh hào do Hàn Thượng đích thân đặt cho. Về phần vì sao Cận Liễu Liễu lại tên là Liên cơ, cũng vì hần cho rằng Cận Liễu Liễu tươi mát thoát tục. Hơn nữa khi mới gặp nàng, nàng

làm cho hắn có cảm giác giống như một con sông nhỏ, vì thế liền đặt cho là Liên cơ, thật giống như khí chất của nàng

Hàn Thượng phân cho Cận Liễu Liễu một tòa biệt viện, bên trong có một cái ao sen to, ý muốn để cho hợp với danh hào của nàng. Đồng thời cũng ban cho hai ma ma, hai nha hoàn để cho Cận Liễu Liễu sai sử. Còn đặc biệt tìm Hứa tam nương đến giúp hắn dạy quy củ ỹ nhân, nói là chiều cổ nàng tốt một chút.

Cận Liễu Liễu đi vào viện, quả nhiên đã bị hảo hảo chiều cổ.

Sau khi Hàn Thượng phân phó xong, liền đi vào trong cung gặp phụ hoàng và mẫu phi, để lại Cận Liễu Liễu cho Hứa tam nương dắt vào nội viện.

Hứa tam nương này ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, thân hình thon dài, phong tình quyến rũ, các cử chỉ nhấc tay hất đầu đều tao nhã bình tĩnh, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng uyển chuyển êm tai giống như đang hát hí khúc, Cận Liễu Liễu lúc đầu còn tưởng rằng nàng là phu nhân nhà giàu nào đó.

Thanh âm Hứa tam nương nói chuyện tuy rằng dễ nghe, nhưng mỗi lời nói lại không tốt được như vậy: “Đem tất cả xiêm y của Liên phu nhân cởi hết ra.”

Cận Liễu Liễu chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã bị nàng cùng mấy ma ma kéo vào trong một gian phòng, cư nhiên lại chợt nghe thấy Hứa tam nương kêu ma ma đến cởi xiêm y của nàng, nhất thời kinh hãi nhảy dựng lên, không chút suy nghĩ chạy thẳng ra cửa.

Nhưng ai biết một ma ma thân cao thể tráng, đuổi tay ra một cái liền đem Cận Liễu Liễu gầy teo nhược nhược bắt trở về, tiếp theo là mấy cánh tay phần phật lướt qua thân, không tốn nhiều công sức liền đem nàng lột sạch sẽ.

35. Chương 35: Một Cái Tát

Cận Liễu Liễu còn chưa kịp thét chói tai đã bị Hứa Tam Nương dùng một bàn tay thơm nức bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, vì thế thanh âm thét chói tai đã bị chặn lại ở yết hầu, khiến nàng rất khó chịu, lại không thể nào kháng nghị.

Hứa Tam Nương thấy Cận Liễu Liễu còn chưa quen với việc này, nhẹ nhàng mân mê hai môi tô son rất nhẹ, khinh miệt nói: “Kêu cái gì? Tắm rửa chẳng lẽ không phải thoát y sao? Người là từ bên ngoài đến, không tắm rửa thật tốt, nếu đem cái gì đó không sạch truyền cho điện hạ chúng ta thì phải làm sao?”

Cận Liễu Liễu lúc này mới hiểu được, làm ồn ào như vậy, thì ra là muốn tắm rửa cho nàng. Vì thế cũng không tiếp tục giãy dụa, không hề có ý định kêu la, ngoan ngoãn theo Hứa Tam Nương đi đến phía sau bình phong.

Bình phong phía sau có một cái dục đứng rất lớn, sương bốc hơi mù mịt, vừa tới gần một chút đã ngửi thấy một loại mùi hương nồng đậm xông vào mũi. Cận Liễu Liễu không tự chủ được lui từng bước: “Đây là cái gì?”

“Thuốc tắm.” Hứa Tam Nương vẫn rất khinh thường như cũ: “Thỉnh Liên phu nhân thừa dịp nước nóng đi vào ngâm mình đi.”

Cận Liễu Liễu không rõ vì sao phải ngâm trong thuốc tắm, cũng cần răng bước chân vào thùng nước. Vừa bước vào, mùi thuốc càng thêm dày đặc, nàng cơ hồ vừa muốn đứng dậy, lại bị một bàn tay của Hứa Tam Nương đè xuống.

Cận Liễu Liễu không có cách nào khác, chỉ có thể ngâm mình trong dục ước chừng một chung giờ hoặc là thời gian lâu hơn, Hứa Tam Nương kia mới giờ cao đánh khẽ thả nàng ra.

Việc đầu tiên nàng muốn là tìm cái gì đó lau toàn thân đỡ phải ngửi mùi thuốc, lại bị một ma ma khác đưa đến một gian phòng cách vách, nơi đó cư nhiên lại đặt một cái dục đứng thật to khác.

Cận Liễu Liễu có chút lạnh lui lui ra phía sau, Hứa Tam Nương đi ngay sau nàng hiển nhiên là hiểu được lòng nàng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đây là nước trong.”

Cận Liễu Liễu có chút ngưng ngừng nhẹ nhõm thở dài một hơi, cố gắng ôm bộ ngực không tính là lớn bước vào thùng nước. Bên trong quả nhiên là nước trong suốt có thể nhìn thấy đáy, làn da cảm thấy hơi hơi nóng, chỉ chốc lát sau toàn thân đều đỏ lên.

Ở thời điểm Cận Liễu Liễu ngâm toàn thân vào nước, Hứa Tam Nương lại đổi một vị ma ma tương đối gây yếu lại đây gọi đầu cho Cận Liễu Liễu, còn dùng một loại hương khí gì đó không biết tên thơm nức mũi vẽ loạn lên trên tóc nàng, sau khi gội sạch, tóc Cận Liễu Liễu quả nhiên mượt mà như nước, đen bóng tỏa sáng.

Đợi cho đến khi vị thuốc toàn thân đều bị tẩy sạch sẽ, Cận Liễu Liễu mới được phép bước ra. Vị ma ma gây yếu giúp nàng gội đầu lại đi tới, cầm một chiếc khăn phi thường mềm mại giúp nàng lau khô bọt nước toàn thân.

Sau khi lau khô lau thể xong, nhưng không ai lấy xiêm y đến cho Cận Liễu Liễu mặc, nàng vẫn chỉ biết dùng hai tay che trước ngực, hồ nghi nhìn mọi nơi.

Chỉ thấy Hứa Tam Nương vẫy vẫy tay gọi nàng: “Liên phu nhân, mời đến bên này.”

Cận Liễu Liễu nghe lời chạy từng bước nhỏ đi qua, mặt Hứa Tam Nương tối sầm lại: “Liên phu nhân, trong vương phủ phu nhân không thể chạy loạn lên như vậy. Nữ tử phải ôn nhu chậm rãi mới có phong vị.”

Cận Liễu Liễu vừa thấy Hứa Tam Nương đã sợ hết hồn, đương nhiên không dám không nghe lời nàng, chỉ có thể dừng bước chân lại, cơ hồ là hai dính chân vào nhau chậm chậm đi qua rồi đi qua.

Mày Hứa Tam Nương vẫn nhăn lại, nhưng không cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bảo Cận Liễu Liễu nằm xuống cái giường lớn vẫn còn được tắm hương thơm ngào ngạt.

Cận Liễu Liễu nghe lời nằm xuống, nhưng là vì toàn thân không mặc gì, trong lòng nàng có chút e lệ: “Muốn, muốn làm cái gì?”

“Tất nhiên là nghiệm thân.” Thanh âm Hứa Tam Nương tựa hồ vĩnh viễn đều là một loại âm điệu, nhẹ nhàng, ôn hòa: “Phàm là phu nhân từ bên ngoài đến, đều phải nghiệm thân. Tuy rằng ngài từng là cơ thiếp của người khác, nhưng đã vào vương phủ, cũng phải nghiệm thân. Thiếp thân cần bảo đảm thân thể ngài không có dị tật, hơn nữa cũng không có triệu chứng nan kham nào.” (ta nghĩ đây là mí bệnh về xx00 đó a. Không biết có phải ko, ai biết chỉ ta vs nhé)

Cận Liễu Liễu nghe cái hiểu cái không, nhìn gương mặt tao nhã của Hứa Tam Nương, muốn hỏi nhưng lại không dám lên tiếng, đành phải gắt gao ngâm miệng lại, mặc cho nàng xử lý.

Hứa Tam Nương thành thực thân thủ đem hai chân Cận Liễu Liễu mở ra, nàng tuy rằng ngâm chặt miệng, nhưng vẫn phát ra một tiếng thét chói tai, nhưng là này tiếng thét chói tai còn vẫn chưa xong, đã bị Hứa tam nương lườm một cái nuốt trở về.

Cận Liễu Liễu cũng không biết Hứa Tam Nương muốn xem chỗ đó của nàng làm cái gì, chỉ cảm thấy phía dưới lạnh buốt tựa hồ có một luồng gió lạnh thổi qua, toàn thân đều nổi da gà.

“Đi?” Thanh âm vốn luôn vẫn vững vàng của Hứa Tam Nương bỗng nhiên thăng lên một âm điệu: “Làm sao có thể đâu? Không có khả năng a?”

Nàng tựa hồ là không tin những gì mắt mình nhìn thấy, vừa cẩn thận xem xét, bỗng nhiên buông chân Cận Liễu Liễu ra, hỏi: “Liên phu nhân, không phải, không phải là từ nhà Cổ đại nhân tới đây sao? Thiếp thân nghe nói ngài là thiếp thất thứ ba của Cổ công tử.”

“Đúng vậy.” Cận Liễu Liễu thấy nàng hỏi kỳ quái, ánh mắt đều tròn tròn.

“Sao.....sao....sao... người, vì sao vẫn còn là tấm thân xử nữ?”

Cận Liễu Liễu đương nhiên nói: “Có chỗ nào kỳ quái sao?”

“Ách...” Hứa Tam Nương muốn nói lại thôi, cảm thấy không quá tiện tìm tòi nghiên cứu nhiều lắm. Vì thế lại nhắc một cái chân khác của nàng lên, bắt đầu kiểm tra xem trên người nàng có vết thương không, thậm chí răng nanh có chính tề hay không.

Đợi cho nghiệm thân xong, Hứa Tam Nương gọi người bưng tới một chén nước không biết là cái gì, kêu Cận Liễu Liễu lấy cái bàn chải nhỏ dính nước kia, tinh tế đem tất cả răng nanh chải sạch, sau đó lại súc miệng ba lần, mới gọi người cầm xiêm y hoàn toàn mới đến cho Cận Liễu Liễu mặc vào.

Cận Liễu Liễu chỉ cảm thấy xiêm y này từ trong ra ngoài vô cùng mềm mại thoải mái, mỗi một chiếc còn đều tẩm hương, xung quanh quanh quẩn một làn hương thảo nhiên, dễ ngủ thật.

Cũng không biết mặc như vậy đi ra ngoài có thể cảm thấy rất lạnh hay không, thời điểm nàng đến vẫn phải mặc miên bào, hiện tại lại chỉ mặc ba tầng tơ lụa mềm mại mỏng manh khinh sam.

Nàng giương mắt nhìn nhìn Hứa Tam Nương, cũng là một thân tơ lụa mỏng manh, đành không dám hỏi xin, chỉ dám nghe mệnh lệnh vươn chân đến, để hai ma ma mặc bít tất mềm mại cùng giấy thù tinh mỹ vào cho nàng.

Đợi ột thân xiêm y mặc xong, Hứa Tam Nương tả nhìn hữu xem một cái, hơi gật gật đầu nói: “Quả nhiên là con người phải dựa vào ăn mặc.”

Cận Liễu Liễu không có đáp lời, chính là cảm thấy một thân xiêm y tơ lụa trắng trong thuần khiết này có chút đau đầu.

Hứa Tam Nương như là biết nàng đang suy nghĩ cái gì, vừa mang theo nàng đến một gian phòng khác ngồi ở trước bàn trang điểm, vừa nói: “Liên phu nhân nếu được ban thưởng tên là “Liên”, nên hiểu được tâm ý điện hạ. Liên mỹ sống trong bùn mà không nhiễm, đẹp mà không yêu mị. Loại xiêm y đơn giản này rất hợp, tất nhiên phải thế.”

Nói xong, Hứa Tam Nương tự thân động thủ, cầm một khối vải dày không biết làm từ chất gì, lau khô mái tóc đen cho Cận Liễu Liễu, đến tận khi sợi tóc trơn bóng mới dừng tay.

Nàng lại cuộn tay áo lên, cầm một chiếc lược ngà voi, tinh tế chải vuốt từng sợi tóc của nàng, cuối cùng dùng một dải lụa xanh nhạt cùng màu với xiêm y, buộc một lọn tóc lại, còn lại sẽ tùy ý bay ở sau đầu.

Sau đó, Hứa tam nương theo trên bàn cầm lấy một cái bình sứ nhỏ hình hồ lô ở trên bàn, dùng ngón giữa tay phải lấy từ bên trong ra một loại ầu trắng ngà, nhẹ nhàng vẽ loạn ở trên mặt Cận Liễu Liễu.

“Đây là trân châu tuyết nhũ cao, dùng dưỡng nhan là tốt nhất.” Hứa Tam Nương không đợi Cận Liễu Liễu hỏi ra miệng, liền giải đáp nghi hoặc trong lòng nàng.

“Nga.”

Tiếp theo, nàng không vẽ loạn trân châu phần linh tinh gì đó lên mặt Cận Liễu Liễu, mà là trực tiếp mở ra một cái hộp nhỏ nhỏ bằng vàng, lấy từ bên trong ra một loại cao đỏ sẫm hương khí thơm nức mũi, hòa tan vào nước trong, vẽ loạn ở trên môi cùng trên gương mặt Cận Liễu Liễu.

Sau khi vẽ xong, Hứa Tam Nương liền dừng tay, nói: “Tốt lắm, có thể đi gặp điện hạ rồi.”

Cận Liễu Liễu nghi hoặc nói: “Nga, nhưng là hần không phải đã đi hoàng cung sao?”

Mặt Hứa Tam Nương đen lại: “Liên phu nhân phải ghi nhớ, cho dù điện hạ có yêu thương người như thế nào cũng là chủ tử. Các phu nhân nói chuyện với chủ tử, cũng không được vô lễ như vậy. Vô luận vào thời điểm nào cũng phải gọi một tiếng ‘Điện hạ’ mới được.”

“Vâng, ta đã biết.” Cận Liễu Liễu cúi đầu đáp ứng .

Cái việc ngay cả nói chuyện đi đường đều phải chú ý, làm cho nàng giật mình về khoảng thời gian khi mới tới Cổ gia. Trước mắt lại hiện lên bóng dáng Cổ Vưu Chấn, trong lòng tự nhiên đau xót.

Hứa Tam Nương mắt lạnh nhìn nàng, nhìn ra trên mặt còn biểu tình tơ vương tình nhân, đợi trong chốc lát mới nói: “Ta thấy Liên phu nhân thật sự tuổi trẻ, mới có ý tốt nhắc nhở người. Nếu vào vương phủ, nên toàn tâm toàn ý hầu hạ điện hạ cho tốt, tâm tư này ta khuyên người vẫn nên cắt đứt là tốt nhất.”

Trong lòng Cận Liễu Liễu cả kinh, mở to hai mắt nhìn về phía Hứa Tam Nương, trong mắt nàng cứ nhiên có một chút đồng tình chợt lóe qua, tiếp theo, hết thấy như thường tiếp tục nói: “Bưng trà lên.”

Một ma ma bưng lên một ly trà nhỏ, Cận Liễu Liễu vốn không khát, nhưng nhìn đến biểu tình Hứa Tam Nương, vẫn ngoan ngoãn uống hết nửa chén. Chỉ cảm thấy rất ngọt, cũng không hiểu được là trà gì.

“Đây là trà dùng thảo dược cùng mật điều chế ra, có thể làm thơm miệng.” Hứa Tam Nương giải thích nói.

Uống trà xong, Cận Liễu Liễu đã bị mang ra phòng ngoài, nói là phải đi gặp điện hạ. Trong phòng lại ấm áp như xuân, nhưng chỉ cần đi ra ngoài, liền cảm thấy hàn khí bức người, thỉnh thoảng Cận Liễu Liễu run run một chút.

Ngay sau đó một chiếc áo choàng dày được khoác lên người Cận Liễu Liễu, nàng cúi đầu nhìn nhìn, đây cũng là một chiếc áo choàng làm từ da lông tuyết trắng, cũng giống với chiếc áo trước kia của nàng.

“Chiếc áo choàng kia của ta đâu?”

” Quần áo mang từ bên ngoài mang vào, mỗi một thứ đều không được giữ lại phải thiêu hủy .”

“Cái gì?”

Cận Liễu Liễu cả kinh nói: “Nhưng là... Nhưng là...”

“Vì an toàn của điện hạ, Liên phu nhân mỗi lần đến Tây Đô cũng sẽ bị kiểm tra một lần. Về phần xiêm y, điện hạ thích loại thượng hạng, xiêm y bên ngoài vô luận chất liệu thợ khéo cũng không thể lọt vào mắt điện hạ. Dù sao Liên phu nhân sau này cũng sẽ không mặc lại, giữ lại cũng vô dụng, tất nhiên là thiêu hủy.”

Nước mắt Cận Liễu Liễu rớt xuống: “Những cái đó, ta van cầu ngài không cần thiêu hủy xiêm y của ta. Phải dùng rất nhiều bạc để mua, thiêu hủy rất đáng tiếc a.”

Hứa Tam Nương hồi lâu không nói gì, hơn nửa ngày sau, nàng nhìn vào mắt Cận Liễu Liễu, nói: “Lần này cho qua, thiếp thân sẽ sai người đem xiêm y của ngài cất trong kho phòng.”

“Đa tạ ngài, đa tạ ngài .”

Hứa Tam Nương không thèm nhắc lại, chỉ gọi người khiêng một chiếc nhuyễn kiệu lại đây, đỡ Cận Liễu Liễu ngồi lên trên. Đang chuẩn bị xuất phát, đã thấy một thị nữ vội vàng chạy tới.

“Chuyện gì?”

“Điện hạ đã sắp đến Liên cư, bảo ta lại đây hỏi Hứa quân sự một chút người có tốt không.”

“Tốt lắm, đi đi.”

Vì thế đoàn người đẩy nhanh cước bộ, cơ hồ là chạy vội đến sân trước Liên cư. Sau đó Hứa Tam Nương bỗng nhiên lên tiếng kêu mọi người bước chậm lại, chính mình cũng sửa soạn lại đầu tóc, thông dong tiêu sái vào sân.

Cận Liễu Liễu ngồi ở trong nhuyễn kiệu chạy nhanh như bay, cứ nhiên không xóc nảy chút nào, trong lòng đã sớm lấy làm kỳ lạ.

Nhất thời Hứa Tam Nương vươn một bàn tay ra, giúp đỡ nàng đi ra nhuyễn kiệu, lại đi vào trong phòng chính.

Hàn Thượng đã sớm chờ ở bên trong, mới nửa ngày không gặp, hần cứ nhiên đã thay đổi một bộ xiêm y.

Tuy rằng vẫn là một thân bạch y, nhưng cũng có thể nhìn ra cái áo bào trắng này dùng ngân tuyến xen kẽ với tơ mà dệt thành, ở cổ tay áo còn thêu hoa văn tinh xảo xinh đẹp.

Hần vừa nhìn thấy Cận Liễu Liễu, liền khen nói: “Tam Nương cố nhiên là công phu không tồi, lần này mới xem như thấy được khí chất đặc biệt của Liễu Liễu. Người đâu, ban thưởng!”

Hứa Tam Nương quỳ xuống lĩnh thưởng, tiếp theo lại nói nhỏ với Hàn Thượng một câu, hai mắt Hàn Thượng lập tức tỏa sáng: “Thật sự?”

“Thiếp thân tự mình xem qua, không thể sai.”

Hàn Thượng cười ha ha, một đôi mắt hoa đào sáng mắt lờ lờ, làm cho vài thị nữ cùng lão ma ma chung quanh đều xấu hổ đỏ mặt.

Chỉ có mình Cận Liễu Liễu, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hàn Thượng vẫy vẫy tay, để cho Hứa Tam Nương mang theo toàn bộ người hầu lui xuống, trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Cận Liễu Liễu vẫn cúi đầu, một bộ dáng buồn bã ỉu xiu. Thành linh lại bị một cánh tay ôm lấy, nàng liền kêu lên “Nha” một tiếng.

“Đừng kêu, đừng kêu, để cho bên ngoài nghe thấy được sẽ không tốt.” Hàn Thượng cúi đầu, cố ý ghé sát vào tai Cận Liễu Liễu nói.

Toàn thân Cận Liễu Liễu đều căng thẳng, vẻ mặt đề phòng: “Người, diện hạ muốn làm cái gì?”

Hàn Thượng lộ ra một nụ cười xấu xa: “Tất nhiên là làm chuyện tốt.”

Hắn cất bước đi vào nội phòng, đem Cận Liễu Liễu đặt lên một cái giường phi thường lớn, cơ hồ có thể để cho năm người song song nằm xuống. Không đợi nàng kịp phản ứng hắn liền dán người lên, đem thân thể của hắn áp lên thân thể Cận Liễu Liễu. Sau đó dùng miệng trời chặt môi Cận Liễu Liễu, vẽ loạn lên đôi môi mềm mại ướt át đỏ mọng.

“Ba!” một thanh âm phi thường thanh thúy vang lên, chợt xuất hiện ở trong phòng ngủ phiêu đảng hương thơm kiều diễm, có vẻ cực kỳ đột ngột.

Hàn Thượng chỉ cảm thấy toàn bộ mặt trái nóng lên, hắn bất khả tư nghị nhìn Cận Liễu Liễu, ngây ngẩn cả người.

Toàn thân Cận Liễu Liễu đều đang run rẩy, nàng cũng bị chính hành động của mình dọa cho hoảng sợ, đặc biệt là cái tay phải kia, tựa như lá cây lắc lư trong gió lạnh, run run tựa hồ giây tiếp theo sẽ ngã xuống.

36. Chương 36: Chuyện Cũ Của Hứa Tam Nương

Nhất định là đời này còn chưa bao giờ bị ai tát, đến tận khi Cận Liễu Liễu run run sắp khóc, Hàn Thượng mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Đầu tiên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần vô luân của hắn cứng ngắc, tiếp theo lại bắt đầu run rẩy, rồi từ từ chỗ bị tát đỏ lên như một trái táo chín.

Hàn Thượng vốn ngày thường xinh đẹp tuyệt trần, một đôi mắt hoa đào lưu quang tràn đầy làm cho hắn có vẻ còn muốn đẹp hơn so với nhiều nữ tử. Nhận một cái tát này hai má hồng lên cùng vẻ mặt ngạc nhiên bất khả tư nghị khiến cho hắn giống như một tiểu nương tử bị kẻ khác nhục nhã.

Nhưng chờ đến thời điểm Hàn Thượng dần dần ý thức được mọi chuyện, cặp mắt hoa đào luôn cười đến lỗ mũi lạnh dần xuống, ánh mắt lợi hại như tên bắn về phía Cận Liễu Liễu.

“Tiểu dương nhi, xem ra ngươi càng ngày càng không nghe lời. Không biết có phải được Cổ gia nuông chiều quá hay không, sức mạnh tạo phản của ngươi dường như chỉ tăng không giảm a.”

Nước mắt Cận Liễu Liễu đã sớm dâng đầy hốc mắt, lại không dám để cho nó nhỏ ra. Nàng biết chính mình đã làm chuyện sai, hơn nữa lại còn là vô cùng sai.

Nàng hiểu được nam nhân trước mặt này là ái tử của hoàng đế, cũng hiểu được một câu nói tùy tiện của hắn có thể làm cho nàng chết không có chỗ chôn, càng hiểu được hiện tại sinh tử của cha Cổ Vưu Chấn còn đang phụ thuộc vào Hàn Thượng.

Nhưng là khi Hàn Thượng đè trên người nàng, hơn nữa thời điểm hân hôn nàng, thân thể của nàng không tự chủ được đã gây chuyện. Sau khi nàng xong đánh một cái tát, mới phát hiện mình vừa đánh một người tuyệt đối không thể đánh, hiện tại gặp trở ngại mà sát tâm cũng có thể nổi lên.

Ánh mắt Hàn Thượng càng ngày càng lạnh liệt, lạnh đến nỗi Cận Liễu Liễu căn bản không dám nhìn hân. Nhưng hân lại cố tình vươn tay qua, nắm cằm nàng.

“Con cừu nhỏ dịu ngoan đáng yêu nếu biến thành cạp mẹ thật là vạn lần không được, tiểu vương tuyệt đối không có hứng thú đem tâm tư đặt ở trên người đàn bà đánh đá này. Tuy rằng sự hung hãn của ngươi là vì Cổ gia bảo vệ trinh tiết...”

Hàn Thượng nói xong dần dần ngừng lại, bắt buộc Cận Liễu Liễu nhìn thẳng vào ánh mắt âm lãnh của hân, sau đó gần từng chữ như muốn bắt nàng khắc sâu vào đầu óc, tiếp tục nói: “Nhưng nếu ngươi muốn sống tốt ở trong vương phủ của ta, ngươi tốt nhất đem tất cả tâm tình linh tinh xóa hết đi cho ta, biến ...hừ hừ...”

Hân cười lạnh hai tiếng, bỗng nhiên buông lỏng tay ra, xoay người xuống giường bước đi đến gian ngoài không chút vãn nhã nào dùng chân đá văng cửa đại môn rồi đi ra ngoài.

Hứa Tam Nương đang đứng ở trong viện phân phó cái gì đó cho hai nha hoàn cùng ma ma phân cho Cận Liễu Liễu, thình lình bị tiếng đá cửa kia làm hoảng sợ.

Đây là làm sao vậy? Tại sao tâm tình tốt của điện hạ lại bị phá hư như vậy?

Hứa Tam Nương mang theo hồ nghi đầy mình, lập tức bỏ qua bọn hạ nhân chạy về phía Hàn Thượng.

Hàn Thượng ngoài cười nhưng trong không cười: “Tam Nương, tiểu vương tử trong phòng này đã có thể giao cho ngươi. Tiểu vương một tháng sau sẽ đến nghiệm hóa, nếu đến lúc đó không đạt yêu cầu, Tam nương ngươi tự biết nên làm như thế nào.”

Trong lòng Hứa Tam Nương “lộp bộp” một tiếng, biết Hàn Thượng mỗi lần ngoài cười nhưng trong không cười, có nghĩa hân thực mất hứng. Vì thế lập tức đáp ứng, sau đó quỳ xuống cung đưa Hàn Thượng rời đi.

Chờ Hàn Thượng đi xa Hứa Tam Nương mới đứng dậy mang theo vẻ mặt nghi hoặc đi vào trong phòng, vừa quẹo vào buồng trong xem, phát hiện vẻ mặt Cận Liễu Liễu đại ra nhìn vào mũi chân mình, vẻ mặt cô tịch.

Hứa Tam Nương bước đi qua, thanh âm mát lạnh: “Liên phu nhân vừa rồi đã làm cái gì?”

Cận Liễu Liễu không ngẩng đầu, cũng không nói.

Hứa Tam Nương nở nụ cười: “Liên phu nhân thật ra rất quật cường, nhưng ta biết nữ nhân quật cường đều không có kết cục tốt. Nam tử trên thế gian này đều là thích mềm không ưa cứng.”

Cận Liễu Liễu nghe được những lời nói làm cho nàng cảm thấy mới mẻ, nhất thời đã quên khổ sở, bất giác ngẩng đầu nhìn Hứa Tam Nương.

Hứa Tam Nương thấy nàng có phản ứng, liền nhẹ nhàng đi qua giữ chặt một bàn tay của nàng, ngồi xuống mép giường.

“Liên phu nhân năm nay hơn mười...?”

“Đến Tết mới mười sáu.” Cận Liễu Liễu thấy Hứa Tam Nương nói chuyện thân thiết, không tự chủ được trả lời.

Hứa Tam Nương lại duỗi tay kia ra vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Cận Liễu Liễu: “Đã không còn nhỏ, thời điểm ta lớn như Liên phu nhân đã là đầu bài tại kinh thành.”

Lòng hiếu kỳ của Cận Liễu Liễu khơi dậy: “Đầu bài? Là ở thanh lâu sao?”

Hứa Tam Nương thấy trên mặt Cận Liễu Liễu không có ý coi thường, trong lòng sinh ra vài phần hảo cảm. Vì thế tươi cười cũng ôn hòa vài phần: “Đúng nha. Ta xuất thân ở Xuân Phong Lâu lớn nhất kinh thành. Liên phu nhân biết nơi đó không?”

Cận Liễu Liễu lắc đầu: “Ta vừa đến kinh thành chưa quá hai ngày.”

“Người nếu ở một thời gian nữa liền sẽ biết. Bên trong kinh thành này nữ tử xinh đẹp nhất chỉ có tại hai địa phương.”

“Đó là những nơi nào?”

“Một nơi là hoàng cung, một nơi khác chính là Xuân Phong Lâu. Đương nhiên, đây là dân gian đồn đại, thành thật không thể để cho Thánh Thượng biết đến, dù sao cũng là chuyện không lịch sự. Bất quá Xuân Phong Lâu có thể nổi danh cùng nhóm nương nương trong cung, Liên phu nhân nên biết trong Xuân Phong Lâu các cô nương đẹp đến mức nào.”

Cận Liễu Liễu không hiểu chuyện, chuyện thích nhất trên đường đi chính là đọc sách. Hiện tại nghe được Hứa Tam Nương dùng thanh âm êm tai đều đều, dần dần đã nghe hiểu được.

“Vậy người là đầu bài có thể xem như nữ tử xinh đẹp nhất kinh thành đi?”

“Điều này cũng không chắc, dù sao còn có nhóm nương nương trong hoàng cung? Ta cũng không có phúc gặp qua. Ha ha, Liên phu nhân không cần tôn xưng cho ta, ta bất quá chỉ là hạ nhân, Liên phu nhân gọi ta Tam Nương là được.”

“Nhưng là?”

“Liên phu nhân gọi ta Tam Nương ta mới cảm thấy vui.”

“Ân, Tam Nương.”

Hứa Tam Nương lại vỗ vỗ tay Cận Liễu Liễu, nàng phát hiện mỗi lần Cận Liễu Liễu mỉm cười đều giống như mặt trăng tròn tỏa sáng, xinh đẹp và thuần khiết.

Nàng cũng phát hiện Cận Liễu Liễu tâm tư đơn giản, nhưng quả thật là một kẻ có thể đào tạo được.

“Liên phu nhân vào Cổ gia được bao lâu rồi?”

“Mới Lập Thu không lâu ta đã phải đi.”

“Người bộ dạng đẹp như vậy cha mẹ làm sao lại bỏ được người đi cho người khác làm thiếp?”

“Nhà của ta rất nghèo, cha ta bệnh hàng năm, đến thời điểm mùa hè sẽ không có tiền bốc thuốc uống. Vừa vặn khi đó Cổ gia nói muốn tìm một tiểu thiếp, tìm được đến nhà chúng ta nương ta liền đồng ý.”

“Nguyên lai là như vậy, ta còn đang nghĩ làm sao có thể đây. Bất quá người trước đây chỉ làm thiếp. Hiện tại có thể đến vương phủ, Cổ gia kia làm sao so được? Sau này nếu hầu hạ điện hạ cao húng, nói không chừng còn có thể làm sườn phi, đây chính là việc vui a, tại sao Liên phu nhân lại có vẻ mặt u sầu? Nếu ta nha, có thể đến vương phủ, ta nhất định là vô cùng cao húng. Điện hạ chúng ta bộ dạng như vậy, tại bên ngoài chỉ sợ thật đúng là khó có thể tìm được: có địa vị, có bộ dạng, có tài học, có võ công, trong kinh thành này các thiên kim tiểu thư muốn tiến vào Tiêu Dao vương phủ chỉ sợ xếp hàng cũng có thể sắp đến sông đào bảo vệ bên ngoài thành. Kỳ thật chúng ta làm nữ nhân, cùng ai mà không được a. Nếu đã theo, tự nhiên là nguyện ý theo người tốt nhất, người nói đúng không?”

Hứa Tam Nương nhìn ra Cận Liễu Liễu lương thiện đơn thuần, liền chuẩn bị cùng nàng hảo hảo nói chuyện tâm tình.

Cận Liễu Liễu cư nhiên thở dài một hơi: “Kỳ thật ta cũng không thể nào hiểu được lúc trước ở Cổ gia ta tâm tâm niệm niệm muốn rời đi, muốn về nhà đoàn tụ cùng cha mẹ.”

“Hài tử ngốc, nào có cô nương có thể ở nhà cả đời đâu? Không phải đều nói khuê nữ đã gả ra ngoài là bát nước hắt đi a. Người sớm hay muộn không phải gả sao?”

“Ân, ta cũng hiểu. Sau lại, ta đi theo phu quân cùng lên kinh thành, dọc theo đường đi ta gặp rất nhiều chuyện mới mẻ cũng hiểu được rất nhiều đạo lý. Ta hiểu được nữ nhi sớm hay muộn cũng phải xuất giá, cũng hiểu được phu quân ta kỳ thật đối đãi với ta tốt lắm. Cho nên ta đã sớm quyết định đời này đi theo hắn. Nhưng là hiện tại bỗng nhiên lại bảo ta theo một nam nhân khác. Tam nương, ta có chút hồ đồ.”

Hứa Tam Nương vẫn mỉm cười : “Hài tử ngọc, điều này chứng tỏ rất nhiều nam nhân đều muốn người a. Chính người tự soi gương cũng nên hiểu được bộ dạng giống người như vậy cho dù hiện tại không có người đến đá một cước, sau này cũng rất khó nói .”

“Nhưng là, mẹ ta đã từng nói một nữ không thể gả hai chồng.”

“Mẫu thân người nói đó là nữ tử cưới hồi hoàng, nhưng còn người? Bất quá là chỉ là thiếp. Thiếp thất bị đưa tới đưa đi vốn chính là chuyện bình thường. Người nếu từng là Cổ gia thiếp thất, khó bảo toàn tương lai Cổ công tử gì đó sẽ không đem người đưa cho người nào khác.”

“Phu quân, phu quân hần sẽ không.”

“Hài tử ngọc, nếu hần thật sự sẽ không, người làm sao có thể bảo trụ trinh tiết đến bây giờ? Hần ký lại trinh tiết của người, lại mang người lên kinh chỉ sợ sớm đã tính toán kỹ lưỡng, muốn bắt người đền đáp, muốn đưa người đi cứu cha hần.”

Cận Liễu Liễu như bị sét đánh, trong lòng như là bị vạn tên xuyên qua, chợt ngay cả khí lực hô hấp cũng không có .

Cổ Vưu Chấn hần nguyên bản chính đã tính đem nàng tặng cho người khác ?

Không có khả năng !

Nhất định không có khả năng !

Nhìn thấy biểu tình đau xót của Cận Liễu Liễu, Hứa Tam Nương biết những lời của mình đã có tác dụng. Vì thế lại thân thủ dùng sức vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng, kiên định nói: “Nam tử đều là không thể tin, chẳng sợ ngày đó hần từng thề non hẹn biển, nhưng không được bao lâu sau cũng đều sẽ quên hết. Lúc đó khi người tỉnh mộng mới có thể phát hiện gần bó như keo sơn bất quá đều là một giấc mộng hảo huyền.”

Môi Cận Liễu Liễu run run: “Nhưng... nhưng...”

“Nếu hần thật tâm đối đãi với người hần làm sao có thể đem người đi tặng cho người khác?”

“Bởi vì, bởi vì hần muốn cứu cha hần.”

“Đúng vậy, bởi vì người chỉ là một thiếp thất, vốn đã không quan trọng gì, tặng cũng sẽ tặng. Ta thấy Cổ công tử này chẳng những tâm ngoan, hơn nữa cũng rất giỏi về tính kế. Dọc theo đường đi chịu đựng không chạm vào người-tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị này, còn ôn ngôn mềm giọng dỗ dành không ngoài ý đồ muốn cho người cam tâm tình nguyện bị hần biến thành lễ vật tổng xuất đi. Sau đó người còn đau lòng cho hần, tưởng niệm hần. Người xem ta nói có phải không?”

Cận Liễu Liễu cực không tình nguyện, nhưng vẫn gật gật đầu. Hứa Tam Nương nói đều đúng, nàng luôn luôn đau lòng cho hần, cũng luôn luôn nghĩ đến hần.

“Đứa nhỏ này a, người cũng không thể lại tiếp tục ngu như vậy nữa. Nếu người vẫn lưu luyến hần như vậy chẳng phải đúng như ý hần? Tương đương người bị hần bán còn lại ngọc ngà thay hần đếm bạc! Làm nữ nhân như chúng ta thứ đáng sợ nhất là một chữ: ngọc!”

“Ta... Ta...” Cận Liễu Liễu mê mang, tình cảm và niềm tin của nàng bắt đầu lung lay sắp đổ.

“Liên phu nhân có muốn nghe ta kể chuyện xưa của ta không?” Hứa Tam Nương bỗng nhiên chuyển đề tài.

“Ách? Cái gì? Đương nhiên.”

“Ta từ nhỏ đã sinh ra tại Xuân Phong Lâu kia, “một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng” là câu thơ đầu tiên ta biết đến. Nương ta là một nha hoàn hầu hạ các cô nương Xuân Phong Lâu. Bởi vì bị một khách nhân say rượu bắt buộc mới sanh ra ta. Thời điểm ta vừa được năm tuổi, người người đều khen ta ngọc tuyết khả ái, chủ chứa Xuân Phong Lâu chỉ liếc mắt nhìn ta một cái liền tách ta ra khỏi bên người nương ta. Từ ngày đó trở đi ta cũng không còn có gặp lại nương ta. Sau lại, ta nghe những nha hoàn khác trong lâu nói, chủ chứa lấy mười lượng bạc cùng khế ước chuộc thân của nương ta mua ta rồi. Sau đó, ta liền luôn luôn ở trong Xuân Phong Lâu, bị đủ loại các cô nương dạy đủ các kỹ năng. Nói ra cũng là kỳ quái, người khác muốn học đều phải mất một hai ngày gì đó, ta chỉ mất nửa ngày là có thể thuộc hết. Người ta đều cười nói:

cái người cha không biết tên của ta nhất định là người thông minh tuyệt đỉnh cho nên ta mới có thể thông minh như vậy. Sau đó đến năm ta mười bốn tuổi, chủ chứa đã kêu ta đi ra ngoài tiếp khách, ta khi đó cũng không có biện pháp nào, đánh chết cũng không muốn đi ra ngoài tiếp khách. Khi đó cũng không biết đã trúng bao nhiêu trận đòn. Nên ta mới nói ta với người có tính quật cường giống nhau, luôn phải rơi nước mắt, còn chưa kịp nói gì đã liên tục bị đánh.

Bỗng nhiên có một ngày chủ chứa gọi người thả ta, lại chứa thương cho ta, cho ta uống thuốc. Ta khi đó tuổi quá nhỏ, chỉ nhớ rõ lúc ấy đặc biệt vui vẻ a, nghĩ rằng cuối cùng chủ chứa cũng nghĩ thông. Chờ thêm vài ngày ta dường như khỏi hẳn, chủ chứa lại bưng một chén canh tới vội cho ta uống, nói là bổ thân mình. Ta tin là thật, bưng bát uống hết. Nhưng sau khi uống xong toàn thân ta liền khó chịu, giống như phát sốt cả người nóng rực, trong đầu cũng không quá rõ ràng. Sau đó ta bị người ta đưa sang một phòng khác, cứ mơ hồ như vậy trình tiết cũng không còn.

Buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, ta mới biết được đêm đầu tiên của ta bị chủ chứa bán năm trăm lượng. Chủ chứa vừa vào phòng đã cho rằng ta sẽ khóc, sẽ nháo, nhưng là ta không có. Bởi vì khi đó ta đã biết, khóc nháo có ích lợi gì a, cho dù có khóc nháo như thế nào ta cũng vẫn sẽ bị vấy ở trong Xuân Phong Lâu đến khi lớn tuổi sắc suy bị đuổi ra ngoài.

Vì thế ta không hề quật cường, chủ chứa bảo ta làm cái gì thì ta làm cái đó. Đồng thời, ta cũng vụng trộm lên học theo cô nương đẹp nhất trong lâu, mặc kệ là nói chuyện, dáng đứng hay dáng vẻ khi ăn cơm uống trà, thậm chí một cái ngẩng đầu một cái cúi đầu, cũng đều là một môn học lớn. Ta học thực chăm chỉ, hơn nữa cũng không ngừng ném thử bất đồng trên người khách nhân. Một năm sau, bầu lại hoa khôi ta đã bại tất cả cô nương, làm đầu bài Xuân Phong Lâu. Lại thêm một năm nữa, ta đã có thể tự do lựa chọn khách nhân. Tiền ít không chọn, tướng mạo không tốt không chọn, không thông viết văn không chọn... Bao nhiêu người vụng tiền như rác, thậm chí chỉ vì muốn nghe ta đàn một tiểu khúc.

Liên phu nhân có biết đây là vì sao không?”

Nói tới đây, Hứa Tam Nương bỗng nhiên dừng lại hỏi Cận Liễu Liễu một câu.

Cận Liễu Liễu đương nhiên là lắc đầu.

Hứa Tam Nương mỉm cười tiếp tục nói: “Bởi vì nam nhân đều ti tiện. Người càng đem tư thái lên cao, bọn họ lại càng gắt gao dán vào người, thậm chí nguyện ý cúi đầu hôn giày của người.”

Hứa Tam Nương lại dừng một chút, hỏi: “Liên phu nhân biết sau đó ta như thế nào không?”

“Tam Nương mời nói.”

“Ta mất năm năm thời gian cuối cùng cũng dành đủ bạc để chuộc thân, nhưng chủ chứa cũng không muốn nhả ra cái cây hái ra tiền là ta đây. Lúc ấy rất nhiều nam nhân có quyền thế đều nguyện ý giúp ta chuộc thân, điều kiện tiên quyết đương nhiên là nạp ta làm thiếp.

Ta cự tuyệt tất cả. Bởi vì ta biết mặc kệ lúc trước người có danh chấn thiên hạ ra sao, một khi người đã là cơ thiếp của một nam nhân, hẳn liền không bao giờ coi người là trân bảo nữa. Qua vài năm nữa, ta lớn tuổi sắc suy sẽ chỉ có thể ở trong nhà nam tử có quyền thế cô độc chết già.

Ta tuy rằng hy vọng sớm rời khỏi Xuân Phong Lâu một chút, nhưng vô luận như thế nào ta cũng không muốn mất đi tự do. Đối với một nữ tử từng rơi vào phong trần mà nói tìm được phu quân chính là hy vọng xa vời.

Nhưng ai biết rằng khi đó ta cư nhiên thật đúng là gặp được một nam tử như vậy, hoặc là nói ta đã tự cho rằng ta đã gặp. Ta cả ngày đều nghĩ đến hẳn dần dần không hề tiếp khách.

Hắn nói trong nhà thiếu tiền, ta liền đem toàn bộ bạc mình tiết kiệm nhiều năm cho hắn. Hắn mỗi ngày đều theo ta lời ngon tiếng ngọt, nói đợi cho sinh ý trong nhà tốt lên sẽ nguyện ý lấy ta làm vợ. Rồi đến một ngày sau khi hắn uống rượu, chính tai ta nghe được hắn nói ra những lời nhục mạ, ta mới hiểu được hắn xuất hiện căn bản chính là kẻ của chủ chứa, mục đích là vì ngăn cản ta rời đi.

Chủ chứa đương nhiên thành công, bên người ta sớm đã không còn bạc chuộc thân. Ta đuổi nam nhân kia đi, lại cùng chủ chứa có một hiệp nghị, ta giúp nâng lại kiếm bạc ba năm, hơn nữa giúp nâng bồi dưỡng ra

một hoa khô, nàng liền nguyện ý thả ta rời đi.

Ba năm sau, ta cuối cùng cũng được như ý, mang theo khế ước chuộc thân rời khỏi Xuân Phong Lâu. Tiền trên người chỉ đủ mở một cửa hàng phần nhỏ, ta phải dựa vào cái nghề nghiệp này. Đáng tiếc ta không am hiểu chuyện buôn bán, lại thêm có nhiều bọn lưu manh đến quấy rầy, sinh ý dần dần cũng không được.

Ta lúc trước khi rời đi là muốn mở một kỹ viện của riêng mình, nếu không có nam tử gạt tiền kia xuất hiện, ta chỉ sợ sớm đã có lầu xanh của chính mình.

Có thể là trời không tuyệt đường người. Vài năm trước trong lúc điện hạ vô ý bước vào cửa hàng son kia của ta, sau khi nhận ra ta là ai đã nói muốn cùng ta làm một vụ mua bán.

Hắn muốn ta giúp hắn huấn luyện tiểu mỹ nhân, mà hắn giúp ta ra tiền xuất lực mở một thanh lâu, tất nhiên là ta đáp ứng. Vì thế liền cùng điện hạ ký một khế ước. Thực không dám dấu diếm chỉ cần qua một năm nữa ta có thể bứt ra rời đi.

Ta thấy Liên phu nhân đơn thuần dễ thân, theo tính tình quật cường giống như ta năm đó, ta mới có thể nói cho người nghe. Nữ nhân có thể cùng nam nhân buôn bán, nhưng quyết không thể dễ dàng tin lời thề của một người nam nhân. Nam tử thế gian bạc tình, nữ tử muốn sống tốt chỉ có thể dựa vào chính mình, chỉ có thể tin tưởng chính mình.”

Cận Liễu Liễu bị đoạn chuyện xưa của Hứa Tam Nương làm cho trợn mắt há hốc mồm, nàng cơ hồ không thể tin được sẽ có người có thể có cuộc sống lặn lội như vậy

“Tam Nương, ta...”

“Ta với Liên phu nhân đều là nữ nhân, ta sẽ không hại người. Người không biết trong vương phủ này nữ tử tuy ít nhưng lục đục với nhau cũng không thua gì hoàng cung. Người nếu ngay cả niềm vui của điện hạ cũng không chiếm được vậy chỉ sợ chỉ người sẽ bị đẩy đến một phòng cuối phủ đi, thê thê thảm thảm vượt qua quãng đời còn lại.

Nhưng là, người cam tâm sao? Người còn trẻ tuổi như vậy! Nếu Cổ gia đem người tống xuất đến đây người cũng đã là người của điện hạ. Giống như ta đã nói, mặc kệ là nam tử cao quý cỡ nào chỉ cần tư thái của người cao hơn hắn, hắn tự nhiên sẽ cầu ngài.”

“Nhưng là, cái gì cũng ta không hiểu.”

“Liên phu nhân yên tâm, có ta ở đây.”

Hứa Tam Nương gắt gao cầm tay Cận Liễu Liễu: “Liên phu nhân, khóc và nhịn nhục không giải quyết được vấn đề gì. Chỉ cần Liên phu nhân nguyện ý học, ta nắm chắc trong vòng một năm làm cho người diễm bá kinh thành.

Chỉ có đến lúc này người mới không cần sống mà phải xem ánh mắt người khác cùng nam nhân gì đó. Bởi vì chỉ cần người nháy mắt một cái, chỉ sợ nam tử nguyện ý vì người mà chết cũng không ít. Liên phu nhân, chỉ cần người nguyện ý Tam Nương nhất định toàn lực làm!”

Cận Liễu Liễu bị lời của nàng là cho cảm động, nhất thời trong lòng trăm suy nghĩ ngổn ngang đều chỉ hóa thành một câu: Ta không cam lòng.

Vì thế nàng cũng gắt gao nắm lấy tay Hứa Tam Nương, kiên định nói: “Tất cả đều nghe Tam Nương.”

Khối đá tảng trong lòng Hứa Tam Nương cuối cùng cũng rơi xuống, nàng biết đã hoàn toàn thu phục được Cận Liễu Liễu. Mà thanh lâu của nàng tự nhiên cũng ở ngay trước mắt.

37. Chương 37: Tân Niên Đến

Liên tục vài ngày, Hàn Thượng vẫn không để ý đến Cận Liễu Liễu.

Thứ nhất, là do thời gian cuối năm đang cận kề, hấn bận rộn với những công việc lớn nhỏ trong cung ngoài cung mỗi ngày đều không hết việc.

Thứ hai, là do cái tát lần trước của Cận Liễu Liễu xác thực đã làm cho hấn vô cùng tức giận.

Hấn từ nhỏ sống an nhàn sung sướng lại tuấn tú phong lưu, cho dù đi ra ngoài không dùng danh hào hoàng tử cũng có một đồng đại cô nương, tiểu con dâu mắt di mày lại với hấn. Hấn sống đến hơn hai mươi tuổi đầu vẫn là lần đầu tiên bị mất mặt trên người nữ nhân, có thể nào không khiến hấn bực mình trong lòng chứ?

Nếu là lúc trước hấn giương cờ hiệu Văn Thượng Phi đi bộ ở Giang Nam gặp được tiểu nương tử cá biệt quật cường, hấn nhất định sẽ hưng trí dạt dào cùng tiểu nương tử kia chiến đấu tới cùng, mang theo hứng thú khiêu chiến kiên trì đến cuối để được âu yếm. Tuy nhiên hiện nay tiểu nương tử đã là sở hữu vật của mình, hấn sẽ không có tâm tình tốt như vậy đi dỗ dành nàng .

Hấn cảm thấy Cận Liễu Liễu đã muốn danh chính ngôn thuận là nữ nhân của Hàn Thượng hấn, nếu còn tiếp tục không hiểu phong tình như vậy thì mặt mũi hấn để đâu cho hết?

Tuy rằng Cận Liễu Liễu vẫn là Cận Liễu Liễu kia thôi, nhưng khi hai người thay đổi vị trí tâm tính Hàn Thượng sẽ thay đổi. Nữ nhân của người khác có tùy hứng như thế nào cũng là chuyện của họ mình bất quá chỉ là một quần chúng, thế nhưng hiện tại là nữ nhân của mình còn tùy hứng như vậy chỉ có thể nói rõ ràng là Cận Liễu Liễu không để ý hấn. Nếu là nữ tử để ý hấn có ai lại không vội vàng ân cần tiếp cận hấn, ước gì hấn liếc mắt nhìn mình nhiều thêm một cái cũng tốt.

Nghĩ đến đây cả người Hàn Thượng đều cảm thấy không thoải mái. Xưa nay hấn là kẻ cao ngạo, nay gặp nhiều chuyện bực mình từ Cận Liễu Liễu khiến cho hấn cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương.

Cận Liễu Liễu đương nhiên không đoán được trong đầu Hàn Thượng đang nghĩ gì, nếu như nàng đoán được thì nàng sẽ không phải là Cận Liễu Liễu.

Nàng hiện tại cái gì cũng nghe Hứa Tam Nương, từ buổi sáng rời giường bắt đầu nàng phải học làm thế nào từ rửa mặt chải đầu đến trang điểm như thế nào để có phong thái xiêm y hợp nhất, tất cả đều được Hứa Tam Nương chỉ bảo cận kề dặn dò kỹ càng.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, một năm sau Hứa Tam Nương sẽ rời vương phủ đi buôn bán, Cận Liễu Liễu sẽ là đệ tử cuối cùng làm rạng danh nàng.

Có lẽ duyên phận giữa người với người chính là như vậy, Cận Liễu Liễu tuy rằng suy nghĩ có chút đơn giản, nhưng ở trong mắt người lẫn lộn cả nửa đời như Hứa tam nương, đây chính là ưu điểm lớn nhất của nàng.

Hứa Tam Nương đã gặp qua rất nhiều người tâm cơ sâu nặng, duy độc có Cận Liễu Liễu là nữ hài tử trong suốt như vậy, quả là hiếm gặp.

Nhân tiện có vài phần tình cảm yêu thích, Hứa Tam Nương rất hy vọng Cận Liễu Liễu có thể học được biện pháp làm thế nào để tự bảo vệ mình, tự nhiên sẽ rất dụng tâm dạy bảo nàng.

Chỉ vài ngày nữa sẽ đến đêm Tất niên.

Lễ mừng năm mới trong vương phủ so với gia đình tầm thường long trọng hơn rất nhiều. Bất quá không ai cần bọn Cận Liễu Liễu giúp đỡ cái gì, các nàng đã sớm được thông báo buổi tối giao thừa chờ Hàn Thượng tử trong cung dự tiệc trở về sẽ mở yến tiệc cùng các nàng đón năm mới.

Cận Liễu Liễu mới tới Hàn Thượng sẽ đem nàng giới thiệu cho các vị mỹ cơ khác trong phủ. Hấn biết nàng không có tài năng gì có thể biểu diễn nên cũng không nói thêm gì, hiển nhiên là đã loại bỏ Cận Liễu Liễu ra khỏi danh sách những người có thể biểu diễn.

Nhưng Hứa Tam Nương lại không muốn để như vậy, nàng biết hiện tại trong vương phủ có một vị sườn phi cùng vài vị mỹ cơ khác đều đang chờ xem rốt cuộc Cận Liễu Liễu như thế nào.

Nếu trong lần đầu tiên Cận Liễu Liễu lộ diện đã yếu thế hơn mọi người, thì về sau còn muốn lập uy chỉ sợ sẽ không dễ dàng gì.

Hứa Tam Nương không hổ tước là nữ tử danh chấn kinh thành, nàng chỉ tốn một ít thời gian đã tìm được phẩm chất đặc biệt của Cận Liễu Liễu, sau đó gia tăng cho Cận Liễu Liễu luyện tập.

Kỳ thật đây cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cận Liễu Liễu tuy rằng có một bụng thi thư, nhưng lại không thiện viết, không thể làm thơ áp đảo mọi người được.

Hơn nữa nàng lại cũng không học qua nhạc khí gì, tài múa cũng không biết gì cả, muốn nàng bỗng nhiên nổi tiếng thật sự là khó càng thêm khó, nếu người dạy nàng không phải là Hứa Tam Nương chỉ sợ bất luận kẻ nào cũng đều thúc thủ vô sách*.

thúc thủ vô sách*: bó tay không có cách nào

Nhưng Hứa Tam Nương chỉ nghe nàng ngâm một tiểu khúc đã phát hiện Cận Liễu Liễu hát rất hay, âm thanh thanh thúy uyển chuyển như tiếng chuông gió. Tuy rằng Hứa Tam Nương đánh đàn rất hay nhưng lại không hát được.

Vì thế nàng lập tức dạy Cận Liễu Liễu một nhạc khúc, kêu nàng ngày đêm luyện tập, lại lấy tu vi nghe hát nhiều năm của mình chỉ ra cho nàng chỗ nào ngâm xuống chưa hay.

Mấy ngày sau nghiệm thu thành quả khiến Hứa Tam Nương quá đổi vui sướng.

Ngày ba mươi Tết niên, dùng ngọc thiện xong Hứa tam nương đặc biệt bắt buộc Cận Liễu Liễu đi vào phòng ngủ hai canh giờ, nàng nói: “Buổi tối phải thức khuya, nếu hiện tại không tranh thủ ngủ một lát buổi tối lộ ra vẻ buồn ngủ sẽ làm mất hứng thú của điện hạ.”

Hiện tại Cận Liễu Liễu cái gì cũng nghe nàng, vì thế ngoan ngoãn đi lên giường nằm xuống nghỉ ngơi. Hai nha hoàn đi vào giúp nàng buông tấm màn đẹp để quý giá xuống, sau đó đốt một chút hương thơm ngát đóng cửa rồi mới đi.

Cận Liễu Liễu lại mở to đôi mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm lên đỉnh màn.

Lại lễ mừng năm mới. Không biết cha mẹ thế nào, bệnh của cha không hiểu được có tốt hơn chút nào hay không, năm nay mẫu thân có phải hay không đã đang chuẩn bị gói bánh trôi, bọn A Bảo cùng A Bối có được mua đồ mới hay không?

Hiện tại thứ Cận Liễu Liễu không thiếu nhất chính là vàng bạc châu báu, nhưng nàng phải làm thế nào mới có thể gửi chỗ vàng bạc châu báu này về nhà cho cha mẹ cùng bọn đệ đệ cũng được hưởng an nhàn?

Tuy rằng biết hôm nay là Tết niên không thể sầu khổ thương tâm, nhưng Cận Liễu Liễu vẫn không nhịn được nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Nàng càng ngày càng cách xa cha mẹ, lần gần nhất được trở về nhà thăm cha mẹ cũng đã cách đây mấy tháng.

Nàng xoay người một cái, bỗng nhiên nhớ tới đêm đó ngồi trên cang xe ngựa cùng Cổ Vưu Chấn tán gẫu về chuyện lễ mừng năm mới. Lúc ấy, lòng nàng còn tràn đầy suy nghĩ muốn cùng hắn đón lễ mừng năm mới.

Nàng thậm chí còn muốn làm bánh chèo cho hắn ném thử. Nàng cũng muốn tự tay cắt vài chữ hỉ dán trong phòng hai người bọn họ.

Đêm qua, Tam Nương lén lút nói cho nàng cha Cổ Vưu Chấn đã được về nhà rồi.

Cận Liễu Liễu là không biết Hứa Tam Nương nghe được chuyện này từ đâu nhưng nàng thật cao hứng. Cuối cùng cũng không uổng công nàng hy sinh, Cổ Vưu Chấn cũng đang cao hứng đi.

Nếu để cho Hứa Tam Nương biết nàng còn đang vụng trộm nhớ tới Cổ Vưu Chấn nhất định sẽ bị mắng .

Nhưng Cận Liễu Liễu không nhịn được.

Không nhịn được sẽ nhớ tới dọc đường đi, mỗi lần hắn đều nói ngại xe ngựa oi bức túm lấy đôi tay lạnh lẽo của nàng, nói là muốn mát mẻ một chút, cuối cùng lại ủ hai tay của nàng đều ấm áp dễ chịu.

Nhịn không được nhớ tới mỗi lần dừng chân nghỉ ngơi, chỉ cần có một chút thời gian hần đều đã mang theo Ngọc Trúc đi ra ngoài mua một đồng điểm tâm nổi tiếng tại địa phương về cho nàng.

Nhịn không được nhớ tới mỗi lần mua quần áo mùa đông mới cho nàng, đều không nhịn được kêu nàng mặc vào thử xem, sau đó dào dạt đắc ý khoe linh tinh “Gia ánh mắt thật tốt”, nhưng khi thấy người khác đều nhìn về phía nàng, hần lại sẽ che che lấp lấp đem nàng mang về trong phòng, sau đó nghiêm khắc mệnh lệnh cho nàng không được mặc linh tinh, hoàn toàn quên những xiêm y này đều là tự tay hần mua.

...

Cận Liễu Liễu nghĩ nghĩ, cứ nhiên vụng trộm cười ra tiếng.

Nguyên lai hiện tại quay đầu nghĩ lại mới phát hiện lúc ấy cuộc sống vui vẻ cỡ nào.

Có lẽ là do tác dụng của hương an thần, trên mặt Cận Liễu Liễu hàm chứa ý cười dần dần đi vào giấc ngủ.

Thời điểm Hứa Tam Nương kêu nàng tỉnh lại, nàng còn đang trong mộng đẹp, mở mắt thấy hứa tam nương nàng nhịn không được cười nói: “Tam Nương, ta mơ thấy phụ mẫu ta.”

Hứa Tam Nương thấy tinh thần nàng toả sáng, cũng cười nói: “Thật không? Vậy đã mơ thấy cái gì?”

“Mơ thấy ta cùng mẫu thân gói bánh trôi, sau đó cả nhà đều ăn đến căng bụng.” Nàng vừa nói xong vừa khanh khách cười rộ lên.

Kỳ thật, nàng đã giấu một chút không nói trong mộng cùng ăn bánh trôi với cả nhà nàng còn có Cổ Vưu Chấn.

Hứa Tam Nương cười nói: “chắc là Liên phu nhân đã đói bụng, nếu không làm sao có thể mơ thấy ăn bánh trôi? Vừa vặn ta đã kêu người đi nhà bếp phân phó mang đồ ăn đến. Liên phu nhân ăn no trước, rồi đến trang điểm đi.”

Bởi vì sức ăn của Cận Liễu Liễu rất lớn, Hứa Tam Nương sợ buổi tối nàng đến yến hội sẽ ăn quá nhiều mà gây ra chuyện thất lễ, cho nên đặc biệt phân phó người đi nhà bếp đưa chút đồ ăn đến cho nàng ăn no trước, như thế tối đến nàng sẽ không ăn nhiều lắm.

Cận Liễu Liễu vừa nghe có ăn lập tức đi giầy vào, mặc kệ đầu tóc rối tung chạy vội tới gian ngoài. Quả thấy trên nhuyễn tháp đã đặt vài cái hộp thức ăn to nóng hôi hổi.

Nàng vô cùng cao hứng ngồi lên nhuyễn tháp, còn tiếp đón Hứa Tam Nương: “Tam Nương, có bánh trôi!”

Hứa Tam Nương vốn định kêu nàng không thể để tóc tai bù xù như vậy dùng bữa, nhưng lại nghĩ tới hôm nay là lễ mừng năm mới để cho nàng cao hứng một chút cũng không sao. Vì thế lời nói đến miệng lại nhịn trở về, chỉ kêu nàng ăn chậm một chút đừng để nghẹn .

Cận Liễu Liễu vô cùng cao hứng ăn bánh trôi phi thường mỹ vị cùng thịt viên tứ hỉ, đậu hủ bạch ngọc linh tinh, đến tận khi ăn tới no căng bụng mới dừng đưa lại.

Nha hoàn đã sớm mang nước đến cho nàng rửa mặt rửa tay, sau đó lại dẫn nàng đi sang phòng bên cạnh, đã thấy bên trong sương mù dày đặc, nguyên lai đã muốn chuẩn bị tốt nước nóng để tắm.

Bên trong thùng nước tắm có rất nhiều đóa hoa xinh đẹp nổi lơ lửng, thời điểm Cận Liễu Liễu cả người thoải mái ra khỏi dục dũng, chỉ cảm thấy cả người đều thơm ngào ngạt .

Sau đó y theo lệ thường uống một ly trà bảo trì hơi thở, Hứa Tam Nương liền mang xiêm y đến mặc vào cho nàng từ trong ra ngoài.

Nàng mặc tiết khổ mềm mại đẹp đẽ quý giá vào, tiếp theo là một tấm áo dài mỏng bó sát người, lại tiếp theo nàng mặc vào một chiếc áo ngoài bằng lụa trắng, bên ngoài cùng mặc một tấm áo choàng lụa tím.

Lúc nhìn vào gương đồng cứ nhiên không thấy béo một chút nào, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng thủy nộn, màu tím nhạt lại làm cho nàng thêm vài phần quyến rũ.

Hứa Tam Nương lại tự mình động thủ chải cho nàng một kiểu đầu thanh nhã tóc dài phiêu dật, quân mặt hoạ mi*. Ước chừng ép buộc đến khi sắc trời chuyển thành màu đen, các nơi trong vương phủ đều thấp lên lồng đèn màu đỏ mới trang điểm hoàn hảo.

quân mặt hoạ mi*:

Lại ở trong phòng kiên nhẫn đợi một canh giờ nữa mới có người đến mời nói là điện hạ đã trở lại.

Hứa Tam Nương lập tức chấn hưng tinh thần dẫn Cận Liễu Liễu đi ra ngoài ngồi trên nhuyễn kiệu tới nội viện trước đại sảnh.

Hàn Thượng cùng nhất phi tứ thiếp đã sớm ở trong sảnh uống rượu cười đùa, Hứa Tam Nương cố ý đến chậm hơn cũng là dụng tâm kín đáo.

Nàng dẫn Cận Liễu Liễu đi vào đại sảnh, sau đó lui ra phía sau ba bước để ột mình Cận Liễu Liễu đi vào trước.

Chỉ thấy nàng một thân quần áo màu tím nhạt, thân mình tinh tế thon thả như bị khóa lại bên trong nhu sa, chẳng những làm cho người ta cảm thấy phi phàm tuyệt vời còn có chút âm thầm lo lắng thay nàng, sợ nàng sẽ bị đông lạnh .

Trên đầu nàng một nửa mái tóc dài nhẹ nhàng tung bay, một nửa khác lại ôn nhu thả nhẹ sau lưng, mỗi bước đi tóc đen phiêu dật, vô cùng quyến rũ.

Trên mặt chỉ trang điểm rất nhẹ, chỉ có đôi môi anh đào nhỏ nhắn đỏ mọng ướm át, rất có hương vị nguyên người đến hải.

Cận Liễu Liễu dựa theo lời Hứa Tam Nương phân phó, bước đi nhẹ nhàng, đình đình lượn lờ tiêu sái đến trước mặt Hàn Thượng, quỳ xuống hành lễ: “Thiếp thân tới trễ mong điện hạ thứ tội.”

Hàn Thượng từ một khắc Cận Liễu Liễu đi vào hai mắt đã tỏa sáng, lúc này nhìn thấy nàng cúi cái cổ trắng muốt xuống, dáng người thướt tha làm sao có ý trách cứ hai tay lập tức nàng nâng dậy: “Không muộn, không muộn, tiểu vương cũng vừa đến thôi.”

Cận Liễu Liễu chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Hàn Thượng nhe răng cười, thật giống như trăng sang xua tan mây mù, khiến người ta nhìn vào chỉ muốn dụi mù.

Hàn Thượng mừng rỡ giữ chặt đôi tay nhỏ bé của Cận Liễu Liễu luyến tiếc không nỡ buông ra, gọi người kê thêm một cái ghế dựa bên cạnh mình lôi kéo Cận Liễu Liễu ngồi xuống.

Trên mặt vị sủng phi cùng tứ thiếp kia đều hiện rõ vẻ ghen tỵ, vốn nhìn thấy bộ dáng Cận Liễu Liễu đẹp như hoa như ngọc, các nàng cũng đã sinh tâm bất mãn, hiện tại nhìn thấy nàng đến muộn cũng không thể trách tội còn có thể cùng Hàn Thượng ngồi chung một bàn, trong lòng càng thêm căm giận bất bình.

Vị sủng phi kia tự cao thân phận không muốn cùng đám cơ thiếp tranh giành tình cảm, vì thế áp chế bất mãn trong lòng ngồi vào trước bàn của mình.

Tứ thiếp thấy thế cũng chỉ đi đến chỗ của mình nhất nhất ngồi xuống.

Một người trong đó lại cười duyên nhìn Hàn Thượng nói: “Điện hạ, hôm nay Liên phu nhân đã đến muộn có phải hẳn nên để nàng phạt ba ly rượu hay không?”

Hôm nay Hàn Thượng rất cao hứng nghe nói như thế liền nở nụ cười: “Đúng là hôm nay mọi người cao hứng, Liễu Liễu quả thật nên bồi tiểu vương uống ba chén.”

Cận Liễu Liễu không uống được rượu, lớn như vậy cơ hồ vẫn chưa từng uống rượu bao giờ. Nhưng nàng lại không chút hoang mang, bởi vì nếu Hứa Tam Nương để cho nàng tới trễ tự nhiên là đã dạy nàng biện pháp ứng đối.

38. Chương 38: Say Rượu Nói Thực (1)

Hứa Tam Nương đã sớm tả cho Cận Liễu Liễu diện mạo của vị sườn phi và tứ thiếp trong vương phủ cho nên nàng vừa vào đã biết người mặc y phục màu hồng khi cười lộ lên trên mặt xuất hiện má lúm đồng tiền ngọt ngào động lòng người, dẫn đầu mở miệng khiêu khích, là Mai cơ.

Mà nữ tử mặc trang phục màu hồng nhạt, quý khí bức người, thân hình cao gầy tao nhã, thanh tú vô luân, một đôi mắt phượng dài nhỏ chính là vị sườn phi duy nhất ở kinh thành của Hàn Thượng hiện nay-Lâm thực phi.

Lâm thực phi là nữ nhi thứ ba của Thượng Thư bộ hộ quả nhiên là tri thư đạt lễ, tao nhã đẹp đẽ quý phái. Đáng tiếc Hàn Thượng không thích nàng nói chuyện cổ hủ. Vì thế đến nay vẫn giữ nàng ở vương phủ trong kinh thành vẫn chưa mang đi Tây Bắc.

Mà chính phi của Hàn Thượng cùng vài vị sườn phi khác luôn luôn theo bên cạnh hắn. Bởi vì lần này không ngờ đến Hàn Thượng sẽ ở kinh thành mừng năm mới cho nên mấy vị phi tử vẫn đang ở Tây Bắc chưa đi theo.

Lâm thực phi bởi vì không được Hàn Thượng yêu thích cho nên ở trong phủ từ lời nói đến việc làm đều luôn luôn thận trọng, nàng lại tự cao xuất thân không để đám mỹ cơ vào mắt, cho nên rất hiếm khi nói chuyện với các nàng.

Về phần Mai cơ mới vừa mở miệng nói, bởi vì là mỹ nhân ngọt ngào lại thiện vũ cho rất được Hàn Thượng yêu thích lần này hắn trở lại kinh cũng chỉ dẫn theo một mình nàng.

Mai cơ tâm cao khí ngạo nhất định sẽ không để Cận Liễu Liễu xuất thân nông thôn vào mắt, cũng không cổ tình ra mặt trở thành kẻ đầu tiên khiêu khích mỹ cơ mới.

Về phần vài vị mỹ cơ khác tuy rằng không được sủng ái giống như Mai cơ, một năm cũng có thể được ở bên người hầu hạ Hàn Thượng nửa năm.

Cận Liễu Liễu đã biết người thích mặc đồ trắng là Lan cơ, từ nhỏ đã bị gởi nuôi ở am ni cô tu hành luôn luôn thanh tâm quả dục. Bởi vì một lần giặt quần áo bên cái suối cạnh am bị Hàn Thượng gặp được đã phải bỏ rất nhiều tâm tư mới ôm nàng về phủ. Vừa thấy đã biết Lan cơ và mấy người khác khác nhau rất lớn, có chút hơi thở thực giống như tiên tử, nghe nói nàng có sở trường là cầm danh chấn kinh thành, còn từng được biểu diễn ngự tiền ở thọ yến của Hoàng Thượng.

Hàn Thượng cũng có chút yêu thích với nàng, cơ bản đối với nàng là hữu (có) cầu tất ứng cũng không miễn cưỡng nàng.

Theo lời Hứa Tam Nương dạy Cận Liễu Liễu mà nói thì chính là: “Lan cơ sở dĩ được coi trọng do cầm nghệ của nàng không phải ai cũng có thể có được. Nếu Liên phu nhân có một kỹ năng áp đảo người khác thì ngày nổi danh cũng sẽ không xa.”

Mà hai vị ngồi bên dưới, vị có dáng người đầy đà da thịt trắng nõn chính là Cúc cơ, vị mặc y phục màu tía vòng eo tinh tế như liễu rủ trước gió kia chính là Liễu cơ.

Cúc cơ xuất thân từ trại của người miêu, quả nhiên tính cách hoạt bát, bình thường cùng nàng nói chuyện không thân thiết cũng có thể nghe được tiếng cười của nàng du dương, vui tai như chuông bạc.

Nghe nói Hàn Thượng yêu nhất chính là tính tình của nàng, mặc kệ gặp phải chuyện phiền toái đến cỡ nào, chỉ cần nhìn thấy Cúc cơ tươi cười là có thể thư hoãn (thư thái+hòa hoãn) rất nhiều.

Liễu cơ có xuất thân thấp nhất, nàng xuất thân từ thanh lâu, trước khi được Hàn Thượng mua là do một tay Hứa Tam Nương dạy dỗ mà thành. Liễu cơ từ nhỏ trưởng thành tại nơi lang sói cho nên từ nhỏ đã giỏi quan sát lòng người.

Theo lời Hứa Tam Nương nói chỉ mấy vị nữ tử trong này cũng đã là xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ. Cận Liễu Liễu nếu muốn trở hết tài năng trước mọi người cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đương nhiên Cận Liễu Liễu không cảm thấy chuyện tranh thủ tình cảm này có cái gì hay, nhưng nàng đã đáp ứng Hứa Tam Nương nên hết thấy đều nghe lời, nàng nhất định sẽ giữ lời dựa theo những gì Hứa Tam Nương dạy nàng mà làm.

Quả nhiên Cận Liễu Liễu không chút hoang mang, ôn nhu nói với Hàn Thượng: “Thiếp thân tự nên nhận phạt, thiếp thân nguyện ý lấy ca thay rượu để tạ lỗi tới muện.”

Lời vừa nói ra, Mai cơ vừa đề nghị chốt sừng sốt một khắc, sau đó nói: “Sợ là không hợp quy củ, trước đây đều là sau ba tuần rượu đầu tiên bọn tỷ muội mới có thể dâng sớ trường lên điện hạ .”

Trong lòng Cận Liễu Liễu đã sớm không kiên nhẫn, nhưng e ngại lời nhắc nhở của Hứa Tam Nương không dám biểu hiện ra mặt chút phiền chán nào vẫn cười nói: “Mai cơ tỷ tỷ đừng lo lắng, thiếp thân vừa mới tiến phủ không lâu tự biết mình kém cỏi, tất nhiên là không dám bêu xấu trước mặt điện hạ cùng các vị tỷ tỷ. Nhưng đến muện thì phải bị phạt, thiếp thân lại không biết uống rượu chỉ sợ thất lễ trước mặt điện hạ, cho nên chỉ có thể lấy ca thay rượu, mong rằng điện hạ cùng các vị tỷ tỷ bao dung bỏ qua cho.”

Hàn Thượng vừa nghe có chút kinh ngạc hỏi: “Liễu Liễu sẽ hát sao? Vậy tiểu vương thật sự muốn thưởng thức một chút .”

Mai cơ thấy Hàn Thượng cũng đã đồng ý vậy thì mình tất nhiên sẽ không thể lại tiếp tục lên tiếng ngăn cản. Nhưng nàng cũng không tin một nữ tử hương dã có thể có được tài nghệ gì. Vì thế nàng ung dung, nhàn nhả ngồi chờ xem kịch.

Cận Liễu Liễu lại căn bản không tiếp tục nhìn mấy nữ tử, nàng dựa theo lời Hứa Tam Nương phân phó hành lễ với Hàn Thượng một cái, sau đó nhẹ nhàng uyển chuyển đi đến tẩm thất Ba Tư sang quý giữa đại sảnh, đầu tiên là ngưỡng nhìn Hàn Thượng mỉm cười một cái, sau đó chọn một tư thế duyên dáng nhất chậm rãi mở miệng.

“Thiên sơ ẩm, ngày sơ dài, hảo cảnh xuân. Vạn hồi lúc này giai đắc ý, cạnh hương. Duẩn bật ra đài tiền xanh nhạt, hoa ôi tuyết ở nùng hương...”(@@@ đoạn này ta chịu lun)

Bài Cận Liễu Liễu hát là “cảnh xuân thật đẹp”, đây chính là bài hát mà tất cả mọi người đều quen thuộc. Nhưng giọng hát của nàng thanh nhuận dễ nghe, mỗi một câu hát đều giống như tiếng chuông ngân, cả bài hát không sử dụng bất cứ kỹ thuật đặc biệt nào nhưng hiệu quả lại khác xa người bình thường.

Mà bài hát của nàng hay nhất ở chỗ nàng hát rất nhập tâm. Trong tiếng ca của nàng hàm chứa tình cảm vui sướng, nghe nàng xướng ca giống như thật sự có thể nhìn thấy một rừng mai mùa xuân, chim én bay các công tử tiểu thư đều du lịch đập thanh tình ý đông đây.

Hàn Thượng bưng một ly rượu, lại chỉ uống hết một nửa, còn lại một nửa từ khi Cận Liễu Liễu mở miệng ca hát đã quên không uống. Hắn nhìn đôi mắt to sáng ngời của Cận Liễu Liễu như đang vụt sáng, cùng khuôn mặt tràn đầy ý xuân cảm thấy dường như đây là lần đầu tiên mình biết nàng.

Đợi cho Cận Liễu Liễu hát xong ca thúc, cả sảnh đột nhiên lặng ngắt như tờ, ngay cả bọn nha hoàn phụ trách phục vụ thức ăn, rót rượu cũng hồn phách bay tận đâu.

Tuy Cận Liễu Liễu ngoài mặt thản nhiên, nhưng tim nàng đã bắt đầu đập thành thịch, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Chẳng lẽ nàng hát quá khó nghe cho nên đã hù dọa mọi người trong sảnh choáng váng?

Vậy phải như thế nào mới tốt!

Cận Liễu Liễu xoay người lại xin giúp đỡ, nhìn thoáng qua Hứa Tam Nương đã thấy trong mắt nàng hàm chứa ý cười, thấy ánh mắt Cận Liễu Liễu nhìn mình, Hứa Tam Nương nhẹ nhàng gật gật đầu ý bảo nàng hát tốt lắm.

Cận Liễu Liễu yên lòng, cho dù nàng đã làm như thế nào chỉ cần Hứa Tam Nương gật đầu là không thành vấn đề. Vì thế dựa những gì đã được dạy trước đó, nàng lập tức quay đầu lại mỉm cười nhìn về phía Hàn Thượng.

Hàn Thượng lúc này mới như tỉnh mộng, trong mắt hắn tràn đầy cảm giác không thể nói thành lời, nhẹ nhàng ngẩng đầu tự nhiên đã thấy mình đi xuống dưới, giữ chặt hai tay Cận Liễu Liễu rồi: “Liễu Liễu, người thật đúng là làm cho tiểu vương kinh hỉ a!”

Cận Liễu Liễu mới vừa rồi bởi vì quá khẩn trương, kết quả đã quên hết những lời Hứa Tam Nương dạy nàng, nàng không dám nói lung tung đành phải mỉm cười nhìn Hàn Thượng.

Hàn Thượng lại rất yêu thích nụ cười của nàng, hẳn lý giải việc Cận Liễu Liễu không nói lời nào vì khiêm tốn và ngưng ngừng. Vì thế dặt tay nàng lại trở lại trước chủ vị ngồi xuống, sau đó sai hạ nhân mang đến mười lượng hoàng kim thưởng cho Cận Liễu Liễu.

Gia yến tiếp tục tiến hành, nhưng trọng tâm trong mắt Hàn Thượng hiển nhiên là đặt trên người Cận Liễu Liễu, đối với việc các cơ thiếp hiến nghệ đều không để ở trong lòng.

Trong lòng Mai cơ cũng đầy bất mãn, năm vừa rồi mặc kệ là ở Tây Bắc hay là ở kinh thành, trừ bỏ Lan cơ có cầm nghệ hơn người, trong vương phủ này vẫn không có ai có thể được vinh dự này đâu.

Hiện tại bị Cận Liễu Liễu tùy tiện nha nha hai câu liền cướp đi sự nổi bật, nàng cố ý muốn làm cho Cận Liễu Liễu bị xấu mặt, nhưng là trong khoảng thời gian ngắn lại không thể nghĩ ra được biện pháp nào tốt.

Ngồi bên dưới Mai cơ, Liễu cơ chỉ liếc mắt nhìn một cái đã nhìn ra tâm tư Mai cơ. Vì thế nàng nhân cơ hội kính rượu Mai cơ, nhẹ giọng nói với nàng: “Mai cơ tỷ tỷ quả thật là tửu lượng cao, không biết vị Liên cơ muội muội mới tới kia tửu lượng như thế nào?”

Trong lòng Mai cơ sáng ngời, cười nói với Liễu cơ: “Cũng không phải chỉ muội muội tò mò ta cũng muốn biết.”

Các nàng đều nhìn thấy Cận Liễu Liễu trừ một ly rượu khi cùng mọi người kính Hàn Thượng ra vẫn chưa uống thêm chén nào.

Vì thế Mai cơ lắc mông đứng lên, trong tay bưng một ly rượu đầy đi đến trước bàn Hàn Thượng: “Thiếp thân kính diện hạ một ly.”

Hàn Thượng cười ha ha, vì thế cũng uống hết một ly.

Nhưng Mai cơ không đi xuống mà lại bảo nha hoàn bên cạnh rót cho nàng một chén đầy nữa, sau đó nàng bưng cái chén hướng tới trước mặt Cận Liễu Liễu nói: “Liên cơ muội muội hôm nay làm cho ta được mở rộng tầm mắt, trong lòng rất là thán phục, xin kính muội muội một ly.”

Cận Liễu Liễu ngẩn ra, chần chờ nhìn thoáng qua Mai cơ.

Mai cơ phản ứng cực nhanh, nàng vội vàng nói: “Như thế nào Liên cơ muội muội không chịu nể mặt sao?”

Cận Liễu Liễu không biết lúc này phải cự tuyệt như thế nào mới là biện pháp tốt nhất, nàng không thể nghĩ ra được lời nào để cự tuyệt. Hàn Thượng cũng không nói giúp chỉ có thể bưng cái chén trước mặt mình, kiên trì bồi Mai cơ uống một ly.

Mai cơ cười khê uống xong lại để cho nha hoàn rót đầy một ly nữa, nói: “Chuyện tốt thành đôi, ta lại kính Liên cơ muội muội một ly.”

Không thể từ chối, Cận Liễu Liễu chỉ có thể cùng Mai cơ đối ẩm thêm một ly nữa.

Mai cơ cười đi xuống, Cận Liễu Liễu lại cảm thấy cả mặt nóng bừng, trên mặt như có trăm ngàn con kiến đang bò, đầu cũng trở nên hỗn độn.

Không cho Cận Liễu Liễu nghỉ một hơi, Liễu cơ cũng đã đi tới, đầu tiên là kính Hàn Thượng, sau đó cũng dùng biện pháp như Mai cơ cũng kính Cận Liễu Liễu hai ly rượu.

Đến lúc này Cận Liễu Liễu chỉ có thể uống hết.

Trong bụng nàng chỉ có bánh chẻo cùng vài thứ đồ ăn nhẹ, hiện tại những đồ ăn này đã lên men với rượu chỉ cảm thấy cả người như đang đứng trước ngọn sóng khó chịu đến đòi mạng.

Mai cơ thấy đầu óc Cận Liễu Liễu đã muốn choáng váng, cũng không thể nào có thể đáp lời được với Hàn Thượng, biết mục đích của mình đã đạt được. Vì thế cảm giác say càng đậm, rõ ràng bỏ qua Cận Liễu Liễu một bên, lại đi lên kính Hàn Thượng một ly nữa.

Mai cơ cảm giác say càng lúc càng đậm, xuân triều trên mặt bắt đầu khởi động, càng có vẻ kiều mỹ động lòng người, Hàn Thượng tất nhiên là sẽ không phụ hưng trí của mỹ cơ, lại thấy bộ dáng Cận Liễu Liễu như đã quá chén, vì thế liền bỏ nàng lại một bên, cùng Mai cơ nói chuyện.

Uống rượu đến tận khuya, một nam phó tiến vào nói: “Vương gia, đến giờ đốt pháo hoa.”

Hàn Thượng cười ha ha đã sớm bị Mai cơ túm tay kéo ra ngoài. Mấy người cũng khác cũng đều nói đuôi nhau đi ra, Hứa Tam Nương thấy có cơ hội lập tức chạy đến bên người Cận Liễu Liễu, nhẹ nhàng nâng nàng dậy: “Liên phu nhân, đi ra ngoài xem pháo hoa.”

Cận Liễu Liễu nghe lời gật gật đầu, chịu đựng cảm giác khó chịu, dựa vào tay Hứa Tam Nương đi ra ngoài.

Trên bầu trời quả nhiên pháo hoa rực rỡ, cả sân đốt đèn lồng lớn đỏ rực làm cho Cận Liễu Liễu cảm thấy vừa đẹp mắt lại xa lạ.

Bên ngoài gió lạnh đến thấu xương, nhưng khi thổi tới khuôn mặt đỏ bừng của nàng lại khiến nàng thấy thư thái vài phần. Nàng kéo tay Hứa Tam Nương trong lòng cảm thấy có cái gì đó đang dâng lên khó chịu muốn khóc.

“Tam Nương, trong lòng ta có cái gì đó đè nặng giống như muốn dâng lên.” Cận Liễu Liễu khinh phiêu phiêu nói.

Hứa Tam Nương kinh hãi, biết Cận Liễu Liễu đang buồn nôn: “Liên phu nhân, người trăm ngàn phải nhịn xuống, đợi đốt pháo hoa xong là chúng ta có thể trở về. Chờ trở về người muốn làm cái gì ta đều để người làm! Người trăm ngàn hãy nhịn xuống cho ta!”

Cận Liễu Liễu thấy Hứa Tam Nương nói nghiêm khắc chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, sau đó trong lòng càng không ngừng nhắc nhở bản: “Nhất định phải nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống ! Tam Nương bảo ta nhất định phải nhịn xuống !”

Có thể là bởi vì nàng vốn sợ hãi Hứa Tam Nương, cũng có thể là Cận Liễu Liễu có nghị lực hơn người, nàng cứ nhiên thật sự nhịn được đến lúc đốt pháo xong.

Mọi người hành lễ với Hàn Thượng một cái mừng năm mới đến, sau đó liền đi theo bốn phía trở về viện của mình.

Tảng đá trong lòng Hứa Tam Nương vừa buông xuống đang muốn giúp đỡ Cận Liễu Liễu lên nhuyển kiện trở về, lại nghe thanh âm Hàn Thượng ở phía sau vang lên: “Tiểu vương bối Liễu Liễu trở về.”

Mai cơ mới vừa đi không xa vài bước trên mặt nhất thời hiện ra vẻ ghen tị, biết là Hàn Thượng muốn đi chỗ Cận Liễu Liễu qua đêm.

Cận Liễu Liễu say rượu đến mơ hồ, Hứa Tam Nương lại bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hiện tại cùng điện hạ trở về có thể luống cuống hay không?

Nàng là thật không dự đoán được Hàn Thượng lại đưa ra yêu cầu tối nay đến chỗ Cận Liễu Liễu. Bình thường vào đêm giao thừa, Hàn Thượng đều qua đêm ở chỗ chính phi, liên tục vài năm nay đều như vậy.

Năm nay tuy rằng Tiêu Dao Vương phi không ở kinh thành, nhưng là vì trong phủ vẫn còn có một vị sủng phi, Hứa Tam Nương không nghĩ tới Hàn Thượng lại nói sẽ đến chỗ Cận Liễu Liễu qua đêm.

Nhưng nếu là Hàn Thượng đề xuất Hứa Tam Nương chỉ có thể đẩy Cận Liễu Liễu sang bên cạnh để cho nàng cùng Hàn Thượng ngồi chung trong một nhuyển kiện trở về tới Liên Cư.

39. Chương 39: Say Rượu Nói Thực (2)

Cận Liễu Liễu lúc gần chạng vạng đã ăn rất nhiều đồ ăn có dầu mỡ, buổi tối lại bị ép uống rất nhiều rượu, mới vừa rồi lại bị gió lạnh thổi qua đã sắp nhịn không được. Hiện tại lại ngồi trên nhuyển kiện lung lay,

trong bụng càng thêm cảm giác điên đảo.

Nhìn vẻ mặt nàng khó chịu Hàn Thượng cũng hiểu ra, vì thế cố kiêu đi được một chút, liền phân phó người đi mang canh tỉnh rượu đến, sau đó vừa xuống kiệu đã ôm lấy Cận Liễu Liễu đi vào phòng trong.

Cận Liễu Liễu đã say đến có chút mơ hồ, nàng như là đã quên hiện tại mình đang ở nơi nào, cứ nhiên thân thủ xoa xoa mặt Hàn Thượng, nói: “A Bảo, sao mặt của người lại biến dạng như vậy?”

Hàn Thượng biết A Bảo trong miệng Cận Liễu Liễu là chỉ đại đệ đệ của nàng. Vì thế cũng lơ đãng ngược lại cười nói: “Ta đây vốn trông như thế nào a?”

“Vốn? Vốn hần là mày rậm mắt to, khoẻ mạnh kháu khỉnh, không giống như bây giờ, vẻ mặt rất giống nữ nhân.” Cận Liễu Liễu nghiêm trang nói.

Hứa Tam Nương đi theo phía sau mồ hôi lạnh đều đã muốn thấm đẫm áo, thầm nghĩ phải làm cho Cận Liễu Liễu ngậm miệng lại.

Ai ngờ không đợi Hàn Thượng đáp lời, Cận Liễu Liễu lại nói tiếp: “Hiện tại khuôn mặt này rất đẹp mắt, bất quá người so với tỷ tỷ người còn đẹp hơn không thể như thế được!”

Hàn Thượng cười ha ha, hần luôn luôn tự hào nhất với diện mạo của mình, hiện tại nghe thấy Cận Liễu Liễu say rượu nói lung tung, lại có thể biến đổi biện pháp kích lệ hần đẹp trai đã sớm cao hứng không thôi.

“Người ghen tị đệ đệ đẹp hơn người?”

“Mới không phải đâu! Mẹ ta kể nữ nhi nếu có khuôn mặt đẹp thì phải là họa thủy. Nam nhi nếu so với nữ nhân còn đẹp hơn, cũng không chừng vẫn là họa thủy.”

Mồ hôi lạnh của Hứa Tam Nương đã bắt đầu chảy xuống thành giọt, lại không có biện pháp đi lên cản Cận Liễu Liễu chỉ có thể ở phía sau lo lắng suông.

Nhất thời bọn họ đã đi vào phòng trong, Hàn Thượng quẹo vào một gian tự mình ngồi ở nhuyển tháp vẫn đem Cận Liễu Liễu ôm vào trong ngực. Cận Liễu Liễu nói hần là họa thủy hần tuyệt không mất hứng, ngược lại càng thêm vui vẻ.

Chỉ có Hứa Tam Nương là đáng thương, mồ hôi lạnh không ngừng chảy từ trong ra ngoài.

Nàng cũng biết Cận Liễu Liễu nhu thuận, nhưng cũng chưa bao giờ nghe nói nàng hoàn toàn không thể uống rượu. Hiện tại nghe thấy nàng nói lung tung chỉ sợ nàng sẽ nói ra lời đại nghịch bất đạo, lo lắng mãi không thôi.

Hàn Thượng sờ soạng mặt Cận Liễu Liễu nói: “Có thể có nam tử đẹp hơn Liễu Liễu, chỉ sợ trên đời này là không thấy nhiều lắm đâu.”

Hứa Tam Nương theo Hàn Thượng đã nhiều năm, biết hiện tại Hàn Thượng còn có thể cùng Cận Liễu Liễu nói mê sảng chỉ có thể chứng minh đêm nay Hàn Thượng rất hưng trí, hơn nữa cũng thực rõ ràng buổi tối Cận Liễu Liễu hát một khúc đã hấp dẫn toàn lực chú ý của hần.

Ai, nếu có thể dừng như vậy sau đó ngày mai hãy đến thì thật tốt! Nói vậy, Hứa Tam Nương nàng cũng có thể dạy Cận Liễu Liễu thật tốt, cũng không phải lo lắng đề phòng như vậy.

Lại nghe Cận Liễu Liễu nói: “Ta đã thấy nga, ta thật sự gặp qua.”

Thanh âm của nàng yêu kiều mềm mại, mang theo cảm giác say rượu, nghe vào trong tai Hàn Thượng chỉ cảm thấy mềm yếu tận xương, không khỏi tiếp lời nàng: “Nga? Người gặp qua ai?”

“Một người rất tốt đó, vẫn thường giúp ta, lúc tay ta bị thương còn giúp ta bôi thuốc. Hần có bộ dạng rất đẹp, thời điểm lần đầu tiên ta nhìn thấy hần còn tưởng rằng hần là hái hoa tặc.” Cận Liễu Liễu nói xong lại cười ra tiếng: “Khanh khách, khanh khách.”

Hàn Thượng cảm thấy tâm động, biết người Cận Liễu Liễu nói là hần.

Cận Liễu Liễu lại thở dài, nói: “Bất quá, ta cũng đã lâu không có gặp được hần, không biết hiện tại hần có tốt không.”

Hàn Thượng thoáng có chút giật mình: “Người, người không phải đã nhìn thấy hấn ở kinh thành sao?”

“Người kia? Vương gia hay là điện hạ kia sao?” Cận Liễu Liễu bỗng nhiên kiên định nói: “Người kia chỉ là có vẻ ngoài giống hấn mà thôi, nhưng là căn bản không phải hấn nga. Ta nhận ra được người kia a. Trong ánh mắt đều có thể nhìn thấy sự ảm áp tuyệt đối không phải người ta nhìn thấy ở kinh thành đâu.”

Hàn Thượng trầm mặc, nét cười trên mặt đã có chút cứng ngắc, ánh mắt cũng lạnh xuống dưới.

“Người thật sự cảm thấy như vậy?”

“Đương nhiên. Bất quá cũng thật sự là kỳ quái trên đời làm sao có thể có hai người giống nhau như vậy?”

“Vậy trong hai người họ Liễu Liễu thích ai hơn?”

“Tất nhiên là hái hoa tặc, người tốt như vậy cũng không được gặp nhiều đâu.” Trên mặt Cận Liễu Liễu lộ ra nụ cười: “Người không hiểu được hấn, hấn còn dạy ta rất nhiều thứ.”

“Nga? Cái gì vậy?”

“Ta không nói cho người biết! Không thể nói!”

“Người nói một chút cho ta nghe xem.”

“Không thể, đều là, đều là những điều khiến người ta thẹn thùng gì đó.” Ánh mắt Cận Liễu Liễu ngượng ngùng nhìn sang bên cạnh.

Trong lòng Hàn Thượng có chút rung động, theo ánh mắt Cận Liễu Liễu, hấn giống như cũng về tới thời gian Cận Liễu Liễu ở Cổ gia, nhìn nàng ngốc nghếch hồ đồ làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

“Liễu Liễu, người còn muốn nhìn thấy hấn không?” Hấn thân thủ vuốt tóc Cận Liễu Liễu.

Cận Liễu Liễu gật gật đầu: “Đương nhiên muốn! Ta vẫn còn chưa nói lời cảm tạ với hấn! Hấn giúp ta nhiều như vậy! Khanh khách.”

Nàng vừa cười, lại duỗi tay lại sờ mặt Hàn Thượng: “Kỳ quái a, kỳ quái, A Bảo như thế nào càng nhìn người càng không giống A Bảo?”

Hàn Thượng ha ha nở nụ cười: “A Bảo đã lớn đấy thôi. Người khi còn nhỏ cũng có bộ dáng không giống bây giờ a.”

“Thật không?” Cận Liễu Liễu có chút mơ hồ.

“Đương nhiên, không tin người sờ nữa thử xem.” Không biết vì sao bị Cận Liễu Liễu sờ khắp mặt như vậy, trong lòng hấn nhưng lại phá lệ cảm thấy cao hứng.

Cận Liễu Liễu còn thật sự nghe lời hấn, tiếp tục sờ soạng vài cái.

Hứa Tam Nương không thể nào nghe hiểu được đoạn đối thoại vừa rồi của bọn họ, nhưng là nàng có thể cảm giác được hơi thở trên người Hàn Thượng có một cái gì đó rất khác, giống như trong nháy mắt ôn nhu hơn rất nhiều, cũng ảm áp hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên nha hoàn bưng lên một canh chén tỉnh rượu đến, Hứa Tam Nương sợ phá hủy không khí tốt giữa hai người, lập tức vẫy vẫy tay ý bảo nha hoàn mang đi.

Nhưng Hàn Thượng tai thính mắt tinh đã sớm nghe được tiếng bước chân của nha hoàn từ bên ngoài, vì thế liền cao giọng nói: “Đem canh tỉnh rượu vào đây đi.”

Hứa Tam Nương đành phải tiếp nhận canh tỉnh rượu tự mình mang vào.

Đã thấy Cận Liễu Liễu cười thiên chân vô tà, lưỡi biếng nằm ở trong lòng Hàn Thượng bộ dáng như làm nũng xấu hổ, mà vẻ mặt Hàn Thượng lại có vẻ hưởng thụ không khỏi cảm thấy buồn bực trong lòng.

“Điện hạ, để ta giúp Liên phu nhân uống đi.”

“Không, để ta.”

Hứa Tam Nương đành phải bưng khay đứng ở bên cạnh Hàn Thượng, nhìn hẩn cầm thìa bạc nhẹ nhàng múc một thìa thổi nguội đưa đến bên miệng Cận Liễu Liễu: “Liễu Liễu, uống chút canh có thể tỉnh rượu.”

Cận Liễu Liễu lại cười thanh thúy như tiếng chuông bạc: “Ta mới không say rượu đâu.”

Hàn Thượng cũng cười: “đúng, đúng, người không say. Vậy hiện tại người có đói bụng hay? Uống chút canh có thể làm đồ ăn khuya.”

Hứa Tam Nương chỉ cảm thấy đêm nay Hàn Thượng xa lạ khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì chính là nghiêm trang bưng khay.

Cận Liễu Liễu vừa nghe thấy có canh uống, vì thế cũng cao hứng: “Ta muốn uống canh.”

Hàn Thượng nhân thể đem một thìa canh tỉnh rượu dứt vào miệng Cận Liễu Liễu, nàng uống xong lại ngay cả mày cũng nhíu lại: “chua, chua, ta muốn không uống.”

Canh tỉnh rượu này chủ yếu nấu bằng dấm, cho nên vị chua là chủ yếu.

Hàn Thượng lại dỗ nàng: “Người lại uống một ngụm, ta cam đoan không chua.”

Bất chấp tất cả, trước dỗ nàng uống xong giải cảm giác say quan trọng hơn.

Cận Liễu Liễu lại chu cái miệng nhỏ nhắn lên vẽ mặt ủy khuất.

Hàn Thượng thấy biểu tình này của nàng, lại cảm thấy như là mình là đang khi dễ nàng, vội vàng buông thìa xuống: “được, được, không uống, không uống.”

Trong lòng Hứa Tam Nương lại sợ hãi than một tiếng, khi nào thì Hàn Thượng lại trở nên dễ nói chuyện như vậy, lại còn là đối với chính cơ thiếp của mình?

Nếu không phải Hứa Tam Nương tận mắt nhìn thấy nàng nhất định sẽ nói rằng đây là người khác.

Đồng thời, Hứa Tam Nương cũng có thể khẳng định trước đây Hàn Thượng cùng Cận Liễu Liễu nhất định từng có cái gì đó, tuyệt đối không phải là Hàn Thượng gặp Cận Liễu Liễu lần đầu ở kinh thành.

Bất quá dựa vào vị thể hiện nay của nàng mà nói, nàng tự nhiên là biết cái gì nên, cái gì không nên nói. Cận Liễu Liễu có thể được Hàn Thượng yêu thích đối nàng (Hứa Tam Nương) chỉ có lợi không có hại, nàng cũng cao hứng a.

Hàn Thượng phát phát tay để cho Hứa Tam Nương đem khay mang đi. Nàng bưng khay vừa muốn xoay người lại nghe thấy thanh âm Cận Liễu Liễu hờn dỗi nói: “ngực ta thật là khó chịu, giống như có cái gì muốn dâng lên vậy.”

Hứa Tam Nương hít một ngụm lạnh khí cũng bất chấp thân phận, một tay vội vàng đặt khay lên cái bàn cạnh nhuyển tháp, đoạt lấy Cận Liễu Liễu nói với hàn thượng: “Điện hạ, Liên phu nhân sợ là muốn nôn, người hãy để ta đỡ nàng vào bên trong.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Cận Liễu Liễu duỗi cổ miệng hé ra, “Oa” một tiếng, nôn, cũng nôn lên áo choàng của Hàn Thượng từ đầu đến chân.

Tim Hứa Tam Nương ngừng đập mấy nhịp, nàng cơ hồ cảm thấy mình và Liên phu nhân cách tử thần không xa.

Trời ạ! Trời ạ! Trước mặt Hàn Thượng mặt nôn mửa đã đành, cư nhiên!

Cư nhiên còn ói ra người hẩn!

Nàng và Liên phu nhân nhất định một người cũng không chạy được!

Trời ạ! Trời ạ!

Nhưng tóm lại Hứa Tam Nương vẫn phản ứng, vội vàng gọi vài nha hoàn bên ngoài tới, vừa tự mình động thủ ôm Cận Liễu Liễu đỡ sang một bên, vừa bận rộn cởi chiếc áo choàng bị bẩn của Hàn Thượng ra.

Động tác của Hứa Tam Nương rất nhanh nhẹn, cơ hồ không để cho người ta có cơ hội để ý, Hàn Thượng cũng chưa thể phản ứng lại thì trên người mình cũng đã không còn cái áo choàng bản, ngay cả giày cũng đã được thay bằng một đôi dép sạch sẽ.

Hai ma ma đã mang cái vật bị ô bẩn đốt đi, sau đó dùng chổi quét sạch sẽ. Tiếp theo hai nha hoàn liền bưng nước trong lại, lau rửa ba lần, lại dùng khăn khô lau sạch sẽ.

Xử lý xong toàn bộ, cũng bất quá là chỉ trong chớp mắt, đợi cho tất cả đều sạch sẽ Hàn Thượng mới có phản ứng lại.

Hứa Tam Nương quỳ gối xuống: “Điện hạ thứ tội, thiếp thân chưa dạy được Liên phu nhân thật tốt mới có thể để cho nàng mạo phạm điện hạ, mong điện hạ thứ tội.”

Hàn Thượng lại cười khê một tiếng: “Quên đi, không có chuyện gì. Tiểu vương còn muốn đa tạ đêm nay Liễu Liễu đã uống rượu, bằng không ta sẽ không ý thức được nguyên lai đây mới là Cận Liễu Liễu mà ta thích. Người vĩnh viễn đều không đoán được tiếp theo nàng sẽ nói cái gì, sẽ làm cái gì. Đương nhiên, cũng không thể đoán được khi nào thì nàng sẽ làm cho người chật vật một phen.”

Hứa Tam Nương nơm nớp lo sợ quỳ gối, lại kinh ngạc nghe thấy trong thanh âm Hàn Thượng thật sự không có một chút ý tứ tức giận.

“Tam Nương, người đứng lên đi. Không cần khẩn trương. Đây cũng không phải lỗi của người. Cứ không kiêng nể người ta như vậy mới là Cận Liễu Liễu thôi. Ha ha.” Hàn Thượng cư nhiên phá lên cười ha ha.

Hứa Tam Nương khẩn trương đứng lên, nhìn thấy áo choàng mới tỳ nữ đưa tới cho Hàn Thượng, vội vàng tiếp nhận tự mình động thủ mặc vào cho hắn.

“Tam Nương, như thế này vẫn nên đem canh tỉnh rượu cho nàng uống hết đi, bằng không sáng mai nàng nhất định sẽ phải tìm đại phu đến xem. Bây giờ là năm mới vẫn là đừng quá kinh động.”

“Vâng, thiếp thân đã biết.” Hứa Tam Nương vội vàng trả lời.

“Được rồi, các người gột rửa cho nàng, dọn dẹp một chút rồi cho nàng ngủ đi. Tiểu vương đi về trước.” Hàn Thượng thay quần áo sạch sẽ, liền chuẩn bị đi trở về chính viện.

Hứa Tam Nương cùng mấy nha hoàn, ma ma lập tức quỳ xuống tiễn hắn.

Hàn Thượng đi đến cửa phòng, bỗng dừng lại quay đầu nói: “Đúng rồi, Tam Nương.”

“Dạ.”

“chuyện đêm nay chuyện đừng nói cho nàng, đừng làm nàng sợ.”

“Vâng. Thiếp thân đã biết.”

Hứa Tam Nương nhìn Hàn Thượng đi xa, rất lâu sau mới có thể thở dài ra một hơi, lau mồ hôi trên trán, nhìn Cận Liễu Liễu đang nằm lệch qua một bên trên nhuyển tháp hây còn ngủ rất ngọt ngào, nhớ lại tình hình vừa rồi, bất đắc dĩ nở nụ cười.

40. Chương 40: Đêm Hoa Đăng Lại Tương Phùng (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Tam Nương nhẹ nhàng đi vào phòng đánh thức Cận Liễu Liễu, sau đó thừa dịp nàng còn chưa tỉnh ngủ, vẫn đang mơ màng màng, ép nàng uống hết một bát canh giải rượu.

Qua nửa canh giờ, canh tỉnh rượu trong bụng Cận Liễu Liễu đã bắt đầu có tác dụng, sau đó nha hoàn lại giúp nàng tắm rửa thay quần áo.

Bởi vì là sang mừng một Tết Cận Liễu Liễu đều phải cùng những cơ thiếp trong vương phủ đi thỉnh an chúc tết Hàn Thượng và sườn phi.

Lần này Cận Liễu Liễu lại đến đầu tiên. Hứa Tam Nương nói với nàng trong những thời điểm như thế này đến muộn chắc chắn là không tốt. Hơn nữa hôm qua nàng đã giành hết sự chú ý của Hàn Thượng, hiện tại thu liễm một chút mới là tốt nhất.

Hàn Thượng một đêm không ngủ, trời chưa sáng đã cùng đám con cháu hoàng tộc vào cung thỉnh an Hoàng Thượng, hoàng hậu cùng mẫu phi mình.

Lúc này vừa về đến nhà, hần chưa thay xiêm y mặc khi tiến cung, đang ngồi nói chuyện phiếm với Lâm thực phi. Đây là lần đầu tiên Cận Liễu Liễu nhìn thấy Hàn Thượng ăn mặc nghiêm trang như thế không khỏi lên nhìn nhiều hơn. Chỉ thấy mái tóc hần gọn gàng, được búi chặt bằng một kim quan hoa lệ trên đỉnh đầu.

Trên người là mặc trường bào màu tím thêu kim tuyến, bên hông mang một miếng bạch ngọc đẹp đẽ quý giá, chân đi giày đen. Thoạt nhìn cả người có một vẻ oai hùng bất phàm, khiến cho vẻ đẹp âm nhu hàng ngày của hần giảm đi rất nhiều.

Nhìn thấy Cận Liễu Liễu đi vào, Hàn Thượng bỏ qua Lâm thực phi đi đến bên cạnh Cận Liễu Liễu, hỏi: “đã tỉnh rượu chưa?”

Mặt Cận Liễu Liễu đỏ lên, không trả lời.

Hàn Thượng cười đưa tay nâng cằm nàng để mặt nàng ngẩng lên nhìn mình, thấy trên mặt nàng ửng đỏ, bèn nói: “hôm nay không cần quá câu nệ, lát nữa hãy trở về nghỉ ngơi đi, mấy ngày này cũng không cần nàng đến thỉnh an.”

Chúc Tết thỉnh an xong, Hàn Thượng để mọi người dùng đồ ăn sáng cùng hần, lại để cho Cận Liễu Liễu cùng Lâm thực phi ngồi hai bên.

Cận Liễu Liễu bởi vì say rượu vẫn chưa tỉnh hẳn, khẩu vị không tốt cho nên chỉ uống mấy ngụm canh gà, không ăn thêm gì khác. Mai cơ có khiêu khích châm chọc, nhưng nàng tâm tư đơn thuần không hiểu nàng kia đang nói cái gì, ngược lại còn nhìn về phía Mai cơ mỉm cười một chút khiến Mai cơ bị mất mặt.

Dùng xong bữa sang trở về, trong tháng giêng Cận Liễu Liễu không phải làm chuyện gì.

Mỗi ngày Hàn Thượng đều phải bận rộn tiếp đãi đám vương công quý tộc, các đại thần trong triều đến chúc Tết, Lâm thực phi phụ trách tiếp đãi nữ quyến. Về phần đám cơ thiếp các nàng bình thường sẽ không xuất hiện trong những trường hợp này.

Mỗi đêm Hàn Thượng đều phải cùng một đám người uống rượu thâu đêm vì thế cũng không đến nơi này qua đêm lần nào. Hứa Tam Nương thấy Cận Liễu Liễu tỏ vẻ không sao cũng chỉ biết cười trừ.

Tuy rằng không phải đi ra ngoài tiếp xúc cùng những người khác nhưng mỗi ngày Cận Liễu Liễu vẫn phải bề bộn nhiều việc. Hiện tại Hứa Tam Nương đang bắt tay vào việc dạy nàng lễ nghi, quy củ trong vương phủ. Mặt khác còn dạy nàng thêm nhiều điệu hát dân gian để lỡ sau này Hàn Thượng muốn nghe.

Rất nhanh đã đến mười lăm Tết Nguyên Tiêu, buổi sáng Cận Liễu Liễu được ăn một chén lớn bánh trôi nước nhân đậu đỏ, đang theo Hứa Tam Nương học thêu hoa thì thấy Hàn Thượng đến.

Nàng theo quy củ quỳ xuống hành lễ, nhưng Hàn Thượng không đợi nàng hành lễ xong liền kéo nàng đứng lên nói: “Liễu Liễu, một thời gian ta không có tới gần đây ngươi có tốt không?”

Cận Liễu Liễu mỉm cười: ” rất tốt, mỗi ngày Tam Nương đều dạy ta rất nhiều thứ, còn nói bây giờ đang dạy ta thêu hoa nữa, người xem người xem nàng có rất nhiều mẫu thêu đẹp.”

Hàn Thượng cười nhìn những mẫu thêu Cận Liễu Liễu đem ra một chút, rồi nói: “Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu không cần để ý đến đám quy củ kia, tiểu vương cho ngươi một ngày nghỉ ngơi buổi tối sẽ mang ngươi đi ra ngoài xem hoa đăng.”

Hai mắt Cận Liễu Liễu sáng lên: “Thật sao?”

“Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.”

Cận Liễu Liễu cao hứng không thôi thiếu chút nữa muốn nhảy lên, nhưng lại nghĩ đến những gì Hứa Tam Nương dạy cố gắng kìm nén, chỉ có hai bàn tay nhỏ bé cứ vỗ không ngừng.

Thời điểm trước kia nàng còn ở nhà, Tết Nguyên Tiêu hàng năm, mẫu thân nàng đều cùng thím nhà hàng xóm, mang theo nàng và A Bảo, A Bối đi lên đầu trấn xem hoa đăng.

Nếu năm ấy gia cảnh khá một chút trong tay mỗi người bọn nàng đều có thể mua một cái hoa đăng nhỏ nữa.

Hàn Thượng thấy nàng cao hứng, cũng cười: “Muốn nhảy lên thì nhảy dù sao hiện tại cũng không có người khác ở đây.”

“Nhưng là...”

“Tiểu vương cho phép, về sau chỉ cần không có người ngoài ta cho phép người không cần phân lớn nhỏ, không cần để ý đến quy củ.”

Quả thực Cận Liễu Liễu nhảy dựng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà có chút đỏ lên: “Thật vậy chăng?”

Hàn Thượng nhéo cái mũi của nàng một chút: “Đương nhiên là thật .”

Cận Liễu Liễu hưng phấn trong chốc lát, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì đó mở to hai mắt hỏi hẩn: “Vì sao vậy?”

“Nếu Cận Liễu Liễu biến thành một bình hoa quy củ sẽ không thú vị nữa .”

Cận Liễu Liễu cái hiểu cái không gật gật đầu “Nga” một tiếng.

“Tiểu vương cho phép người không phải hành lễ, tiểu vương nhi người còn không cảm ơn tiểu vương?” đôi mắt hoa đào của Hàn Thượng trợn lên nhử mày.

Cận Liễu Liễu chấp tay lại đang muốn hành lễ cảm ơn hẩn, đã bị Hàn Thượng dùng tay phải lôi kéo, tay trái vòng qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng cúi người xuống nhắm vào hai cánh hoa đỏ mọng của nàng.

Cận Liễu Liễu không nghĩ tới tạ lễ lại là như thế này, sững sốt một hồi lâu chờ tới lúc nàng phản ứng lại được gương mặt bỗng đỏ bừng lên.

Hứa Tam Nương đã sớm mang đám nha hoàn lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Hàn Thượng hôn xong liền đem Cận Liễu Liễu đầu óc còn choáng váng ôm vào phòng trong nhẹ nhàng ném lên trên giường.

Bây giờ Cận Liễu Liễu đã hiểu được Hàn Thượng muốn làm cái gì, bất quá nàng không còn bối rối nữa trước nữa, cũng sẽ không tát hẩn một cái nữa.

“Điện hạ, ta...” Thừa dịp Hàn Thượng cúi xiêm y của nàng đang hôn xương quai xanh mảnh khảnh, nàng nhẹ giọng mở miệng.

Hàn Thượng đang ý loạn tình mê, cơ bản không đếm xỉa tới nàng hoàn toàn không chút để ý trả lời nàng: “Làm sao vậy? Tiểu vương nhi?”

Lần này thanh âm Cận Liễu Liễu càng thêm rõ ràng : “Điện hạ, ta... trên người, không sạch sẽ.”

Hàn Thượng ngừng động tác lại, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cận Liễu Liễu một cái, thân thủ hướng vào trong váy nàng dò xét một phen, quả thực đụng đến một cái gì đó căng phồng lập tức phần nộ ngời dậy.

“Mỗi lần đều không đúng dịp như vậy” vẻ mặt hẩn không cam lòng, bỗng nhiên xoay người nhéo mạnh vào mặt Cận Liễu Liễu một cái: “Người tiểu vương nhi này không phải là cố ý chứ!”

Cận Liễu Liễu đau đến nổi nước mắt lăn dài xuống, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên thật cao: “Tam Nương, Tam Nương nói với ta, nàng đã treo một tấm vải đỏ trước cửa là, là chính người không phát hiện, người, người còn ngờ ta...”

Hàn Thượng quay đầu cố sức suy nghĩ, dường như khi mới bước vào đúng là thấy một mảnh vải đỏ, đành phải mất hết mặt mũi, dỗ nàng: “Là lỗi của tiểu vương, lỗi của là tiểu vương, buổi tối người muốn cái gì ta đều mua cho người, đừng khóc nữa, ần?”

Cận Liễu Liễu còn có thể nói cái gì đây?

Nàng tất nhiên là sẽ không tranh luận với Hàn Thượng. Vì thế hai người lại hòa hảo, nàng cùng Hàn Thượng đến nhuyển tháp gian ngoài ngồi uống trà ăn chút điểm tâm, nhân tiện hát một khúc nhạc vui tai cho hân giải sầu.

Qua buổi trưa, Hàn Thượng phái người đến nhắn với Cận Liễu Liễu nói là kêu nàng trang điểm giờ Thân sẽ phái người tới đón nàng.

Hứa Tam Nương biết buổi tối Hàn Thượng muốn dẫn Cận Liễu Liễu đi dự tiệc, sau đó sẽ cùng kia đám công tử quý tộc cùng lớn lên từ nhỏ đi ngắm hoa đăng, vì thế bỏ ra rất nhiều công sức giúp Cận Liễu Liễu trang điểm.

Vẫn dựa theo lệ thường gọi nhà bếp mang một đồng lớn đồ ăn đến cho Cận Liễu Liễu ăn no trước. Cuối cùng còn cố ý mang thêm một bát canh gà rất thơm.

Tắm rửa thay quần áo xong, Hứa Tam Nương vừa giúp Cận Liễu Liễu chải đầu, vừa nói: “Liên phu nhân buổi tối phải đi cùng điện hạ gặp một ít người quen.”

“Là những ai?”

“Đều là bạn lớn lên cùng điện hạ từ nhỏ, có quan hệ họ hàng gần gũi với hoàng tộc.”

“Mang ta đi theo làm cái gì?”

” Ngày hôm trước ta nghe thấy người hầu bên cạnh điện hạ nói, lần trước thế tử Đức Quang vương đến đây ăn cơm la hét âm ỉ muốn gặp mỹ thiếp mới tới của điện hạ. Ta nghe nói điện hạ cũng đáp ứng đến Tết Nguyên Tiêu sẽ đem người đi cùng cho bọn hân trông thấy .”

“Nga.” Cận Liễu Liễu tuy rằng không rõ gặp nàng có gì là hay nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

“Liên phu nhân phải nhớ kỹ vào thời điểm không biết phải nói gì không cần miễn cưỡng trả lời, cười cười là được.”

“Còn có những thời điểm không thể trả lời sao?”

“Đám công tử bằng hữu của điện hạ đều có chút ăn chơi trác táng, Liên phu nhân tính cách thuần phác sợ là không ứng phó được. Bất quá cũng không quan trọng, người chỉ cần đi theo bên người điện hạ mặc kệ người khác hỏi người cái gì, nói với người cái gì đó một khi người cảm thấy không nên trả lời người liền cười. Cứ như vậy người ta nhất định sẽ không tiếp tục làm khó dễ người.”

“Khanh, khách. Cười, như vậy cũng dùng được sao?”

Hiện tại Hứa Tam Nương đã rất gần gũi với Cận Liễu Liễu, thân thủ vô nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Đương nhiên. Không phải có câu nói: đại nhân không đánh người thân thiện sao (chỗ này ta chém đó^^^)? Huống chi, Liên phu nhân cười lên xinh đẹp như vậy chỉ sợ đám người kia vừa thấy đã choáng váng, làm sao còn có ý đồ làm khó dễ người chứ?”

“Khanh, khách.” Cận Liễu Liễu lại cười.

Hôm nay Hứa Tam Nương mặc cho Cận Liễu Liễu một bộ xiêm y màu đỏ thắm, từ trong ra ngoài đều đỏ rực, lại nhanh chóng khoác thêm cho nàng một chiếc áo choàng bên ngoài bằng nhung đỏ thắm.

Mái tóc chỉ dùng một cây dây trâm bằng ngọc dương chi vấn hờ lên, còn lại tùy ý để rối tung phía sau đầu, ôn nhu giống như một tấm lụa đen bóng.

Trên mặt cũng trang điểm thật kỹ càng, trên trán vẽ một đóa hoa sen màu đỏ, móng tay cũng dùng sơn đỏ sơn lên.

Hứa Tam Nương nói, hôm nay Cận Liễu Liễu dùng thân phận là mỹ cơ đi ra ngoài, quan trọng nhất chính là phải xinh đẹp mỹ hoặc, những thứ trang trọng gì đó tất cả đều không cần.

Cận Liễu Liễu nhìn vào gương soi, người bên trong kia có chút không giống nàng, giống như mỹ nhân mà nàng từng xem qua trên mỹ nhân đồ.

“Liên phu nhân hình như đã cao hơn ta rồi.” Hứa Tam Nương vừa giúp nàng sửa sang lại xiêm y, vừa nhẹ giọng nói.

“Phải không?” Cận Liễu Liễu lại ra sức nhìn vào gương.

“Hắn là vậy, ta thấy cái quần của ngài có vẻ hơi cộc một chút. Bất quá nha Liên phu nhân cũng đủ cao rồi, nữ tử cao quá sẽ khó coi.”

Hai người đang nói chuyện, cổ kiệu Hàn Thượng phái tới cũng đã đến cửa Liên Cư, Hứa Tam Nương đỡ Cận Liễu Liễu lên kiệu, sau đó mình cũng đi theo.

Nha hoàn trong phòng cũng không quá thông minh, vẫn nên để nàng đi theo mới yên tâm một ít.

Không mất nhiều thời gian đã đến cửa vương phủ, Cận Liễu Liễu bước xuống kiệu, Hàn Thượng nhìn chăm chăm vào phục sức của Cận Liễu Liễu thực vừa lòng gật gù đầu.

Hắn cũng thay một bộ xiêm y khác, đây cũng là lần đầu Cận Liễu Liễu nhìn thấy hắn mặc màu đen. Tuy là màu đen nhưng không phải đen tuyền, bộ xiêm y dùng kim tuyến may thành đường viền, cũng thêu một đóa mẫu đơn lớn, Hàn Thượng mặc vào lại có thêm vài phần yêu khí.

Trên đường đông nghẹt người, gần tới hoàng hôn trong các phố lớn ngõ nhỏ đều đã treo đủ loại đèn lồng, nơi nơi đều sáng long lanh.

Xe ngựa đi tới bờ sông thì dừng lại, Hàn Thượng kéo Cận Liễu Liễu xuống xe đã thấy một con thuyền ba tầng rất lớn neo bên bờ sông. Trên thuyền đèn đuốc sáng trưng, trên cầu gỗ đi lên thuyền cũng đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng phản chiếu xuống mặt sông khiến Cận Liễu Liễu nhìn đến ngây người.

“Sao vậy?” Hàn Thượng cúi đầu hỏi nàng.

“Chúng ta sẽ lên thuyền hoa này sao?”

“Đúng vậy.”

Vừa dứt lời, đã thấy mấy người đi đến bên cạnh cầu gỗ: “Lục điện hạ! Còn chưa lên?”

Hàn Thượng cười ha ha: “bọn tiểu tử các người, cứ nhiên đến sớm như vậy!”

Hắn vừa nói xong, liền ôm lấy ngang eo Cận Liễu Liễu, hai chân nhẹ nhàng nhún xuống, thân mình liền nhảy lên giữa không trung, Cận Liễu Liễu còn chưa kịp há mồm thét chói tai, Hàn Thượng đã mang theo nàng đứng vững vàng trên cầu gỗ.

“Công phu của Lục điện hạ thật đáng ngưỡng mộ, nhanh chút để cho chúng ta nhìn tiểu mỹ nhân người mới nạp một cái, “công phu” có giỏi như người không?” một công tử trẻ tuổi mặc áo choàng màu lục bước lên trước nói.

Hàn Thượng tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: “Mẫn Chi người có sốt ruột cũng vô dụng, tiểu mỹ nhân là người của tiểu vương.”

“Ha ha, ta có thể nhìn một cái cũng đã mất, cũng là một mỹ nhân đáng giá nha!” lục bào công tử này chính là Đức Quang vương thế tử Quý Mẫn Chi mà Hứa Tam Nương nhắc tới. Hắn cũng là ông chủ ngày hôm nay, cố ý tiêu tiền bao hết một thuyền hoa mời một đám bằng hữu thân thiết đến uống rượu ngắm đèn.

Áo choàng màu lục của Quý Mẫn Chi cực kỳ hoa lệ, tay nghề thợ may cũng phi thường tinh xảo, lúc Cận Liễu Liễu mới nhìn thấy còn tưởng rằng là xiêm y của nữ nhân.

Đáng tiếc Quý Mẫn Chi lại có vẻ ngoài giống võ tướng: ngũ quan trên mặt thô cứng, lông mày dày đậm, hốc mắt trũng sâu, da đen, nhìn thế nào cũng không giống như một công tử nhà quyền quý, nhìn giống như một hộ vệ.

Quý Mẫn Chi từng là tiểu đồng đọc sách bên cạnh Hàn Thượng. Trước đây hai người đều vô cùng bướng bỉnh khiến cho thư viện hoàng gia trời long đất lở. Bởi vậy hai người có quan hệ rất thân mật, nói chuyện cũng không cần đúng mực.

41. Chương 41: Đêm Hoa Đăng Lại Tương Phùng (2)

Cận Liễu Liễu thấy Quý Mẫn Chi cứ nhìn mình chăm chăm ánh mắt nóng rực làm nàng cũng có chút ngượng ngùng, cúi đầu trốn vào ngực Hàn Thượng.

Hàn Thượng thấy thế kéo đầu nàng về gần mình hơn một chút: “Liễu Liễu chớ sợ, Mẫn Chi là lưu manh số một tại kinh thành, người không cần khách khí với hắn, nếu cảm thấy hắn phiền chán chúng ta liền đá hắn xuống khỏi thuyền, chỉ cần nàng thấy vui là được.”

Quý Mẫn Chi hiển nhiên đã cùng Hàn Thượng nói đùa quen, hắn vừa cười, vừa như là nhớ tới cái gì đó, nói: “Đúng rồi, hôm nay ngũ điện hạ cũng sẽ đến.”

Hàn Thượng thoáng giật mình: “Ngũ Ca cũng đến? Hắn không phải luôn luôn không thích náo nhiệt sao?”

” Người vẫn là đệ đệ ruột của ngũ điện hạ đó, ngay cả việc gần đây ngũ điện hạ thường thường xuất hiện cũng không biết?”

“Thật không, thân thể Ngũ Ca tốt lên rồi sao? Từ năm kia bị thương tới nay hắn cũng rất ít ra ngoài uống rượu ngay cả vào cung cũng rất ít.” Hàn Thượng nói.

“Nga, người xem nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, ngũ điện hạ đến rồi.”

Hàn Thượng vừa nghe thấy, lập tức mang theo Cận Liễu Liễu xoay người sang chỗ khác đã thấy một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá dừng lại bên bờ, có một người bước xuống, áo choàng dài màu đỏ, đầu ngẩng cao, khuôn mặt gầy yếu tái nhợt có chút tương tự với Hàn Thượng, chỉ là mắt hắn không đào hoa như vậy.

Hàn Thượng nhẹ giọng nói nhỏ với Cận Liễu Liễu: “Đây là Ngũ Ca ta.”

Sau đó liền nhìn về phía người nọ vái chào: “Ngũ ca!”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu, vừa muốn làm theo Hàn Thượng hành lễ với ngũ hoàng tử đã thấy có thêm một người nữa bước xuống xe ngựa, trường bào màu thiên thanh, dây cột tóc màu đen, mái tóc đen nhẹ nhàng chậm rãi phát phơ theo gió.

Hô hấp của Cận Liễu Liễu chợt cứng lại, vội vàng quay người lại, chỉ thấy người nọ thân hình thon dài, ngọc thụ lâm phong, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù như ngọc, hai mắt thâm thúy đen bóng, chỉ là hai hàng lông mày nhàn nhàn lại như là đang có ưu sầu khó nói.

Đêm hoa đăng lại tương phùng 2

Hốc mắt Cận Liễu Liễu bắt đầu nóng lên, cổ họng cũng nghẹn lại, hai tay nắm chặt cùng một chỗ, chặt đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch ra, trong lòng nàng dường như có một giọng nói nhẹ nhàng thốt lên: “Phu quân.” Rồi rơi xuống nước.

Cổ Vưu Chấn giống như đã nghe được thanh âm trong lòng Cận Liễu Liễu, thỉnh linh ngẩng đầu lên, ánh mắt bắn thẳng lên thuyền, liếc mắt một cái đã thấy Cận Liễu Liễu trang điểm kiêu diễm ướt át đứng ở bên cạnh Hàn Thượng, trong lòng đau nhói giống như vừa bị người ta đâm ột cú, đau đến nỗi lồng ngực hắn càng nhúu chặt hơn.

Hàn Thượng cũng thấy được Cổ Vưu Chấn, trên mặt hơi lộ ra sắc kinh dị, không biết Ngũ Ca mình làm sao có thể ở cùng Cổ Vưu Chấn một chỗ.

Ngũ hoàng tử nhìn lên Hàn Thượng đứng trên thuyền, nở một nụ cười yếu ớt: “Lục đệ, người mới đến.”

Hàn Thượng cười to: “Nếu sớm biết rằng Ngũ ca cũng đến ta nhất định sẽ đến phủ Ngũ ca đón người đi cùng người đến.”

Ngũ hoàng tử được một người hầu đỡ tay đi lên thuyền, Cổ Vưu Chấn cũng trầm mặc đi theo phía sau hắn.

Ngũ hoàng tử Hàn Húc bắt quá sinh ra sớm hơn Hàn Thượng một tháng, nhưng Hàn Thượng được sủng ái, hắn lại không thể nào được Hoàng Thượng yêu thích.

Mẫu phi Hàn Thượng là hoàng quý phi, mà mẫu phi Hàn Húc bắt quá chỉ là một vị tần phi nhỏ nhỏ trong cung. Đến tận khi sinh ra Hàn Húc sau đó mẫu thân hắn mới được Hoàng Thượng phong làm quý tần.

Hàn Húc từ nhỏ đã gầy yếu hơn đám huynh đệ, cũng không thích ra ngoài gặp người khác, cưới vợ xong ra cung xây phủ cũng chọn một chỗ thanh tĩnh ít người.

Bất quá Hàn Húc làm người khiêm tốn, tính tình ôn lương, từ nhỏ có cái gì đều nhường Hàn Thượng, bởi vậy Hàn Thượng thật tâm kính trọng vị ca ca này.

Chỉ là Hàn Thượng thích náo nhiệt, bình thường rất ít ở kinh thành cho dù là có trở lại cũng phần lớn là thiết yến uống rượu, nếu không thì là đi Tây Sơn săn bắn, việc bắt diệc nhạc hồ, huynh đệ hai người cũng rất hiếm khi gặp mặt. Đến ngay cả buổi cung yến đêm Giao thừa hai người cũng chỉ hàn huyên qua loa mấy câu.

Nhất thời tất cả mọi người trên thuyền cùng hành lễ với ngũ hoàng tử, ngũ hoàng tử cười nói “Miễn lễ”, tiếp theo liền đẩy Cổ Vưu Chấn ra trước mặt mọi người, đặc biệt giới thiệu nói: “Vị này là Cổ công tử, là công tử nhà Cổ Bản đại nhân, lần trước ta có duyên ngẫu ngộ cùng hắc ở tiệm đồ cổ Vạn Nhớ cư nhiên nhất kiến như cố (vừa gặp đã như quen biết từ lâu). Bởi vậy hôm nay đặc biệt ép hắc đến đây cùng ta cũng là để có thêm cơ hội gặp gỡ mọi người.”

Cổ Vưu Chấn chờ hắc nói xong, trước tiên hành lễ với Hàn Thượng, tiếp theo lại ra mắt nhóm công tử vương công quý tộc trên thuyền.

Quý Mẫn Chi biết tân thiệp thất trong tay Hàn Thượng đến từ Cổ gia, mới vừa rồi thấy Cận Liễu Liễu còn sợ hãi than vì sao nơi hương dã cũng có nữ tử tuyệt sắc như vậy. Hiện tại thấy nhân vật như Cổ Vưu Chấn trong lòng bồi ngùi không thôi, chỉ biết nói “Chả trách là, chả trách là.”

Hàn Thượng thấy Cổ Vưu Chấn chỉ mặc một bộ phục sức thanh nhã, trên người cũng không có vật gì đẹp đẽ quý giá, vừa nhìn đã thấy kém thế hơn mọi người cũng không biết là có phải cố ý hay không, kéo tay Cận Liễu Liễu: “Liễu Liễu, còn không thỉnh an Ngũ ca ta.”

Tuy Cận Liễu Liễu vẫn không thích ứng được với trường hợp nhiều người đến thế, nhưng vẫn nhu thuận hành lễ theo quy củ: “Tham kiến ngũ điện hạ.”

Hàn Húc mỉm cười nói: “Lục đệ lại có tân mỹ cơ.”

“Ngũ ca nhìn một cái thấy thế nào?”

” Vị phu nhân này thoát nhìn dịu dàng đáng yêu, mặc dù mặc trang phục diêm lệ, nhưng vẫn toát lên vẻ thanh lệ, thật sự là khó tìm.”

Hàn Thượng lại cười ha ha: “Ta đã nói ánh mắt Ngũ ca rất tốt, Liễu Liễu thật sự là giống với câu nói của Ngũ ca, thanh lệ khó bằng. Ta ban cho nàng tên Liên cơ, Ngũ ca xem có thỏa đáng không?”

Hàn Húc gật gật đầu, nói: “Quả thật là người cũng như tên. Không biết Lục đệ tìm được vị giai nhân như vậy ở đâu?”

Hàn Thượng nhìn thoáng qua Cổ Vưu Chấn phía sau Hàn Húc, có chút đắc ý nói: “Thực không dám dấu diếm, vị Liên cơ này của ta là Cổ công tử tặng.”

Hàn Húc hơi chút giật mình, vội quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt Cổ Vưu Chấn thấy mặt hắc không đổi, lại cười nói: “Không nghĩ tới Cổ công tử cũng có sở thích ngắm hoa. Ha ha, chúng ta đã đứng trên cầu lâu rồi, không biết khi nào thì khởi hành?”

Quý Mẫn Chi biết Hàn Húc chỉ đang tìm lấy cớ chuyển đề tài, hắc vẫn là người nhạy bén, vì thế lập tức nói: “Thỉnh hai vị điện hạ lên lầu ba đi, rượu và thức ăn ngon đã được chuẩn bị xong, ta đi phân phó nhân lập tức khởi hành.”

Hàn Thượng cười cùng Hàn Húc nắm tay đi vào khoang thuyền, Cận Liễu Liễu dừng ở phía sau vẫn đứng yên một chỗ, Hứa Tam Nương thấy Cận Liễu Liễu có vẻ muốn nói chuyện cùng Cổ Vưu Chấn vội vàng chạy qua, thân thủ đỡ lấy cánh tay Cận Liễu Liễu: “Liên phu nhân, ta đỡ ngài đi lên.”

Ánh mắt Cận Liễu Liễu không rời Cổ Vưu Chấn, trong lòng đã sớm đặt ra rất nhiều câu hỏi: hắc vẫn khỏe chứ? Hiện tại hắc và cha hắc đã không có chuyện gì, vì sao thoát nhìn lại thấy hắc rất ưu sầu?

Cổ Vưu Chấn lúc này đi theo một nam tử tuổi còn trẻ đi qua bên cạnh Cận Liễu Liễu, ánh mắt chỉ nhìn lướt qua Cận Liễu Liễu giống như là không phát hiện ra nàng vậy.

Lòng Cận Liễu Liễu đột nhiên quặn lại đau đến không thở được.

Hứa Tam Nương chờ đám công tử đi lên thuyền hết, nàng mới đỡ tay Cận Liễu Liễu nhẹ giọng nói: “Liên phu nhân xin tự trọng, hiện tại chủ tử của người là điện hạ, trăm ngàn không thể làm ra việc gì làm mất mặt điện hạ. Đặc biệt là Cổ công tử kia, người trăm ngàn lần đừng nhìn hấn nữa, cũng tuyệt đối không thể nói chuyện với hấn.”

Cận Liễu Liễu buồn bã ỉu xìu vâng lời, bị Hứa Tam Nương đỡ lên lầu ba chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng, ở giữa có một cái bàn tròn rất lớn trên bàn tràn đầy sơn hào hải vị và rượu ngon.

Bên cạnh có một cái bục cao hơn mặt sàn bày một ít nhạc khí, vài nữ tử xinh đẹp yêu mị nhẹ nhàng đứng một bên.

Quý Mẫn Chi đắc ý nói: “nhóm nhạc công Tần gia này bình thường ngàn vàng cũng khó mời nổi. Hôm nay ta dựa vào danh tiếng hai vị điện hạ mới có thể mời được năm đóa kim hoa này. Lại nói tiếp chúng ta đều được hưởng hào quang từ hai vị điện hạ.”

Mọi người đồng loạt cười, dựa theo thứ tự phẩm vị ngồi xuống. Tất nhiên là lấy Hàn Húc ngồi chủ vị, Hàn Thượng mang theo Cận Liễu Liễu ngồi ở bên cạnh hấn, bên kia là Cổ Vưu Chấn.

Hấn mặc dù không có phẩm vị, nhưng hấn là khách của Hàn Húc bởi vậy cũng đến lượt hấn ngồi.

Nhất thời vài cái mỹ tỷ đi lên rót rượu, tất cả mọi người hô to ca ngợi rượu ngon, chỉ có Cận Liễu Liễu không quen mùi rượu hơi nhăn mũi lại.

Hàn Thượng biết nàng không uống được rượu cũng sợ nàng say rượu làm loạn. Vì thế cũng không ép nàng uống, chỉ cùng mọi người đối ẩm nói chuyện vui đùa, đợi quá ba tuần rượu lại ngay cả những chuyện phòng the cũng nói đến.

Năm đóa kim hoa kia vừa diễn tấu, vừa lộ vẻ mặt e lệ. Cận Liễu Liễu cũng là chỗ hiểu chỗ không. Hơn nữa tâm tư nàng cũng không đặt trên người Hàn Thượng chỉ cúi đầu, trước mặt đã đầy một đồng vỏ quả khô.

Quý Mẫn Chi để ý thấy Cận Liễu Liễu vẫn cúi đầu không nói, liền bưng chén nói với Hàn Thượng: “Lục điện hạ, tiểu mỹ nhân của người đêm nay vẫn còn chưa nói gì. Rượu ngon cảnh đẹp như vậy mỹ nhân lại không nói lời nào chẳng phải rất không thú vị?”

Hàn Thượng tuy rằng biết Cận Liễu Liễu chưa gặp loại trường hợp này bao giờ, cũng biết nàng không ứng phó được, nhưng nếu hảo huynh đệ cũng đã nói như vậy, tuy trên mặt hấn cười nói là bọn hấn thô ngôn thô ngữ dọa mỹ nhân sợ nhưng vẫn ngầm kêu Cận Liễu Liễu bưng cái chén đi kính rượu mọi người.

Cận Liễu Liễu không dám không nghe lời hấn, đành phải bưng cái chén lên vừa muốn kính rượu lại nghe năm đóa kim hoa kia nói muốn hiến khúc, tất cả mọi người liền ngừng lại không nói gì nữa, an tâm nghe nữ tử đứng đầu xướng khúc.

Cận Liễu Liễu được cứu một lần, vì thế sinh lòng cảm kích cũng xuất thần nhìn về phía nữ tử đang trình diễn tài nghệ kia. Chỉ thấy nàng mặc một bộ y phục mềm mại màu tía, thân hình thướt tha, dung mạo hiển nhiên là đứng đầu trong năm người.

Nàng đứng bên cạnh dao cầm, đầu tiên là nhìn về phía mọi người nói một tiếng “vạn phúc”, tiếp theo nhẹ nhàng mở miệng xướng một khúc “hạnh hoa thiên ảnh”.

Thanh âm của nàng trời cho ôn nhu trong đó có pha một chút giọng mũi nghe vào lỗ tai quả nhiên là mềm yếu liêu nhân, giọng hát phát ra đầy xuân ý. Tất cả mọi người chìm theo âm luật, rung đùi đắc ý.

Khúc hát kết thúc, mọi người ủng hộ không thôi. Quý Mẫn Chi nói lớn: “Không hổ là ca cơ đứng đầu kinh thành, ca khúc này thật không giống người thường.”

Những người khác cũng đều cùng khen ngợi, chỉ có một mình Hàn Thượng mở miệng uống rượu, không nói lời nào.

Quý Mẫn Chi ngạc nhiên nói: “Lục điện hạ như thế này là sao? Ngày thường, người nhất định là người đầu tiên lên tiếng ban thưởng, tại sao hôm nay lại không lên tiếng? Chớ phải là ngưng ngưng trong đầu đi. Đừng lo, đừng lo, tiểu nhân vẫn còn chút ngân lượng có thể cho cấp Lục điện hạ mượn dùng trước một chút.”

“Không phải tiểu vương không ban thưởng, chỉ là tiểu khúc vừa rồi xướng cũng chỉ thường thôi.”

“Chỉ thường thôi? Lục điện hạ khẩu khí ngày càng lớn nha. Nhà người có mỹ cơ nổi danh cầm nghệ đệ nhất kinh thành đến người qua đường cũng biết. Bất quá nếu nói đến ca xướng vừa rồi ta xem vẫn là Tần đại cô nương là đứng đầu kinh thành.”

“Không bằng ta đánh cuộc với Mẫn Chi, Liễu Liễu của nhà ta xướng so với vị Tần đại cô nương này xướng hay hơn bội phần.”

Quý Mẫn Chi hồ nghi nhìn về phía Cận Liễu Liễu: “Cá thì cá!”

Hàn Thượng cười ha ha: “Còn có ai muốn cá không, cùng đặt bạc đi, một ăn một trăm thế nào?”

Quý Mẫn Chi rút ra ngân phiếu năm trăm lượng, lại hỏi Hàn Húc: “Ngũ điện hạ cá ai thắng?”

Hàn Húc cười nhẹ như không lấy ra một trăm lượng, nói: “Ta cá là Lục đệ sẽ thắng.”

Hàn Thượng cười ha ha kính Hàn Húc một ly rượu: “Vẫn là Ngũ ca đạt đến một trình độ phi phàm. Đến, ta kính người một ly.”

Uống xong ly rượu kia, Cận Liễu Liễu đã bị mọi người đẩy lên phía trước muốn nàng cũng xướng.

Mấy vị cô nương đang tấu nhạc dừng lại hỏi nàng: “Muốn xướng khúc gì đây?”

Cận Liễu Liễu nghĩ nghĩ một lát nói: “xướng khúc vừa rồi ‘hạnh hoa thiên ảnh’.”

Tần đại cô nương vừa xướng khúc xong nói: “Vị phu nhân này có thể nghĩ lại cho kỹ? khúc ‘hạnh hoa thiên ảnh’ này là sở trường của ta, ta thấy phu nhân vẫn nên chọn một khúc khác đi.”

Cận Liễu Liễu nhìn nàng nở nụ cười nói: “Ta sẽ xướng khúc này.”

Kỳ thật nàng còn chưa học được nhiều thủ khúc, khúc ‘hạnh hoa thiên ảnh’ này cũng chỉ xướng thành thực hơn một chút.

Vì thế tiếng cầm vang lên, ánh mắt Cận Liễu Liễu nhìn ra không gian đen tuyền bên ngoài cửa sổ, nhìn đom đóm bay vào khoang thuyền, êm tai xướng: “Bính ngọc chi đông, phát miện khấu. Đinh Mùi tháng giêng nhị ngày, nói Kim Lăng. Bắc vọng hoài sở, phong ngày thanh thực...”

Nàng mới bắt đầu xướng câu đầu tiên, mọi người hiên nhiên cả kinh. Chỉ có một mình Hàn Thượng đắc ý dào dạt nâng ly lên uống một ngụm rượu, nháy mắt nhìn Quý Mẫn Chi tựa hồ là đang nói: người nhất định là thua rồi!

“Mãn đình phương thảo bất thành về, ngày mạc, càng di thuyền, hướng thậm chỗ? Mãn đình phương thảo bất thành về, ngày mạc, càng di thuyền, hướng thậm chỗ?”

Cận Liễu Liễu chuyển âm, lặp lại câu hát cuối cùng hai lần, khúc hát kết thúc. Mọi người tựa như ngày đó nàng lần đầu tiên xướng khúc trong vương phủ vậy, lặng ngắt như tờ.

Hàn Thượng đắc ý nói: “Các vị cảm thấy thế nào?”

Lúc này đám người trên thuyền mới định thần lại được, Quý Mẫn Chi không thể tin được, nhìn chằm chằm Cận Liễu Liễu: “đây, đây, đây thật sự là...”

Hàn Húc cười nói với Hàn Thượng: “vị phu nhân này của Lục đệ thật sự là trời sinh một giọng ca mê hoặc, nghe thấy khúc này chỉ sợ chúng ta ba tháng không muốn nếm vị thịt. Ha ha ha ha...”

Hàn Thượng đắc ý lấy chỗ tiền mọi người cược trên bàn chia làm hai, một nửa cho Hàn Húc, một nửa khác lại ném cho Quý Mẫn Chi: “Hôm nay tiểu vương cao hứng, tính ta mời.”

Quý Mẫn Chi cầm lấy tiền, nói: “Ta đây liền mượn hoa hiến phật, đem chỗ tiền này thưởng cho các vị Tần gia cô nương.”

Năm vị cô nương kia nhận tiền thưởng, nhưng trên mặt lại không có vẻ vui mừng. Phải biết rằng Tần gia bọn họ chính là dựa vào giọng hát của Tần đại cô nương mà nổi danh.

Hiện tại Lục điện hạ tùy tiện đưa ra một cơ thiếp đã làm cho Tần đại cô nương hoàn toàn bị đánh bại. Về sau sợ là giá trị con người sẽ giảm mạnh. Bởi vậy mỗi người đều không cười nổi, lại không thể không cười, đành phải cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười.

Cận Liễu Liễu trở lại bên cạnh Hàn Thượng, tất cả mọi người đều khen ngợi nàng, nàng lại vụng trộm nhìn về phía Cổ Vưu Chấn, chỉ thấy sắc mặt hần như thường, căn bản là không liếc mắt nhìn nàng một cái.

Trong lòng Cận Liễu Liễu lại tối sầm lại, chỉ cảm thấy nhiều lời khen ngợi như vậy cũng không thể khiến cho nàng cao hứng chút nào.

Một lát sau, Quý Mẫn Chi mời tất cả mọi người đi ra ngoài khoang thuyền giả đồ đèn. Cận Liễu Liễu muốn đi rửa tay, liền dẫn theo Hứa Tam Nương đi xuống lầu hai.

Rửa tay đi xong, Hứa Tam Nương vừa khen nàng càng ngày càng xuất sắc, vừa giúp nàng sửa sang lại xiêm y dầu tóc một chút, làm xong đang muốn đi lên lầu lại gặp Cổ Vưu Chấn đang đi xuống.

Cận Liễu Liễu đã sớm không nhận được, bật thốt lên một tiếng: “Phu quân!”

Thân mình Cổ Vưu Chấn chợt lung lay một chút, ngay cả Cận Liễu Liễu cũng nhìn ra hai tay hần giấu trong tay áo hơi run lên, nhưng trên mặt lại đoan đoan chính chính, còn cúi người hành lễ: “Liên phu nhân sợ là nhận nhầm người, tại hạ Cổ Vưu Chấn đều không phải là Lục điện hạ.”

“Xoạch.” Cận Liễu Liễu không nói được lời nào, nước mắt như châu đột nhiên lăn xuống.

Cổ Vưu Chấn nhìn thấy một giọt nước mắt lớn rơi xuống sàn thuyền trong lòng cả kinh, không nhận được ngẩng đầu đã thấy Cận Liễu Liễu đau thương nhìn hần giống như trước kia phải chịu ủy khuất, không nói lời nào cũng không phát ra âm thanh gì chỉ biết im lặng rơi nước mắt.

Trong lòng Cổ Vưu Chấn đau đớn như dao cắt, hận không thể vươn tay ôm lấy nàng, nhẹ giọng dỗ nàng, lau đi nước mắt của nàng, nhưng tay hần không thể cử động được.

Hần không thể a, hần không thể !

Cận Liễu Liễu đã là thiếp thất của Lục điện hạ!

Chính tự tay Cổ Vưu Chấn hần tống xuất đi!

Hứa Tam Nương thu vẻ mặt của hai người vào mắt, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, gật gật đầu với Cổ Vưu Chấn, đỡ Cận Liễu Liễu đi.

Hứa Tam Nương nhanh tay giúp Cận Liễu Liễu lau khô nước mắt, sau đó tìm nha hoàn lấy nước rửa sạch mặt cho Cận Liễu Liễu một lần, trang điểm lại, mới dám đem nàng mang về bên cạnh Hàn Thượng.

Hàn Thượng đang nói chuyện với Hàn Húc, thỉnh thoảng lại cười ha ha, hiển nhiên là đang rất hưng trí. Nhìn thấy Cận Liễu Liễu đi đến hần đưa tay kéo nàng lại: “Liễu Liễu, mau đến xem đồ đèn.”

Cảm xúc của Cận Liễu Liễu vẫn chưa ổn định lại, không nói gì.

Hàn Thượng vừa định đặt câu hỏi, Hứa Tam Nương đã nhẹ nhàng đi đến nói với hần: “Điện hạ, dường như Liên phu nhân có chút say tàu.”

“Phải không? Mau cho tiểu vương nhìn một cái.” Hàn Thượng nhéo nhéo hai má Cận Liễu Liễu, thấy thần sắc nàng quả thật uể oải, vì thế liền nói: “Tam nương, người đỡ nàng đi uống chút trà nóng đi. Trên này gió lớn bị lạnh chỉ sợ sẽ không tốt.”

Cận Liễu Liễu hành lễ cảm tạ, sau đó liền đi theo Hứa Tam Nương vào trong khoang thuyền.

Hứa Tam Nương thừa dịp người hầu trên thuyền đến nhà kho lấy đèn đốt, kéo tay Cận Liễu Liễu nói: “Liên phu nhân, ta sẽ đốt một chút hương an thần, người hãy nghỉ ngơi thật tốt đừng để cho diện hạ nhìn ra manh mối gì, bằng không hai người chúng ta đều sẽ bị phạt.”

Cận Liễu Liễu buồn bã ỉu xìu gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Tam Nương, ta muốn nhìn phong cảnh một chút.”

Hứa Tam Nương không biết làm thế nào đành phải đi theo nàng về phía đuôi thuyền, dựa vào lan can trên đuôi thuyền ngắm hoa đăng đủ màu sắc trên sông.

Nhưng ai biết mới vừa đi đến đuôi thuyền, bỗng nghe thấy một tiếng nổ, cùng với tiếng nổ thân thuyền rung động mạnh.

Hứa Tam Nương chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ nhoáng lên bên người một cái, sau đó “Ừm, ừm” một tiếng, trong lòng nàng cả kinh nghe thấy trên đầu thuyền truyền tiếng quát mắng lớn: “Các người lái thuyền thế nào hả? thuyền chúng ta lớn như vậy sao các người có thể đâm vào a!”

Nàng hoảng hốt chân tay luống cuống, biết là bị một thuyền hoa khác đâm vào, sững sờ một lát, nàng gắng sức kêu to lên: “Không tốt! Không tốt! Liên phu nhân rơi xuống nước!”

Bọn Hàn Thượng ở đầu thuyền cũng là sững sờ, hần nhấc chân chạy tới đuôi thuyền: “ngã xuống chỗ nào? thủy thủ trên thuyền đâu? Nhanh chút! Nhanh chút! Lập tức cứu người a!”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một bóng người màu thiên thanh từ lầu hai bay xuống, “Phù phù” một tiếng nhảy vào trong nước.

42. Chương 42: Như Mành Treo Chuông (1)

Mọi người trên thuyền đều ngẩn ra, hiển nhiên là không dự đoán được sẽ có người nhảy xuống trước đám thủy thủ. Hàn Húc là người đầu tiên có phản ứng, ý thức được Cổ Vưu Chấn là người nhảy xuống, hần e sợ Cổ Vưu Chấn sẽ gặp chuyện không may vội vàng gọi đám thủy thủ nhảy xuống nước cứu người.

Chỉ nghe những tiếng “Phù, phù” liên tiếp vang lên, vài thủy thủ cởi áo khoác nhảy xuống sông, không ngừng tìm kiếm Cận Liễu Liễu cùng người vừa giành nhảy xuống trước cứu người – Cổ Vưu Chấn – trong nước.

Thân làm chủ nhân, Quý Mẫn Chi vẻ mặt bối rối, nếu Cận Liễu Liễu thật sự xảy ra chuyện gì cho dù hần và Hàn Thượng là huynh đệ tốt phỉn chừng cũng là không có cách nào đối mặt với Hàn Thượng được.

Nhất thời tất cả mọi người dồn xuống đuôi thuyền, một đám người đều khẩn trương nhìn chăm chú vào dòng sông lóng lánh ánh đèn, hy vọng có thể nhanh chóng thấy người từ dưới nước ngoi lên.

Mặt Hàn Thượng lại không biểu hiện cảm xúc gì, ánh sáng từ đèn lồng chiếu vào mặt hần lại không làm cho hần đẹp lên chút nào mà càng khiến người khác cảm thấy không rét mà run.

“Lên đây! Lên đây!” Hứa Tam Nương nhào người ra lan can, bỗng nhiên hưng phấn kêu to lên hoàn toàn không còn dáng vẻ như bình thường.

Mấy thuyền công lập tức chạy về phía đuôi thuyền kéo hai người rơi xuống nước lên.

“Liên phu nhân không có việc gì chứ!” Hứa Tam Nương bình thường đi đứng nhẹ nhàng khoan thai cứ nhiên lại chạy cuống lên như trẻ nhỏ, vội vàng chạy về phía bóng dáng màu đỏ đang ngất xỉu kia.

Cổ Vưu Chấn cả người ướt đẫm đang dùng sức ấn vào ngực Cận Liễu Liễu, “Phốc, phốc” vài tiếng, Cận Liễu Liễu phun nước ra, suy yếu ho khan cật lực.

Đến lúc này thần sắc Cổ Vưu Chấn mới dịu lại, hần ôm chặt Cận Liễu Liễu, thấy Hứa Tam Nương sốt ruột liền nhẹ giọng nói: “Nàng không sao rồi, mau đem nàng vào khoang thuyền thay y phục ướt ra quan trọng hơn.”

“Mời đi bên này, khoang thuyền đã chuẩn bị xong.” Một người hầu của Quý Mẫn Chi chạy nhanh nói.

Cổ Vưu Chấn ôm Cận Liễu Liễu, vừa muốn bước đi đã thấy một bóng người hiện lên đến đoạt lấy Cận Liễu Liễu trên tay Cổ Vưu Chấn, cười nói: “Làm phiền Cổ công tử, việc khác vẫn nên để ta tự làm.”

Cổ Vưu Chấn mặt không đổi sắc, không nói chuyện, chỉ đi từng bước sang bên cạnh.

Hàn Thượng ôm Cận Liễu Liễu mang theo Hứa Tam Nương vào khoang thuyền, Hứa Tam Nương vội vàng cởi y phục ướt trên người Cận Liễu Liễu ra, dùng khăn ẩm lau khô người cho nàng, sau đó lại lấy ngoại bào của Hàn Thượng mặc vào cho nàng trên người đắp một cái chăn thật dày.

Rất nhanh thuyền đã trở về bến, một đại phu bị kéo tới chần trệ một hồi lâu mới nói không có việc gì chỉ là bị kinh hách, lại sợ sẽ bị phong hàn, vì thế liền kê một đơn thuốc toàn dược liệu trừ lạnh, an thần.

Bởi vì xảy ra chuyện không may, mọi người cũng đều không có tâm tình du ngoạn tiếp. Một đám người chờ ở bên ngoài chỉ đợi Hàn Thượng nói một tiếng không có việc gì là sẽ tự trở về nhà.

Một lát sau Hàn Thượng đi ra, cười nói: “đã khiến các vị bị sợ hãi, Liễu Liễu đã không sao rồi, ta chuẩn bị mang nàng về phủ ngay bây giờ để cho nàng tĩnh dưỡng thật tốt. Hôm khác sẽ mời mọi người uống rượu bồi tội.”

Mấy người đều cười cáo lui, Hàn Húc nghe nói Cận Liễu Liễu đã vô sự liền nhẹ nhàng nói với Cổ Vưu Chấn: “không bằng Cổ công tử cũng đi thay bộ y phục ẩm ướt này ra đi lúc cập bến ta đã gọi người mang một bộ xiêm y sạch sẽ đến rồi, cẩn thận khỏi bị lạnh vẫn nên chú ý sức khỏe của mình.”

Cổ Vưu Chấn gật gù đầu, vừa định theo một thủ hạ của Hàn Húc vào khoang thuyền thay quần áo, nửa đường lại bị Hàn Thượng cản lại: “Không nghĩ tới Cổ công tử lại có thân thủ tốt như vậy a, ta vẫn nghe nói thân thể Cổ công tử yếu nhược nhiều bệnh, nhiều năm nay vẫn phải ở nhà dưỡng bệnh. Không nghĩ tới lại có công phu dưới nước tốt như vậy, ngày khác cần phải tìm Cổ công tử bàn luận chuyện luyện võ một chút, không biết công phu của Cổ công tử như thế nào lần khác đến Tây Giao tỷ thí được không?”

”Được Lục điện hạ ưu ái tất nhiên cung kính không bằng tuân mệnh.” môi Cổ Vưu Chấn đã lạnh đến sắp đông thành đá, tuy nhiên phong độ vẫn như cũ.

Hàn Thượng cười lạnh trong lòng một tiếng rời đi.

Cổ Vưu Chấn đi vào khoang thuyền thay xiêm y khô ráo, lại uống một chén canh gừng lớn, bắt đầu ý thức được vừa rồi mình có chút lỗ mẫn.

Trước mắt bao nhiêu người nhảy vào trong nước cứu yêu thiếp của Lục điện hạ, chỉ sợ sẽ khiến ấy người nhàn rỗi có cơ hội nói chuyện. Tuy rằng Cổ Vưu Chấn không quan tâm mấy chuyện đó nhưng cha hắn sẽ suy nghĩ những lời đồn đại thế này tránh được vẫn tốt hơn.

Hắn có thể tưởng tượng ra khi về đến nhà cha hắn sẽ giận dữ như thế nào. Hắn có thể nói được gì đây? Nói là hắn không tự chủ được? Nói là thân thể hắn không chịu nổi đầu óc khổng lồ?

Cho dù người khác tin tưởng, cha hắn cũng sẽ không tin tưởng.

Bất quá, chỉ cần Cận Liễu Liễu vô sự là tốt rồi.

Chỉ cần nàng vô sự là tốt rồi.

Cổ Vưu Chấn nhìn ngọn đèn trên bàn đến xuất thần, Cận Liễu Liễu vẫn cứ mơ mơ màng màng như vậy, lại còn rơi xuống sông giữa tháng giêng, hôm nay nếu không phải hắn nhảy xuống nước đúng lúc cho dù không bị chết đuối, chỉ sợ cũng bị đông chết.

Hắn thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng nghĩ rằng không biết bao giờ nàng mới có thể tự chăm sóc được cho bản thân.

“Thùng, thùng” hai tiếng, tiếp theo thanh âm Hàn Húc vang lên: “Cổ công tử, đã xong chưa?”

Cổ Vưu Chấn vội vàng đứng dậy, mời Hàn Húc vào phòng.

“Điện hạ mời, ta vừa uống canh gừng xong bây giờ đã không thấy lạnh nữa.”

Hàn Húc mỉm cười: “Vây là tốt rồi, bọn Lục đệ cũng đã đi rồi.”

“Vâng.”

Hàn Húc liếc mắt nhìn Cổ Vưu Chấn một cái, vẫn mỉm cười nói: “Cổ công tử chắc là động chân tình với Liên phu nhân kia rồi.”

Cổ Vưu Chấn cả kinh đang muốn giải thích, lại thấy Hàn Húc tiếp tục nói: “Ta thấy nếu không phải chân tình thực sự chỉ sợ không có người nào trong đêm đông giá lạnh như thế này không hề nghĩ ngợi liền nhảy xuống nước đi cứu một cơ thiếp nhà người khác.”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười nhẹ nhàng nói: “Điện hạ nói đùa, trong thời khắc nguy cấp như vừa rồi động thân cứu người thật sự chỉ xuất phát từ thiện ý mà thôi, cũng không có ý gì khác.”

Hàn Húc cũng cười, không tiếp tục đề tài này nữa mà chỉ mời Cổ Vưu Chấn trở về.

Còn Cận Liễu Liễu đã trở lại vương phủ, được an trí trên giường hảo hảo nghỉ ngơi. Hàn Thượng thấy vẻ mặt nàng tiêu tụy cũng ngồi bên cạnh cùng nàng.

Một lát sau, Hứa Tam Nương bưng thuốc lên, Hàn Thượng liền nhẹ nhàng gọi: “Liễu Liễu, Liễu Liễu, ngồi dậy uống được .”

Cận Liễu Liễu đang mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy bên tai có người đang gọi nàng, nàng chợt nghĩ đến hình như mình rơi xuống nước, nước sông lạnh lẽo rất nhanh bao phủ lấy nàng, xiêm y trên người nàng ngày càng nặng giống như có cái gì đó kéo chân nàng xuống, chậm rãi rơi gần xuống đáy sông.

Nàng nghĩ rằng mình sắp chết đuối, nhưng là bỗng nhiên, một bàn tay bắt được nàng, một sức mạnh lớn kéo nàng lên trên. Sau đó “Xôn xao” một tiếng, nàng được bế lên thuyền.

Tiếp theo ý thức của nàng bắt đầu không rõ chỉ biết là bị một người ôm chặt vào trong ngực, nàng mơ mơ màng màng, dường như thấy mặt Cổ Vưu Chấn.

“Phu quân!” Cận Liễu Liễu kêu lên một tiếng, vội mở mắt ra.

Đập vào mắt nàng là khuôn mặt Hàn Thượng lạnh như băng, còn có Hứa Tam Nương đang đổ mồ hôi lạnh, bối rối.

Cận Liễu Liễu cúi đầu.

Nàng lại phạm sai lầm .

Không khí ẩm áp như gió xuân trong phòng đông lại giống như băng lạnh, Hứa Tam Nương và Cận Liễu Liễu nín thở không dám cử động.

Bỗng nhiên, Hàn Thượng nở nụ cười: “Liễu Liễu, nhanh uống hết thuốc đi rồi nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hứa Tam Nương dùng sức mạnh cố gắng giữ vững hai tay, đỡ Cận Liễu Liễu uống hết thuốc.

Hàn Thượng thân thủ sờ sờ mặt Cận Liễu Liễu: “Tốt lắm, nghỉ ngơi cho tốt đi, lần khác gia lại đến thăm người.”

Hứa Tam Nương đợi Hàn Thượng đi một lúc lâu mới dám thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Liên phu nhân, bây giờ phải làm thế nào mới tốt?”

Cận Liễu Liễu lại ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hỏi: “Hôm nay người cứu ta, quả thật là phu..., Cổ công tử đúng không?”

Hứa Tam Nương nói: “phải thì sao, không phải thì như thế nào? Người nghĩ đến hần nhiều như vậy có gì tốt cho người không? Quên đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Cận Liễu Liễu nghe lời nằm xuống, nhưng trong đầu nàng chỉ tràn đầy hình ảnh mờ ảo khuôn mặt ướt sũng nước của Cổ Vưu Chấn.

Lần này, ước chừng nàng phải ở trong phòng dưỡng bệnh đến chục ngày. Bởi vì nàng vẫn chưa hết quý thủy, toàn thân lại bị ngấm nước lạnh, không khỏi nhiễm bệnh, Hứa Tam Nương ước chừng để cho nàng tĩnh dưỡng hơn một tháng, cả ngày lại bắt nàng uống thuốc Đông y.

Đến tận một tháng sau nàng mới được ngừng thuốc, Hứa Tam Nương mới cho phép nàng ra ngoài viện đi dạo.

Từ hôm đó trở đi Hàn Thượng cũng không tới nữa. Cận Liễu Liễu có chút sợ hãi khi nhìn thấy hắn, bởi vậy hắn không đến ngược lại nàng càng cao hứng.

Hứa Tam Nương không nói gì thêm, chỉ mỗi ngày mời thầy giáo tốt nhất đến dạy Cận Liễu Liễu học thi họa.

Nàng nói: “Liên phu nhân nếu không thể ra ngoài ở trong phòng vẽ tranh viết chữ là tốt nhất.”

Cận Liễu Liễu còn nhỏ ham chơi, tuy rằng rất muốn đi ra ngoài dạo chơi một chút nhưng chỉ có thể nhịn xuống.

Một hôm, Cận Liễu Liễu luyện viết chữ được nửa ngày, lôi kéo Hứa Tam Nương đang thêu hoa trong sân nói chuyện, bỗng nhiên thấy giữa không trung cách đó không xa có vài con diều bay lên.

“Nha!” Cận Liễu Liễu đột nhiên đứng lên nhìn mấy con diều kia đến xuất thần.

“Liên phu nhân muốn thả diều? Hôm nay trời có gió lớn rất hợp để thả diều.”

Cận Liễu Liễu lại lắc lắc đầu: “Ta không muốn thả.”

Hứa Tam Nương thấy nàng buồn bã ỉu xìu ngồi xuống, trong lòng có chút không đành lòng.

Nàng biết thời gian này Cận Liễu Liễu luôn buồn rầu thất thần, ban ngày còn có thể nói chuyện với bọn họ mấy câu, nhưng đến buổi tối nàng liền luôn cầm quyển sách ngồi một mình cũng không xem chỉ nhìn chăm chăm vào ánh nến ngắn ngủi.

Sau đó đến khuya cũng không đi ngủ trừ phi Hứa Tam Nương gọi nàng một tiếng nàng mới vâng dạ buông sách đi ngủ.

Hứa Tam Nương biết Cận Liễu Liễu đang bị bệnh tương tư. Nhưng nàng thân là thiếp thất của Lục hoàng tử lại nảy sinh tình ý với một nam tử khác.

Hứa Tam Nương không dám tưởng tượng Cận Liễu Liễu nếu cứ tiếp tục như vậy Hàn Thượng sẽ đối xử với nàng như thế nào.

Hứa Tam Nương rất thích Cận Liễu Liễu, cũng bởi vì thích mới càng lo lắng cho tương lai của Cận Liễu Liễu.

Nàng vừa định khuyên nàng (Cận Liễu Liễu) mấy câu nữa đã thấy có vài bóng người đi vào cửa viện, người đi trước chính là Hàn Thượng một thân áo trắng, mừng rỡ khôn xiết nàng (Hứa Tam Nương) vội vàng kéo Cận Liễu Liễu đứng lên hành lễ với Hàn Thượng.

Thoạt nhìn tâm tình Hàn Thượng không tồi, trong tay còn cầm một con diều, từ xa đã vẫy Cận Liễu Liễu nói: “Liễu Liễu, lại đây thả diều.”

Cận Liễu Liễu không muốn đi, nhưng lại bị Hứa Tam Nương đẩy một cái buộc lòng phải bước về phía trước từng bước.

Khi Hàn Thượng đến gần cũng nhìn ra tinh thần Cận Liễu Liễu tựa hồ không tốt lắm, hắn nói: “tại sao tĩnh dưỡng lâu như vậy sắc mặt vẫn tái nhợt?”

Cận Liễu Liễu miễn cưỡng cười nhẹ một cái, Hàn Thượng nhìn nàng ánh mắt lại bắt đầu lộ ra lãnh ý, hắn vẫn cười nhưng Cận Liễu Liễu lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Liễu Liễu vẫn nên vào nhà nghỉ ngơi thêm một chút đã, ngoài này gió lớn lại nhiễm lạnh thật không tốt. Đến đây, tiểu vương đưa ngươi vào nghỉ tạm.” Hàn Thượng bắt lấy cánh tay Cận Liễu Liễu, quay đầu lại nói với những người khác: “Các ngươi không được vào theo.”

Cận Liễu Liễu bị Hàn Thượng lôi vào phòng, nàng có thể cảm giác được toàn thân Hàn Thượng tản ra hơi thở lạnh như băng, nhưng lại không thể nghĩ ra được mình làm sai chỗ nào.

“Ta còn tưởng rằng đã lâu như vậy Liễu Liễu người vẫn là Liễu Liễu trước đây, ai mới là chủ tử chân chính của người, không nghĩ tới người lại trung tâm với hần như vậy a.”

Thanh âm Hàn Thượng lạnh như băng. Hần không ngốc, hần liếc mắt một cái đã nhìn ra Cận Liễu Liễu đang mắc bệnh tương tư, cũng biết người nàng tương tư là ai.

Cận Liễu Liễu cúi đầu không nói, nàng không biết nên nói cái gì, chỉ biết là nàng cảm thấy tại thời điểm như thế này nói cái gì cũng không tốt.

Hàn Thượng bỗng nhiên vươn tay ôm nàng vào trong lòng: “Tiểu vương tung hoành biết bao nhiêu bụi hoa còn chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào như ngươi. Ta thấy hay là trước tiên cứ để ngươi trở thành nữ nhân của tiểu vương đã rồi nói sau.”

Kinh nghiệm của hần cho hần biết đại bộ phận nữ nhân đều khắc sâu hình ảnh nam nhân đầu tiên của mình.

Việc Cận Liễu Liễu nảy sinh tình ý với một nam tử khác làm cho lòng tự trọng cao ngạo của hần phải chịu khuất nhục lớn. Hần nhìn cặp mắt to trong suốt của nàng giống như là đang khiển trách hần.

Hần cảm thấy dường như mình đang làm một chuyện phi thường đáng xấu hổ nhưng lửa giận cùng lòng đố kỵ trong hần đã đan vào một chỗ làm cho hần mất đi lý trí.

Hần chờ đã lâu.

Cận Liễu Liễu lặng yên không một tiếng động.

Nàng cứ mở to đôi mắt như vậy nhìn chăm chăm vào mỗi động tác của Hàn Thượng giống như cái người đang bị cởi xiêm y không phải là nàng.

Hàn Thượng bị ánh mắt của nàng nhìn khiến toàn thân không được tự nhiên liền cầm một cái khăn tay bịt kín hai mắt Cận Liễu Liễu lại, sau đó tiếp tục cởi xiêm y hai người.

Cận Liễu Liễu đã trưởng thành rất nhiều, vòng eo của nàng càng thêm mềm nhỏ, làn da mềm mại mịn màng, lưng và đùi cũng thon hơn rất nhiều cảm giác thật tốt.

Đặc biệt trước ngực từ một đôi bờ bầu nhỏ trước kia đã dần dần thành hình bất tri bất giác đã lớn hơn rất nhiều.

Hàn Thượng tự nói với bản thân: ta không làm gì sai, nàng là người của ta, nàng là người của ta, ta muốn làm gì cũng được.

Nhưng khi hai tay phủ lên da thịt nàng, lại bắt đầu có chút run run.

Hai mắt Cận Liễu Liễu bị bịt kín không thể nhìn thấy gì, chỉ biết là trên người đột nhiên lạnh lẽo, một đôi bàn tay nóng bỏng đang tàn sát bờ bãi trên người nàng.

Nàng biết không thể động thủ đánh hần, cũng không thể liều chết chống lại hần.

Cho dù Cận Liễu Liễu không muốn sống nữa cũng không thể mặc kệ Hứa Tam Nương chịu tội cùng nàng.

Ai biết nếu nàng chống cự sẽ liên lụy đến bao nhiêu người?

Nàng vẫn không nhúc nhích, trong lòng lại nghĩ tới cái nhà rách nát ở cổ hương.

Thân thể Hàn Thượng bao trùm lên người Cận Liễu Liễu, Cận Liễu Liễu chỉ cảm thấy một ngọn lửa nóng nhích lại gần, nhưng cả người lại sợ tới mức nổi da gà, lạnh đến nỗi khiến cho nàng hốt hoảng.

Tuy rằng bị khăn che mắt nhưng nàng vẫn nhắm chặt mắt lại, không hiểu được phải làm thế nào một hàng lệ không tiếng động chảy xuống.

Nàng nghĩ rằng: tại sao mình lại khóc đâu?

Thực quái!

Nàng đã chuẩn bị tốt, chuẩn bị tiếp nhận hết thấy mọi chuyện sẽ xảy ra.

Cái gì phải đến cũng sẽ đến.

Muốn trốn cũng trốn không thoát .

Nàng tự nói như vậy với chính mình, nhưng vẫn không cách nào ngăn nước mắt chảy xuống được.

Cận Liễu Liễu có thể cảm giác được Hàn Thượng đang tách hai chân mình ra một thanh âm chói tai đã lên đến cổ họng chuẩn bị thét ra tiếng.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng bước chân dồn dập chạy vội tới ngoài phòng, một thanh âm la lớn: “Điện hạ! thư khẩn tám trăm dặm! Tây Bắc đã xảy ra chuyện!”

Hàn Thượng mới vừa rồi còn não nóng mực hôn bỗng nhiên nhảy xuống giường, dùng tốc độ nhanh nhất mặc xiêm y chạy vội ra ngoài.

Cận Liễu Liễu cảm thấy dường như mình mới trở lại từ quỷ môn quan, toàn thân không tự giác run run .

Nàng bỗng nhiên kéo khăn bịt mắt xuống, “Ồ ô” khóc rống lên.

43. Chương 43: Nhân Đố, Gặp Chuyện Không May

Ngày ấy sau khi Hàn Thượng chạy đi thì không còn trở lại chỗ Cận Liễu Liễu nữa. Bởi vì hắn mang theo đội thân vệ suốt đêm chạy về đất phong ở Tây Bắc.

Trong vương phủ, các nữ nhân đã quen Hàn Thượng như vậy cho nên người người cũng đều tỏ ra như không có việc gì phát sinh. Theo lệ thường đi chùa miếu thắp hương cầu phúc cho hắn, thời gian còn lại đều ở trong phủ qua ngày.

Bởi vì mùa xuân đã đến, hoa trong hoa viên các phủ đều bắt đầu nở rộ, một đám nữ tử đều bỏ đi trang phục mùa đông, ăn mặc trang điểm xinh đẹp ở trong vương phủ mời nữ quyến các phủ khác đến uống trà ngắm hoa.

Nếu là Lâm thực phi chủ trì hội ngắm hoa thì Cận Liễu Liễu và đám mỹ cơ đều tham dự làm người tiếp khách. Cận Liễu Liễu đã được Hứa Tam Nương dạy qua cũng đã quen thuộc với rất nhiều các phương thức ăn diện, hơn nữa dung mạo càng thêm tuyệt mỹ ở giữa đám nữ tử lại nổi bật hơn người.

Bất quá tính cách nàng dịu dàng, Hứa Tam Nương lại dặn nàng trong thời điểm Hàn Thượng không ở kinh thành không cần bộc lộ tài năng. Bởi vậy nàng ở giữa đám người cũng không làm gì khiến người khác chú ý.

Người bình thường nếu muốn tìm người tán gẫu cũng sẽ tìm Mai cơ. Vô luận Hàn Thượng có ở kinh thành hay không nàng tựa hồ luôn giữ một bộ dáng như cũ: xinh đẹp đến tận xương, cố ý muốn nổi bật hơn người.

Một hôm, Lâm thực phi gọi toàn bộ năm thiếp thất đến chờ mọi người đông đủ, nàng nói: “Lần trước Vô Song công chúa nói hoa trong phủ chúng ta nở rất đẹp, còn nói các vị tỷ muội tao nhà hiểu lễ nghi, vài ngày nữa công chúa điện hạ muốn mở hội thưởng hoa ở Lâm viên Đông Giao nói là mời tất cả mọi người cùng đến.”

Cận Liễu Liễu đã gặp qua Vô Song công chúa một lần, nàng chưa đến hai mươi tuổi nhìn rất giống Hàn Thượng, đặc biệt là đôi mắt sáng long lanh cơ hồ có thể câu đi linh hồn của tất cả mọi người.

Bất quá Vô Song công chúa làm người nghiêm cẩn trang trọng, tuy rằng dung mạo phi thường xinh đẹp nhưng bởi vì khí chất ung dung đẹp đẽ quý giá, đoan trang uy nghiêm lại làm cho khí chất xinh đẹp trên mặt bị giảm đi rất nhiều.

Nhất thời Mai cơ cũng mở miệng hỏi một câu: “Không biết tổ chức khi nào?”

“Năm ngày sau. Đến lúc đó các vị tỷ muội trăm ngàn không được tham ngủ, đường đến Lâm viên Đông Giao khá xa, chúng ta phải đi sớm một chút.”

Nói cho hết lời, người cũng liền tản đi, bình thường Lâm thực phi rất ít khi nói chuyện với năm người các nàng cho nên dặn dò xong nàng cũng liền đi vào.

Cận Liễu Liễu đối với việc quý tộc tụ hội cũng không cảm thấy quá hứng thú, không thể chơi đùa, không thể nói năng thoải mái, không thể mồm to ăn uống, mỗi khi gặp người khác đều phải nở nụ cười, cơ hồ mỗi một lần tụ hội nàng đều phải cố nén mới có thể ở yên được.

Bất quá lúc này bởi vì Hứa Tam Nương nói Đông Giao Lâm viên cảnh trí phi phàm đẹp không sao tả xiết, mùa xuân đi có thể thấy cả vườn hoa tươi nở rộ lại phối hợp với rừng trúc u huyền, thật sự là một nơi tuyệt vời cũng khiến cho Cận Liễu Liễu có chút chờ mong.

Vì thế năm ngày sau từ sáng sớm mọi người đều thức dậy mặc quần áo trang điểm, sớm an vị lên xe ngựa, đi một đoạn đường rất dài mới đến Đông Giao Lâm viên.

Hạ xe ngựa đến nơi mới biết được hội thưởng hoa hôm nay của Vô Song công chúa quy mô thật lớn, chỉ thấy khắp nơi đều là xe ngựa hoa lệ cùng người hầu quần áo bất phàm.

Đi vào đường lớn Lâm viên thấy vô số thanh niên nam nữ đang đi bộ trong đó, Cận Liễu Liễu khẽ nhỏ giọng hỏi Hứa Tam Nương: “tại sao lại có nhiều người như vậy đâu?”

Hứa Tam Nương cười nói: “Ta vẫn chưa nói cho Liên phu nhân, Vô Song công chúa hàng năm đều tổ chức một lần loại hội thưởng hoa này, ngay cả Thái tử điện hạ cũng rất vui mừng đến dự.”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu, trong lòng bưng bình đại ngộ.

Đương kim hoàng thượng tuy rằng con nối dòng khá đông, đáng tiếc lại ít con gái, chỉ sinh được hai nữ nhi nên xem các nàng như bảo bối.

Trong đó tiểu công chúa vẫn còn nhỏ tuổi, chưa đến mười bốn. Vì thế Vô Song công chúa đã lập gia đình là được sủng ái nhất.

Đám cơ thiếp Cận Liễu Liễu được Lâm thực phi dẫn dắt tìm đến chỗ Vô Song công chúa hành lễ và đưa lên lễ vật đã chuẩn bị từ trước.

Đợi cho đến khi mọi người đến hội thưởng hoa mới chính thức bắt đầu.

Bọn Cận Liễu Liễu bởi vì là nữ quyến của Hàn Thượng cho nên theo lệ thường phải ngồi ở mấy bàn bên trong. Cận Liễu Liễu sau khi ngồi xuống lại chấn động, nguyên lai đối diện với bọn họ là bàn của Hàn Húc và gia quyến hần (Hàn Húc), mà không biết vì sao Cổ Vưu Chấn cũng ngồi cùng bàn với hần (Hàn Húc) vừa vặn ngồi đối diện với Cận Liễu Liễu.

Trong lòng Cận Liễu Liễu “Bang, bang” kêu loạn lên, lại không dám vọng (nhìn: ta thấy từ này rất ý nghĩa nhưng lại ko tìm được từ tiếng Việt nào hay bằng nên đành để nguyên) về phía Cổ Vưu Chấn, đành phải thỉnh thoảng liếc mắt nhìn hần một cái, ra vẻ nàng không yên lòng.

Hôm nay trời nắng rất to, đám người trẻ tuổi lại tốn nhiều công phu trang điểm ăn mặc, nam tuần tú, nữ xinh đẹp, thậm chí so với vườn hoa nở rộ còn muốn đẹp hơn.

Nhưng dù là anh tài quần tụ như vậy, Cận Liễu Liễu nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy Cổ Vưu Chấn xuất chúng nhất.

Trước kia ở Cổ gia suốt ngày đối diện với hần cũng không biết được điều này.

Hiện tại Cận Liễu Liễu đã hiểu biết hơn rất nhiều, cũng gặp qua nhiều người xuất sắc mới nhận ra Cổ Vưu Chấn thật xuất chúng.

Cổ Vưu Chấn vẫn mặc một thân áo trắng, vẫn giống như tiền (ý bảo anh ý lạnh lùng đấy ạ) không thích mang kim quan chỉ dùng một sợi dây màu đen cột tóc lại.

Thần sắc hần vẫn mang theo vẻ ưu sầu khó nhận ra lại càng khiến hần tăng thêm vài phần thần bí càng có vẻ xuất trần thoát tục.

Cận Liễu Liễu hiện tại hoàn toàn có thể lý giải vì sao khi đó Lý thị lại tìm hết mọi biện pháp muốn trừ bỏ nữ tử mà nàng (Lý thị) nghĩ rằng được Cổ Vưu Chấn sủng ái bên người.

Từ xưa nữ tử khuynh thành là họa thủy, kỳ thật nam tử khuynh quốc khuynh thành cũng vậy.

Cận Liễu Liễu mới ngồi xuống một lát đã nghe thấy bọn Mai cơ bên cạnh bắt đầu nghị luận về Cổ Vưu Chấn, còn thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Cận Liễu Liễu một cái, khe khẽ nói nhỏ cái gì đó.

Cận Liễu Liễu biết có người đang nhìn nàng, liền không dám tiếp tục nhìn lên về phía Cổ Vưu Chấn nữa sợ bị người khác nhìn thấu tâm sự của mình.

Nhưng nàng không biết kỳ thật Cổ Vưu Chấn cũng có tâm tư giống nàng. Bị mọi ánh mắt lấy làm tiêu điểm càng không thể nhìn lung tung.

Nhưng hắn cũng hiểu được Hàn Húc ưu ái cho hắn ngồi cùng một bàn là có mục đích gì. Trong nháy mắt khi Cổ Vưu Chấn ngồi xuống thấy bóng người mặc y phục màu vàng nhạt ở bàn đối diện, trong lòng liền nở hoa.

Hắn hiểu được Hàn Húc đang lung lạc hắn.

Từ khi nhận thức Hàn Húc tới nay hai người chuyện trò, từ cầm kỳ thư họa đến quốc gia đại sự Cổ Vưu Chấn đã biết Hàn Húc là một nhân tài trị quốc hiếm gặp, cũng nhìn ra Ngũ điện hạ luôn luôn không chớp mắt kỳ thật đã tâm trong lòng còn lớn hơn so với tất cả các vị điện hạ khác.

Hàn Húc đã mấy lần nói chuyện muốn hắn tham gia khoa cử năm nay. Kỳ thật cho dù hắn không nói Cổ Vưu Chấn cũng phải thi, gần đây tinh thần cha hắn không bằng trước kia cho nên đem toàn bộ hy vọng đều ký thác ở trên người hắn.

Thời gian này Cổ Vưu Chấn đã nhìn ra Lục điện hạ Hàn Thượng cũng không có tâm tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng Hàn Húc lại cố gắng thân thiết với hắn (Hàn Thượng) hiển nhiên là hy vọng mượn sức hắn (Hàn Thượng) tương lai có thể lấy binh quyền của Hàn Thượng làm một quân cờ.

Việc nhóm đại quan Cổ Bân bị vu tội tuy rằng đã chấm dứt nhưng vì chuyện này phái của Thái tử đã tổn thương trọng phe phái trung thành cũng không mạnh như trước nữa. Về phần Tam hoàng tử lại cũng không có cái gì ưu việt, ngược lại cho Hoàng Thượng đối hắn nổi lên một tia cảnh giác.

Đại hoàng tử cùng Tứ hoàng tử đã sớm tranh đoạt, Lục hoàng tử vô tâm với ngôi vị hoàng đế, ngược lại đã tạo cho Ngũ hoàng tử một tiện nghi lớn.

Đây chính là cái gọi là đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau, Tam hoàng tử tự cho là thông minh nhưng thật ra Cổ Vưu Chấn cho rằng hắn còn không bằng Hàn Húc.

Hàn Húc đã sớm tập hợp được không ít thế lực sau lưng tựa hồ là đang chờ thời cơ hành động.

Cổ Vưu Chấn đối việc tranh quyền đoạt lợi này không hề hứng thú nhưng là phụ mệnh khó trái, hắn thân là con trai độc nhất của Cổ gia nếu không kế thừa gia nghiệp của phụ thân chính là đại bất hiếu.

Cổ Vưu Chấn càng nghĩ không khỏi càng thêm lo lắng, thỉnh thoảng để cho Cận Liễu Liễu thấy trong lòng nàng lại càng thêm lo lắng cho hắn.

Nếu đến ngắm hoa, tất nhiên không thể thiếu ngâm thơ giải độ, rượu ngon món ngon. Một đám mỹ tử liên tục đi lại giữa các bàn, liên tiếp đem rượu ngon món ngon đưa lên.

Cận Liễu Liễu phải dậy từ sớm bụng đã đói đến phát ra tiếng, nhưng Hứa Tam Nương cứ đứng ở sau lưng nàng nhìn chăm chăm nàng, khiến nàng cắn bản không dám mồm to ăn nhiều.

Nhất thời Vô Song công chúa mời Lan cơ đánh đàn ọi người thưởng thức, nghe xong một khúc Thái tử điện hạ hưng trí càng cao lại nói muốn tìm người xướng khúc.

Ngồi ở cách Cận Liễu Liễu không xa, Quý Mẫn Chi xưng phong nhận việc đề cử Cận Liễu Liễu: “Thái tử điện hạ, trong phủ Lục điện hạ chẳng những có danh cầm đệ nhất kinh thành, mà còn có tiếng ca đệ nhất kinh thành nữa.”

Thái tử mừng rỡ: “Là ai? Mời nàng lên đây.”

Cận Liễu Liễu bị mấy trăm ánh mắt nhìn chăm chăm trong lòng không khỏi run sợ, chỉ cảm thấy tay chân đều đang phát run tựa hồ bước đi cũng khó.

Hứa Tam Nương ở nàng phía sau nhẹ giọng nói: “Liên phu nhân không cần sợ hãi, chúng ta đã luyện lâu rồi đúng là nên thừa dịp biểu diễn ọi người coi trộm một chút.”

Lời của Hứa Tam Nương tiếp thêm cho Cận Liễu Liễu một ít an ủi, nàng chậm rãi đứng lên đi lên đài hiến nghệ.

Bởi vì Cận Liễu Liễu trở thành tâm điểm chú ý, vì thế Cổ Vưu Chấn cũng có thể danh chính ngôn thuận nhìn nàng.

Mới qua mấy tháng, Cận Liễu Liễu đã thật sự thành một nữ nhân, một mỹ nhân quỳnh tư hoa mạo đẹp tựa hoa xuân.

Ban đầu lúc đi đường nàng là một tiểu phiến toái, nếu vui vẻ còn có thể nhẹ nhàng nhảy lên.

Nhưng hiện tại mỗi một bước đều như đang đạp mây, nhẹ nhàng uyển chuyển, ôn nhu phiêu dật, mỗi một bước chân đều không lớn không nhỏ, không nhanh không chậm, đầu ngẩng cao, mắt không chớp, bất kể động tác hay thần thái cũng đều vô cùng tao nhã.

Hứa Tam Nương nhìn bộ pháp Cận Liễu Liễu rất ý nhị, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác tự hào, mấy tháng công phu này quả thật là không có uổng phí a.

Cận Liễu Liễu đã trưởng thành một mỹ nhân chân chính.

Cổ Vưu Chấn lại nghĩ đến Cận Liễu Liễu xinh đẹp là vì Hàn Thượng mà trang điểm trong lòng khó chịu như bị cào xé, nhưng ánh mắt lại luyến tiếc không muốn rời khỏi người Cận Liễu Liễu.

Cận Liễu Liễu đi lên đài cao, Lan cơ hỏi nàng: “Xướng bài gì?”

“Namphong ca.”

Bàn tay trắng nõn của Lan cơ như múa lên nhất thời tiếng đàn du dương bay khắp sân, mọi người đều như thất thần.

Chính vào lúc này tiếng ca Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng vang lên, như là tiếng chim phượng hoàng bay thướt trời xanh, chỉ cảm thấy lọt vào tai vô cùng thư thái, dù là cái sân rất rộng nhưng ngay cả ở bàn xa nhất cũng đều có thể nghe được rành mạch từng chữ.

Lúc này Hứa Tam Nương cơ hồ đã muốn trào lộng, quả thật nàng đã dạy không ít nữ tử nhưng có tư chất giống như Cận Liễu Liễu thì thật không tầm thường.

Vì giúp cho Cận Liễu Liễu hoàn thiện ca nghệ Hứa Tam Nương đã huy động nhiều tầng quan hệ mới mời đến được Biện Cách tiên sinh nổi danh nhất kinh thành trước đây đến dạy Cận Liễu Liễu cách lấy hơi.

Mà nàng đạt đến thành quả này thật quá tài giỏi.

Dưới cầm kỳ xuất thần nhập hóa của Lan cơ, nếu tiếng ca của Cận Liễu Liễu không tốt cũng có thể che đậy được, nhưng hiện tại càng làm tiếng ca trở nên hay hơn.

Từ đó về sau Cận Liễu Liễu dùng một khúc danh chấn kinh thành.

Mọi người dùng ánh mắt hỗn tạp cực kỳ hâm mộ và sợ hãi than thầm nhìn theo Cận Liễu Liễu.

Hứa Tam Nương hận không thể lập tức ôm lấy Cận Liễu Liễu lớn tiếng hoan hô, nàng đang trong cảm xúc cực kỳ vui mừng lại quên một từ “vui quá hóa buồn” cũng không chú ý đến mọi người xung quanh, vì thế không nhìn thấy ánh mắt ác độc của Mai cơ.

Kết thúc hội thưởng hoa, mọi người đều tận hứng mà về. Bởi vì khách nhân rất đông e sợ cho đường lớn chật chội nên mọi người đi thành từng nhóm một.

Vô Song công chúa đêm nay quyết định ở lại Đông Giao một đêm cũng mời mấy vị hoàng huynh, nhưng Thái tử và Tam hoàng tử lại lấy lý do có chuyện quan trọng trong người mà từ chối, chỉ có ngũ hoàng tử Hàn Húc ở lại nói là muốn cùng hoàng muội cảm đức ngắm cảnh đêm.

Bởi vì Ngũ hoàng tử lưu lại nên Cổ Vưu Chấn cũng bị giữ lại. Hấn phân phó Cổ Uy về nhà thông báo một tiếng, còn mình liền dẫn theo Ngọc Trúc cùng Hàn Húc đi vào vườn bạch quả đi dạo.

Đang nói chuyện bỗng nhiên nghe thấy ở cách cổng Lâm viên không xa truyền đến nhiều tiếng xôn xao, thủ hạ của Hàn Húc thấy vậy quát: “Người nào? Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

Lại nghe thấy thanh âm lo lắng của Hứa Tam Nương truyền đến: “Thiếp thân là người trong phủ Lục điện hạ, mới vừa rồi nhiều người hỗn tạp không biết tại sao lại lạc mất Liên phu nhân.”

Cổ Vưu Chấn cả kinh, Hàn Húc cũng ý thức được sự tình khẩn cấp, bước đến: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Mới vừa rồi, mới vừa rồi ra khỏi bàn tiệc, Mai phu nhân trong phủ chúng ta mời Liên phu nhân cùng nàng ngồi chung một xe đi, bởi vì đông người không ngồi hết nên ta liền ngồi một chiếc xe ngựa khác. Ai biết đi được một nửa, Mai phu nhân cùng Liên phu nhân xuống xe... Xuống xe đi rửa tay, trở về... trở về, đã nói Liên phu nhân bị lạc... Ta, chúng ta đã phái thị vệ tìm khắp nơi không nghĩ rằng tìm thế nào không cũng thấy. Thiếp thân nghĩ Liên phu nhân nếu không tìm thấy xe có thể một mình trở về hay không cho nên mới dẫn người trở lại xem.” Hứa Tam Nương đã khóc ầm lên.

Về mặt Hàn Húc ngưng trọng: “ bị lạc ở chỗ nào?”

“Thưa, tại cách rừng cách Lâm viên chừng bảy, tám dặm.”

“Nếu đã cách xa như vậy, nói vậy Liên phu nhân cũng sẽ không một mình trở lại đây.” Hàn Húc nói.

“vậy, vậy...”

“Hấn là vẫn đang ở phụ cận cánh rừng, người đừng sốt ruột. Sắc trời cũng không còn sớm, người ở đây cũng rất thưa thớt không biết có thể có mãnh thú lui tới...” Hàn Húc trầm tư trong chốc lát, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Người đâu! Lập tức hết thị vệ ở đây, tất cả đi đến cánh rừng tìm, nhất định phải tìm được Liên phu nhân!”

Cả người Cổ Vưu Chấn đã sớm giống như kiến bò trên chảo nóng, không nghĩ ngợi lập tức muốn mang theo mấy người Ngọc Trúc cười khoái mã đến tìm người nhưng lại không tìm được có gì.

Hàn Húc như là biết hấn đang suy nghĩ cái gì, quay người lại nói với Cổ Vưu Chấn: “chuyện xảy ra đột ngột không chừng Liên phu nhân gặp chuyện không may, chẳng biết có thể mời Cổ công tử thay thế bốn vương toàn quyền phụ trách việc tìm người lần này không?”

Cổ Vưu Chấn cơ hồ muốn cảm động đến rơi nước mắt: “Nguyện vì điện hạ góp chút sức mọn.”

Hàn Húc cười gật gật đầu lại dặn dò vài câu, Cổ Vưu Chấn nhất nhất lĩnh mệnh đáp ứng.

Hàn Húc còn đang chuẩn bị an ủi hấn một câu đã thấy Cổ Vưu Chấn sớm nhảy lên ngựa mang theo một đội nhân mã phóng như tên bắn vội vàng rời đi.

44. Chương 44: Ra Trường (1)

Lúc này mặt trời đã về phía tây, sắc trời đỏ rực ngày càng tối lại chút ánh sáng cuối cùng cũng sắp biến mất.

Trong lòng những người đi tìm Cận Liễu Liễu đều mang theo vài phần lo lắng, nơi này hẻo lánh người qua lại rất thưa thớt, mặt trời sắp xuống núi mà vẫn không tìm thấy khả năng Cận Liễu Liễu gặp phải mãnh thú là rất lớn.

Giờ phút này trong lòng Cổ Vưu Chấn nóng như lửa đốt. Bất quá hấn vẫn cố gắng giữ vững sự bình tĩnh, nếu bảo hấn mang người ra ngoài tìm hấn sẽ không thể tự tiện rời khỏi đội ngũ. Nhưng tìm suốt dọc theo con đường Hứa Tam Nương kể đến giờ này cả một dấu chân cũng không phát hiện được.

Rốt cục ánh sáng cuối cùng phía chân trời cũng đã biến mất, bọn thị vệ phía sau chạy tới vội vàng chuẩn bị đốt đuốc, nhưng đốt đuốc ở rừng cây như vậy để tìm kiếm khiến tốc độ và phạm vi tìm cũng bị thu hẹp lại.

Một tia bình tĩnh cuối cùng của Cổ Vưu Chấn bị triệt tiêu sạch, cách đó Ngọc Trúc vẫn gắt gao đi theo phía sau hần không xa cũng biết rõ tâm tư chủ tử, ôn hòa nói: “Thiếu gia, ngài đừng gấp, bình tĩnh suy nghĩ một chút từ chỗ xuống xe ven đường lúc trước đến đây còn có thể có chỗ nào chưa tìm không?”

Cổ Vưu Chấn trầm tư một lúc lâu mới nói: “Chúng ta đã tìm qua tất cả mọi chỗ ven đường, nếu nói còn có thể có chỗ nào chưa đi cũng chỉ có thể đi sâu vào trong rừng tìm. Nhưng người bình thường sẽ biết đi về hướng đại lộ để tìm đường làm gì có người tối rồi mà còn ngu ngốc chạy vào trong rừng?”

Ngọc Trúc không nói, Cổ Vưu Chấn lại trầm mặc trong chốc lát rồi cũng tự ý thức được nếu người này là Cận Liễu Liễu quả thực khả năng mơ hồ lạc đường ở cánh rừng, kết quả càng chạy càng đi sâu vào trong tất nhiên sẽ càng lúc càng cách xa đại lộ.

Cổ Vưu Chấn không tiếng động thở dài một hơi, xem ra tuy rằng chưa biết thực hư ra sao nhưng dựa vào tính cách mơ mơ màng màng sợ là không sao sửa chữa được.

“Thiếu gia, việc này không nên chậm trễ, chúng ta tiếp tục đi sâu vào rừng tìm đi. Ta xem nơi này chỉ sợ không có cộp cũng có thể có mèo hoang dã cẩu, cũng có thể khiến dì Ba... Liên phu nhân bị dọa sợ hãi.” Ngọc Trúc nói.

Cổ Vưu Chấn lập tức điều động nhân thủ đi sâu vào trong rừng tìm kiếm.

Lại một lúc lâu nữa trôi qua toàn bộ cánh rừng cũng sắp bị lục soát một lượt vẫn không thấy tăm hơi Cận Liễu Liễu.

Một thị vệ đứng đầu phi ngựa trở về xin chỉ thị nói: “Đã tìm khắp khu rừng, có nên tìm tiếp xung quanh đường lớn không? Hơn nữa hiện tại mặt trăng đã lên có ánh sáng, vậy Liên phu nhân có lẽ sẽ đi về hướng đại lộ cũng nên.”

Cổ Vưu Chấn trầm mặc một lát nói: “Vậy thỉnh vị đại nhân này mang theo người trở về đại lộ tiếp tục tìm, ta vẫn còn chút lo lắng tiếp tục tìm về hướng này xem.”

Vì thế người chia làm hai nửa, Ngọc Trúc muốn đi theo Cổ Vưu Chấn vào rừng nhưng Cổ Vưu Chấn lại nói không được.

“Nhưng thiếu gia đi một mình cũng quá nguy hiểm.”

“Hiện tại trời đã tối muộn sợ là bọn thị vệ này không muốn đi sâu vào trong rừng tìm. Cho nên chỉ có thể dựa vào hai người chúng ta tiếp tục, ta tìm đầu này người hãy tìm bên kia đi. Chúng ta sẽ để lại ký hiệu bên đường nếu tìm được rồi hãy đi ngược trở lại hướng ký hiệu rồi đi tìm người khác. Tóm lại sẽ gặp lại tại địa điểm này. Thời gian càng lâu ta sợ, sợ sẽ bị...”

Ngọc Trúc nở nụ cười: “Ta đã biết, thiếu gia, chúng ta sẽ chia ra tìm rồi gặp lại ở đây. Cát nhân đều có thiên tướng, Liên phu nhân sẽ không có việc gì, thiếu gia người đừng lo quá.”

Cổ Vưu Chấn cười gật gật đầu, chia tay với Ngọc Trúc, một mình gờ đuốc đi sâu vào rừng tìm.

Qua khỏi cánh rừng, bên cạnh rừng là một con sông đang chậm rãi chảy xuôi, dưới ánh trăng chiếu rọi phát ra ánh sáng lấp lánh như vảy cá, cực kỳ đẹp mắt.

Cổ Vưu Chấn đương nhiên không tâm tư ngắm cảnh, hần giục ngựa đi đến bờ sông, ngoài ý muốn phát hiện trên bờ cát có một dấu chân nho nhỏ, cứ mờ dần khiến cho tìm hần muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ Cận Liễu Liễu đã rơi xuống?

“Liều Liễu! Liều Liễu! Người ở đâu?” Cổ Vưu Chấn vội cất giọng hô to.

Một hồi lâu, hần ngừng kêu, nghe thấy một thanh âm hàm chứa tiếng nước nổ vang lên: “Ta, ta ở chỗ này. Phu quân, tại sao phu quân cũng ở trong này?”

Cổ Vưu Chấn mạnh mẽ quay đầu lại, đã thấy dưới ánh trăng sáng ngời, một nữ tử mặc một thân xiêm y bản luộm thuộm đứng tỳ vào một thân cây, trong tay còn cầm một khúc cây nhỏ ôm ở trước ngực giống như binh khí.

Cổ Vưu Chấn vội vàng nhảy xuống ngựa, thả người chạy đến trước mặt nàng, néo néo mặt nàng: “Người còn hỏi tại sao ta ở trong này? Người hãy nói cho ta nghe một chút đi! Tại sao người lại chạy đến đây?”

Cận Liễu Liễu còn không bị vẻ mặt hấn làm cho sợ hãi, ngược lại mừng đến phát khóc, cười vui thả người nhào vào trong lòng Cổ Vưu Chấn.

Cổ Vưu Chấn biết nàng đang khóc, thở dài một hơi thân thủ sờ sờ đầu nàng: “Còn khóc cái gì? Ta không phải đã tìm được người sao.”

Cận Liễu Liễu khóc một lát rồi ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: “Phu quân, có phải nơi này cách Đông Giao Lâm viên rất gần hay không?”

Mày Cổ Vưu Chấn nhăn lại đến mức có thể bóp chết một con ruồi: “Rất gần? Ta thấy người càng chạy càng xa!”

“Làm sao, làm sao có thể đâu? Ta đi đến nổi rách cả giày, còn tưởng rằng sắp đến Lâm viên cơ.” Thoạt nhìn Cận Liễu Liễu vô cùng ủy khuất.

Cổ Vưu Chấn lại bắt đắc dĩ thở dài một hơi: “Mặc kệ nơi này là chỗ nào, tóm lại tìm được người là tốt rồi. Trước tiên người hãy nói xem làm sao người có thể đi đến nơi đây một mình?”

Cận Liễu Liễu nâng tay lên, muốn dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, giờ lên mới phát hiện xiêm y đã bẩn hết.

Nàng không chút suy nghĩ, thân thủ đã bắt vạt áo Cổ Vưu Chấn trước mặt, lau sạch sẽ toàn bộ nước mắt trên mặt.

Sau khi lau xong, nàng mới kêu to một tiếng: “Ai nha! Hồng rồi! Ta, ta đã làm xiêm y của phu quân bị...”

Nàng khấn trương đáng thương ngẩng đầu nhìn mặt Cổ Vưu Chấn, thấy hấn cũng không có vẻ giận mới thoáng yên lòng.

“Ta đang đợi người nói vì sao lại đi đến nơi này.” Cổ Vưu Chấn cường điệu hỏi thêm lần nữa.

Cận Liễu Liễu nói: “Ta cũng không biết làm sao a, nửa đường Mai phu nhân nói muốn đi tiểu bảo ta đi xuống cùng nàng. Sau đó đến lúc trở về xe ngựa, nàng lại nói vòng tay của mình bị rách ở chỗ đi vệ sinh trong rừng cầu ta đi nhặt về giúp nàng, ta phải đi. Bất quá ta đi xuống một lúc không thể nào tìm được vòng tay, cây cối trong khu rừng này không khác nhau là mấy, ta đi cứ đi mãi cũng không biết làm sao mình đi đến đây được. Đã nghĩ nếu có thể trở lại Đông Giao Lâm viên được hẳn là có thể có người quen giúp ta, ta liền đi về hướng đông. Lại sau đó, ta đi đến đây, ta lại nghĩ nơi này có sông, ta nghĩ là đi dọc theo bờ sông hẳn là có thể đi đến được chỗ có người ở. Thế nên ta bèn đi xuống sông rửa mặt rửa tay mới vừa đi chưa được vài bước đầu chợt nghe thấy tiếng phu quân gọi ta.”

Cận Liễu Liễu nói xong, còn nhìn về phía Cổ Vưu Chấn nở một nụ cười sáng lạn.

Cổ Vưu Chấn chỉ cảm thấy một ngọn lửa cực lớn xông lên đỉnh đầu nhưng không thể phát tiết được đành chỉ thở dài.

Nàng bị kẻ khác hãm hại còn không biết gì.

Bất quá nói vậy Mai phu nhân kia cũng không dám làm ra hành động gì quá mức, nói không chừng chỉ muốn bỏ lại nàng ở ngoài một lát để hù dọa nàng thôi. Ai biết Cận Liễu Liễu không có đứng tại chỗ chờ người đi tìm nàng ngược lại lại tự đi lung tung một mình còn cứ nhiên đi đến bên ngoài cánh rừng, cũng may nàng chưa gặp phải dã thú.

“Sao người không ở lại chỗ tìm vòng chờ người đến? Hiện tại người tốt xấu gì cũng là Liên phu nhân của Lục điện hạ, thiếu người tất nhiên trong phủ điện hạ sẽ phái người đi tìm người a. Người đi lung tung một mình như vậy đừng nói những người đó không tìm thấy người vạn nhất người gặp phải mãnh thú thì làm sao bây giờ!”

Cổ Vưu Chấn nhìn một lúc lâu, vẫn là không nhìn được rống lên với Cận Liễu Liễu.

Cái đầu nhỏ của Cận Liễu Liễu càng lúc càng cúi thấp như là biết mình đã làm sai đến thanh âm cũng trở nên hữu khí vô lực : “Ta có gặp phải .”

“Ân? Gặp phải cái gì? Mãnh thú? Vậy người, vậy người có bị thương hay không?” Cổ Vưu Chấn nôn nóng hỏi dồn dập.

“Gặp phải rất nhiều chuột, ta ngồi xuống muốn nghỉ tạm một lát cũng không được, chúng nó chạy đến cắn xiêm y của ta.”

Cổ Vưu Chấn bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai nàng cầm cây gậy kia trong tay là dùng để đuổi chuột đồng .

Hắn thân thủ lấy cây gậy gỗ trong tay nàng vứt xuống đất đẩy nàng ra nhìn khắp người nàng từ trên xuống dưới: “có bị thương không?”

Đầu tiên Cận Liễu Liễu lắc đầu, sau đó lại gật gật đầu.

“Rốt cuộc là có bị hay không?” Cổ Vưu Chấn phát giác chỉ cần gặp phải Cận Liễu Liễu mình sẽ rất dễ dàng không kiểm chế được.

Cận Liễu Liễu run run: ” chân ta đau.”

“Bị trật chân sao?”

“Không biết, dù sao hai chân cũng giống như bị lửa đốt vậy.”

Thấy nàng nói rất nghiêm trọng, Cổ Vưu Chấn lập tức ngồi xổm xuống thuần thực cõ một chân giày của Cận Liễu Liễu ra, cẩn thận xem xét một lát, nói: “có rất nhiều mụn nước, tuy nhiên cũng chỉ bị trầy da mà thôi, xương cốt không có việc gì.”

“Nga.” Cận Liễu Liễu tội nghiệp nhìn hắn: “Nhưng mà rất đau.”

Cổ Vưu Chấn do dự một chút, đứng lên ôm lấy nàng đi đến bờ sông, rồi tự mình ngồi xổm xuống để cho Cận Liễu Liễu ngồi trên đùi hắn.

“Phu quân, người muốn làm gì?”

“Người không phải rất đau sao? Ta rửa sạch vết thương cho người rồi mới bôi thuốc được.”

“Cám ơn phu quân.” Nhất thời Cận Liễu Liễu cười tươi như hoa, cả khuôn mặt sáng bừng lên dưới ánh trăng.

Cổ Vưu Chấn giúp nàng rửa sạch hai chân, rồi lấy kim sang được từ trong túi ra bôi lên vết thương cho nàng, sau đó lại xé lấy hai miếng vải nhỏ trên áo mình bọc hai chân nàng lại, nhẹ nhàng mang tất vào giúp nàng, nhét vào trong đôi giày thêu đã sắp rách kia.

Cận Liễu Liễu nói lời cảm tạ xong, lại nói: “trước kia khi ta còn ở nhà đi vài ngọn núi giày và chân cũng không sao cả.”

” Trước kia người đi giày vải lại phải đi lại cả ngày. Hiện tại mỗi ngày người sống an nhàn sung sướng lại đi loại giày thêu mềm mại này đương nhiên đi được vài bước đã bị thương.”

Cận Liễu Liễu bình tĩnh đại ngộ nhìn Cổ Vưu Chấn bằng ánh mắt sùng bái, hắn lại phát hỏa nói: “Chuyện này chỉ cần là người biết suy nghĩ đều biết, hiểu không!”

“Nga.” Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng nói, sau đó không thèm nhắc lại chỉ nhìn chằm chằm vào mặt Cổ Vưu Chấn.

“Người còn có sức đi không, ta cưỡi ngựa mang người trở về.” Cổ Vưu Chấn sửa sang lại yên ngựa một chút nói.

Cận Liễu Liễu lại chần chờ, đứng lên: “Nhất định phải trở về sao sớm như vậy?”

Cổ Vưu Chấn nói: “Còn sớm? Người cho rằng bây giờ là giờ nào?”

“Nhưng là trở về xong ta liền, ta sẽ không được gặp phu quân nữa.” Thanh âm Cận Liễu Liễu càng lúc càng nhỏ câu cuối cùng cơ hồ nhẹ như gió thoảng không nghe thấy.

Nhưng Cổ Vưu Chấn lại nghe thấy, chẳng những nghe thấy còn nghe rành mạch.

Trong lòng hắn tê rần cảm giác đau nhói như bị ngàn mũi kim châm.

Trầm mặc, một lúc lâu sau vẫn trầm mặc.

Cổ Vưu Chấn bỗng nhiên mở miệng: ” dọc theo đường tới đây ta đều đánh ký hiệu cho dù chúng ta không quay về Ngọc Trúc cũng có thể tìm tới nơi này. Người nếu còn muốn ở bên ngoài ngắm trăng, vậy hãy từ từ chờ người khỏe lại đã.”

“Thật sao?” Cận Liễu Liễu nở nụ cười.

“Àn.”

Cổ Vưu Chấn dắt ngựa buộc vào thân cây gần đó, sau đó ở bờ sông tìm một chỗ mặt cỏ mềm mại rồi bế Cận Liễu Liễu đi qua ngồi xuống.

Sau đó hắn lại đi xung quanh kiểm củi khô xếp thành một đồng thả cây đuốc kia vào chỉ trong chốc lát đồng lửa to đã bùng lên.

Hai người đều yên lặng không nói gì chỉ có thể nghe thấy thanh âm con sông chậm rãi chảy xuôi, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cành cây bị nổ còn có tiếng hít thở của hai người.

“Phu quân, người còn nhớ lúc hai người chúng ta trên đường tới kinh thành có một buổi tối chúng ta cũng nhìn lên trời ngắm sao như vậy?”

“Àn, nhớ rõ.”

“Bất quá tối hôm đó mặt trăng không lên sao càng nhiều hơn. Hôm nay lại không giống thế.”

“Đúng vậy.”

“Thì ra phu quân cũng nhớ rõ.”

“Liễu Liễu, sau này đừng gọi ta là phu quân nữa. Nếu như bị người có tâm nghe thấy, chỉ sợ sẽ gây ra chuyện bất lợi cho người.”

“Vậy nếu vào thời điểm chỉ có hai người chúng ta, ta có thể gọi người là phu quân sao?”

Hắn trầm mặc.

“Liễu Liễu, người ở vương phủ có sống tốt không?”

“Không thể nói rõ được. Bất quá Tam Nương đối với ta tốt lắm.”

“Ta cũng biết người tên là Hứa Tam Nương kia, hai mươi năm trước nàng là được xưng tụng là nữ tử đẹp nhất kinh thành. Bộ dạng này của người chính là nàng dạy dỗ sao?”

“Đúng vậy, phu quân người thấy có đẹp không?”

“Đẹp lắm. Bất quá theo ý ta cho dù người có trang điểm xinh đẹp thế nào cũng vẫn không phải là quý hồ đồ sao?”

Cận Liễu Liễu “Khanh, khách” cười, hai tay ôm lấy mặt Cổ Vưu Chấn: “Ai nói ta là quý hồ đồ? không phải ta chỉ lạc đường sao?”

“Đúng vậy, lạc đường mất vài bước chân lại còn đi xuyên qua toàn bộ cánh rừng. Ta thấy trong thiên hạ này, không thể tìm thấy ai lại lạc đường giống người.”

Mặt Cận Liễu Liễu đỏ lên, cũng không tức giận: “Ta cũng không giống phu quân cái gì cũng giỏi.”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười một chút thân thủ xoa xoa đầu nàng: “vừa rồi người ở trong rừng một mình có sợ hãi không?”

“Cũng không phải, chỉ là trời quá tối ánh trăng cũng không rõ ràng làm hại ta vấp ngã mấy lần.”

“May mắn là không gặp phải mãnh thú, nếu gặp phải chó sói gia xem người làm sao bây giờ.”

“Cái gì? Sói? cánh rừng này có sói?” người Cận Liễu Liễu run run, chỉ nghĩ đến đã thấy sợ.

“Bây giờ mới biết sợ? lần sau nếu gặp phải tình huống này xem người còn có dám chạy loạn khắp nơi như thế hay không.”

“Về sau nhất định sẽ không nữa. Ta nào biết cánh rừng này có sói a!”

“Người a, phải cẩn thận một chút với Mai phu nhân kia. Đối với người khác không thể quá tin tưởng, đặc biệt mấy phu nhân khác trong trong vương phủ. Mỗi người các nàng đều có thể hại người. Đặc biệt là hiện tại Lục điện hạ lại không ở kinh thành, người càng phải cẩn thận hơn.”

Cận Liễu Liễu vừa nghe hần nhắc tới Hàn Thượng, sắc mặt trầm lại cúi thấp xuống: “Ta còn ước gì hần không ở đây.”

Cổ Vưu Chấn ngăn ra: “Làm sao vậy? Hần đối xử với người không tốt sao? Khi dễ người?”

Cận Liễu Liễu lắc đầu, không muốn nói.

Cổ Vưu Chấn chần chờ một chút, vươn một bàn tay nhẹ nhàng kéo Cận Liễu Liễu vào trong lòng: “Người đi bộ xa như vậy cũng rất mệt mỏi không bằng ngủ một lát đi chờ Ngọc Trúc đến ta sẽ đánh thức người.”

Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, thỏa mãn đem mặt vùi vào lòng Cổ Vưu Chấn trong lòng cảm thấy cực kỳ an tâm.

Cận Liễu Liễu nghĩ nếu tất cả mọi thứ đều dừng ở khoảnh khắc này thì thật tốt.

Việc Cổ Vưu Chấn tìm được nàng còn có mỗi một ánh mắt hần nhìn về phía nàng đều làm cho nàng có lý do tin tưởng hần cũng có cảm tình rất sâu nặng với nàng.

Cận Liễu Liễu nghĩ đến đây, bất giác phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, bất tri bất giác đã ngủ say.

Trăng sáng sao mờ không biết đã canh mấy, Cổ Vưu Chấn chợt tỉnh lại, Cận Liễu Liễu trong lòng cứ nhiên không thấy bóng dáng.

45. Chương 45: Ra Tường (2)

Hần hoảng hốt đứng dậy, vừa muốn la lên đã nghe thấy dưới sông truyền đến tiếng nước bị hắt lên, tập trung nhìn lại đã thấy Cận Liễu Liễu đang đứng dưới sông nước bao phủ đến bắp chân nàng.

Đang... Tắm rửa?

Cổ Vưu Chấn còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, nhẹ nhàng xoa mắt nhìn lại, Cận Liễu Liễu đúng thật là đang tắm, nàng dùng một cái khăn nhỏ đang cẩn thận lau rửa thân thể.

Cổ Vưu Chấn dường như không nhận ra giọng nói của mình: “Liễu Liễu, người đang làm gì vậy? Chẳng lẽ không lạnh sao?”

Cận Liễu Liễu quay đầu nhìn về phía Cổ Vưu Chấn nở một nụ cười mê hoặc: “Tuyệt đối không lạnh đâu. Phu quân, người cũng xuống dưới gột rửa đi. Ta bị bụi bẩn khắp người khó chịu lắm.”

Cổ Vưu Chấn quay lưng lại không dám tiếp tục nhìn nàng: “Vậy người, vậy người nhanh nhanh tắm sạch rồi đi lên, dù sao bây giờ cũng không phải mùa hè, người như vậy chỉ sợ sẽ cảm lạnh.”

“Ân.” Cận Liễu Liễu lên tiếng, tiếng nước ngừng lại, chỉ nghe thấy thanh âm nàng bước về phía bờ.

Lỡ tai Cổ Vưu Chấn không hiểu dựng lên, khản trương nghe từng thanh âm phía sau.

Mới vừa rồi dưới ánh trăng mờ ảo chiếu lên thân thể mềm mại của Cận Liễu Liễu vẫn hiện lên trước mắt hắn.

Tiếng nước ngừng lại, nói vậy Cận Liễu Liễu đã đi tới bờ, lại nghe thanh âm của nàng truyền đến: “Phu quân, người có thể lấy xiêm y của ta tới cho ta không?”

Chỗ này toàn cát như thế thì chân của ta sẽ bám đầy cát. Hay là người ôm ta đi lên chỗ mặt cỏ cũng được.”

Đương nhiên là Cổ Vưu Chấn lập tức cự tuyệt: “Không được!”

“Vì sao không được?”

“Người không có mặc xiêm y ta không thể nhìn.”

” Trước kia phu quân cũng đã xem qua .”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ! Không được chính là không được!” cơ hồ Cổ Vưu Chấn đã muốn rống lên.

“Nhưng mà, nhưng mà gió thổi qua rất lạnh a.” Cận Liễu Liễu nói xong còn hợp tình hợp lý hất xì một tiếng nhỏ.

Cổ Vưu Chấn tức vũ khí đầu hàng, hắn nhắm chặt mắt lại dùng khinh công nhảy đến bên cạnh Cận Liễu Liễu, trực tiếp ôm lấy nàng từ dưới nước lên, sau đó bước vài bước đến bãi cỏ nơi Cận Liễu Liễu để xiêm y.

Cổ Vưu Chấn lập tức buông tay ra, trốn nhanh như sợ bóng lại bị Cận Liễu Liễu quay người ôm chặt lấy.

“Người! Người làm cái gì!” Cổ Vưu Chấn bắt đầu đổ mồ hôi .

“Phu quân, người rất sợ ta sao?”

Cổ Vưu Chấn không nói lời nào dùng sức muốn đẩy nàng ra lại càng bị ôm chặt.

Hắn chỉ sợ nếu dùng lực sẽ làm Cận Liễu Liễu bị thương, hắn chỉ có thể từ bỏ.

Thân thể Cổ Vưu Chấn căng cứng lại, cứng ngắc giống một tảng đá, cũng không dám nhúc nhích một chút nào.

Nhưng chỗ dưới bụng lại bắt đầu cử động, một chút một chút , chuẩn bị ngẩng lên.

Cổ Vưu Chấn chỉ cảm thấy lửa giận sắp tràn ra khỏi người, hắn rốt cục không nhịn được mắng: “Người rất cuộc muốn như thế nào! Ta biết ngày đó đưa người vào vương phủ cho dù ta có trăm ngàn lý do ta cũng sẽ không tha thứ cho bản thân! Ta tình nguyện cho người lấy dao chém ta cũng đừng như vậy, đừng như vậy... Lãng phí chính người...”

Cận Liễu Liễu ngẩng đầu lên: “Phu quân, ta không có trách người, cho tới bây giờ cũng không có. Đương nhiên nói tuyệt đối không oán là không đúng. Nhưng 1, ta có thể làm gì được đây?”

Cổ Vưu Chấn nắm chặt hai tay lại, thanh âm càng run hơn: “Là ta không tốt với người đã bao lần ta tự mắng bản thân. Mà khi đó ta không thể mặc kệ cha ta. Liễu Liễu! người muốn ta thế nào cũng được, người muốn cánh tay này của ta, ta cũng lập tức chặt xuống cho người.”

Cận Liễu Liễu tròn tròn hai mắt: “Ta muốn cánh tay của người làm cái gì cũng không thể ăn được.”

“Liễu Liễu.” trong mắt Cổ Vưu Chấn tràn đầy thống khổ, nhưng trừ bỏ việc thống hận bản thân bất lực hắn không thể làm được gì.

“Phu quân, ta nói cái gì người cũng nghe ta phải không?” Cận Liễu Liễu đặt câu hỏi .

“Phải! Cho dù là lên núi đao xuống biển lửa ta cũng sẽ không nhúu mày!”

“Khánh, khách.” Cận Liễu Liễu nở nụ cười: “Ta muốn người cởi y phục ra.”

Trầm mặc, rất lâu sau vẫn trầm mặc.

Hơn nửa ngày Cổ Vưu Chấn mới phản ứng lại được: “Người nói cái gì?”

“Ta muốn người cởi y phục ra.”

“Liều Liều, người rút cuộc... muốn làm cái gì?”

“Ta nói nha, muốn người cởi y phục ra.”

Cổ Vưu Chấn bắt động.

“Người không phải nói cái gì cũng nghe ta sao?” trong thanh âm Cận Liều Liều dường như lộ ra sự bất mãn lớn.

“Những cái khác ta có thể nghe người, nhưng chuyện này ta không làm được. Người rút cuộc đang nghĩ cái gì?”

“Vây thôi, quên đi.” Cận Liều Liều lạnh mặt, không thèm nhìn Cổ Vưu Chấn.

Một bàn tay với vào trong lòng lấy ra một chủy thủ nặng trĩu, vỏ đao bị dùng sức mở ra, Cổ Vưu Chấn dùng sức vung chủy thủ đâm vào ngực mình.

Cận Liều Liều bị dọa sợ đến hồn bất phụ thể (hồn lìa khỏi xác): “A —!”

Nàng nhào người lên chắn chủy thủ, Cổ Vưu Chấn thiếu chút nữa đã làm nàng bị thương: “Người làm cái gì vậy! Ta thiếu chút nữa làm người bị thương!”

Toàn thân đều đang run lên: “Người... Người đang làm cái gì? Người lấy bả đao đâm vào người mình, người muốn làm cái gì?”

“Ta thực xin lỗi người, nhưng lại không thể làm gì được liền đem cái mạng này của ta đền cho người, cũng không có gì!”

Cận Liều Liều lên tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa hung hăng đánh mạnh lên người Cổ Vưu Chấn: “Đúng vậy, người chết thì tốt lắm, người chết đi một mình ta sống trên đời sẽ phải làm sao! Người! Người vĩnh viễn đều ích kỷ như vậy! Vĩnh viễn đều ích kỷ như vậy! Chỉ nghĩ giải thoát bản thân mình là tốt rồi! Căn bản mặc kệ ta! Ô ô!”

Tay Cổ Vưu Chấn vô lực buông thông xuống, chủy thủ rơi trên mặt cỏ, hấn tùy ý Cận Liều Liều đánh lên người mình khóc xụi lơ trong lòng hấn.

“Liều Liều, đừng khóc, đừng khóc.” Cổ Vưu Chấn cảm thấy thanh âm của bản thân như là đang bay nơi chân trời.

Cận Liều Liều ngừng lệ, trừng mắt căm tức nhìn hấn.

Cổ Vưu Chấn vô lực nói: “Liều Liều, ta thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt. Thời gian cũng không thể quay ngược trở lại.”

“Ta biết!” Cận Liều Liều tức giận phẫn nói.

“Vây người nói ta có thể làm cái gì bây giờ đây?”

“Người nghe ta là được!”

Cổ Vưu Chấn chỉ có thể gật đầu không ngừng: “được được, nghe lời người, tất cả đều nghe theo người.”

“Vây người cởi y phục ra đi.”

Cổ Vưu Chấn lại ngây ngẩn cả người, mặt hấn đỏ bừng: “Liều Liều, người rút cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không?”

“Ta tất nhiên là biết! Người chỉ cần nghe lời ta nói cởi y phục ra là được!”

Cổ Vưu Chấn cúi đầu nhìn về phía Cận Liều Liều, thấy trong mắt nàng viết hai chữ kiên trì, cắn răng: “Cởi thì cởi!”

Cổ Vưu Chấn liền đứng yên tại chỗ, đem ngoại bào trên người, trung y, áo khoác, tiết khổ, từng thứ từng thứ một cởi ra, ngay cả giày tất cũng không để lại.

Dưới ánh trăng, một thân thể cao lớn tuấn mỹ đứng cạnh một thân thể kiều nhỏ mềm mại, thoát nhìn có vài phần quái dị nhưng lại đẹp kinh người.

Cổ Vưu Chấn cảm thấy mặt mình đang phát sốt, bởi vì hắn vừa mới cúi đầu xuống đã có xu thế ngẩng đầu lên.

Cũng khó trách hắn, thấy nữ tử mình yêu cởi hết đứng trước mặt mình dù là ai cũng sẽ không tránh khỏi xúc động.

“Liều Liều, ngươi rút cuộc muốn làm sao.” Cổ Vưu Chấn vì khắc chế cảm xúc của bản thân, cơ hồ là mỗi chữ đều như nghiền răng nói ra.

Cận Liều Liều mở to hai mắt: “Phu quân, cái xấu xí phía dưới của ngươi đó đang ngẩng lên.”

Cổ Vưu Chấn quần hện không thể tìm một cái lỗ chui xuống, hắn đang gặp chuyện kỳ quái gì vậy làm sao có thể để ma xui quỷ khiến nghe lời cô gái nhỏ này cởi hết y phục ra chứ.

“Ngươi! Ngươi đến bây giờ vẫn còn giả bộ!”

Cận Liều Liều nở nụ cười: “Ngươi sinh tức giận như vậy không tốt với thân thể đâu.”

Nàng bỗng nhiên nhảy vào lòng hắn, cả người ôm lấy hắn.

Cổ Vưu Chấn sợ tới mức tim cũng ngừng đập: “Ngươi! Ngươi!”

“Phu quân, chúng ta làm cái chuyện vợ chồng mới có thể làm đi.”

Nơi hoang dã yên tĩnh, thanh âm thanh thúy của Cận Liều Liều bất ngờ vang lên, Cổ Vưu Chấn lại bắt đầu hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không.

Hắn không nói lời nào, Cận Liều Liều lại bắt đầu trực tiếp động thủ động cước, hứng thú vươn tay về phía cái vật đang ngẩng lên kia, từ trước nàng đã sớm tò mò về thứ này.

“Ngô.” Lại nghe Cổ Vưu Chấn thét lớn một tiếng, mồ hôi rơi đầy trán, thanh âm cũng bắt đầu trở nên như đang nghiền răng nghiền lợi: “Ngươi có phải bị choáng váng hay không! Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không!”

Tay phải Cận Liều Liều nắm cái vật nhỏ của Cổ Vưu Chấn, ngẩng đầu chính khí nghiêm nghị(nghiêm túc) nói: “Ta đương nhiên biết!”

Cận Liều Liều biết nếu muốn gặp lại Cổ Vưu Chấn lần nữa không biết nàng sẽ phải chờ đến bao giờ.

Nàng đương nhiên rõ ràng là mình đang làm cái gì, trước kia nàng đã thực hiện hành động này một lần, bất quá khi đó nàng vừa mới chọn được người đã bị lộ.

Cổ Vưu Chấn nghĩ rằng nàng bị choáng váng, kỳ thật nàng mới không ngốc.

Nàng chỉ là đang sợ hãi.

Nàng sợ rằng Hàn Thượng sẽ làm loại chuyện này với nàng.

Mỗi đêm nàng đều bị cơn ác mộng này làm thức giấc vài lần.

Nàng biết mình vừa thoát khỏi một kiếp, vậy thì tại sao không nhân cơ hội này cùng người mình yêu ở cùng một chỗ chứ?

“Ngươi! Chúng ta không thể như vậy!” vật nhỏ của Cổ Vưu Chấn còn đang nằm trong tay Cận Liều Liều, bởi vậy mỗi lời nói đều như không còn khí lực.

“Ngươi sợ người khác biết?”

“Ta sợ ngươi bị điện hạ bóp chết!”

Về mặt Cận Liều Liều lại kiên quyết: “Bóp chết thì sao! Ta không sợ! Phu quân, nếu ngươi muốn bồi thường cho ta, vậy hãy nghe ta đi! Nhân rồi ở trong vương phủ cả đời ta sẽ không được vui, chẳng bằng hiện tại thống thống khoái khoái làm chuyện mình muốn một lần!”

“Liều Liều!”

Vẻ mặt Cận Liều Liều vô cùng kiên quyết, như là cho dù trời có sập xuống cũng không thể dao động quyết tâm của nàng.

Bỗng nhiên Cổ Vưu Chấn lại rung mình một cái thật mạnh, nguyên lai là bởi vì Cận Liều Liều đang quyết tâm, không tự giác bàn tay nắm chặt một chút, đương nhiên cũng liên lụy đến vật nhỏ của hắn đang nằm trong tay nàng.

“Liều Liều, người, người buông tay ra trước, chúng ta mới có thể nói chuyện được.” Thanh âm Cổ Vưu Chấn run rẩy.

Cận Liều Liều nghiêng đầu sang một bên: “nếu người không thuận theo ta, ta sẽ không buông cứ đứng như vậy đến hừng đông, nếu bị người khác tìm được cũng sẽ hiểu chúng ta đang làm cái gì!”

Cổ Vưu Chấn dở khóc dở cười, vật nhỏ kia ở trong tay Cận Liều Liều đã trưởng lớn không ít, hắn phải chịu dày vò, phải sử dụng sức lực toàn thân mới đứng vững được

“Phu quân, người không cần nhần.” Đường như Cận Liều Liều cũng nhìn ra hắn đang nhần nạy, tốt bụng khuyên hắn.

Cổ Vưu Chấn hít sâu một hơi: “Liều Liều, người đừng vờ ngớ ngẩn.”

“Phu quân, người thật sự không thể hiểu được ta đang nghĩ gì sao? Ta rất sợ hãi, sợ hãi người kia sẽ làm chuyện như vậy với ta. Mà nếu đối phương là phu quân, ta sẽ cảm thấy rất cao hứng. Phu quân, người không hiểu có phải hay không?”

Ánh mắt Cận Liều Liều rũ xuống tựa hồ như có cái gì đó đang chảy ra nơi khóe mắt.

“Liều Liều, ta hiểu, hiểu tất cả. Nhưng mà người không nghĩ tới hậu quả sao?”

“Ấn! Phu quân không cần sợ! Ta đã sớm suy nghĩ hết rồi! Nếu bị người khác phát hiện ta sẽ cố hết sức đảm đương, sẽ không liên lụy đến phu quân.”

“Liều Liều, ta không phải có ý đó, ta chỉ sợ người sẽ gặp chuyện không may.”

“Ta không sợ! Ta đã có suy nghĩ thế này cho dù có chuyện gì xảy ra ta cũng chỉ có thể nhận mệnh.”

Cận Liều Liều bỗng nhiên buông lỏng tay ra, nàng nở nụ cười, nhưng nụ cười lại vô cùng thâm lương: “nếu ta biết mọi chuyện sẽ trở nên như thế này, ta tình nguyện lúc trước không theo người đến kinh thành, ít nhất sẽ không đau như vậy.”

Cổ Vưu Chấn ôm nàng, ôm rất chặt: “Liều Liều, người đừng nói nữa, đừng nói gì nữa.”

Nhìn thấy Cận Liều Liều u sầu, trong lòng hắn đau như dao cắt, chỉ biết cho dù nàng có oán hận hắn đến mức nào hắn cũng chỉ có thể ôm lấy nàng, chỉ cầu nàng có thể dễ chịu một chút, một chút thôi cũng tốt.

Cận Liều Liều đem mặt chôn vào trong lòng hắn: “Phu quân, người không yêu ta sao?”

Mặt Cổ Vưu Chấn đỏ lên, nói không ra lời.

“Phu quân, người nếu không dám, ta sẽ Bá Vương ngạch thượng cung nga.”

Cổ Vưu Chấn “Xích” một tiếng bật cười: “Chỉ bằng người? Ta thấy hay là thôi đi!”

Cận Liều Liều lại cười thuận tay vươn đến dưới bụng hắn, lại cầm cái vật đang đâm vào bụng nàng kia.

Nàng lúc này đã thông minh hơn rất nhiều, phát hiện chỉ cần làm như vậy, Cổ Vưu Chấn ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

Nhưng nàng không đắc ý được lâu, đột nhiên nàng bị người ta ôm lấy, ném vào trên chỗ y phục Cổ Vưu Chấn mới vừa cởi ra: “Gia thật muốn nhìn một cái, xem người chuẩn bị phương pháp gì để Bá Vương ngạch thượng cung!”

Lúc này Cổ Vưu Chấn vứt hết mọi thứ ra khỏi đầu, muốn làm liền làm quản làm chi mấy cái hậu quả kia! Mặc kệ có hậu quả gì xảy ra hắn đều nguyện ý cùng Cận Liều Liều gánh vác!

Ai kêu hấn thích một nữ tử như thế, chỉ sợ thiên hạ không tìm thấy người thứ hai như vậy đâu!

Miệng hai người thân thiết dây dưa cùng một chỗ, giữa hai thân thể cũng tìm không thấy một khe hở, giống như là trời đất tạo ra như vậy, phù hợp như vậy.

“Nha!”

Hai người tình ý triền miên, xuôi gió xuôi nước, vật nhỏ của Cổ Vưu Chấn khẽ tiến vào trong thân thể Cận Liễu Liễu, hấn đang rất cao hứng, lại nghĩ rằng Cận Liễu Liễu đã sớm có kinh nghiệm nên không không chế lực đạo, đổi lấy là một lực cản vô cùng lớn và tiếng khóc thét chói tai của Cận Liễu Liễu.

Cổ Vưu Chấn cứng người lại, đầu lưỡi cũng bắt đầu không thể lưu loát: “Liễu Liễu, người, người, người như thế nào... Như thế nào vẫn là hoàn bích?”

Cận Liễu Liễu chỉ lo âm ức khóc khóc, cũng không để ý đến hấn.

Cổ Vưu Chấn sưng sốt một lát, sau đó vội vàng rút ra, cúi đầu hôn lên mặt nàng, tìm mọi cách an ủi nàng.

Lại dỗ ,lại khuyên, phải dùng rất nhiều tâm sức mới làm cho Cận Liễu Liễu bình tĩnh trở lại.

Cổ Vưu Chấn nhìn Cận Liễu Liễu dưới thân hai mắt đã sưng lên, không biết có nên tiếp tục hay không.

Cận Liễu Liễu lại nói : “Phu quân, ta không thấy đau nữa.”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười, nhéo cái mũi của nàng một chút: “đồ ngốc, giả mạnh làm gì, gia biết người sợ đau nhất, cũng yêu nhất là khóc.”

Hấn nằm xuống bên cạnh Cận Liễu Liễu, vươn tay ôm lấy nàng.

“Liễu Liễu, dường như trong cuộc đời gia chưa từng cao hứng như bây giờ.”

Cận Liễu Liễu xoa xoa mắt, cười nói: “Ta cũng vậy.”

“Liễu Liễu, gia thấy người có vẻ đã trưởng thành không ít đâu.”

“Đúng nha, ta đã cao lên rất nhiều.”

Cổ Vưu Chấn xấu xa cười một tiếng: “Gia không phải nói vớ vẩn.”

Theo ánh mắt Cổ Vưu Chấn, Cận Liễu Liễu vội lấy tay che kín ngực: “Người! Không được nói!”

“Sờ cũng đã sờ, hôn cũng đã hôn, vì sao không thể nói.”

Cổ Vưu Chấn cười xấu xa kéo tay Cận Liễu Liễu ra, nắm ngón tay lại lần nữa bao trùm lên nơi mềm mại trước ngực Cận Liễu Liễu.

Cười đùa, không biết khi nào thì hai người đã trở lại trạng thái chiến đấu.

Lần này, tuy rằng Cận Liễu Liễu vẫn đau, nhưng lại có thể chịu được.

Vì thế trên bãi sông, trừ bỏ tiếng nước chảy ào ào, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng cành cây cháy bị nổ, lại nghe thấy tiếng nữ tử yêu kiều cùng tiếng thở dốc của nam tử, đến tận khi phương Đông chuyển sang màu trắng, mới yển kỳ tức cổ, bấy giờ thu bình.

46. Chương 46: Trong Nhà Có Khách

Gần trưa một ngày hè, trong thủy đình tại hồ sen Liên cư vài nữ tử mỹ mạo thanh nhàn đang ngồi đàm thoại việc nhà. Cận Liễu Liễu mặc y phục bằng sa mỏng màu lục ngồi ngay cạnh lan can cúi đầu nhìn mấy con cá chép đỏ bơi qua bơi lại dưới hồ sen không hiểu sao lại thất thần.

Nữ tử mặc váy lụa thanh đạm- Cúc cơ cả người đã sớm ra đầy mồ hôi vừa quạt vừa cười, nói: ” tựa hồ gần đây Liễu Liễu muội tử luôn buồn bã ỉu xìu nha, ta xem có phải điện hạ đi đã lâu hay không cho nên sinh bệnh tương tự a.”

Cận Liễu Liễu quay đầu lại, cười khẽ vài tiếng: “Cúc tỷ tỷ nói thực buồn cười, chỉ là vì trời nóng cho nên ta lười nhúc nhích.”

Cúc cơ thân thể đầy dà sợ nhất là nóng, mỗi ngày mùa hè liền hận không thể đem băng dán lên người, vừa nghe Cận Liễu Liễu nói như vậy nhất thời cảm thấy như vừa tìm được tri âm.

“Cũng không có chuyện gì, ta cũng sợ nhất là mùa hè, hôm nay lại ngày người bây giờ mới đầu hè đã nóng đến nỗi làm cho người ta chịu không nổi.”

Người vĩnh viễn đều mặc y phục màu trắng-Lan cơ nhẹ nhàng nói: “Lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh.”

Cúc cơ cười đến run rẩy hết cả người: “Lan muội tử nói không sai người như ta chỉ sợ yên tĩnh, trời sinh thích náo nhiệt. Thời gian này trời nóng thực, đến xuất môn chơi cũng lười. Nếu được theo Vương gia đi Tây Bắc thì tốt rồi. Lúc này lại là lúc đồng cỏ tươi tốt nhất, nếu đi ra ngoài săn thú nhất định có thể bắt được rất nhiều thỏ hoang.”

Lan cơ vẫn thản nhiên: “việc sát sinh vẫn nên càng ít làm càng tốt.”

Cúc cơ cười lớn hơn nữa: “Lan muội tử người không ăn thức ăn mặn giống chúng ta a, ở ngoài trời nơi hoang dã nướng một con thỏ hoang mùi vị là tuyệt nhất. Ai, nếu có thể đi Tây Bắc thì tốt rồi.”

“Thực phi nướng nướng có có bầu, chúng ta ở đây cùng nàng cũng là điều nên làm.” Lan cơ lại nói.

“Lại nói tiếp, hình như mấy ngày nay nướng nướng cũng không bị nôn nhiều như trước nữa. Ta thật ra không nghĩ rằng nôn oẹ cư nhiên lại khó chịu như vậy.”

“Có khó chịu cũng đáng, ta cũng thực hy vọng có một đứa nhỏ.” Lan cơ nói xong, cư nhiên cúi đầu về mặt ẩm đậm.

“Đúng vậy, với thân phận của chúng ta nói không biết khi nào thì thất sủng, có thể có một đứa nhỏ sẽ không như vậy. Chúng ta không địa vị nhưng đứa nhỏ cũng là chủ tử. Có được đứa nhỏ về sau già đi cũng không phải một thân một mình không có chỗ dựa.”

Cúc cơ sắc mặt thay đổi, lại nói: “Bất quá thân phận như chúng ta muốn có được đứa nhỏ chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.”

Thần sắc Lan cơ cũng tối sầm lại, Cận Liễu Liễu thấy hai người đều yên lặng không nói thể nên mới kỳ quái hỏi: “Hai vị tỷ tỷ, làm sao vậy?”

Lan cơ không nói gì, Cúc cơ lại cười khổ một chút, nói: “Liễu Liễu muội tử còn không biết?”

“Biết cái gì?”

“Chúng ta sau mỗi lần hầu hạ điện hạ không phải đều có người đưa tới một chén thuốc sao? Cái chén thuốc kia là cái gì, không phải muội tử không biết chứ.”

Liễu Liễu nghi hoặc nói: “Là... cái gì?”

Cúc cơ nở nụ cười: “Người còn nói không biết? Ta tưởng rằng Tam Nương đã dạy người mọi thứ rồi chứ. Được rồi nhân dịp ở đây không có người tỷ tỷ nói cho người. Kỳ thật chén thuốc này đều là không muốn để cho bọn cơ thiếp chúng ta có thai thôi.”

“Ồi chao?”

“Xem kìa há miệng lớn như vậy làm gì chứ? Ha ha, tuy rằng điện hạ trời sanh tính phong lưu, bất quá đối với chuyện huyết thống này nọ vẫn thực chú ý. Người xem điện hạ chúng ta tuy rằng nhiều nữ nhân thực, nhưng người có đứa nhỏ không phải đều là chính phi cùng mấy vị sủng phi sao. Chúng ta nha, cho dù được sủng ái như thế nào ở trong mắt điện hạ chắc là không đủ tư cách nối dõi tông đường.”

Cận Liễu Liễu bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là như vậy.

“Cho nên muội tử nha, người cần phải sớm tích trữ nhiều bạc vào, tương lai cũng không phải không sống nổi?” Cúc cơ cười nói: “Bất quá Lan muội tử nhất định đừng lo, ta nhớ rõ trước kia người từng nói qua không được thì hãy trở về ni cô am đi.”

Lan cơ cười mà không nói.

Cúc cơ lại nói: “Không nói chuyện này nữa, dù sao được ngày nào hay ngày ấy đi. Đúng rồi, các người cũng biết năm nay triều đình mở đại khoa rất nhanh sẽ thi đình đó.”

Lan cơ nói: “Thi đình thì liên quan gì đến chúng ta?”

“Ai nha, sau khi thi đình cũng không là có cơ hội xem Trạng Nguyên cười ngựa dạo phố sao? Đến lúc đó ta sẽ bao một tửu lâu, mời tất cả mọi người đều đến nhìn một cái.”

Lan cơ không nói gì trên mặt trực tiếp viết bốn chữ “Không có hứng thú”.

Cận Liễu Liễu sợ Cúc cơ mất hứng, vội nói: “Tốt quá, dù sao đã lâu chúng ta cũng chưa đi ra ngoài.”

Cúc cơ đột nhiên thay vẻ mặt thần bí tươi cười, nói: “Ta sẽ biết muội tử sẽ cảm thấy hứng thú, mặc kệ nói thế nào cũng từng là chủ nhân của người, cũng là Trạng Nguyên được chọn năm nay.”

Cận Liễu Liễu sửng sốt: “Àn?”

Lúc này Cúc cơ càng cười to hơn: “Liễu Liễu muội tử, người thật đúng là cái gì cũng không biết a. Chính là người tên là Cổ cái gì Vũ kia, nơi nơi đều đang nói khả năng hấn vào tam giáp là rất lớn.”

Cận Liễu Liễu cũng cười gượng một chút: “Thật không? Ta thật đúng là cái gì cũng không biết.”

Nàng quả thật là cái gì cũng không biết, sau đêm đó liền không có cơ hội gặp lại Cổ Vũ Chấn.

Sau chuyện ngày đó, nàng thừa dịp Cổ Vũ Chấn còn ngủ chưa tỉnh một mình rửa mặt chải đầu, mặc xiêm y, dọc theo ký hiệu Cổ Vũ Chấn nói tìm đường ra khỏi rừng.

Đi được một lúc lâu, vừa vặn gặp được Ngọc Trúc và bọn thị vệ tìm tới, nàng liền đi theo thị vệ trở về.

Ngọc Trúc hỏi nàng có nhìn thấy Cổ Vũ Chấn không, nàng thề thốt phủ nhận sau đó bước đi.

Về sau Cổ Vũ Chấn thế nào nàng không biết, cũng không có cách nào biết.

Nàng được người của Ngũ hoàng tử đưa về vương phủ, Hứa Tam Nương cơ hồ sợ tới chết khiếp tìm đại phu đến xem qua xong, liền vội vàng giúp nàng tắm rửa thay quần áo để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt.

Ai ngờ nàng lại nói một câu làm Hứa Tam Nương thiếu chút nữa hồn phách cũng bay khỏi thân thể: “Tam Nương, tối hôm qua ta cùng phu quân ở cùng một chỗ, chúng ta cái gì cũng đã làm rồi.”

Ước chừng phải mất thời gian hơn một nén nhang Hứa Tam Nương mới định thần lại được: “Người, người, làm sao có thể, làm sao có thể đâu, người, người...”

“Tam Nương, có hậu quả gì ta cũng tự gánh chịu, chỉ cần người đi tố giác ta, chuyện này sẽ không liên quan tới người.”

Hứa Tam Nương trầm mặc một lúc lâu, quay đầu lại nói: “Chuyện này ta coi như không biết, hết thảy chờ điện hạ trở lại đã rồi nói sau.”

“Tam Nương?” Cận Liễu Liễu có chút giật mình.

“Tất cả cũng không phải chuyện ta có thể quản, về phía người thì không nghĩ tới chỉ trong một buổi tối nhưng còn Cổ công tử, cư nhiên cũng... như vậy...”

“Tam Nương, kỳ thật là ta yêu cầu.”

Lúc này Hứa Tam Nương càng thêm trợn mắt há hốc mồm.

“Tam Nương, ta cũng không hiểu được lúc ấy ta đang nghĩ gì. Nhưng mà tối hôm qua ngay tại bên bờ sông đó ta bỗng nhiên rất muốn trở thành vợ chồng chân chính với phu quân. Dù sao đời này ta đều phải bị nhốt trong vương phủ, ta đây tình nguyện bị đuổi ra ngoài, chẳng sợ bị đánh bị phạt, ta cảm thấy nếu cứ ở trong vương phủ này cùng một đám nữ nhân tranh giành tình nhân vì một người ta căn bản không có hứng thú a đua tranh sủng! Tam Nương, những gì người dạy ta đều hiểu. Nhưng là, làm một nữ nhân như vậy, vốn không phải điều ta mong muốn. Ta biết dù sao đời này ta cũng không có khả năng trở lại ở cùng một chỗ với phu quân, ta biết hết. Nhưng mà tối hôm qua khi cùng với hấn ở chung một chỗ, ta lập tức nghĩ thời

điểm như vậy, cơ hội như vậy, đời này còn có thể phát sinh nữa sao? Ta chỉ muốn lưu lại một chút ký ức là tốt rồi, chỉ cần một chút ký ức là tốt rồi! Sau này, bị trục xuất khỏi vương phủ cũng thế, bị đánh cũng không sao, trong lòng ta vẫn rất cao hứng. Tam Nương, trước kia người từng nói qua, nếu làm một nữ nhân có thể khiến toàn bộ nam nhân mê thần hồn điên đảo là có thể muốn gì được nấy. Nhưng mà Tam Nương, đời này người sống vui vẻ sao?”

Về mặt Hứa Tam Nương càng âm đạm, một hồi lâu, nàng nói: “Vui vẻ sao? Ta cũng không nghĩ tới đâu. Bất quá nghe người nói như vậy ta có thể hiểu được tâm tư của người. Ta biết người ngày tư đêm tưởng là ai, bất quá lại không nghĩ rằng người lại hạ quyết tâm như vậy, làm ra loại sự tình này. Nhưng ta cũng không phải chủ tử của người, không có quyền nói cái gì được cái gì không. Ta cũng sẽ không khinh thường chuyện người gây nên, ta biết người ngày thường tuy rằng mơ mơ màng màng nhưng bản thân đã làm gì vẫn đều biết rõ. Ta có thể nhìn ra được người đã hạ quyết tâm, trong ánh mắt người không thấy chút sợ hãi nào, cũng không nhìn thấy sự hối hận. Ta còn đang nghĩ có phải người muốn dùng biện pháp như vậy làm cho điện hạ dù có được thân thể người cũng không thể có được tâm của người hay không thôi. Mặt khác, người cũng có thể làm cho Cổ công tử càng thêm áy náy với người, làm cho hắc đế người ở vương phủ thêm một ngày là thêm lo lắng hãi hùng một ngày. Người khác không rõ, nhưng ta đã có chút hiểu được. Hơn nữa, nhìn bộ dạng hôm nay của người, tựa hồ từ khi ta biết người tới nay đây là lần người vui vẻ nhất. Chỉ cần người cảm thấy làm như vậy đúng là được rồi.”

Cận Liễu Liễu nở nụ cười: “Tam Nương, vì sao ta nghĩ cái gì người cũng đều nhất thanh nhị sở?” (hiểu hết)

Hứa Tam Nương nở nụ cười: “Dạy người lâu như vậy nếu còn không biết trong lòng người suy nghĩ cái gì danh hào Hứa Tam Nương của ta đây còn không phải là hư danh sao? Bất quá, Liễu Liễu a, những thứ khác ta cũng không lo lắng nhưng hiện nay người đang sống trong vương phủ. Nếu vạn nhất, vạn nhất có đứa nhỏ người sẽ phải làm gì đây?”

Cận Liễu Liễu lộ ra vẻ mặt buồn rầu: “việc này... việc này, ta thật ra... thật ra ...cũng chưa nghĩ tới.”

Hứa Tam Nương bắt đầu dĩ cười cười, lại thở dài một hơi: “Quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Trước khi điện hạ trở về được ngày nào ngày hay đó. Ta muốn hỏi người một chút người còn muốn gặp lại Cổ công tử sao?”

Cận Liễu Liễu cười lắc đầu: “Không cần gặp lại, ta cũng đã có đủ kỷ niệm để nhớ rồi. Còn những chuyện khác cũng không muốn liên quan tới hắc đế nữa.”

“Người lo sẽ có chuyện xảy ra với hắc đế sao?”

“Cũng không phải là lo lắng cho hắc đế. Bất quá tuy nói điện hạ là hiện vương nhưng cũng không thể nói trước được chuyện gì. Những cái khác không nói từ khi ta vào phủ đến nay cũng thấy hắc đế không phúc hậu lắm. Vốn chuyện tối hôm qua là hậu quả do một mình ta bốc đồng, ta tội gì phải liên lụy hắc đế vào?”

Hứa Tam Nương cười khổ một chút: “Người nha, không muốn thừa nhận lo lắng cho hắc đế thì thôi. Không biết còn bao lâu nữa điện hạ mới trở về, bất quá trước đó ta sẽ tận lực giúp người sống thoải mái nhất.”

“Tam Nương, cứ như trước kia là được. Hiện tại ta đã thấy rất sung sướng.” Cận Liễu Liễu cảm kích cầm tay Hứa Tam Nương.

Cho là đã che giấu chuyện này qua mấy ngày quỳ thủy của Cận Liễu Liễu cũng tới đúng hạn, khiến cho tảng đá trong lòng ngực Hứa Tam Nương cuối cùng cũng rơi xuống. Vì thế hai người lại tiếp tục vờ như bình thường.

Theo thời tiết ngày một nóng lên, cảm kỳ thư họa của Cận Liễu Liễu cũng ngày càng tiến bộ .

Hứa Tam Nương nói tất cả vô sự không bằng học thêm vài thứ cũng đỡ phí thời gian.

Không biết có phải do tinh thần thoải mái hay không, Cận Liễu Liễu không hề cả ngày sầu mi khổ kiếm nữa, cũng ngày càng thân với Lan cơ và Cúc cơ trong vương phủ, thường cùng một chỗ ăn cơm uống trà tán gẫu.

Cúc cơ thấy Cận Liễu Liễu có chút xuất thần, liền cười nói: “Liễu Liễu muội tử, chủ tử trước đây của người đã là Trạng Nguyên trên mặt người cũng nên cảm thấy tự hào mới đúng chứ?”

Cận Liễu Liễu phục hồi lại tinh thần, nở nụ cười: “Có gì tự hào? Có gì tự hào chứ? Ta bây giờ đã là người vương phủ.”

“Vây cũng đúng, bất quá người cũng là mệnh tốt, hai chủ tử trước sau của người đều là nhân tài hiếm có, không giống ta, vị hôn phu rước kia a là một ông già.”

Cận Liễu Liễu kinh ngạc: “Thật không?”

“Ta vẫn chưa nói qua, bất quá những tỷ muội khác cũng đều biết trước đây ta đã gả ột người rồi. Cái lão nhân kia đi Miêu trại chúng ta buôn bán liền dẫn theo ta đi. Sau đó hắn chết, ta gặp diện hạ liền theo hắn.”

Đang nói chuyện vui vẻ đã thấy Hứa Tam Nương đi tới nói nhỏ với Cận Liễu Liễu: “Liên phu nhân, bên ngoài có người đến báo nói là trong nhà người có người mang thư đến.”

Cận Liễu Liễu mừng đến nỗi thiếu chút nữa nhảy lên: “Thật vậy chăng?”

“Àn, gã sai vặt nói người đưa thư là thân thích trong nhà người, ta đã sai người đưa khách đến tiền sảnh Liên cư, Liên phu nhân đi xem đi.”

Cận Liễu Liễu vội cáo biệt Lan cơ và Cúc cơ, kích động mang theo Hứa Tam Nương đi về phía tiền sảnh.

Quả nhiên thấy một người đã đứng trong phòng, một thân áo dài màu đen, mày rậm mắt to, nụ cười âm áp luôn nở trên môi, không phải Lê Tuyền thì là ai?

“Tuyền ca ca? Tại sao lại là người?” Cận Liễu Liễu cười, cái miệng nhỏ nhắn cũng kéo ra đến tận mang tai.

Lê Tuyền vừa cười “Hắc, hắc”, vừa nói: “phụ mẫu người phó thác ta đưa phong thư đến cho người.”

Cận Liễu Liễu tiếp nhận thư đọc thật kỹ mấy lần, biết cha mẹ hết thấy đều mạnh khỏe, liền vội hỏi: “Nhưng làm sao có thể là Tuyền ca ca đưa thư tới chứ?”

Hứa Tam Nương đã gọi người dâng trà đến, lại mời hai người bọn họ ngồi xuống tán gẫu.

Lê Tuyền uống xong một ngụm trà, nói: “Lần đó sau khi người bị đưa tới vương phủ, ta, ta đã hung hăng mắng Cổ huynh một trận. Nhưng là người cũng đã đi, ta muốn gặp người cũng không có biện pháp. Ta nghĩ phụ mẫu người còn chưa biết chuyện này hãy đi về trước chuẩn bị một chút, nên ta đi một chuyến về nhà người. Phụ mẫu người đều rất khỏe, bất quá phụ thân người nghe được người đã vào vương phủ đường như không cao hứng lắm.”

“Sức khỏe của phụ thân có tốt không?”

“Ta thấy cũng không tệ, mỗi ngày cũng có thể hoạt động một chút chỉ là rất lo lắng cho người.” Lê Tuyền lại uống một hớp trà lớn, nói: “Một thời gian không gặp người ngày càng cao cũng ngày càng đẹp hơn.”

Mặt Cận Liễu Liễu ửng đỏ: “Tuyền ca ca đang nói lung tung rồi.”

“Ta không có nói lung tung, người nhìn bộ dạng hiện tại của người một cái, so với Liễu Liễu trước kia đã khác rất xa. Ta thấy cho dù là phụ mẫu người gặp được người cũng khó nhận ra được.”

Cận Liễu Liễu thở dài một hơi: “Ta rất muốn gặp phụ mẫu một lần.”

Bỗng nhiên Lê Tuyền cười đến vô cùng sáng lạn: “Ta biết trước người sẽ nhớ bọn họ cho nên ta tìm người về thứ này cho người!”

47. Chương 47: Đề Tên Bảng Vàng

Cận Liễu Liễu mở to hai mắt, khó hiểu hỏi: “Cái gì vậy?”

Lê Tuyền lấy trong bọc bên cạnh ra một quyển trục, đặc ý dào dạt mở ra, bên trên quyển trục cứ nhiên vẽ bốn người, chính là phụ mẫu Cận Liễu Liễu và bọn đệ đệ.

Cận Liễu Liễu “Ai nha” một tiếng liền đoạt lấy quyển trục, tỉ mỉ nhìn một hồi lâu cao hứng đến nỗi trong hai mắt tràn ngập nước: “Việc này, việc này, ta phải cảm ơn Tuyền ca ca như thế nào mới tốt đây! Cha mẹ thoát nhìn đều thực tốt! A Bảo và A Bối cũng cao lên không ít đâu! Thật sự là quá tốt!”

Lê Tuyền cười càng tươi hơn : “Ta đã sớm biết ngươi sẽ có phản ứng này. Hắc hắc, ta cũng như ca ca ruột của ngươi, nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ. Thời điểm ta rời nhà ngươi liền lên trên trần tìm một họa sĩ vẽ. Nhìn bức tranh ngươi hãy an tâm đi.”

Cận Liễu Liễu lại nhìn bức họa một hồi lâu mới lưu luyến dời ánh mắt, cảm động nhìn Lê Tuyền: “Tuyền ca ca, ngươi lần này đến kinh thành hãy ở chơi thêm vài ngày nữa?”

“Không được, sáng mai ta phải đi, trong nhà của ta còn có chút chuyện phải giải quyết, hơn nữa ta còn phải đem hồi âm của ngươi đưa cho nhà ngươi nữa?”

“Đúng vậy, vậy ngươi đợi chút, hiện tại ta phải đi viết thư. Buổi tối, buổi tối ta mời ngươi uống rượu.” Cận Liễu Liễu quay đầu nhìn về phía Hứa Tam Nương: “Tam Nương, được không?”

“Đương nhiên được rồi, ta sẽ phân phó hạ nhân bảo phòng bếp nấu vài món ăn.” Hứa Tam Nương phái một nha hoàn đi, còn mình trở về lấy giấy và bút mực để cho Cận Liễu Liễu viết thư.

Lê Tuyền vẫn mang theo vẻ mặt vui tươi hơn hớn, im lặng ngồi ở một bên nhìn bộ dáng Cận Liễu Liễu viết thư.

Nàng vừa viết vừa nghĩ, ước chừng mất đến nửa canh giờ mới viết xong thư, còn dùng hết vài tờ giấy, Lê Tuyền cười nói: “Ta nghĩ phụ thân ngươi, cần phải tiêu tốn không ít thời gian mới có thể xem hết.”

Lê Tuyền đem thư cất vào trong túi, được Hứa Tam Nương dẫn đường cùng Cận Liễu Liễu đến tiền sảnh Liên cư ăn cơm, nói chuyện.

Bởi vì xung quanh đều là nha hoàn hầu hạ, Hứa Tam Nương cũng vẫn ở lại bên cạnh, Lê Tuyền có chuyện muốn nói nhưng lại không thể mở miệng chỉ có thể hỏi chuyện hàng ngày đầy ẩn ý.

Bất quá hẳn thấy thần sắc Cận Liễu Liễu vui vẻ, sắc mặt hồng nhuận chắc là cuộc sống cũng không tệ lắm. Vì thế cũng không suy nghĩ nhiều, vô cùng cao hứng ăn cơm xong cũng cảm thư cáo lui.

Cận Liễu Liễu lại lấy tất cả ngân lượng trong phòng đến, đó là tiền do nàng bình thường tiết kiệm tiền tiêu hàng tháng cùng một ít tiền thưởng ngày lễ ngày tết.

Lê Tuyền nhìn nhìn cái bọc nhỏ ngân lượng kia, cười nói: “bản thân ngươi cũng nên lưu lại một ít vạn nhất có việc cần dùng gấp thì sao?”

Cận Liễu Liễu cười nói: “Không có việc gì, ta không cần dùng bạc.”

Ngân lượng gửi cho phụ mẫu là tốt nhất, dù sao chờ sau khi Hàn Thượng trở về, chỗ ngân lượng này cũng không có tác dụng gì.

Lê Tuyền nói: “Ta đi lần này nhà các ngươi đã làm nhà mới. Ta thấy bọn họ cũng không thiếu ngân lượng đâu.”

Cận Liễu Liễu ngạc nhiên nói: “Thật không? Tiền ở đâu ra vậy?”

Lê Tuyền nhìn nhìn Hứa Tam Nương phía sau Cận Liễu Liễu, hạ thấp thanh âm nói: “Phụ mẫu ngươi nói cho ta biết là Cổ huynh phái người mang đến, hàng tháng đều đưa đúng hạn. Bất quá cha ngươi nói sau này không thể nhận tiền này được nữa, dù sao ngươi hiện tại...”

Cận Liễu Liễu vẫn cười cười: “Thật không? Bất quá đó là người khác đưa, đây là ta đưa không giống nhau không phải sao?”

Lê Tuyền đành phải đem ngân lượng bỏ vào trong túi, trăm lần dặn dò Cận Liễu Liễu phải chú ý cái này chú ý cái kia rồi mới cáo từ rời đi.

Cận Liễu Liễu nhận được tin tức của người nhà, trong lòng không còn lo lắng, mỗi ngày đi theo sau các vị sư phó học thứ này học thứ kia, cuộc sống cũng có chút niềm vui.

Một hôm, Cúc cơ lại đến chơi, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng cười: “Liễu Liễu muội tử, Liễu Liễu muội tử, tân khoa Trạng Nguyên đã công bố rồi! Chính là chủ tử trước kia của ngươi!”

Một loại tình cảm vui sướng nảy lên trong lòng Cận Liễu Liễu. Vì thế nàng cũng nở nụ cười thật tươi: “Cúc tỷ tỷ có phải muốn mời chúng ta đi tữu lâu ngồi hay không?”

“Cũng còn không phải sao, lần này ta đến muốn nói với ngươi một tiếng, chính là ngày mai đây ta đã bao một nhà gian. Bất quá chỉ có ít người thôi, có ngươi, ta cùng Lan muội tử, chúng ta mang theo cả bọn nha đầu nữa cũng để cho các nàng xem náo nhiệt luôn.”

Cận Liễu Liễu cười đồng ý, ngày hôm sau dùng ngọc thiện xong, liền đi theo đoàn người Cúc cơ xuất phát.

Vị trí tữu lâu kia thật tốt, tất cả nhà gian sát đường đều đã bị người ta bao hết, đều là nữ quyền nhà giàu kết bạn đi xem náo nhiệt.

Bọn Cận Liễu Liễu ngồi ở bên trong uống trà ăn hạt dưa, chỉ trong chốc lát chợt nghe thấy xa xa truyền đến một loạt tiếng động lớn ầm ỉ, tiếng pháo vang vang khiến mấy người phải ôm lỗ tai.

Dân chúng vây xem chật ních hai bên ngã tư đường dưới lầu, còn có rất nhiều nữ tử trẻ tuổi đem hoa tươi, trái cây gì đó ném về phía ba người cười đùa.

Cận Liễu Liễu xa xa xem không rõ người, chỉ nói: “Này, nếu cô nương nào có sức khỏe lớn lại may mắn một chút vừa vắn ném trúng đầu khiến Trạng Nguyên, Bảng Nhân cùng Thám Hoa bị ngã xuống đường thì thật thú vị.”

Cúc cơ cười lớn tiếng nhất: “Liễu Liễu muội tử nói thật thú vị, bất quá nha nếu thật đúng như vậy những thứ này mà ném trúng ột cũng không khỏi bị sưng một cục hay sao?”

Lan cơ cũng hé miệng mỉm cười một cái, cũng không nói gì, chỉ nhìn xuống đám người đang đến gần phía xa.

Một hồi lâu, mấy người cười đùa dạo phố càng lúc càng gần, Cận Liễu Liễu nhìn về phía người đi giữa, thấy Cổ Vưu Chấn mặc áo choàng đỏ thẫm, tuần nhan như ngọc, tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc khác thường.

Loại cảm xúc này như là tự hào, như là quý trọng, còn có vài phần mất mát. Nhưng trên mặt hần thủy chung vẫn mang theo ý cười đậm bạc, tựa như biểu tình của một người đi xem náo nhiệt vậy.

Cổ Vưu Chấn uy phong bát diện, khoác lụa hồng nhận tiếng hoan hô của mọi người trên đường, thành linh một ý niệm chợt hiện lên trong đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, thẳng tắp nhìn về phía cửa sổ tữu lâu chỗ bọn người Cận Liễu Liễu.

Chỉ liếc mắt một cái như vậy hần đã nhìn rõ Cận Liễu Liễu.

Nụ cười trên khuôn mặt tỏa sáng như thái dương, cơ hồ làm cho hần muốn đứng giữa đường lớn tiếng la lên.

Đó là Liễu Liễu của hần!

Đứng cách xa mấy trăm người, Cận Liễu Liễu đón nhận ánh mắt mãnh liệt của Cổ Vưu Chấn, kín đáo nhe răng cười, ý cười trong đôi mắt to cơ hồ sắp tràn ra ngoài, làm cho trong lòng Cổ Vưu Chấn không bao giờ có thể yên tĩnh được nữa.

Nhưng cái khuôn mặt tươi cười kia lại dừng lại trước cửa sổ một lát, lập tức không thấy bóng dáng.

Trong lòng Cổ Vưu Chấn khó chịu giống như bị đánh một quyền, thâm nghĩ lúc này nhảy xuống ngựa đi đến chỗ tữu lâu Cận Liễu Liễu đứng cho thống khoái.

Nhưng hần đang là Trạng Nguyên cười đùa dạo phố làm sao có thể làm trò cười như thế trước mắt bao người?

Chỉ có thể nhịn xuống chấn động trong lòng kéo dây cương tảo nhã thông dong mỉm cười, tiếp tục đi.

Đó là lần thứ hai trong nửa năm Cận Liễu Liễu nhìn thấy Cổ Vưu Chấn, tuy rằng trong lòng cũng bồn chồn không yên nhưng cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Nàng và Cổ Vưu Chấn đó là chuyện đời này cũng không có khả năng.

Gặp lại không bằng không gặp.

Nàng chỉ còn lại có một chuyện phải làm chính là đợi Hàn Thượng trở về đem tất cả mọi việc chấm dứt.

Một tháng sau, thời điểm nóng nhất cũng đã qua đi, Hứa Tam Nương bỗng nhiên nói với Cận Liễu Liễu: “Liên phu nhân, cuối cùng thì trời cũng không nóng như vậy nữa, không bằng chúng ta ra đường đi dạo, phần son của ta cũng đã dùng hết, hẳn nên đi mua một ít đồ mới.”

“Đương nhiên là được. Bất quá trong vương phủ không phải có phần phần son cho các viện sao? Sao lại phải để chính mình đi mua?”

“Liên phu nhân đã quên trước kia ta đã từng mở cửa hàng bán phần son sao, cửa hàng kia ta để ột vị tỷ muội tiếp nhận, chỉ là muốn ngẫu nhiên đi xem chọn chút đồ tốt về thôi.”

Vì thế Cận Liễu Liễu liền đi theo Hứa Tam Nương đi đến cửa hàng phần son cũ của nàng, đi vào trong cửa hàng quả thật là rực rỡ muôn màu, vô luận là chủng loại hay là số lượng đều khiến cho Cận Liễu Liễu mở rộng tầm mắt.

Hứa tam nương cười nói: “Đi, Liên phu nhân theo ta vào bên trong nhìn một cái đi, trong điểm này nha mặt hàng tốt nhất đều sẽ không bày ở bên ngoài đâu.”

“Àn.” Cận Liễu Liễu hưng trí hừng hực đi theo Hứa Tam Nương đến một phòng nhỏ trong tiểu viện phía sau cửa hàng.

Mới vừa đi vào chưa được hai bước Cận Liễu Liễu tựa như đụng phải quỷ kêu “Nha” một tiếng vội xoay người lại muốn trốn ra ngoài.

Một bàn tay to nói thì chậm mà xảy ra thì rất nhanh, nắm vòng eo của nàng: “Muốn đi đâu? Chẳng lẽ ta là quỷ quái biến hình sao? Sao lại sợ hãi đến như vậy!”

“Người, người, người, ... Tại sao người lại ở chỗ này?”

47.2

“Hôm nay sao lại không gọi phu quân ?” Nam nhân khiến Cận Liễu Liễu hoảng sợ lạnh lùng nói.

Cận Liễu Liễu trở mắt nhìn Hứa Tam Nương nháy mắt ra dấu với nàng, sau đó đóng cửa lui ra ngoài. Trong lòng nàng đầu tiên là bối rối, nhưng chỉ trong chớp lát lại trấn định xuống: “Người mua được Tam Nương?”

“Người nào có thể mua được Hứa Tam Nương? Ta đã phải cầu bao nhiêu lần mới cầu được một cơ hội thể này.”

“Người làm sao dám đi cầu Tam Nương, người không sợ nàng sẽ vạch trần chuyện của chúng ta sao?”

“Lấy nhân lực của Hứa Tam Nương sẽ không thể không nhìn ra ngày đó chúng ta đã làm cái gì. Nhưng sau đó người vẫn tốt ta chỉ có thể nghĩ đến một nguyên nhân: Hứa Tam Nương đang giúp người giấu giếm sự thật.”

“Điều này mà người cũng đoán được.”

Một bàn tay to dùng sức捏 hai má của nàng một chút: “Loại sự tình này dù là ai cũng có thể đoán được!”

“Như vậy không tốt, nếu như bị người khác biết thì sao, người về sau phải làm sao bây giờ? Người là tân khoa Trạng Nguyên a, bị gièm pha như vậy chỉ sợ cả đời điện hạ cũng sẽ không cho qua được.”

“Cận Liễu Liễu tiểu thư cũng không sợ bị thả trôi sông sao.”

“Thì có sao? Dù sao cũng sẽ không chết. Ta đã hỏi qua mọi người, trôi tới hạ du thì sẽ dạt vào bờ thôi.”

“Phải không? Người cũng thông minh ra không ít. Nhưng nếu là mùa đông thì sao? Không đợi người trôi tới hạ du đã có thể đông lạnh thành tảng băng rồi!”

Cận Liễu Liễu không nói, cũng ý thức được mình đã không nghĩ tới điều đó.

Lại nghe một tiếng thở dài thật mạnh vang lên, tiếp theo một cánh tay sắt vươn ra ôm nàng thật chặt: “Liễu Liễu, vì sao ngày đó ngươi lại không từ mà biệt? Ta vốn là muốn mang ngươi bỏ trốn !”

“Ta cũng không nghĩ tới bỏ trốn.”

“Vậy ngươi, vậy ngươi còn lễ tạ thần phật cùng ta làm... chuyện như vậy!” Cổ Vưu Chấn không phải là phần nộ bình thường mà gầm lên.

“Ta chỉ là muốn làm vợ chồng chân chính với ngươi, không hơn.”

Sau một hồi trầm mặc, Cổ Vưu Chấn mạnh mẽ ngắt đầu lên: “Nói như vậy là có ý tứ gì?”

“Có nghĩa là về sau hai chúng ta đường ai nấy đi. Nếu không thì còn có thể làm gì bây giờ? Ta lại không có khả năng trở lại Cổ gia ngươi.”

“Ngươi!”

“Chuyện của ta ngươi không cần lo lắng, trong lòng ta đều hiểu.” Cận Liễu Liễu nói xong, khẽ tránh ra khỏi vòng tay của hắn: “Về sau đừng làm như vậy nữa. Ta không muốn chuyện này liên lụy đến ngươi, hôm nay ta cũng cần phải trở về rồi.”

Nhưng hai cánh tay kia như sắt ôm quá chặt, không nhúc nhích.

“Ngươi hãy buông tay.”

Đương nhiên Cổ Vưu Chấn không buông.

“Liễu Liễu, ta nhớ ngươi, nhớ đến nỗi cả trái tim cả đầu đều đau. Ngay cả cậu cũng nói ta gầy đi rất nhiều, ngươi không nhìn ra sao?”

Cận Liễu Liễu vẫn rất kiên trì: “Buông tay đi.”

“Không buông. Lần này ngươi đi không biết bao giờ mới có thể gặp lại.”

“Lần sau sẽ không gặp lại.”

“Ngươi... nữ nhân này! Tại sao lại có thể ngoan tâm như vậy!” Cổ Vưu Chấn nói xong, trên mặt đã có chút đỏ, tựa hồ đang nghĩ lại ban đầu người không đúng chính là mình, vì thế không nói gì nữa.

Lòng Cận Liễu Liễu loạn như mê cung, nhưng nàng đã sớm hạ quyết tâm nếu vẫn còn cùng y dây dưa không rõ như vậy sự tình có thể sẽ hóa thành rất lớn.

Nàng biết mình RA TUỜNG nhưng là trước khác nay khác, lúc ấy nàng thực hy vọng, nhưng hiện tại cho dù không muốn cũng không thể gặp lại hắn.

“Ta phải đi về .” Nàng nói.

Cánh tay Cổ Vưu Chấn có chút run run: “Liễu Liễu, ngươi quyết định sẽ quên ta sao?”

Cận Liễu Liễu không nói gì.

“Ha ha.” Bỗng nhiên Cổ Vưu Chấn lại phát ra một tiếng trào phúng dường như là tiếng cười: “Ta nên sớm nghĩ đến ngươi là muốn trừng phạt ta, khiến cho ta vì sai lầm của bản thân mà phải trả giá lớn. Đúng vậy, bắt đầu từ lúc đem ngươi tống xuất đi,ta đã nên hiểu được, ta không có tư cách gặp mặt ngươi. Nhưng ngươi cố tình để cho ta với ngươi ái ân, khiến cho ta từ nay về sau đêm không thể ngủ, cơm nước không ngon, làm cho ta ý thức được ta đã phạm phải một sai lầm không thể vãn hồi, hối hận cả đời! Liễu Liễu, ngươi làm được, làm được! Không hổ là danh sư xuất cao đồ a! Ha ha, ha ha!”

Cổ Vưu Chấn nghĩ hết mọi biện pháp mới có thể tiếp cận Hứa Tam Nương, lại cầu không biết bao nhiêu lần mới cầu được một lần có cơ hội gặp mặt như vậy.

Nhưng Cận Liễu Liễu lại giống như đã thay đổi thành người khác, so sánh với đêm đó nhu tình như nước quả thực chính là sự khác nhau giữa thiên đường và địa ngục.

Hắn vẫn không muốn thừa nhận sự thực đã ở bày ra trước mắt hắn, máu chảy đầm đìa nói với hắn, hắn đã phạm sai lầm, đời này đều không thể vãn hồi rồi, thậm chí ngay cả lòng của nàng cũng đã cách hắn rất xa.

Cánh tay thân thiết từ từ buông lỏng ra, Cận Liễu Liễu nhìn ánh mắt Cổ Vưu Chấn xám xịt ảm đạm như tro tàn, trong lòng cảm giác như bị xé rách hai chân muốn đi ra cửa rồi cuộc cũng không thể động .

“Người đừng như vậy. Ta, cũng không phải muốn trả thù người gì hết. Ta chỉ là hy vọng lưu lại một chút niệm thôi. Hiện tại ta đã có tưởng niệm, có suy nghĩ, cũng đủ cho ta sống tốt rồi. Mà nếu vẫn tiếp tục dây dưa với người không rõ như vậy, ta sẽ, ta sẽ trở nên tham lam, sẽ khát cầu càng nhiều thời gian ở cùng một chỗ với người. Làm như vậy chỉ khiến hai người chúng ta lâm vào vực sâu thống khổ vô tận mà thôi. Cứ như vậy coi như hết.”

“Liễu Liễu. Ta...” Cổ Vưu Chấn thống khổ không thể nói ra một câu đầy đủ.

Cận Liễu Liễu thân thủ chạm vào hai má hắn: “Trạng Nguyên lang không phải đều rất hăng hái đó sao, bộ dạng người như vậy một chút cũng không giống với người cười ngựa hôm qua.”

Nói xong, nàng vừa muốn thu hồi tay đã bị hắn dùng sức nắm lấy, thân mình bị hắn ôm thật chặt, hận không thể đem nàng khảm tiến trong thân thể: “Nếu có thể ta không muốn Trạng Nguyên gì hết, không muốn quan to lộc hậu gì hết, ta chỉ muốn một mình người, chỉ cần người... Một mình người.”

Hốc mắt Cận Liễu Liễu không thể kiềm được nóng lên : “Có những lời này của người như vậy là đủ rồi. Phu quân, ta cần phải trở về. Về sau xin người bảo trọng .”

Toàn thân Cổ Vưu Chấn như là cảm lạnh run lên, run run không ngừng: “ở lại thêm chút nữa, thêm một chút nữa thôi.”

“Phu quân, thêm chút nữa thôi...”

Cận Liễu Liễu chưa kịp nói xong đã bị Cổ Vưu Chấn dùng miệng ngăn lại.

Chống cự vô năng, phản kháng vô lực, sự vội vàng dần dần biến thành vuốt ve mềm nhẹ, trong phòng cũng dần dần an tĩnh lại, tiếng thở dốc cùng tiếng nói chuyện đều bị áp xuống thấp.

Sau nửa canh giờ, Cận Liễu Liễu đi ra khỏi gian phòng kia, trên mặt vẫn còn phỉm đỏ ửng đẹp như ráng hồng phía chân trời lúc bình minh.

Hứa Tam Nương nhẹ nhàng đi vào, vẻ mặt không gì thay đổi: “Liên phu nhân, trở về đi.”

Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng lại nặng trĩu như bị một tảng đá lớn đè chặt: “Trong lòng ta không biết phải làm thế nào luôn luôn cảm thấy bất an.”

“Có phải hay không sợ hãi diện hạ sẽ trở về?”

“Hình như đúng, nhưng dường như cũng không phải.” Trong ánh mắt Cận Liễu Liễu hiện lên một bóng ma không rõ: “Ta chỉ cảm thấy giống như có một chuyện gì đó không tốt đã xảy ra.”

48. Chương 48: Trở Lại

Dường như là xác nhận ý niệm không tốt trong đầu Cận Liễu Liễu, khi gió thu đến là lúc tin tức Hàn Thượng thân nhiệm kỳ độc hấp hối được đưa đến kinh thành.

Trong vương phủ vô cùng hoảng sợ, Lâm thực phi mang thai bụng đã lớn nghe được tin tức lập tức hôn mê bất tỉnh thiếu chút nữa thì đẻ non .

Chuyện này đã kinh động rất lớn, ngay cả Hoàng Thượng cũng cả kinh, mặt rồng giận dữ phái mấy ngự y đi đến cũng không thể giải trừ kỳ độc trên người Hàn Thượng.

Trong vương phủ các nữ nhân đều có tâm tư khác nhau, trong đó Lâm thực phi sốt ruột nhất. Từ trước nàng mặc dù không được sủng ái nhưng dù sao nhìn nhiều năm như vậy lại khó khăn mới có được đứa nhỏ của Hàn Thượng không bao lâu sẽ lâm bồn, nếu đứa nhỏ không có cha vậy nàng về sau cũng sẽ không có cách sống tốt.

Trong lòng Mai cơ cũng thực lo lắng, nàng ở trong vương phủ sống an nhàn sung sướng nếu Hàn Thượng thật sự không còn, tuy rằng nàng không khó tái giá nhưng là đám nam nhân già làm sao so được với một ngón tay của Hàn Thượng?

Liễu cơ đối với Hàn Thượng tuy rằng không phải yêu nhưng dù sao nàng cũng không muốn lại trở lại những ngày bán rẻ tiếng cười trước đây, bởi vậy thần sắc trên mặt cũng không có gì tốt.

Chỉ có hai người Cúc cơ và Lan cơ thản nhiên, tuy rằng lo lắng Hàn Thượng an ủi cho tình cảnh của mình nhưng cũng không phải quá để ý.

Cận Liễu Liễu vừa nghe được tin tức Hàn Thượng bệnh tình nguy kịch liền nhốt mình trong viện không ra ngoài nửa bước.

Trong lòng nàng phi thường áy náy.

Mặc kệ có phải Hàn Thượng dùng thủ đoạn không tốt cưỡng bức nàng vào trong vương phủ hay không, nhưng chuyện Cận Liễu Liễu không tuân thủ nữ tắc, hồng hạnh ra tường cũng là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Chuyện duy nhất nàng có thể làm là ngồi cùng Hứa Tam Nương sáng sớm mỗi ngày thắp hương bái Phật vì Hàn Thượng, khẩn cầu hần bình an vô sự sớm ngày Khang phục, chỉ có làm như vậy trong lòng nàng mới có thể dễ chịu một chút.

Lại vài ngày trôi qua, tin tức không tốt được đưa đến, người truyền tin nói vì để ngừa vạn nhất, thỉnh Lâm thực phi mau chóng đến Tây Bắc để cho Hàn Thượng nhìn đứa nhỏ còn chưa ra đời một cái.

Thân mình mảnh khảnh của Lâm thực phi lung lay vài cái, lại hôn mê bất tỉnh.

Hôm đó nàng liền mang theo người đi thẳng đến Tây Bắc.

Bởi vì nàng bụng lớn, cho nên đặc biệt dẫn theo ba người Cận Liễu Liễu, Lan cơ và Cúc cơ cùng nhau đi, nghĩ rằng trên đường có thể chiếu cố lẫn nhau.

Về phần Mai cơ và Liễu cơ, bởi vì Lâm thực phi không ưa nổi bộ dạng giương nanh múa vuốt của các nàng. Vì thế chỉ lưu lại hai người các nàng ở vương phủ.

Xe ngựa phi thường to lớn vững vàng, phủ bên trên không biết bao nhiêu tầng tầng nhuyển đệm, tuy rằng luôn đi trên đường lớn nhưng Lâm thực phi vẫn phải chịu rất nhiều khổ cực.

Toàn bộ thái y vương phủ đều đi theo trên một chiếc xe ngựa phía sau, chuẩn bị mọi lúc có thể bắt mạch cho Lâm thực phi. Vì thế trên đường đi ngày đêm không nghỉ ngơi bình an vô sự.

Gió thu nổi lên, lá rụng như mưa, vùng Tây Bắc mệnh mang tiêu điều, ở trong mắt mấy nữ tử bất an trong lòng chỉ cảm thấy trước mắt vô cùng thê lương.

Một tòa Tiêu Dao vương phủ ở nơi này còn khí thế rộng rãi hơn tòa nhà ở kinh thành, phía ngoài vương phủ tràn đầy tướng sĩ tay cầm binh khí.

Trong nội viện tràn ngập vị thuốc nồng đậm, Cận Liễu Liễu đỡ cánh tay run run của Lâm thực phi, đầu tiên là bái kiến chính phi của Hàn Thượng và mấy vị sủng phi khác, lại ra mắt mấy mỹ cơ. Sau đó hoang mang rối loạn vội vàng đi vào trong phòng Hàn Thượng.

Cũng không biết Hàn thượng đã gầy đi bao nhiêu, cả khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, chỉ có bạc môi như cánh hoa đã biến thành màu đen, ở trên khuôn mặt vốn tú lệ quyền rũ của hần thoát nhìn lại có một loại mỹ cảm kỳ dị khủng bố.

Nhìn thấy đám người Lâm thực phi từ xa tới, Hàn Thượng cố sức nói mấy câu với mấy người các nàng, liền lại nhắm mắt lại hiện ra trạng thái nửa hôn mê.

Đám mỹ cơ Cận Liễu Liễu được an bài vào một viện, mỗi ngày đều cùng một đám người canh giữ ở trong viện của Hàn Thượng, khẩn cầu hần sớm khang phục.

Nhưng là vô luận là danh y từ đâu đến đều bất lực với loại độc hần trúng, ngự y thậm chí từng ám chỉ qua có khả năng sức khỏe của Hàn Thượng sẽ ngày một suy yếu đến thời điểm thân thể chịu không nổi độc tính phát tác thì vong. (ta thích để chữ “vong” hay hơn)

Loại độc này đến từ người Man Di Tây Bắc bởi vì bị Hàn Thượng truy diệt không biết là thủ lĩnh bộ tộc nào tìm được loại độc được tà môn này thừa dịp một lần đánh lên tìm một thần xạ thủ bắn trúng cánh tay Hàn Thượng.

Hàn Thượng chinh chiến nhiều năm trên người đương nhiên tránh không được nhiều vết thương lớn nhỏ. Vì thế đối với cánh tay bị tên bắn trúng này cũng không để ý tìm quân y xử lý miệng vết thương liền tiếp tục mang theo binh mã đi đánh lên binh địch.

Nhưng đến ngày hôm sau, hần bỗng nhiên thấy cả người vô lực, ngã xuống giường không thể dậy nổi. Quân y chuẩn trị nhiều ngày cũng chỉ biết là trúng độc, không biết trúng loại độc nào.

Hiện tại toàn bộ danh y cả nước đều được tập trung ở nơi này nhưng tất cả chỉ biết bất lực không thể tìm ra thuốc giải.

Cận Liễu Liễu chỉ là một thiếp thất mới vào cửa, địa vị hèn mọn, đến đây đã nhiều ngày cơ bản ngay cả bên giường Hàn Thượng cũng chưa được phép đến gần, phần lớn thời gian đều là ở bên cạnh chiếu cố Lâm thực phi.

Bỗng một ngày, nam phó bên người trong phòng Hàn Thượng lại ra thông báo nói là để cho Cận Liễu Liễu đi vào điện hạ có lời muốn nói với nàng.

Người giật mình không chỉ có Cận Liễu Liễu, còn có cả nhóm xuân hoa thu nguyệt chính phi, sườn phi cùng các mỹ cơ.

Cận Liễu Liễu được người nam phó kia dắt vào, một mình đi vào phòng ngủ của Hàn Thượng đứng ở bên giường Hàn Thượng.

Thoạt nhìn Hàn Thượng tựa hồ đã khá hơn không ít, trừ bỏ môi vẫn đang tím đen trong hai con mắt còn lóe ra thần thái khác thường.

“Ngồi đi.” Hàn Thượng nói.

Cận Liễu Liễu nghe lời Hàn Thượng ngồi xuống ghế nhỏ bên cạnh giường: “Điện hạ, hôm nay người có vẻ tốt hơn nhiều.”

Hàn Thượng nở nụ cười, đôi mắt hoa đào lóe sáng: “Phải không, thân thể ta ra sao cũng không phải là bản thân rõ ràng nhất sao. Liễu Liễu, ta quen người đã được một năm rồi.”

Cận Liễu Liễu hồi tưởng một lát, gật đầu nói: “Đúng vậy, đã một năm.”

“Nhớ hồi năm trước, người vừa mới lập gia đình. Nhìn xem người nha, dường như không thay đổi lại giống như đã thay đổi rất nhiều. Cái đầu cũng cao lên không ít, nhưng ánh mắt, đúng vậy nhất là đôi mắt kia, giống hệt như con nai nhỏ ngoài rừng.”

Cận Liễu Liễu không biết vì sao Hàn Thượng lại gọi nàng đến nói linh tinh những việc này, cũng chỉ có thể đáp: “Ánh mắt con nai con trông như thế nào ta vẫn chưa thấy qua.”

“Đáng tiếc, ta không thể tự mình mang người xem một lần.”

Trong lòng Cận Liễu Liễu cả kinh: “Điện hạ, người đừng nói như vậy nữa.”

Hàn Thượng vẫn cười, nụ cười như gió xuân đa tình: “Cho dù không nói cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, thân thể ta, ta là người rõ nhất.”

Cận Liễu Liễu bắt đầu cảm thấy có cái gì ghẹn lại trong cổ họng, hốc mắt nóng lên.

Hàn Thượng nói: “Người đừng khóc, người nếu khóc to lên người bên ngoài còn không biết ta đang làm sao đâu, nếu bọn họ xông vào thì sẽ không thể nói chuyện với người được nữa.”

Cận Liễu Liễu liếc cổ nhìn, nén nước mắt xuống, gật gật đầu.

“Cả đời này của ta rất hiếm khi có thời gian như bây giờ, cả ngày chỉ nằm một chỗ, tay chân vô lực cũng không cần nghe ai sai sử, hoàn toàn không thể làm gì được. Nhưng là nằm như vậy nha thật ra lại có thể nghĩ về rất nhiều chuyện. Ta nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, chuyện khi thời niên thiếu, còn có chuyện năm đó tức giận trốn đi... mỗi thời điểm, mỗi chuyện xảy ra như thế nào đều hiện ra rõ ràng trước mắt ta.”

Hai tay Cận Liễu Liễu nắm chặt thành quyền, lẳng lặng nghe Hàn Thượng kể chuyện.

“Lại nói tiếp, đời này của ta nếu có chuyện gì vinh quang nhất chỉ sợ cũng chính là giúp hoàng đế lão tử của ta bảo vệ ảnh đất Tây Bắc này thôi. Nhưng mà không ai biết con người của ta như thế nào, chuyện ta chán ghét nhất là gì, chính là mang binh đi đánh giặc. Buồn cười là từ văn võ bá quan cho tới dân chúng bình thường mỗi người đều khen ta là lương tướng. Ta tuy rằng không thích đánh giặc, nhưng nếu không bảo vệ được Tây Bắc cũng sẽ không đổi được những ngày tiêu dao khoái hoạt. Bất quá nha, ta chỉ tiêu dao khoái hoạt được mấy năm nay, hiện tại quay đầu hồi tưởng lại, cư nhiên không thể có một nữ tử trong đầu chỉ có ta.”

Nói đến đây, Hàn Thượng lại là cười một tiếng trên mặt tràn đầy sắc tự giễu.

Trong lòng Cận Liễu Liễu hoảng hốt, bỗng có chút chột dạ, nàng biết mình cũng là một người trong miệng hắn nói.

“Người đừng hoảng, ta nói những lời này cũng không phải là đang trách người. Ta luôn luôn tự mình siêu phàm, nghĩ đến vạn bụi hoa trước đây vẫn tự xưng là phong lưu đa tình, nghĩ rằng bản thân có thể lưu truyền thiên cổ làm cho hậu nhân nhìn vào truyện dã sử cũng có thể nhớ rõ đến Hàn Thượng ta. Nhưng đến bây giờ, ta mới suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện nào có đơn giản như vậy a. Không nhất định phải mỹ nhân mới có thể thành được một đoạn giai thoại, không nhất định cứ hưởng hết diễm phúc cũng sẽ được dân cư tương truyền, bất quá nhiều nhất cũng chỉ là một lãng tử mà thôi. Cả đời này của ta từng có nhiều nữ nhân như vậy nhưng chờ sau khi ta chết còn có thể có mấy người tưởng niệm ta chứ? Liễu Liễu a, thời gian này trong lòng ta chỉ cảm thấy thẹn với người, khi đó thực không nên chia rẽ người và Cổ Vưu Chấn. Người nhất định không hiểu được hiện tại ta có bao nhiêu hâm mộ người và hắn. Người tuy rằng thân ở bên cạnh ta nhưng trong lòng lại chỉ có hắn. Chỉ tiếc, ta không còn cơ hội đi tìm một nữ tử như người được nữa để viết nên một đoạn giai thoại. Ha ha, Liễu Liễu, người hận ta sao?”

Cận Liễu Liễu nhìn Hàn Thượng, bỗng nhiên nghĩ đến câu “Nhân chi tướng tử này ngôn cũng thiện”, tảng đá lớn vẫn đè nặng trong lòng càng ngày càng trầm trọng.(người sắp chết lời nói cũng lương thiện.)

“Ta không hận người. Nhưng ta sẽ oán người cả đời.”

Hàn Thượng vừa cười vừa nói: “Ha ha, như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt. Ít nhất sau khi ta chết vẫn có một nữ tử sẽ nhớ ta. Ha ha ha ha...”

Bởi vì cười to kích động, Hàn Thượng kịch liệt ho khan một trận, như là phải tổng tất cả mọi thứ trong lồng ngực ra ngoài, mỗi một tiếng ho khan đều làm cho lồng ngực người run run.

Ngực y chạy vào cho Hàn Thượng uống xong một chén thuốc nhỏ tiếng ho khan dần dần bình ổn xuống.

Hàn Thượng lại mỉm cười với Cận Liễu Liễu một cái: “Liễu Liễu, sau này không ai có thể ngăn cản người làm gì được nữa, người muốn làm như thế nào đều tùy người.”

Nói xong, hắn liền nhắm mắt không thèm nhắc lại.

Cận Liễu Liễu lão đảo đi ra ngoài, bị một đám nữ nhân vây quanh hỏi đông hỏi tây, nhưng một câu cũng không nói nên lời, chỉ nhìn thấy nước mắt của nàng đang không ngừng rơi xuống, không ngừng rơi xuống.

Vào lúc ban đêm, Hàn Thượng lại ới ra mấy ngum máu tươi, rồi cứ như vậy đi.

Toàn bộ Tiêu Dao vương phủ tiếng khóc chấn thiên(động trời). Cận Liễu Liễu nghĩ đến những lời Hàn Thượng nói với nàng trong lòng bị bao phủ bởi thống khổ cùng hối hận đan xen chỉ cảm thấy bản thân mình

là nữ nhân ti tiện nhất trên đời.

Hàn Thượng đến lúc chết cũng không biết Cận Liễu Liễu nàng hồng hạnh ra tường, cùng một nam tử khác làm việc cầu thả sau lưng Hàn Thượng.

Mặc tang phục quỳ gối để tang bên cạnh quan tài Hàn Thượng, Cận Liễu Liễu cơ hồ không dám dám ngẩng đầu nhìn thẳng lên người đang nằm phía trên linh đường, cho dù Hàn Thượng vẫn tuần tú vô song không có một tia tức giận.

Cận Liễu Liễu ba ngày ba đêm quỳ trước linh đường, đến tận khi té xỉu, mới được Hứa Tam Nương đỡ vào vào phòng nằm xuống nghỉ ngơi.

Tỉnh lại, vừa mở mắt Hứa Tam Nương liền bưng lên một chén canh gà cho nàng uống, nhưng vừa mới uống được một ngụm Cận Liễu Liễu liền ói ra một trận.

Hứa Tam Nương định mời đại phu trong phủ đến bắt mạch, nhưng vừa đi được một bước, lại dừng lại: “Liên phu nhân nguyệt tín của ngươi sợ là đã hai tháng cũng chưa đến.”

Cận Liễu Liễu hít một ngụm khí lạnh, tay chân chợt trở nên lạnh lẽo.

49. Chương 49: Tân Sống Pháp

Hai năm sau, bên trong Hắc Phong trại một thanh âm thanh thúy dịu dàng dồn dập vang lên: “Văn Hiên, Văn Hiên!”

Cùng với giọng nói ngọt ngào là một người thon thả nữ tử mặc y phục bằng vải thô màu lục nhạt đi ra khỏi phòng, đôi chân nhỏ nhắn chạy chung quanh xem xét, trên khuôn mặt xinh đẹp vô song hiện ra thần sắc lo lắng, nhưng mỗi động tác giờ tay nhắc chân cũng không mất phong độ chút nào, ngay cả tư thế quay đầu xoay thắt lưng đều đẹp đến nỗi không thể dời mắt.

Nữ tử này thoạt nhìn còn rất trẻ tuổi, Nhiều nhất khoảng hơn mười bảy tám tuổi, lông mày dài mảnh, không chút phấn son, quần áo đơn sơ nhưng khó giấu được phong thái uyển chuyển.

Nhất thời một nam tử cao lớn còn trẻ tuổi mang theo vẻ mặt vui tươi hơn hờ cười cũng theo nàng đi ra: “Liễu Liễu, ngươi không cần vội vã như thế Văn Hiên không có chuyện gì đâu.”

Không sai, nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo này đúng là Cận Liễu Liễu, mà nam tử này không cần phải nói chính là đại đương gia Hắc Phong trại—Lê Tuyền .

Đôi mi thanh tú của Cận Liễu Liễu hơi nhíu lại: “Ta cũng biết hẳn không xảy ra chuyện gì, ta chỉ sợ hẳn lại chọc giận Lưu tam ca, lúc đó lại làm cho Tuyền ca ca phải lấy rượu ngon chạy tới xin lỗi.”

Lê Tuyền đưa tay gỡ gỡ gáy, vẫn cười: “Việc đó cũng không có gì, đó là bản thân ta thích uống rượu thôi không liên quan tới Văn Hiên, không liên quan.”

Cận Liễu Liễu thở dài: “Cũng không biết đứa nhỏ này rốt cuộc là giống ai, sao lại cứ thích trêu chọc người khác thế chứ?”

Trong lòng Lê Tuyền muốn nói “còn không phải giống cái tính trẻ con của cha hẳn sao”.

Bất quá ngoài miệng cũng không dám nhắc tên người kia trước mặt Cận Liễu Liễu, vì thế chỉ biết cười: “Ta giúp người tìm, ta giúp người tìm.”

Vừa muốn chạy tới phòng Lưu lão Tam, lại nghe thấy một tiếng thô lỗ “A” tru lên, ngay sau đó tiếng gầm gừ của Lưu lão Tam vang lên: “Lại là hỗn tiểu tử người! Người! Người! Người xem lão tử hôm nay không tìm người tính sổ thì ta tên là Lưu lão Tứ!”

Cận Liễu Liễu bị dọa đến nỗi ra mồ hôi lạnh, chạy vội tới nơi thanh âm tru lên phát ra.

Chỉ thấy một hán tử to lớn, khuôn mặt tím bầm như gan heo, trong tay thật cẩn thận xách một vật đang giãy dụa – một tiểu hài tử phần điều ngọc mài bàn ngọc tuyết đáng yêu, miệng vẫn không ngừng hùng hùng hổ hổ.

Hắn tuy nói là muốn tìm tiểu hài tử này tính sổ, nhưng trên tay vẫn thật cẩn thận dường như sợ làm hấn (tiểu tử Văn Hiên) bị thương.

Cận Liễu Liễu vất vả chạy tới vội ôm tiểu nam hài phần điều ngọc mài rồi vội vàng cúi đầu nhận lỗi với Lưu lão Tam.

Lưu lão Tam vốn đang vô cùng tức giận nhưng vừa thấy Cận Liễu Liễu cúi đầu nhận lỗi, hắn lại cảm thấy ngượng ngùng: “Này đừng nói, này đừng nói, ta vừa rồi ngao ngao nói bậy, may mà không làm tiểu thiếu gia sợ.”

Cận Liễu Liễu dùng sức đánh vào mông tiểu nam hài trong ngực một cái: “Đứa nhỏ này không làm người khác sợ thì tốt rồi còn có ai có thể hù dọa hắn?”

Tiểu nam hài kia lại thực thông minh, Cận Liễu Liễu đánh hắn, hắn nhất kêu đau, nhị bất loạn khóc trái lại tiến đến bên tai Cận Liễu Liễu, nhẹ nhàng nói: “Nương, ta không bướng bỉnh, người đừng nóng giận.”(một kêu đau, hai không khóc loạn)

Cận Liễu Liễu vốn cũng không thể tức giận được, hiện tại vừa nghe con nói như vậy nàng lại bật cười, nhưng nghĩ đến Lưu lão Tam vẫn đang ở đây vì thế lại nghiêm mặt lại: “ hôm nay ngươi lại làm cái gì?”

Tiểu nam hài cúi đầu vào lòng Cận Liễu Liễu, không nói lời nào.

Thấy Cận Liễu Liễu lại có bộ dạng muốn phát hỏa, Lưu lão Tam vội vàng nói: “Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là vỏ hạt dễ thôi, không có việc gì, không có việc gì.”

Lê Tuyền đứng phía sau buồn cười nhìn Lưu lão Tam đang giấu một bàn tay phía sau lưng, đúng quả thật là vỏ hạt dễ, bất quá là vỏ hạt dễ mới vừa hái từ trên cây xuống, bên ngoài vẫn còn đầy gai nhọn.

Một cái vỏ như vậy nhét vào trong giày của Lưu lão Tam, hắn không chú ý xỏ chân vào phỏng chừng là bị đâm rất đau .

Lê Tuyền đưa tay vỗ vỗ lưng hổ của Lưu lão Tam: “Tam ca vẫn dũng mãnh như xưa, lát nữa ta sai người đi giết một con gà lại mang thêm năm cân rượu nữa, huynh đệ ta uống cho thỏa thích.”

Về mặt Cận Liễu Liễu ngượng ngùng nhìn về phía Lê Tuyền, Lê Tuyền càng cười tươi hơn: “Liễu Liễu, người đừng nhìn ta như vậy. Nếu không hãy lấy bạc của người mua rượu là được. “

Cận Liễu Liễu vội gật đầu: “Tất nhiên, nhất định là ta mời.”

Lê Tuyền đi qua, đưa tay nhéo nhéo mặt tiểu nam hài trong lòng Cận Liễu Liễu: “ tiểu quý này, lần này lại cho nương người phải tốn không ít nha!”

“Tuyền bá bá, nương ta có tiền không sợ .” Tiểu nam hài đúng lý hợp tình nói khiến Cận Liễu Liễu liên tục thở dài nhưng lại không thể trách được hắn.

Hai năm trước khi di thể Hàn Thượng chưa đưa trở lại kinh thành Cận Liễu Liễu đã biết mình có thai.

Hứa Tam Nương nghĩ hết mọi biện pháp giúp nàng giấu giếm chuyện này.

“Điện hạ vì nước hy sinh thân mình, người lại có đứa nhỏ không minh bạch nhất định sẽ bị Hoàng Thượng xử tử. Dù sao đi nữa cũng phải giấu diếm chuyện này!” Lúc ấy Hứa Tam Nương nói như vậy.

Cận Liễu Liễu cũng biết tình thế nghiêm trọng. Vì thế trên đường đi theo đoàn xe vận chuyển di thể Hàn Thượng hồi kinh. Mặc kệ vất vả cỡ nào nàng cũng cố nhịn.

Lâm thực phi sinh non, Cận Liễu Liễu nhìn đứa nhỏ của lâm thực phi trong lòng cư nhiên bắt đầu vẽ ra bề ngoài của đứa nhỏ mình sẽ sinh ra trông như thế nào

Hoàng Thượng và Vân Quý phi cực kỳ bi thương, lấy nghi lễ dành cho thái tử hậu táng yêu tử.

Cả nước phải để tang phục nửa năm, ngoài cung trong nửa năm không thể tấu nhạc, không thể mặc y phục sắc sỡ, không thể thiết yến; Trong cung trừ không thể tấu nhạc, không thể mặc y phục rực rỡ, không thể thiết yến, còn phải khóc tang nửa năm, thấp hương cầu phúc.

Sau khi Hàn Thượng được hạ táng trong hoàng lăng trong vương phủ bắt đầu giải quyết chuyện của mình.

Tiêu Dao Vương phi dựa theo lời Hàn Thượng lưu lại trước khi chết năm vị sủng phi vương phủ sẽ tiếp tục ở trong Tiêu Dao vương phủ tại kinh thành cùng nhau nuôi dưỡng các nhi tử hai nam, hai nữ của Hàn Thượng thành người.

Còn lại một đám mỹ cơ nếu muốn ở lại trong phủ sẽ dưỡng các nàng đến già. Không muốn lưu lại hy vọng đi cũng sẽ chuẩn bị cho các nàng một khoản bạc lớn, cũng đủ các nàng về nhà không lo áo cơm.

Dựa theo lòng Cận Liễu Liễu áy náy chỉ sợ là muốn cả đời ở lại trong vương phủ sẽ thủ tiết vì Hàn Thượng.

Nhưng là nàng không thể ở lại, đứa nhỏ trong bụng ngày một lớn tuy rằng hiện tại nàng gầy yếu, nhưng nếu qua hai tháng nữa, sẽ không thể gạt được nữa.

Dưới sự trợ giúp của Hứa Tam Nương nàng rời khỏi kinh thành ở lại trong thôn nhỏ phía Tây dưới chân Hắc Phong sơn, rồi Lê Tuyền đi đón cả nhà nàng già trẻ đến đây xây nhà, từ đó định cư ở nơi này.

Dựa theo ý tưởng của Cận Liễu Liễu, nàng hy vọng đi xa hơn nữa nơi nào càng hoang vắng càng tốt, nhưng dù nói thế nào Lê Tuyền cũng không đồng ý.

Sau khi hẳn nghe được tin tức Hàn Thượng qua đời liền vội vàng tới kinh thành nhưng không thể gặp được Cận Liễu Liễu.

Cũng may cơ duyên xảo hợp, thời điểm Hứa Tam Nương mang theo Cận Liễu Liễu ra phủ bị thủ hạ của Lê Tuyền nhìn thấy, bởi vậy mới có thể gặp mặt một lần.

Lê Tuyền suốt đêm mang theo Cận Liễu Liễu ra khỏi kinh thành, trừ bỏ Hứa Tam Nương không còn ai biết Cận Liễu Liễu đi đâu.

Kỳ thật Hàn Thượng cũng không phải là ác nhân gì. Trước khi hẳn chết ngay cả những chuyện đã đáp ứng Hứa Tam Nương cũng đều nhớ rõ, đúng hẹn giao vào tay Hứa Tam Nương một lượng ngân phiếu lớn cùng khế ước của căn lầu tốt nhất phố hoa.

Hứa Tam Nương chỉ cần đợi hết nửa năm là có thể hoàn thành lý tưởng của mình mở một thanh lâu của chính mình.

Nàng biết Cận Liễu Liễu áy náy nhưng nàng vẫn an ủi: “Liễu Liễu, người bây giờ cứ áy náy thương tâm cũng không làm được gì. Việc cấp bách là sinh đứa nhỏ này ra thật tốt nuôi dưỡng hẳn thành người. Điện hạ cả đời phong lưu thành táng, người cũng nói trước khi hẳn chết trong lòng thấy thẹn đối với người, ta nghĩ cho dù điện hạ đã biết cũng tuyệt đối sẽ không trách tội của người.”

Cận Liễu Liễu khổ sở trong lòng, thấp giọng nói: “Vô luận như thế nào ta cũng đã làm chuyện có lỗi với hẳn, mà trước khi hẳn chết cư nhiên còn xin lỗi ta. Hẳn ở chiến trường vào sinh ra tử, ta lại...”

Hứa Tam Nương thở dài một hơi, biết mình có khuyên như thế nào cũng không có tác dụng gì, đành phải nói: “Quên đi, không nói nữa. Người chỉ cần nhớ rõ chiếu cố bản thân thật tốt, sau khi sinh đứa nhỏ ra nhớ sai người báo cho ta biết một tiếng. Đời này của ta không được làm mẫu thân. Để cho ta thấy hài tử của người trong lòng ta cũng rất cao hứng.”

Nói đến chuyện đứa nhỏ, trên mặt Cận Liễu Liễu mới hơi lộ ra thần sắc vui vẻ, gật đầu nói: “Tam Nương yên tâm đi, vô luận ta tới nơi nào ân tình của Tam Nương cả đời ta cũng sẽ không quên.”

Sau đó Cận Liễu Liễu từ biệt Hứa Tam Nương ra đi. Không bao lâu sinh hạ đứa nhỏ, nhìn đứa nhỏ ngọc tuyết khả nhân, một đôi mắt to đen lúng liếng, lông mi rất dài, hoàn toàn di truyền toàn bộ nét đẹp của Cổ Vưu Chấn và Cận Liễu Liễu.

Đương nhiên, nếu nói giống ai hơn, tất nhiên là giống cha nhiều hơn một chút, đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, nói chuyện đi đứng đều thông minh hơn những đứa trẻ cùng trang lứa khác.

Cận lão cha rất thích ngoại tôn này, phải biết rằng lúc trước khi Cận Liễu Liễu nói với hần đứa nhỏ không phải của Hàn Thượng mà là của Cổ Vưu Chấn, Cận lão cha thiếu chút nữa học máu mà chết, cầm một cây gậy đuổi đánh Cận Liễu Liễu.

Cận gia tẩu tử cố sức ôm chặt hần : “Dù ông có tức giận thế nào cũng không thể đánh khuê nữ như vậy a! Nàng còn đang lớn bụng đó!”

Cận lão cha tuy rằng đã dừng tay nhưng từ đó về sau vẫn chưa bao giờ hòa nhã với Cận Liễu Liễu.

Cả nhà bọn họ chuyển đi khỏi cái thôn nhỏ ở GiangNamkia. Thứ nhất là vì phòng ngừa những lời đồn đãi nhảm nhí, thứ hai là không hy vọng Cổ Vưu Chấn tìm được Cận Liễu Liễu.

Hai người A Bảo và A Bối tuổi vẫn còn nhỏ đều nghĩ giống mọi người trong thôn, nghĩ là tỷ tỷ có vị hôn phu đã chết nay mang theo đứa nhỏ mồ côi cha từ trong bụng mẹ.

Cận Liễu Liễu được Tiêu Dao trong vương phủ phân rất nhiều bạc đủ cả nhà bọn họ ăn mấy đời.

Nàng không dám chi tiêu lung tung, bởi vì mỗi khi tiêu một văn tiền trong lòng nàng đều thấy áy náy.

Vì tổ ốc không thể bán, vì thế để đó cũng đủ ọi người có thể sinh sống sau này. Hơn nữa dưới sự trợ giúp của Lê Tuyền họ cũng có nhà mới dưới chân núi.

Sân rất rộng cũng đủ chỗ ở ọi người, tuy rằng không hoa lệ nhưng cả nhà cùng nhau sống dưới một mái nhà vẫn rất thoải mái.

Không bao lâu, Cận Liễu Liễu được mẫu thân chăm sóc thuận lợi sanh đứa nhỏ ra.

Khi ngoại tôn ra đời, Cận lão cha mới nở nụ cười với Cận Liễu Liễu còn tự mình đặt tên cho đứa nhỏ: Cận Văn Hiên.

Bởi vì Cận Liễu Liễu không dám nói ra chân tướng phụ thân đứa nhỏ cho nên đứa nhỏ chỉ có thể mang họ nàng, nàng cũng hy vọng đứa nhỏ mang họ nàng.

Đối với Cổ Vưu Chấn cho dù vẫn còn nhiều tình ý nàng cũng không dám nghĩ đến chút nào.

Nàng có đứa nhỏ, cha mẹ ở bên, bọn đệ đệ một ngày một trưởng thành, đối với nàng mà nói đã là quá mức hạnh phúc .

Nàng còn nhớ rõ trước khi Hàn Thượng chết đã nói một câu với nàng, nàng biết Hàn Thượng không thích làm hoàng tử, không thích hành quân đánh giặc, tự đáy lòng nàng cảm thấy chỉ sợ cái thân phận hái hoa tặc Vân Thượng Phi mới là bộ mặt chân thực nhất của Hàn Thượng.

Đáng tiếc, rốt cuộc Cận Liễu Liễu cũng không được nhìn thấy nụ cười có phần lỗ mãng nhưng sáng lạng của Vân Thượng Phi, cũng không tìm hiểu xem ý tưởng này có chính xác hay không.

Thời điểm nàng còn chưa rời khỏi kinh thành, Cổ Vưu Chấn bởi vì lo lắng nàng nên đã nhiều lần thông qua Hứa Tam Nương nhắn cho nàng nhưng nàng đều giả như không biết.

Điều duy nhất có thể làm cho Cận Liễu Liễu nở nụ cười là ôm Cận Văn Hiên nhìn hần mỗi ngày trưởng thành.

Cận Văn Hiên chính là niềm vui duy nhất của nàng.

Đứa nhỏ này tuy rằng thông minh thật nhưng lại rất nghịch ngợm mỗi khi nghịch ngợm lại làm cho người ta không thể chịu được.

Đứa nhỏ còn chưa đến hai tuổi đã học được nhiều trò tinh quái khiến cho người lớn dở khóc dở cười.

Tỷ như Lưu lão Tam không biết gần đây đã phải chịu đựng Cận Văn Hiên bao lâu, nếu không bị thả sâu vào áo cũng là bỏ muối vào nước trà hần uống, có một lần còn thiếu chút nữa là đốt cháy đầu hần.

Bất quá lần đó Cận Văn Hiên cũng bị Cận Liễu Liễu đánh ột trận, phải biết rằng lửa không phải là thứ dễ đùa giỡn. Vì thế hần mới có thể ngoan được vài ngày. Hôm nay Cận Liễu Liễu lại mang theo hần lên Hắc Phong trại, hần đã không chịu nổi tịch mịch tiếp tục chơi đùa với Lưu lão Tam.

Cận Liễu Liễu mới ôm Cận Văn Hiên đi được vài bước nhưng bởi vì vóc dáng Cận Văn Hiên cao hơn so với tiểu hài tử cùng trang lứa, ngày thường Cận Liễu Liễu lại gầy yếu nên mới bước vài bước đã cảm thấy mệt.

Lê Tuyền ôm lấy Cận Văn Hiên trên tay nàng: “Liễu Liễu, người cũng đừng quá lo lắng tiểu hài tử thích làm âm ỉ là bình thường. Hơn nữa ta cảm thấy vì Văn Hiên thích Lưu lão Tam nên mới đùa giỡn hân đó. Văn Hiên, người nói đúng không?”

Cận Văn Hiên lại chu miệng ra: “Ai thích người râu xồm!”

Cận Liễu Liễu bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: “Quên đi, thời gian cũng không còn sớm chúng ta cũng nên xuống núi.”

Cận gia tẩu tử làm rau dưa rất ngon, bởi vậy đặc biệt kêu A Bảo ôm một bình rau dưa đi cùng Cận Liễu Liễu mang tới cho Lê Tuyền nếm thử.

Hai năm nay Lê Tuyền vẫn thường đến đối với nhà Cận Liễu Liễu có thể nói là rất thân thiết như người một nhà. Đối với Cận Văn Hiên lại yêu thương đến tận xương tủy.

Cận Liễu Liễu không phải kẻ ngốc nàng tự nhiên là biết Lê Tuyền đối tốt với nàng là vì cái gì.

Nhưng đối với nàng mà nói đã từng gả cho hai nam nhân lại sinh một đứa nhỏ không minh bạch, một người như mình căn bản không xứng với nam nhân tốt như Tuyền ca ca.

Trong toàn bộ Hắc Phong sơn, ai không khen ngợi Lê Tuyền.

Đám đại cô nương, tiểu khuê nữ chờ hân cũng không biết đợi bao nhiêu năm, nhưng Lê Tuyền cũng đã hai mươi ba lại không có một chút ý niệm thành thân trong đầu, lại để tâm đến tiểu quả phụ Cận Liễu Liễu.

Cho tới bây giờ Lê Tuyền vẫn chưa nói gì với Cận Liễu Liễu. Hân là nam nhân thành thực, bình thường tuy rằng biết ăn nói nhưng đến thời điểm này hân lại không biết nói cái gì.

Hân chỉ biết yên lặng đối xử tốt với Cận Liễu Liễu mà thôi.

Cuộc sống của Cận gia là Lê Tuyền tìm người đi phụ trách trông trọt, củi lửa không có thì sẽ đưa đến, không quá vài ngày lại mang theo món ăn thôn quê vừa mới kiếm được đưa đến nhà bếp Cận gia.

Chỉ cần Lê Tuyền xuất môn tất nhiên sẽ mang đồ đến cho Cận Liễu Liễu, cũng không là cái gì quý giá chỉ là vài món trang sức ngọc trai, phấn son, cộng thêm đủ loại đồ chơi và thức ăn vặt cho Cận Văn Hiên.

Dù chỉ là một chút tâm ý cũng mười phần trân quý.

Hơn nữa toàn bộ thuốc Cận lão cha uống đều do Lê Tuyền định kỳ đi bốc về, hễ bệnh có chuyển biến xấu đều vội vã cưỡi ngựa lên trên trần tìm thầy thuốc về.

Bởi vì thấy hai nữ nhân là Cận gia tẩu tử và Cận Liễu Liễu không tiện đi xa gánh nước Lê Tuyền liền tìm người đào một cái giếng trong sân Cận gia.

Lê Tuyền luôn nói: “Đại thúc, đại nương cũng giống như phụ ưỡu ta, ta không đối tốt với các người thì còn có thể đối tốt với ai.”

Cả nhà Cận Liễu Liễu đều không nghĩ tới báo ân bởi vì mặc kệ họ cự tuyệt thế nào cũng không cự tuyệt được những hảo ý của Lê Tuyền. Những gì bọn họ có thể làm chỉ là thể hiện lòng biết ơn với Lê Tuyền.

Cận gia tẩu tử ở nhà làm thịt khô cá muối, rau dưa hầm thịt thì chắc chắn sẽ không thể thiếu phần của Lê Tuyền. Ngày Lễ ngày Tết, nhất định sẽ làm đồ ăn ngon, mua rượu ngon rồi mời Lê Tuyền đến cùng mừng năm mới.

Khi Cận Liễu Liễu may xiêm y cho cả nhà tuyệt đối không quên may cho Lê Tuyền một bộ.

Lê Tuyền luôn coi xiêm y Cận Liễu Liễu may ình như bảo bối cho dù có bị sờn rách cũng thường xuyên mặc.

Cận Liễu Liễu nghĩ nếu lúc trước cha Lê Tuyền không mất hân không cùng mẫu thân lưu lạc đến chỗ này nàng nhất định đã gả cho Lê Tuyền .

Bất quá người tính không bằng trời tính, đã đến lúc này nghĩ những điều đó căn bản cũng vô ích.

Trong lòng Cận Liễu Liễu suy nghĩ cái gì không ai biết.

Chỉ là ngẫu nhiên khi đêm dài mọi người đi ngủ hết, Cận Văn Hiên cũng đã ngủ say, nàng sẽ lặng lẽ mở một ngăn tủ lấy ra một cái bọc nhỏ được bao quanh bởi ba lớp vải dày rồi lấy ra một con quay bằng gỗ, mỗi lần như vậy đều nhìn đến một canh giờ.

Con quay kia đã cũ lắm rồi, cũng sắp hỏng, nước sơn đỏ bên trên cũng bị phai màu loang lổ.

Cận Liễu Liễu nhìn con quay chuyện cũ lại như hiện lên trước mắt nhưng chính nàng không giải thích được cảm giác trong lòng mình.

Giống như hiện tại yên tĩnh an nhàn sống những ngày bình yên vô tranh nàng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nàng bất quá cũng chỉ là một nữ hài tử bình thường xuất thân trong nông gia bần cùng lại có cơ duyên xảo hợp mới gặp được Cổ Vưu Chấn thậm chí còn có liên quan với hoàng tử.

Cuộc sống phú quý mọi người đều hướng tới. Nhưng khi đó nàng lại không vui chút nào.

Chỉ cần không lo ăn uống cả nhà vui vui vẻ vẻ, cho dù là cơm rau dưa, mặc vải thô, Cận Liễu Liễu cũng vô cùng vui vẻ.

Cổ Vưu Chấn như là một đoạn ký ức thống khổ phủ đầy bụi ở sâu trong nội tâm nàng, ngọt ngào cay đắng khắc sâu trong trí nhớ, chỉ là mỗi lần hồi tưởng lại chuyện cũ nàng cũng sẽ nhớ tới một người nam nhân khác —người mà nàng từng oán, nhưng hiện tại lại tràn ngập áy náy trong lòng.

Không ai có thể nói rõ mọi chuyện là đúng hay sai, nhưng hiện tại Cận Liễu Liễu quả thật là dựa vào bạc Hàn Thượng cho nên mới có thể giúp cả nhà nàng sống cuộc sống không lo áo cơm.

Tuy rằng bệnh tình của phụ thân không có chuyển biến tốt nhưng cũng không nặng thêm. Còn mẫu thân bởi vì không phải lo vấn đề ăn mặc của cả nhà nên thân thể và tinh thần đều rất tốt.

Ở học đường A Bảo và A Bối luôn nổi trội hơn bạn bè, Cận Văn Hiên lại xinh đẹp thông minh. Đối với Cận Liễu Liễu mà nói đời này cũng không còn gì phải cầu thêm.

50. Chương 51: Trảo Tặc (bắt Trộm)

Lê Tuyền sững sốt: “Liễu Liễu, người nói như vậy có ý gì?”

Cận Liễu Liễu cắn chặt môi dưới, do dự nửa ngày mới nói: “Tuyền ca ca, người đừng hỏi. Tóm lại một người tốt như người không nên tìm ta. Đêm đã khuya ta thật sự muốn đi ngủ. Người đừng... bức ta.”

Lê Tuyền thở dài: “Liễu Liễu, nhiều năm như vậy rồi có lúc nào ta không nghe người chứ? Người đi nghỉ ngơi đi ta trở về trại, sáng mai người hãy nói một tiếng với đại thúc, đại nương đi.”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu, vừa định ra sau tìm một cái đèn lồng cho Lê Tuyền, nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Tuyền ca ca, đã trễ thế này người còn muốn đi, ngày mai phụ mẫu ta...”

“Cũng phải, đại thúc, đại nương còn không biết ta chưa thể đi được.” Lê Tuyền hiểu ý cười nói: “Ta đến phòng A Bối ngủ lại.”

Cận Liễu Liễu cầm một ngọn đèn đưa cho Lê Tuyền, còn mình ở lại nhà chính dọn dẹp bàn ăn rồi lại đến nhà bếp đun nước chuẩn bị rửa chén.

Thừa dịp phải chờ nấu nước, nàng ra ngoài sân đi dạo muốn hít thở không khí.

Đã đến đầu xuân, một thời gian nữa chính là sinh nhật hai tuổi của Cận Văn Hiên. Sáng nay Cận Liễu Liễu đã đồng ý với hắc (Cận Văn Hiên) sẽ dẫn hắc đi lên trấn chơi một ngày.

Nàng đứng ở trong sân nhìn mặt trăng đang nhô lên cao, bởi vì buổi tối trời lạnh bất giác rung mình một cái.

Mặc dù có chút lạnh nhưng nàng vẫn không muốn đi vào. Không biết vì sao đêm nay nàng không muốn ngồi trong phòng đợi.

Dường như bởi vì không khí lạnh trong sân nên người cũng đặc biệt tỉnh táo hơn.

Trở lại nhà bếp, lửa trong lò sưởi đã sắp tàn bất quá nước cũng đã sôi. Nàng rửa sạch bát đĩa lại dựa theo thói quen dọn sạch cả nồi và bếp.

Dọn dẹp xong, nàng ngẩng đầu lên chuẩn bị khóa cửa nhà bếp đi nghỉ ngơi bỗng nhiên phát hiện có một bóng người vừa vụt qua cửa sổ nhỏ.

Lúc đầu nàng tưởng mèo hoang cũng lơ đãng, nhưng là một lát sau lại nghe thấy một loạt âm thanh rất nhỏ phát ra từ đồng củi dưới cửa sổ nhà bếp.

Cận Liễu Liễu chợt cảnh giác .

Có người muốn trộm củi!

Thật quá đáng rồi nha! Tuy rằng bây giờ toàn bộ củi trong nhà nàng đều do Lê Tuyền kêu người đưa tới nhưng từ nhỏ Cận Liễu Liễu đã phải lên núi kiếm củi nên có ấn tượng rất sâu sắc với chuyện này.

Có tiểu tặc muốn tới nhà bọn họ trộm củi!

Thật quá đáng rồi nha!

Cận Liễu Liễu ý vào Lê Tuyền đang ở trong nhà liền đốt một ngọn đèn nhỏ rón ra rón rén ra nhà bếp đi về phía đồng củi.

Nàng rất muốn bắt tận tay vì thế vô cùng cẩn thận sợ bị tiểu tặc kia nghe được tí xú động tĩnh đến lúc đó hấn mà chạy mất thì thật đáng tiếc .

Nhìn kỹ hai đồng củi cao cao phía trước ngay cả một bóng người cũng không thấy. Lại liếc mắt nhìn một cái đừng nói người ngay cả mèo hoang cũng không có một con.

Cận Liễu Liễu lại thật cẩn thận đi tìm phía sau đồng củi trong lòng nghĩ: đừng cho rằng ta sẽ bị người lừa?

Vừa bước ra phía sau quả nhiên lại nghe một âm thanh rất nhỏ. Trong lòng Cận Liễu Liễu rất đặc ý: xem đi bị ta bắt được rồi!

Nàng vừa định hô to một tiếng “Đi ra” thành linh lại bị một bàn tay to che miệng lại nàng sợ tới mức máu toàn thân cũng ngừng chảy, trong đầu trăm chuyển ngàn hồi chỉ hận sao mình không gọi Lê Tuyền đến trước (bắt) tặc, như thế thì tốt cứ nhiên lại bị tiểu tặc bắt được!

Trước tiên sau khi hết kinh hãi Cận Liễu Liễu bắt đầu phản ứng lại, ngay sau đó nàng liều mạng quyền đâm cước đá muốn làm gây ra tiếng động khiến mọi người ra xem.

Không đợi nàng cử động cánh tay, toàn thân nàng đã bị người kia chế trụ dễ dàng bị vây kín trong lòng người kia, không thể động đậy chút nào.

Nàng vô cùng sợ hãi một tiểu tặc trộm củi mà có thân thủ như thế này sao?

Xem ra đã có chuyện lớn rồi!

“Ô ô ô ô!” Từ cổ họng nàng bắt đầu phát ra âm thanh kháng cự muốn hét chói tai lại không thể phát ra tiếng.

Thành linh một giọng nam ôn nhuận quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn vang lên bên tai nàng: “Liễu Liễu, đừng kêu, là ta.”

Trong nháy mắt từ hô hấp đến ý thức của Cận Liễu Liễu đều đình trệ .

Nàng chỉ cảm thấy dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt tim nàng, lòng nàng, trăm ngàn thứ bắt đầu hiện ra rõ ràng trong đầu cố gắng kìm nén lại không thể kìm nén được.

Dường như thân thể không chống lại được trong hết thảy trí nhớ và đau đớn đang dâng lên chỉ trong nháy mắt Cận Liễu Liễu hôn mê bất tỉnh.

Giống như mới chỉ qua một nén nhang lại có vẻ như đã qua hơn một năm. Cận Liễu Liễu cảm thấy nhân trung đau đớn vì thế chậm rãi tỉnh lại.(xem phim chuông thấy người ta hay ấn vào dưới mũi ấy)

Nàng có thể cho rằng mình đang nằm mơ vì thế xoay người muốn ngủ tiếp nghĩ rằng chỉ cần ngủ là có thể quên hết mọi ác mộng nhưng bên tai lại nghe giọng nam ôn nhu kia vang lên : “Liễu Liễu, đỡ hơn chút nào chưa?”

Lại một lần nữa hô hấp của Cận Liễu Liễu ngừng trệ.

Đập vào mắt là gương mặt nam tử trẻ tuổi, ngũ quan như ngọc, mày như họa, biểu tình tựa tiểu phi tiểu dưới ánh lửa mỏng manh của đèn lồng chiếu rọi như là thần tiên đang phiêu lãng giữa làn sương mù, đẹp đến nỗi như là không thực. (ekkkkk... mê giai wa”””)

Lại một lần nữa Cận Liễu Liễu hôn mê bất tỉnh, nàng chỉ hy vọng đây là một cơn ác mộng chỉ cần mình ngủ một giấc khi tỉnh lại sẽ quên hết tất cả mọi chuyện.

Đáng tiếc lúc này nàng cũng không té xỉu được quá lâu bởi vì trên đỉnh đầu thanh âm kia lại vang lên :”Liễu Liễu, nếu lúc này ngươi lại ngất đi nữa ta cũng chỉ có thể thân ngươi một chút, thân đến chừng nào ngươi tỉnh lại mới thôi.”

“Ngươi vô sỉ!” Cận Liễu Liễu lòng đầy căm phẫn nhưng vì vừa mới tỉnh lại nên thanh âm không đủ mạnh nghe vào lỗ tai câu “Đồ vô sỉ” chỉ như là gãi không đúng chỗ ngứa, hoàn toàn không có hiệu quả.

“Đúng nha, ta luôn luôn đều đồ vô sỉ cũng không phải Liễu Liễu ngươi chưa biết đâu.”

“Ngươi ... tí bí vô sỉ hạ lưu!” Cận Liễu Liễu muốn dùng tất cả những từ ngữ khó nghe nhất mà nàng biết trong cuộc đời mắng hắn, nhưng lại không thể nhớ nổi còn có cái từ gì có thể mắng cho thật thống khoái.

Bình thường trong thôn những thôn nữ đũa ám đại phẩm thường dùng thì nàng lại không thể dùng được, vì thế mắng xong một câu nhất thời nghẹn lời.

Dường như nam nhân cảm thấy phi thường buồn cười chẳng những cúi đầu cười một trận, còn cố ý nói: “Ngươi mắng chữ người như vậy ta chỉ cho là ngươi đang khen ta. Trên đời này có nam nhân nào không tí bí vô sỉ hạ lưu?”

Cận Liễu Liễu tức giận không thể chịu được nhưng càng tức giận thì khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ lên, cuối cùng hung hăng kêu lên: “Ngươi cút cho ta! Ngươi đừng đến nhà chúng ta, ô uế nhà ta!”

Nam nhân kia ngừng cười một lát trong mắt chợt toát ra sự đau đớn nhưng lại nhanh chóng cười nói: “Liễu Liễu, hơn hai năm không gặp ngươi có nhớ ta không?”

Cận Liễu Liễu “Thối” một tiếng: “Phi! Ta căn bản không muốn nói chuyện với ngươi! Ngươi lập tức buông tay ra cho ta bằng không ta sẽ kêu lớn lên!”

Nam tử kia lại không chút hoang mang, ngược lại ôm cánh tay Cận Liễu Liễu càng thắt chặt hơn: “Đã lâu không được ôm ngươi, ta nghĩ mình đã quên cảm giác này. Ngươi vẫn mềm mại như vậy người cũng vẫn thơm như vậy.”

Cận Liễu Liễu chỉ cảm thấy như có một đàn kiến bò trên mặt, ngay cả lỗ tai cũng bắt đầu nóng lên.

Người này còn có thể vô sỉ hơn nữa không?

Hơn hai năm không gặp, Cận Liễu Liễu đã cho rằng người này không tồn tại nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện trước mắt nàng như vậy, nàng thâm nghĩ muốn đâm một quyền thật mạnh lên cái khuôn mặt đẹp trai kia!

Hiện tại người này chẳng những lấy tay chân vây khốn tay chân nàng làm cho nàng không thể động đậy, lại còn nói lời khinh bạc với nàng!

Hắn cho rằng Cận Liễu Liễu nàng là loại người nào?

“Vị công tử lạ mặt này mời ngươi lập tức buông tay, nói cách khác nếu ta kêu lên mọi người trong thôn sẽ cầm đòn gánh gây gộc đến loạn côn đánh chết dâm tặc như ngươi!”

“Ta không sợ. Người của ta cũng đang ở gần đây mọi người tron thôn có đến đây ta cũng không sợ. Nếu họ đến ta sẽ càng cao hứng, ta có thể trực tiếp nói cho bọn họ người- Cận Liễu Liễu là nương tử của ta, xem ai còn đến sát phong cảnh?” Hần cười hắc hắc.(giống như: làm bóng đèn)

Cận Liễu Liễu thiếu chút nữa học máu.

Quá vô sỉ ! Quả thực là quá vô sỉ !

Trên đời này làm sao có thể có người da mặt dày như vậy chứ!

“Hừ! Người cho rằng mọi người đều là kẻ ngốc sao? Người nói cái gì người ta sẽ tin cái đó sao?”

“Bọn họ có thể không tin lời ta nói nhưng nếu là lời Lại bộ Thượng Thư nói tất nhiên sẽ có người tin đi.”

“Cái gì? Lại bộ Thượng Thư? Người thăng quan lúc nào vậy ?”

Nam nhân mỉm cười nhướn lông mày lên: “Người còn nói người không quen biết ta, còn không phải còn nhớ rõ trước đây ta làm chức quan gì.”

“Giảo biện! Người cho là người trong thôn sẽ tin là một tiểu tặc làm đại quan triều đình chứ?”

“Bọn họ có thể không tin nhưng thủ hạ của ta có thể đi tìm Huyện lệnh tới, Huyện lệnh cũng không dám không biết ta.”

“Họ Cỗ! Người đừng khinh người quá đáng!” Cận Liễu Liễu cảm thấy mình tức đến mức muốn nổ phổi!

Đời này nàng hận nhất chính là những kẻ miệng lưỡi trơn tru như vậy làm cho nàng không thể nói lý được.

“Liễu Liễu, ta nào dám khi dễ người chứ? Ta chỉ sợ người lại mất hứng một cái mang theo đứa nhỏ chạy đến một nơi hẻo lánh nào đó, lại trốn như ba năm trước. Nơi này đã cách kinh thành đủ xa, nếu xa hơn chút nữa ta muốn gặp người một lần cũng quá khó khăn .”

Cận Liễu Liễu cười lạnh :”Chê cười! Ai trốn tránh người? Ta thích ở đâu ở thì ở đó, Cỗ đại nhân người cũng đừng cho rằng đó là chuyện của mình chứ! Người cho rằng người là ai?”

“Đúng vậy, ta không là gì cả, ta chỉ là một nam tử đáng thương bị Cận Liễu Liễu vứt bỏ.”

Cận Liễu Liễu nhìn tuấn nhan của hắn lộ ra vẻ bị người khác khi dễ , lửa giận trong lòng càng bùng lên.

“Người! Người! Người!” Dưới cơn thịnh nộ nàng lại không thể nói ra một câu đầy đủ.

“Liễu Liễu, đừng tức giận như vậy nữa thân mình người gây yếu đến lúc đó lại hôn mê bất tỉnh.” Hần vươn một ngón tay thon dài đến nhẹ nhàng phủ lên gương mặt Cận Liễu Liễu.

“Người đừng chạm vào ta!”

“Liễu Liễu, rốt cuộc người làm sao vậy? Ta căn bản không rõ, ta đã làm gì khiến người tức giận lâu như vậy. Làm hại ta đã hơn hai năm chỉ dám đứng phía xa nhìn trộm người cũng không dám đến gặp người. Đêm nay nếu không thấy Tuyên ca ca người với người hai người cô nam quả nữ thức khuya như vậy, ta sẽ không hoảng loạn, không cẩn thận bị người phát hiện, người cũng sẽ không thấy ta. Người sinh khí lớn như vậy chỉ làm ta tâm hoảng ý loạn.” Hần thở dài một hơi, trong giọng nói tràn đầy sự bất đắc dĩ cùng tự giận.

Cái gì? Đã hơn hai năm nay hắn đều đến nhìn nàng?

Nghi vấn trong lòng Cận Liễu Liễu như nước sôi muốn tràn ra ngoài lại cố nhịn xuống không hỏi hắn.

Tựa hồ hắn vẫn như trước kia vĩnh viễn đều biết nàng đang suy nghĩ cái gì, không cần nàng hỏi hắn đã nói: “Mỗi một lần chỉ cần có chút thời gian rảnh rỗi ta sẽ mang theo Ngọc Trúc thay ngựa mấy lần chạy tới chỉ vì muốn nhìn người và Văn Hiên một cái. Thấy cả nhà các người hòa thuận vui vẻ ta mới có thể yên tâm trở về.”

Thấy Cận Liễu Liễu trong lòng lại trầm mặc, hắn cười cười tiếp tục nói: “đến tháng sau là sinh nhật Văn Hiên ta vốn tính là đến lúc đó sẽ mang theo quà tặng chính thức đến bái phỏng phụ thân người.”

“Ta biết người muốn hỏi ta vì sao, ta cũng không sợ nói cho người, bởi vì ta vừa mới vừa thăng quan vị trí cũng càng ngày càng ổn. Hiện tại phụ thân ta cũng không dám không để ý đến chủ ý của ta, Lý thị ta cũng

đã hưu. Chỉ có hiện tại ta mới cảm thấy ta đủ khả năng bảo hộ người và Văn Hiên, khiến cho người không bao giờ rời khỏi ta nữa, cho hai mẫu tử các người có một cuộc sống hạnh phúc không ai dám ăn hiếp người nữa.”

Trong lòng Cận Liễu Liễu chợt dâng lên nỗi chua xót, cũng mặc kệ nàng có cảm động như thế nào có một chỗ trong lòng vẫn kiềm chế suy nghĩ của nàng.

“Ta không hiểu người đang nói gì, ta cũng không biết người là ai. Ta chỉ muốn khuyên người một câu: có một số việc không phải người cảm thấy khi nào thì có thể làm thì nó sẽ như thế. Lòng người không phải tùy người-Cổ đại nhân tùy tâm sở dục. Mời người buông tay, bằng không ta không biết ta sẽ làm xảy ra việc gì đâu.”

51. Chương 52: Con Rể Tới Cửa?

“Ta không buông, có chết ta cũng không buông! Thật vất vả ta mới có thể lại được ôm lấy nàng một lần nữa cho dù là chém đứt hai tay của ta ta cũng không buông.”

“Người buông ra!”

“Ta cứ không buông nàng có thể làm gì ta? Liễu Liễu, nàng đừng bướng bỉnh nữa. Đứa nhỏ của chúng ta cũng đã lớn như vậy rồi còn nàng xem vẫn như một tiểu hài tử vậy nếu để Văn Hiên nhìn thấy thì thật ngượng a.” Nam nhân kia vênh mặt nói một mạch mà không cảm thấy thẹn thùng.

Ngon lửa trong lòng Cận Liễu Liễu đã sắp bùng lên.

Hơn hai năm nay bởi vì đã trở thành mẫu thân và đã trải qua rất nhiều chuyện nên nàng đã sớm không còn là tiểu cô nương dần dần làm việc gì cũng ngốc ngếch hồ đồ trước kia nữa rồi.

Mọi tác phong làm việc của nàng cũng vững vàng lên rất nhiều, bình thường nói chuyện hay làm việc cũng luôn suy nghĩ rồi mới hành động. Không vì lý do gì khác mà chỉ vì muốn làm tấm gương tốt cho Cận Văn Hiên.

Hơn nữa trong thôn bọn nhỏ đã muốn nói Văn Hiên là đứa nhỏ không có cha, làm mẫu thân hấn Cận Liễu Liễu quyết không thể để cho người ta xem thường.

Khi người khác khi dễ Cận Văn Hiên nàng cũng sẽ đứng ra kêu Cận Văn Hiên phản kháng lại. Vốn tưởng rằng mình đã tiến bộ không ít nhưng không nghĩ tới thời điểm gặp phải kẻ vô lại không phân rõ phải trái này nàng lại không thể kiềm chế được.

“Người không buông phải không? Không buông ta liền kêu to lên. Không cần quản người có phải mệnh quan triều đình hay không cứ để cho người ta đánh cho người một trận sứt đầu mẻ trán rồi nói sau.”

Cái người có khuôn mặt tuần tú vô luân như thiên nhân cười đến phi thường sáng lạn: “Liễu Liễu, người còn không biết võ công của ta sao? Tùy tiện gọi đến vài người có ai có thể đụng đến ta sao?”

“Xem ra người thật sự là không sợ hãi, cũng nhất định cho rằng ta không có biện pháp bắt người.” Sắc mặt Cận Liễu Liễu càng ngày càng đen lại giống như trong người có một ngọn núi lửa sắp bạo phát.

“Liễu Liễu, là ta bị nàng bỏ rơi rất thảm a. Nàng làm cho ta hồn khiến mộng tha lâu như vậy hôm nay có thể được ôm nàng như thế này ta thực sợ rằng mình là đang nằm mộng. Chỉ sợ không cẩn thận tỉnh lại mới phát hiện nàng căn bản không ở trong vòng tay ta.”

Mặt Cận Liễu Liễu không chút thay đổi trong lòng càng thêm sôi trào ùng ục ùng ục, rối loạn đến nỗi khiến nàng không biết rốt cuộc mình suy nghĩ cái gì.

Nhưng có một thứ nàng rất rõ ràng, mặc kệ thế nào nếu cứ vậy mà từ biệt trong lòng nàng cũng thực không thoải mái.

“Ta không muốn nghe những lời người nói, buông!”

“Ta sẽ không buông, nói gì ta cũng không buông.”

“A, phải không?” Cận Liễu Liễu hừ lạnh một tiếng trong lòng, bỗng nhiên lên tiếng kêu to: “Tuyền ca ca, có trộm a, Tuyền ca ca!”

Hiển nhiên nam tử đang ôm nàng không dự đoán được thật sự Cận Liễu Liễu sẽ ra chiêu này, hần vội lấy tay che miệng Cận Liễu Liễu lại nhưng đã quá muộn.

Lê Tuyền chỉ mặc nội y đã cầm trường kiếm chạy ra khỏi phòng nương theo tiếng mà đến.

“Trộm đâu? Ở đâu? Ở đâu?” Lê Tuyền khẩn trương thật sợ Cận Liễu Liễu gặp chuyện chẳng lành.

Chỉ thấy ở phía sau đóng củi một cái đèn lồng nhỏ đang đặt dưới đất lửa, ánh lửa lập lòe chiếu sáng hai bóng người.

Một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào trắng ngồi xếp bằng dưới đất, trong lòng gắt gao ôm chặt Cận Liễu Liễu.

Phản ứng của Lê Tuyền cơ hồ giống hệt Cận Liễu Liễu lúc trước, kích động chân tay luống cuống: “Này! Này! Này!”

“Ha ha, Lê trại chủ đã lâu không gặp, người vẫn phong độ như trước a, ha ha.”

Không nghĩ tới nam tử bị Cận Liễu Liễu gọi là “trộm” lại to gan lớn mật như vậy, chẳng những không chút bối rối ngược lại cười hì hì nói chuyện tiếp đón Lê Tuyền.

Lê Tuyền sững sờ trong chốc lát rồi ôm quyền vái chào: “Cổ huynh... Cổ đại nhân khỏe.”

Rồi nhìn về phía Cận Liễu Liễu thấy hai chân nàng đang không ngừng đá loạn hần mới nhớ tới vì sao mình chạy đến đây, vì thế vội hỏi: “có chuyện gì xảy ra vậy?”

Cổ Vụ Chấn cười tươi hơn hoa: “Không có việc gì đâu chúng ta đang đùa giỡn thôi.”

Đang nói chuyện Cận lão cha nằm trong phòng nghe thấy Cận Liễu Liễu kêu ầm ĩ bưng tỉnh gọi: “Thế nào? Bị trộm cái gì đó? Bắt được không? Có cần ta kêu A Bảo đi qua hỗ trợ người hay không?”

Cận Liễu Liễu không dám để cho cha mình biết chuyện Cổ Vụ Chấn tới đây, lập tức nói nói: “Cha, là ta nhìn lầm chỉ là một con mèo hoang thôi, không có việc gì đâu, không có việc gì đâu.”

“Không có việc gì là tốt rồi, cũng muộn lắm rồi người nhanh nhanh dọn dẹp cho xong rồi trở về phòng ngủ đi. Nếu lát nữa Văn Hiến tỉnh tìm không thấy nương lại khóc. Khụ khụ.”

“Ta đã biết, phụ thân! Người nhanh ngủ đi, ta đi lấy cho người chút nước ấm!”

Lại nghe thanh âm Cận gia tẩu tử truyền tới: “Không có việc gì đâu, không phải có ta ở đây sao! Liễu Liễu a, bên ngoài lạnh lắm người và Tuyền tử đều vào nhà đi a!”

“Vâng, ta dọn dẹp xong chỗ này rồi sẽ vào!”

Lại nghe tiếng Cận lão cha ho khan rồi có thể nghe thấy thanh âm Cận gia tẩu tử đứng lên rót trà, đầm lưng cho hần qua một hồi lâu mới an tĩnh lại.

Bên này ba người đồng loạt thở ra một hơi, Cận Liễu Liễu còn sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh.

Nàng thở hổn hển mấy hơi, nói với Lê Tuyền: “Tuyền ca ca, xin người hãy giúp ta giữ bí mật a, nếu để cha ta biết nhất định sẽ đánh gãy chân ta.”

Vốn Lê Tuyền đang hồ nghi trong lòng nghe xong lời này còn tưởng rằng lúc này Cận Liễu Liễu đang tư hội với Cổ Vụ Chấn, trong lòng không khỏi lạnh lẽo đi vài phần.

“Người yên tâm đi ta nhất định sẽ không nói.”

Bên này Cổ Vụ Chấn vẫn không muốn buông tay ra, nhưng không chịu được Cận Liễu Liễu cứ vịn vịn liên tục lại ngại Lê Tuyền đang ở đây đành phải buông tay ra để cho Cận Liễu Liễu đứng lên.

“Cổ đại nhân, đi thông thả.” Sau khi đã hết kinh hoảng trên mặt Cận Liễu Liễu khôi phục sự đạm mạc.

Lê Tuyền không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chỉ đứng một bên bình tĩnh nhìn hai người.

Cổ Vưu Chấn cũng đứng lên thoải mái vỗ vỗ áo choàng bị dơ: “Liều Liều, nàng đừng nóng giận lần tới ta lại đến, chúng ta còn rất nhiều chuyện để nói không phải sao?”

“Ta với người đã sớm không chuyện gì để nói rồi. Tuy rằng người là quan, ta là dân, ta không tranh được với người nhưng ta cũng không tin trên đời này không có công lý.”

Cổ Vưu Chấn biết hôm nay nhiều lời vô ích đành phải cười nhẹ: “Ta đi trước lần khác ta lại đến, Liều Liều, nàng nhất định phải chờ ta nha. Lê trại chủ, sau này còn gặp lại.”

Cận Liều Liều không nói lời nào như là không có chuyện gì xảy ra bình thản đi khóa cửa nhà bếp cầm đèn lồng trở về nhà chính, Lê Tuyền yên lặng đi theo nàng.

“Tuyền ca ca, ta đi ngủ đây thời gian cũng không còn sớm nữa người cũng nhanh nghỉ ngơi đi.”

“Àn, được.” Lê Tuyền cười cười, trở lại phòng như là đang nói chuyện hàng ngày.

Cận Liều Liều trở lại phòng mình xoay người nhìn Cận Văn Hiên nằm đang trên giường say ngủ, như bình thường ôm lấy hân cho hân đi tiểu rồi lại dỗ hân ngủ.

Sau đó nàng liền ngồi một mình bên giường nhìn khuôn mặt đang ngủ của Cận Văn Hiên yên lặng không nhúc nhích.

Hơn hai năm, hơn hai năm!

Nàng vẫn nghĩ rằng mình đã quên người kia nhưng vào thời điểm khi hân thật sự xuất hiện xúc động trong lòng lại vô cùng lớn.

Loại cảm xúc kịch liệt bài sơn đảo hải cơ hồ có thể bao phủ cả người nàng.

Nhưng nàng không thể như vậy, không thể như vậy.

Nàng không thể quên tội lỗi mình đã gây ra, nàng không thể lừa mình dối người nói rằng có thể che giấu được tất cả sai lầm của mình.

Nàng vĩnh viễn đều nhớ rõ lúc trước khi ở trước linh cửu (quan tài) Hàn Thượng tâm nàng đã bứt rứt như thế nào, vỗ về cái bụng còn chưa lộ ra lừa gạt che giấu tất cả mọi người.

Nàng không tính là thánh nhân quân tử nhưng mà cái chuyện trong lòng kia không quên được, chính là không quên được.

Nàng cũng biết mình không có lý do gì để hận Cổ Vưu Chấn.

Việc này xảy ra đương nhiên không thể trách hân, lại nói tiếp nếu không phải ngày đó chính Cận Liều Liều cầm giữ không được, tùy hứng làm bậy một hồi cũng sẽ không gây ra nhiều chuyện đến như vậy.

Nhưng nàng có thể làm sao bây giờ?

Nàng hận bản thân hận không được.

Nàng không có cách nào nhìn thẳng vào mắt Cổ Vưu Chấn được, nàng biết bản thân không kìm chế được, nàng biết hết.

Nhưng mà cảm giác bứt rứt không yên của nàng, trách nhiệm của nàng tại cái thời điểm kia lại bị che lấp hết.

Nàng đem hết thấy sai lầm đều giận chó đánh mèo đổ lên người Cổ Vưu Chấn nàng biết mình không nên như vậy.

Rõ ràng là bản thân mình phạm lỗi tại sao lại lôi kéo người khác vào vô cớ đổ mọi tội lỗi lên đầu hân chứ?

Nhưng mà nàng hận, rất hận!

Hơn hai năm, hơn hai năm!

Nàng khó khăn lắm mới có được mấy ngày an ổn thoải mái, cũng khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi nỗi thống khổ hàng đêm.

Nhưng người kia lại dễ dàng đánh tan vỏ bọc bình tĩnh của nàng!

Hắn chỉ dùng một khuôn mặt tươi cười, dùng một câu “Nàng nhớ ta sao” liền dễ dàng phá vỡ hơn hai năm duy trì bình tĩnh của nàng chỉ trong chốc lát đã vỡ tan!

Nàng có thể không hận sao?

Hơn nữa lại còn nói với nàng hai năm nay hắn vẫn đều đứng phía xa nhìn nàng!

Nói cho nàng hắn hao tổn tâm cơ đạt đến địa vị cao chỉ là vì có thể bảo hộ nàng không bị người khác bắt nạt!

Đùa giỡn cái gì!

Đùa giỡn cái gì!

Cận Liễu Liễu “Phanh” một quyền đánh lên đùi mình.

Nàng rất hận a!

Hận bản thân cư nhiên đến bây giờ còn có thể dao động không thôi vì Cổ Vưu Chấn, hận bản thân cư nhiên đến nước này còn không có thể bình tĩnh trở lại. Tự vấn lương tâm suy nghĩ đến Hàn Thượng trên trời có linh thiêng. Nếu hắn dưới suối vàng biết được nhất định sẽ chỉ vào mặt Cận Liễu Liễu mà mắng những lời khó nghe nhất!

Nguyên lai nàng quả thật có thể bỏ mặc hết thấy nhưng hiện tại nàng là một mẫu thân nếu trong lòng nàng có quỷ nàng làm sao có thể ngẩng cao đầu mà dạy dỗ đứa nhỏ của mình thành tài?

Cận Liễu Liễu dùng sức hít sâu vài cái đầu óc đang hỗn loạn cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút.

Nếu Cổ Vưu Chấn lại đến đây đưa thì làm sao bây giờ?

Trong lòng Cận Liễu Liễu trăm nghìn tiếc thiết (chắc như đinh đóng cột) đưa ra đáp án: tuyệt đối không thể lơ lửng ý chí!

Nàng là một quả phụ trước kia đã vậy, hiện tại vẫn vậy, tương lai cũng sẽ như thế.

Nghĩ như vậy dường như có thể thở dài nhẹ nhõm, nhưng ở một nơi sâu kín dưới đáy lòng lại giống như bị thiếu mất cái gì đó.

“Đốc đốc.” Tiếng đập cửa rất nhẹ bỗng nhiên vang lên.

“Tuyền ca ca?” Cận Liễu Liễu biết cha mẹ đã sớm ngủ, hiện tại có thể đến gõ cửa phòng nàng hẳn là chỉ có Lê Tuyền.

“Là ta. Liễu Liễu, người ngủ chưa?”

Cận Liễu Liễu khinh thủ khinh cước đi mở cửa ra mời Lê Tuyền vào lại khinh thủ khinh cước đóng cửa lại: “Vẫn chưa ngủ đâu.”(nhẹ tay nhẹ chân)

“Ta cũng vậy, không ngủ được. Sẽ không làm phiền người chứ.” Lê Tuyền cười nói.

” Không, ta còn đang chuẩn bị kim chỉ một chút. Sắp đến sinh nhật Văn Hiên ta muốn may cho hắn một cái áo mới.”

“Người nha, đã trẻ thế này cũng không phải không kịp đâu? Vẫn nên quý sức khỏe của bản thân hơn.”

Lê Tuyền đi đến bên giường, nhìn nhìn Cận Văn Hiên ngủ tứ chi đang rộng ra, nói: “Tiểu tử này càng ngày càng giống hán cha.”

Cận Liễu Liễu không nói gì chỉ liếc nhìn Lê Tuyền.

Lê Tuyền xoa thái dương, cười nói: “Nga, ta đến là muốn xin lỗi người. Lúc ấy ta không nên nói với người những lời đó.”

Trải qua chuyện vừa rồi với Cổ Vưu Chấn, Cận Liễu Liễu đã sớm vứt những lời Lê Tuyền nói khi uống rượu trong nhà chính lên chín tầng mây, hiện tại ngay khi hần nhắc tới mặt nàng lại đỏ lên.

Đêm nay thật đúng là một đêm lắm chuyện a.

“Tuyền ca ca, không có việc gì đâu. Người không cần tới muộn như vậy còn muốn xin lỗi cái gì đó.”

“Không, ta nhất định phải xin lỗi người. Là ta... tự mình hiểu sai ý còn vọng tưởng muốn chiếu cố hai mẫu tử các người. Ta nên sớm hiểu được Cổ đại nhân hần... vẫn còn lui tới với người, ta nhất định sẽ không nói ra những lời như vậy.” Trên mặt Lê Tuyền tràn đầy nét cười khổ.

“Không phải, không phải như thế. Tuyền ca ca, người hiểu lầm rồi. Ta cũng đã hơn hai năm không có gặp người kia, đêm nay ta cũng bị hoảng sợ.”

Lê Tuyền khó hiểu: “Nhưng là... Người không phải kêu ta gạt đại thúc, không để cho bọn họ biết sao? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Thời điểm ta tìm được người đã cảm thấy có chút kỳ quái, hiện tại lại không hiểu ra sao. Liễu Liễu, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người không thể nói cho ta nghe mọi chuyện sao? Nếu là Cổ đại nhân từ bỏ mẫu tử các người ta cũng có thể lý giải được một chút. Nhưng dựa vào tình hình đêm nay hần căn bản chính là vẫn còn tình cũ khó quên với người. Nếu như thế, về sau người và đứa nhỏ đã có người chiếu cố là chuyện không thể tốt hơn. Nhưng vì sao nhìn người lại có vẻ rất khó xử, còn muốn gạt người trong nhà? Liễu Liễu, ta thật sự không rõ. Ta cũng chờ lâu như vậy, ta muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, trong lòng người rốt cuộc đang nghĩ cái gì! Ta là kẻ thô lậu, ta đoán không ra, cũng nhìn không rõ. Ta đã chờ rất lâu rồi, nhưng đến bây giờ ta không nhìn nổi nữa. Ta biết là ta không có quyền hỏi chuyện gì nhưng ta chỉ muốn hỏi người: Liễu Liễu, rốt cuộc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tuyền ca ca, người đừng hỏi ta không muốn nói.” Cận Liễu Liễu cúi đầu.

Trong phòng chợt yên lặng.

Hai tay Lê Tuyền cứ nắm chặt rồi lại buông ra, buông lỏng ra lại nắm chặt lại, cứ liên tục như thế.

Hần nhìn Cận Liễu Liễu đang cúi đầu, gãi gãi gáy, cười nói: “Cũng phải, ta nghĩ thế nào mà dám hỏi người a, cũng phải. Ha ha, Liễu Liễu, là ta không đúng. Về sau ta sẽ không hỏi nữa.”

Cận Liễu Liễu ngẩng đầu nhìn hần một cái, phát hiện tuy rằng hần cười thực vui vẻ, nhưng trong ánh mắt lại không lẫn át được sự thống khổ.

Một sự áy náy và khó chịu nẩy lên trong đầu nàng.

Lâu như vậy Lê Tuyền đã giống như thân nhân của nàng. Có được một người tri kỷ chiếu cố và làm bạn với mình như vậy chỉ sợ anh em ruột thịt cũng không bằng.

Lê Tuyền cười hướng đi ra cửa, nói: “Ta trở về ngủ tiếp đây, trời cũng sắp sáng rồi, người cũng mau lên giường nhắm mắt một chút. Cho dù không ngủ được thì nhắm mắt cũng tốt bằng không ban ngày sẽ không tỉnh táo được.”

“Tuyền ca ca, chờ một chút!”

“Àn?”

“Tuyền ca ca, người ngồi đi, ta kể cho người nghe mọi chuyện.”

Lê Tuyền có chút bối rối: “Liễu Liễu, người đừng như vậy. Là ta không tốt, ta không nên ép người. Người không muốn nói khẳng định là chuyện đó khiến người phải khổ sở. Thật sự về sau ta tuyệt đối sẽ không hỏi lại, thật sự!”

Cận Liễu Liễu nở nụ cười nhẹ: “Người ngồi đi, không phải người bức ta là tự ta muốn nói. Lâu như vậy rồi nếu có thể nói ra ta sẽ không phải khó chịu như vậy nữa.”

Lê Tuyền khẩn trương ngồi xuống bên cạnh bàn, hai tay run rẩy đặt trên đùi trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

“Chắc người vẫn không hiểu vì sao phụ thân Văn Hiên không phải Lục điện hạ mà là Cổ Vưu Chấn đi. Kỳ thật rất đơn giản thời điểm Lục điện hạ đi Tây Bắc, ta ra tường. Ta gặp được một cơ hội quynh rũ Cổ Vưu

Chấn. Ta muốn trả thù Lục điện hạ đoạt ta về, cũng muốn trả thù kẻ dễ dàng dâng ta cho người khác – Cổ Vưu Chấn. Ta đã cho ta bản thân làm rất tốt, thật đặc ý, còn vô cùng cao hứng ở trong vương phủ uống trà nói chuyện phiếm ngấm hoa.”

Nói tới đây Cận Liễu Liễu tự giấu nở nụ cười nhạt: “Nhưng là không lâu sau Lục điện hạ liền đã xảy ra chuyện. Khi ta tới Tây Bắc hần cứ đi như vậy. Trước khi đi cư nhiên còn xin lỗi ta, nói không nên chia rẽ ta và Cổ Vưu Chấn. Cũng chính vào thời gian đó ta phát hiện mình có bầu. Chuyện này thật buồn cười a, lúc trước ta cư nhiên còn tưởng rằng mình làm rất cao minh, rất đặc ý. Cho đến lúc đó ta mới phát hiện làm chuyện như vậy cho dù toàn bộ người trong thiên hạ không biết, thì ta lại không thể lừa được chính mình! Ta cảm thấy mình thực ti bỉ, cho tới tận bây giờ ta vẫn không thể tha thứ cho bản thân...”

“Liễu Liễu, đừng nói nữa, ta hiểu, đừng nói nữa.” Lê Tuyền đứng lên đi qua ôm lấy đôi vai gầy yếu của Cận Liễu Liễu.

“Liễu Liễu, ngươi thật sự rất giỏi, thật sự. Đừng tự trách mình như vậy, dựa vào hoàn cảnh lúc đó của mà nói, ta có thể lý giải được mọi hành động của ngươi. Một nữ nhân như ngươi ngâm đắng nuốt cay sinh ra đứa nhỏ còn chăm sóc cho cả gia đình. Không phải thế là đủ rồi sao? Sau này không cần luôn canh cánh trong lòng như vậy nữa. Trên đời này ai không từng phạm sai lầm? Chúng ta cũng không phải thánh nhân, ai cũng từng có lần phạm sai lầm. Dù sao tất cả đã trôi qua, chúng ta chỉ cần sống thật tốt cho tương lai là được.”

Cận Liễu Liễu thở dài một hơi: “Ta hiểu, cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi sau khi biết chuyện vẫn đứng về phía ta. Ta vẫn không muốn nói cho ngươi là sợ ngươi sẽ xem thường ta. Với ta mà nói cái nhìn của ngươi là rất trọng yếu.”

“Hài tử ngốc này, Tuyền ca ca làm sao có thể coi thường ngươi chứ? Hơn nữa ta là một đầu linh sơn tặc, ngươi không xem thường ta đã là tốt lắm rồi.”

Cận Liễu Liễu che miệng nở nụ cười rồi lại nói: “Tuyền ca ca, ta lo lắng Cổ Vưu Chấn lại tiếp tục đến đây đây đưa.”

“Chuyện này để ta nghĩ xem. Nếu không cứ như vậy đi, về sau ngươi ra ra vào vào, cứ đi cùng đại nương, ta thấy hần không tìm được cơ hội cũng sẽ vô kế khả thi.” (không có cách nào)

“Àn, cách này không tồi, ta ở cùng một chỗ với nương cho dù da mặt hần có dày thế nào cũng không dám đi ra.”

Vì thế hai người đi nghỉ ngơi, Cận Liễu Liễu cố gắng cẩn thận mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với Cận gia tẩu tử tuyệt không bao giờ ở một mình bất kỳ lúc nào.

Nếu Cận Văn Hiên muốn đi Hắc Phong trại chơi nàng cũng nhất định sẽ tìm một người đưa thư cho Lê Tuyền để Lê Tuyền tới đón hai mẫu tử bọn họ.

Cứ cẩn thận như vậy cũng được hơn một tháng bình an vô sự, nhưng Cận Liễu Liễu vẫn không dám lơ lỏng.

Mất thấy sắp đến sinh nhật hai tuổi của Cận Văn Hiên, người trong nhà cũng bắt đầu chuẩn bị tiệc rượu muốn mời Lê Tuyền và mấy người thân thiết trong thôn đến uống rượu.

Cận Liễu Liễu bận bù đầu (nguyên văn là “bận sút đầu mẻ trán” nhá), nhưng thấy mấy ngày nay Cận Văn Hiên lại phá lệ vui vẻ làm âm ỉ luôn thích kéo mấy đứa nhỏ nhà bên cạnh chơi đùa khắp nơi làm hại Cận Liễu Liễu không thể nghỉ ngơi luôn phải theo sát hần.

Đến ngày sinh nhật, buổi trưa Cận gia tẩu tử và Cận Liễu Liễu xuống bếp làm một bàn rượu thịnh lớn tiếp đón Lê Tuyền mọi người ngồi xuống.

Ngày hôm trước Cận Liễu Liễu đã mang Cận Văn Hiên lên trên trăn chơi đùa thỏa thích một ngày nên lúc này còn rất thích thú cầm cái chong chóng mới mua không chịu buông tay.

Cận Liễu Liễu bế Cận Văn Hiên đã thay một bộ đồ hoàn toàn mới đi ra một nhóm người vui tươi hơn hử cùng chơi với hần, trong phòng phi thường náo nhiệt, đến cả Cận lão cha cũng cười không ngớt.

Mọi người đang rất vui vẻ bỗng nhiên con thứ hai của Ngô gia ở đầu thôn chạy đến vội vàng như bị lửa đốt xông, nói: “Nhà các người! Nhà các người! Nhà các người!”

Cận Liễu Liễu đã sớm đứng lên: “Nhị tiểu tử, có chuyện gì vậy? Không phải Văn Hiên nhà chúng ta lại làm gì chứ.”

Đứa nhỏ kia thở dốc mấy hơi, lắc đầu lia lịa: “Không phải, không phải! Ai! Các người cùng ra xem đi! Mau ra xem thế nào!”

Cận Văn Hiên đã sớm không nhận được đôi chân ngăn hoạt động chạy vội đi ra ngoài, Cận Liễu Liễu sợ hãi bị ngã vội cùng A Bảo đuổi theo.

Này không được hoàn hảo, vừa ra tới, cừ thật nha!

Chỉ thấy tất cả người trong thôn đều ủa ra đường, trên đường lớn bụi đất bay mù mịt, dường như có người cưỡi ngựa đến .

“Có chuyện gì vậy?” A Bảo tò mò hỏi.

Nhị tiểu tử nói: “Đến nhà các người a!”

“Ôi chào? Ta... Nhà chúng ta? Chúng ta... Không làm cái gì nha?” A bảo có chút lắp bắp nói.

Cận Liễu Liễu cũng hiểu được có chuyện kỳ quái, nhưng đám người cưỡi ngựa đến càng lúc càng gần, nàng tập trung nhìn thiếu chút nữa thì tức giận đến hộc máu.

Chỉ thấy bụi đất bay mù mịt bao phủ một đám người, rất nhiều người cao to cưỡi ngựa ăn mặc bất phàm.

Mà người đi trước cưỡi một con tuấn mã đen thui, mặc một bộ hoa phục thiên thanh, đầu đội quan (mũ) ngọc bích, thắt lưng đeo một thanh thanh phong kiếm, khuôn mặt tuấn mỹ không giống người, đang cười tươi như hoa, khiến cho nhóm đại cô nương, con dâu nhỏ trong thôn mê đến thần hồn điên đảo.

Người trong cái thôn này chưa từng gặp qua nhân vật tuấn mỹ và phô trương như vậy trách không được cả thôn đều đặc biệt đến xem náo nhiệt !

Cận Liễu Liễu giận đến cả người đều ở phát run, răng nanh gắt gao cắn cùng một chỗ.

Thật tốt!

Thật tốt!

Cổ Vưu Chấn người quả thực làm thật là khéo a!

Đoàn người cưỡi ngựa không nhanh không chậm đi tới trước cửa Cận gia, lần này ngay cả Cận lão cha cũng đi ra xem tận nơi.

Cổ Vưu Chấn tiêu sái nhảy xuống lưng ngựa, đi một mạch đến trước mặt Cận lão cha hai tay vái chào, tất cung tất kính khom mình hành lễ: “Tiểu tử bái kiến nhạc phụ đại nhân.”

Mọi người ồ lên, tất cả nhóm thôn dân đến xem náo nhiệt đều phát ra một tiếng than sợ hãi.

52. Chương 53: Chỉ Có Hai Hàng Lệ

Cả Cận lão cha và Cận gia tẩu tử đều mới là lần đầu nhìn thấy Cổ Vưu Chấn cho nên cũng không biết hắn là ai. Cận gia tẩu tử bối vì khuôn mặt Cổ Vưu Chấn giống như không phải con người (ka ka, có cần nhắc lại 2 lần ko?) mà giống thần tiên trên trời hơn nhất thời có chút ngáy người.

Khi còn trẻ Cận lão cha cũng đã từng gặp qua những tình huống như thế này cho nên cũng không tới mức thất thần.

Nhưng bỗng nhiên nghe được thấy một nam tử xa lạ dung mạo đào hoa gọi mình là “Nhạc phụ đại nhân” thì dù là ai cũng sẽ cảm thấy đột ngột và kỳ quái.

Bất quá dù sao Cận lão cha cũng đã là tú tài dựa theo cách ăn mặc và lời nói cử chỉ của Cổ Vưu Chấn liền đoán ra người này hẳn chính là cha của ngoại tôn mình.

Lúc trước Cận Liễu Liễu nói chuyện ấp a ấp úng, không nói rõ ràng cho Cận lão cha biết, thế cho nên đến bây giờ Cận lão cha vẫn bất mãn với việc nữ nhi vẫn dây dưa không minh bạch với Cổ Vưu Chấn, huống chi lâu như vậy không thấy bóng dáng tại sao hiện tại bỗng nhiên xuất hiện .

Cho nên nhất thời Cận lão cha lạnh mặt lại không nhanh không chậm nói: “Vị công tử này đa lễ, tiên phu của tiểu nữ đã qua đời nói vậy công tử đã nhận sai người rồi.”

Lời nói này tuy rằng khách sáo, nhưng lại gần từng tiếng khiến cho người nghe có thể cảm thấy dịch ý rõ ràng. Ngay cả Lê Tuyền cũng có chút ngẩn ra, hiển nhiên là không nghĩ tới Cận lão cha lại đối địch với Cổ Vưu Chấn như vậy.

Kết quả là Cổ Vưu Chấn còn chưa nói lời nào thì một nam tử phi bạch (béo+trắng) trong đám người theo sau Cổ Vưu Chấn bỗng nhiên lên tiếng: “Thật to gan! Vị này là đương triều nhất phẩm Lại bộ Thượng Thư đại nhân! Người chỉ là dân đen sao có thể nói năng lỗ mồm!”

Thôn dân vây xung quanh sân sợ tới há hốc mồm, không nghĩ tới người này cư nhiên lại có địa vị lớn như vậy mà dường như lão cha cận gia này cư nhiên còn không muốn nhận thức vị con rể đại quan này đâu thật sự là khiến người ta trăm tư không thể giải.(khó hiểu không thể giải thích được)

Cận lão cha cười lạnh trong lòng, nguyên lai là đã thăng quan trách không được chỉ cao khí ngang như vậy chạy đến nhà chúng ta, cũng không hiểu được người này rốt cuộc là có tâm tư gì.(giống trống khua chiêng=phô trương)

Cổ Vưu Chấn ho nhẹ một tiếng, Ngọc Trúc đứng sát cạnh hẳn hiểu ý, vì thế mở miệng nói: “Võ Huyện lệnh, khi đại nhân nhà chúng ta nói chuyện luôn luôn đều không thích người khác xen mồm vào.”

Võ Huyện lệnh ra một thân mồ hôi lạnh, khúm núm lí nhí vài tiếng “Vâng”, liền lui ra cuối hàng không dám tiếp tục tùy tiện mở miệng .

Trên mặt Cổ Vưu Chấn vẫn nở nụ cười ấm áp như gió xuân, nói: “Nhạc phụ đại nhân nói vậy nghĩa là không nhận ra tiểu tể, tiểu tể chính là phụ thân của Văn Hiến. Chỉ vì trong nhà chuyện quan trọng quần thân, công việc trong triều bề bộn nên nhất thời khó có thể biết được chỗ ở của nhạc phụ đại nhân cho nên đến tận bây giờ mới tới cửa bái phỏng. Mong rằng nhạc phụ đại nhân đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu tể tắc cái.”

Cận lão cha bên ngoài sân đã bị người trong thôn vây chặt trên mặt có chút cảm giác khó xử.

Vì sao Cổ Vưu Chấn này làm kinh động mọi người cả thôn đến vây quanh Cận gia bọn họ như vậy, không cần nghĩ Cận lão cha cũng hiểu được.

Trước mắt bao người Cổ Vưu Chấn tuần tú lịch sự, phong độ, lại lơ đãng để lộ cho mọi người biết mình là quan nhất phẩm trong triều, thân phận như vậy, người như vậy còn vô cùng khách khách khí khí với người Cận gia, trước tình huống này cho dù Cận lão cha có muốn mời hẳn ra ngoài sợ là cũng không thể được .

Mấy người Cận gia đều trầm mặc không lên tiếng chờ Cận lão cha tổ thái độ. Cận Liễu Liễu đứng ở một bên trong lòng ôm Cận Văn Hiến thật chặt khẩn trương nhìn Cận lão cha.

Nàng không suy nghĩ linh hoạt được như Cận lão cha nhất thời vẫn còn chưa ý thức được chủ ý trong lòng Cổ Vưu Chấn, chỉ cảm thấy sự tình gây rối loạn lớn như vậy về sau sợ là nhà mình ở trong thôn sẽ không dễ sống.

Cận lão cha trầm ngâm một lúc lâu quyết định để cho Cổ Vưu Chấn vào nhà nói chuyện.

Thứ nhất, hẳn không muốn đứng trước cửa nhà cho toàn thôn xem chuyện hay.

Thứ hai, quả thật hẳn cũng có vài điều muốn nói trực tiếp với Cổ Vưu Chấn.

Vì thế, hẳn trầm giọng nói: “Cổ công tử, tình hình cụ thể lão phu cũng không cảm kích. Nếu đã đường xa đến chúng ta cũng sẽ không có chậm trễ việc của ngài. Mời vào trong nhà nói chuyện.”

Cổ Vưu Chấn là người vô cùng thông minh linh hoạt, thấy quả thật mưu kế của mình đã thực hiện được cũng vội vàng nghe theo tâm tư Cậ lão cha, kêu đám thủ hạ đi theo canh giữ cửa sân như vậy sẽ không sợ có người nghe lén.

Cậ lão cha đi đầu dẫn đường đến phòng chính, mấy người khác cũng chỉ biết đi theo vào, chỉ một mình Cậ Liễu Liễu ôm Cậ Văn Hiên đứng do dự trước cửa một lúc lâu.

Ngọc Trúc dẫn theo vài hạ nhân khác nâng khiêng hai chiếc rương đồ to đi vào phòng đặt xuống rồi lại đi ra. Nhìn thấy Cậ Liễu Liễu hấn cung kính hành lễ: “Tham kiến phu nhân. Tham kiến tiểu thiếu gia.”

Cậ Liễu Liễu vẫn có chút cảm kích với Ngọc Trúc. Nàng biết hấn là người tốt tự nhiên cũng không muốn giận chó đánh mèo lên người hấn, chỉ nói: “Tiên sinh đừng gọi như vậy chúng ta không phải...”

Ngọc Trúc cũng không nói nhiều chỉ đơn giản lại thi lễ mang theo hạ nhân trở lại cửa sân.

Cậ Liễu Liễu sững sốt một lát đến tận khi không nhẫn nhịn nổi những ánh mắt đánh giá của mọi người bên ngoài mới ôm Cậ Văn Hiên (trong lòng) không yên tiêu sái vào trong nhà.

Cậ lão cha mang theo Cổ Vưu Chấn vào căn phòng A Bảo, A Bối thường dùng để đọc sách tập viết, Cậ gia tẩu tử đã sớm pha một ấm trà ngon lại cầm thêm nhiều điểm tâm thường dùng để đãi khách vào.

Cổ Vưu Chấn cười cực vui vẻ: “Đa tạ nhạc mẫu đại nhân.”

Cậ gia tẩu tử cũng mặt mày hớn hở vừa định đáp hấn một câu đã bị Cậ lão cha nghiêm mặt không cho phép lại nuốt lời nói trở lại trong bụng.

Sau đó Cậ gia tẩu tử lui ra ngoài đứng ngoài cửa cùng Cậ Liễu Liễu nghe động tĩnh bên trong.

Trong phòng hai người ngồi trên hai chiếc ghế trúc đơn giản, không gian trong phòng cũng không lớn bởi vì thân hình Cổ Vưu Chấn cao lớn nên thoạt nhìn căn phòng lại có vẻ nhỏ hẹp hơn vài phần.

Cậ lão cha bưng một ly trà nhỏ cũng không vội uống chỉ nhìn bọt nước dao động trong ly trà đến xuất thần.

Đợi một lát, Cổ Vưu Chấn bắt đầu mở miệng: “Nhạc phụ đại nhân gần đây có khỏe không? Không biết phương thuốc trước kia còn dùng được không. Nếu không lần khác tiểu tể sẽ đưa ngự y đến bắt mạch cho nhạc phụ đại nhân một chút.”

Cậ lão cha ho khan một tiếng thật mạnh: “Cổ công tử, cái gì nhạc phụ đại nhân linh tinh, lão phu không thể kham nổi. Nhà của ta chỉ có một nữ nhi, mặc dù có làm lễ nhà người, bất quá đáng thương nàng mệnh khổ vị hôn phu đi sớm chỉ để lại hai người các nàng cô nhi quả phụ.”

Cổ Vưu Chấn một lòng muốn lấy lòng Cậ lão cha, vẫn cười nói: “Nhạc phụ đại nhân không cần chối từ chúng ta vốn là người một nhà, người là ngoại công của Văn Hiên, ta là phụ thân của Văn Hiên, ta không gọi người là nhạc phụ đại nhân thì nên gọi người là gì đây?”

“Nga, nói như vậy người muốn đến là vì Văn Hiên nhà chúng ta.”

“Văn Hiên là cốt nhục của ta, ta đương nhiên muốn nghe hấn gọi ta một tiếng cha. Bất quá lần này tiểu tể đến đều không phải là chỉ vì Văn Hiên, tiểu tể là muốn chính thức nói lời cầu hôn với người xin được cưới Liễu Liễu vào cửa.”

“Cưới? Hình như Cổ công tử đã có chính thất rồi.”

“Nhạc phụ đại nhân có điều không biết kỳ thật thời gian trước đây tiểu tể đã phụng mệnh phụ thân hưu thê rồi.”

“Người cũng là hưu thê lại thú (cưới), nói vậy trong kinh thành có rất nhiều danh môn khuê tú cho người chọn lựa. Nhà chúng ta địa vị thấp chỉ sợ là không trèo cao được càng đừng nói tiểu nữ vẫn đang thủ tiết.”

“Lời ấy của nhạc phụ đại nhân sai rồi, Cậ gia tổ thượng chính là nhiều thế hệ thư hương, nhạc phụ đại nhân lại đọc đủ thứ thi thư, tiểu tể còn sợ không bằng. Huống chi Liễu Liễu cũng đã ước hẹn với tiểu tể, nàng lại sinh cho tiểu tể một người con trai gả cho tiểu tể tất nhiên là danh chính ngôn thuận.”

Cận lão cha cười lạnh một tiếng, nói: ” Thời điểm tiểu nữ có thai vẫn đang ở cùng với vị hôn phu thứ hai có liên quan gì với Cổ công tử đâu?”

Cổ Vưu Chấn ngăn ra, hần cũng không thể nói trước mặt phụ thân Cận Liễu Liễu đó là hần và Cận Liễu Liễu lén lút giấu người kia sinh ra nhất thời ghen lời.

Cận lão cha lại ho khan một tiếng, chỉ tay ra cửa: “Cổ công tử, thực không dám dấu diếm hiện tại cuộc sống của nhà chúng ta rất tốt. Tiểu nữ tuy là thủ tiết nhưng xưa nay hành vi đều đoan chính chưa bao giờ gây chuyện gì khiến người khác chê cười. Tục ngữ nói việc xấu trong nhà không thể cho người khác biết, mặc kệ đứa nhỏ này có phải huyết mạch của Cổ công tử hay không lão phu cũng không thể dễ dàng tha thứ người ngoài nói ba thành bốn.(ý bảo đồn đại linh tinh) Mời Cổ công tử về đi. Người hiện tại đường làm quan rộng mở, quyền cao chức trọng, nghe nói là người được Hoàng Thượng coi trọng nhất. Tiểu nữ dần dần sợ là không có phúc làm Thượng Thư phu nhân. Về phần Văn Hiên là đứa nhỏ của ai tiện nội cùng ta cũng không rõ lắm, nhưng hiện tại Văn Hiên họ Cận là người Cận gia ta.”

Cổ Vưu Chấn không nghĩ tới Cận lão cha lại ngoan cố như vậy, vội nói: “Nhạc phụ đại nhân minh giám, nếu Văn Hiên không phải đứa nhỏ của tiểu tể, tiểu tể nhất định sẽ không cưỡng ép hần nhận.”

“Nói như vậy Cổ gia các người chỉ là muốn cướp nam tôn này đi thôi.” Đầu tiên Cận lão cha ho khan vài tiếng, sau đó lại hừ lạnh một tiếng: “Hừ! Ta nghe nói người nhiều năm không có con, chắc là vì nguyên nhân này mới hưu vợ trước. Hiện tại biết tiểu nữ sinh được một nam nhi liền vội vàng đi đến nhận con để kế thừa gia nghiệp đời đời đơn truyền của nhà người phải không? Hôm nay lão phu cũng nói rõ, Văn Hiên là họ Cận .”

“Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể không biết Liễu Liễu đã nói với người cái gì nhưng Văn Hiên là hài tử của ta, thiên chân vạn xác. Nếu nhạc phụ đại nhân không tin có thể lấy máu để xác minh.”

“Cái gì mà lấy máu? Cái gì mà xác minh? Văn Hiên là tiện nội nhìn Liễu Liễu sinh ra, chúng ta còn cái gì không biết?”

“Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể...”

“Người đừng nói gì nữa, nhanh đi thôi. Nếu thực sự là có tâm thì đã sớm làm rồi. Lúc trước nàng một nữ nhân gia bụng lớn, ở tại khách điểm trên trấn, nếu không có Lê Tuyên chiếu cố chỉ sợ mẫu tử hai người đã xảy ra chuyện rồi. Thời điểm tiện nội và lão phu tới tiểu nữ gầy đến mức có thể bị gió thổi bay. Cận Diệu Tổ ta là kẻ không có tiền đồ, nửa đời trước dựa vào bạc tổ tiên để lại sống qua ngày, nửa đời sau cũng là dựa vào tiền huyết lệ của nữ nhi sống tiếp. Mấy năm nay nàng phải chịu bao nhiêu khổ cực Cổ công tử người có biết không? Ta chỉ hỏi người một câu, nếu Văn Hiên không phải con trai mà là con gái, Cổ gia các người còn có thể như rầm rộ đến đây muốn cưới nàng vào cửa không? Chỉ sợ cho dù chúng ta ôm đứa nhỏ đến cửa cũng sẽ bị đuổi đi, nói chúng ta không biết tự lượng sức mình!”

Cận Liễu Liễu đứng ở ngoài cửa nghe lén đây là lần đầu tiên nàng nghe phụ thân nói những điều như thế này bất tri bất giác nước mắt liền chảy xuống.

Nàng luôn luôn nghĩ Cận lão cha quá mức nghiêm khắc, cũng luôn luôn nghĩ kỳ thật hần rất lấy làm hổ thẹn với nữ nhi này. Nhưng đến tận hôm nay mới biết được nguyên lai phụ thân vẫn quan tâm hết tất cả mọi khổ cực nàng phải chịu.

Cận Liễu Liễu nước mắt giàn dụa, Cận gia tẩu tử đứng bên cạnh yên lặng nắm tay nàng, nàng cùng mẫu thân liếc nhau, chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm ấm áp.

Bỗng nhiên tay áo bị một cánh tay túm lấy, nàng mở to đôi mắt đầm lệ cúi đầu nhìn xuống đã thấy Cận Văn Hiên mở to đôi mắt sáng long lanh, tỏ mò hỏi: “mẫu thân, sao người lại khóc?”

Cận Liễu Liễu sợ hai người bên trong nghe thấy vội ôm lấy Cận Văn Hiên bước ra xa vài bước, nhỏ giọng nói: “mẫu thân không khóc nữa rồi mẫu thân bị bụi rơi vào mắt.”

Cận Văn Hiên lập tức nói: “Ta thổi cho mẫu thân.”

Nói xong, khuôn mặt nhỏ liền ghé sát lại chu miệng lên “Vù ,vù” thổi loạn lên mặt Cận Liễu Liễu.

Nước mắt trên mặt Cận Liễu Liễu càng chảy xuống nhiều hơn, nàng cảm thấy mấy năm nay chịu bao khổ cực cũng đáng giá.

Mà ở trong phòng Cổ Vưu Chấn á khẩu không trả lời được. Hắn tai thính mắt tinh câu Cận Văn Hiên vừa nói ngoài cửa hắn nghe rành mạch.

Trước mặt Cận lão cha, tuy rằng cốt sấu như sài lại khiến cho hắn cảm thấy tự biết xấu hổ.

Hắn có thể trả lời Cận lão cha như thế nào đây?

Vì sao không có đi tìm Cận Liễu Liễu khi nàng mới mang thai, sao không chiều cổ nàng?

Bởi vì hắn biết có Lê Tuyền chăm sóc nàng, hơn nữa bản thân hắn trong khoảng thời gian ngắn không thể thoát thân, tạm thời Cận Liễu Liễu không có chuyện gì mà phải vì tương lai của Cận Liễu Liễu và đứa nhỏ mà dốc sức phấn đấu?

Bởi vì hắn không có dũng khí sợ hãi hoàn cảnh lúc đó hắn chẳng những không có biện pháp thuyết phục phụ thân, càng không có cách nào đối mặt với Thánh Thượng cùng đông đảo dân chúng kính yêu Lục điện hạ?

Bởi vì hắn biết lúc ấy Cận Liễu Liễu không muốn thấy hắn cho nên trong lòng khiếp đảm sợ hãi, cho dù đi gặp nàng, nàng cũng sẽ không để ý tới mình?

Hiện tại hắn có dũng khí, có danh dự, có địa vị, có khả năng bảo vệ nữ tử mình yêu thương, nhưng là hắn đã quên cho tới bây giờ những gì Cận Liễu Liễu muốn không phải những thứ đó.

Từ khi hắn biết nàng tới nay, nàng chưa bao giờ yêu cầu cuộc sống cảm y ngọc thực, nguyện vọng lớn nhất của nàng chỉ là có thể sống vui vẻ bình an cùng cả nhà.

Kỳ thật lúc ấy hắn có thể có rất nhiều lựa chọn .

Mặc kệ Cận Liễu Liễu có để ý hay không, hắn đều có thể bỏ mặc tất cả, tin tưởng nước có thể làm mòn đá.

Nhưng khi đó hắn đang ở trong lốc xoáy tranh quyền đoạt vị cùng Ngũ điện hạ không thể thoát thân.

Nhưng thật sự không thể thoát thân sao?

Khi đó hắn cũng có thể thuyết phục phụ thân cùng nhau từ quan về quê cũ.

Nếu phụ thân không muốn hắn cũng có thể tự mình rời đi.

Cho dù là làm một việc gì rất nhỏ cũng được, bằng khả năng của hắn cũng nhất định có thể nuôi sống hai mẫu tử Cận Liễu Liễu và Cận Văn Hiên.

Nhưng hắn từ nhỏ đã sinh ra trong nhà quan, sống an nhàn sung sướng, có thể làm được như thế hay không hắn cũng không biết nhưng hắn biết rõ căn bản mình không nghĩ tới.

Cận lão cha hỏi hắn đến tột cùng Cổ Vưu Chấn hắn có biết hết những cực khổ mà mấy năm nay Cận Liễu Liễu phải chịu không?

Hắn vẫn cảm thấy mình luôn phải nhẫn nhục, nằm gai nếm mật, ngày đêm lo lắng chính sự, kết giao quan viên lớn nhỏ.

Rốt cục cũng chờ được đến ngày quyền thế ổn định, hắn cảm thấy mình rốt cục có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ với Cận Liễu Liễu, ai cũng không thể chia rẽ được bọn hắn .

Nhưng hắn đã quên mất một chuyện, hắn đã quên không hỏi một câu đây là những gì Cận Liễu Liễu muốn sao?

Im lặng một lúc lâu, Cổ Vưu Chấn không lặng lẽ bái biệt Cận lão cha đi ra khỏi phòng.

Cận Liễu Liễu và Cận gia tẩu tử đều đã không đứng cạnh cửa, hắn đi được vài bước, nhìn sang hiên nhà chính chợt thấy Cận Văn Hiên đang ngồi trên mặt đất, chăm chú nhìn Lê Tuyền đang dùng dao đeo cái gì đó.

Đến gần mới phát hiện là cái chong chóng của Cận Văn Hiên bị hỏng rồi, Lê Tuyền tìm một thanh gỗ đến dùng dùng chũy thủ của mình làm cho hần một cái khác.

Cổ hòng Cổ Vưu Chấn đột nhiên nghẹn lại.

Để đến được ngày hôm nay, để có thể hoàn thành tâm nguyện trong thời gian tranh quyền đoạt thế hần đã bỏ lỡ lúc Cận Văn Hiên sinh ra, bỏ lỡ lúc hần bi bô tập nói, bỏ lỡ hần tập tễnh học đi, thậm chí còn chưa bao giờ ôm hần một lần.

Hần hiện tại có cái tư cách gì mà đến chỉ bằng một câu “Đây là con ta” sẽ khiến cả nhà cam tâm tình nguyện yên tâm giao Cận Liễu Liễu và Cận Văn Hiên vào tay hần?

Dựa vào cái gì?

Dựa vào lời thề non hẹn biển của hần?

Lê Tuyền nhìn thấy hần, liền đứng lên: “Cổ đại nhân.”

Cổ Vưu Chấn phát giác bản thân không thể nói lời nào chỉ có thể miễn cưỡng gật gật đầu.

Cận Văn Hiên đang ở bên cạnh thúc giục: “Tuyền thúc, Tuyền thúc, nhanh chút, nhanh chút.”

Lê Tuyền cúi đầu cười với: “Hảo hảo, ta làm đây.”

Nói xong hần liền đứng như vậy tiếp tục gọt thanh gỗ.

Ở đầu kia, kia Cận gia tẩu tử đang đi tới trong tay còn bưng hai chén đồ ăn nóng hằm hạp không biết là cái gì.

Thấy Cổ Vưu Chấn nàng có chút kinh ngạc, vội cười nói: “Ai nha, Cổ... cái này, người đi a.”

Nàng đưa hai cái chén trong tay cho Lê Tuyền: “Tuyền tử, người ăn một chén, còn có một chén ta để ta cho Văn Hiên ăn. Cũng hơn nửa ngày rồi người cũng chưa có ăn gì.”

Lê Tuyền nhìn Cổ Vưu Chấn, cười nói: “Không có việc gì đâu, ta không đói bụng, người cho Văn Hiên ăn trước đi ta ăn sau. Khách nhân còn chưa đi sao có thể không phép tắc ăn uống chứ?”

Cận gia tẩu tử cười: “Người mới vừa bỏ xong rất nhiều củi, nhất định rất đói bụng, mau mau ăn đi cho nóng. Cổ... Cổ công tử muốn ăn gì ta sẽ đi làm một chút, nơi này thô lậu sợ là... sợ là không hợp khẩu vị.”

Cổ Vưu Chấn phát hiện rốt cuộc bản thân không chịu nổi nữa.

Đây là một gia đình đầy đủ, một gia đình đầy đủ và ấm áp, ngay cả Lê Tuyền cũng là người trong nhà.

Còn hần chỉ là khách nhân.

“Ta có thể ôm Văn Hiên một cái không?” Cổ Vưu Chấn bỗng nhiên mở miệng.

Cận gia tẩu tử sững sốt một lát, lập tức định thần lại: “Đương nhiên có thể, đương nhiên có thể.”

Cổ Vưu Chấn vén áo bào ngồi xuống, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn linh động đáng yêu của Cận Văn Hiên: “Văn Hiên, nào, để cho đại thúc ôm một cái.”

Bởi vì Cận Văn Hiên lớn lên nhu thuận xinh đẹp, mọi người trong thôn đều yêu thích cũng thường có người ôm hần đi chơi bởi vậy cũng không sợ người lạ liền giang hai tay ngăn ngừn đi về phía Cổ Vưu Chấn.

Cổ Vưu Chấn run run, thật cẩn thận ôm lấy tiểu tử tròn mập kia vào lòng.

Ấm áp, mềm mại, còn có một loại cảm giác rất nhỏ kỳ lạ nảy lên trong lòng hần.

Yết hầu hần lại một lần nữa nghẹn lại.

Một lát sau, hần buông Cận Văn Hiên ra, chậm rãi đứng lên nhìn về phía bức tường bên cạnh giếng một chút.

Hần biết Cận Liễu Liễu đang đứng ở đó, bởi vì hần thấy một góc váy màu xanh nhạt nhẹ nhàng rung động bên góc tường.

“Liều Liều, ta đi đây.”

Lời còn chưa dứt, người đã đi.

Những người đến xem náo nhiệt cũng dần dần không có bóng dáng hết thấy đều giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

53. Chương 54: Phong Ba (1)

Một tháng sau khi chuyện này qua đi, Cổ Vưu Chấn quả thực không tiếp tục tiếp cận Cận gia. Nhưng trong thôn những lời đồn đại lại nổi lên bốn phía, bất quá người Cận gia luôn luôn sống rất an phận mọi người cũng chỉ bàn tán một chút thôi.

Một ngày, A Bảo cùng A Bối tan học từ học đường trở về không vào thư phòng đọc sách tập viết như mọi ngày mà là rầu rĩ không vui đi đến nhà bếp.

Cận Liều Liều đang ở nhà bếp nấu cơm chiều, vừa nấu xong một bát rau khô xào thịt nhìn thấy hai đệ đệ đi vào nàng nhẹ nhàng cười: “Sao lại chạy đến đây? Đã đói bụng chưa, trong phòng có điểm tâm đó. Hôm qua Tuyên ca ca mới đưa tới là bánh của lão Vương trên trấn làm, các người đều luôn luôn thích ăn.”

Nói xong, nàng quay người lại chuẩn bị tiếp tục xào rau nhưng thấy hai đệ đệ vẫn đứng ở cửa nhà bếp không nhúc nhích, lại nói: “Ồi chào? Có chuyện gì vậy? Không muốn ăn bánh sao? Vậy cũng được, hôm nay tỷ tỷ cho hai người các người ăn vụng. Nào nào, mỗi đứa ăn một hai miếng thịt rồi đi đọc sách đi.”

A Bảo nhẹ nhàng mở miệng: “Tỷ tỷ, chúng ta tới không phải muốn ăn vụng.”

“Vậy thì làm sao vậy? Hôm nay bị phu tử mắng à? Ta thấy các người luôn luôn thức khuya học bài mà. Có phải ở học đường bị phu tử giáo huấn hay không?”

A Bảo lắc đầu, không nói lời nào.

“Di? Sao hôm nay lại kỳ quái vậy.” Động tác trên tay Cận Liều Liều không ngừng lại đem rổ cải trắng đã rửa sạch đổ vào nồi, dùng sức đảo: “Các người rất hiếm khi giống hôm nay. Vừa có vẻ bất an, cũng không đi đọc sách, có phải có cái gì muốn nói với tỷ tỷ hay không?”

Hiện tại A Bảo đã rất cao, nhưng khi cúi đầu đứng ở cửa lại giống như một đứa trẻ vậy.

Ngừng một hồi lâu, Cận Liều Liều đã xào xong cải cho ra đĩa, A Bối mới không nhịn được ập a ập ứng mở miệng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta, hôm nay chúng ta đánh nhau.”

Cận Liều Liều hỏi: “Vì sao lại đánh nhau?”

“Hàng ngày ta và ca ca đều bị bọn họ chê cười.”

Cận Liều Liều sững sốt một chút, đem đĩa cải trắng bày lên bàn, xoay người, nhìn nhìn bộ dáng ủ rũ của A Bảo, A Bối, nói: “Có phải vì chuyện của tỷ tỷ hay không?”

Hai người do dự một lát rồi gật đầu.

Nguyên lai từ khi Cổ Vưu Chấn tới mỗi ngày hai huynh đệ tới học đường luôn bị những đứa trẻ khác lên lút chỉ trở sau lưng.

Thường thường đứng phía xa có thể thấy có mấy người tụ tập nói nhỏ, nhưng khi nhìn thấy hai huynh đệ đến gần lại lập tức dừng đề tài lại tìm chuyện khác để làm.

Dù sao A Bảo, A Bối cũng chỉ là hai bé trai, tuy rằng cảm thấy có chút áp lực nhưng người ta lại không nói thẳng vào mặt bọn họ nên đành phải cứ chịu đựng như vậy, hàng ngày bình thản đến lớp.

Nhưng hôm nay, khi phu tử bảo bọn họ làm một bài thơ, bình thường thành tích ở học đường của A Bảo tuy rằng không xem như số một số hai nhưng mỗi lần cũng đều được phu tử khích lệ.

Đặc biệt hôm nay, hắn làm một bài thơ tả cảnh xuân làm cho phu tử mặt mày hớn, rất vui vẻ khích lệ hắn thêm mấy câu.

Lúc tan học, A Bảo còn đang cao hứng vẫn cùng một bạn cùng trường khác có quan hệ tốt nói chuyện không ngừng.

Vừa vặn bị Tần Nghiệp ngồi phía trước hắt nghe thấy. Tần Nghiệp bình thường rất chú tâm đọc sách, vì thế luôn được mọi người khen ngợi.

Hôm nay bị A Bảo giành hết nổi bật, hắt đã có chút mất hứng, bây giờ lại nghe thấy A Bảo không ngừng khoe với người khác trong lòng không khỏi có chút vị chua vì thế đã nói ra không ít lời khó nghe.

“Cận Nhạc Bảo người đọc sách cũng thật lợi hại a. Thật giống như đọc thuộc từ trong sách ra. Bất quá cũng đúng thôi, dù sao tỷ tỷ người đến cả Thượng Thư đường triều cũng thông đồng được, sau này nhất định sẽ mua công danh tốt cho hai huynh đệ các người. Không giống với bọn ta gian khổ học tập mười năm cũng không nhất định có thể thi đỗ tiến sĩ. Ai! lại nói tiếp, ta thật đúng là hâm mộ hai huynh đệ các người a. Người nói xem sao mẫu thân ta lại không sinh cho ta một tỷ tỷ tốt như vậy chứ? Nếu ta có một tỷ tỷ giỏi dẫu dờ người như vậy thì ta còn phải đọc sách làm gì a, bảo tỷ tỷ của ta đi thông đồng với vài vị quyền quý trong triều sau này nhất định sẽ tiền đồ vô lượng! Ha ha ha ha!”(tiền đồ không không tính nổi)

A Bảo giận run người vùng tay đâm vào mặt hắt.

Xưa nay Tần Nghiệp luôn ỷ vào phụ thân mình là hào phú, thành tích của bản thân cũng tốt, hiện tại tuy rằng sợ mình không thể đánh lại A Bảo cao lớn hơn nhưng vẫn cố gắng trấn định, không sợ chết nói: “Người đánh đi, người đánh đi! Ta biết nhà các người có quan hệ với đại quan! Nhưng ta cho người biết, ta không sợ người! Cứ đi nói với cây đại thụ nhà các người đi! Ta cũng không sợ người! Quen biết được đại quan thì rất giỏi a! Có thể tùy tiện đánh người a! Người đánh đi, người đánh đi!”

Nắm tay của A Bảo dừng ở giữa không trung, không đánh vào mặt hắt.

Tần Nghiệp cười ha ha, nói thẳng: “Hừ, quen biết đại quan thì như thế nào? Biểu thức của ta cũng là quan to ở kinh thành! Người đó là biểu thức ruột của ta! Không giống nhà các người, không phải chỉ là nữ nhân nuôi ở ngoại trạch sao? Thật đúng là cho rằng mình đã trở thành phu nhân?”

“Phanh!” Một tiếng, chỉ thấy đầu Tần Nghiệp bị đánh mạnh ra phía sau, ngay sau đó cả người bị một sức mạnh lớn đẩy ngã, tứ chi chống lên trời.

A Bảo đang kinh ngạc không biết chuyện gì xảy ra, đã thấy A Bối tức đến mặt đỏ bừng nắm tay phải đỡ ửng lên.

Từ khi A Bối sinh ra đời đến nay, bởi vì Cận gia tấu tử bận việc không có thời gian nên phần lớn thời gian đều do Cận Liễu Liễu chăm sóc hắt.

Tới tận khi năm tuổi, cũng vẫn là Cận Liễu Liễu mặc quần áo cho hắt, chải đầu cho hắt, lại còn nhường một nửa phần bánh cầu mình cho hắt.

Ở trong mắt A Bối, Cận Liễu Liễu là tỷ tỷ, cũng là mẫu thân, hiện tại có người hắt nước bắn vào tỷ tỷ hắt trước mặt bao người như vậy, hắt là người đầu tiên không nhịn được.

“Người đừng tưởng rằng mình có gì đặc biệt hơn người! Không phải là đọc sách thôi sao! Không phải là trong nhà đồng tiền dơ bẩn thôi! Ta nói cho người biết, lần sau nếu người còn dám nói xấu tỷ tỷ của ta, ta liều mạng với người!” Hai mắt A Bối đầy lửa giận trừng trừng nhìn hắt.

Tần Nghiệp chỉ sợ A Bảo cao lớn hơn hắt, nhưng hắt không sợ A Bối vóc người vẫn còn nhỏ, hắt thân thủ sờ cái mũi sớm đã không có tri giác, không nghĩ rằng vừa đụng tay đến đã thấy máu.

Đầu óc Tần Nghiệp choáng váng, hốt hốt một chút đứng lên, định liều mạng với A Bối.

Tất nhiên là A Bảo muốn che chở đệ đệ, vì thế liền đánh nhau với Tần Nghiệp, nhưng Tần Nghiệp cũng không phải kẻ dễ bắt nạt gọi thêm vài người bạn có quan hệ tốt đến như ong vỡ tổ đánh tới huynh đệ Cận gia hai.

Tuy rằng hai người đánh lại mấy người nhưng vì bình thường A Bảo, A Bối vẫn cùng Lê Tuyền học một chút võ công, A Bảo lại cao lớn hơn một chút so với người bình thường, vì thế một lát sau đã chiếm thượng phong, đánh cho mấy người mới được gọi thêm đến kia mặt mũi bầm dập.

Tần Nghiệp đương nhiên không chịu thua lợi dụng lúc mọi người đang hỗn loạn ẩu đả chạy đi tìm phu tử cáo trạng trước.

Phu tử cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi hắn đi vào học đường đã thấy mấy người bên trong mặt mũi bầm dập, mà hai huynh đệ A Bảo, A Bối lại lông tóc vô thương. Vì thế hung hăng dùng thước đánh vào lòng bàn tay mỗi người bọn họ hai mươi cái, còn bắt bọn hắn phải nói với người nhà đến nhà xin lỗi mấy người bị đánh mới cho phép trở lại học đường đi học.(không sao cả)

Cận Liễu Liễu nghe xong câu chuyện, vội vàng khăn trương kéo A Bảo, A Bối kéo ra chỗ sáng xem xét một lượt từ trên xuống dưới, thấy hai người ngoài quần áo bị bẩn một chút nhưng cũng không có vết thương mới yên lòng.

A Bảo sợ nói chuyện trong sân bị Cận lão cha nghe thấy lại kéo Cận Liễu Liễu vào nhà bếp.

“Tỷ tỷ, phải làm sao bây giờ a. Nếu phụ thân mà biết nhất định sẽ đánh gãy chân chúng ta.”

“Hai đứa các ngươi a, quả thật đáng đánh! Bất quá ta cũng không sợ phụ thân sẽ đánh các ngươi, ta chỉ sợ phụ thân tức giận không tốt cho sức khỏe. Thôi thôi, chuyện này ta sẽ giấu giếm cho các ngươi. Nếu phụ thân biết hai đứa các ngươi không chăm chỉ đọc sách lại sinh sự đánh nhau với người ta nhất định sẽ không chịu nổi. Các ngươi cũng biết chuyện hắn mong muốn nhất là các ngươi chăm chỉ đọc sách.”

“Nhưng mà tỷ, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải đến nhà bọn họ xin lỗi sao?” A bảo hỏi.

Cận Liễu Liễu còn chưa nói gì, A Bối lại cướp lời nói: “Rõ ràng là Tần Nghiệp sai! Vì sao bắt chúng ta đi xin lỗi? Bọn họ sáu người đánh hai đứa bọn ta, đánh không lại chúng ta còn đi cáo trạng.”

Cận Liễu Liễu sờ đầu A Bối nói: “Mặc kệ thế nào quả thật là người động thủ trước. Người cũng không ngẫm lại từ nhỏ phụ thân đã dạy chúng ta quân tử động khẩu không động thủ. Nhưng người nha, người ta nói lung tung thì kệ người ta người đánh nhau làm gì. Phu tử giáo huấn các ngươi cũng là do nhìn thấy trên người bọn họ có vết thương mà các ngươi thì vô sự. Nghe lời đi, tỷ tỷ cùng các ngươi đi xin lỗi, nhưng không phải bởi vì chúng ta đuối lý mà là bởi vì các ngươi đã làm sai không nên động thủ trước.”

“Tỷ! Chẳng lẽ cứ kệ hắn nói bậy sao!”

“Người ta muốn nói gì thì kệ người ta. Chúng ta là người như thế nào tự bản thân ta rõ nhất, sẽ không bởi vì hôm nay người khác nói người là kẻ điên thì người thật sự là kẻ điên. Nếu thật sự nghe thấy hắn nói người, người có thể phản bác lại hắn. Nhưng nếu không chút nghĩ ngợi dùng nắm đấm để giải quyết thì khẳng định là người không đúng.”

A Bối rút cùi đầu: “Ta đã biết, tỷ, ta biết sai rồi.”

“Biết sai rồi là tốt rồi. Không chuyện gì, chúng ta sẽ nói chuyện này sau, hôm nay tỷ tỷ làm rau khô xào thịt cũng không thể không ăn, đúng không?”

Hai huynh đệ cùng nở nụ cười.

“Tốt lắm, tốt lắm, các ngươi đi thay xiêm y sạch sẽ trước đi, ta cũng đi chuẩn bị một chút, các ngươi lặng lẽ chờ ta trong sân a.”

“Đã biết.” Hai huynh đệ vội vàng trở về phòng thay quần áo.

Cận Liễu Liễu tìm thấy Cận Văn Hiến đang chơi với Cận gia tẩu tử đi đến nói chuyện một chút rồi đi vào phòng thay một bộ xiêm y đẹp mà mình hiếm khi mặc.

Váy dài màu xanh nhạt điểm nhẹ vài bông hoa nhỏ, áo khoác ngoài bằng sa mỏng màu ngọc bạch thêu nhiều con bướm xinh đẹp, bên hông đeo một chiếc dương chi ngọc bội, trên đầu búi một kiểu tóc đơn giản nhưng cũng cài thêm mấy cây trâm.

Trên mặt điểm nhẹ chút son phấn, trên cổ tay đeo một cái vòng tay phỉ thúy tốt nhất, trong lòng cũng mang theo một chiếc khăn tay bằng lụa mềm thêu hoa tinh tế.

Trong gia sản của Cận Liễu Liễu, những xiêm y và trang sức đẹp như vậy đều là mang từ vương phủ theo.

Bình thường nàng phải làm việc nhà, đương nhiên sẽ không trang điểm hàng ngày nhưng vào ngày Lễ, ngày Tết hoặc là xuất môn nàng vẫn sẽ trang điểm ăn mặc thật đẹp.

Chuẩn bị xong, Cận Liễu Liễu lại mở khóa cái rương nhỏ lấy ra ít ngân lượng dùng giấy đỏ bọc lại mang theo.

Bởi vì phải đi vài chỗ ở khắp thôn, Cận Liễu Liễu sợ không kịp, đặc biệt lấy một chiếc xe buộc vào con la nhà mình.

Trên đường không tránh được gặp mấy người quen, thấy tỷ đệ Cận Liễu Liễu ăn mặc trang trọng, lại không mang Cận Văn Hiến theo đều kỳ quái hỏi: “Đi đâu vậy a? sao không mang tiểu công tử theo!”

Cận Liễu Liễu cười: “Đi có một số việc lát nữa còn phải trở về ăn cơm chiều nữa.”

Vì Cận gia ở cuối thôn, nên bọn họ cứ đi theo trình tự đến bãi phóng từng nhà một.

Có mấy nhà cũng dễ nói chuyện, nói là tiểu hài tử đánh nhau vốn là chuyện thường Cận Liễu Liễu dảng hồng bao nói là để cho đứa nhỏ bị đả thương dùng xem đại phu, mấy nhà kia còn nhất quyết không chịu nhận.

Nhưng khi đến nhà thứ năm, hai mẫu thân kia như thế nào cũng không chịu nhận. Nhà bọn họ là nhất mạch đơn truyền, chỉ có một đứa con trai bình thường rất dung túng, hiện tại bị người ta đánh vỡ mồm tự nhiên là không chịu nghe.

Cận Liễu Liễu cười, cùng A Bảo, A Bối xin lỗi một lần nữa nhưng đối phương nhất định không chịu nghe.

Cận Liễu Liễu nói: “Lâm tẩu tử, ngài muốn chúng ta phải nhận lỗi như thế nào chúng ta cũng nguyện ý làm. Nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp tốt có phải hay không?”

Lâm tẩu tử chống tay vào eo: “Đi, lấy mười lượng bạc đến đây để cho Kỳ nhi của nhà ta xem đại phu, chúng ta sẽ không khiêu nại.”

Mười lượng bạc không phải là số lượng nhỏ, một nhà nghèo như Lâm gia cũng đủ dùng ăn nửa năm. Lâm tẩu tử này thật đúng là công phu sư tử ngoạm.

A Bảo đã sớm không phục hai tay nắm chặt vào nhau.

Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng vỗ vỗ tay A Bảo, bước lên trước từng bước, cười nói: “Lâm tẩu tử, mười lượng bạc ta sẽ đưa. Đừng nói mười lượng, cho dù là hai mươi, ba mươi lượng, nếu thật sự quý công tử bị thương nặng như vậy, cần nhiều ngân lượng như vậy để xem đại phu, ta sẽ không nói hai lời bao nhiêu tiền ta cũng sẽ trả!”

“Sao lại không được, ta biết người là kẻ có tiền. Ai chẳng biết người là một tiểu quả phụ chuyển đến thôn chúng ta lại mua ngay một ngôi nhà. Trước kia ta còn tưởng rằng là cha người có chút bạc, hiện tại mới biết được nguyên lai tiền đều là người kiếm trở về. Không thể không nói a, nếu ta trẻ lại mười tuổi cho dù có hơi hột cũng sẽ đi kiếm mấy giao dịch mua bán da thịt như vậy. Có khuôn mặt đẹp thật đúng là rất tốt, luôn luôn có nhiều nam nhân đến đưa tiền cho.” Nói xong Lâm tẩu tử còn che miệng vụng trộm cười.

Trên đầu A Bảo nổi gân xanh cuộn cuộn, A Bối cũng tức giận đến mặt đỏ bừng. Cận Liễu Liễu lại như là nghe không hiểu, vỗ vỗ tay bọn họ ý bảo bọn họ đừng xúc động.

“Ta nói còn chưa nói xong đâu, ta nói là nếu thật sự cần nhiều ngân lượng như vậy để xem đại phu, bao nhiêu ta đều trả. Không bằng như vậy tốt lắm, ta chạy xe đến chúng ta cùng nhau đem tiểu công tử đưa đến nhà Mộc đại phu nhìn một cái phải trả bao nhiêu tiền chữa bệnh bao nhiêu tiền khám bệnh ta sẽ trả. Hơn nữa, ta còn sẽ mua năm con gà đến cho tiểu công tử nấu canh bồi dưỡng nữa. Còn lại, người cũng đừng suy nghĩ. Nhà chúng ta họ Cận không họ Oan, cũng không phải kẻ gốc.”

Da mặt Lâm tẩu tử đỏ lên, một bàn tay thiếu chút đâm thẳng vào mặt Cận Liễu Liễu: “Người! Người!”

“Lâm tẩu tử, xin người bớt giận. Hôm nay chúng ta tới cửa xin lỗi, người cũng đại nhân đại lượng chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ. Sau này ở trong thôn ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp muốn phải làm sao đây?”

Lâm tẩu tử không còn lời nào để nói nhận hồng bao Cận Liễu Liễu đưa, tiễn bọn họ. Nhưng là về sau ở trong thôn luôn luôn nói xấu bọn họ.

Ba người Cận Liễu Liễu đi được một đoạn xa nàng mới thở dài ra tiếng: “Không nghĩ tới Lâm tẩu tử lại càn quấy như vậy vừa rồi thật sự làm ta tức chết.”

A Bối nói: “vừa rồi tỷ tỷ rất tức giận sao? Ta còn tưởng rằng chỉ có ta và ca tức giận thôi.”

“Ta đương nhiên tức giận, nhưng chúng ta đang phải đi xin lỗi, nếu làm lớn chuyện lên sẽ khiến phu tử các người mất hứng đến lúc đó phạt các người vài ngày không được đến học đường làm sao có thể giấu phụ thân được nữa.”

A Bảo yên lặng một chút rồi nói: “Tỷ tỷ, sau này chúng ta sẽ không thế nữa.”

Cận Liễu Liễu cười xoa xoa đầu của hắn: “Thật sự sẽ không? Tỷ tỷ sẽ nhớ lời người cam đoan nga.”

54. Chương 55: Phong Ba (2)

“Ta tin, ta đương nhiên tin hai đứa các người đều đã lớn cả rồi. Biết sai thì sửa là được. Kỳ thật tỷ tỷ cũng biết mấy đứa bé trai đánh nhau cũng không phải là chuyện gì lớn. Tỷ tỷ chỉ hy vọng các người hiểu được trừ phi người khác động thủ trước, nói cách khác không thể tùy tiện động võ đánh nhau. Tuyền ca ca dạy các người võ công là cho các người dùng để phòng thân. Nhưng nếu lấy quyền cước học được để động thủ đánh người thì nhất định không được.”

“Tỷ, người yên tâm đi về sau chúng ta sẽ không. Cho dù bọn họ có nói cái gì chúng ta cũng sẽ không để trong lòng.”

Cận Liễu Liễu cảm thấy trong lòng được an ủi, cười nói: “Tỷ tỷ biết các người làm tất cả đều là vì ta, bằng không sao trước nay chưa từng thấy các người tùy tiện đánh người? Bất quá có câu thanh giả tự thanh. Bọn họ thích nói cứ kệ cho bọn họ nói đi, một thời gian nữa sẽ có chuyện khác xuất hiện người ta sẽ quên ngay. Chúng ta là người đàng hoàng không sợ người khác nói lung tung.”

“Ân!” A Bảo cùng A Bối dùng sức gật gật đầu.

Nói trong chốc lát, A Bối bỗng nhiên nói: “Đều do cái người Cổ gì đó, nếu không phải bỗng nhiên hắn chạy đến nhà chúng ta, chúng ta cũng sẽ không bị người khác đàm tiếu ở học đường.”

A Bối tuổi còn nhỏ, năm đó khi Cận Liễu Liễu vào Cổ gia hắn cũng không biết nhiều. Hắn chỉ hiểu được họ Cổ này từng hại tỷ tỷ, cái khác cũng không biết cho nên khi nhắc đến hắn liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Cận Liễu Liễu nghe thấy đệ đệ nhắc tới người kia nhất thời lại nghĩ tới câu nói ngày đó Cổ Vưu Chấn nói với mình, nhất thời thần sắc tối sầm lại trong lòng cũng ầm ầm đau lên.

Nam nhân này nói không đến nữa cũng thật sự không đến nữa.

Nữ nhân cũng thật sự là kỳ quái.

Thời điểm hắn đến, nàng hy vọng hắn vĩnh viễn đừng tới đây làm phiền nàng. Mà khi hắn thật sự không hề tới nữa trong lòng nàng lại cảm thấy là lạ.

Trong lòng Cận Liễu Liễu nghĩ: bất quá hắn cũng chỉ là hưng trí lên cho nên chạy đến đây khi không còn hứng thú nữa thì sẽ không tới.

Không gì hơn cái... Thôi.

A Bảo nhìn thấy sắc mặt tỷ tỷ thay đổi vì thế vội vàng mở miệng kể mấy chuyện vui vừa nghe được cho Cận Liễu Liễu nghe. Cận Liễu Liễu nghe xong cũng thấy buồn cười, vì thế đã quên chuyện phiền lòng vừa rồi cũng nở nụ cười.

Tỷ đệ ba người cười đi tới nhà cuối cùng cũng chính là nhà Tần Nghiệp.

Nhà Tần Nghiệp xem như cũng là một phú gia không lớn không nhỏ, phần lớn công việc đều là thuê người khác làm, phòng ốc trong nhà cũng lớn nhất thôn, phía trước phía sau cũng có sân vườn, trong nhà còn có hai đứa ở, thời điểm bận rộn còn có thể mượn mấy người rồi việc đến làm.

Ba người Cận Liểu Liểu đi đến trước cửa chỉ thấy nương Tần Nghiệp một tay cầm một cây gậy cán bột dài, một tay lôi kéo Tần Nghiệp hấp tấp chạy ra như muốn giết người.

“Là hai đứa hỗn đản các ngươi đánh con ta? Các ngươi thật ngoan tâm a, các ngươi nhìn xem, nhìn xem! Cái mũi đã bị đánh thành như vậy!”

Cận Liểu Liểu nhìn kỹ lại, cái mũi Của Tần Nghiệp quả thật có chút bầm tím, nhưng trừ vết bầm này ra thì không có vết thương nào khác. So với mấy người vừa rồi dường như hẳn bị thương nhẹ nhất.

Nghe A Bảo nói qua, tần nghiệp trừ bỏ ban đầu bị A Bối đấm cho một quyền xong cũng chỉ ở một bên thêm mắm thêm muối, châm ngòi thổi gió, để cho năm người khác động thủ đánh.

Cận Liểu Liểu cúi đầu nói: “Tần phu nhân, hôm nay quả thật là A Bối nhà ta không đúng, không nên động thủ đánh người trước. Lần này chúng ta đến đây chính là hy vọng vẫn an Tần thiếu gia một chút, thành tâm thành ý xin lỗi hẳn về chuyện không phải vừa rồi.”

Tần phu nhân trực tiếp cắt ngang lời nàng: “Không cần nói gì hết! Đánh tiểu Nghiệp nhà chúng ta thành như vậy các ngươi đừng nghĩ đến nói mấy câu là chúng ta sẽ cho qua chuyện!”

“Vậy Tần phu nhân muốn chúng ta phải làm thế nào đây?”

“Quý xuống, dập đầu xin lỗi con ta ba cái thì chuyện này mới cho qua đi!”

Cận Liểu Liểu nghĩ rằng chỉ là một chuyện rất nhỏ! Cư nhiên muốn chúng ta quý xuống dập đầu? Dựa vào cái gì nha?

Nhưng nàng cũng không muốn làm lớn chuyện, nên lại nói: “Tần phu nhân, chuyện này vốn cũng chỉ là vài đứa nhỏ cãi nhau gây âm ỉ, sao lại cần dập đầu? Chúng ta đã thành tâm thành ý đến đây xin lỗi cũng hy vọng Tần phu nhân nể mặt người cùng làng, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.”

Khuôn mặt to lớn của Tần phu nhân vênh lên, lỗ mũi hướng lên trời: “bình thường con của ta rất nghe lời ngoan ngoãn, thành tích hàng năm ở học đường đều đứng thứ nhất. Lớn như vậy ta và cha hẳn cũng chưa bao giờ đụng đến một ngón tay hẳn. Hiện tại lại vô cớ bị đánh thành như vậy! Trừ phi các ngươi quý xuống dập đầu ba cái, bằng không chuyện này tuyệt đối sẽ không thể cho qua dễ dàng được!”

“Làm việc gì cũng phải nói đến đạo lý là chúng ta sai tất nhiên chúng ta sẽ nhận sai. Xem đại phu cũng được, cần bồi dưỡng cũng được, chúng ta chắc chắn làm tốt...”

“Ai chưa thấy qua bạc ? Nhà chúng ta không thiếu mấy đồng tiền bản thủ của các người! Ta muốn thay con ta đòi lại công bằng! Các ngươi tốt nhất hãy nhanh quý xuống dập đầu, nói cách khác đừng nghĩ chúng ta sẽ cho qua dễ dàng! Chúng ta sẽ không để yên cho các ngươi đâu!”

Nói nói tới đây, sắc mặt Cận Liểu Liểu cũng có chút khó coi. Nàng tuy rằng biết Tần gia cũng xem như giàu có nhất nhì trong thôn, nhưng không nghĩ tới cư nhiên Tần phu nhân lại có bộ dáng bá đạo như vậy.

Nhà Cận Liểu Liểu tuy rằng chưa bao giờ gây xung đột với người khác, cũng không có lui tới với những “Nhà giàu ” như thế này cả nhà chỉ hy vọng cuộc sống bình an.

Nhưng khi người khác đã muốn trèo lên đầu mình không lý do gì mà nàng phải nhẫn nhục chịu đựng.

Hướng chi đối với Cận Liểu Liểu mà nói nếu chỉ là khi dễ nàng thì dù sao nàng cũng đã trải qua vài năm, có tư vị gì chưa từng nếm qua?

Nhưng nếu là không phân rõ phải trái như thế này muốn trèo lên đầu người nhà mình thì Cận Liểu Liểu cũng sẽ không nhịn nữa.

Thật đúng là nghĩ đến những chuyện trải qua trước đây hiện tại cũng thấy có chút quen thuộc.

Cận Liễu Liễu hít một hơi, chậm chậm rì rì nói: “Xem ra Tần phu nhân thật không muốn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ.”

“Đúng thì sao? Đừng tưởng rằng người có đại quan gì đó làm chỗ dựa thì ta sẽ sợ người. Người khác không biết, nhưng ta biết hết. Nhà chúng ta cũng có người làm quan ở kinh thành đó! Cái vị Thượng Thư đại nhân kia không biết có bao nhiêu danh môn khuê tú muốn gả cho hần đây, nghe nói đến tiểu công chúa của Tiên hoàng cũng coi trọng hần! Người thật đúng là nghĩ rằng sẽ đến lượt người? Chỉ bằng người so với được với ai a?”

Cận Liễu Liễu cố ý không để ý đến hết thảy những gì Tần phu nhân nói có liên quan Cổ Vưu Chấn, hít sâu một hơi nói: “Tần phu nhân sẽ làm gì để không để yên cho chúng ta vậy?”

“Hừ! Trong thôn mọi người biết với sản nghiệp nhà chúng ta hàng năm Tần gia chúng ta cho bao nhiêu bạc! Nếu không có chúng ta giúp đỡ trong thôn này có thể có được học đường tốt như vậy sao? Thực là chê cười! Ta sẽ nói với phu tử, hai huynh đệ Cận gia các người không chịu xin lỗi để cho phu tử vĩnh viễn sẽ không cho các người bước vào học đường nữa bước!”

A Bảo, A Bối giận đến run người.

Cận Liễu Liễu trước cũng tức giận, nhưng chỉ tức một lát rồi dịu xuống

Nàng tâm bình khí hòa sâu kín cười với Tần phu nhân: “Ta cũng không tin phu tử là người không biết đạo lý như vậy! Tự người hãy hỏi tiểu thiếu gia nhà người một chút hần nói gì mới khiến cho tiểu đệ ta tức giận như thế xông lên đánh hần một quyền? Tiểu đệ ta mới mười một tuổi, vóc dáng cũng không cao, tiểu thiếu gia nhà người cũng đã mười lăm, hần đánh không lại tiểu đệ ta đã kêu năm đứa nhỏ lớn bằng hần đến đánh hai đệ đệ ta. Sáu người đánh hai người chẳng lẽ là tiểu thiếu gia nhà người đúng? Quả thật là tiểu đệ của ta ra tay trước là không đúng, nhưng tiểu thiếu gia nhà các người lấy lớn ức hiếp bé, lấy nhiều ức hiếp ít, thật đúng là rất có tiền đồ đó! Không để yên thì thôi đi! Chuyện này vốn cũng không phải chuyện gì lớn, ta cũng không tin nếu nói chuyện với phu tử, phu tử sẽ chỉ nghe từ một phía! Cho dù phu tử cố kỵ tài lực nhà các người, đuổi bọn đệ đệ của ta thì sao chứ? Không phải là không đến học đường thôi sao, không đến thì thôi, nhiều chuyện lắm sao! Cận gia chúng ta cũng là dòng dõi thư hương, phụ thân ta cũng là tú tài, cũng đủ để dạy A Bảo và A Bối. Chỉ vì ta sợ phụ thân ta vất vả, không tốt cho sức khỏe mới để cho bọn đệ đệ đến học đường học bài. Cho dù cha ta dạy không được, cùng lắm thì ta xuất bạc đưa bọn họ lên trên trấn đến học đường tư thực học bài! Tần phu nhân, cả nhà chúng ta đều là người an phận sẽ không dễ dàng xung đột với người. Nhưng nếu người khinh người quá đáng, chúng ta cũng sẽ không để cho người khác khi dễ!”

Tần phu nhân bị Cận Liễu Liễu nói đến đầu óc choáng váng, ngừng nửa ngày mới hoàn toàn làm hiểu được Cận Liễu Liễu đang nói gì.

Nàng có chút chịu không nổi, nhảy dựng lên nói: “Có bản lĩnh chúng ta đến nhà trưởng thôn nói! Ta sẽ để cho cả thôn đuổi các người ra khỏi thôn! Bất quá chỉ là một hộ ngoại lai! Muốn làm phản phải không?”

Cận Liễu Liễu không nhanh không chậm nói: “Nháo đến trưởng thôn thì sao, ta lại càng không sợ, trưởng thôn cũng không phải là người không hiểu đạo lý.”

“Hừ! Loại nữ tử đồi bại như người ở lại thôn chúng ta chỉ làm hỏng không khí!”

“Tần phu nhân nói năng cũng nên có chừng mực, người nói ta đồi phong bại tục có thể có bằng chứng gì?”

“Hừ! Còn muốn bằng chứng! Chỉ cần nhìn vào cái bản mặt hồ ly tinh này của người là biết người không phải là thứ hàng tốt đẹp rồi!” (trong CV ghi là “hảo mặt hàng” nhá, ko phải ta chém đâu)

Cận Liễu Liễu nở nụ cười: “Nghe lời này của Tần phu nhân chẳng lẽ người đã gặp qua hồ ly tinh rồi? Người biết chính xác hồ ly tinh có bộ dạng như thế nào sao? Nếu nhìn mặt mà nói, khuôn mặt thoát nhìn Tần phu nhân thật giống với bà nội của tiểu thiếu gia, không phải người thật sự là bà nội của hần chứ?”

“Người! Cận Liễu Liễu! Hôm nay ta không để yên cho người đâu!”

“Được thôi, ta cũng muốn xem người làm thế nào để không để yên cho ta! Xin lỗi chúng ta cũng nói rồi nhận hay không là chuyện của người, ta cũng không tin người có thể ăn thịt được chúng ta?”

Tần phu nhân bị chọc tức điên lên, cứ nhiên giơ cái cán bột đánh về phía Cận Liễu Liễu, A Bảo sợ hãi vội bước lên chặn Tần phu nhân.

Đang hỗn loạn, bỗng nhiên nghe thấy một nam tử lớn tiếng quát: “Quả thực là hồ nháo!”

Tần phu nhân bỗng nhiên liền an tĩnh lại, cúi đầu bất an kéo tay Tần Nghiệp.

Người tới đúng là Tần lão gia, Cận Liễu Liễu có chút ngượng ngùng nói: “Tần lão gia vạn an, chúng ta thất lễ.”

“Không cần đa lễ, ta đã biết hết sự tình, chỉ là mấy tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ thôi người không cần quá mức chú ý.”

“Tạ Tần lão gia thông cảm. Chiếc phong bao này mong Tần lão gia nhận lấy.” Cận Liễu Liễu đưa ra cái hồng bao cuối cùng.

Tần lão gia ngừng trong chốc lát, nói: “Được, hồng bao ta sẽ nhận miễn cho sau khi các người trở về lại thấy bất an. Chuyện này cứ như vậy là xong đi đừng để trong lòng.”

Cận Liễu Liễu biết ở trong thôn Tần lão gia là người có tiếng nếu hấn nói quên đi nghĩa là mọi chuyện đã xong.

Vì thế liền mang theo A Bảo, A Bối hành lễ nói lời cảm tạ đi khỏi Tần gia vội vàng lên xe la về nhà, dọc theo đường đi đương nhiên là dạy dỗ lại bọn nhỏ.

Đến nhà, trời đã tối muộn. Tất nhiên là đã giấu được Cận lão cha, cả nhà đốt một ngọn đèn vui vẻ ăn cơm chiều.

Cận Liễu Liễu nghĩ rằng sự tình sẽ cứ như vậy trôi qua nhưng đến mấy tháng sau mới phát hiện nguyên lai tai họa ngầm bởi vậy mà phát sinh.

55. Chương 56: Tiêu Diệt (1)

Sau sự việc đó một thời gian, tuy rằng A Bảo và A Bối vẫn phải chịu một số lời nói khó nghe ở học đường nhưng hai người thủy chung nhớ rõ bộ dạng ngày đó tỷ tỷ mang theo bọn họ đi nhận lỗi phải cúi đầu trước người ta.

Ở trong lòng bọn họ, tỷ tỷ giống như là tiên nữ như vậy là vì bọn họ mà phải cúi đầu. Vì thế hai người đều hết sức chăm chỉ mỗi ngày còn bỏ thêm nhiều thời gian để đọc sách tập viết, thành tích cũng càng ngày càng tốt cho nên phu tử cũng không còn so đo chuyện của bọn họ nữa.

Tuy rằng cả nhà giấu giếm Cận lão cha, nhưng Cận lão cha vẫn nghe được chuyện này từ người hàng xóm. Kết quả đương nhiên là giận dữ bắt hai kẻ gây chuyện A Bảo, A Bối phạt quỳ ba canh giờ.

Cận gia tẩu tử cầu tình không có được đành phải đợi đến lúc Cận Liễu Liễu trở về chạy tới nói với khuê nữ: “Thật là, cha người đã biết sự kiện lần trước, bắt bọn đệ đệ người phạt quỳ ba canh giờ. Quỳ lâu như vậy đến xương cốt cũng phải hỏng a.”

Cận Liễu Liễu đang ôm Cận Văn Hiên trong lòng hấn vừa chơi đùa rất lâu cùng đứa nhỏ to khỏe Hồ gia dưới răng liểu, hiện tại cảm thấy rất mỹ mãn vì thế không đợi Cận Liễu Liễu trả lời, hấn liền cướp hỏi: “Vì sao cậu lại bị phạt quỳ? Có phải làm sai chuyện gì hay không? Cậu nhất định không ngoan, ha ha.”

Cận Liễu Liễu sờ sờ đầu của hấn, nói: “Đúng vậy, cậu không ngoan, không nghe lời cho nên bị gia phạt quỳ. Nếu về sau người không ngoan, không nghe lời gia cũng sẽ phạt người quỳ.”

Cận Văn Hiên thè lưỡi, kiêu ngạo nói: “Văn Hiên ngoan nhất, Văn Hiên mới sẽ không bị phạt quỳ đâu.”

Cận Liễu Liễu cười cười, lại nói: “Vậy Văn Hiên ngoan ngoan chơi với bà, mẫu thân vào xem có chuyện gì xảy ra.”

Cận Văn Hiên nghe lời vươn cánh tay về phía Cận gia tẩu tử, Cận Liễu Liễu liền buông tay nhấc vạt váy nhẹ giọng đi vào phòng.

Chỉ thấy trong thư phòng nhỏ, quả nhiên hai huynh đệ kia đang quỳ thẳng tắp, cúi đầu nhìn xuống đất.

Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng nói: “Quỳ đã bao lâu rồi?”

A Bối muốn đáp lời, A Bảo lại lắc đầu ý bảo đệ đệ đừng nói, trên khuôn mặt trẻ con không giấu hết vẻ quật cường.

Cận Liễu Liễu thở dài, xoay người vào phòng Cận lão cha. Hôm nay tinh thần hẳn rất tốt, ngồi ở trên nhuyễn tháp cạnh cửa sổ dựa vào cái nhuyễn đệm Cận gia tẩu tử khâu, đang đọc “luận ngữ”.

Cận Liễu Liễu cười nói: “Cha, hôm nay bên ngoài thời tiết rất tốt, muốn đi ra ngoài một chút hay không?”

Cận lão cha nói: “Mới vừa đi dạo xong, còn gặp được mấy người tốt trong thôn nói chuyện phiếm một lúc. Người đến cầu tình? Mẫu thân ngươi gọi người đến chứ gì. Không được nói gì hết, kêu bọn hắn quỳ chừa một canh giờ nữa rồi đến nói chuyện với ta.”

“Cha, ngươi nghe người ngoài nói gì vậy? Sao bỗng nhiên lại muốn bắt bọn chúng quỳ? Miệng lưỡi người đời không thể tin được.”

“Bên ngoài nói gì không quan trọng, quan trọng là hai đứa bọn hắn có làm hay không. Ta cũng đã hỏi chúng, chính mồm bọn chúng thừa nhận đã đánh người vậy nhất định phải bị trách phạt.”

“Cha, bọn chúng đều đã biết sai rồi. Hơn nữa mọi chuyện cũng đã qua lâu như vậy, người xem gần đây bọn hắn dụng tâm học bài như vậy lần trước làm văn ngay cả phụ tử cũng khen hay. Bọn chúng đã biết nhận lỗi ta giúp bọn hắn đi cầu tình sự tình đã hết rồi.”

Cận lão cha cũng không hé răng hiển nhiên là không đồng ý.

Cận Liễu Liễu thở dài nói: “Cha, thật muốn nói tiếp chuyện này vẫn là do ta mà ra. Nếu không phải do tỷ tỷ này gây chuyện để người khác nói sau lưng, hai đứa bọn chúng cũng sẽ không phải chịu ủy khuất ở học đường. Nếu phạt quỳ, ta nên là người đầu tiên bị phạt. Ta sẽ quỳ cùng bọn chúng chờ cha hết giận rồi chúng ta sẽ vào.”

Cận lão cha nóng nảy: “Người nói muốn làm cái gì chứ? Biết rõ bản thân không chịu nổi khí lạnh, nếu quỳ lâu như vậy nhất định sẽ sinh bệnh.”

“Không chịu nổi khí lạnh cũng phải quỳ, đã làm sai nhất định sẽ phải chịu phạt. Hơn nữa, không phải A Bảo, A Bối cũng đang quỳ sao?”

Cận Liễu Liễu nói xong liền nhấc váy đi về phía thư phòng nhỏ.

Cận lão cha gấp đến độ vội nhảy xuống giường: “Người làm cái gì vậy? A!? Cũng đã làm mẫu thân rồi như thế này còn ra thể thống gì?”

Cận Liễu Liễu cúi đầu quỳ xuống bên cạnh A Bảo, A Bối: “Ai kêu ta hành vi không đúng gây chuyện thị phi khiến cả nhà phải chịu đàm tiếu chứ?”

“Người, người, người nhìn người xem.” Cận lão cha thấy Cận Liễu Liễu thật sự quỳ xuống, trong lòng càng gấp đành phải nói: “Quên đi, quên đi, chuyện này hãy quên đi vậy. Nếu hai đứa các ngươi còn tái phạm nữa ai tới cầu xin tha thứ cũng không được!”

Ba người đều mừng rỡ, Cận lão cha nói: “Còn thất thần cái gì? Còn không đỡ tỷ tỷ các ngươi dậy?”

Tỷ đệ ba người đỡ nhau đứng lên, đầu gối A Bảo, A Bối đã sớm tê cứng, đứng lên cũng thất tha thất thểu.

Cận Liễu Liễu kêu bọn họ đi nghỉ một lát, rồi đỡ Cận lão cha về phòng.

Vừa vào cửa, lại nghe thấy một tiếng bước chân rất nhỏ truyền vào trong phòng, Cận Liễu Liễu còn chưa đi ra ngoài đã thấy Lê Tuyền mặt đầy mồ hôi đi đến.

“Tuyền ca ca, sao lại không nghe thấy tiếng vó ngựa? Người đi bằng gì tới đây? Nhìn mặt ngươi đầy mồ hôi này, mau lau đi.”

Nói xong liền xoay người định đi lấy khăn đã bị Lê Tuyền ngăn lại, hắn nói: “Không cần, sự việc khẩn cấp ta nói xong rồi đi luôn.”

Cận lão cha kỳ quái hỏi: “Có chuyện gì vậy? Rất ít khi Tuyền tử người có bộ dạng như thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lê Tuyền lấy tay áo lau mồ hôi, vội vã nói: “mấy hôm trước lão trại chủ đại trại phái người đưa tin tới nói là Hoàng Thượng muốn bắt đầu tiêu diệt . Hắc Phong trại của chúng ta là trại nhỏ nếu thật sự bị tiêu diệt chỉ sợ chúng ta sẽ là người đứng mũi chịu sào. Cho nên ta gọi các huynh đệ ở dưới chân núi lên núi thiết lập phòng ngự thề chết cũng phải cố thủ Hắc Phong trại. Ta sợ đến lúc đó các người nghe được tin tức sẽ lo lắng cho nên đến nói trước với các người một tiếng. Sắp tới cũng đừng mang Văn Hiên lên trại nữa, không an toàn. Chờ thêm một thời gian mọi chuyện trôi qua ta sẽ xuống dưới gặp mọi người.”

“Vì sao bỗng nhiên lại nhắc tới chuyện tiêu diệt vậy?” Cận lão cha hỏi.

“Chúng ta cũng không rõ lắm, nghe tin tức từ kinh thành đến nói hình như là bởi vì sau khi Tân hoàng đăng cơ tứ hải thái bình che bọn thổ phỉ chúng ta phá hủy thế đạo.”

Cận lão cha gật gật đầu không nói gì. Hắn (Cận lão cha) tuy rằng có giao hảo với Lê Tuyền cũng biết nhà mình chịu ân huệ rất lớn của hắn, nhưng dù sao hắn cũng là người đọc sách nhiều năm, dù sao Lê Tuyền cũng là sơn tặc một ngày Hoàng Thượng muốn trừ cũng chỉ có thể nghe quân mệnh.

Đó cũng là lý do vì sao Lê Tuyền đối tốt với Cận gia như vậy, đối tốt với Cận Liễu Liễu như vậy Cận lão cha cũng không nhắc tới chuyện kêu hắn đến cầu thân gì đó. Lại nói tiếp, gia thế Cận lão cha trong sạch đối với thân phận này của Lê Tuyền cũng có điều cố kỵ.

Làm sao Lê Tuyền không biết điều đó chứ cho nên hắn thấy Cận lão cha không thêm nhắc lại cũng không thể nói ra điều trăn trở trong lòng, chỉ nói: “Vạn nhất nếu có quan binh gì đó đến trong thôn hỏi thăm các người cũng trăm ngàn nhớ rõ đừng nói rằng mình thân thiết với ta. Dù sao phần lớn người trong thôn này và người trên trấn đều quen biết ta. Chỉ cần đừng nói có quan hệ thân thiết với ta quan binh sẽ không làm khó dễ các người.”

Cận Liễu Liễu cũng rất không yên tâm: “đã bao năm nay sao bỗng nhiên lại muốn tiêu diệt chứ? Các người có thể xảy ra chuyện gì hay không a?”

“Không có việc gì đâu, trước đây triều đình cũng đến đánh chúng ta vài lần rồi, nhưng vẫn không làm gì được chỉ đến rồi về thôi. Hắc Phong trại chúng ta cũng xem như nơi hiểm yếu, giữa sườn núi có một hẻm sâu chỉ cần phá cầu thì người bên ngoài muốn tiến vào cũng rất khó. Dù sao cũng là dễ thủ khó công, trước kia không có việc gì, hiện tại cũng sẽ không có việc gì.”

“Ta cũng không hiểu chuyện này lắm, ta chỉ muốn nói một câu hãy làm việc cẩn thận trăm ngàn đừng quá cứng rắn. Mặc kệ thế nào bảo mệnh quan trọng hơn. Ta biết người muốn giữ lời hứa với lão trại chủ nhưng nếu thực sự có chuyện không hay xảy ra, người cũng phải chú ý tính mạng mình. Chúng ta không có việc gì đâu người không cần lo lắng. Thôn lớn như vậy cho dù là xét hỏi cũng không hỏi đến nhà chúng ta, nếu hỏi tới chúng ta cũng sẽ biết nên nói như thế nào. Văn Hiên người cũng yên tâm, ta sẽ dạy hắn phải nói thế nào trước, người cũng biết hắn rất thông minh cho nên không có việc gì, người yên đi.”

“Được, người nói như vậy thì ta an tâm. Còn có nếu triều đình thật sự đánh tới, ta sợ rất nhiều cửa hàng trên trấn sẽ không buôn bán các người vẫn nên chuẩn bị đồ ăn trước, đặc biệt là thuốc của đại thúc nên kiểm tra một ít để trữ trong nhà.”

“Được, ngày mai ta liền mang A Bảo đi mua. Người đừng chỉ lo lắng chúng ta nữa, chính người mới phải cẩn thận một chút đao kiếm không có mất.”

“Người yên tâm đi, võ nghệ của ta rất tốt. Đại nương đâu? Ta đi nói vài câu với người rồi lập tức đi. Vào thời điểm này bị người khác thấy ta có lui tới nhà các người thì không được tốt.”

“Trách không được người không cười ngựa đến, nguyên lai là sợ kinh động người khác.” Cận Liễu Liễu miễn cưỡng nở nụ cười nói: “mẫu thân ở nhà bếp, đi, chúng ta cùng đi.”

Lê Tuyền cũng nói mấy câu với Cận gia tẩu tử, Cận gia tẩu tử rất lo lắng còn đặc biệt tìm một bùa hộ mệnh ra cho hần mang trên người.

Sau khi Lê Tuyền đi, trên bàn cơm Cận lão cha đặc biệt cường điệu nhắc mọi người ra vào đều phải cẩn thận, trăm ngàn không được nói với người ngoài về quan hệ với Hắc Phong trại, nếu nghe được động tĩnh gì thì phải lập tức trở về nói một tiếng để cho mọi người có thể đề phòng trước một chút.

Cận Văn Hiên cũng được Cận Liễu Liễu dặn trước lý do thoái thác, vạn nhất gặp phải quan binh đến nhà hỏi chuyện chỉ cần giả ngu là được. Dù sao hần chỉ là một đứa nhỏ cũng sẽ không có người nghi ngờ hần .

Ngày hôm sau trời vừa sáng tinh mơ, khi cả nhà đã dậy rồi Cận Liễu Liễu tùy tiện ăn mấy miếng đồ ăn rồi mang theo A Bảo vội vàng lấy xe la đi lên trên trần mưa dề.

Cận Văn Hiên bị để ở lại nhà, tuy rằng cũng khóc lóc giãy dụa một hồi nhưng vẫn bị Cận gia tẩu tử cho một túi hạt dẻ ngào đường dỗ ở nhà.

A Bối vẫn như bình thường đến học đường nghe giảng bài, thuận tiện xin phép nghỉ giúp A Bảo.

Hai tỷ đệ Cận Liễu Liễu mua không ít đồ dùng, bởi vì trong nhà chỉ ăn lúa mạch cho nên đặc biệt mua rất nhiều rau khô còn thêm đậu tây, đậu đen linh tinh để lâu cháo khi cần.

Muối cũng mua ước chừng đủ ăn nửa năm, còn có một ít đồ dùng tất yếu khác cũng mua một lượng lớn.

Sau khi chất đồ lên xe la, cuối cùng bọn họ mới đến hiệu thuốc bắc.

Tiểu nhị bốc thuốc nói: “Lần này sao lại mua nhiều vậy nha? Bệnh tình của lão cha nặng thêm sao?”

Cận Liễu Liễu cười nói: “Không phải, chẳng qua là mùa hè đã đến rồi, đứa nhỏ của ta lại nhỏ không tiện thường xuyên xuất môn mang theo hần lại sợ phơi nắng bị cảm. Nhưng nếu không mang theo hần người cũng biết tính tình hần, không mang theo hần đi cùng nhất định sẽ khóc hết buổi sáng.”

Tiểu nhị nghe vậy cũng cười: “Nói cũng phải. Xem ra thật đúng là làm mẫu thân không dễ dàng a.”

Hai người nói chuyện, rồi cũng không để lại trong lòng.

Nhưng vừa vặn mẫu thân của Tần Nghiệp lại đến xem đại phu, ở bên trong phòng nghe thấy giọng nói của Cận Liễu Liễu đặc biệt đi ra nhìn còn lưu tâm chú ý đến cái xe chất đầy hàng hóa.

Khi nàng về nhà nói với Tần lão gia: “Không biết là làm cái quỷ gì mua rất nhiều đồ dùng như vậy, cái xe cũng đầy đến mức không chỗ nổi.”

Tần lão gia nói: “Người quản nhiều như vậy làm gì? Người ta mua đồ người cũng quan tâm, thật sự là hồ nháo!”

Tần phu nhân không thêm nhắc lại nhưng vẫn âm thầm nhớ kỹ trong lòng.

Qua vài ngày quả nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tin đồn Hoàng Thượng muốn tiêu diệt thổ phỉ quy mô lớn khiến cho nhà nhà đều bàn luận.

“Sơn tắc gì chứ, thật ra ta cảm thấy không có gì, ta thấy hai trại bên cạnh chúng ta đều đối xử với chúng ta rất tốt. Năm kia mất mùa, bọn họ cướp lương thực nhà giàu còn lặng lẽ đến chia cho chúng ta.” Lão bá đầu thôn nói.

“Cũng không phải! Năm ấy nếu không được chia một bao gạo trắng, ta lấy vội tới nấu cháo cho thằng con thứ ba nhà ta uống khăng định hần đã đi rồi .”

Mọi người nói không ngừng, nói xong lời cuối cùng, lão bá kia lại nói: “Mặc kệ thế nào cũng được, nếu thật sự có đánh nhau mọi người cứ đóng cửa thật kỹ. Chỉ sợ khi quan binh vào thôn chúng ta sẽ xảy ra chuyện.”

“Đúng nha, đúng nha, hôm trước trưởng thôn cũng nói nếu có đánh nhau từng nhà đều trốn ở trong nhà đóng cửa thật chặt là được.”

“Chỉ sợ là như vậy cũng không tác dụng gì, ta xem nếu thật sự có biến đóng cửa cũng vô dụng, nếu có người cầm đao đến cửa chém một cái nhà của ta là tường đất có thể kháng cự được mấy nén nhang chứ. Ta nói phải chuẩn bị chút nước sôi, bánh bao để trước cửa bọn họ thấy cũng sẽ không đến kêu cửa phải không?”

Cận Liễu Liễu đứng sau đám người, phi thường lưu tâm nghe. Về nhà liền đem những lời này nói cho phụ mẫu nghe.

Cận lão cha nói: “Thật đúng là sẽ có đánh nhau.”

Cận gia tẩu tử vô cùng hoảng sợ: “Các người nói Tuyền tử sẽ không gặp chuyện không may chứ! Hắn là người tốt như vậy vì sao Hoàng Thượng lại muốn đánh hắn nha?”

Cận lão cha nói: “Gần đây người không nên ra đường nhiều, nếu đi ra ngoài cũng đừng nói những lời này trước mặt người ở bên ngoài đó. Chỉ sợ đến lúc đó bên ngoài nhiều người có tâm không tốt.”

Cận gia tẩu tử không rõ vì sao, cũng không dám không nghe lời nói Cận lão cha đành phải giảm bớt số lần ra cửa.

Dần dần, trong kinh thành cũng truyền đến tin tức có vài đại trại đã bị bắt rồi. Miên Tây trấn cũng bắt đầu nổi lên những lời đồn đãi hoảng sợ.

Kỳ thật lần đánh sơn trại này cũng không ảnh hưởng gì đến người bình thường, nhưng mọi người đều sợ sẽ bị chiến hỏa liên lụy, thế đạo trở nên không yên ổn, bởi vậy đều tranh nhau đi mua vật phẩm dự trữ hàng hóa.

Vì thế ngay cả đồ ăn uống cũng đều rất hiếm. Nhất là giá muối, một lượng bạc cũng chưa chắc mua được một cân.

Khi Tần lão gia đi ra ngoài mua đồ dùng mua một đồng đồ dự trữ trở về, bởi vậy bị Tần phu nhân day nghiền một lúc lâu. Đột nhiên nàng vỗ ót, quát to một tiếng.

Tần lão gia đã sớm không kiên nhẫn: “Lại làm sao vậy? Đang an ổn kêu cái gì?”

56. Chương 57: Tiêu Diệt (2)

“Ta nói vì sao ngày đó bọn họ lại mua nhiều đồ dùng như vậy chứ, cả một chiếc xe đẩy cũng không chở hết. Nguyên lai là đã sớm biết chuyện Hoàng Thượng muốn tiêu diệt nên dự trữ đồ! Nữ nhân này cũng quá gian xảo! Biết rõ chuyện tiêu diệt cũng không nói cho người trong thôn biết. Nhất định là muốn để chúng ta đều chết hết! Thật quá độc ác a! Không được, ta nhất định phải đi nói cho người trong thôn nghe!”

“Người quay lại cho ta!” Tần lão gia hét lớn một tiếng: “Người không thể yên tĩnh một hai ngày sao? Hiện tại trong thôn vốn đã lòng người hoảng sợ, người còn ngại sự tĩnh không đủ loạn muốn đi gây thêm chuyện phải không?”

“Nhưng, nhưng quả thật nữ nhân kia rất độc ác a!”

“Người ta là cô nhi quả phụ, bên trên thân mình cha mẹ lại không tốt, bình thường đối đãi với người trong thôn cũng rất tốt. Người không thể yên tĩnh một chút quản chuyện nhà mình đi.”

Tần phu nhân vừa nghe tướng công khích lệ nữ nhân kia trong lòng đột nhiên ngẩn ra, nàng vốn đã không vừa mắt với khuôn mặt xuất trần thoát tục của Cận Liễu Liễu, hiện tại ngay cả tướng công cũng nói như vậy nàng còn có thể nhẫn được sao?

Lập tức liền xông về phía Tần lão gia: “Người là kẻ không lương tâm! Người cũng bị tiểu hồ ly tinh kia mê hoặc có phải không? Ta biết mà! Ta biết mà! Lúc trước khi cả nhà nàng đến, ta đã biết cái thôn này sắp hỏng rồi! Nhưng tất cả các người đều đồng ý cho bọn họ đến, trưởng thôn cũng vậy, người cũng vậy. Ta biết mà! Các người đều bị nàng mê hoặc! Cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ a!”

Tần lão gia không nhịn được tát nàng một cái: “Người rốt cuộc có còn biết xấu hổ hay không? Ta bắt quá chỉ nói mấy lời đúng đắn, người liền điên thành như vậy? Người xem nhìn hiện tại người giống cái gì chứ? Còn suốt ngày nói với ta bọn hạ nhân không ai phục người, người cứ điên như vậy, ai sẽ phục người? Ta nói cho người biết, nếu người dám đi ra ngoài nói lung tung một câu, ta liền đánh gãy chân người!”

Nói xong hấn liền phẩy tay áo bỏ đi, mặc kệ một mình Tần phu nhân ở trong phòng khóc nháo nửa ngày.

Tuy rằng Tần phu nhân đối với người ngoài vô cùng ác bá, nhưng nàng chỉ sợ mỗi Tần lão gia, bởi vậy sau khi Tần lão gia hù dọa nàng, nàng cũng không dám làm càn chỉ biết sống ngày ngày an ổn.

Nhưng ai biết lại qua một thời gian nữa, quan binh dần dần đánh tới Miên Tây trấn, đầu tiên là tấn công lên đại trại phía trước nhưng gặp phải Hắc Phong trại lại không làm gì được cho dù đánh như thế nào cũng không lên được trại.

Vị tướng quân thống lĩnh gấp đến độ sinh nhất miệng sang, hơn nữa hàng ngày Hoàng Thượng đều thúc giục, nếu còn như vậy chỉ sợ hấn cũng không được tốt lành gì.

Vì thế đành phải ra thông cáo báo cho dân chúng trên trấn và dân chúng trong thôn phụ cận Hắc Phong trại phòng ngừa vạn nhất thời điểm cấp bách cũng có thể làm lợi thế sử dụng.

Vốn dĩ gần đây người trong thôn cũng hạn chế đi lên trấn, phần lớn thời gian đều ở trong nhà không ra ngoài. Nhưng vừa vặn Tần phu nhân có một thân thích từ trên trấn xuống ở nhờ nhà bọn họ nghĩ đến Tần gia đại nghiệp lớn cho dù xảy ra chuyện gì cũng không ai dám động.

Vì thế Tần phu nhân cũng biết chuyện này từ miệng người thân thích trong lòng nàng liền nổi lên tính toán.

Không phải Cận Liễu Liễu luôn luôn được nam nhân trong thôn rất thiên vị sao?

Nàng (Tần phu nhân) cũng không làm gì quá đáng. Hơn nữa quả thật là Cận gia có quan hệ tốt với trại chủ Hắc Phong trại cả thôn đều biết, nàng cũng không có nói lung tung.

Bất quá Tần lão gia sẽ mắng nàng. Tuy vậy Tần phu nhân cũng không phải người tốt đẹp gì nàng nhớ lại lần trước Tần lão gia quả thật nói không cho nàng nói lung tung trong thôn chứ không nói rằng không được nói với quan lão gia nha.

Vì thế ngày hôm sau nàng xem xét thừa dịp Tần lão gia không ở nhà mang theo một hạ nhân tâm phúc đi lên trấn báo cáo cho tướng quân thống lĩnh.

Tướng quân kia nghe xong mừng rỡ: “những gì ngươi nói là thật sao?”

“Thiên chân vạn xác. Tất cả người trong thôn chúng ta đều có thể làm chứng. Vị trại chủ kia đối xử rất tốt với tiểu quả phụ đó hạ nhân nhà chúng ta người người đều thấy.”

Hạ nhân đi theo nàng cũng vội vã gật đầu phụ họa lời nói của chủ mẫu.

Tướng quân kia lại nói: “Tốt, thưởng cho ngươi mười lượng bạc! Về sau còn có tin tức gì nhất định phải đến báo cho bản tướng quân biết chưa?”

Tần phu nhân lĩnh tiền thưởng vui sướng chạy về nhà.

Trong lòng Tần lão gia cảm thấy rất kỳ quái, phụ nhân này luôn luôn là người sợ chết nhá, làm sao có thể xuất môn vào thời điểm này chứ? Hơn nữa sắc mặt lại rất vui mừng, thật sự là làm cho người ta nghi ngờ.

Tần lão gia liền lớn tiếng kêu nàng quỳ xuống không mất nhiều công sức đã ép được Tần phu nhân nói ra.

Hấn vừa nghe chợt giật mình phải làm sao mới tốt?

Trong thôn này quan trọng nhất là đoàn kết người trong thôn luôn một lòng. Cận gia tuy chỉ là một hộ ngoại lai nhưng nếu trưởng thôn đã đồng ý cho bọn họ ở lại nghĩa là không coi bọn họ là người ngoài.

Hơn nữa cả nhà Cận gia đều rất hòa thuận, đối nhân xử thế luôn nho nhã lễ độ, trong thôn từ trên xuống dưới cũng chưa có ai nói bọn họ không đúng bao giờ.

Nếu như bị những người khác trong thôn biết Tần gia bọn họ làm ra sự tình như vậy về sau hấn còn không bị người đời nói xấu sau lưng sao?

Nữ nhân này cũng quá không hiểu chuyện rồi!

Tần lão gia không thèm để ý đến Tần phu nhân nữa chỉ kêu lão quản gia đến nhốt Tần phu nhân vào phòng không được bước ra cửa phòng một bước còn mình vội vã chạy tới Cận gia.

Người nhà Cận gia đang chuẩn bị ăn cơm trưa, Cận Liễu Liễu mang hai đĩa rau xào và một bát bánh rán lớn bưng lên bàn lại nghe thấy có người gõ cửa.

Nàng kêu A Bối đi mở cửa thấy người đến là Tần lão gia mọi người trong nhà có chút kinh ngạc.

Cận gia tẩu tử nói: “Ai nha, Tần lão gia đến đây? Vừa vặn là giờ cơm, người nếu không chê nghèo ăn cùng chúng ta một bữa đi, ta kêu Liễu Liễu đi mang thịt khô lên.”

Mặt Tần lão gia đầy vẻ nghiêm trọng, khoát tay áo đi vào phòng Cận lão cha nói ra chuyện Tần phu nhân vừa làm, sau đó luôn miệng xin lỗi Cận lão cha.

“Tiện nội làm ra loại chuyện như thế này thật sự là gia môn bất hạnh. Ta không phải sợ hãi khi chuyện bại lộ sẽ bị người trong thôn phỉ nhổ, ta chỉ lo lắng gia đình lão bá có thể xảy ra chuyện a cho nên lập tức đến nói với người một tiếng, nếu không vẫn nên đến một nơi khác tị nạn tránh đầu sóng ngọn gió đi. Đợi cho mọi chuyện trôi qua, ta sẽ tự mình đi đón các người trở về.”

Cận lão cha cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng: “Tần lão gia nói hợp tình hợp lý xem ra chúng ta phải mau chóng tìm một nơi để tránh đi. Chính là cả nhà chúng ta chuyển đến từ GiangNam, họ hàng thân thích đều ở GiangNam. Nơi này thật đúng là không có chỗ nào để đi.”

“Lão bá nếu không chê ta có một biểu ca ở ngay sơn trang lớn gần đây. Nơi đó không có sơn trại cho nên quan binh cũng sẽ không kinh động đến nơi đó. Ta có thể tức khắc sai người đưa cả nhà các người đến đó.”

“Như thế thì quá tốt nhưng chỉ sợ sẽ gây thêm phiền toái cho Tần lão gia.”

“Lão bá nói gì vậy? Nếu nương tử không rõ lí lẽ đã gây ra chuyện làm cho người ta khinh thường như vậy sao các người phải đi tị nạn tránh đầu sóng ngọn gió chứ? Ta thấy việc này không nên chậm trễ hiện tại nên đi ngay. Ta cũng lập tức trở về sai người đánh xe ngựa đến đây.”

Cận Liễu Liễu đã sớm đứng ngoài phòng nghe thấy hai người đối thoại vì thế vội vàng kêu Cận gia tẩu tử vào nhà thu thập quần áo, đồ dùng cần thiết, còn mình cũng lập tức chạy vào phòng thu dọn đồ đạc.

Trong lúc đang hỗn loạn bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có một thanh âm vang lên, một giọng nói dường như đã từng quen thuộc đứng bên cửa sổ nhẹ nhàng nói: “Phu nhân không cần kinh hoảng, đại nhân chúng ta đã sớm an bài mọi chuyện không có việc gì.”

Cận Liễu Liễu cả kinh: “Cái gì? Người là ai?”

Người nọ cũng đã đi vào nhà chính: “Phu nhân không nhớ tiểu nhân sao? Tiểu nhân là Cổ Uy a.”

Cận Liễu Liễu chạy vội tới nhà chính vừa thấy quả nhiên là Cổ Uy, vì thế càng thêm ngạc nhiên.

“Sao người lại ở chỗ này?”

“Thực không dám dấu diếm từ khi chuyện tiêu diệt truyền ra đại nhân liền an bài bọn tiểu nhân ngày đêm canh giữ bên ngoài, đại nhân sợ lỡ không cẩn thận gia đình phu nhân sẽ phải chịu liên lụy.”

“Tạ hảo ý của các người, bất quá hiện tại chúng ta đang vội xuất môn không thể nói chuyện lâu với người được.” Cận Liễu Liễu không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Cổ Uy Chấn xoay người muốn trở về phòng.

“Phu nhân chậm đã. Hình tướng quân đã mang theo người đến đầu thôn rồi, cho dù phu nhân muốn đi cũng chỉ sợ không còn kịp.”

“Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?” Cận Liễu Liễu hoảng hốt.

Cả nhà già trẻ lớn bé phải làm sao chạy trốn đây!

“Phu nhân không cần kinh hoảng, đại nhân chúng ta đã sớm an bài, thỉnh phu nhân đi với ta.”

“Này... nếu thật sự phải đi, nếu có thể đi theo người vì sao ta lại không thể đi cùng Tần lão gia?”

Cổ Uy nói: “Phu nhân có điều không biết, chúng ta đã chuẩn bị tất cả rồi, xe của chúng ta là xe nhà quan cho dù là Hình tướng quân cũng không dám cứng rắn đòi khám xe đâu. Tuy là Tần lão gia có hảo tâm nhưng nếu bị người khác phát hiện chỉ sợ hấn cũng sẽ bị liên lụy. Đến lúc đó muốn cứu chỉ sợ không dễ dàng như vậy.”

Nghe thấy tiếng người nói chuyện, Cận lão cha đi ra: “Chúng ta đương nhiên không thể làm phiền Tần lão gia. Bất quá có một câu ta lại muốn hỏi rõ ràng.”

Cổ Uy tất cung tất kính thi lễ: “Cận lão gia mời nói.”

“Nếu đại nhân nhà các người có thể mang theo chúng ta chạy trốn tại sao không thể che chở nhà chúng ta tiếp tục ở lại trong thôn này chứ? Lão phu rất nghi ngờ vấn đề này. Chớ không phải là đại nhân nhà người muốn lừa cả nhà chúng ta đến kinh thành, đến lúc đó nữ nhi và ngoại tôn của ta sẽ không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay Cổ gia các người.”

Cổ Uy không chút hoang mang nói: “Cận lão gia nói có lý, nhưng là người có nghĩ tới hay không. Chuyện tiêu diệt này là ý chỉ của Hoàng Thượng, đại nhân nhà ta vụng trộm che chở các người trốn khỏi nơi nguy hiểm thì có thể, dù sao chỉ cần không lưu lại nhược điểm gì thì ai có thể biết chứ? Nhưng nếu cãi lại ý chỉ của Thánh Thượng, mạnh mẽ cướp các người từ trên tay Hình tướng quân đến lúc đó chỉ sợ không phải một câu bất tuân thánh ý là có thể giải quyết được.”

Cận lão cha lại suy nghĩ một lát, không thể tìm được điều gì để phản bác, đành phải thở dài một hơi, hỏi Cận Liễu Liễu: “Liễu Liễu, người ở kinh thành không phải có quen biết một vị Tam Nương sao? Chúng ta đến kinh thành rồi nương nhờ chỗ nàng, người thấy thế nào?”

Cận Liễu Liễu nói: “Rất tốt, cứ quyết định như vậy đi! Cũng không biết bọn Tuyền ca ca ra sao rồi.”

Cận lão cha nói: “cũng bởi vì chuyện đến nước này cho nên mới phải đi. Vạn nhất chúng ta thật sự bị Hình tướng quân bắt đi, hấn lấy chúng ta làm lợi thế uy hiếp Tuyền tử chỉ sợ Tuyền tử từ không có chuyện gì cũng thành có chuyện. Chúng ta không ở đây đối với Tuyền tử mà nói chỉ sợ là chuyện tốt. Chúng ta tạm thời đi theo bọn họ lên kinh thành coi như phải đi kinh thành thăm bằng hữu cũ vậy. Đợi qua một thời gian nữ, mọi chuyện trôi qua chúng ta hãy trở về là được. Người nghĩ xem?”

Cận Liễu Liễu chỉ có thể gật đầu, vì thế cả nhà hỏa tốc thu dọn đồ dùng cần thiết, đem vật phẩm đáng giá mang theo hoặc cất giấu.

Chờ Tần lão gia đến giải thích rõ mọi chuyện cho hấn, lại để lại một phong thư nhờ hấn nếu tương lai có cơ hội thì giao cho Lê Tuyền rồi cả nhà đi theo bọn Cổ Uy đi lên kinh thành.

57. Chương 58: Hiểu Lâm (1)

Cả nhà Cận Liễu Liễu theo Cổ Uy đi đến đường lớn quả nhiên bình an vô sự. Dọc theo đường đi đám người Cổ Uy đều đối xử với Cận Liễu Liễu như thiếu phu nhân, tất nhiên là cẩn thận lễ phép không dám có hành động không thỏa đáng.

Nhưng càng chu đáo lại càng khiến Cận Liễu Liễu nổi lên hồ nghi trong lòng. Trên đời này nào có chuyện khéo như vậy?

Vừa vặn chuyện Hoàng Thượng sẽ tiêu diệt, vừa vặn Tần phu nhân đi cáo trạng lại vừa vặn Cổ Vưu Chấn phái người tới cứu cả nhà bọn họ trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng như vậy?

Tuy nói vô khéo bất thành thư (không khéo không thành sách), nhưng này chuyện trùng hợp đến kỳ lạ thế này chỉ làm lòng cho lòng người thêm hồ nghi.

Hiện tại Cận Liễu Liễu cảm thấy đúng như vậy, nỗi băn khoăn trong lòng càng ngày càng lớn, càng đến gần kinh thành lại càng cảm thấy không thoải mái.

Sau khi tới kinh thành, Cổ Uy dựa theo lời Cận Liễu Liễu đánh xe ngựa chạy tới tiểu viện của Hứa Tam Nương.

Lần gần đây nhất Hứa Tam Nương nhìn thấy Cận Liễu Liễu là khi Cận Văn Hiên chọn đồ vật đoán tương lai. Hơn một năm không gặp hai người tất nhiên là vô cùng cao hứng.

Có thể do sinh ý của Hứa Tam Nương càng ngày càng tốt nên thoát nhìn cả người đều rất hứng khởi khiến người ta không thể đoán ra tuổi thật của nàng.

Nhìn thấy Cận Văn Hiên càng lớn càng xinh đẹp, hai mắt Hứa Tam Nương đều tỏa sáng, bởi vì e ngại bọn Cận lão cha đang ở đây cho nên chỉ dám ghé vào tai Cận Liễu Liễu, thấp giọng nói: “Đáng tiếc nếu đứa nhỏ này là nữ nhi tương lai nhất định lớn lên sẽ rất đẹp.”

Cận Liễu Liễu chỉ cười: “Tam Nương đừng nói vậy.”

Tuy rằng Cận lão cha biết Hứa Tam Nương đang làm nghề gì, nhưng nhớ đến lúc nàng chiếu cố nữ nhi mình ở thời điểm khó khăn nhất trong lòng vô cùng cảm kích nàng, vì thế không để ý đến việc nàng đang làm việc mua bán gì.

Cận gia tẩu tử cũng chỉ biết Hứa Tam Nương là người tốt nhất cái khác nàng không biết cũng không đoán được.

A Bảo, A Bối đã gặp qua Hứa Tam Nương vài lần nhưng bây giờ gặp lại thỉnh thoảng vẫn mặt đỏ tai hồng. Hứa Tam Nương phong vận phóng khoáng, mị ý tận xương khiến A Bảo chưa có mối tình đầu không dám nhìn thẳng nàng.

Cái viện nhỏ này là nơi Hứa Tam Nương đến ở khi nhàn rỗi cách xóm cô đầu rất xa, có vẻ thanh tĩnh. Hiện tại dùng để an bài cho cả nhà Cận gia xem ra rất thích hợp.

Hứa Tam Nương nói: “Các người lần đầu đến kinh thành nhất định phải ở chơi một thời gian xong hãy trở về. Hiện tại trong kinh thành rất náo nhiệt, hai tiểu tử kia cũng muốn được đại khai nhãn giới phải không?”

Nàng biết Cận gia đang đi lánh nạn nên sợ bọn họ ngại ở lâu vì thế đã mở miệng trước. Cận lão cha nhận ra ý tốt của nàng tất nhiên hảo cảm với Hứa Tam Nương cũng tăng thêm vài phần.

Đi đường xa mệt nhọc, trước hết bọn Cận lão cha trở về phòng đi nghỉ ngơi. Hứa Tam Nương đương nhiên là lôi kéo Cận Liễu Liễu, hai người ra phòng khách tâm sự chuyện của mình.

Cận Văn Hiên làm ầm ĩ một lát cũng mệt mỏi ghé vào lòng Cận Liễu Liễu ngủ say sưa.

Hứa Tam Nương nhìn Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng đặt Cận Văn Hiên lên trên giường, liền nói: “Liễu Liễu, ta thực hâm mộ người.”

Cận Liễu Liễu mỉm cười: “Tam Nương cứ nói đùa, ai chẳng biết người là đại danh鼎鼎 lấy kinh thành, hâm mộ một kẻ vô dụng như ta làm cái gì?”

“Hâm mộ người có cha mẹ tốt, hiện tại tam đại đồng đường. Hâm mộ con người cũng đã biết đi nhưng người vẫn rất xanh miết thủy nộn, tiên diễm ướt át như thế. Hâm mộ người mặc kệ thân ở nơi nào đều có nam nhân tốt ngẫm nhớ thương, bảo hộ người.”

Cận Liễu Liễu nghe thấy câu cuối, bất giác mặt hơi đỏ lên, nói: “Những cái người hâm mộ phía trước, ta đều thừa nhận. Nhưng cái gì nhớ thương với không nhớ thương thì ta không thể nhận được.”

“Người thôi a! Đừng nói đến cái người thiên thượng có địa hạ vô (trên trời có, dưới đất không có) Cổ đại nhân. Chỉ nói đến Tuyên ca ca gì đó của người cũng đối với người tình thâm ý trọng, đối tốt với người chỉ cần là người bình thường đều có thể nhìn ra được. Nữ nhân a, nên có một nam nhân biết nóng biết lạnh ở cùng bằng không một mình cô độc giống như ta, đến cuối cùng sẽ sống cô độc hết quãng đời còn lại, thật đáng buồn.”

“Tam Nương, đừng nói chuyện này nữa. Chúng ta đã lâu không gặp hiện tại việc buôn bán của người vẫn tốt chứ?” Cận Liễu Liễu có chút chán ghét đối với chuyện nam nữ bởi vậy lập tức đổi đề tài.

Hứa Tam Nương đương nhiên biết tâm tư của nàng cũng nghe theo: “Rất tốt. Hiện tại toàn kinh thành đều biết biển hiệu của ta là nổi tiếng nhất. Ta có cô nương xinh đẹp nhất, nhiều khách nhân giàu có nhất, bạc trắng bóng nhiều không đếm hết.”

Cận Liễu Liễu cười: “Vậy thì tốt, ta lần này đến sẽ giúp người kiếm bạc, tính sổ sách giúp người cho người đỡ mệt.”

Hứa Tam Nương cười run rẩy hết cả người: “Hay cho Liễu Liễu người, cứ nhiên dám trêu ghẹo ta. Người nguyện ý giúp ta kiếm bạc, ta mơ còn không được. Sáng mai ta liền mang người đi Vân Tú chúc may vài bộ xiêm y đi, muốn may bao nhiêu ta đều may cho người. Ta xem xiêm y trên người người đều là đồ đã may từ hai ba năm trước, hiện ở trong thành cũng không còn mặc kiểu này nữa.”

Nghe tới trang sức quần áo, Cận Liễu Liễu cũng cảm hứng thú: “Vậy thì mặc như thế nào?”

Hứa Tam Nương đứng lên xoay một vòng, nói: “Người xem bộ y phục ta mặc trên người xem, cổ áo rất thấp như là muốn khoe cả cái yếm bên trong ra. Thân áo phải may thật nhỏ, càng chặt càng tốt, nghe nói Tân hoàng rất thích eo nhỏ cho nên người người đều dùng sức thắt chặt thắt lưng thêm một chút.”

Cận Liễu Liễu nhìn kỹ, nói: “Hiện ở kinh thành đều mặc như vậy sao? May cổ áo thấp như vậy không ngại sao? Ta còn tưởng rằng xiêm y của Tam Nương là vì việc buôn bán mới mặc như vậy.”

“Sáng mai mang người đi ra ngoài đi một chút sẽ biết, toàn thành đều lưu hành kiểu ăn mặc như vậy. Lần này là vì gặp cha mẹ người nên ta mới đặc biệt mặc rất cẩn thận. Người không gặp mấy cô nương trong điểm của ta tất cả đều để lộ gần hết bộ ngực trắng bóng.”

Cận Liễu Liễu che mặt: “Vậy thì thật ngại nha.”

“Cố tao nhả làm gì nha? Mọi người đều mặc như vậy. Đến tiểu thư khuê các cũng mặc như vậy, có vài người bởi vì da không trắng còn dùng sức thoa phấn lên trên ngực nữa đấy.”

“Nếu ta mặc thành như vậy cha ta nhất định sẽ đánh chết ta.”

“Vậy thì vụng trộm mặc không cho hẳn biết. Người hiện tại vẫn còn trẻ trung như vậy nếu không thừa dịp mặc chờ tương lai thắt lưng thô muốn mặc cũng không mặc nổi.”

“Ngô, vậy cũng phải.”

“Ai, đúng rồi. Còn Mai cơ, người còn nhớ nàng không?”

Cận Liễu Liễu gật đầu: “Đương nhiên nhớ. Nàng làm sao vậy?”

“Nàng hiện tại ở trong điểm của ta làm vũ nương.”

“Cái gì? Vì sao lại như vậy? Ngày đó không phải mỗi người chúng ta đều được phân rất nhiều bạc sao?”

“Ta làm sao mà biết. Ngày đó nàng theo một thương nhân, sau đó không biết sao lại thế này, lại tự mình bỏ đi. Nàng liền mua một cái nhà nhỏ, thêm vài hạ nhân rồi ở một mình. Cũng không biết làm sao lại quen một bạch diện lang quân (nôm na là gã mặt trắng a’) rồi ở cùng hắn. Nhưng gã bạch diện lang quân kia cũng là người không tốt, lừa hết toàn bộ gia tài của nàng rồi chạy đi. Nàng cùng đường, tìm đến ta. Ta thấy tài múa của nàng vẫn còn liền để cho nàng ở trong cửa hàng của ta khiêu vũ, kiếm hướng dẫn cô nương mới vào coi như là để cho nàng có chén cơm ăn.”

Cận Liễu Liễu có chút thốn thức, một lúc lâu không nói gì.

Hứa Tam Nương lại nói: “Lan cơ vẫn ở trên am ni cô trên núi, mỗi ngày làm bạn với thanh đăng cổ phật cũng hợp với nàng. Còn Liễu cơ đi ra ngoài quan ngoại, hiện tại không có tin tức. Chỉ có Cúc cơ bởi vì tính tình tốt, năm đó có một Thị Lang nhìn trúng nàng, vào cửa liền sinh ngay một thằng nhóc mập mạp. Năm nay chính thê mắc bệnh mất, vị Thị lang kia liền nâng nàng lên làm chính thê cuộc sống rất tốt. Ta xem trừ người ra chỉ sợ nàng là người hạnh phúc nhất. Ngẫu nhiên còn có thể sai người tới mời ta uống trà. Nếu vị Thị Lang đại nhân nhà nàng tới điểm của ta uống rượu tìm hoa, ta cũng sẽ giảm giá cho hắn.”

Cận Liễu Liễu nghe xong cười không ngừng: “Tam Nương người cũng thật là khiến người ta yêu quý nha.”

“Cũng không phải sao. Dù sao nam nhân đều muốn đi ra ngoài lêu lổng không bằng hãy đem bạc đưa tới cho ta. Bất quá người yên tâm, vị thiên thượng có địa hạ vô Cồ đại nhân kia rất ít khi đến chỗ ta. Cho dù là đến cũng chỉ là đưa khách tới, uống chút rượu rồi trở về, chưa bao giờ muốn cô nương nào hết. Đã lâu như vậy ta còn tưởng rằng hắn muốn xuất gia làm hòa thượng chứ.”

Cận Liễu Liễu biết ở trước mặt mình Hứa Tam Nương ăn nói cũng có chút cổ ky, bởi vậy cũng không cảm thấy ngượng ngùng. Chỉ thỉnh thoảng nghe đến Cổ Vưu Chấn lại có chút ngại người.

Quả nhiên đến kinh thành liền không tránh khỏi thường xuyên nghe thấy động tĩnh về người này đi.

Thật giận, thật sự là đáng giận! Thật tốt mà, cái gì mà tiêu diệt? Khiến cho người nhà bọn họ không thể an bình không nói, hiện tại Lê Tuyền an nguy ra sao cũng hoàn toàn không biết.

Cũng may Hứa Tam Nương lại rất nhanh thay đổi đề tài, nói lên những khách nhân khác đến trong đêm uống rượu sau đó phát sinh những chuyện thú vị, lại khiến cho Cận Liễu Liễu kể về chuyện thú trong nhà mình.

Hai người ở trong phòng nói nói cười cười, bỗng nhiên hạ nhân đến gõ cửa nói Cổ đại nhân đến rồi.

Cận Liễu Liễu sững sốt, Hứa Tam Nương lại cười khanh khách đi ra ngoài, nói: “Hắn tới cũng thật nhanh nha.”

Cận Liễu Liễu vốn không muốn gặp, nhưng Hứa Tam Nương đã chạy ngay ra ngoài đón Cổ Vũ Chấn vào: “Ôi Cổ đại nhân, đã lâu không gặp người, không nghĩ tới đến đây lại được gặp. Thật sự là khách ít đến nha.”

Cổ Vũ Chấn nhìn thấy Hứa Tam Nương có chút hụt hẫng chỉ có thể bày ra vẻ mặt căng thẳng không nói lời nào.

Hứa Tam Nương nói: “Người dùng kiểu cách nhà quan đối đãi với ta tuy rằng ta không sợ. Nhưng cần phải nói con gái ta ở trong phòng kia nhìn thấy vẻ mặt này thì ta cũng không nói trước được điều gì nha.”

Cổ Vũ Chấn trong lòng dở khóc dở cười, nhưng phải bày ra khuôn mặt tươi cười đi theo Hứa Tam Nương vào phòng.

Đã thấy Cận Liễu Liễu ngồi ở dựa vào nhụy tháp dưới cửa sổ, cái cổ trắng hơi cúi xuống, đôi mắt to nửa khép nửa mở nhìn xung quanh phòng, cố ý không nhìn hắn.

Trong lòng hắn đột nhiên có cái gì đó dâng lên thật giống như chung quanh bên ba cuối cùng cũng tìm thấy ánh dương.

Cái cảm giác an tâm và kích động, lại từ từ nảy lên trong lòng, chỉ sợ hai ba câu cũng không cách nào nói hết được.

“Liễu Liễu, người đến. Trên đường có khỏe không? Có bị gió lạnh không?” Lời nói tựa như không thể không chế được tự nhiên mà từ miệng hắn xông ra.

Cận Liễu Liễu không có trả lời hắn, chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, nói với Hứa Tam Nương: “Tam Nương, ta có mấy câu muốn hỏi Cổ đại nhân một chút.”

Hứa Tam Nương gật đầu hiểu ý: “Được, ta đi kêu hạ nhân chuẩn bị cơm chiều, thuận tiện đến hỏi phụ mẫu người xem muốn ăn cái gì. Các người chậm rãi tán gẫu.”

Nàng đi ra khỏi phòng còn thuận tay đóng cửa lại.

Cổ Vũ Chấn đi vài bước đến chỗ nhụy tháp ước chừng cách bốn năm bước lại dừng lại, không dám bước về phía trước. Bất quá từ trong ánh mắt mãnh liệt có thể thấy được, hắn là thực hy vọng có thể bước lên phía trước một ít.

Nhưng hắn không dám.

“Liễu Liễu, lần này chuyện xảy ra đột ngột khiến các người bị kinh hách rồi. Không nghĩ tới trong một thôn trang nhỏ an tường như vậy cũng có người tới mật báo. May mắn được bọn Cổ Uy phát hiện đúng lúc, mang theo các người đi trốn kịp thời mới có thể tránh được phiền toái. Nhưng cũng khiến các người vất vả một phen, phụ thân người thân mình không tốt, còn phải bốn ba mấy ngày. Người cùng Văn Hiên có khỏe không? Hắn tuổi còn nhỏ không biết có không hợp khí hậu hay không?”

Cổ Vũ Chấn nói liên miên cẩn thận không thôi, vừa nhìn thấy Cận Liễu Liễu trong lòng hắn giống như là chôn dấu thiên ngôn vạn ngữ, nói không ngừng như mây bà nội trợ.

Cận Liễu Liễu nghe hắn nói nửa ngày cũng không một chút hồi âm, vẫn cúi đầu như cũ nghịch tay như đang tinh tế đánh giá vòng ngọc trên cổ tay.

Bất giác Cổ Vưu Chấn cảm thấy xấu hổ, bất quá hắn đã sớm dự kiến được thái độ như vậy cho nên hắn chỉ mỉm cười tự giễu, liền tiếp tục nói: “Văn Hiên đâu?”

Cận Liễu Liễu không nói gì, vươn ngọc thủ mềm mại, thon nhỏ như măng mùa xuân một cái, chỉ về phía phòng ngủ.

Cổ Vưu Chấn cười nói: “Đang ngủ? Ta có thể đi nhìn hắn một cái không?”

Cận Liễu Liễu từ chối cho ý kiến, Cổ Vưu Chấn ngừng trong chốc lát, thấy trên mặt nàng cũng không viết hai chữ “Không được”, liền tự nhiên đi đến bên giường.

Cận Văn Hiên ngủ thật say sưa, tứ chi tùy ý vung loạn trên giường, một cánh tay nhỏ bé vươn ra khỏi chăn, trên mặt mang theo ý cười ngọt ngào.

Đáy lòng Cổ Vưu Chấn hiện lên một nỗi lo lắng, một sự lo lắng bất khả tư nghị.

Cho dù là cốt nhục của mình, nhìn hắn ngủ khoe miệng nhếch ra một giọt nước miếng, nhìn thế nào cũng thấy thật đáng yêu.

Từ khi biết Cận Liễu Liễu có đứa nhỏ, hắn vẫn thường tự nói với bản thân hắn đã là cha rồi. Nhưng phải thế nào thì mới có thể là một người cha tốt thì hắn cũng rất mơ hồ không hiểu rõ lắm.

Nay nhìn con mình ngủ say sưa, hắn bắt đầu cảm thấy mình đã là một người cha rồi. Bất quá người cha như hắn vẫn còn chưa được mẫu thân đứa nhỏ thừa nhận thân phận.

Nghĩ đến đây, hắn vươn tay nhẹ nhàng chạm vào hai má núng nính thịt của Cận Văn Hiên, khinh thủ khinh cước (nhẹ tay, nhẹ chân) đi ra phòng ngủ. Trên mặt hắn hãy còn mang theo nụ cười thỏa mãn: “Văn Hiên ngủ thật say xem ra trên đường nhất định là mệt muốn chết rồi.”

Lúc này Cận Liễu Liễu mới nói chuyện: “Mới đến kinh thành thấy cái gì cũng mới mẻ chơi đùa quá nhiều cho nên mệt mỏi.”

Cổ Vưu Chấn cười càng vui vẻ: “Tiểu tử này thật sự là bướng bỉnh. Bình thường một mình nàng chiếu cố hắn nhất định là rất mệt đi.”

Cận Liễu Liễu không cười, chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cổ Vưu Chấn một cái, trong ánh mắt lạnh lùng thần nhiên như là ẩn giấu một khối băng vậy.

Trong lòng Cổ Vưu Chấn có chút tư vị không vui, phải nói rằng hắn đã vô cùng cẩn thận. Hắn cũng không muốn cả nhà bọn họ đi đường xa mệt nhọc đến kinh thành, hắn cũng không muốn để Cận Liễu Liễu phải thấy hắn người bị nàng hận, không phải sao?

Nhưng việc này là bất đắc dĩ không phải sao?

Xảy ra chuyện như vậy, bọn Cổ Uy cũng không kịp trở về nghe chủ ý của hắn mang theo bọn họ đi, đúng là ba mươi sáu kế đi vì thượng kế (ba mươi sáu kế chạy là thượng sách)a.

Dọc trên đường đi hắn cũng đã phải tăng thêm nhân thủ vài lần, chỉ sợ ở trên đường cả nhà bọn họ gặp chuyện không may, cũng sợ bảo bối nương tử cùng con hắn phải chịu tí xiu khổ cực.

Vừa nghe được tin tức bọn họ đến kinh thành, hắn cơ hồ là lập tức từ trong cung chạy ra một mình ra roi thúc ngựa không phải là hy vọng được nhìn thấy nàng sớm một chút sao?

Cho dù Cổ Vưu Chấn hắn có vạn điều không phải, lúc này hắn cũng không làm cái gì sai đi?

Cho dù Cận Liễu Liễu không thể khích lệ hoặc là cảm ơn hắn một hai câu ít nhất cũng có thể nhìn hắn với sắc mặt hòa hoãn hơn?

Trong thiên hạ này, chỉ sợ trừ bỏ Hoàng Thượng cũng chỉ có Cận Liễu Liễu dám đối xử với hắn như vậy.

Bất giác trong lòng Cổ Vưu Chấn có chút ủ rũ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại ít nhất hắn cũng được gặp lại nàng không phải sao?

Vì thế tâm tình lại tốt lên.

“Nhất định là nàng mệt chết đi, ta sẽ không làm phiền nàng nữa. Ta còn có công việc phải làm, ta đi trước. Nếu cần cái gì chỉ cần nói với Tam Nương, nàng sẽ truyền đạt cho thủ hạ ta phái đến.”

Cận Liễu Liễu nói: “Vì sao người lại tìm người tới giám thị chúng ta? Không biết chúng ta đã phạm vào điều gì trong vương pháp?”

Cổ Vưu Chấn có chút kinh ngạc: “Liễu Liễu, sao nàng lại nói như vậy? Ta chỉ sợ nàng gặp chuyện không may, muốn bảo vệ...”

58. Chương 59: Hiểu Lâm (2)

“Bảo vệ? thời gian chúng ta ở trong thôn cần người bảo hộ cái gì? Vì sao còn có người ở nơi đó giám thị chúng ta?”

Cận Liễu Liễu muốn giọng nói của mình trở nên sắc sảo đánh đấm, nhưng trời sinh nàng không phải là người như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng để cho lời nói của mình nghe qua có chút cường ngạnh.

“Ta...” Cổ Vưu Chấn không thể trả lời được.

Hắn cũng không thể nói, những người đó đã thay phiên nhau công tác ở trong thôn hơn một năm vì mục đích báo cáo liên tục cho Cổ Vưu Chấn biết tình hình của mẫu tử Cận Liễu Liễu.

Cận Liễu Liễu thấy Cổ Vưu Chấn nói không nên lời, nghĩ rằng hắn có thể ngôn thiện biện nhân (nói lời thiện để giải thích cho mình) như vậy, cư nhiên cũng sẽ không từ thủ đoạn khẳng định là có quỷ, vì thế càng thêm khẳng định nghi hoặc trong lòng.

“Ta hỏi lại người một câu vì sao đang êm đẹp Hoàng Thượng lại muốn tiêu diệt? Có phải là chủ ý của người hay không, sau đó bày ra cái bẫy này vì mục đích đưa mẫu tử chúng ta tới kinh thành?”

Cổ Vưu Chấn hít sâu một hơi, hắn không nghĩ rằng cư nhiên trong lòng Cận Liễu Liễu lại nghĩ như vậy mà đều nhẫn lại.

“Đã hơn một lần ta còn tưởng rằng người sẽ không tiếp tục làm những việc mạo danh kỳ diệu như vậy nữa không nghĩ tới cư nhiên lại càng quá đáng hơn. Dọc theo đường đi ta vẫn mang theo nghi vấn này không nghĩ tới thật sự bị ta đoán trúng.”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười nhạt: “Ở trong lòng nàng ta là người như vậy sao?”

Cận Liễu Liễu không nói. Nói thực ra nàng cũng không biết rốt cục mình hiểu Cổ Vưu Chấn được bao nhiêu.

Cổ Vưu Chấn không đợi nàng trả lời, vì thế lại cười cười: “nàng cũng đều mệt mỏi rồi, buổi tối ăn nhiều một chút rồi đi ngủ sớm một chút đi. Ta đi trở về, lần khác lại đến thăm nàng. Nhìn mặt nàng không còn chút huyết sắc hãy sai hạ nhân hầm đương quy để bồi bổ khí huyết đừng coi thường sức khỏe.”

Nói xong hắn nhìn Cận Liễu Liễu, nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, đẩy cửa đi ra.

Cận Liễu Liễu nghe tiếng bước chân của hắn dần dần đi xa, trong lòng cư nhiên ần ần dâng lên một nỗi bất an.

Hắn như vậy là làm sao? Vừa không biện giải, cũng không phản bác. Nhưng biểu tình như vậy rõ ràng là lộ ra vẻ ai oán.

Chẳng lẽ là Cận Liễu Liễu đã đoán sai, oan uổng hắn?

Nàng thở dài một hơi, trong lòng loạn hết cả lên.

Chuyện gì chứ, chỉ cần liên quan đến Cổ Vưu Chấn khẳng định là không muốn để ý cũng không được.

Chờ hai ngày sau cả nhà Cận gia đã nghỉ ngơi thoải mái, Hứa Tam Nương bắt đầu tự mình dẫn đường đưa ba tỷ đệ Cận Liễu Liễu và Văn Hiên đi dạo khắp kinh thành.

Muốn ăn cái gì thì ăn, muốn mua gì thì mua.

Hứa Tam Nương ra tay phi thường rộng rãi, còn nói thẳng: “Không cần tiết kiệm cho ta, thật sự bạc của ta xài mấy đời cũng không hết.”

Cận Liễu Liễu nghe xong liền cười, cũng không dám nhận toàn bộ hảo ý của nàng luôn không ngừng từ chối.

Rất cục Hứa Tam Nương nói: “Người thật sự không cần khách khí với ta, kỳ thật chỗ bạc này cũng không phải của ta, không phải của ta a.”

Cận Liễu Liễu còn chưa kịp có phản ứng, liền hỏi: “Đó là bạc của ai?”

Hứa Tam Nương ái muội nhìn nàng một cái, che miệng cười cười: “Còn có thể là của ai a?”

Cận Liễu Liễu hít sâu một hơi, lúc này mới hiểu ra: “A, là...”

Hứa Tam Nương gật đầu cười nói: “Cho nên thôi, ta đã nói rồi thật sự không cần tiết kiệm cho ta.”

“Nếu thật sự là như vậy ta càng không thể nhận.”

“Chưa thấy qua nữ nhân nào ngu như người, có nam nhân nguyện ý cho người bạc còn không thích sao? Người cư nhiên còn không muốn.”

Cận Liễu Liễu không nói lời nào, Hứa Tam Nương cũng không nói thêm gì nữa, bạc thôi, đương nhiên là cứ tiêu không cần lo nghĩ rồi.

Dù sao Cổ đại nhân hấn là một kẻ si tình tội gì không thành toàn cho hấn đâu?

Chơi vài ngày, đại khái đã đi dạo được một vòng khắp kinh thành. Cận Liễu Liễu liền giữ Văn Hiên trong nhà. A Bảo, A Bối đi theo Hứa Tam Nương cùng một gã sai vặt đi chơi khắp nơi chỉ cần không gây họa là được.

Cận Liễu Liễu lo lắng cho chuyện của Lê Tuyền chỉ có thể nhờ Cận lão cha mở miệng hỏi Hứa Tam Nương chuyển lời đến Cổ Vưu Chấn.

Tin tức trả lời nói Hắc Phong Trại vẫn chưa bị diệt, chỉ là qua một thời gian vị tướng quân kia đã vây khốn toàn trại chỉ đợi cho trong trại hết lương thảo sẽ tự động ra đầu hàng.

Cả nhà Cận gia đều thất kinh: vậy là lành ít dữ nhiều rồi.

Vì thế mỗi ngày đều hỏi đến tin tức của Lê Tuyền nhưng cho dù có hỏi cũng không hỏi được gì.

Không yên bất an qua hơn nửa tháng, bỗng nhiên có một ngày Hứa Tam Nương lại cầm một phong thư chạy đến.

“Gửi cho người.” Nàng đưa thư cho Cận Liễu Liễu.

“Ai gửi cho ta vậy?”

“Không biết, là người của thiên thượng có địa hạ vô Cổ đại nhân đưa tới.”

Cận Liễu Liễu tưởng Cổ Vưu Chấn viết thư đến, liền bóc ra xem ai ngờ chỉ nhìn thoáng qua nàng liền “Nha” lên một tiếng, cầm thư chạy vào phòng Cận lão cha.

“Phụ thân! Tuyền ca ca gửi thư!”

Cận lão cha cũng kích động: “Nga! Tuyền tử có khỏe không? Thư nói cái gì?”

“Hắn nói mọi chuyện vẫn tốt, người của Hắc Phong trại cũng tốt lắm, hắn được Hoàng Thượng chiêu an ngay hôm đó đã đi đến kinh thành rồi!”

Cận lão cha cao hứng gật gật đầu: “Chiêu an là chuyện tốt! Tuyền tử có một thân võ nghệ rất cao có thể làm nên nghiệp lớn. Làm đầu lĩnh sơn tặc chung quy cũng không phải kế lâu dài.”

Cận Liễu Liễu cũng không để ý cái gì tốt cái gì xấu, chỉ cần Lê Tuyền bình an vô sự là đủ rồi.

Cận lão cha lại nói: “Nếu sự tình đã được giải quyết, ta xem chúng ta cũng có thể trở về rồi.”

A Bảo cùng A Bối lại tỏ vẻ còn chưa đủ muốn nói ở lại chơi thêm một thời gian nhưng không dám nói.

Nhưng Cận Văn Hiên lại chạy ào tới ngồi trên đùi ngoại công, xấu xa nói: “A ông, ta rất thích ở nơi này, không muốn trở về.”

“Chúng ta ra ngoài cũng đã lâu rồi, cũng đã phiền toái người ta lâu như vậy, hiện tại mọi chuyện đã giải quyết xong đương nhiên là chúng ta phải về nhà rồi.”

Cận Liễu Liễu cũng nói: “Văn Hiên không cần hồ nháo, Tam bảo mẫu (ta nghĩ là mẹ nuôi-Hứa Tam Nương ý) đã mua cho người nhiều đồ chơi như vậy sau khi người về nhà vẫn còn có thể chơi dần dần. Hơn nữa, người không nhớ con chó nhỏ nhà hàng xóm sao?”

Cận Văn Hiên lắc đầu kiên định tỏ vẻ không muốn.

Cận lão cha thấy ngoại tôn thái độ kiên quyết, lại thấy hai con trai cũng có vẻ không muốn trở về, nghĩ rằng trước đây cả nhà chỉ ở nơi thôn dã quen thuộc nay cho bọn nhỏ ra ngoài và chạm cũng tốt.

“Ta thấy như vậy cũng được, dù sao một thời gian nữa Tuyền tử cũng sẽ tới, chúng ta ở đây chờ Tuyền tử đến cũng được rồi chờ hần trở về luôn. Liễu Liễu, người nói như thế có được không?”

Cận Liễu Liễu đương nhiên sẽ không cãi lại ý của Cận lão cha liền nói: “Mọi chuyện cứ nghe phụ thân.”

Vì thế cả nhà tiếp tục ở lại, Cận Liễu Liễu sợ gây thêm phiền toái cho Hứa Tam Nương, đã nghĩ lấy chút ngân lượng đưa cho nàng, lại bị Hứa Tam Nương trừng mắt một cái phải cất đi.

“Ở cùng ta còn muốn như vậy? Ta đã xem người như muối muối ruột, đừng nói là ở mấy tháng thôi, cho dù ở mấy năm ta cũng nuôi được hết. Huống chi không phải còn có người ngây ngốc muốn đưa bạc cho ta sao? Người hãy cất bạc đi cứ yên tâm ở đây bao lâu cũng được. Ta biết người quen ở nơi thôn dã rộng rãi, nơi này của ta tuy nhỏ nhưng cũng không tồi phải không?”

Cận Liễu Liễu nở nụ cười: “Ta biết, ta biết, ta sẽ yên tâm ở đây, yên tâm ở còn không được sao? Ha ha.”

Hứa Tam Nương cũng cười, cười xong đột nhiên hỏi: “Nói cũng kỳ quái, các người cũng đã ở đây lâu như vậy tại sao cái người thiên thượng có địa hạ vô Cổ đại nhân trừ bỏ ngày đầu tiên tới thì không thấy bóng dáng đâu nữa? Thật sự là kỳ quái.”

Cận Liễu Liễu nghĩ đến những lời lần trước nói với hần sắc mặt có chút không tự nhiên, liền nói: “Hần tới hay không cũng không liên quan tới chúng ta.”

Hứa Tam Nương cười nhẹ: “Không biết hai người các người đang muốn làm gì. Hiện tại hần là một mối tốt như vậy tài mạo song toàn, tiền đồ rộng lớn, đứa nhỏ của các người cũng đã lớn như vậy, ta thấy không bằng người theo hần đi.”

“Tam Nương, nếu người còn nói như vậy nữa ta sẽ giận đó.” Cận Liễu Liễu xụ mặt quay đi.

Trong lòng Hứa Tam Nương thực rất muốn cười, nhưng trên mặt cũng không dám biểu lộ ra chỉ có thể cố nén cười dỗ nàng: “Ta không nói, về sau sẽ không nói nữa. Dọa cho chàng rể tốt này chạy mất ta đền không nổi, đền không nổi a!”

Đã là mùa hạ, thời tiết dần dần nóng lên. Đoàn người của Lê Tuyền một nắng hai sương rất nhanh đã đến kinh thành.

Nhân mã đều ở lại ngoài thành, chỉ có Lê Tuyền và vài đầu linh vào thành. Dân xếp tốt công việc ở trạm dịch xong, Lê Tuyền liền đến viện nhỏ của Hứa Tam Nương, gặp được cả nhà Cận Liễu Liễu.

Đã lâu không gặp, Lê Tuyền gầy đi không ít, bất quá nụ cười vẫn sáng lạn như vậy, giống như ánh mặt trời giữa trưa chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Cận gia tấu tử vội vàng đi châm trà, lấy điểm tâm cho hần, Cận Văn Hiên đã sớm nhịn không được nhào lên bắt Lê Tuyền bế.

Cận lão cha cũng cười hân hoan đầy mặt, hỏi hần: “Mọi chuyện đã xong rồi chứ?”

Lê Tuyền nói: “Rất tốt. Ngày mai sáng sớm phải đi gặp Hoàng Thượng, xem xem được ban chức quan gì.”

Cận lão cha nói: “Người võ nghệ cao cường, bất quá không phải xuất thân là chính đồ chỉ sợ lúc đầu chỉ là chức quan nhỏ. Bất quá tốt xấu cũng là mệnh quan triều đình ta cũng cao hứng thay người.”

“Đúng vậy, lúc trước ta còn nhớ lão trại chủ vẫn nhắc nhở ta người trong trại cũng đều nói Hoàng Thượng không thể tin, chỉ sợ sẽ lừa chúng ta muốn nhân dịp này diệt toàn trại.”

“Các người đã tâm rồi, ta nghe nói Hoàng lão tướng quân năm đó cũng là được tiên hoàng chiêu an. Sau lại bởi vì có công lớn tiêu diệt bọn man di được Hoàng Thượng đích thân phong đại tướng quân, hậu thế đều có thể hưởng phúc.”

“Chúng ta làm sao có thể biết những điều đó chứ? Nếu không phải tự mình Cổ đại nhân đến chỉ sợ bây giờ chúng ta còn ở trên núi cổ thủ.”

Cận lão cha có chút giật mình: “Nga? Là Cổ Vưu Chấn?”

Cận Liễu Liễu ngồi ở một bên cũng dựng lỗ tai lên, lưu ý nghe.

Lê Tuyền cười nói: “Không phải hần thì còn ai? Cổ đại nhân đến chân núi liền một mình lên núi nói chuyện với ta, ta có một thân võ nghệ giỏi mà lại chỉ canh giữ trên núi chặn đường giết tiên, không coi là anh hùng hảo hán. Còn nói đương kim Thánh Thượng anh minh thần võ là thời điểm để nam nhi dốc sức làm nên đại sự. Ta nghe hần nói xong liền thông suốt, cảm thấy thực có đạo lý. Hơn nữa lương thực trên cũng sớm không còn nhiều lắm cứ tử thủ như vậy cũng không phải biện pháp tốt. Trên núi các huynh đệ cũng nói nếu có Cổ đại nhân bảo đảm bọn họ nguyện ý quy phục triều đình. Ta nghe vậy nào có đạo lý không thuận theo? Kỳ thật ta không nghĩ tới công danh gì đó, nhưng để các huynh đệ có thể có cuộc sống an ổn, ta đương nhiên là cao hứng. Bởi vì sơn trại chúng ta ở đầu dãy núi, mấy sơn trại phía sau cũng đã động tâm, muốn cùng hoàng thượng đàm phán. Nghe nói Hoàng Thượng thật cao hứng, còn muốn thưởng cho chúng ta rất nhiều bạc.”

“Vậy thì thật tốt, về sau tứ hải thái bình các người có thể có nhiều tiền mua thêm chút rượu uống, thật sự là rất may a, rất may!” Cận lão cha cũng cười.

Lê Tuyền nói: “Mua rượu người đầu tiên phải mời chính là Cổ đại nhân. Trước đây và cả bây giờ nữa hần đã tốn không ít tâm sức cho trại chúng ta. Phía Hoàng Thượng, nghe nói cũng là hần dốc hết sức tiến cử ta, bằng không mấy đại trại khác vẫn chưa nói chiêu an làm sao đến phiên ta đâu?”

Cận lão cha nói: “Nhìn không ra hần cũng là người tốt.”

Vì thế hai người đều cười, sau đó uống trà.

Chỉ có Cận Liễu Liễu không cười nổi. Nàng đã sớm lo lắng cảm thấy ngày đó là nàng trách lầm Cổ Vưu Chấn, lại thấy hần nhiều ngày không đến còn tưởng rằng hần đang tức giận.

Không nghĩ tới hần cư nhiên là vì chuyện của Lê Tuyền vất vả bên ba, trách không được đã lâu không thấy đến thăm nàng.

Cận Liễu Liễu lại có một chút buồn bã.

Người này, quả nhiên không phải nàng không thể hiểu được. Trong tâm hần không biết có bao nhiêu rắc rối.

59. Chương 60: Hồ Lô Qua Xứng Bí Đỏ (1)

Nhưng rốt cục nàng vẫn nợ hần một câu xin lỗi.

Đêm dài yên tĩnh, Cận Văn Hiên đã ngủ rất say, Cận Liễu Liễu mở gói đồ dùng tùy thân mang theo lộ ra một cái bọc nhỏ thật dày, lấy ra con quay nhỏ ngày xưa.

Đêm càng về khuya, lại càng dễ gợi nên những cảm xúc bồi hồi.

Chua, ngọt, đắng, lạt, mặc kệ là cái gì, thời điểm hồi tưởng lại vẫn đều thấy rất ngọt.

Ngọn lửa nhỏ ôn nhu cháy trong ngọn đèn men sứ xanh đột nhiên bùng lên một tiếng, ý cười trên mặt Cận Liễu Liễu thu lại, thổi tắt ngọn đèn lên giường ngủ.

Mấy ngày sau, Hoàng Thượng đích thân tới trường luyện võ nói muốn đích thân khảo nghiệm công phu của Lê Tuyền như thế nào. Lê Tuyền lặng lẽ sai người đến báo cho Cận Liễu Liễu hy vọng nàng có thể đi xem.

Hỏi ý kiến Hứa Tam Nương một chút, nàng nói phỏng chừng ngày đó toàn thành sẽ có không ít người đến xem náo nhiệt, các nàng đi nhìn một cái cũng không sao.

Vì thế Hứa Tam Nương liền mang theo ba tỷ đệ Cận Liễu Liễu cùng nhau đến trường luyện võ.

Quả thật là người tới tập nập, bên cạnh sân đã bị người dân bao kín không vào được, đứng bên ngoài chỉ thấy đầu người. Hứa Tam Nương lại trực tiếp đi tới cửa xuống xe, trực tiếp mang theo bọn họ đi vào.

Bốn phía xung quanh trường luyện võ được bao bọc bởi những mái che nắng, theo thứ tự là chỗ ngồi của hoàng thân hậu duệ quý tộc, quan văn võ tướng, còn có gia quyến nhà bọn họ. Phía sau mái che cũng có không ít người đứng, đều là người có quan chức một chút, không có thứ dân.

Dọc theo đường đi Hứa Tam Nương đều ở không ngừng cười chào hỏi người khác, những người nàng kết giao đều là người quyền quý, bởi vậy nhìn thấy nàng xuất hiện ở trong này mọi người cũng đều không nghi hoặc.

Hôm nay Cận Liễu Liễu trang điểm bình thường, trên mặt cũng chải tóc xuống che khuất rất nhiều, vì nàng không muốn bị người đã từng biết nàng trong quá khứ nhận ra.

Đi một quãng xa, đến một chỗ mái che hơi khuất phía xa, Hứa Tam Nương lôi kéo đám người bọn họ ngồi xuống, thuận tiện lại cười nói vui vẻ cùng đám quan viên cách vách.

Cận Liễu Liễu vốn nghĩ các nàng may lắm cũng chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn một chút, không đoán được cư nhiên còn có thể có chỗ ngồi dưới mái che nắng, bất giác có chút giật mình.

Hứa Tam Nương cười: “Có người đã an bài chu đáo sợ người bị người khác xô đẩy.”

Mấy khắc sau, Hoàng Thượng đến, mọi người tam quỳ cửu khấu, đồng thanh hô vạn tuế.(một khắc=15 phút, ba quỳ chín lạy)

Bởi vì đứng rất xa Cận Liễu Liễu cũng không nhìn được rõ, chỉ cảm thấy dường như Hàn Húc gầy hơn trước kia, bất quá thoát nhìn rất long hành hổ bộ lộ rõ tư thế không giận tự uy.

“Bình thân.” Hoàng Thượng đã mở miệng, mọi người lại đều đứng lên. Đợi Hoàng Thượng ngồi xuống mọi người mới lần lượt ngồi xuống theo.

Bỗng nhiên, Hứa Tam Nương lấy khuỷu tay nhẹ nhàng huých vào cánh tay Cận Liễu Liễu: “Người xem phía kia.”

Cận Liễu Liễu nhượng mắt nhìn lên thì thấy Cổ Vưu Chấn một thân triều phục màu đen, đang đứng ở bên cạnh Hoàng Thượng, cúi người nghe hần phân phó cái gì đó.

Nàng nhìn thoáng qua, lại thu hồi ánh mắt, chuyên tâm nhìn chăm chăm đầu gối. Đợi đến thời điểm Hoàng Thượng triệu kiến Lê Tuyền để hần biểu diễn với mười tám loại binh khí rồi mới ngắt đầu lên.

Võ công của Lê Tuyền cũng không đẹp, khinh công linh tinh cũng không phải thập phần am hiểu, nhưng hần lại có tài bắn cung xuất thần nhập hóa.

Thiện xạ với hần mà nói, đã sớm không phải là việc khó.

Phi thân lên ngựa, cài tên kéo cung, tất cả mọi chuyện đều liền mạch lưu loát, mọi người chưa kịp thấy rõ hần đã cười khoái mã phóng vượt qua từ xa hơn trăm mét liên tục bắn trúng hơn mười hồng tâm, chính giữa mỗi tấm bia đều cắm một mũi tên dài.

Âm thanh ủng hộ liên tiếp vang lên, ngay cả Hoàng Thượng cũng thể hiện vẻ mặt vừa lòng, dường như Lê Tuyền cũng có chút ngại ngùng, thân thủ gãi gãi gáy.

A Bối nhỏ giọng nói với Cận Liễn Liễn: “Tuyền ca thật là lợi hại nha!” trong mắt tràn đầy ý hâm mộ sâu sắc.

Mấy loại khảo nghiệm kế tiếp cũng không làm khó được hần, tiếp theo Lê Tuyền biểu diễn một bài quyền cước, luyện đến mồ hôi ướt đầm là lúc toàn thân y phục ướt đầm mồ hôi dính sát vào bắp chân uy vũ mười phần, ngay cả Hoàng Thượng cũng khen: “Lê khanh thật là lực địch ngàn quân.”

Được Hoàng Thượng khen ngợi, Lê Tuyền quỳ xuống tạ ơn trên mặt vẫn chưa hết sắc ngượng ngùng.

Bỗng nhiên một vị võ tướng đứng lên đề nghị để một tham tướng dưới trướng mình bước ra tỷ thí với Lê Tuyền một hiệp.

Hoàng Thượng đang hưng trí, đương nhiên chuẩn tấu.

Cổ Vưu Chấn đã có chút lo lắng liếc mắt nhìn Lê Tuyền một cái, Lê Tuyền vẫn cười hớ hớ ý bảo hần không cần lo lắng.

Vì thế tỷ thí bắt đầu, vị tham tướng kia am hiểu lập tức lấy ra một cái xà mâu bằng sắt đặc dài, xách vũ khí cười ngựa phóng ra.

Lê Tuyền cũng rút ra một thanh trường kiếm, nhưng ở trên ngựa lấy kiếm đối (chống lại) mâu, không có ưu thế, vì thế hần xoay người bỏ kiếm lại, mang theo một thanh đại đao nhảy lên ngựa.

Hai hàng lông mày của Cổ Vưu Chấn nhíu lại, cũng dần nhận ra sai lầm. Hần biết lần này mình dốc hết sức tiến cử hiền tài Lê Tuyền, nhóm võ tướng trong triều rất có oán hận với hần.

Hần là quan văn, hiện tại dốc hết sức tiến cử hiền tài làm võ quan, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy hần đang từng bước củng cố quyền lực, cũng khó trách sẽ có người cố ý đề nghị tỷ thí cho dù làm hạ uy phong của Cổ Vưu Chấn cũng là tốt.

Cổ Vưu Chấn tuy có tâm muốn mở rộng quyền lực vào quân đội, nhưng là dưới tình huống trước mắt, hần tuyệt đối không ngốc đến mức làm ra việc rõ ràng như vậy. Nhưng vì không muốn để Cận Liễn Liễn lo lắng chuyện của Lê Tuyền, hần vẫn dốc hết sức tiến cử Lê Tuyền.

Cũng may võ nghệ của Lê Tuyền có thể làm cho người ta yên tâm, tuy là thoát nhìn người ta có ưu thế hơn nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được Lê Tuyền hoàn toàn chiếm thượng phong.

Vị tham tướng kia biết mình đánh không lại, thừa cơ xuất ra một chiêu rồi thu mâu lại. Hoàng Thượng xem trận đấu rất vui, vì thế hai người đều được phong thưởng, Lê Tuyền cũng được phong làm tham tướng.

Cuối cùng Cận Liễn Liễn cũng yên lòng, trên mặt cũng lộ ra ý cười.

Ai ngờ vị binh mã đại nguyên soái kia không biết nổi lên hứng thú gì, cứ nhiên lại nói với Hoàng Thượng: “Lão thần nghe nói Cổ Thượng Thư chẳng những tài văn xuất chúng còn có một thân võ nghệ không tồi. Hôm nay thấy mới hai vị tham tướng vừa tỷ thí lão thần cũng thấy ngứa tay. Chẳng biết có được vinh hạnh mời Cổ Thượng Thư bồi lão phu luyện một hiệp không?”

Hoàng Thượng cười nói: “Nguyên soái nói như vậy trăm cũng muốn xem phong thái uy phong của nguyên soái. Không biết ý Cổ khanh ra sao?”

Cổ Vưu Chấn nhe răng cười, dường như xua tan đám mây đen che phủ làm cho người ta hoa mắt, hần nói: “Có thể được nguyên soái khâm điểm, vi thần tất nhiên là cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nhất thời toàn bộ trường luyện võ sôi trào lên, rất nhiều người chỉ biết là Cổ Vưu Chấn xuất thân là Trạng Nguyên, cũng rất ít có người biết hần cứ nhiên còn có thể có võ công.

Ngọc diện tài tử nổi danh khắp kinh thành cùng đại nguyên soái chiến công hiển hách đương triều luận võ?

Người có mặt hứng khởi cảm thấy mình đã được may mắn lớn, về phần những người không tới cũng chỉ có thể hối hận không thôi nghe mọi người kể lại.

Tâm Cận Liễu Liễu bỗng nhiên thất lại.

Lê Tuyền thời điểm tỷ thí không biết có phải bởi vì biết hấn công phu không kém hay không cho nên nàng không lo lắng chút nào. Đến phiên Cổ Vưu Chấn, nàng lại không thể an tâm nổi.

Cổ Vưu Chấn xoay người hành lễ với Hoàng Thượng rồi lập tức nhanh nhẹn đi lên đài cao.

Đại nguyên soái hỏi hấn: “Cổ Thượng Thư muốn sử dụng loại binh khí gì?”

Cổ Vưu Chấn nói: “Hạ quan dùng kiếm.”

“Kiếm mặc dù rất tốt, nhưng không lợi lên chiến trường giết địch.” Đại nguyên soái cư nhiên vuốt râu, ra vẻ Cổ Vưu Chấn không học vấn không nghề nghiệp.

Cổ Vưu Chấn nho nhã lễ độ nói: “Hạ quan luyện võ chỉ là vì cường thân kiện thể, sư phó dạy cái gì ta liền luyện cái đó.”

“Ta nghe nói mới trước đây thân thể ngươi rất yếu, xem ra luyện võ cũng không tồi?” Vị đại nguyên soái lại nói.

Đứng ở dưới mái che nắng cách đó không xa sắc mặt Cổ Bân bỗng nhiên tối sầm lại như là đang nhớ tới chuyện gì đó không hay.

Cổ Vưu Chấn cười vân đạm phong khinh: “Cũng có chút công hiệu, hạ quan không hiểu y thuật cũng không hiểu chuyện này lắm.”

Đại nguyên soái gật gù đầu nói: “Lão phu một thân nhung mã, sẽ không chiếm tiện nghi của người, chúng ta đứng đánh là tốt rồi.”

Nói xong không đợi mọi người kịp phản ứng lại, đại nguyên soái đã ỷ vào song đao tấn công đến. Cổ Vưu Chấn vung kiếm lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chặn song đao, kiếm vẫn chưa rút khỏi vỏ.

Chỉ thấy mắt đại nguyên soái lộ ra thần sắc vừa lòng, tiếp theo thể công liền ập đến như liệt hỏa.

Kiểm pháp của Cổ Vưu Chấn vẫn uyển chuyển, kết hợp với khinh công nhẹ nhàng, kết hợp với kiếm chiêu càng tăng thêm sức mạnh hoàn toàn bất đồng với hấn tướng dũng mãnh quyết đánh liều mạng – Đại nguyên soái.

Hấn không tấn công, chỉ thủ thế.

Mọi người chỉ thấy một lão hán hoa râu bạc cường tráng hung hăng bổ song đao tới, mà vị nam tử mỹ mạo long chương phượng tư, sang sảng thanh cử đối diện lại cứ như đang dạo chơi trên sân rộng, thành thạo múa kiếm tạo ra quang ảnh rực rỡ.

Chiêu thức của đại nguyên soái tấn mãnh, Cổ Vưu Chấn cũng không có chút bối rối nào, bộ pháp nhẹ nhàng bay lượn giữa song đao ảnh, chốc lát đã đấu trên dưới một trăm hiệp.(hình ảnh song đao lướt qua)

Xung quanh võ trường lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người một già một trẻ.

Đến giờ phút này Cận Liễu Liễu mới hiểu được vì sao thời điểm Hứa Tam Nương nhắc tới Cổ Vưu Chấn vĩnh viễn sẽ thêm câu “Thiên thượng có địa hạ vô” ở phía trước .

Trên đời này trừ bỏ hấn chỉ sợ không còn ai có thể sánh với những lời này.

Thiên thượng có, địa hạ vô.

Cổ Vưu Chấn hoàn toàn xứng đáng.

Không là vì dung mạo hấn đẹp hơn Phan An, cũng không phải bởi vì tài học của hấn có thể so với Tống Ngọc, người chỉ cần liếc mắt nhìn hấn một cái, sẽ bị hơi thở bao phủ xung quanh hấn hấp dẫn.

Hơi thở đó không mạnh mẽ di chuyển, không phô trương rầm rĩ, cứ vừa đúng ử đột như vậy lại khiến cho người ta không thể thân cận, như biết nam tử này không phải là người bình thường.

Rất nhiều người nói với Cận Liễu Liễu dù sao đứa nhỏ cũng đã lớn như vậy, theo hẳn có gì không tốt chứ? Càng nhiều người nói, hiện tại hẳn quyền cao chức trọng lại là nhân tài ngàn người mới có, không theo hẳn, người còn muốn ai?

Những lời đó đều đúng cả!

Theo hẳn, Văn Hiến có thể nhận thức tổ tông, có thể an an ổn ổn làm tiểu thiếu gia, có thể có cuộc sống tốt hơn bây giờ rất nhiều.

Theo hẳn, nói không chừng Cận Liễu Liễu nàng còn có thể làm cáo mệnh phu nhân, có thể cho nữ tử khắp thiên hạ cực kỳ hâm mộ không thôi, có thể hưởng thụ vinh quang mấy đời không hết.

Nhưng là vào hôm nay, nàng và hẳn còn có thể tìm được tình cảm giống như trước đây sao?

Thời gian trôi qua đã lâu, ngay cả con quay cũng đã phai màu. Huống chi là lòng người?

Cận Liễu Liễu cũng muốn có người thương yêu, cũng muốn được giống như trước đây đi theo phía sau hẳn, ôn nhu ngọt ngào gọi hẳn một câu “Phu quân”.

Nhưng hẳn hiện tại vẫn còn là Cổ Vưu Chấn trước đây sao?

Thời gian chảy xuôi, cũng đã hai ba năm rồi, cũng đã là gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt .

Hẳn đứng ở nơi đó, tựa như một bức họa, tựa như thiên tiên tràn đầy linh khí.

Không thể tha thứ cho mình, không thể đối mặt với Hàn Thượng đã chết, bất quá trong lòng nàng cũng biết đây chỉ là một cái có thôi.

Hiện nay hết thấy cảnh còn người mất, ngay cả chính tâm ý của mình nàng cũng không có thể cam đoan được thì lấy gì để cam đoan tâm ý của hẳn, lấy cái gì để cam đoan ông trời sẽ không tiếp tục trêu đùa nàng nữa chứ?

Bốn chữ mệnh đồ nhiều suyễn, nàng không dám dùng trên người mình.

Nhưng rõ ràng bên trong kỳ thật ông trời đã an bài rất tốt.

Bọn họ được ở cùng một chỗ, bọn họ lại tách ra, đều là số mệnh cả.

Như vậy hiện tại, ông trời có thể hỏi nàng một câu các người hạnh phúc sao? Nàng, sợ hãi.

Lại nói tiếp, kỳ thật nàng chỉ là một thôn phụ lớn lên từ một thôn trang nhỏ ở GiangNamthời. Khi làm thiếp của hẳn nàng còn không biết, hơn nữa làm thiếp phải ăn nói khép nép, nàng cũng không cảm thấy có gì không hợp lý.

Hoàng Thượng, Vương gia, quý tộc, đại quan... những người đó đối với nàng mà nói bất quá là chỉ là một màn kịch mà thôi.

Đến khi nàng bước chân vào trong vở kịch mới phát hiện đó không phải chuyện xưa, không tạo nên thiên miên, đẹp động lòng người giống như trong các vở kịch.

Bị động tiếp nhận rồi cũng thích ứng .

Nhưng chung quy vừa ra khi đã hát, đã diễn xướng xong nàng lại trở lại.

60. Chương 61: Hồ Lô Qua Xứng Bí Đỏ (2)

Đã trở lại, rời khỏi nơi hát hí khúc, nàng mới bắt đầu nhận ra bản thân nàng còn sống, rõ ràng còn sống .

Trước đây mẫu thân nàng từng nói một câu: bí đỏ xứng ngàn qua, hồ lô qua xứng bí đỏ.(không hiểu ngàn qua là gì nhưng ta nghĩ nó tương tự như môn đăng hộ đối)

Cận Liễu Liễu chỉ là bí đồ thôi, nhiều nhá, cũng chỉ là một quả bí đồ cực phẩm ngày thường vạn dặm mới tìm được một, da hoạt thịt nộn.

Nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là bí đồ thôi.

Kêu nàng trát lên một lớp bột bạc trở thành ngân qua ngăn nắp tịnh lệ, nàng đương nhiên cũng làm được .

Nhưng làm như vậy, nàng không nỡ.

Tiêu sái bước trên đám mây mềm, không biết ngày nào sẽ ngã xuống, mà ngã xuống sẽ là tan xương nát thịt.

Nàng nhớ hấn sao?

Đương nhiên là nhớ, bằng không vì sao nàng vẫn giữ lại con quay rách nát kia ngày đêm lấy ra xem chứ?

Nhưng tưởng niệm của nàng đã sớm không phải là cảm xúc kịch liệt một ngày không thấy như cách ba thu nữa, tưởng niệm của nàng là một thói quen, là cảm xúc lâu dài giống như dòng nước nhỏ chậm rãi chảy nữa.

Nàng mông lung nhìn nam tử đang tiêu sái vung trường kiếm, bỗng nhiên cảm nhận được một hương vị xa lạ.

Hấn là hấn, lại cũng không phải hấn.

Hấn vẫn tên là Cổ Vưu Chấn, vẫn là gương mặt tuấn mỹ vô trù, nhưng rốt cuộc hấn cũng không còn là vị thiếu gia từng làm cho nàng vui vẻ mà kích động đi mua một con quay trở về.

“Liễu Liễu, sao ngươi lại khóc?” Hứa Tam Nương kinh ngạc hô nhỏ một tiếng khiến cho Cận Liễu Liễu từ trong tâm tưởng tỉnh lại, chợt cảm thấy trên mặt thật lạnh lẽo.

Nàng, sao lại khóc chứ?

Thân thủ vội vàng lau đi lệ trên mặt (nước mắt, ta thấy dễ vậy hay hơn ^^^^), nàng ngậy ngốc cười nói: “Trận gió vừa rồi ghê gớm thật, thổi thiệt nhiều hạt cát bay vào mắt ta, bây giờ vẫn thấy đau, Tam Nương mau giúp ta thổi một chút.”

Hứa Tam Nương sâu kín thở dài, trên mặt lại tràn đầy ý cười, thổi nhẹ hai hơi vào mắt nàng: “Ngươi nha, thật sự là không cẩn thận. Mau nhìn xem, đã tỷ thí xong rồi.”

Cận Liễu Liễu giả bộ như nàng rất hứng thú: “Nga? Ai thắng?”

“Không có người thua, đại nguyên soái lập tức thu đao nói là hậu sinh khả úy còn xin Hoàng Thượng ban thưởng cho Cổ đại nhân nữa.”

“Nga, nguyên lai là như vậy.” Ngừng một chút, Cận Liễu Liễu lại nói: “Tam Nương, sao đã xong rồi, ngươi có thể mang một bức thư cho hấn được không?”

“Đương nhiên có thể , ngươi muốn gặp hấn?”

“Ân, ta còn nợ hấn một lời xin lỗi, bằng không trong lòng cứ cảm thấy không yên.”

Hứa Tam Nương không hỏi cần tạ lỗi chuyện gì, chỉ đáp ứng rồi giúp nàng truyền miệng đến Cổ Vưu Chấn.

Từ võ trường trở về, mặt Cận Liễu Liễu vẫn như thường, chẳng những mang theo Cận Văn Hiên ở trong tiểu viện chơi một hồi lâu với mấy thứ đồ chơi nhỏ bằng trúc, còn cùng cha mẹ uống trà nói giỡn.

Sau giờ cơm chiều, Cổ Vưu Chấn đến, hấn vẫn mặc quan phục màu đen, hiển nhiên là vừa từ trong cung ra không kịp về thay y phục vội tới đây .

Cận Liễu Liễu một mình ngồi trong thư phòng mà Hứa Tam Nương bài trí chờ hấn. Nói là thư phòng, kỳ thật chủ yếu là để nhạc khí đánh đàn khi thích Hứa Tam Nương thường đến đây.

Thời điểm Cổ Vưu Chấn đi vào thư phòng trong mắt là tràn đầy kích động không che dấu được.

Cận Liễu Liễu chủ động hẹn gặp mặt hấn, đối với hấn mà nói so với Hoàng Thượng thăng cho hấn một chức quan còn cao hứng hơn.

“Liều Liều, ta đến rồi.” Câu này rõ ràng là vô nghĩa, nhưng nếu không nói cái gì đó, hẳn lại sợ không khí sẽ xấu hổ.

Cận Liều Liều không cười, cũng không có lời nói lạnh nhạt, thật giống như đang nói chuyện bình thường cùng nhóm hàng xóm, nàng nói: “Người ngồi đi.”

Cổ Vưu Chấn nghe thấy Cận Liều Liều mở miệng, thân thể vốn đang căng thẳng lập tức thả lỏng ra, hẳn thở mạnh ra một hơi, ngồi lên chiếc ghế dựa bằng gỗ lim bên cạnh cửa.

“Không nghĩ rằng Tam Nương cũng không thiếu đồ tốt, xem ra ghế dựa này cũng có giá trị xa xỉ.”

Cận Liều Liều nhìn hẳn một cái, lời nói đến bên miệng lại có chút khó có thể nói ra, mãi lâu sau thấy hẳn vẫn đang nhìn chăm chăm mình mới nói: “Kỳ thật, hôm nay ta muốn nói một tiếng xin lỗi với người, cũng phải nói cảm ơn người nữa.”

Cổ Vưu Chấn nhe răng cười: “Sao lại phải xin lỗi, biết ơn. Giữa hai chúng ta sao lại phải khách sao như vậy?”

Mặt Cận Liều Liều vẫn nghiêm lại, nói: “Đã hơn một lần là ta hiểu lầm người lại còn có thể nói với người như vậy, tất nhiên là muốn xin lỗi người. Về phần lòng biết ơn, từ trước ta muốn tạ người bảo hộ cả nhà chúng ta tránh khỏi hung hiểm, lại muốn tạ ơn người giúp Hắc Phong trại hóa giải nguy hiểm lần này.”

“Lần trước ta căn bản không để lời nàng nói trong lòng, ta còn không hiểu tâm tư đơn thuần của nha đầu ngốc nàng sao? Chuyện Hắc Phong trại bất quá cũng là nhắc tay chỉ lao, ta cũng biết Lê trại chủ... Lê tham tướng là người thế nào, theo ta biết Hắc Phong trại cũng không phải người đại gian đại ác. Triều đình có thể chiêu an bọn họ, có thể làm cho bọn họ có thể có đất dụng võ trở về chính đạo, có ích cho đất nước, về phương diện khác, có khả năng tăng thêm tinh binh lương tướng cho triều đình là nhất cử lưỡng tiện! Sao lại cảm ơn ta chứ.”

Cận Liều Liều nói: “Mặc kệ thế nào, nên cảm ơn nhất định phải cảm ơn. Đó là tất cả những gì ta muốn nói.”

Cổ Vưu Chấn sợ run một chút. Cận Liều Liều đang tiến khách sao?

Nếu đã đến đây, hẳn đương nhiên sẽ không dễ dàng rời đi như vậy không phải sao?

Vì thế, hẳn nhẹ nhàng nâng tay phải lên xoa xoa thái dương, nói: “Hôm nay gặp phải mấy chuyện khó khăn, ta vội đến đây cũng chưa được uống một ngụm trà, hiện tại cảm thấy có chút khát nước ...”

Nói xong hẳn ngẩng đầu nhìn Cận Liều Liều, ý tứ rất rõ ràng. Mời ta uống một ly trà đi .

Cận Liều Liều thấy hẳn lộ ra vẻ mệt mỏi, lại nhớ đến hôm nay hẳn ở võ trường tỷ thí với người ta lâu như vậy, sau lại phải trở về xử lý công sự hẳn là thật sự mệt.

Dù sao cũng là mình mời hẳn tới, hẳn mệt mỏi như vậy còn phải roi thúc ngựa chạy tới, cũng không thể đến mức ngay cả một ly trà cũng không mời hẳn uống không phải sao?

Vì thế lập tức nói: “Ta đi pha trà.”

Đi ra bên ngoài thấy nha đầu chuẩn bị trà nước vẫn chưa pha trà, Cận Liều Liều nhìn nàng cười, liền xắn tay áo lên tự mình động thủ.

Trước đây nàng từng hầu hạ hẳn, biết hẳn thích uống loại trà gì, dùng nước nóng mấy phần, thả bao nhiêu lá trà, nàng đều nhớ rõ ràng.

Chỉ cần sở thích của hẳn vẫn giống trước đây.

61. Chương 62: Hồ Lô Qua Xứng Bí Đỏ (3)

Pha trà xong, nàng dùng một cái khay sơn đỏ bưng một bộ chén làm từ gỗ quế, bước vào thư phòng.

Cận Liễu Liễu dùng cước bộ lại. Hắn đang ngủ.

Dựa vào ghế dựa, hai tay đặt ở trên đùi, thân người hơi ngửa ra phía sau, tuần mục nhắm chặt, vài sợi tóc đen vương trên hàng lông mày nhíu chặt.

Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng buông khay trà xuống bàn trà bên cạnh hắn, thấp giọng thở dài: “Sớm biết rằng người mệt như vậy, sẽ không gọi người tới.”

Thanh âm mơ hồ rất nhỏ, lại bị Cổ Vưu Chấn giả bộ ngủ trên ghế vừa vặn nghe hết.

Cận Liễu Liễu lại nhìn hắn vài lần, nghĩ rằng mặt trời đã xuống núi, tuy là mùa hè, nhưng vẫn sợ hắn cảm lạnh, đang muốn xoay người đi vào phòng lấy áo khoác, cổ tay đã bị người ta kéo mạnh.

Cận Liễu Liễu cả kinh: “Người!”

Ý cười của Cổ Vưu Chấn càng dài, nhẹ giọng nói: “Sớm biết rằng ta mệt như vậy, nàng sẽ không bảo ta đến?”

Nháy mắt hai má và tai Cận Liễu Liễu đỏ lên.

Trời ạ, sao lại bị hắn nghe thấy?

Nàng chỉ có thể cắn chặt răng không nói lời nào, hắn cũng không buông tha nàng, tiếp tục trêu tức hỏi: “Gia đang hỏi nàng, sao nàng không đáp? Vừa rồi có phải nàng nói như vậy hay không?”

Mặt Cận Liễu Liễu đỏ như sắp chảy máu ra, lại vẫn kiên quyết cắn chặt răng, không nói lời nào.

Cổ Vưu Chấn vươn tay kéo nàng lại, để cho nàng thực sự ngồi trên đùi hắn, sau đó mặc kệ nàng giãy dựa vào vạt áo thế nào, tóm lại chính là ôm chặt không buông tay.

“Vừa rồi dám nói, hiện tại cũng không dám thừa nhận?” Hắn ác ý ghé miệng vào sát bên tai nàng, vừa nói chuyện, vừa chậm rãi thổi hơi vào tai nàng.

Cận Liễu Liễu sắp ngượng đến không chịu nổi, lại bất hạnh vì lời đã nói ra như nước hắt đi chỉ có thể cố chối quanh nói: “Ta không biết người đang nói cái gì, người buông, bằng không ta sẽ gọi người.”

“Nàng kêu đi, ta không sợ bị người khác thấy.” Hắn bỗng nhiên nghiêm trang nói: “Nếu không giả bộ ngủ, ta sẽ không nghe thấy những lời trong lòng nàng. Liễu Liễu, hiện tại ta cao hứng hận không thể bay lên trời.”

Cận Liễu Liễu cúi đầu, ngay cả động tác giãy dựa giảm đi.

“Ngày ấy những lời nàng nói, ta đều nhớ rõ, tất cả đều nhớ rõ. Kỳ thật người nhớ ta như vậy, trong lòng ta vẫn rất khổ sở, chỉ cảm thấy ta đúng là tự làm vậy không thể tha. Nghĩ đến muốn gặp nàng, lại không dám, chỉ sợ nàng tức giận. Nhưng hôm nay ta mới hiểu được, kỳ thật trong lòng nàng vẫn còn có ta. Cho dù nàng dẫu giận, nhưng sẽ luôn có thời điểm sơ xuất. Nếu bị ta bắt được, ta sẽ không bao giờ buông tay nữa. Lần đầu tiên buông nàng ra ta không thể nể hà, lần thứ hai ở nhà nàng là ta xấu hổ không chịu nổi. Lúc này đây, ta nếu lại buông nàng ra, ta sẽ bị trời giáng thiên lôi đánh, cho dù chết cũng không thể buông!”

Cả người Cận Liễu Liễu run run lên, theo bản năng vươn tay muốn che cái miệng hắn lại: “Người sao vậy... Người sao vậy! những lời này cũng có thể nói sao! Cũng có thể nói sao!”

Cổ Vưu Chấn lại nhân thể cầm tay nàng, nắm chặt, khiến nàng không rút tay về được, sau đó dùng miệng mình tinh tế hôn lên bàn tay của nàng.

“Thơm quá.” Thanh âm khàn khàn của hắn vang lên phía sau ngọc thủ tinh tế.

Cận Liễu Liễu càng thêm đỏ mặt: “Người, người này, thật sự là!”

Cổ Vưu Chấn lại cười thật tươi: “Ta nói là trà thơm, mới vừa rồi không phải nàng đi pha trà sao? Liễu Liễu nói cho ta cái gì thơm?”

Cận Liễu Liễu liếc mắt lườm hần, xoay mặt đi.

Cổ Vưu Chấn cười càng thêm vui vẻ : “Nga, ta đã biết, nàng nghĩ rằng ta đang nói là Liễu Liễu tiểu mỹ nhân thơm. Ta sẽ chậm rãi thưởng thức, xem là trà thơm hay là tiểu mỹ nhân thơm hơn.”

Môi hần mang theo vài phần mạnh yếu, vuốt ve lòng bàn tay của nàng, nàng chỉ cảm thấy lòng bàn tay ngứa dần lên, lan đến khiến cho toàn thân nàng đều phải run rẩy.

Bỗng nhiên, hần lại cười giảo hoạt, vươn đầu lưỡi nóng bỏng, liếm nhẹ vào lòng bàn tay nàng.

“Nha.” Nàng theo bản năng rung mình một cái, tiếp theo trên mặt lại nổi lên sắc thống khổ.

Cổ Vưu Chấn khó hiểu, nhẹ giọng hỏi nàng: “Làm sao vậy?”

“Người đừng như vậy, ta không thích.”

Cổ Vưu Chấn vẫn là đang cười: “Thật sự không thích?”

Nói xong, đã thấy hần nhẹ nhàng nâng đầu, mở bạc môi ra, nhẹ nhàng cắn một cái vào ngón trỏ của nàng.

Toàn thân Cận Liễu Liễu đều căng thẳng, ngay sau đó nàng như là không thể chịu được, thanh âm như khóc nức nở nói: “Cần người, không cần như vậy.”

Gần từng tiếng, không nhẹ không nặng, lại có vẻ như đã dùng hết sức lực của nàng.

Trong lòng Cổ Vưu Chấn chợt thấy nhói đau, hần thật sự không rõ .

“Liễu Liễu, rốt cuộc nàng đang nghĩ gì vậy? Rõ ràng trong lòng nàng có ta, nhưng vì sao, vì sao lại buộc mình rời xa ta? Ta không hiểu, ta nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu, nếu là vì nàng để ý chuyện cũ ta sẽ chờ nàng. Một năm cũng được, năm năm cũng thế, ta vẫn chờ. Chờ chừng nào nàng cảm thấy có thể lại trở lại bên cạnh ta.”

Cận Liễu Liễu liềm miệng lắc đầu: “Người đừng nói nữa, người đừng nói gì nữa.”

“Liễu Liễu! Ta phải nói! Ta biết phụ thân nàng không thích ta, mẫu thân nàng cũng không thích ta. Nhưng ta sẽ chứng minh cho họ thấy, ta có thể toàn tâm toàn ý giành cho nàng những gì tốt đẹp nhất. Ta cũng biết ta không thể giống như Lê Tuyên bỏ củi, nấu nước cho nàng, tự mình chăm sóc phụ thân nàng, tự mình dạy hai đệ đệ nàng võ công. Nhưng ta sẽ dùng cánh của mình để chăm sóc nàng, ta sẽ chiếu cố cho cả nhà nàng thoải mái...”

“Ta không cần những cái đó của người! Ta chỉ thích cuộc sống đơn giản, ta không làm được phu nhân nhà quan uy phong bát diện, ta sẽ không giúp người xã giao chu đáo với người khác! Người biết không? Ta chỉ là bí đồ, ta không thể ở cùng với ngân qua người!”

“Ngân qua... Bí đồ?”

Cận Liễu Liễu bị kích động, nói ra tất cả những suy nghĩ trong lòng, lại làm cho Cổ Vưu Chấn trợn to mắt không hiểu.

Cận Liễu Liễu cũng sợ run lên nuốt nước miếng, lại nói: “Bí đồ xứng ngân qua, hồ lô qua xứng bí đồ! Người chưa từng nghe qua sao?”

Cổ Vưu Chấn ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, thật lâu sau không nói gì, chờ đến khi Cận Liễu Liễu cúi đầu muốn tìm cái lỗ chui xuống, hần bỗng nhiên cười ha ha.

Lần này, đến phiên Cận Liễu Liễu trợn mắt không hiểu .

Vì sao lại cười? Vì sao lại cười?

Chẳng lẽ hần đang cười nàng chính là bí đồ sao?

Cổ Vưu Chấn vẫn cười, cười đến mức chảy nước mắt.

Cận Liễu Liễu vừa thẹn vừa giận: “Người cười đi, cười đi! Ta cho người cười đủ!”

“Không được.” Nàng quệt miệng, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười.

“Không được cũng không sao, về sau mỗi ngày ta sẽ đến hỏi nàng một lần, hỏi cho đến khi nàng đồng ý thì ta mới không đến nữa.”

Sau đó sẽ không đến nữa? Hai mắt Cận Liễu Liễu đều mở to.

Cổ Vưu Chấn lại cười không khép miệng lại được: “Khi nàng đồng ý rồi, tất nhiên ta sẽ ôm nàng về phủ, về sau còn đến nơi đây làm cái gì?”

“Người nghĩ hay quá, không có tam môi lục sinh, đại kiệu tám người nâng, phụ thân ta sẽ cho người ôm ta đi sao?” Cận Liễu Liễu tiếp lời cực nhanh.

Cổ Vưu Chấn thỏa mãn thở dài: “Nói như vậy nàng đồng ý gả cho ta rồi.”

“Cái gì...” Lúc này Cận Liễu Liễu mới có phản ứng lại, bất giác ghen lời.

“Ta tức khắc trở về đi sai người chuẩn bị tam môi lục sinh, đại kiệu tám người nâng, Liễu Liễu nàng đi tám đi chờ theo ta về động phòng.”

Tuy rằng đứa nhỏ cũng đã lớn, nhưng khi Cận Liễu Liễu nghe đến đó lại vẫn xấu hổ không chịu được: “Người thật sự là không biết xấu hổ!”

Cổ Vưu Chấn cười xấu xa một chút, dán miệng lên trán nàng, lẩm bẩm nói: “Ta là hồ lô qua, không biết xấu hổ là bình thường thôi.”

“Không cho người nói những thứ này nữa.” Cận Liễu Liễu nghĩ đến lý luận của mình bí đỏ, liền cảm thấy cả người vô lực, ác nhân này lại cố tình nhắc tới lần nữa.

“Hảo, ta sẽ không đề cập tới nữa, về sau ta cũng sẽ không nói nữa. Bất quá làm chuyện nên làm, nàng nên báo đáp ta một chút phải không?”

(Bi h hiểu lầm đã được giải quyết, ta đổi Liễu Liễu gọi CVC là chàng nhá^^^^^^)

Cận Liễu Liễu khẩn trương ngốc ngốc nhìn hắn: “Chàng muốn làm gì?”

Cổ Vưu Chấn ha ha cười, lấy tốc độ cực nhanh hôn trộm một cái trên môi nàng, sau đó đắc ý nói: “Hôn một chút chứ sao.”

Cận Liễu Liễu đương nhiên không thuận theo, vừa muốn vùng tay kháng nghị, trong viện lại bỗng nhiên truyền đến thanh âm lớn tiếng của Hứa Tam Nương: “Cổ đại nhân tới !”

Cận Liễu Liễu không biết làm thế nào lại sợ bị người khác phát hiện nàng cùng Cổ Vưu Chấn ở trong phòng thân mật quá mức, vội vã lớn tiếng nói: “Hắn ở thư phòng, chúng ta đang nói chuyện.”

Hứa Tam Nương lại nói: “Không phải tiểu Cổ đại nhân, là đại Cổ đại nhân tới.”

Cổ Vưu Chấn nhanh chóng cùng Cận Liễu Liễu trao đổi ánh mắt

Sao Cổ Bân lại đến đây ?

62. Chương 63: Nhận Cháu

Không kịp suy nghĩ, Cận Liễu Liễu nhảy ngay khỏi lòng Cổ Vưu Chấn, tất nhiên Cổ Vưu Chấn cũng không ngăn trở nàng, hai người sửa sang lại quần áo một chút rồi nối tiếp nhau ra khỏi thư phòng.

Hứa Tam Nương đang ở chính phòng tiếp đãi Cổ Bân, nụ cười tươi vẫn giữ trên mặt nàng, ngay cả Cổ Bân nghiêm túc cũng không khiến nàng sợ hãi. Mà Ngọc Trúc lại cung kính đứng cạnh hắn biểu tình cổ quái.

Cổ Vưu Chấn đi vào phòng thi lễ với Cổ Bân, nói: “Cha, sao người lại đến đây, nếu sớm biết người muốn đến đây lúc ta từ trong cung ra thuận đường sẽ về đón người đi cùng.”

Cổ Bàn nở một nụ cười nhẹ trên khuôn mặt gầy yếu, trong lòng lại thầm mắng : người là đồ hồn tiểu tử, nếu ta làm như lời người nói người sẽ để cho ta đến đây sao?

Tôn tử ta đã đến kinh thành lâu như vậy nếu không hôm nay nhìn thấy Cận gia cô nương, đến giờ ta vẫn chẳng biết gì!

Thời điểm Cận Liễu Liễu đi theo Hàn Thương, gặp qua Cổ Bàn vài lần ở yến hội nhưng chưa bao giờ nói chuyện nhiều gặp mặt như bây giờ vẫn là lần đầu tiên.

Tuy nói có chút xấu hổ nhưng Cận Liễu Liễu vẫn là đoan đoan chính chính cúi người thi lễ: “Thỉnh an Cổ đại nhân.”

Thần sắc trên mặt Cổ Bàn cũng nhu hòa đi một chút dù sao hôm nay cũng không phải đến cãi nhau vì thế hảo ngôn hảo ngữ nói: “Cận cô nương không cần đa lễ.”(câu chữ, lời nói tốt đẹp)

Cổ Vụ Chấn hiểu lúc này Cổ Bàn đặc biệt đây là có mục đích gì, tuy rằng hiện tại phụ thân hắn không thể quản chuyện của hắn nữa, nhưng dù sao cũng là phụ thân vẫn có uy của bậc bề trên. Nếu thật sự có chuyện không hay chỉ sợ Cận Liễu Liễu sẽ khó xử.

“Phụ thân, hôm nay người đến đây là...” Cổ Vụ Chấn thử hỏi.

Cổ Bàn liếc mắt nhìn con một cái, thấy hắn không dấu nổi vẻ khấn trương trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng: khấn trương như vậy vì Cận gia cô nương thật là có con dâu liền quên cha mẹ.

“Hôm nay ở võ trường nhìn thấy Cận cô nương, vì phụ cảm thấy rất kỳ quái, hỏi Ngọc Trúc mới biết nguyên lai là Cận gia đã đến kinh thành ở tạm một thời gian. Vì phụ vẫn muốn gặp xem tôn nhi của ta lớn lên trông như thế nào cho nên liền đặc biệt đến đây muốn gặp được một lần.”

Nói xong liền nhìn về phía Cận Liễu Liễu, hiển nhiên là đang chờ sự đồng ý của nàng.

Cận Liễu Liễu có chút do dự, suy cho cùng Cổ Bàn quả thật là ông nội của Cận Văn Hiên không cho hắn xem tôn tử một cái như thế nào cũng không thể biện minh được.

Nhưng xét về tình nếu sau khi Cổ Bàn thấy Cận Văn Hiên xong cảm thấy hắn thông minh đáng yêu muốn đón hắn đi thì nàng phải làm sao?

Đối phó với Cổ Vụ Chấn, Cận Liễu Liễu có thể mặt dày kệ hắn, nhưng nếu đối mặt Cổ Bàn: thứ nhất hắn là trưởng bối, thứ hai hắn dù sao cũng là người làm quan nhiều năm, nếu thật sự xảy ra tranh chấp bọn họ làm sao tranh được với hắn?

Ngừng một lát, Cận Liễu Liễu cười nói: “Ta đi nói với phụ thân một tiếng, mặc kệ thế nào dù sao Văn Hiên cũng mang họ Cận.”

Sắc mặt Cổ Bàn có chút không tốt lắm, chỉ cảm thấy tôn tử của mình theo họ người khác đã đành, cứ nhiên ngay cả gặp mặt một lần cũng phải đợi đối phương đồng ý.

Nghĩ nghĩ, ánh mắt bất mãn của Cổ Bàn liền dừng ở trên người Cổ Vụ Chấn, lại nghĩ tiếp: nếu không phải con mình quá mềm lòng với Cận gia cô nương thì chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra?

Bất quá chỉ là một nữ nhân thôi, bất quá cũng chỉ đẹp hơn nữ tử tầm thường một ít thôi cứ nhiên lại bị mê hoặc đến thế này, quả thực là kỳ cục.

Cận Liễu Liễu cũng nhìn ra sắc mặt khó coi của Cổ Bàn nhưng nếu chuyện này không thương lượng cùng Cận lão cha một chút, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không làm chủ được, đành phải lại cười nói: “Cổ đại nhân chớ trách ta đi vào hỏi một tiếng rồi ra ngay.”

Cận Liễu Liễu vội vã đi vào trong viện đến phòng Cận lão cha, hắn và Cận gia tẩu tử đã sớm nghe được tiếng xôn xao bên ngoài, cũng biết Cổ Bàn đến, vì thế ngay cả xiêm y gặp khách cũng đã thay xong.

“Phụ thân? Người muốn đi ra ngoài... Gặp Cổ đại nhân?”

Cận lão cha gật gật đầu nói: “Cổ Vụ Chấn là văn bối, chuyện của hai người trẻ các người ta không tiện lắm miệng. Nhưng Cổ đại nhân đã tự mình tới cửa, nếu chúng ta không ra gặp mặt một chút, người ta sẽ nói chúng ta không hiếu quy củ. Lần này hắn đến là muốn làm gì?”

Cận Liễu Liễu nói: “Hắn muốn gặp Văn Hiên.”

“Ta cũng vừa nói với mẫu thân ngươi, hắn tới nơi này trừ bỏ Văn Hiên ra sẽ không có mục đích gì khác. Liễu Liễu, phụ thân hỏi ngươi một câu, đối với Cổ Vưu Chấn rốt cuộc ngươi có tâm hay là vô tình?”

“Ôi chào?” Mặt Cận Liễu Liễu ửng đỏ: “Phụ thân, người... sao người lại hỏi điều này?”

“Liễu Liễu, chúng ta là người một nhà, có gì cứ nói với phụ thân. Cha phải biết tâm ý của ngươi thì khi ra ngoài mới biết nói chuyện với người ta được. Dù sao bọn họ cũng là nhà quan, tính nết Cổ đại nhân và con của hắn cũng không giống nhau. Chuyện này nếu xử lý không tốt sẽ chỉ có chúng ta chịu thiệt. Ngươi rốt cuộc là nghĩ như thế nào đây? Cổ Vưu Chấn muốn cưới ngươi ta đã biết, bất quá, ngươi có bằng lòng gả hay không?”

Cận Liễu Liễu do dự nửa ngày, mới nói: “Trong khoảng thời gian ngắn, ta cũng không biết.”

“Tốt lắm, cha hỏi lại ngươi, nếu Lê Tuyền mời bà mỗi tối cửa cầu thân, ngươi có bằng lòng đáp ứng hay không?”

“Ôi chào?” Cận Liễu Liễu càng thêm kinh ngạc: “Phụ thân làm sao có thể?”

“Kỳ thật, Tuyền tử đã tới đây hơn một lần, cũng đã nhắc tới chuyện này với ta. Hắn nói bây giờ hắn đã có chức quan rồi, hy vọng có thể đến nhà chúng ta cầu hôn. Hơn nữa, hắn cũng không ngại Văn Hiên là con người khác, nguyện ý coi hắn như trưởng tử. Nếu ngươi hỏi ý ta và mẫu thân ngươi, chúng ta đương nhiên là hy vọng ngươi có thể theo Tuyền tử. Thứ nhất là chúng ta đã có giao tình nhiều năm, thứ hai, Tuyền tử cũng đối rất tốt với ngươi, điều này cả nhà ta đều biết, theo hắn chúng ta yên tâm. Nguyên bản ta sợ hắn là sơn tặc, thân phận không tốt, nhưng hiện tại hắn cũng có chức quan, tuy cũng không phải quan to quý nhân, nhưng vẫn có thể chiếu cố mẫu tử các ngươi được. Phụ thân nói thẳng với ngươi, nếu ngươi nguyện ý cùng Tuyền tử, ta lập tức liền đi ra ngoài mời bọn họ rời đi, hơn nữa tuyên bố hôn ước của ngươi với Tuyền tử. Về phần Văn Hiên, từ khi sinh ra tới bây giờ, đều do chúng ta nuôi nấng, tất nhiên sẽ không giao cho bọn hắn. Liễu Liễu, ngươi nói xem?”

Trong lúc này, ánh mắt Cận lão cha và Cận gia tẩu tử đều đặt ở trên người Cận Liễu Liễu, Cận Liễu Liễu thấp giọng nói: “Phụ thân, mẫu thân, ta cũng không thể cả đời đi theo các ngươi, hầu hạ các ngươi sao?”

Cận gia tẩu tử nói: “Ta với phụ thân ngươi không cần ngươi hầu hạ, ngươi đã làm hết đạo hiếu như vậy đủ rồi. Sớm muộn gì ta với phụ thân ngươi cũng phải đi trước ngươi một bước, tuổi ngươi cũng không lớn, nếu có thể gả đi đương nhiên là gả cho người tốt. Đứa nhỏ Tuyền tử này ta cũng rất thích, đối tốt với ngươi không nói, đối với ta và phụ thân ngươi cũng hiếu kính như phụ mẫu ruột. Liễu Liễu a, không phải nương nói ngươi, ngươi vẫn cứ không quả quyết như vậy khiến đến nay Tuyền tử vẫn không thể hết hy vọng, cũng không phải biện pháp tốt a. Còn có cái vị Cổ công tử, tuy nói ta cũng không yên tâm nhà bọn họ nhưng dù sao cũng là phụ thân Văn Hiên không phải sao? Tuy nói ta và phụ thân ngươi cũng không thích ngươi theo hắn, bất quá nếu ngươi thật tâm thích hắn phụ mẫu cũng sẽ không phản đối, chỉ cần ngươi vừa lòng là được. Cũng đã lâu rồi, với ngươi và bọn họ thật ra cũng không quan trọng, nhưng Văn Hiên ngày một lớn, ta với phụ thân ngươi đều rất lo lắng không biết chúng ta còn có thể sống thêm bao lâu nữa...”

Cận lão cha thấy Cận Liễu Liễu cúi đầu không nói gì, liền nói: “Nếu ngươi không tự quyết định được vậy phụ thân sẽ thay ngươi làm chủ !”

“Phụ thân?”

“Về phần Cổ gia tất nhiên chúng ta không trèo cao được, phụ thân sẽ làm chủ đồng ý gả ngươi cho Tuyền tử. Ngươi có ý kiến gì không?” Cận lão cha nghiêm túc nhìn về phía Cận Liễu Liễu.

Cận Liễu Liễu chỉ cảm thấy cổ họng đột nhiên nghẹn lại, nói không ra lời chỉ có thể lắc đầu.

“Không ý kiến thì quyết định vậy đi, chúng ta đi ra ngoài.” Cận lão cha chống quai trượng, bước ra ngoài.

Trong chính phòng, Cổ Bân đã sớm không kiên nhẫn chờ được, hai tay bưng ly trà, không ngừng mở ra lại đây lại.

Cổ Vưu Chấn lại bình tĩnh hơn, vừa rồi ở trong phòng hắn mới tiếp xúc với Cận Liễu Liễu một chút, hắn đã biết tâm tư của Cận Liễu Liễu. Chỉ là nha đầu kia không nói thực tình cơ hội quảng năng lên giường xử trí

hắn là sẽ thành thật. (nguyên văn trong CV là: tìm cái thời gian đem nàng cấp quảng trên giường xử trí)

Đang bận xua ý nghĩ đó ra khỏi đầu ba người Cận gia đã đi đến, Hứa Tam Nương cười đi qua đỡ Cận lão cha: “Lão cha sao lại ra đây, hôm nay sức khỏe của người vẫn tốt chứ?”

“Đa tạ Tam Nương, vị này chính là Cổ đại nhân.” Cận lão cha nói.

Thấy Hứa Tam Nương gật gật đầu, hắn liền mang theo Cận gia tẩu tử hành lễ: “Thảo dân không biết Cổ đại nhân đến không kịp tiếp đón từ xa xin đừng trách tội.”

Cổ Bân thấy Cận lão cha tuy rằng có vẻ tiêu tụy gầy yếu, nhưng diện mạo nhả nhặn, nói chuyện cũng rất có lễ, vội nói: “Đừng ngại, đừng ngại. Đột nhiên đến bất phùng cũng không thông báo trước một tiếng là sơ sót của chúng ta.”

Vì thế Cận lão cha cũng ngồi xuống, hai người hàn huyên vài câu, sau đó Cổ Bân liền khẩn cấp tiêu sái vào vấn đề chính: “Không biết tôn tử của ta đang ở đâu, lão phu rất muốn gặp hắn một lần.”

Cận lão cha cười nói: “Thảo dân không biết Cổ đại nhân đang nói ai, muốn nói tiểu thiếu gia Cổ phủ tất nhiên là đang ở Cổ phủ làm sao có thể chạy đến nơi tồi tàn của chúng ta?”

Cổ Bân nghe xong sững sốt, cừ thật thoát nhìn là không muốn cho ta gặp tôn tử ha!

Hắn cười lạnh một tiếng: “Điều này cũng khó nói, đứa con không nên thân này của ta cũng không phải đang ngốc ở chỗ các ngươi sao?”

“Chúng ta chỉ là khách nhân đến đây ở tạm, về phần vì sao tiểu Cổ đại nhân lại ở đây, chắc là tìm Tam Nương có chuyện quan trọng.”

Cổ Bân tức giận đến râu cũng muốn ngẩng lên trời. Trong kinh thành ai chẳng biết Hứa Tam Nương đang làm nghề gì, con mình tìm nàng có thể có chuyện quan trọng gì? Còn không phải là làm chuyện phong lưu sao?

Cổ Bân nói: “Lão phu không muốn quanh co lòng vòng, cô nương nhà ngươi có quan hệ gì với con ta, ta biết, ngươi cũng biết. Ta thấy chúng ta không cần nói vòng vo, ta hôm nay đến rất có thành ý chính là một lão nhân bình thường muốn gặp cháu nội thôi. Ta so với Cận tiên sinh còn già hơn mấy tuổi, có thể sống được bao lâu còn không biết, ta nghĩ Cận tiên sinh hẳn là hiểu được tâm sự của lão phu.”

Cận lão cha nghe xong, cứ nhiên gật gật đầu: “Đúng vậy, thảo dân có thể hiểu được. Đến tuổi này của chúng ta mấy đại đồng đường mới là chuyện cao hứng nhất.”(mấy đời ở chung)

Cổ Bân nở nụ cười: “Cận tiên sinh hiểu được thì tốt rồi. Lão phu cũng không có quá nhiều yêu cầu, chỉ hy vọng có thể gặp tôn nhi của ta một lần. Người khác lớn tuổi như ta đã con cháu đầy đàn rồi. Lão phu lại chỉ có mỗi một cháu trai đến tận bây giờ vẫn chưa được gặp mặt. Mỗi khi nhớ tới ta đều đau lòng không thôi a.”

Trên mặt Cổ Vưu Chấn nổi lên biểu tình hồ thẹn, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy quả thật là mình bất hiếu.

Cận lão cha nói: “Những gì Cổ đại nhân nói ta đều hiểu được, lẽ ra để cho người gặp mặt một lần cũng không phải là không thể được. Chẳng qua là...”

“Chẳng qua?” Cổ Bân và Cổ Vưu Chấn đều khẩn trương lo lắng hỏi.

“Thảo dân vừa mới quyết định việc hôn nhân cho khuê nữ nhà ta. Về phần đứa nhỏ của nữ nhi ta cũng sẽ làm trưởng tử cho gia đình nàng đến làm dâu. Để tránh chuyện không hay chỉ là đứa nhỏ thôi, chỉ sợ không thể để cho Cổ đại nhân gặp được.”

“Cái gì?” Cổ Bân và Cổ Vưu Chấn đồng thời nhảy dựng lên.

Cổ Bân thì kinh ngạc, nói nhiều như vậy Cận lão nhân này cứ nhiên còn không cho hắn nhìn tôn tử của mình một cái!

Cổ Vưu Chấn thì kinh ngạc sao Cận Liễu Liễu cứ nhiên lại đính hôn !

“Đính hôn với ai?”

“Ai dám đoạt huyết mạch Cổ gia ta?”

Cổ Bân và Cổ Vưu Chấn đồng thời mở miệng nói.

Cận lão cha nhìn hai người đang kích động, trấn định nói: “Đính hôn với ai là việc riêng của nhà ta, thật sự là không tiện để lộ.”

Cổ Bân phát hỏa: “Xem ra các người không muốn nể mặt ta! Ta đến đây ăn nói khép nép, các người lại không nể mặt! Vậy đừng trách lão phu phái người tới đây trực tiếp đón cháu ta về!”

“Cổ đại nhân không cần kích động, đứa nhỏ kia vẫn mang họ Cận.”

“Nhưng nó là huyết mạch Cổ gia ta!”

“Ai có thể chứng minh? Ta chỉ biết đó là đứa nhỏ do nữ nhi ta sinh.”

Hai lão nhân mỗi người một câu, đối chọi gay gắt, ai cũng không nhường ai.

Thình lình bình lý vang lên một tiếng hét to: “Đủ! Đừng âm ỹ nữa!”

Nhất thời cả phòng an tĩnh lại, Cổ Bân bị dọa giật mình một lúc lâu sau mới nói: “Chấn nhi, người làm gì vậy?”

“Phụ thân, đủ rồi, người bớt tranh cãi đi!”

Cổ Bân bất mãn: “Ta bớt tranh cãi? Người xem người hiện tại giống cái gì chứ? Vì một nữ nhân như vậy biến mình thành kẻ ăn nói khép nép không nói, còn làm hại ta có tôn tử cũng không được gặp, hiện tại ngược lại phải nhìn mặt người khác! Hiện tại tốt lắm! Người ta muốn dẫn nhà huyết mạch chúng ta gả vào nhà người khác! Ta xem người chỉ tự mình đa tình còn muốn ngốc tới khi nào!”

“Nếu không phải hôm nay phụ thân tự mình tới đây, mấy ngày nữa Liễu Liễu có thể đáp ứng lời cầu thân của ta! Người không nên bức bọn họ đến tuyệt cảnh để cho bọn họ vội vàng đáp ứng việc hôn nhân với người khác! Ta thật vất vả mới làm cho thái độ của Liễu Liễu mềm đi một chút, người gây chuyện như vậy không phải ta kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

Cổ Bân đỏ mặt tía tai: “Người còn không biết xấu hổ nói những lời đó! Đường đường là Lại bộ Thượng Thư muốn lấy công chúa cũng được. Vì một nữ nhân như vậy người còn muốn làm cái gì? Mọi tìm ra đưa cho nàng? Quả thực là nực cười!”

Cả người Cổ Vưu Chấn run lên: “Phụ thân, Liễu Liễu là nữ tử ta muốn ở cùng cả đời, cho dù người là phụ thân ta, ta cũng không cho phép người nói nàng như vậy.”

“Không nói nàng thật ra ta muốn nói người. Vì một nữ nhân làm ra những chuyện như vậy, rốt cuộc người có phải nam nhi không? Ta sống đến bây giờ sớm đã nên con cháu cả sảnh đường, nhưng người cố tình không muốn đón dâu, không muốn nạp thiếp. Người bị trúng tà phải không? Vì nữ nhân này mà thần hồn điên đảo ngay cả đạo hiếu cũng quên! Bất hiếu có tam, vô sau vì đại(ba điều bất hiếu, không có con là tội lớn nhất)! Rốt cuộc người có hiếu hay không?”

Cổ Vưu Chấn bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Phụ thân hiện tại người đang giáo huấn ta! Nhớ ngày đó, người vì mẫu thân ta thiếu chút nữa thì đánh chết ta. Lúc đó, người đã sớm biết mẫu thân ta không có khả năng sinh đứa nhỏ nữa, cũng quyết định cả đời không cưới vợ, không nạp thiếp, nhưng không phải người muốn bóp chết ta sao? Nếu không phải bà nội liều chết bảo vệ ta, ta thấy ta cũng không sống được đến bây giờ! Hiện tại người cũng biết bất hiếu có tam vô sau vì đại, lúc ấy sao người lại quên chứ?”

“Ba!” Một thanh âm thanh thúy vang lên, đánh vào má phải tuần mỹ của Cổ Vưu Chấn.

Mọi người vốn đã bị buổi nói chuyện của Cổ Vưu Chấn làm cho như lọt vào trong sương mù, tại sao Cổ Bân này còn từng muốn đánh chết Cổ Vưu Chấn? Còn đang mơ hồ lại bất thình lình bị tiếng tát tai làm cho sột tới mức ngây ngẩn cả người.

Giật mình đã thấy người vừa tát Cổ Vưu Chấn một cái – Cổ Bân – đang lấy hai tay dấm vào ngực, đột nhiên hân kêu rên một tiếng, nước mắt già nua chảy xuống, khóc phi thường thương tâm.

Mọi người vẫn đang ngây ngốc, trong khoảng thời gian ngắn không ai dám nói gì, không dám nhúc nhích.

63. Chương 64: Đỉnh Hôn

Chỉ có Ngọc Trúc cúi đầu, cẩn thận an ủi lão gia nhà mình. Nhưng hắn càng nói nhỏ nhẹ, Cổ Bản càng kêu thảm căn bản không để ý tới hắn.

Qua một hồi lâu, Cận gia tẩu tử lại mở miệng : “Cổ đại nhân, tuổi người cũng không nhỏ khốc lóc như vậy không tốt cho sức khỏe đâu.”

Nói xong lại nói với Cổ Vưu Chấn đang ngây ngốc: “Cổ thiếu gia, dù sao Cổ đại nhân cũng là phụ thân của người, cho dù có cái gì không phải cũng đã là chuyện quá khứ, hãy quên đi. Người mau khuyên nhủ phụ thân người, đừng để ông ấy khóc nữa.”

Cổ Vưu Chấn đứng yên, phụ thân hắn thấy Cổ Vưu Chấn như vậy trong lòng càng thêm khó chịu, hít một hơi dài đứng lên.

Việc này khiến ngay cả Hứa Tam Nương cũng hoảng hốt, dù sao tuổi lão Cổ đại nhân cũng không ít, cũng không thể ép buộc người ta như vậy, không phải sao?

Vì thế vội nói: “Liễu Liễu a, người đưa tiểu Cổ đại nhân vào buồng trong đi, chúng ta sẽ khuyên nhủ đại Cổ đại nhân.”

Cận Liễu Liễu không thể không nghe, đành phải đi qua nhẹ nhàng nói với Cổ Vưu Chấn: “Chúng ta vào đi thôi.”

Thần sắc Cổ Vưu Chấn xám như tro, hắn liếc mắt nhìn Cổ Bản một cái, đi theo Cận Liễu Liễu vào phòng trong.

Trở lại gian thư phòng kia, Cổ Vưu Chấn cúi đầu ngồi xuống, má phải vẫn đỏ rực.

Cận Liễu Liễu đứng ở cửa nghỉ ngơi một lát rồi đi ra bưng một chậu nước vào, cầm lấy một cái khăn lau mặt cho hắn.

Bỗng nhiên Cổ Vưu Chấn vốn vẫn không nhúc nhích vươn tay bắt lấy tay Cận Liễu Liễu, để cả tay nàng và chiếc khăn vẫn giữ trên mặt mình: “Liễu Liễu, chắc nàng vẫn còn nhớ ta từng đáp ứng nàng đến một ngày nàng có thể hiểu được ta sẽ nói cho nàng biết vì sao ta lại giả bệnh nhiều năm.”

Đầu óc Cận Liễu Liễu nhanh chóng xoay chuyển một lát, lập tức trả lời: “Ta nhớ rõ.”

Bất quá, bây giờ chính là lúc để nói sao?

Cổ Vưu Chấn suy sụp ngẩng đầu, thống khổ nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo của Cận Liễu Liễu: “Kỳ thật lý do rất đơn giản. Khi đó ta vừa chuyển đến kinh thành sống cùng phụ mẫu đặc biệt vui vẻ. Cũng không biết vì sao mà thân thể mẫu thân ta lại ngày càng kém. Lúc ấy trong kinh thành đều đồn đãi ta là một tiểu thần đồng, ngay cả tiên hoàng cũng muốn tìm ta kết thân, cố ý muốn gả một công chúa cho ta. Nhưng đến một ngày, cha ta mời một thầy bói đến phủ xem phong thủy, thầy bói nói ta có mệnh khắc mẫu thân, nếu dính lòng khí thì sẽ càng nặng sớm hay muộn cũng có một ngày ta khắc chết mẫu thân ta. Cha ta nghe xong liền nổi giận lấy một cây gậy đòi đánh chết ta. Nếu không quản gia đỡ hộ ta phần lớn loạn côn, ta đã sớm bị đánh chết. Sau đó bà nội ta biết chuyện tất nhiên sẽ không thuận theo phụ thân ta. Phụ thân ta lại cố chấp cho rằng ta sẽ khắc chết mẫu thân, không đáng sống. Sau đó bà nội ta lại nói mỗi người nhường một bước, nếu phụ thân đánh chết ta sẽ không có gì để nói với tiên hoàng, mà bà nội nghĩ ra một biện pháp để cho ta không phải cùng hoàng gia kết thân. Vì thế nàng liền mang ta trở về tổ trạch nói với người ngoài rằng ta mắc phải quái bệnh, hơn nữa bệnh đã nhiều năm, tất nhiên tiên hoàng cũng bỏ đi ý niệm muốn ta làm phò mã. Trước khi mẫu thân ta qua đời, trong viện của ta luôn tràn đầy bùa phép của đám đạo sĩ để ngăn ta không thể khắc mẫu thân. Trong viện có nhiều thị vệ như vậy, kỳ thật chính là vì phòng ngừa người ngoài biết, hơn nữa phụ thân cũng sợ ta trốn ra ngoài chơi, tiện đà hại chết mẫu thân. Một thời gian sau mẫu thân qua đời, phụ thân ta nói không cần giả bộ nữa. Nhưng ta không đồng ý, vẫn tiếp tục ở lại trong viện. Hắn không muốn trở về tổ trạch, tất nhiên cũng chỉ có thể mặc kệ ta. Kỳ thật ta cũng không trách phụ thân ta, nhưng mà mẫu thân ta đến tận khi qua đời cũng không muốn nhìn ta một

lần. Ta vĩnh viễn đều nhớ rõ, lúc ấy phụ thân ta vùng gậy muốn đánh chết ta, biểu tình thù hận trên mặt hẳn giống như ta đích thực là nguyên nhân khiến thân mình mẫu thân luôn không khỏe...”

Nói tới đây hai mắt trống rỗng của Cổ Vưu Chấn bỗng trở nên bình tĩnh, ta Cận Liễu Liễu run lên, lòng nàng cũng cảm thấy đau, từng chút, từng chút một.

“Tốt lắm, nói xong rồi. Người đừng sợ, ta không sao.” Hắn dùng lực nắm chặt cái tay đang run run của Cận Liễu Liễu, lại nói: “Lê Tuyền đã tới cửa cầu hôn sao?”

Cận Liễu Liễu không dự đoán được hắn đột nhiên lại chuyển chủ đề, thành thành thật thật nói: “Vẫn chưa.”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười: “Vậy được rồi, ta vẫn là người đến trước thừa dịp phụ thân ta đang ở đây không bằng bây giờ cầu thân luôn. Ta cũng không thể để phụ thân nàng đem nàng gả cho người khác.”

“Ta gả cho ai chẳng liên quan đến chàng?” Cận Liễu Liễu lại không được tự nhiên đứng lên.

Cổ Vưu Chấn ha ha cười: “Đương nhiên là có liên quan, nàng là mẫu thân của con ta quan hệ này rất lớn!”

“Hừ, mẫu thân của con chàng thì nhất định phải gả cho chàng sao? Ta không, ta càng muốn gả cho người khác.”

Cổ Vưu Chấn cười càng vui vẻ: “Đi a, nếu nàng thật sự muốn gả, ta phản đối cũng không được.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Cận Liễu Liễu quyết thật cao: “Hừ.”

“Nếu nàng lập gia đình ta phải đi cướp cô dâu. Đến lúc đó ta sẽ cướp nàng đi trước mặt tất cả mọi người, về sau nàng muốn làm gì cũng không được.”

Cận Liễu Liễu cười ngất: “Chàng, rốt cuộc chàng làm thế nào để lừa dân chúng toàn kinh thành, cứ nhiên lại nâng người lên như tiên nhân. Kỳ thật căn bản là chính một kẻ vô lại!”

“Vi phu là chính là quả hồ lô, nàng còn hỏi ta tại sao.” Hắn cười hì hì.

Cận Liễu Liễu lại nghiêm mặt nói: “Chàng còn có sức ở trong này cười, phụ thân chàng hẳn...”

Cổ Vưu Chấn chẳng hề để ý kéo thắt lưng nàng, để nàng ngồi trên đùi mình: “Nga, cái đó nha phụ thân ta bảo ta cùng hắn diễn khổ nhục kế thôi.”

“Ồi chao?” Cận Liễu Liễu há to miệng.

Cổ Vưu Chấn nói: “Lão hồ ly kia nói lão gia tử nhà các nàng sợ là sẽ không dễ dàng cho Văn Hiên đi ra. Không bằng diễn một hồi cho phụ thân nàng đồng tình với nỗi khổ của hắn, một lão nhân con bất hiếu, lại được nhìn thấy cháu trai, nói không chừng có thể phụ thân nàng sẽ cho Văn Hiên đi ra.”

Cận Liễu Liễu nghe xong sững sốt còn đang ngây người, lại nghe thấy thanh âm Hứa Tam Nương truyền tới: “Liễu Liễu, Liễu Liễu! Phụ thân người kêu người ôm Văn Hiên ra ngoài để Cổ đại nhân nhìn một cái!”

Cổ Vưu Chấn đắc ý nháy mắt nhìn Cận Liễu Liễu: “Nhìn thấy không? Công lực của lão hồ ly nhà ta!”

Cận Liễu Liễu cau mày, qua một hồi lâu mới dường như nhớ tới cái gì, nói: “Vậy còn chuyện xưa mà chàng kể cùng ta thì sao? Cũng là khổ nhục kế?”

Sắc mặt Cổ Vưu Chấn nghiêm túc lại: “Tất cả đều là sự thật. Cho nên ta càng mới càng muốn cưới nàng làm thê tử, bởi vì nàng không giống mẫu thân ta, nàng là mẫu thân tốt.”

Cận Liễu Liễu cũng không biết hiện tại trong lòng nàng có tư vị gì, bị phụ tử bọn họ làm ầm ĩ một trận như vậy trong đầu nàng cũng có chút hỗn loạn, bất quá vẫn đi bế đem Cận Văn Hiên ra ngoài.

Cận Văn Hiên hôm nay mặc một cái áo choàng nhỏ màu đỏ thẫm, làm nổi bật sắc mặt như ngọc, đôi mắt to trên khuôn mặt cứ nhìn xung quanh, không ngừng đảo qua đảo lại nhìn rất thông minh.

Cận Liễu Liễu ôm hắn đi vào chính phòng, thấy Cổ Bân đã muốn ổn định cảm xúc, Cận lão cha ngồi ở bên cạnh hắn tựa hồ đang khuyên bảo gì đó.

“Đây là... Văn Hiên đi!” Nhìn thấy Cận Văn Hiên, hai con mắt Cổ Bân nhất thời sáng lên, đến thanh âm cũng kích động có chút run run.

Cận lão cha cười nói: “Văn Hiên, đây là ông nội người, mau gọi gia gia.”

Cận Liễu Liễu có chút giật mình, rốt cuộc Cổ Bản đã nói gì với phụ thân? Cư nhiên đã để Văn Hiên kêu gia gia!

Văn hiên rất nghe lời Cận lão cha, lập tức liền ngọt ngào kêu: “Gia gia!”

“Ai —!” Cổ Bản kích động đáp lên tiếng, giật mình đứng lên hai cánh tay có chút hơi hơi run: “Để cho... Gia gia ôm một cái.”

Cận Liễu Liễu nhìn thoáng qua Cận lão cha, thấy hắn có vẻ ngằm đồng ý liền đưa đưa nhỏ tới tay Cổ Bản.

Cổ Bản kích động đến muốn khóc, trong mắt có thể nhìn thấy lệ quang: “Cháu ngoan, cháu ngoan của ta...”

Cận Liễu Liễu thấy Cổ Bản là thật tâm thành ý cao hứng khiến lòng nàng cũng có chút cảm động

Dù sao Cổ Bản cũng là người hơn năm mươi tuổi, muốn có cháu cũng quả thật là nhân chi thường tình, huống chi Cận Văn Hiên còn đáng yêu như vậy.(chuyện thường tình của con người)

Đêm đó, Hứa Tam Nương mở tiệc lớn chiêu đãi phụ tử Cổ Bản cùng cả nhà Cận gia uống rượu.

Cổ Bản từ lúc ôm lấy Cận Văn Hiên đến nay liền không muốn buông tay, không ngừng nói chuyện với hắn đến mức quên cả ăn.

Cổ Vưu Chấn nói: “Phụ thân, người hãy buông Văn Hiên ra trước đến giờ ăn cơm rồi mà vẫn còn ôm? Hơn nữa không phải người còn có chuyện muốn nói với Cận bá phụ sao?”

Cổ Bản tuy rằng thực luyện tiếc không muốn buông Cận Văn Hiên, nhưng nghĩ đến chuyện quan trọng trong người vẫn lưu luyện buông Cận Văn Hiên ra.

Cận Liễu Liễu vội chạy đến ôm lấy Cận Văn Hiên cho hắn ăn cơm. Cận Văn Hiên lại rất thích Cổ Bản, vừa ăn còn vừa dùng bàn tay nhỏ bé bóng nhẫy cầm một miếng thịt vịt nướng muốn đưa cho Cổ Bản.

Cổ Bản chưa bao giờ vui đến vậy, từ sau khi mẫu thân Cổ Vưu Chấn qua đời, hắn liền sống như một cái xác không hồn, hiện tại mới giống như được sống lại.

Hai mắt hắn lấp lánh ánh sáng, nói với Cận lão cha: “Cận tiên sinh, nếu người không chê vô lễ hiện tại ta muốn thay đứa con không nên thân của ta cầu thân, hy vọng người có thể gả Liễu Liễu đến nhà chúng ta.”

Mọi người chột im lặng, ngay cả Cận lão cha cũng lấp bắp kinh hãi.

Nhưng sắc mặt Cổ Bản lại rất tự nhiên, hắn cười nói: “Trước kia, ta chưa được gặp đứa nhỏ Liễu Liễu này cho nên không biết nàng là người thế nào. Hôm nay vừa thấy đã phát hiện nàng tri thư đạt lễ, dịu dàng đôn lương, lại còn dạy dỗ Văn Hiên thông minh như vậy, đã biết khuê nữ nhà người tốt thế nào.(hiểu biết sách vở, lễ nghĩa)Ta biết khuyến tử là không xứng với Liễu Liễu nhà người, hy vọng Cận tiên sinh nể mặt lão hủ đồng ý việc hôn nhân này.”(cách xưng hô khiêm tốn)

“Này... Kỳ thật ta đang tính gả nàng cho người khác.” Thoạt nhìn Cận lão cha đã có chút động tâm.

Cổ Bản cười: “Không biết việc hôn nhân đó đã đáp ứng chưa, hay là nhà vẫn chưa đến cầu thân?”

“Vẫn chưa chính thức cầu thân...”

Cổ Bản nhanh chóng ngắt lời Cận lão cha: “Vậy là được rồi, nói như vậy nghĩa là chúng ta cầu thân trước không biết ý Cận tiên sinh thế nào a?”

“Việc này...” Trên mặt Cận lão cha đã viết hai chữ dao động.

Cổ Bản biết phải rèn sắt khi nóng, bèn nói: “Người xem hai đứa bọn chúng cả đêm đều chỉ nhìn nhau, đến cả lão già như ta cũng nhìn ra căn bản chính là tình ý thâm hậu. Không biết hai đứa nhỏ này có khúc mắc gì mà chậm trễ đến bây giờ. Tóm lại là ta nhìn không được !

Tiểu hài tử không hiểu chuyện đã đành, nhưng chúng ta là người trên có phải nên giúp chúng một chút không? Người Xem Văn Hiên đã lớn như vậy để cho hắn nhận cha để chính là chuyện tốt nhất a!”

“Ngô.” Cận lão cha liên tục gật đầu, cảm thấy Cổ Bân nói rất có đạo lý: “Bất quá, dù sao nhà các người cũng là nhà quan chẳng may nữ nhi của ta gả qua đó sau này sẽ phải chịu khổ thì sao?”

Cổ Bân cơ hồ muốn vỗ ngực : “Cận tiên sinh yên tâm, chỉ cần người đáp ứng hôn sự này, ta lập tức liền dâng tấu cầu Hoàng Thượng mời hân phong nàng làm cáo mệnh phu nhân.”

Cận lão cha nửa tin nửa ngờ: “Nga?”

“Người cứ yên tâm đi, khuyến tử tuy rằng không tốt, nhưng một lòng say mê với khuê nữ nhà người đến người làm phụ thân như ta cũng phải ghen tị không thôi. Tuổi tác ta cũng càng lúc càng lớn, chỉ hy vọng tương lai có thể được bé cháu làm vui. Đến lúc đó chúng ta làm thân gia, Cận tiên sinh cũng có thể thường xuyên đến phủ chúng ta, chúng ta cùng nhau dạy Văn Hiên, lấy văn kết bạn chẳng phải là rất tốt sao?”

Cận lão cha càng nghe lại càng cảm thấy có đạo lý, đến câu cuối cùng hân vỗ lên bàn một cái: “Cổ đại nhân nói có đạo lý a!”

“Vậy Cận tiên sinh sẽ đáp ứng việc hôn nhân này?”

“Ngô, ta đồng ý!” Cận lão cha nói ngay.

Cổ Vưu Chấn giật mình đứng lên, đi đến trước mặt Cận lão cha dập đầu, rồi lại dập đầu với Cổ Bân.

Hắn đã muốn mừng rỡ như một đứa nhỏ!

Xem ra vẫn là gừng càng già càng cay, Cổ Bân vừa xuất mã căn bản chính là không giống người thường!

Hắn hồi tưởng lại một canh giờ trước, Cổ Bân làm bộ như muốn đi tiểu kéo hắn đi nhà xí, nói với hắn: “Ta thấy nhà bọn họ không dễ dàng nhả như vậy ra.”

“Ta cũng thấy vậy.”

“Vi phụ có một chủ ý.”

“Nga? Cái gì?”

“Dùng võ lực cưỡng đoạt, chỉ sợ người sẽ không đồng ý, nhưng mà cứ kéo dài như vậy năm nào tháng nào vi phụ mới có thể nhìn thấy tôn nhi của ta? Cho nên hôm nay người cứ nghe vi phụ là được, cùng ta diễn một khổ nhục kế, vi phụ đảm bảo có thể bế tôn nhi của ta về. Về phần người, vi phụ biết lần trước người cầu thân không có kết quả, bất quá nếu ta đã đến đây vậy quyết không thể cho người trở về tay không. Cận gia cô nương quả thật xinh đẹp như tiên, vi phụ hiểu được vì sao người chấp nhất như thế. Dù sao cưới ai cũng như nhau, vi phụ chỉ cần người có thể ngoan ngoãn cưới một con dâu trở về sinh tiếp cho ta mấy đứa cháu nữa là được! Vậy hôm nay người cứ nghe ta an bài, ta cam đoan hôm nay sẽ giải quyết xong hết chuyện của người!”

Lúc ấy Cổ Bân nói rất chắc chắn, Cổ Vưu Chấn còn rất hoài nghi không nghĩ tới cư nhiên lại thành sự thật!

Bảo sao hắn có thể không vui?

Cận Liễu Liễu đã sớm xấu hổ trốn trở về trong phòng, trên tiệc rượu lại phi thường náo nhiệt, mọi người đều rất vui vẻ, Cổ Vưu Chấn bị mọi người tranh nhau kính rượu, xôn xao ầm ĩ khiến mấy nhà xung quanh cũng không thể ngủ được.

64. Chương 65: Nguy Hiểm Lặng Lẽ Tới Gần?

Ầm ĩ đến tận canh hai, Cổ Bân uống say khướt được dìu đến phòng khách nghỉ tạm, chỉ chốc lát sau đã ngủ đến không biết gì.

Cổ Vưu Chấn cũng ở cùng một gian phòng với phụ thân, tuy rằng hắn cũng uống rất nhiều nhưng trong đầu rất thanh tỉnh.

Ngọc Trúc vội mang nước ấm đến cho hấn, đi vào phòng đã thấy hấn ngồi một mình dưới ánh đèn trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn. Khóe miệng Ngọc Trúc cũng nhếch lên. Về mặt như vậy, đã bao lâu không xuất hiện trên mặt Cổ Vưu Chấn rồi?

Từ khi đưa Cận Liễu Liễu đến Tiêu Dao vương phủ đến nay đã bao nhiêu ngày đêm chỉ có hấn (Ngọc Trúc) cùng Cổ Vưu Chấn vượt qua.

Hấn (Cổ Vưu Chấn) luôn ngồi dưới ngọn đèn đọc sách đến tận đêm khuya, thậm chí đến hừng đông.

Những lúc ấy dưới ngọn đèn kia khuôn mặt trẻ tuổi tuy rằng tuần mỹ vô trù, nhưng biểu tình lại giống như một lão nhân đã trải qua hết thảy thăng trầm của cuộc đời. Lòng mày cũng chưa bao giờ giãn ra, vĩnh viễn vẫn hàm chứa vô cùng vô tận sâu bi.

Cho tới hôm nay rốt cục Cổ Vưu Chấn cũng không còn vẻ mặt u sầu nữa.

Đối với Ngọc Trúc mà nói, rốt cục thiếu gia cũng đợi được đến ngày này, hấn là người cao hứng nhất.

“Thiếu gia, mời tắm rửa.”

“Được.” Cổ Vưu Chấn lên tiếng, cười đứng lên đi đến dục dũng phía sau bình phong.

“Bọn họ đều ngủ rồi sao?”

Ngọc Trúc vừa hầu hạ Cổ Vưu Chấn cởi bỏ xiêm y, vừa nói: “Tam Nương còn chưa ngủ, Cận lão gia và người nhà đều ngủ rồi.”

“Liễu Liễu đâu?”

“Đèn trong phòng thiếu phu nhân vẫn còn sáng, chắc vẫn chưa ngủ, ta cũng không rõ lắm.” Ngọc Trúc cười nhìn thoáng qua Cổ Vưu Chấn: “Nghe nói thiếu phu nhân lo tiểu thiếu gia sợ tối cho nên luôn để đèn sáng ngủ.”

Cổ Vưu Chấn suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chắc nàng cũng ngủ rồi.”

Ngọc Trúc cười mà không nói, chờ Cổ Vưu Chấn bước vào dục dũng, xắn tay áo kỳ lưng cho hấn.

Cổ Vưu Chấn nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt lại lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Ngọc Trúc, hôm nay ta không buồn ngủ chút nào.”

Ngọc Trúc cười: “Thiếu gia cao hứng quá.”

“Còn không phải sao? Uống nhiều rượu như vậy cư nhiên không say.”

“Chẳng lẽ thiếu gia còn muốn uống nữa?”

“Ha ha, không uống, uống nữa sáng mai lâm triều sẽ bị luống cuống.”

“Thiếu gia tắm xong hãy đi ngủ sớm đi. Ta đã sai người về phủ lấy triều phục của người và lão gia đến đây, buổi sáng ngày mai trực tiếp xuất phát từ đây đi.”

“Àn.”

Cổ Vưu Chấn tắm xong thay một bộ trường bào bằng lụa mà Hứa Tam Nương đã đưa tới, Ngọc Trúc đi ra ngoài kêu người vào đem dục dũng ra khỏi phòng.

Đến khi quay lại phát hiện Cổ Vưu Chấn đã không còn ở trong phòng. Ngọc Trúc cười lắc đầu, đóng cửa lại ngồi xuống nhuyễn tháp nghỉ tạm.

Về phần Cổ Vưu Chấn, hấn đã ra khỏi phòng khinh thủ khinh cước đi đến phòng Cận Liễu Liễu, còn chưa đi đến cửa đã ngửi thấy một làn gió thơm phát qua, tiếp theo thanh âm của Hứa Tam Nương nhẹ nhàng vang lên: “Đã trễ thế này Cổ đại nhân vẫn chưa ngủ, đến viện này làm gì thế?” (nhẹ tay nhẹ chân)

Cổ Vưu Chấn nhìn thấy Hứa Tam Nương, không lo lắng nữa chỉ có thể cười nói: “Tam Nương sao vẫn chưa ngủ?”

“Người làm nghề này như chúng ta đều là ngày ngủ, đêm thức. Nếu ở trong điểm lúc này chính là lúc nao nhiệt nhất, làm sao ta có thể ngủ lúc này chứ?”

“Ha ha, Tam Nương vất vả.”

Hứa Tam Nương đi đến bên cạnh Cổ Vưu Chấn, nói: “Ta vất vả cái gì nha, Cổ đại nhân mới là người vất vả chút. Sáng sớm ngày mai phải vào triều sớm, đã muộn như vậy rồi cư nhiên còn vội vàng đi trộm hương thiết ngọc. Cổ đại nhân mới là người vất vả nhất.”(câu này ai cũng hiểu hết nhảy)

Cổ Vưu Chấn vội vàng cầu xin tha thứ: “Tam Nương, nhỏ giọng một chút. Nếu để nhạc phụ đại nhân nhà ta nghe được thì thật là.”

Hứa Tam Nương cười run rẩy cả người: “Cổ đại nhân làm như vậy thật có tiền đồ nha. Được rồi, được rồi, ta còn phải đi tính sổ sách không dài dòng với người nữa. Bất quá ta có một câu muốn tặng cho Cổ đại nhân.”

Cổ Vưu Chấn hỏi: “Câu gì?”

“Nhạc phụ đại nhân của người hàng ngày đều dậy từ trước hừng đông, Cổ đại nhân cần phải nắm chặt thời gian.”

Cổ Vưu Chấn cười hắc hắc: “Đa tạ Tam Nương.”

Hứa Tam Nương khoát tay đi về phía thư phòng. Cổ Vưu Chấn chờ nàng đi vào phòng rồi mới đi đến trước cửa phòng Cận Liễu Liễu, cũng không gõ cửa nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lách mình đi vào.

Cận Liễu Liễu còn chưa ngủ, nàng đang ngồi trên nhuyễn tháp cầm con quay cũ trong tay ngắm người. Bỗng nhiên nghe thấy cửa phòng “Chi nha” vang lên một tiếng nhỏ, nàng giật mình một cái đứng lên: “Ai?”

Đã thấy Cổ Vưu Chấn mặc một bộ trường bào màu trắng nhẹ nhàng, phiêu phiêu giống như tiên nhân đi tới trên mặt còn lộ nụ cười câu hồn đoạt phách: “Liễu Liễu, sao nàng còn chưa ngủ?”

Cận Liễu Liễu thấy người đến là hắn, đầu tiên là thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo lại khẩn trương cuống lên: “Sao chàng lại đến đây? Nếu bị người khác thấy thì phải làm sao bây giờ?”

“Sợ cái gì? Chúng ta đều đính hôn.” Cổ Vưu Chấn bước vài bước đến trước mặt nàng, vươn tay kéo nàng vào lòng.

Cận Liễu Liễu rất tự nhiên nhéo má cái vào người hắn: “Nếu bị cha ta bắt gặp thì không phải chuyện đùa nha.”

“Nàng yên tâm, Tam Nương đã nói cho ta biết phụ thân nàng sáng nào cũng dậy từ sáng sớm trước hừng đông ta sẽ đi.”

Cận Liễu Liễu nhướn mày, Tam Nương cũng thật là, sao lại cùng hắn hồ nháo chứ?

“Chàng có chuyện gì? Nói nhanh đi, cho dù chàng không cần ngủ ta cũng muốn ngủ.”

“Vi phu cũng muốn ngủ, không bằng chúng ta cùng nhau ngủ đi.”

Cận Liễu Liễu ngẩng đầu lườm hắn một cái: “Chàng đừng ở đây hồ nháo, đánh thức Văn Hiên thì làm sao bây giờ?”

Cổ Vưu Chấn nghe thấy hai chữ Văn Hiên, vội vàng hạ giọng xuống một ít, cúi đầu dùng cảm cọ nhẹ lên tóc Cận Liễu Liễu: “Vậy chúng ta sẽ nhỏ tiếng một chút.”

Mặt Cận Liễu Liễu lại đỏ lên: “Chàng, người này thật sự là!”

Cổ Vưu Chấn cợt nhả nói: “Vi phu nói là nói chuyện nhỏ một chút, nương tử nghĩ vi phu muốn nói cái gì sao?”

Cận Liễu Liễu chỉ cảm thấy một dòng máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu. Nàng dù sao cũng là nữ nhi da mặt mỏng, vì thế mạnh tay dùng sức đẩy Cổ Vưu Chấn ra.

Cổ Vưu Chấn thấy nàng muốn giận, vội hạ giọng bồi tội: “Nương tử chớ trách, là vi phu lỡ lời. Vi phu xin thỉnh tội với nương tử tùy ý nương tử trách phạt.”

Cận Liễu Liễu “Hừ” một tiếng, nói: “Đã muộn rồi, ai có tâm tình hồ nháo với chàng. Chàng ra ngoài trước đi hôm nay trong lòng ta rất rối loạn, muốn yên lặng một mình.”

Cổ Vưu Chấn lại ôm lấy Cận Liễu Liễu: “Lòng ta cũng rất loạn, bất quá là cao hứng đến loạn. Loạn đến mức muốn nhảy lên vui sướng. Còn sao tâm Liễu Liễu cũng loạn? Chuyện của chúng ta đến phụ thân nàng cũng đã đáp ứng rồi còn có chuyện gì khiến nàng phiền loạn đâu?”

Cận Liễu Liễu cúi đầu xuống: “Ta cũng không biết trong đầu giống như có một cái gì đó rục rịch. Mỗi thời điểm ta cảm thấy cao hứng sẽ có một chuyện không hay xảy ra.”

Cổ Vưu Chấn ôm nàng từ phía sau, ôm toàn bộ thân hình kiều nhỏ của nàng vào trong lòng: “Nói cho ta nghe một chút rốt cục nàng sợ hãi cái gì vậy?”

“Nếu có thể nói được chỉ sợ ta sẽ không có chuyện gì, ta thật sự không thể nói ra cái gì được.”

“Vậy thì đừng nói nữa, vứt hết tất cả những cái đó sang một bên đi. Hôm nay là ngày lành chúng ta hẳn nên phải thật cao hứng.”

“Àn.”

“Liễu Liễu, gả cho ta nàng có vui không?”

“Không biết.” Cận Liễu Liễu cúi đầu.

“Lại thế nữa, rõ ràng trong lòng rất cao hứng mà vẫn còn muốn đấu khẩu với ta.”

“Ai đấu khẩu với chàng, đáp ứng gả ta cho chàng là phụ thân ta, cũng không phải là ta tình nguyện. Mệnh của phụ mẫu ta muốn không vâng cũng không được.”

“Thật sự là đáng thương, một cô nương đang êm đẹp lại bị cha mẹ đẩy vào hố lửa. Ngay cả vi phu cũng cảm thấy không thuận mắt.”

“Vậy hãy giải hôn ước đi.”

“Như thế vẫn chưa đủ, nhất định phải làm cho tên ác bá muốn chiếm cô nương nhà người ta bồi tội mới được.”

“Bồi tội thế nào?”

Bỗng nhiên Cổ Vưu Chấn xoay người Cận Liễu Liễu lại, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng trói chặt cái miệng nhỏ nhắn của Cận Liễu Liễu.

Một hồi lâu, Cận Liễu Liễu mặt đỏ tai hồng mới có thể tức giận, mềm nhẹ tức giận nói: “Chàng, chàng định bồi tội như vậy?”

“Đương nhiên, vi phu không thể nghĩ ra được biện pháp bồi tội nào tốt hơn, không biết Liễu Liễu có vừa lòng không?” Thanh âm Cổ Vưu Chấn càng ngày càng thấp, thỉnh thoảng lại hôn tiếp.

Lần này thời gian hôn lâu hơn, thân thân, Cận Liễu Liễu cảm thấy hai chân không đứng vững, hôn lại thân, nàng không biết sao lại thế này chỉ biết mềm người nằm trên nhuyến thác. Trên người mặc một sam y mỏng màu trắng không biết từ khi nào vạt áo trước đã bị kéo ra, một bàn tay thon dài đang chui ở bên trong dùng sức tàn sát bờ bãi trước ngực nàng.(ko bít dùng từ gì để thay nên để thế vậy)

Cận Liễu Liễu đã muốn choáng váng đến hồ hồ, một loại hương vị quen thuộc trên người Cổ Vưu Chấn đã tràn khắp khoang miệng nàng khiến tứ chi nàng đều như không còn sức lực, chỉ có thể mặc hần muốn làm gì thì làm.

“Lạch cạch.” Một đồ vật rơi xuống từ trong tay Cận Liễu Liễu, lăn đến dưới chân Cổ Vưu Chấn.

Cổ Vưu Chấn tò mò quay đầu lại nhìn, cư nhiên chính là một con quay cũ bằng gỗ, hẳn cảm thấy kỳ quái, động tác trên tay cũng ngừng lại: “Đây là... Cái gì?”

Trong mắt Cận Liễu Liễu xuân thủy nhộn nhạo, một hồi lâu mới nhẹ nâng đầu, thanh âm mềm nhũn: “Cái gì... Cái gì?”

Cổ Vưu Chấn đã nhảy xuống nhuyển tháp, cúi người nhặt con quay kia lên, thời điểm này trong mắt hắn một mảnh thanh minh.

Cận Liễu Liễu kéo kéo xiêm y, chậm rãi ngồi xuống.

Cổ Vưu Chấn nắm con quay trong tay, ôn nhu nói: “Món đồ này nàng cứ nhiên còn giữ.”

“Chàng vẫn còn nhớ rõ.”

“Làm sao có thể quên chứ? Khi đó nàng quý nó như bảo bối.” Hắn nâng đầu, ôn nhu nhìn thẳng vào mắt nàng.

Trên mặt Cận Liễu Liễu vẫn còn chút ửng đỏ, nàng ngồi yên một lát, điều hoà hô hấp nói: “Thỉnh thoảng ta có mang ra xem, cũng không coi nó như bảo bối nha.”

Cổ Vưu Chấn nói: “Nàng chỉ biết mạnh miệng, trước kia ngốc ngốc cái gì cũng nói, hiện tại thông minh hơn cái gì cũng không nói. Bất quá không nói cũng được, dù sao nàng nghĩ gì ta đều biết hết.”

Cận Liễu Liễu không nói lời nào, nhưng trên mặt hiển nhiên có chút không phục.

Cổ Vưu Chấn thân thủ nhéo nhéo hai má nàng: “Không phục có phải không? Cho dù nàng có không phục, vi phu cũng sẽ cưới nàng vào cửa. Nhân sinh khổ đoản, sinh tử vô thường, những ngày còn lại chỉ cần có nàng ở bên cạnh ta thì cho dù vất vả cả đời ta cũng nghĩ là hạnh phúc nhất trần gian.(đời người ngắn ngủi, không nói trước được sinh tử) Dù sao nàng cũng là con vịt đã bị nấu chín (@@@ cách so sánh của a thật đặc biệt) có muốn bay cũng không được. Vi phu sẽ giữ chặt nàng bên cạnh dù sao người hưởng phúc cũng là vi phu. Cho dù lúc này nàng không phục sớm hay muộn ta cũng sẽ khiến nàng tâm phục.”

Cận Liễu Liễu ủy ủy khuất khuất nói: “Sớm biết thế này ta sẽ đáp ứng Tuyền ca ca cầu thân. Như vậy hiện tại sẽ không bị chàng khi dễ.”

Cổ Vưu Chấn thân thủ sờ sờ cằm của nàng, biểu tình nghiêm túc: “Nàng dám! Về sau cách xa Lê Tuyền ra một chút! Nàng đã là người có hôn ước rồi không thể không biết nặng nhẹ như trước nữa!”

Nói xong, hắn thầm nói trong lòng, vẫn là nên sớm làm xong mọi chuyện mới tốt miễn cho đêm dài lắm mộng. Tốt nhất tháng này thành thân luôn để cho Lê Tuyền hết si tâm vọng tưởng.(câu này quen lẩn ùi a) Về phần hiện tại vẫn nên giải quyết tốt chuyện trên giường trước mới phải? Lại ôm lấy Cận Liễu Liễu chuẩn bị làm cho Cận Liễu Liễu hiểu được nàng sẽ không thể trốn thoát khỏi bàn tay hắn (Cổ Vưu Chấn).

Nhưng này miệng còn chưa đến đích,lại nghe thấy “Ba” một tiếng. Một viên hòn đá nhỏ phá cửa sổ bay vào rơi ở ngay trên nhuyển tháp.

Thoáng chốc tất cả dục vọng trong đầu Cổ Vưu Chấn tiêu tan hết, hắn nhanh chóng ôm lấy Cận Liễu Liễu đặt lên nhuyển tháp: “Đừng nói gì ở trong này chờ ta, ta ra ngoài xem.”

Nói xong, hắn đẩy ra cửa sổ tung người bay ra ngoài.

65. Chương 66: Chúc Phúc (1)

Đi quanh một vòng cũng không nhìn thấy một bóng người. Cổ Vưu Chấn trầm tư một lát rồi gọi thị vệ đang bảo vệ bên ngoài tới: “Các người có nghe thấy động tĩnh gì không?”

Hiển nhiên thị vệ cả kinh, tiếp theo liếc mắt nhìn nhau rồi cùng lắc lắc đầu. Ngọc Trúc lúc này cũng từ trong phòng đi ra: “Thiếu gia, xảy ra chuyện gì?”

Cổ Vưu Chấn mỉm cười: “Không có gì, ta nghe thấy một tiếng động lạ dường như có ai đã tới đây. Ngọc Trúc, ngày mai hãy tăng thêm thủ vệ ở đây.”

Về mặt Ngọc Trúc hiển nhiên là mới tỉnh ngủ: “Là ai? Chẳng lẽ là đến vì thiếu phu nhân?”

“Vẫn chưa biết, nói không chừng là không phải đến vì ai, tóm lại bảo bọn hấn cảnh giác một chút. Trước khi thành thân không được phép lơ lỏng.”

Ngọc Trúc lĩnh mệnh, lập tức đã kêu người đi báo cho Cổ Uy tăng mạnh phòng vệ.

Cổ Vưu Chấn thả lỏng một chút trở lại phòng Cận Liễu Liễu, nàng khẩn bước ra: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì đâu.” Cổ Vưu Chấn cười ôm nàng vào lòng, cảm giác được nàng hơi run run, lại dùng sức ôm nàng thật chặt: “Làm nàng sợ hãi rồi phải không?”

Cận Liễu Liễu “Ân” một tiếng, mặt chôn vào lòng Cổ Vưu Chấn. Cổ Vưu Chấn thương xót hôn lên đỉnh đầu nàng: “Không sợ, về sau hàng ngày ta đều sẽ đến với nàng.”

Đầu tiên Cận Liễu Liễu đáp một tiếng, đến khi tỉnh táo lại vội nói: “Mỗi ngày đều đến? Khó có thể được a, cha ta nhất định sẽ không cho chàng vào cửa.”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười: “Ha ha, khẳng định nhạc phụ đại nhân sẽ không thuận theo. Bất quá buổi tối ta có thể vụng trộm đến a.”

Cận Liễu Liễu lại không cười, nàng nghĩ tới chuyện mới vừa rồi có chút bất an hỏi: “Chàng nói xem sẽ không có chuyện gì chứ?”

Cổ Vưu Chấn nhìn nhìn viên đá trên nhụyến tháp, chỉ một viên đá rất nhỏ, rõ ràng là một viên đá người ta dễ dàng nhặt được trên đường. Thật ra cũng không ngạc nhiên nếu nó có thể xuyên qua giấy cửa sổ, điều ngạc nhiên là vì sao nó lại chỉ bay qua đỉnh đầu bọn họ.

Cổ Vưu Chấn nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra rốt cục mình đã đắc tội với ai, xem ra cũng chỉ có thể nói cho Ngọc Trúc đi điều ta cẩn thận một chút. Nói không chừng không phải là đắc tội với ai mà là có ai đó xem hấn là cái đinh trong mắt a.

Ánh mắt Cổ Vưu Chấn trở nên ngưng trọng, nếu có ai đó muốn đối phó với hấn thì hấn không sợ, nhưng nếu kẻ đó hướng về phía Cận Liễu Liễu vậy thì có thể..

Cận Liễu Liễu mới trải qua một trận kinh hách bắt đầu cảm thấy mệt, nhưng trong đầu còn vẫn còn rất lo sợ không muốn ngủ.

Cổ Vưu Chấn nhìn ra vẻ ủ rũ trên mặt nàng, liền ôm nàng đi đến bên giường, đầu tiên chuyển Cận Văn Hiên vào phía trong, tiếp theo đặt Cận Liễu Liễu nằm giữa còn mình nằm ngoài cùng.

“Ngủ một lát đi, có ta ở đây sẽ không có việc gì.” Hấn mỉm cười nhìn Cận Liễu Liễu, dưới ánh sáng xa xa của ngọn nến trên bàn mông mông lung lung không thấy rõ mặt chỉ cảm thấy nét mặt rất nhu tình.

Cận Liễu Liễu chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Ở một chỗ với hấn cho dù trời có sập xuống nàng cũng không sợ.

“Chàng không ngủ sao?” nhìn vào mắt hấn một lúc lâu nàng nhẹ giọng hỏi.

Mặt Cổ Vưu Chấn tươi như hoa nở, thanh âm trầm thấp ghé vào bên tai nàng: “Ta nhìn nàng ngủ, một lát nữa phải vào triều sớm.”

“Vậy, vậy ngày mai chàng sẽ rất mệt.”

“Sẽ không, phu quân nàng ba ngày không ngủ cũng được, vẫn có thể lên núi đánh chết một con cọp.”

“Chỉ nói đùa, chàng từng thấy cọp rồi sao?”

“Đã thấy, đương nhiên đã thấy. Năm mười một tuổi sư phụ dạy võ công cho ta mang ta và Ngọc Trúc lên núi, lúc đó có một con cọp đi đến hấn cũng không quần chúng ta.”

Cận Liễu Liễu hô nhỏ “Nha” một tiếng: “Vậy, sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau lại đương nhiên là nhanh chân bỏ chạy! Con cạp kia đúng là rất to nhưng khinh công của ta và Ngọc Trúc cũng rất giỏi đó.”(@@@@@@ ta tưởng anh nói 2 người đánh chết cạp cơ. Đúng là bá phúc!!!!)

“Sư phụ của chàng cũng thật là hồ nháo, trách không được chàng chẳng có chút đứng đắn nào.”

“Sư phụ của vi phu làm người rất nghiêm túc chỉ có một tật xấu không đứng đắn nhưng không trách hần được. Nàng nghĩ xem, ta nhỏ như vậy đã bị nhốt trong một tiểu viện không được ra ngoài. Nếu tự ta không tìm chuyện gì đó để làm chỉ sợ vi phu đã sớm biến thành một kẻ si ngốc rồi.”

“Những chuyện trước đây đừng nghĩ nữa, tất cả đã qua rồi.”

“Nàng lo lắng cho vi phu? Yên tâm đi, vi phu không sao. Nếu không phải bị nhốt trong cái tiểu viện kia, chỉ sợ ta sẽ không...” Hần chưa nói xong, bỗng nhiên ngừng một lát mới nói tiếp: “Liễu Liễu, đã rất lâu... nàng không gọi ta là phu quân nữa.”

Cận Liễu Liễu tránh ánh mắt của hần, ngập ngừng nói: “Nào có.”

“Liễu Liễu, nàng lại gọi ta một tiếng phu quân đi, vi phu thích nhất là nghe nàng gọi ta như vậy.” Cổ Vũ Chấn nửa xấu xa, nửa làm nũng nói.

Cận Liễu Liễu suy nghĩ một hồi lâu, chớp chớp đôi mắt to khẽ cười với hần: “Chờ ta vào cửa nhà chàng rồi nói sau. Hiện tại thôi, chàng vẫn không tính là phu quân ta đâu.”

Cổ Vũ Chấn làm bộ như thất vọng thở dài một tiếng: “Nàng, nha đầu này, hiện tại ngẫu nhiên lại thông minh như vậy không như trước đây. Ai.”

“Như chàng nói là không dễ khi dễ như trước. Hừ.”

Cổ Vũ Chấn nở nụ cười: “Đúng vậy, đúng vậy, trước đây khi dễ nàng đó là chuyện vui nhất nhân gian. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng chu lên ta liền rất muốn cười.”

Cận Liễu Liễu không thuận theo: “Ta biết mà, quả nhiên chàng chẳng phải là người hảo tâm gì!”

Cổ Vũ Chấn thân thủ nhẹ nhàng cầm lấy nắm tay nhỏ của nàng vừa vung lên, đưa tới bên miệng hôn một cái, nói: “Đúng vậy, vi phu đã sớm không phải là người hảo tâm gì. Nếu không làm sao chúng ta có thể sinh được một oa nhi chứ?”

Cận Liễu Liễu liếc mắt, xoay người nhìn thoáng qua Cận Văn Hiên đang ngủ đầu đầy mồ hôi, nhẹ nhàng lấy tay xoa xoa mồ hôi trên trán cho hần, nói: “Ta thường xuyên suy nghĩ nếu không có Văn Hiên, cuộc sống của ta nhất định sẽ không vui vẻ như vậy. Nhìn hần thật giống như là nhìn thấy chàng.”

Lòng Cổ Vũ Chấn nóng lên: “Liễu Liễu.”

“Mấy năm nay chàng không có tin tức cũng chưa từng đi tìm ta. Ta vẫn nghĩ nhất định là chàng đã quên ta rồi. Nhất định là...”

“Liễu Liễu, ta...”

“Kỳ thật nếu quên cũng không phải là kỳ quái, chàng là quan lớn nghĩ muốn loại nữ nhân nào mà chẳng được? Nếu thật đã quên ta, quả thực là rất bình thường. Huống chi lúc trước là ta giấu chàng rồi khỏi kinh thành, ta nào có lý do oán hận? Con người của ta cũng rất kỳ cục, lúc ấy thời điểm chàng cầu muốn gặp ta, ta mặc kệ không muốn gặp chàng, nhưng vào thời điểm chàng hoàn toàn không có tin tức ta lại bắt đầu khổ sở, vì sao chàng lại quên ta nhanh như vậy. Ta không hiểu được bản thân mình, sao ta lại tự mâu thuẫn như vậy chứ? Bất quá thời gian trôi qua, ta cũng hiểu ra, ta nghĩ tất cả đã là chuyện quá khứ đều đã trôi qua. Nhưng mới vừa bình tĩnh lại được vài ngày đột nhiên chàng lại đến. Chàng có biết lúc đó ta hận chàng thế nào không? Ta cảm thấy sao chàng lại cứ cố tình muốn theo ta như vậy chứ? Khi ta nhớ chàng, chàng không đến, khi ta quyết định quên chàng, chàng lại xuất hiện. Thật đáng giận a, thật đáng giận!”

Cận Liễu Liễu nói xong, còn phối hợp nghiêng răng nghiêng lợi một chút.

Lòng Cổ Vũ Chấn đau như cắt, lập tức nói: “Đúng, đúng, là vi phu không tốt, là lỗi của vi phu.”

“Bây giờ nghĩ lại, kỳ thật mấy năm nay chàng cũng không được tốt đâu. Nghe nói chàng một lòng dồn sức vào triều chính, thường thường liên tục vài ngày cũng không trở về nhà. Để làm đến chức quan to như bây giờ nhất định còn vất vả hơn ta. Hiện tại phụ thân đã thay ta đáp ứng hôn sự cũng là tốt, đỡ bắt ta phải ở thế khó xử, nếu tự bản thân ta thì sẽ không thể quyết định được.”

“Liều Liều, là vi phu nghĩ sai rồi. Khi đó, ta chỉ sợ nếu đi gặp nàng sẽ khiến nàng tức giận, ta sợ nàng... Động thai khí. Nhưng sau này khi ta nghe nhạc phụ đại nhân nói ta mới ý thức được căn bản là do ta nghĩ sai rồi. Đúng ra ta nên ở cạnh nàng phải cùng nàng vượt qua thời gian đó mới đúng. Hiện tại phụ thân nàng đã đồng ý gả nàng cho ta, ta thề nhất định sẽ đối xử thật tốt với nàng, đời này chỉ có một mình nàng.”

Cận Liều Liều nở nụ cười một tiếng: “Chàng đừng nói nữa, cái gì cũng đừng nói. Thề cái gì chứ ta không muốn nghe. Đến khi chuyện xảy ra thề cái gì cũng vô dụng.”

“Liều Liều, nàng tin ta...”

Cận Liều Liều cắt đứt lời nói của hắn: “Không phải ta không tin chàng, ta chỉ là cảm thấy chàng không cần nói gì hết, ta đều hiểu cả. Có một số chuyện giữ ở trong lòng là tốt rồi ta sợ nói ra sẽ không linh.”

“Ý nàng là lời hứa nguyện sao? Nói ra sẽ không linh?”

“Dù sao đúng là ta cảm thấy thế, chàng đối xử với ta tốt hay không tốt cũng không phải dựa vào lời nói miệng.” Cận Liều Liều bỗng thở dài một tiếng: “Ta bây giờ mới lập gia đình cũng tính là quá muộn, ta đã mười chín.”

“Không phải còn chưa tới sinh nhật sao? Ta nhớ rõ cuối tháng này mới đến.”

“Chàng vẫn nhớ rõ sao?”

“Đương nhiên, chuyện gì của nàng ta đều nhớ hết. Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên nàng có quỳ thủy là ở...”

Mặt Cận Liều Liều đỏ lên: “Không được nói.”

“Được, không nói cũng được, nàng hôn ta một cái.”

“Đừng náo loạn, con còn ở bên cạnh.”

“Vậy trước ghi nợ đã buổi tối ngày mai nàng phải trả ta.”

Hai người nói nói cười cười bắt tri bắt giác Cận Liều Liều liền quên chuyện náo loạn vừa rồi mí mắt chậm rãi nặng dần phút chốc đã ngủ.

Cổ Vưu Chấn không ngủ, hai mắt vẫn như cũ mở to nhìn nàng và Cận Văn Hiên, đến trước hừng đông mới ra khỏi phòng thay triều phục rồi kéo Cổ Bản vẫn đang say rượu chạy vào cung.

Vì không muốn khiến người nhà Cận gia cảm thấy sợ hãi, thị vệ Cổ Vưu Chấn tăng thêm đều là ám vệ, tăng cường phòng thủ mấy ngày cũng không xảy ra chuyện gì.

Mặc kệ tạm thời có việc xảy ra hay không Cổ Vưu Chấn đã bắt đầu thương lượng với Cận lão cha ngày thành thân. Trong suy nghĩ của hắn tất nhiên là càng nhanh càng tốt. Nhà mình tuy rằng lớn nhưng có nhiều thủ vệ canh giữ an toàn cũng cao hơn.

Nơi này của Hứa Tam Nương hơi hẻo lánh, lại không biết rõ chi tiết người ở chung quanh càng khiến cho hắn không yên tâm.

Cận lão cha không biết điều này, còn tưởng rằng Cổ Vưu Chấn khẩn cấp muốn đón Cận Liều Liều vào cửa, suy nghĩ một lát cũng thuận theo tâm ý hắn, thấy ngày mừng sáu tháng sau chính là ngày lành, vì thế quyết định chọn ngày đó.

Lê Tuyền rốt cục cũng đã biết việc đính hôn của Cận Liều Liều, về mặt Cận lão cha khó xử nói với hắn: “Tuyền tử, nhà chúng ta thực xin lỗi người a.”

Lê Tuyền miễn cưỡng cười nói: “Đại thúc đừng nói như vậy, sao lại thực xin lỗi ta.”

“Người giúp chúng ta nhiều chuyện như vậy vẫn chu đáo chiếu cố cả nhà chúng ta, mà chúng ta lại... Ai, ta thật sự là thẹn với phụ mẫu đã mất của người a. Hơn nữa theo lý thường phải hứa gả Liều Liều cho

người mới đúng. Người cũng biết đó là nữ nhi ta sủng ái nhất, lúc này chỉ có thể tùy theo tâm ý của nó. Ai, Tuyên tử, người cứ việc mắng đại thúc đi, tất cả là do đại thúc không tốt, người trăm ngàn đừng trách Liễu Liễu.”

66. Chương 67: Chúc Phúc (2)

“Đại thúc, ta không trách ai hết!” Lê Tuyên nhấn giọng nói: “Ta vẫn coi đại thúc và đại nương tựa như phụ mẫu thân sinh của ta, chỉ riêng điểm này ta cũng có thể đối xử thật tốt với mọi người. Hơn nữa ta đối xử tốt với nhà đại thúc không phải vì muốn người gả Liễu Liễu cho ta. Ta chỉ là muốn đối tốt với mọi người thôi.”

Cận lão cha lại vẫn rất băn khoăn nhưng không biết nên nói cái gì mới phải. Ngược lại, Lê Tuyên an ủi hẳn thêm vài câu sau đó nói là muốn đi xem Cận Văn Hiến, đến phòng Cận Liễu Liễu nhẹ nhàng gõ cửa.

“Tuyên ca ca?” Cận Liễu Liễu vừa thấy người đến là hẳn, đầu tiên hơi sững sốt tiếp theo liền cảm thấy xấu hổ.

“Liễu Liễu, Văn Hiến đâu?”

“Vừa mới ngủ.” Cận Liễu Liễu mời hẳn vào phòng, bởi vì trời nóng nên cửa sổ không đóng điều này làm cho nàng dễ chịu hơn một ít.

Lê Tuyên vào trong phòng ngồi xuống, Cận Liễu Liễu thực không tự nhiên vò vò góc áo, lúc này mới như nhớ ra chuyện gì đó hỏi: “Tuyên ca ca, muốn uống nước ô mai ướp lạnh không?”

Lê Tuyên gật gật đầu: “Được, ta cũng đang nóng đến mồ hôi chảy đầy đầu rồi.”

Cận Liễu Liễu vội vã chạy ra ngoài, chạy tới nhà bếp đun nước ô mai, vừa vận dụng phải Hứa Tam Nương mới trở về.

“Tại sao mặt lại có vẻ bất an vậy, xảy ra chuyện gì?” Hứa Tam Nương tinh mắt, ngay lập tức đã nhìn ra Cận Liễu Liễu có chút không thích hợp.

“Tuyên ca ca đến đây.”

Hứa Tam Nương vỗ vỗ tay nàng: “Sớm muộn gì hẳn cũng biết.”

“Ta biết, nhưng ta chỉ cảm thấy thực có lỗi với hẳn.”

“Vậy cũng không trách người được, trên đời này nào có nhiều chuyện đẹp cả đôi đường đâu? Ta cũng biết hẳn đối xử tốt với người, nhưng là người người yêu không phải hẳn, người có cách nào khác? Một đoạn dây tơ hồng không thể cùng buộc lên cả hai người, đây là chuyện đương nhiên. Nhân duyên a, đó là do trời định. Lê tiểu ca là người thấu đáo không cần người nói hẳn cũng sẽ hiểu rõ.”

“Ai.”

“Đi thôi, đem hết tất cả những lời người muốn nói, nói hết cho hẳn, làm cho hẳn hiểu chuyện với người là không thể, sau này hẳn mới có thể tìm được đoạn nhân duyên của mình.”

Cận Liễu Liễu hít sâu một hơi bưng một nước chén ướp lạnh ô mai lớn, cố lấy dũng khí đi vào phòng.

Nhìn thấy nàng đi vào gương mặt vốn bi thương của Lê Tuyên lại nổi lên nụ cười sáng lạn như ánh nắng mặt trời: “Đi lâu vậy.”

Cận Liễu Liễu cũng cười: “Bằng cứng rất khó đọc cho nên tốn chút thời gian. Tuyên ca ca người ném thử đi, đây Tam Nương dạy ta, hương vị rất chính gốc đó.”

Nói xong đặt khay lên trên bàn, trong cái bát lớn đầy băng, bên trên mặt còn tỏa ra hơi lạnh.

Lê Tuyền bưng chén lên uống một ngụm quả thật là vị rất ngon, nhưng là uống vào đến miệng, miệng lại chỉ cảm thấy chua sót khó nuốt.

“Không hợp khẩu vị?” Cận Liễu Liễu mở to hai mắt.

Lê Tuyền bưng bát lên uống một hơi cạn sạch: “Rất ngon. Kinh thành chính là kinh thành, mùa hè vẫn có băng dùng. Chỗ chúng ta trước đây rất hiếm khi được uống nước ô mai ướp lạnh.”

“Người làm trong điểm của Tam Nương đưa tới, tất cả đều là băng tốt nhất lấy từ trên núi. Nếu Tuyền ca ca thích uống hãy mang một chút trở về ném thử đi. Ta sẽ lấy hộp đựng cho người, băng sẽ không bị tan nhanh.”

Lê Tuyền nói: “Bây giờ ta còn phải trở về doanh trại không tiện mang theo, băng không ta thật muốn mang một bình trở về để cho các huynh đệ cùng ném thử.”

Cận Liễu Liễu nói: “Vậy lần tới hãy đến uống đi, gần đây người bạn như vậy chúng ta cũng khó được gặp người một lần.”

“Đúng vậy, nếu hiện tại không thừa dịp đến xem người và Văn Hiên nhiều một chút chỉ sợ sau khi người vào Cổ gia sẽ càng khó gặp người một lần.” Mặt Lê Tuyền mang đầy ý cười nhưng trong ánh mắt lại thống khổ khiến cho người ta lo lắng.

“Tuyền ca ca, thực xin lỗi phụ thân quyết định gả ta cho hần.” Cận Liễu Liễu cúi đầu.

“Chính bản thân người cũng nguyện ý đi.”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu: “Ta không có không tình nguyện.”(chỗ này không bớt sửa thể nào^^^)

Lê Tuyền lo nghĩ, nụ cười trên mặt rốt cuộc cũng nở ra: “Không có không tình nguyện, chính là nguyện ý. Ai, lúc trước ta hỏi người, người cũng không tình nguyện. Không phải ta không rõ chính là người một ngày chưa gả, ta cuối cùng cũng sẽ không hết hy vọng. Như bây giờ cũng tốt, cũng tốt... Người gả cho người người yêu, ta cũng yên tâm.”

Cận Liễu Liễu nắm chặt tay: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

“Ngốc tử, nói nhiều lời xin lỗi như vậy làm gì? Người không có làm gì có lỗi với ta. Ta có thể cầu thân người cũng có khả năng cự tuyệt phải không? Đạo lý này bất luận ai cũng đều hiểu.”

“Nhưng Tuyền ca ca đối với cả nhà ta có ân tái sinh.”

Lê Tuyền thở dài một tiếng: “Liễu Liễu, các người đừng nói những lời này nữa. Ta đối tốt với người đối tốt với cả nhà người đó là bản thân ta cam tâm tình nguyện, đến bây giờ vẫn chưa từng mong đền đáp, cũng không mong các người trả lại. Chẳng lẽ ở trong lòng người Tuyền ca ca là người như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải.” Nàng vội vàng biện giải nói.

“Vậy là được rồi, được rồi. Bất quá quả thật ta cũng rất khổ sở trong lòng. Nghe được người có nhân duyên tốt ta hẳn phải nên cao hứng mới đúng nha, nhưng tại sao ta lại... lại giống như bị ai đó cắt mất một miếng thịt trên người? Cô đơn.” Lê Tuyền thản nhiên nói nhưng vào trong tai Cận Liễu Liễu nghe lại cảm thấy tim như bị đao cắt.

Nàng nợ Lê Tuyền rất nhiều, mặc kệ là nhân tình hay là tình cảm đời này nàng cũng không trả nổi.

Nàng không biết nên nói cái gì cho tốt, bây giờ bất cứ lời nào từ miệng nàng nói ra đều cảm thấy dối trá cùng vô lực.

Lê Tuyền ôm đầu thống khổ trầm ngâm một lát, ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt của Cận Liễu Liễu bi thương, trong ánh mắt còn ngấn lệ lòng hần chấn động một tiếng.

Hần quả thật là thương tâm khổ sở, nhưng là hần chưa từng nghĩ tới làm cho Cận Liễu Liễu cảm thấy đau thương bối rối.

Chưa từng nghĩ tới.

Cho dù là khổ sở cũng nên ở nơi không ai nhìn thấy, một mình uống vài ly rượu giải sầu là được. Làm sao hấn lại muốn trước mặt Cận Liễu Liễu tỏ vẻ thương tâm?

Chẳng lẽ kỳ thật hấn hy vọng nàng áy náy thương tâm sao?

Hấn đã sớm biết cho tới bây giờ trong lòng Cận Liễu Liễu chưa từng quên người kia. Nếu người kia đã quên nàng như vậy mình mới có thể vươn tay ra làm bạn ở bên cạnh Cận Liễu Liễu.

Nhưng hiện tại hai người bọn họ là nam tình nữ nguyện, căn bản chính là một đôi bích nhân trời định mình còn muốn chen chân vào làm cái gì, sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy hấn có ý đồ không tốt.

Chỉ có thể nói do trước đây hấn đã ôm hy vọng quá lớn đi.

Trả giá càng nhiều cũng lại càng hy vọng nhận được hồi báo. Đáng tiếc trên thế gian chỉ có duy nhất một thứ, không phải đơn thuần trả giá là có thể nhận được hồi báo-thứ đó chính là tình cảm.

Không phải Lê Tuyền hấn không rõ, chẳng qua là chưa từ bỏ ý định thôi cho nên vẫn một mực muốn ở lại bên cạnh nàng.

Nghĩ đến chính mình là không cần lợi hại khả hiện tại chờ nàng đã đi xa, mới phát hiện chính mình so với ai khác đều để ý cùng hối hận.

Nhưng là hấn không chút nào trách nàng, cũng không hận được nàng.

Hiện tại vì sự thống khổ của bản thân lại khiến nàng phải khó chịu theo, điều đó có nghĩa lý gì chứ?

Khắp gầm trời này nơi nào không có cỏ? Lê Tuyền hấn vẫn còn trẻ, người ta có đôi có cặp chẳng lẽ bản thân lại không tìm được người thích hợp.

Quan trọng nhất là hấn không muốn nhìn nàng như bây giờ.

Hấn muốn nàng luôn luôn vui vẻ, mặc kệ thời điểm.

“Liều Liễu.” Hấn lên tiếng.

“Ân.” Nàng ngẩng đầu nhìn vào mắt hấn, thấy trong đôi mắt hấn lộ ra thần sắc bình thường lòng đột nhiên cảm thấy không yên.

“Gả cho Cổ đại nhân, người có hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc?”

“Người đừng lo lắng ta chỉ là hy vọng biết người nghĩ như thế nào.”

“Hạnh phúc hay không ta cũng không biết, ta chỉ cảm thấy thực an tâm giống như đây là chuyện tất nhiên.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Chỉ cần người cảm thấy an tâm thì không gì có thể sánh nổi. Hiện tại ta cũng có thể an tâm, người thành thân rồi ta cũng có thể thu hồi tâm tư sẽ cố gắng lập chiến công. Hiếm khi ta có cơ hội có thể ăn công lương.”

Cận Liễu Liễu không biết nên nói cái gì mới tốt.

Lê Tuyền cười ha ha một tiếng: “Liều Liễu, vừa rồi ta làm người sợ đi. Người đừng để ý, vừa rồi ta chỉ là bị hỏa công tâm. Kỳ thật bây giờ nhớ mong cũng là không có gì. Người đừng cảm thấy băn khoăn, vốn chuyện này chính là không cưỡng cầu được. Hơn nữa ai kêu lúc ấy ta đi theo mẫu thân ta rời khỏi cố hương? Bằng không...”

Lê Tuyền không có nói thêm gì nữa, Cận Liễu Liễu lại nói: “Ta cũng từng nghĩ tới nếu gia đình Tuyền ca ca không chuyển đi, nếu ta không đi Cổ gia làm tam di nương, nếu ta chưa từng gặp Hàn Thượng... Nhưng tất cả cũng chỉ là nghĩ lại thôi. Nếu ông trời đã an bài như vậy chúng ta cũng đã đi đến nước này, ta nghĩ đều là số mệnh đã định. Không phải ta đang nghĩ cho bản thân tìm lí do giải vây thoái thác, nhưng Tuyền ca ca thật sự là người tốt, tốt đến mức ta nghĩ nếu thật sự có một ngày gả cho người không biết phải như thế nào mới có thể không làm người thất vọng. Ta đã trải qua nhiều chuyện lại có xuất thân như vậy, ở cùng một chỗ với người cho dù người khác không nói gì bản thân ta cũng không thể không ngại. Thời điểm ở cùng một chỗ với Tuyền ca ca ta rất sợ bị người thấy mặt không tốt của ta, ta luôn lo sợ ta sẽ làm chuyện gì

náo loạn để cho người nhìn thấy. Nhưng khi ta ở cùng một chỗ với Cổ Vưu Chấn, ta có thể cười thoải mái, cười thật to giống như một đứa nhỏ, không cần cố kỵ cái gì. Hắn là người duy nhất làm cho ta cảm thấy an tâm, lại cũng là người duy nhất ta không cố kỵ. Thời điểm hắn ở cạnh ta, cũng chưa bao giờ là một quân tử nho nhã, không phải là cái bộ dạng hàng ngày mà mọi người đều trông thấy, căn bản chính là bộ dạng của một kẻ vô lại. Nhưng hai chúng ta đều thấy đó là lẽ thường. Thời điểm Tuyền ca ca gặp ta có thể có bộ dạng thoải mái không cố kỵ chút nào sao? Ta suy nghĩ, sở dĩ ta với Tuyền ca ca không thể tiến sâu hơn một bước là bởi vì chúng ta đều không thấy thoải mái trước mặt đối phương. Chúng ta đều che giấu bản thân, hy vọng đối phương vĩnh viễn không biết những điểm không tốt của mình. Số mệnh là một nguyên nhân, chúng ta thật sự không thích hợp cũng là một nguyên nhân. Sớm hay muộn Tuyền ca ca sẽ tìm được một người hoàn toàn hợp với người, một người có thể khiến người gỡ bỏ hết mặt nạ trang xuống, là một Lê Tuyền chân chính. Những gì Tuyền ca ca đối với ta đời này ta đều đã ghi nhớ trong lòng. Kiếp này vô duyên nguyên cả đời làm huynh muội cũng được, kết thân thích cũng tốt thậm chí làm vợ chồng, ta đều hy vọng có thể tiếp tục được gặp Tuyền ca ca.”

Lê Tuyền yên lặng nghe xong, rất lâu sau trên mặt rốt cục cũng nở ra nụ cười tự đáy lòng: “Liễu Liễu, lời nói của người đã khiến ta tỉnh mộng. Tuy rằng tạm thời ta vẫn có chút không thoải mái, nhưng là ta thực lòng chúc phúc cho người và Cổ đại nhân, hy vọng các người hạnh phúc đến đầu bạc, con cháu đầy đàn.”

Cận Liễu Liễu nặng nề gật đầu, trong đôi mắt to rưng rưng nước mắt. Chỉ có nàng hiểu được đối với bọn họ mà nói lời chúc phúc của Lê Tuyền nặng như ngàn cân.

67. Chương 68: Tân Nương Biển Mất

Bởi vì thời gian gấp gáp cho nên công việc của hai nhà bọn họ lu bù lên. Cách ngày thành thân chỉ còn không đến một tháng, phía Cận gia vẫn tốt hơn một chút đã có Hứa Tam Nương sai người hỗ trợ đặt mua đồ cưới.

Tuy rằng Cổ gia cũng đã nói trước, không cần đồ cưới cũng được. Nhưng là Cận lão cha cảm thấy cho dù ít cũng nên đặt mua một chút liền lấy gần hết chỗ bạc Cận Liễu Liễu tích cóp được bấy lâu nay làm đồ cưới, muốn cho nàng sẽ không bị người Cổ gia xem nhẹ.

Cận Liễu Liễu tuy rằng vẫn mạnh miệng nói việc này không quan trọng, nhưng thật ra nàng hy vọng có thể giữ chỗ bạc đó lại cho phụ mẫu, nhưng sau khi Cận lão cha quyết định không ai cản được.

Về phần Cổ gia, từ trên xuống dưới nhiều hạ nhân như vậy đã sớm bận đến hai chân rã rời. Việc lớn nhất phải được dùng làm tân phòng hết thấy gia cụ đồ dùng đều phải thay mới.

Để Cận Liễu Liễu thích thanh tĩnh không bị tiếng động làm phiền, Cổ Vưu Chấn hao hết tâm tư xây dựng hoa viên, dùng cẩm thạch tốt nhất xây nên một ngọn núi giả tinh xảo linh lung, ao cá để Cận Liễu Liễu không cần ra ngoài cũng có thể ngắm cảnh được.

Vì nghênh đón thiếu phu nhân vào cửa, Ngọc Trúc cũng tăng tốc độ, dạy dỗ cẩn thận từng nhà hoàn mới mua, đến cả những vú già, nhà hoàn cũ trong phủ cũng được dặn dò cẩn thận, e sợ cho các nàng hầu hạ Cận Liễu Liễu không tốt.

Tất yếu cũng phải tổng vệ sinh toàn phủ, toàn bộ đồ dụng tốt nhất dành cho lễ mừng năm mới đãi khách cũng mang ra rửa sạch sẽ. Nơi nơi giăng đèn kết hoa, tất cả người hầu đều mặc quần áo mới.

Thức ăn dùng trong tiệc rượu cũng đã được chọn, Cổ Bản bị làm phiền, toàn bộ công việc đều ném cho Cổ Vưu Chấn, tùy ý hắn sắp xếp.

“Bộ xương cốt già nua này của ta không chịu nổi mệt nhọc đâu, người cũng không phải là lần đầu tiên thành thân khẩn trương như vậy làm cái gì?” Hắn nhìn con sốt ruột đến sắp phát hỏa, lạnh lùng nói.

Cổ Vưu Chấn căn bản không rảnh quan tâm phụ thân hắn, tự bản thân đi xem thực đơn rồi chọn thiệp mời, ngay cả sổ ghé hay cái gì linh tinh hắn cũng đều đích thân xem qua một lần.

Hiện tại khắp kinh thành đều nói cái người thiên thượng có địa hạ vô cổ Thượng Thư Cổ Vưu Chấn đại nhân muốn kết hôn, cưới nữ tử từng là thiếp thất của Lục điện hạ, nữ tử từng dùng tiếng ca rung động toàn

thành.

Lần này nàng lại trở thành tiêu điểm của toàn thành. Trong lòng mọi người đều có một nghi vấn, nữ nhân này rốt cuộc có sức quyến rũ gì?

Lúc trước Lục điện hạ vì nàng mới thả phụ thân Cổ Vưu Chấn ra. Mà sau khi Lục điện hạ qua đời nàng cư nhiên còn có thể có biện pháp một lần nữa bắt Cổ Vưu Chấn hàng phục. Hơn nữa không phải làm thiếp cư nhiên là tam môi lục sính, bát nâng đại kiệu đại gả.(nói chung là linh đình long trọng, lễ nghi dùng để cưới vợ cả)

Từ xưa đến nay nam nhân dựa vào chinh phục thiên hạ để chinh phục nữ nhân, mà nữ nhân chính là dựa vào chinh phục nam nhân để chinh phục thiên hạ.

Hiện tại Cận Liễu Liễu bởi vì trước sau chinh phục hai nam tử phong hoa tuyệt đại, tất nhiên theo lý thường cũng chinh phục được mọi người.

Toàn bộ nữ tử đều đang hâm mộ Cận Liễu Liễu, có thể gả cho Cổ Vưu Chấn nam tử tuần mỹ vô trù, văn thao vũ lược như vậy.

Toàn bộ nam tử đều ở hâm mộ Cổ Vưu Chấn có thể có được Cận Liễu Liễu nữ tử thanh lệ tuyệt tục, đẹp như hoa mùa xuân như vậy.

Kỳ thật rốt cuộc Cận Liễu Liễu trông như thế nào căn bản dân chúng tầm thường không thể nào biết được. Về phần những người trước đây từng gặp nàng ở yến hội đến bây giờ đã hơn ba năm cũng chỉ nhớ là một bóng dáng đẹp mắt mà thôi.

Cận Liễu Liễu vẫn tránh ở trong tiểu viện của Hứa Tam Nương yên lặng may đồ chuẩn bị xuất giá, tin đồn bên ngoài nàng cũng nghe không được. Bất quá mỗi một ngày Hứa Tam Nương đều mang về đến một đồng tin tức lớn nhỏ.

Hứa Tam Nương vẫn rất kiêu ngạo, vì vậy toàn thành đồn đại về nữ tử tuyệt sắc là do nàng truyền ra.

Hiện tại lòng Cận Liễu Liễu đều đắm chìm trong cảm giác vui sướng sắp được làm tần nương nên đối với hết thảy tin đồn nàng đều không để trong lòng, mặc kệ hai đệ đệ nghe xong vô cùng nhập thần, nàng luôn nhợt nhạt cười quay đầu liền quên ngay.

Lúc này Cổ Vưu Chấn rất ít đến đây, thứ nhất là vì phải chuẩn bị việc thành thân rất nhiều, việc nhiều không kể hết; thứ hai là cổ kỵ Cận lão cha sẽ thuyết giáo hấn.

Bất quá vào đêm khuya, hấn cũng sẽ nhân lúc rảnh rồi trước mặt đám ám vệ, nghênh ngang tiêu sái bước vào phòng Cận Liễu Liễu.

Đúng lúc hai người đang tình nồng mật ý, Cổ Vưu Chấn lại đã lâu không được thân mật, vì thế lại giở trò lưu manh xông đến Cận Liễu Liễu.

Nhưng Cận Liễu Liễu lại giống như một con cá trạch, mỗi một lần đều trốn ra khỏi dưới thân hấn. Cổ Vưu Chấn sợ hãi nếu gây tiếng động lớn sẽ bị nhạc phụ đại nhân nghe thấy chỉ có thể nhỏ giọng cầu xin nàng.

“Liễu Liễu, chúng ta đã là lão phu lão thê, nàng xem nàng đừng cố chấp như vậy được không?”(vợ chồng già——^^^^ta nghĩ là ý anh nói là vợ chồng lâu nawm^^^^)

“Ai là lão phu lão thê với chàng? Ta chưa từng gả cho nàng.” Cận Liễu Liễu tức giận liếc mắt lườm.

Cổ Vưu Chấn lộ vẻ tiêu sái lại chẳng biết xấu hổ mỉm cười không ngừng cố gắng vươn người qua: “Nương tử ngoan, đây bất quá chỉ là lời xưng hô ngoài miệng thôi, hai người chúng ta người khác không biết, nhưng trong lòng chúng ta biết rõ ràng a. Nương tử, nàng xem còn năm ngày nữa là đến ngày thành thân đâu, bây giờ cũng sắp đến rồi, đúng không?”

Cận Liễu Liễu cười nhìn Cổ Vưu Chấn đang làm mặt hề, cặp mắt to cong thành hình trăng lưỡi liềm, đôi môi đỏ mọng tú lệ nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, khoe ra hàm răng trắng đều như trân châu: “Dù sao chàng cũng đã đợi lâu như vậy, đợi thêm mấy ngày nữa có sao đâu?”

“Liễu Liễu.”

Cận Liễu Liễu xoay người ngồi lên nhuyễn tháp, ngữ cười thản nhiên: “Nghĩa là vài ngày cũng không đợi được? Ta xem chúng ta vẫn nên hủy bỏ hôn sự đi. Dù sao ta ở một mình cũng được...” (lời nói tràn đầy ý cười)

Nháy mắt Cổ Vũ Chấn liền trở lại nghiêm túc đứng đắn: “Chờ, chờ, bao lâu cũng chờ được.”

Hắn chậm rãi cọ cọ lên người Cận Liễu Liễu, ngồi xuống bên cạnh nàng xem thứ đồ trong tay nàng, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Khăn uyên ương hí thủy, còn một chút nữa là thêu xong. Ngày thành thân định quá sớm lúc đầu ta còn sợ không kịp.” Cận Liễu Liễu ôn nhu cười.

Trong lòng Cổ Vũ Chấn như có dòng nước ấm chảy qua ôm lấy nàng, nói: “Trong nhà có tú nương, kỳ thật toàn bộ cứ để cho nhà ta xử lý cũng như nhau thôi.”

“Như vậy sao được? Tú nương thêu nào có được tốt như ta tự thêu.”

“Ta chỉ sợ nàng bị mệt thôi.”

Cận Liễu Liễu hé miệng nở nụ cười dịu dàng: “Cho dù ta đồng ý phụ thân ta cũng sẽ không đáp ứng a. Hắn sợ nhất là ta thiếu đồ cưới gả đi bị nhà các người xem thường.”

Cổ Vũ Chấn nói: “Làm sao có thể? Ta cưới được nàng như tiên nữ trên trời, chỉ sợ nàng không muốn gả, ai vì mấy chuyện đồ cưới này mà gây khó dễ cho nàng?”

“Cho dù chàng và phụ thân chàng không nói gì nhưng hạ nhân nhà chàng không khỏi sẽ đàm tiếu. Nhà của ta cố gắng một chút cũng bớt một ít chuyện cho người ta nói đúng không?”

“Vẫn là nương tử nghĩ chu đáo.” Về mặt Cổ Vũ Chấn nịnh nọt.

Cận Liễu Liễu lại liếc mắt lườm: “Đó là phụ thân ta nói, ta làm sao có thể dự đoán được nhiều như vậy? Đúng rồi, ngày mai sẽ thử gả y. Từ ngày mai trở đi chàng không được tới đây, ta nghe người ta nói trước khi thành thân mà gặp mặt sẽ không được tốt.” (áo cưới)

“Cái gì? Ngày mai sẽ không được đến đây? Nàng nghe những lời đồn này ở đâu? Ai nói trước khi thành thân không được gặp mặt?” Cổ Vũ Chấn có chút nổi giận.

Cận Liễu Liễu nói: “Thà rằng tin còn hơn không, nghe lời người già mới tốt. Chàng không muốn thanh thân ổn định thú ta về?”

Cổ Vũ Chấn hơi nhíu mày: “Vậy chỉ có thể nghe nương tử.”

“Sẽ phải nghe, chàng nhìn mặt chàng kia.” Cận Liễu Liễu sắc giọng, nhưng là trong lòng lại tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

Buổi tối cứ ngồi dưới đèn như vậy nàng thiêu thừa may vá, Cổ Vũ Chấn ở một bên nhìn nàng, hai người trò chuyện bất tri bất giác cũng đến hơn nửa đêm.

Cận Liễu Liễu đi thêm dầu thấp một lần nữa, khi trở về Cổ Vũ Chấn đã tựa vào nhuyễn tháp ngủ say.

Cận Liễu Liễu hơi hơi có chút giật mình, quen biết hắn lâu như vậy vẫn đều cảm thấy hắn không gì không làm được, đây là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của hắn nàng chỉ cảm thấy kinh ngạc.

Thời gian này nhất định hắn bận đến sắp hỏng rồi.

Nghe hắn nói vì việc hôn nhân, hắn đã xin Hoàng thượng mười ngày nghỉ ngơi, lại vì phải làm bù việc của mười ngày khi làm công sự hắn ngay cả đại tiện cũng không dám đi.

Về nhà còn phải lo chuyện thành thân lớn nhỏ cũng khó trách hắn mệt đến như vậy.

Tuy rằng bây giờ là mùa hạ, nhưng sau nửa đêm vẫn có chút cảm giác hơi lạnh. Cận Liễu Liễu khinh thủ khinh cước cầm một cái chăn mỏng đắp lên người Cổ Vũ Chấn, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn rồi cứ ngồi như vậy nhìn hắn.

Khuôn mặt vẫn như ngày trước đẹp như vẽ, nhưng lại không nhu khí giống nữ nhi, có vẻ tư thế oai hùng. Lông mi rất dài, da mặt tinh tế mịn màng, cái mũi cao thẳng hài hòa cùng hàng mi dài mang đến cảm giác ôn nhu.

Mi tâm không còn nhú chặt giống như lúc mới gặp lại, như là hàm chứa vô cùng vô tận ưu sầu, hiện thời mi tâm trơn bóng như ngọc.(chỗ giữa lông mày)

Môi hần mềm mại, ấm áp, cười lộ lên vô hạn phong tình.

Cận Liễu Liễu nhớ tới mỗi lần cùng hần tình nồng ý mật, hoặc cuồng bạo, hoặc ôn nhu hôn, mặt bắt giác đỏ lên, đôi tay nhỏ bé bắt tri bắt giác liền vươn đi qua nhẹ nhàng chạm lên bạc môi như hai cánh hoa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bạc môi đột nhiên mở ra, nhẹ nhàng cắn hai ngón tay của Cận Liễu Liễu. Nàng sợ hãi nhảy dựng, “A” kêu nhỏ lên một tiếng đã thấy Cổ Vưu Chấn tựa tiểu phi tiểu, vẻ mặt gian xảo nhìn nàng.

“Chàng, chàng không phải đang ngủ sao?”

“Vốn là đang ngủ, nhưng sau đó lại có một nữ tử thêm nhỏ dãi mỹ mạo của bốn thiếu gia, vẫn mơ ước ở bên khiến bốn thiếu gia ngủ cũng bất an. Sau đó tên nữ tử kia cư nhiên to gan lớn mật thân thủ muốn đùa giỡn bốn thiếu gia. Nàng nói bốn thiếu gia làm sao còn có thể ngủ?”

Cận Liễu Liễu dùng sức kéo bàn tay nhỏ bé trở về: “Chàng thật xấu.”

Cổ Vưu Chấn ngồi thẳng người lên, chặn bị chảy xuống eo, thân thủ đỡ đầu vai gầy yếu mềm mại của Cận Liễu Liễu: “Nương tử, bốn thiếu gia cho nàng đùa giỡn, cho dù là Bá Vương ngành thượng cung cũng được.”(cái này ai cũng biết nhá, ta trong sáng lém, chả biết đâu)

Cận Liễu Liễu lại vừa bực mình vừa buồn cười, đỏ mặt nở nụ cười, nói: “Được đó, đợi đến ngày thành thân, xem ta Bá Vương ngành thượng cung như thế nào đi. Về phần bây giờ chàng vẫn nên ngủ đi, buổi sáng sẽ có người gọi chàng. Nếu chàng không nghỉ ngơi thật tốt,ta chỉ sợ đến lúc đó chàng lòng có dư mà lực không đủ.”

Cổ Vưu Chấn còn muốn tranh cãi vài câu lại bị Cận Liễu Liễu dùng bàn tay nhỏ bé bưng kín miệng: “Phu quân ngoan chàng không mệt sao? Chàng ngủ đi ta ngủ cùng chàng. Bất quá chỉ ngủ không được làm cái khác.”

Mặt Cổ Vưu Chấn lộ ra nụ cười vì thế nhắm mắt lại, Cận Liễu Liễu kéo chăn lên cho hần sau đó nàng cũng nằm xuống bên cạnh hần ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, sáng sớm đã không thấy Cổ Vưu Chấn đâu. Cổ Vưu Chấn đương nhiên là đi vào triều, ngay cả Cận Văn Hiên cũng bị cận gia tẩu tử lạng lẽ bế ra ngoài, chỉ để lại một mình Cận Liễu Liễu ngủ say trong phòng.

Nàng thỏa mãn xoa xoa thắt lưng, ngồi dậy lại phát hiện vạt áo mở rộng, ngay cả cái yếm nhỏ tận cùng bên trong màu vàng nhạt cũng bị tháo ra.

Không cần phải nói, nhất định là cái đồ háo sắc kia cởi xiêm y của nàng, trước khi rời đi còn không quên chiếm chút tiện nghi.

Trong lòng nàng thâm mắng, trên mặt lại không giấu được nụ cười. Chậm rãi đứng lên thay xiêm y ôm Cận Văn Hiên đi ăn điểm tâm, chỉ lát nữa gả y sẽ được đưa đến.

Người thợ may là nhân vật nổi danh số một trong kinh thành làm được xiêm y vô cùng tinh xảo, sau khi mặc vào cho dù bộ dáng có như bao cổ cũng thành thái tử, huống chi Cận Liễu Liễu là một giai nhân thiên sinh lệ chất mặn điệu.

Bởi vì là mùa hè, tuy rằng gả y là bên trong ba lớp bên ngoài ba lớp, nhưng là vì dùng vải sa mỏng sang quý mặc ở trên người chẳng những sẽ không cảm thấy oi bức, ngược lại còn mang đến cảm giác thoải mái mát mẻ.

Cận Liễu Liễu được nha hoàn trợ giúp thay gả y vào nhân tình người thợ may sáng lên, hưng phấn khiến mặt đỏ bừng: “Đây quả thực là thiên tiên hạ phàm!”

Cận gia tẩu tử cầm gậy lên sờ sờ, nói: “Lúc trước gả cho phụ thân người ta cũng mặc một bộ xiêm y đồ thắm như vậy. Thời tuổi trẻ, ta cũng là khuê nữ xinh đẹp nổi danh khắp mười dặm, nghe nói cha người học vấn đầy mình, vì thế liền gả cho hân. Sinh ba đứa nhỏ cũng chỉ có người xinh đẹp nhất. A Bảo, A Bối coi như là thanh tú đoan chính, nhưng người nha, lấy hết được vẻ đẹp của ta và phụ thân người.”

Tất cả mọi người trong phòng đều choáng váng mờ mắt, trừ bỏ hai chữ “tuyệt trần” cũng không biết nói gì hơn. Người thợ may liền đánh dấu lên mấy chỗ cần sửa chữa, mang đi qua sửa lại một chút, ngày mai lại mang đến.

Sau đó thời gian trôi rất nhanh, chỉ chớp mắt ngày mai chính là thành thân. Đến lúc này Cận Liễu Liễu vốn đang lo lắng đột nhiên đã bình tĩnh trở lại.

Đến giữa trưa, ông mặt trời chiếu ra ánh sáng màu bạc, thời tiết rất nóng, mọi người đều tranh thủ thời gian đi vào phòng uống trà lạnh nghỉ tạm một lát.

Cận Liễu Liễu dỗ Cận Văn Hiên đi ngủ, còn mình bước đến một gian phòng đem kiểm tra một lần nữa đồ dùng ngày mai.

Hôn sự của bọn họ xem như oanh động toàn thành, ngay cả Hoàng Thượng cũng hiếu kỳ nói là muốn tới xem lễ. Cổ Vưu Chấn phái Ngọc Trúc đến đây nhiều lần, ngàn dặn vạn dò chỉ hy vọng đừng xảy ra chuyện gì.

Cận Liễu Liễu cũng biết chỉ cần bước chân ra khỏi cửa, nhất cử nhất động của mình đều bị người ta chú ý, đương nhiên càng không dám chậm trễ.

Một nữ nhân nếu được danh hiệu mỹ nhân, liền ước gì cả đời đều là mỹ nhân. Chẳng sợ già xấu đi cũng sẽ nghĩ mình từng cũng là một nhân vật nổi danh, cũng có một đoạn truyền thuyết.

Cận Liễu Liễu biết truyền thuyết của mình đang bước sắp đến đỉnh, cho nên càng ở chỗ cao lại càng phải thật cẩn thận, sợ bị người khác chọc thủng.

Nàng cầm mũ phượng lắc lắc, trong lòng lần nữa tán thưởng thợ thủ công khéo tay đã làm ra món đồ tinh xảo thể này, thỉnh thoảng sau lưng thổi qua một trận gió lạnh.

Trong lòng Cận Liễu Liễu có chút sợ hãi, thật cẩn thận quay đầu lại nhìn, cửa vẫn mở rộng nhìn ra sân cái gì cũng không có.

Nàng cười thầm bản thân nghi thần nghi quỷ, vì thế quay đầu lại đang muốn tiếp tục kiểm tra trang sức, trước mắt lại có một nam tử cao lớn thon dài đứng trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần vô luân hiện ra nụ cười lạnh buốt, đang nháy mắt với nàng.

Toàn thân Cận Liễu Liễu run lên như là rơi vào hầm băng, tứ chi đều run lên, trong đầu cũng chỉ lặp lại một câu: thật sự là kỳ lạ, kỳ lạ !

Nàng há to miệng, nhưng không thốt ra lời chỉ có thể dùng ngón tay run run hơi hơi gắp khúc chỉ về phía nam tử kia.

Cũng khó trách nàng, có ai nhìn thấy một cái Quỷ Hồn vui vẻ, còn có thể trấn định được đâu?

Nam tử—— hân là nam quỷ vẫn là đang cười, hơn nữa càng cười càng vui vẻ, đôi mắt đào hoa đã híp lại thành một hàng, lòng Cận Liễu Liễu lại càng ngày càng lạnh.

Trước khi thành thân một ngày nhìn thấy Quỷ Hồn của nam nhân trước kia, có thể bình tĩnh sao? Có thể thật không?

“Ta... Ta...”

Quỷ Hồn thấy nàng lắp bắp, lại cười càng ngọt ngào thỉnh thoảng vươn một bàn tay ra, sờ soạng sau lưng Cận Liễu Liễu một phen, nàng hoảng sợ hét lên một tiếng, hai mắt tối đen lại cái gì cũng không biết.

Lại là một trận gió lạnh thổi qua, trong phòng chỉ còn lại có một bàn chĩnh tề các loại gương, xiêm y, trang sức, bên trên đặt một phượng sai vàng óng, còn có trên giường lớn trong buồng Cận Văn Hiên đang ngủ ngon lành.

68. Chương 69: Đòi Nợ

Cổ Vưu Chấn tức giận đến sắp điên!

Ngày mai hắn sẽ thành thân nhưng tân nương tử ở ngay dưới mí mắt của phần đông ám vệ bình lý tiêu thất! (biến mất trong bình yên).

Hai canh giờ trước trong lúc ngủ mơ Cận Văn Hiên tỉnh lại xoa xoa hai mắt nhập nhèm buồn ngủ, phát hiện mẫu thân không nằm bên cạnh liền theo thói quen nhìn ra bên ngoài hô to: “Mẫu thân”.

Không có hồi âm.

Hắn nghĩ chắc là mẫu thân phải đi ra phòng ngoài làm việc vì thế lại gọi to thêm: “Mẫu thân!”

Theo lẽ thường sau khi hắn tỉnh dậy gọi mẫu thân, Cận Liễu Liễu đã sớm bước nhanh chạy vào phòng ôm lấy Cận Văn Hiên. Nhưng Cận Văn Hiên liên tục kêu vài lần vẫn không thấy mẫu thân đi vào phòng.

Trong lòng Cận Văn Hiên có chút mất hứng vừa tỉnh ngủ hắn luôn luôn cảm thấy không thoải mái, vì thế mẫu thân sẽ đi đến bên cạnh hôn vào má hắn, lại ôm hắn một cái mới có thể thoải mái cái bụng không thoải mái của hắn.

Nhưng hôm nay không thấy mẫu thân đâu trong lòng hắn chẳng những càng thêm không thoải mái cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Mẫu thân đi đâu rồi?

Hắn chậm chậm đứng lên, nhắc cặp chân ngắn nhảy xuống giường, cũng không đi đôi hài dưới giường cứ như vậy “Lạch cạch lạch cạch” chạy ra ngoài.

“Mẫu thân!” Cận Văn Hiên đi một vòng trong phòng, không có ai.

Hắn biu môi đi ra khỏi phòng. Trong viện đang rất nóng mặt trời chiếu chói lọi nhưng không có bóng dáng một ai.

“Mẫu thân!” Lúc này hắn sử dụng tất cả khí lực bú sữa hô rách cổ họng, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng Cận Liễu Liễu trả lời hắn.

Rốt cục cái miệng nhỏ nhắn của hắn mở to, “Oa oa” khóc lớn lên.

Vì thế cơ hồ tất cả mọi người bị tiếng gào khóc của hắn làm kinh động.

Cận gia tẩu tử là người đầu tiên ra khỏi phòng nhìn thấy ngoại tôn bảo bối của mình chỉ mặc quần lót, tóc rối bù, chân trần đứng dưới trời nắng to khóc đến mặt đỏ bừng, nàng lập tức giận điên lên.

“Bảo bối của ta, làm sao vậy? Sao lại khóc thành như vậy? Mẫu thân của ngươi đâu? A?” Cận gia tẩu tử ôm lấy Cận Văn Hiên, thân thủ giúp hắn lau nước mắt nước mũi.

Cận Văn Hiên vô cùng ủy khuất: “Không thấy mẫu thân, không thấy mẫu thân!”

Nói xong tiếp tục gục đầu lên vai Cận gia tẩu tử mà khóc.

“Không thấy mẫu thân? Đừng khóc đừng khóc a, nhất định là mẫu thân ra nhà trước có việc, bà mang người đi tìm mẫu thân a, đừng khóc đừng khóc a.” Cận gia tẩu tử dỗ Cận Văn Hiên ôm hắn đi ra nhà trước.

Lúc này bọn hạ nhân nghe thấy tiếng khóc cũng chạy ra, người hầu đắc lực nhất của Hứa Tam Nương-Ngô tẩu chạy đến nói với Cận Văn Hiên: “Tiểu thiếu gia làm sao vậy? Sao lại khóc to như vậy? Đáng thương.”

Cận gia tẩu tử hỏi: “Ngô tẩu, ngươi có nhìn thấy Liễu Liễu nhà chúng ta không?”

Ngô tẩu nói: “Không gặp nha. Làm sao vậy? Thiếu phu nhân không ở trong phòng?”

“Đúng nha, Văn Hiên tỉnh dậy không thấy mẫu thân nên khóc.”

“Có phải đi ra ngoài hay không?”

“Chắc không phải đâu, ngày mai chính là ngày đại hỉ. Hơn nữa nếu nàng đi ra ngoài cũng sẽ nói với chúng ta một tiếng.”

“Có phải đi nhà xí không?”

Một nha hoàn chạy đến nói: “Ta đi xem không có người.”

Cận gia tẩu tử nói: “Nếu ở nhà xí cũng có thể nghe thấy Văn Hiên đang khóc khăng định cũng sẽ nhanh đi ra. Viện này chỉ lớn như vậy có thể ở nơi nào chứ?”

Bọn hạ nhân trong nhà đã tìm khắp mọi nơi trong viện vẫn không thấy Cận Liễu Liễu, Cận Văn Hiên càng khóc càng to.

Cận gia tẩu tử có chút gấp gáp: “Có chuyện gì thế này? Theo lý nàng không phải người không đúng mực như vậy, đi ra ngoài cũng sẽ nói một tiếng a.”

Ngô tẩu nói: “Trước cửa viện luôn có Lâm thúc và tiểu Lâm tử đứng gác, nếu thiếu phu nhân đi ra ngoài khăng định bọn họ phải nhìn thấy. Việc này thật kỳ quái.”

Đám ám vệ được Cổ Vưu Chấn phái tới cũng nghe thấy tiếng xô xao trong viện, một người trong đó vội chạy trở về báo cho Ngọc Trúc biết. Ngọc Trúc vừa nghe hoảng sợ, lập tức chạy về báo cho Cổ Vưu Chấn.

Cho tới hôm nay Cổ Vưu Chấn mới làm xong hết công sự, vừa có thời gian rảnh rỗi thử gả y, đang thương lượng công việc với phụ thân hắn vừa nghe tin không thấy Cận Liễu Liễu hắn mang theo người phi ngựa phóng đến viện của Hứa Tam Nương.

Vừa đến nơi, người bên trong từ trên xuống dưới đều đang lo lắng, thấy hắn đến cả đám người chạy qua lú lú không ngừng.

Đầu tiên Cổ Vưu Chấn gọi tất cả ám vệ ra, hỏi từng người: “Các người vẫn thủ tại chỗ này đúng không? Không thấy thiếu phu nhân đi đâu sao?”

Một ám vệ nói: “Ta là người cuối cùng nhìn thấy thiếu phu nhân, lúc đó nàng vào trong nhà đi kiểm tra đồ đạc, sau đó vẫn chưa thấy thiếu phu nhân đi ra ngoài.”

Phía trước phía sau tổng cộng có sáu ám vệ, không một ai thấy Cận Liễu Liễu đi ra khỏi sân.

Trong lòng Cổ Vưu Chấn thầm kêu không ổn, hắn nhớ tới người tới hôm đó quăng vào phòng viên đá nhỏ kia, biết nhất định là đến vì Cận Liễu Liễu, đối phương là người có võ công cao cường.

Có thể vượt qua tầm mắt của toàn bộ ám vệ, giữa ban ngày ban mặt vô thanh vô tức bắt đi một người sống nhất định không phải một người bình thường có thể làm được.

“Kêu tất cả mọi người đi ra ngoài tìm, không được bỏ qua bất kỳ một dấu vết nào.” Hiện tại việc hắn có thể làm cũng chỉ có thế.

Cận Văn Hiên vẫn còn đang khóc, âm ỹ nháo muốn mẫu thân. Cổ Vưu Chấn đi qua dỗ hắn lại bị hắn dùng nắm đấm nhỏ hung hăng ân cần thăm hỏi một chút.

Cổ Vưu Chấn đành phải một mình phần nộ đi trở vào căn phòng Cận Liễu Liễu ở hy vọng có thể phát hiện cái gì đó.

Bên trên bàn là một cái mũ phượng vàng rực rỡ, chắc là thời điểm Cận Liễu Liễu đang đứng ở chỗ này xem cái mũ phượng, cái kẻ xấu kia đi vào trong phòng sau đó mang nàng đi.

Cận Liễu Liễu chỉ là một nữ tử bình dân không cừu không oán với người khác người nào sẽ tìm tới gây phiền toái cho nàng chứ? Càng đừng nói là loại người võ công cường như thế này.

Nghĩ đến đây vẫn đề hắn do Cổ Vưu Chấn hắn mà phát sinh.

Nhưng thời gian trước hắn đã sắp xếp tra xét hết tất cả những người đối địch với hắn không phát hiện đối phương có hành động lạ nào. Cho dù là có hành động lạ gì cũng sẽ không giống như vậy-bắt đi tân nương tử của hắn a!

Không có dấu vết gì để lại, không tra được cái gì.

Cổ Vưu Chấn gắt gao cầm trâm cài trong tay, đây là lần đầu tiên trong đời hấn lâm vào tuyệt cảnh như thế này.

Toàn bộ nhân mã phái ra ngoài đều không tìm thấy bóng dáng Cận Liễu Liễu, mà bọn họ cũng không có khả năng đi từng nhà điều tra, mà cho dù muốn xét nhà cũng chưa chắc tìm được

Có kẻ muốn dấu một người làm sao dễ dàng bị người khác tìm được như vậy?

Cổ Bân nghe tin cũng tới: “Đây là có chuyện gì? Người đang êm đẹp làm sao có thể không thấy được?”

Hấn thấy tôn tử bảo bối của mình khóc đến nổi mắt đã sưng vù, lòng rất đau : “Không tìm thấy người thì hôn sự ngày mai phải làm sao bây giờ? Ngay cả Hoàng Thượng cũng tới, không thể hiện tại dâng tấu lên Hoàng Thượng nói không thấy tôn nương tử.”

Cổ Vưu Chấn cả giận nói: “Cha, đừng nói nữa ! Hôn sự không làm thì không làm! Nhưng nếu người xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

Cổ Bân nhìn khuôn mặt thịnh nộ của con, không nói gì chỉ cúi đầu đi dỗ cháu trai bảo bối.

Cổ Vưu Chấn rống một hồi với phụ thân rồi cũng bình tĩnh trở lại.

Cứ ở đây lo lắng suông cũng không có tác dụng nếu đối phương muốn uy hiếp hấn mà bắt đi Cận Liễu Liễu vậy thì nhất định sẽ đến tìm hấn. Như vậy vẫn nên bình tĩnh chuẩn bị tốt, chờ ở chỗ này đi.

Một mình Cổ Vưu Chấn đứng ở trong phòng Cận Liễu Liễu, không nói lời nào chỉ nhìn chăm chăm ra cửa sổ.

Quả nhiên, qua một cái canh giờ nữa, “Phốc” một tiếng một hòn đá nhỏ bay vào trong phòng. Cổ Vưu Chấn đuổi theo ra bên ngoài đối phương đã không thấy bóng dáng.

Hấn yên lặng không lên tiếng trở lại phòng, nhặt tảng đá kia lên. Bên ngoài tảng đá được bọc bởi một miếng vải nhỏ, là tơ lụa mềm mại màu vàng nhạt trên miếng vải còn thêu hoa tinh tế.

Cổ Vưu Chấn nhận được miếng vải này đây miếng vải nhỏ lót bên trong yếm của Cận Liễu Liễu, hấn còn từng hỏi qua nàng thêu hoa gì trên đó.

Tặc tử thật lớn mật a!

Quả thực là vô pháp vô thiên !

Cư nhiên dám xé xiêm y trong cùng của Cận Liễu Liễu!

Cổ Vưu Chấn đã không dám tiếp tục suy nghĩ nữa!

Ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cận Liễu Liễu có bị vũ nhục hay không?

Hấn nghiêng răng không ức chế được sự tức giận, tay run run chậm rãi vươn ra cầm miếng vải lên, thấy bên trên viết một hàng chữ cực nhỏ: Tây Sơn Vọng Xuân hồ.

Cổ Vưu Chấn hít sâu vài cái, bình tĩnh suy nghĩ, đi ra ngoài tìm Ngọc Trúc cẩn thận dặn dò hấn vài câu, sau đó mang theo người cưới khoái mã phi đến Tây Sơn.

Bên kia, cạnh Tây Sơn Vọng Xuân hồ có một cái sơn động rất lớn, Cận Liễu Liễu chỉ mặc một cái yếm màu vàng nhạt bị xé rách, ôm đầu gối run rẩy ngồi trên đệm giường trong sơn động.

Nàng đã ngất xỉu một lúc lâu, lúc tỉnh lại không khỏi ngăn người tất cả xiêm y bên ngoài đều không thấy, chỉ còn lại nội sam mà quần và yếm còn bị xé rách lung tung.

Nàng lúc đầu nghĩ rằng mình đã bị xâm phạm, chỉ hận không thể đập đầu vào vách đá chết đi.

Nhưng hơi bình tĩnh lại một chút, nàng cởi quần mình ra phát hiện cũng không có gì khác thường, cái khối nhỏ vẫn còn nguyên.

Hắn là Quỷ Hồn kia không có làm gì nàng, chỉ cởi xiêm y của nàng mà thôi.

Kỳ thật cũng đúng thôi, một Quỷ Hồn có thể làm gì với nàng chứ?

Nhưng mà, nhưng mà vì sao đến tận bây giờ Quỷ Hồn của Hàn Thượng mới có thể trở về tìm nàng tính sổ chứ?

Ngay khi nàng và Cổ Vưu Chấn yêu đương vụng trộm còn sinh hạ Cận Văn Hiên tại sao hắn lại tha đến tận bây giờ chứ?

Ngày mai nàng sẽ thành thân chuyện về Hàn Thượng nàng đã quảng lên chín từng mây rồi, tại sao bây giờ âm hồn bất tán của Hàn Thượng mới trở về.

Như vậy bây giờ phải làm sao!

Từ thuở nhỏ Cận Liễu Liễu đã rất sợ mấy chuyện thần thần quỷ quỷ, bình thường buổi tối cũng không dám ra ngoài một mình trên đường tối, lúc này ngay giữa ban ngày ban mặt thấy quỷ nói nàng sao không sợ hãi chứ?

Run lên một hồi lâu, nàng quỳ gối xuống hai tay chắp thành hình chữ thập, miệng không ngừng lẩm bẩm “A di đà Phật”.

69. Chương 70: Động Phòng

Một tiếng cười vui sướng vang lên, Quỷ Hồn Hàn Thượng chậm rãi nhẹ nhàng bước đến, một thân áo trắng phiêu dật lộ ra yêu khí nộ cười cũng phi thường quỷ dị: “Liễu Liễu, người niệm Phật có tác dụng sao?”

Cận Liễu Liễu sợ đến phát khóc: “Ta, ta, ta biết mình có lỗi với người, nhưng ta van cầu người buông tha ta đi, bởi vì, bởi vì ta không hại chết người a, hại chết người là người Man Di a.”

Đôi mắt đào hoa của Hàn Thượng đảo vài vòng, rồi lại cười: “Đối với chuyện của người ta không thể an tâm. Uổng ta một đời anh minh, cứ nhiên không biết khi mình còn sống đã bị người ta cho đội nón xanh, người nói chuyện này ta có thể cho qua không? Ta thật vất vả mới được đầu thai, lại bị bọn tiểu quỷ chê cười nói ta đời trước bị tiểu kiếp cho đội nón xanh, kiếp sau chỉ có thể đi làm rùa, không thể làm người. Người nói xem ta có thể bỏ qua cho người không? Chính là Cận Liễu Liễu người hại ta ngay cả chuyển thế làm người cũng không được, chỉ có thể đi làm rùa. Ta làm sao có thể nuốt trôi cục tức này, vì thế lại tới nhân gian tìm người tính sổ, tìm người đòi nợ. Ai biết vừa mới đến chợt nghe nói người muốn thành hôn, muốn gả cho tên gian phu kia. Ta bị làm rùa, chỉ sợ là vĩnh viễn đều phải làm.”

Cận Liễu Liễu muốn khóc cũng khóc không được, những lời Hàn Thượng nói khiến nàng không thể nghĩ ra cái gì chống đỡ. Nàng thật sự cho rằng bản thân mình đã hại hắn, làm hại hắn không thể đầu thai làm người, kiếp sau phải làm một con rùa.

Nói cách khác vì sao hắn lại không tìm nàng đòi nợ được chứ?

“Vậy ta đây phải làm như thế nào, người mới có thể chuyển thế đầu thai làm người?”

Hàn Thượng cười cười run rẩy hết cả người: “Ta không muốn chuyển thế đầu thai, ta chỉ muốn kéo theo người, kéo người cùng ta xuống địa ngục.”

Cận Liễu Liễu thấy hắn cười tươi như hoa nở, nhưng lời nói ra lại vô cùng khủng bố làm cho nàng dựng hết tóc gáy, tứ chi cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Nàng quỳ xuống dập đầu với hắn: “Van cầu người, con ta còn nhỏ, nếu ta đi như vậy... đi như vậy, hắn sẽ rất đáng thương a. Van cầu người, chỉ cần không phải cùng người... Cùng người cùng nhau xuống... cái gì, người muốn ta làm cái gì ta đều nguyện ý.”

“Hừ! Con của tên gian phu kia, ta quản hắn chết sống làm gì!” Hàn Thượng khinh thường nói.

Cận Liễu Liễu khóc: “Van cầu người, van cầu người, lúc ấy là ta có lỗi với người, nhưng Văn Hiên của ta vô tội. Người muốn ta làm cái gì cũng được, chỉ cần không phải xuống... xuống...”

Trông mắt Hàn Thượng lại đảo vài cái: “Người thật sự nguyện ý làm mọi thứ?”

“Thật sự, thật sự!” Cận Liễu Liễu giống như bắt được một tia hy vọng, lập tức tỏ thái độ.

Hàn Thượng nói: “Người không muốn theo ta xuống địa ngục thật ra cũng không khó, nhưng tiểu quỷ kia nói ta không thể đầu thai làm người, chủ yếu là bởi vì người đội cho ta một cái nón xanh. Nếu ta lại có được người, từ nay về sau người sẽ thủ tiết cả đời vì ta thì mọi chuyện sẽ không sao hết. Ta có thể thanh thần ổn định đi đầu thai, người có thể thanh thần ổn định chiếu cố đứa con của người. Về phần thành thân gì đó, người cũng đừng suy nghĩ. Nếu người thành thân, chẳng phải ta sẽ danh chính ngôn thuận mang nón xanh sao, đừng nói kiếp sau ta xem kiếp sau sau nữa cũng phải làm rùa.”

Cận Liễu Liễu hàm chứa nước mắt, tội nghiệp nói: “Không thành thân thì không thành thân. Chỉ là... Chỉ là... Có được là có ý tứ gì?”

Hàn Thượng nghiêng đầu, dùng đôi mắt đào hoa mê đắm nhìn Cận Liễu Liễu áo rách quần manh.

Nàng vừa rồi bởi vì rất sợ hãi cư nhiên không để ý bản thân quần áo không chỉnh, hiện tại bị Hàn Thượng nhìn như vậy nàng mới phản ứng lại, quát to một tiếng hai tay che ở trước ngực.

“Người, người muốn thế nào?” Nàng cả người lạnh lẽo, ngay cả khi Hàn Thượng còn sống nàng đã đánh không lại, hiện tại hẳn biến thành Quỷ Hồn nàng liền càng không có hi vọng có thể phản kháng.

Hàn Thượng đắc ý dào dạt nói: “Muốn thế nào? Người cảm thấy ta muốn thế nào? Trước khi chết ta là một kẻ phong lưu đa tình, sau khi đi tất nhiên cũng là quỷ phong lưu. Nơi này chỉ có một mình người và ta, một nam một nữ người nói ta muốn thế nào?”

Cận Liễu Liễu “Ô ô” khóc âm lên, đây, đây là có chuyện gì a?

Bị người khi dễ còn chưa tính, đây là có chuyện gì?

Bị quỷ áp?

“Động phòng “

Hàn Thượng thấy nàng khóc, trong đôi mắt đào hoa sáng long lanh rất nhanh lướt qua một tia không đành lòng. Hắn bước vài bước đi đến cạnh Cận Liễu Liễu, vừa buồn cười lại không đành lòng nhìn chằm chằm vào nàng.

“Người sợ hãi?”

Cận Liễu Liễu không dám nói lời nào, nàng đương nhiên sợ hãi ! Ai sẽ không sợ chứ?

Hàn Thượng nghiêm trang nói: “Tục ngữ nói một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, ta với người tuy rằng làm chủ tớ nhưng ngay cả một đêm vợ chồng cũng chưa từng làm. Trước đây ta làm người có nguyên tắc, thành quỷ đương nhiên cũng rất có nguyên tắc, chỉ cần người bồi ta một lần chuyện cũ trước đây xóa bỏ. Từ nay về sau người ở nhân gian của người, ta làm quỷ của ta. Như vậy công khai trao đổi trừ bỏ Hàn Thượng ta người không được có người thứ hai.”

Toàn thân Cận Liễu Liễu chấn động, hai mắt tròn to muốn rớt ra ngoài.

Hàn Thượng vẫn không buông tha nàng, bỗng nhiên vươn người tới hét lớn một tiếng: “Người không muốn?”

Cận Liễu Liễu “A” một tiếng kêu lên: “Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý.”

Hàn Thượng cười gian ghé sát lại chút nữa: “Tốt lắm, chúng ta làm việc nhanh một chút, không cần chậm trễ thời gian đầu thai của ta.”

Cận Liễu Liễu đã sợ tới mức tam hồn lục phách đều tiêu tán, không biết mình đang ở đâu trở mắt nhìn Hàn Thượng càng ngày càng gần, đến tận khi hắn chạm rai đẩy nàng xuống giường.

“Liều Liều a, Liều Liều, ngày đó người không muốn theo ta, bây giờ còn như vậy không? Kỳ thật sớm biết có ngày hôm nay lúc trước người cần gì phải thế?” Hàn Thượng vươn một ngón tay thon dài, nhẹ nhàng sờ soạng trên người Cận Liều Liều.

Ngay sau đó không ngờ Cận Liều Liều hôn mê bất tỉnh.

Hàn Thượng còn chưa kịp gọi nàng một tiếng, chợt nghe thấy bên ngoài sơn động truyền đến một tiếng quát lớn kinh thiên: “Liều Liều! Liều Liều!”

Hàn Thượng không nhanh không chậm ôm lấy thân thể cứng đờ của Cận Liều Liều đặt nàng nằm xuống giường đá, còn mình sửa sang lại quần áo phong độ thông thả bước ra ngoài sơn động.

Chỉ thấy toàn bộ ven hồ Vọng Xuân đầy người ngựa, còn cái người không ngừng la hét tên Cận Liều Liều không ai khác ngoài Cổ Vưu Chấn.

Hàn Thượng lắc đầu, trầm giọng hô về phía hân: “Cổ đại nhân, nếu muốn gặp tiểu giai nhân của người hãy tự mình theo ta vào sơn động. Nếu nhiều hơn một người ta cũng không cam đoan ta sẽ làm cái gì đâu. Còn có bọn thủ hạ của người để cho bọn họ lui về phía sau mười dặm đi, con người ta sợ nhất là tiếng tranh cãi ầm ĩ.”

Nói xong Hàn Thượng lại không nhanh không chậm đi thông thả trở vào trong sơn động ôm cây đợi thỏ chờ Cổ Vưu Chấn.

Bên ngoài sơn động cây cối rậm rạp cho nên tất cả mọi người bên hồ chỉ nghe thấy tiếng, không thấy người. Ngọc Trúc thấy Cổ Vưu Chấn không cần suy nghĩ định thúc ngựa chạy về phía tiếng nói thực khẩn trương ngăn hân lại: “Thiếu gia, ta thấy vẫn nên cẩn thận một chút, không bằng...”

Cổ Vưu Chấn ngắt lời hân: “Ta tự có chừng mực, các người hãy làm như lời hân lui về phía sau mười dặm không được hành động thiếu suy nghĩ.”

“Nhưng... Thiếu gia vạn nhất xảy ra chuyện thì sao?”

“Gia sẽ không dễ dàng bị tính kế như vậy đâu, không nói thêm gì nữa người hân là hiểu được.” Cổ Vưu Chấn xoay người phóng vụt đi.

Ngọc Trúc nghe hân nói xong câu cuối cùng, đã hiểu được ý tứ của Cổ Vưu Chấn là gì âm thầm phái người ở lại bảo hộ xung quanh, không dám dừng lại mang theo mọi người rút khỏi Vọng Xuân hồ.

Cổ Vưu Chấn giục ngựa đến trước sơn động không chút do dự liền xoay người xuống ngựa, cước bộ nhẹ nhàng đi vào bên trong sơn động.

“Rốt cuộc là người phương nào mang nường tử của ta đi có dụng ý gì?” Hân vừa dứt lời thấy Hàn Thượng hì hì cười nghiêng người bước ra, đầu óc cứ nhiên trống rỗng ngây ngẩn cả người.

Hàn Thượng vẻ mặt sung sướng: “Cổ đại nhân, biệt lai vô dạng a.”(đã lâu không gặp)

Cổ Vưu Chấn nghe thấy hân nói chuyện rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, hỏi: “Người là người hay quỷ?”

Hàn Thượng tươi cười như gió xuân: “Cổ đại nhân cảm thấy ta là người hay quỷ?”

“Liều Liều đâu?”

“Nga, người nói Liên cơ của ta a, không phải ở trong này sao, nha, người xem.” Ngón tay của Hàn Thượng nhẹ nhàng chỉ về phía giường đá.

Lúc này Cổ Vưu Chấn mới nhìn thấy Cận Liều Liều đang nằm trên giường quần áo không chỉnh tề, trên người nàng chỉ còn lại có nội sam rách nát lại đang mê man, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu Cổ Vưu Chấn rất giống với Cận Liều Liều khi tỉnh lại, cảm thấy nhất định là bị người bắt nạt.

Nháy mắt lửa giận hừng hực chạy từ gót chân lên đỉnh đầu, hân không kịp nghĩ ngợi nắm đấm đã như tia chớp đánh tới mặt Hàn Thượng: “Không quản người là người hay quỷ hôm nay đừng mơ tưởng ra khỏi sơn động này!”

Hàn Thượng đã sớm có chuẩn bị, vì thế ngưng thần tiếp chiêu nhưng Cổ Vưu Chấn đang nổi giận vì thế chiêu thức vô cũng mãnh liệt, khiến Hàn Thượng mang tâm ý trêu chọc sắp không chịu nổi.

“Oa a, Cổ đại nhân, người thật sự là thật to gan a cứ nhiên dám cùng quỳ giao thủ.”

Cổ Vưu Chấn quát: “Người thật sự là quý ta còn có thể đánh lên người người như vậy? Người đừng nghĩ giả thần giả quỷ để dọa ta! Hôm nay ta nhất định sẽ không bỏ qua người!”

“Vậy người không nghĩ tới mạng sống của tiểu giai nhân nhà người? Ta đã cho nàng ăn độc dược không mùi không vị, nếu người đánh chết ta nàng cũng sẽ không sống được!” Hàn Thượng cái khó ló cái khôn rống ra một câu.

“Cái gì?” Cổ Vưu Chấn quả thực phi thường cố kỵ, cố gắng thu quyền lại: “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Hàn Thượng trong lòng toát mồ hôi lạnh, nụ cười trên mặt lại dị thường sáng lạn: “Người nói xem? Các người đã làm gì sau lưng ta, đừng cho là ta không biết.”

Cổ Vưu Chấn trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Cho dù chúng ta làm cái gì đến bây giờ người mới xuất hiện, là đang có rắp tâm gì? Huống chi người vốn không phải đã chết sao? Người đừng nói với ta người chết đi sống lại.”

“Chết đi sống lại cũng có thể nói như vậy. Kỳ thật, sau khi ta chết bỗng nhiên có một ngày ở trong quan tài tỉnh lại. Ta liền mạng kêu khiến binh lính gác lăng bị kinh động. Bọn họ mở lăng mộ ra ta liền đi ra như vậy. Đến khi đi ra ta mới phát hiện đã là mấy năm sau, cũng mới phát hiện các người đã làm chuyện lên lút sau lưng ta, còn sinh ra một tiểu nghiệt chủng. Người nói ta không tìm các người tính sổ thì ta còn là nam nhân sao?”

Cổ Vưu Chấn cau mày: “Người không cần bịa ra mấy chuyện xưa gạt người, ta sẽ không tin người. Bất quá cho dù người muốn tìm người tính sổ cũng không nên tới tìm Liễu Liễu, nếu người có bản lĩnh phải tìm ta mới phải! Làm ra chuyện bỉ ổi đối với một nữ nhân tay không tác sát chẳng lẽ người không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Ta làm thì sao? Tuyệt đối không cảm thấy xấu hổ a! Ta cũng chỉ là muốn cho người nếm thử tư vị ngày đó người cho ta nếm mà thôi! Thế nào, Cổ đại nhân, tư vị vợ ngoại tình như thế nào a?”

Mặt Cổ Vưu Chấn tâm tình bất định, hần cúi đầu khiến cho người ta không thấy rõ hần đang suy nghĩ cái gì. Hàn Thượng đang muốn tiếp tục trách móc hần vài câu, hần lại bỗng nhiên ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Cho dù người đã làm gì Liễu Liễu cũng vẫn là Liễu Liễu, căn bản vẫn không có gì thay đổi.”

Hàn Thượng cũng cúi đầu, mất một lúc lâu sau Cổ Vưu Chấn mới nghe thấy hần cứ nhiên đang thấp giọng bật cười.

“Người cười cái gì?”

Hàn Thượng ngẩng đầu lên khuôn mặt tươi cười phi thường sáng lạn: “Ta thật sự là khâm phục người, Cổ đại nhân người thật là có tình có nghĩa khiến ta cũng thấy ngượng ngùng đã khó xử cho người. Ai, tình ý của người với nàng cho dù ta thành quỷ cũng sẽ cảm động. Tốt lắm, tốt lắm, nàng, ta trả lại cho người.”

Cổ Vưu Chấn không nghĩ tới hần mất công như vậy, gây ra náo động lớn như vậy cứ nhiên cứ nói quên đi rất nhẹ nhàng.

“Người nói thật?”

Hàn Thượng đã lắc mình một cái đến cửa sơn động: “Ta còn có việc phải làm cũng không có thời gian ở đây đùa giỡn với các người. Dù sao ta cũng đã trả thù người, về sau chúng ta không oán không cừ. Như vậy, Cổ đại nhân không hẹn gặp lại!”

“Chậm đã! Giải được đâu?”

Đôi mắt đào hoa của Hàn Thượng lại lóe ra: “Người nói cái gì? Giải được gì?”

Cổ Vưu Chấn ngẩn ra, bất quá cũng hiểu được biết vừa rồi là hần phô trương thanh thế.

Hàn Thượng rất nhanh lắc mình ra khỏi sơn động, lại chỉ nghe thấy một tiếng nổ, một tảng đá lớn rơi xuống vừa vụn bít kín sơn động.

Cổ Vưu Chấn lòng thảm trong lòng nhưng cũng biết đây là Hàn Thượng cố ý gây nên. Bất quá cũng may bọn Ngọc Trúc đều ở bên ngoài cách đó không xa, hẳn sẽ rất nhanh đến cứu bọn họ đi ra ngoài.

Hắn phi thân bước đến bên giường đá, ôm lấy Cận Liễu Liễu: “Liễu Liễu, Liễu Liễu, tỉnh tỉnh!”

Cận Liễu Liễu bị hắn ấn vào nhân trung, cuối cùng từ từ tỉnh lại, đập vào mắt thấy người bên cạnh là Cổ Vưu Chấn, nàng “Oa” một tiếng khóc lớn lên. Cổ Vưu Chấn rất đau lòng vội vàng đỡ nàng.

Cận Liễu Liễu khóc đủ mới nhớ ra chuyện gì đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến sưng húp lên, nói: “Hàn Thượng, Hàn Thượng hình như không chết.”

Cho dù nàng hồ đồ, nhưng vừa rồi Hàn Thượng sờ soạng nàng như vậy, nàng rõ ràng cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn, sau khi tỉnh lại nghĩ kỹ một chút liền cảm thấy kỳ quái, quỷ sẽ có nhiệt độ sao? Chuyện này thật kỳ lạ.

Cổ Vưu Chấn gật gật đầu: “Đúng vậy, hẳn không chết. Ai, đều là ta hại nàng không bảo hộ nàng thật tốt làm hại nàng gặp chuyện kinh hoàng. Bất quá nàng yên tâm mặc kệ nàng đã xảy ra cái gì, nàng đều là nương tử ta thương yêu nhất.”

“Chàng cho rằng... Ta đã xảy ra chuyện gì?” Cận Liễu Liễu mở to hai mắt, nhìn hắn.

Trong mắt Cổ Vưu Chấn hiện lên một tia thống khổ: “Liễu Liễu, thực xin lỗi khiến nàng trải qua chuyện này, ai, thật sự là cho dù ta bị thiên đạo vạn quả cũng không thể tha thứ cho bản thân...”

“Chàng nghĩ rằng ta bị hắn...?” Cận Liễu Liễu dùng sức lắc đầu: “Không có, không có, hắn chỉ cởi quần áo của ta, không làm gì hết.”

“Cái gì?”

“Ta không lừa gạt chàng, thật sự.”

Cổ Vưu Chấn cười nói: “Mặc kệ là thế nào đều tốt, chỉ cần nàng không sao là được. Ta chỉ sợ nàng sẽ khó chịu nàng sẽ bị sợ hãi. Cái khác, ta đều không thèm để ý.”

Cận Liễu Liễu nín khóc mỉm cười: “Đúng là ta suýt bị dọa chết, hiện tại lại cảm thấy cao hứng.”

“Không sợ, đã không có việc gì.”

“Hắn đâu?”

“Đi rồi, lúc gần đi không biết đã làm cái gì, dùng một tảng đá lớn chặn cửa động lại.”

“Chúng ta phải làm sao bây giờ? Chẳng phải là ra không được sao?”

“Thủ hạ của ta đều đang ở phụ cận, yên tâm đi.”

Cận Liễu Liễu gật gật đầu thoáng yên tâm, bỗng nhiên lại nói: “Vì sao, vì sao hắn không chết chứ? Ngày đó ta đã tận mắt hắn chết.”

Cổ Vưu Chấn nói: “Ta cũng đoán không được ảo diệu trong đó, bất quá mặc kệ đến tột hắn đã xảy ra chuyện gì, về sau ta sẽ không để cho hắn tiếp cận nàng nữa. Nàng yên tâm đi.”

Cận Liễu Liễu buồn bã nói: “Chỉ cần hắn không phải quỷ, ta an tâm.”

Cổ Vưu Chấn nở nụ cười: “Không nghĩ tới nàng sợ quỷ như vậy, kỳ thật đáng sợ nhất cũng không phải là quỷ, là người.”

“Ta không biết cái gì nhân gian hiểm ác, ta chỉ biết là quỷ trong tối khiến cho người ta sợ hãi.” Cận Liễu Liễu nói.

Cổ Vưu Chấn áp trán vào thái dương nàng: “Đứa ngốc, nào có ban ngày ban mặt lại có quỷ đâu?”

“Ân, ta bắt đầu cũng thấy kỳ quái , bắt quá ta là người cuối cùng nhìn thấy hắc đi, cho nên mới tin tưởng vững chắc hắc là quỷ. Đến tận khi ta phát hiện hắc có nhiệt độ ta mới cảm thấy kỳ quái.”

Thân thể Cổ Vưu Chấn cứng lại: “Hắc chạm vào nàng ?”

Cận Liễu Liễu chần chờ một lát, nói: “Có chạm vào, bắt quá chỉ là huých một chút mà thôi.”

“Mặc kệ hắc chạm vào đâu, sau khi trở về ta đều phải dùng nước ấm tẩy sạch nàng từ đầu đến chân. Cái người kia toàn thân đều lộ ra tà khí, không tốt, không tốt!”

Tinh thần Cận Liễu Liễu vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ có thể mềm nhẹ tựa vào trong lòng hắc cười vài tiếng. Cổ Vưu Chấn nói: “Dù sao nhất thời nửa khắc chúng ta cũng ra không được, nàng nằm xuống ngủ một lát đi.”

Cận Liễu Liễu nghe lời nằm xuống bên cạnh, đầu vừa đặt xuống đã nhảy lên: “Có cái gì đó!”

“Ân?” Cổ Vưu Chấn thân thủ sờ vào chỗ nàng vừa ngã đầu xuống, giữa đám tơ lụa mềm mại có một phong thơ.

Mở ra thấy quả nhiên là hàn thượng lưu lại .

“Cổ huynh, Liễu Liễu, nhị vị kết lương duyên, ngô cảm thấy rất an ủi, tiếc rằng có chút không cam lòng, cố ý lập ra kế này xem là một việc trừng phạt nhỏ xin đừng trách móc. Tầng đá chặn cửa kia nặng ngàn cân, trước bình minh không thể đẩy ra. Trong động có dấm nền hoa rượu ngon, ngô biến cái động này thành phòng hoa chúc, cung chúc nhị vị bách niên giai lão, con cháu đầy nhà. Vân mỗ tự.”(cách xưng hô khiêm tốn-chữ)

“Vân mỗ?” Sau khi xem xong Cổ Vưu Chấn đỏ khốc đỏ cười ngạc nhiên nói.

Lúc này Cận Liễu Liễu mới nói ra chuyện Hàn Thượng từng là Vân Thượng Phi đương nhiên che giấu chuyện nàng từng thân mật với hắc.

“Nguyên lai là như vậy. Điện hạ này cũng thật hồ nháo vậy chúng ta ở nơi đây.”

“Không biết có thể trở về kịp giờ lành làm lễ hay không.” Cận Liễu Liễu có chút lo lắng.

Cổ Vưu Chấn lại cười nói: “Yên tâm đi, ta nghĩ bình minh nhất định sẽ trở ra được.”

“Nếu là thật thì tốt, cũng không biết hắc có thể lại tiếp tục trêu chọc chúng ta hay không.”

Cổ Vưu Chấn trầm ngâm một lúc lâu, nói: “Ta nghĩ hắc là sẽ không, hắc trêu chọc coi như vậy là đủ rồi sớm nên cảm thấy mỹ mãn .”

“Nga.”

“Đừng lo lắng, bên ngoài có nhiều người như vậy chẳng lẽ còn không cứu hai người chúng ta ra sao?”

“Ân.” Cuối cùng Cận Liễu Liễu cũng nở nụ cười.

Cổ Vưu Chấn thấy nàng cười ngọt ngào, y phục mặc trên người lại mỏng manh, một thân băng cơ ngọc cốt nằm ở trong lòng hắc, khiến hắc không khỏi rung động: “Liễu Liễu a, nếu Hàn Thượng đã tặng cho chúng ta một phần đại lễ lớn như vậy nếu chúng ta không tận hưởng thì sẽ thật có lỗi với hắc.”

Cận Liễu Liễu chưa hiểu: “Cái gì?”

“Nàng xem hắc tặng riêng lễ ‘Động phòng’ như vậy nếu chúng ta không động phòng thì không phải là cô phụ hảo ý của hắc sao?”

Lúc này Cận Liễu Liễu mới hiểu được, chỉ thấy hai mắt hắc sáng lên, khóe miệng hàm chứa nụ cười gian xảo tất nhiên là nàng không thuận theo : “Không nên, không nên, ngày mai mới thành thân tuyệt đối không...”

Cổ Vưu Chấn không cho nàng nói xong lời cự tuyệt, động tác nhanh chóng che cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, sau đó dùng “Diễn xuân mười tám thức” đã sớm nghiên cứu chuẩn bị tốt chuyên tâm đáp lại đại lễ của Hàn Thượng hoàn thành việc “Động phòng”.

70. Chương 71: Kết Thúc

Chỉ trong nháy mắt, thời gian năm năm lặng yên trôi qua không một tiếng động, mà từ khi Cận Liễu Liễu quen biết Cổ Vưu Chấn đến nay cũng đã mười năm. Mấy năm gần đây sống rất vui vẻ, cả nhà con cháu vui mừng cùng Cổ Bân đại nhân nghênh đón đại thọ bảy mươi.

Người ta thường nói thất thập cổ lai hi, Cổ Bân đã rất già hiện tại đã có con cháu đầy nhà. Bởi vậy vô cùng yêu thích Cận Liễu Liễu người đã sinh cho Cổ gia hai tiểu tử béo mập nên chuyện gì cũng nhất nhất thiên vị con dâu, thường thường một nhà già trẻ liên hợp lại chống đối với Cổ Vưu Chấn, làm cho Thừa tướng đại nhân của chúng ta uy phong bát diện mất hết mặt mũi.

Đúng vậy, vài năm nay Cổ Vưu Chấn rất có số làm quan chỉ mất năm năm đã thăng tới chức Thừa tướng, oai phong nhất đẳng tính là dưới một người trên vạn người, nhưng về đến nhà cũng không hơn một kẻ gặp cảnh khốn cùng.

Trong kinh thành lưu truyền một lời đồn ngay cả tiểu hài tử ở đầu đường cũng biết cũng hiểu được Cổ Thừa tướng úy thê như hổ. (sợ vợ như sợ hổ)

Hơn nữa vị nương tử được xưng là cộp mẹ nhà hán vẫn là đại mỹ nhân số một số hai trong kinh thành. Có một thời gian nam tử trẻ tuổi trong thành người người cũng không dám thú nữ tử mỹ mạo làm vợ, chỉ sợ sẽ đi vào vết xe đổ của cổ Thừa tướng.(nguyên gốc là rập khuôn theo)

Cổ Vưu Chấn đương nhiên cũng biết trong thành từ trên xuống dưới đều gọi hán bằng biệt danh “Úy thê Thừa tướng”. Mỗi khi nghe thấy hán cũng không giận mà còn rất vui mừng, còn thường thường dùng úy thê làm cớ để xin Hoàng Thượng nghỉ ốm vài ngày mang theo cả nhà già trẻ đi ra ngoại ô chơi đùa chơi đùa, rất khoái hoạt.(thừa tướng sợ vợ)

Hán nay tuy rằng đã ba mươi hai tuổi nhưng thoát nhìn lại trẻ hơn nam tử cùng lứa không dưới năm tuổi. Hơn nữa dung mạo hán lại đẹp tựa thiên nhân, nay tuổi tuy lớn nhưng lại mang phong vị già dặn trưởng thành.

Mỗi lần ra cửa chỉ cần bị bọn nữ tử nhận ra là xe của hán, nhất định sẽ đem ném đủ các loại hoa, trái cây qua. Vì việc này hán đã phải thay đổi xe ngựa không biết bao nhiêu lần, nhưng cho dù thay xe ngựa như thế nào chỉ một thời gian ngắn vẫn sẽ bị nhận ra cuối cùng đành phải từ bỏ, mỗi ngày đều đã mang về đồng lớn trái cây cho đám trẻ nhỏ, người hầu trong phủ ăn cho đỡ thèm.

Gần đây công sự không nhiều lắm, hán thường xuyên ở trong phủ nói đùa với Cận Liễu Liễu giải buồn. Nay Cận Liễu Liễu đang mang thai lần thứ ba, hiện tại bụng đã rất to đứng ngồi nằm đều ngại không thoải mái, chỉ có biến Cổ Vưu Chấn thành cái ghế dựa mới cảm thấy thoải mái một chút.

“Không biết có chuyện gì xảy ra mà lần mang thai này bụng lại lớn kinh người, chàng nói xem có phải là mang thai đôi hay không?” Tuy rằng đã là cuối mùa thu nhưng Cận Liễu Liễu vẫn ra đầy mồ hôi.

Nàng đây đã hơn rất nhiều, nhưng so với những người mang thai khác tuyệt không cảm thấy thân mình nặng nề chút nào.

Không giống mười năm trước khoe mắt đuôi lông mày của nàng đã mang vẻ phong tình hoan không ít, dù là đã có hai con nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cũng sẽ khiến nhiều nam tử trẻ tuổi mặt đỏ tim đập không dám nhìn.

Từ khi gả cho Cổ Vưu Chấn đến nay nàng gió thổi không tới mặt, mưa không tới đầu, đến bữa chỉ cần há mồm ăn khiến cho nàng da thịt tinh tế trắng nõn không biết khiến bao nhiêu nữ tử ngưỡng mộ.

Cổ Vưu Chấn đối với nàng tất nhiên là sủng đến tận trời, biết nàng sợ nhất xã giao trừ phi là yến hội của Hoàng Thượng hoặc là vương công quý tộc, bạn tốt chí thân hán nhất định sẽ không bắt nàng tham dự, để cho nàng ở nhà nhàn rỗi trông con.

Kỳ thật hán làm như vậy thứ nhất là vì thỏa mãn Cận Liễu Liễu, thứ hai cũng là do tư tâm của hán. Phụ nhân đẹp như vậy thường xuyên mang đi ra ngoài cho người ta ngắm khó bảo toàn sẽ đưa ông bướm tới. Tục ngữ nói không sai thứ tốt vẫn nên cất ở nhà.

Vì thế Cổ đại nhân thành thành thật thật đảm đương nhiệm vụ làm đêm thit cho kiều thê, vừa đảm đương lau mồ hôi cho Cận Liễu Liễu, vừa nói: “Ta thấy song sinh cũng tốt, tốt nhất là sinh một đôi nữ nhi, trong nhà hai đứa hồn tiểu tử kia đã âm ỉ khiến ta đau cả đầu. Sinh nữ nhi nghe lời ít nói, lớn lên lại đẹp giống nàng thì không gì tốt hơn.”

Cận Liễu Liễu dùng tay phải đặt trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve, sắp lâm bồn tay chân nàng cũng đã hơi phù lên, nhưng nha hoàn vẫn giúp nàng sơn móng tay đỏ thắm nhìn vẫn rất đẹp.

“Thật ra ta cũng muốn sinh một nữ nhi, về sau nữ nhi mới chính là tri kỷ của mẫu thân. Bất quá ta vẫn muốn hỏi chàng, Văn Hiên và Văn Khải có gì không tốt? Xem chàng nói kìa, không giống một người phụ thân tốt chút nào.”

Cổ Vưu Chấn cười theo nói: “Ta cũng biết Văn Hiên và Văn Khải rất thông minh lanh lợi, bất quá chúng sắp bị phụ thân làm hư rồi, tuổi còn nhỏ mà đã không nghe lời ta nói.”

“Vì sao bọn chúng không nghe chàng nói nha? Chẳng lẽ không phải bởi vì phụ thân của chúng bận việc tới lúc trời đen kịt thường thường cả đêm đều không trở về, bọn chúng ngay cả gặp cũng không gặp được chàng sao chúng lại phải nghe lời chàng? Đứa nhỏ của ta mệnh thật khổ có phụ thân cũng như không có phụ thân. Ai, ta vậy mệnh thật khổ, bao nhiêu chuyện muốn làm cho tới bây giờ vẫn không thực hiện được.” Cận Liễu Liễu nói xong giọng điệu ủy khuất đến cực điểm.

Cổ Vưu Chấn nghe thấy vậy lại ra đầy mồ hôi, chỉ biết cười ha ha không biết nói sao cho phải.

“Nhớ ngày trước khi chàng muốn thành thân với ta, nói là ta muốn cái gì cũng được, nhưng thành thân rồi thì sao chứ? Ta thấy tất cả đều là gạt người. Ai, chỉ biết trách bản thân là đồ ngốc, tin tưởng chàng. Ta xem mấy ngày nữa ta nên mang theo Văn Hiên, Văn Khải cùng phụ mẫu về quê đi.”

“Bụng nàng lớn như vậy rồi đi đường còn không tiện, còn muốn đi đâu? Liễu Liễu ngoan, đừng đùa ta nữa.”

“Ai đùa giỡn với chàng? Nếu chàng không tin hiện tại ta trở về phòng thu thập hành lý sáng sớm mai đi luôn!” Ngữ khí Cận Liễu Liễu phi thường kiên quyết, nói xong đứng lên ngay.

Cổ Vưu Chấn hoảng hốt, lập tức ôm lấy eo Cận Liễu Liễu, vô cùng cẩn thận nói: “Được rồi, đừng lộn xộn, cẩn thận đi quá nhanh động thai khí sẽ có thể khó lường.”

“Động thai khí thì động! Dù sao chàng cũng sẽ không đau lòng ta. Chàng buông ra, ta trở về phòng thu thập hành lý đi.” Nói cho cùng nàng không thể mềm mỏng nữa.

Cổ Vưu Chấn hận không thể chỉ tay lên trời thề: “Được rồi, nương tử ngoan, nàng nói gì ta đều nghe, chỉ mỗi điểm này thôi sợ toàn kinh thành cũng không có người khác làm được. Ta đối với nàng còn có chỗ nào không tốt sao?”

“Nếu thực chàng tốt với ta làm sao có thể vẫn gạt ta.”

“Này, ta, ta nào dám lừa nàng đâu? Chỉ là cơ hội còn chưa tới, còn chưa tới...”

“Cơ hội? Rốt cuộc khi nào mới tới? Năm năm trước chàng nói chờ một thời gian nữa sẽ từ quan mang theo cả nhà chúng ta già trẻ trở về tòa nhà lớn ở quê. Nhưng đến bây giờ không dám khen, không từ quan còn chưa tính nhưng chức quan còn càng ngày càng lớn. Bây giờ đã làm đến Thừa tướng rồi, sau này chàng còn muốn làm gì nữa? Chờ Hoàng Thượng phong cho ngài làm vương gia khác họ sao?”

“Nương tử ngoan, nàng biết vi phu không phải là người như thế mà.”

“Không phải là người như thế? Vậy thì là loại người gì? Ta thấy chàng chính là bị quyền lực huân(mê) tâm, luyện tiếc buông tha quyền lực. Chàng đã không phải là Cổ Vưu Chấn trước đây rồi.”

“Nương tử ngoan, vi phu cũng muốn sớm ngày từ quan về nhà, mang theo nàng du ngoạn tứ hải. Nhưng trong triều rất nhiều việc có đôi khi ta cũng là thân bất do kỷ a.”(không phải do bản thân quyết định)

Cận Liễu Liễu buồn bã nói: “Ta cũng không phải là người không phân rõ phải trái, nếu hiện tại hôn quân thống trị tham quan ô lại hoành hành, ta tự sẽ không cản trở chàng, chỉ cần có một thanh quan trong triều cũng tốt hơn là khắp nơi đều là chương khí mù mịt. Nhưng hôm nay Hoàng Thượng thánh minh, tứ hải

thái bình, trong triều nhân tài đông đúc, chàng ở lại cũng chỉ như thêu hoa trên gấm, vậy thì ở lại làm gì đâu? Thiếu chàng thì có vấn đề gì chứ?”

Cổ Vưu Chấn thở dài trong lòng, nhưng không thừa nhận cũng không được, lời Cận Liễu Liễu nói rất đúng. Chuyện từ quan này hẳn đã đề cập với hoàng thượng không chỉ một lần, nhưng Hoàng Thượng luôn nói thêm một năm nữa rồi nói sau, đến nay đã qua bốn lần một năm rồi.

Ai, hẳn cũng không thể làm khác a. Nhưng nếu cứ tiếp tục ở kinh thành không nói Cận Liễu Liễu sẽ mất hứng, phỏng chừng cả nhà mọi người sẽ giúp đỡ nàng chen ép mình, đến lúc đó chỉ sợ hẳn sẽ khó sống nổi.

Phu nhân của hẳn tuy nói đã mang thai đến lần thứ ba, nhưng vẫn còn đẹp động lòng người, một đôi mắt đen lúng liếng như giọt nước mặc kệ là cười hay là khóc đều khiến người ta tâm荡漾 thần di.(nói chung là bị mê hoặc a~~~~~)

Cái tên Hàn Thượng kia sau khi trêu chọc họ một phen, về sau đến sinh nhật hàng năm của Cận Liễu Liễu nhất định sẽ phái người đưa tới một món đại lễ, lại còn gửi thêm một phong thư tình khiến cho Cổ Vưu Chấn tức giận đến học máu.

Người khác không biết đại lễ là của người phương nào đưa tới nhưng Cổ Vưu Chấn biết rất rõ a. Hẳn tuy rằng không biết vì sao Hàn Thượng đã chết lại sống lại cũng không dám có hứng thú với điều này, nhưng là có người nhìn chằm chằm vào tiểu kiều thê nhà hẳn, hẳn thực bất mãn.

Còn có cả Lê Tuyền, tuy nói cũng đã cưới vợ sinh con, nhưng mỗi lần gặp mặt lại nhìn chằm chằm Cận Liễu Liễu ánh mắt ôn nhu như có thể chảy nước ra.

Hừ, nghĩ rằng Cổ Vưu Chấn hẳn không nhìn ra manh mối nào sao?

Quả nhiên phu nhân được hoan nghênh nhiều quá rất không tốt, giữ ở trong nhà mà vẫn có nhiều người mơ ước, nếu mang đi ra ngoài rêu rao khắp nơi chỉ sợ sẽ có không ít người đến gây phiền toái.

Đây chính là điều Cổ Vưu Chấn lo lắng nhất, nếu đột nhiên Cận Liễu Liễu mất hứng thật sự mang theo đứa nhỏ về nhà cha mẹ, nhóm đảng đồ tử sẽ bỏ qua cơ hội tốt này sao?

Không nên, không nên! Hẳn phải trấn an Cận Liễu Liễu trước, sau đó tìm cơ hội nói chuyện với Hoàng Thượng cường ngạnh từ quan.

“Liễu Liễu a, ta cam đoan với nàng không quá một năm, ta nhất định sẽ từ quan, mặc kệ Hoàng Thượng nói gì ta cũng sẽ từ quan. Nếu Hẳn (Hoàng thượng) không đáp ứng ta đã nghĩ biện pháp bắt hẳn phải đáp ứng.” Hẳn (Cổ Vưu Chấn) chỉ hận không thể giơ tay lên trời thề.

“Ai, biết có phải chàng lại đang gạt ta hay không.” Cận Liễu Liễu cúi đầu giọng điệu xa cách.

“Lần này, nếu qua một năm còn không thể từ quan nàng muốn mang mấy đứa nhỏ đi chỗ nào ta cũng không ngăn cản.” Cổ Vưu Chấn ôm nàng, hôn lên tóc nàng một cái: “Liễu Liễu, nàng tin ta lần này đi.”

Cận Liễu Liễu sâu kín phun ra một câu: “Ai, không tin thì biết làm sao đây? Chàng chỉ giỏi khi dễ ta.”

“Nương tử ngoan, cho dù ta có gan lớn bằng trời ta cũng không dám khi dễ nàng nha. Người xem ta bây giờ, nàng nói một ta đâu dám nói hai. Hôm nay là sinh thần của phụ thân, cô như là nàng nể mặt phụ thân đi, đừng cáu kỉnh với ta nữa được không?”

Cận Liễu Liễu hừ một tiếng, không trả lời Cổ Vưu Chấn không.

Một lát sau, nghe thấy một loạt tiếng bước chân “Đá đập đá đập”, Cận Liễu Liễu lập tức nở nụ cười thật tươi đến thanh âm cũng mềm mại êm tai: “Văn Khải, đi chậm một chút, đừng ngã. Hôm nay mới thay đồ mới dơ sẽ rất khó coi.”

Chỉ thấy một tiểu nam hài phấn điều ngọc mài mặc một chiếc áo choàng gấm màu đỏ, trên đầu đội một cái mũ đính trân châu vô cùng cao hứng chạy về phía Cận Liễu Liễu, phía sau có ba người chạy theo thần sắc khẩn trương, chỉ sợ hãi hẳn vấp ngã.

Cổ Văn Khải nghe thấy thể tình thần càng thêm hăng hái chạy đến trước người Cận Liễu Liễu đem khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dán lên chân Cận Liễu Liễu, nũng nịu nói nói: “Mẫu thân, ta muốn ăn bánh ngọt.”

Cận Liễu Liễu thân thủ sờ sờ hần đầu, nói: “Ngoan, sắp đến trưa rồi chốc lát nữa sẽ mở yến hội có thiệt nhiều đồ ăn ngon nha. Hiện tại mà ăn bánh ngọt thì lát nữa không phải sẽ ăn không vô?”

“Nhưng mà, nhưng mà vừa rồi ca ca cũng ăn vụng hai cái bánh sơn tra còn một miếng cũng không chia cho ta.” Cái miệng nhỏ nhắn của Cổ Văn Khải chu lên hiển nhiên là phi thường bất mãn và ủy khuất.

Cận Liễu Liễu còn chưa kịp nói gì, Cổ Vũ Chấn phía sau đã lạnh lùng nói: “Văn Hiên này thật kỳ cục sang năm đã chín tuổi còn tham ăn như vậy!”

Cận Liễu Liễu bất mãn trừng mắt liếc hần một cái: “Nói không chừng trước đây chàng còn ham ăn hơn, Văn Hiên của nhà ta đọc sách thông minh như vậy ăn có cái bánh sơn tra chàng bất mãn cái gì?”

Cổ Vũ Chấn lập tức cười nói: “Liễu Liễu, ta cũng chỉ nói thế thôi. Nàng đừng nóng giận a, tức giận có thể bị đau bụng đó.”

“Ai u.” Đường như Cận Liễu Liễu rất phối hợp với tình hình kêu một tiếng.

Cổ Vũ Chấn vô cùng khẩn trương, vội vàng nói: “Lại đá nàng? Hay là muốn sinh?”

“Đá một chút mà thôi. Bất quá hôm nay chỉ cảm thấy phá lệ khó chịu, chỉ sợ sẽ sinh sớm.”

Đang nói có hạ nhân đến báo là tân khách đã đến mời bọn họ ra đại sảnh khai yến.

Cổ Vũ Chấn ôm Cận Liễu Liễu đứng lên cẩn thận đỡ nàng, chậm rãi đi ra tiền sảnh.

Cổ Văn Khải vừa nghe nói sắp được ăn vứt hết chuyện bánh sơn tra sau đầu, ngoan ngoãn đem bàn tay nhỏ bé đặt ở trong tay phải Cận Liễu Liễu đi theo cha mẹ ra phía trước.

Đến đại sảnh, chỉ thấy khắp nơi đều treo lụa hồng, trên mặt mọi người đều vui cười hớn hở, nhìn thấy bọn họ đi vào Cổ Bân đang mặc áo dài đỏ sậm cười hết sức sáng lạn.

Phụ mẫu Cận Liễu Liễu và hai đệ đệ đều ở đây, bọn họ ở trong biệt viện của Cổ gia phía Tây Nam cách đây mấy nhà, mỗi ngày đều có thể đến đây cùng Cận Liễu Liễu.

Nay A Bảo cũng đã thi đậu công danh, Cổ Vũ Chấn để cho hần đến Lại Bộ đi theo Lại bộ Thượng Thư học tập, tương lai tiền đồ khẳng định không xấu.

Hần hiện tại nhìn rất tuấn tú lịch sự, vừa mới định xong việc hôn nhân, là nhị thiên kim nhà Đình Thượng Thư Hộ Bộ mà Cận Liễu Liễu đã gặp qua vài lần rất đoan trang xinh đẹp.

A Bối không có duyên với đường làm quan, nhưng lại có tài thi họa nổi danh khắp kinh thành, hần có biệt hiệu là sơn ngoại nhân, hơn nữa dựa vào họa sơn thủy mà nổi tiếng, mỗi bức họa của hần ngàn vàng cũng khó mua được.

Hần ngày thường rất giống Cận Liễu Liễu, nói trắng ra là có vài phần nữ tướng, nhưng đừng coi thường khí chất của hần, tướng mạo âm nhu như vậy nếu đặt trên người người khác nhất định chính là một tiểu bạch kiếm tâm thường nhưng với hần lại thêm vài phần thần tiên khí.

Hiện tại Cận lão cha có một con là tiến sĩ, một con là tài tử, nữ nhi lại gả hiển quý khiến cuộc sống của hai phụ phụ rất thoải mái, ngay cả sức khỏe cũng tốt hơn trước kia rất nhiều.

Cận lão cha ít hơn Cổ Bân tám tuổi, hai người luôn xưng huynh gọi đệ, không có việc gì làm liền cùng một chỗ dạy hai đứa cháu ngoan đọc sách viết chữ, nếu không thì lại bày một bàn cờ đến khi ăn cơm vẫn không muốn dừng lại.

Hôm nay thọ yến chỉ mời mấy người trong nhà, cậu Cổ Vũ Chấn-Vạn Toàn cũng mang theo con cháu đến mừng thọ. Hần đã sớm đem điểm đồ cổ giao cho con coi sóc còn mình cũng giống như Cổ Bân ở nhà dưỡng già, trông cháu.

Ba lão nhân gặp nhau tất nhiên là không hết chuyện để nói. Bất quá tán gẫu cũng không ngoài chuyện cháu nhà mình như thế nào, thông minh như thế nào, cháu mình vừa mới học được bản lĩnh linh tinh gì.

Mọi người vừa mới ngồi xuống đã thấy người hầu dẫn vợ chồng Lê Tuyền đi tới. Dường như Lê Tuyền vừa mới từ giáo trường trở về còn mặc một bộ trang phục màu đen, nhưng mặt vẫn như trước mang theo nụ cười sáng lạn khiến người ta thấy thân thiết, trong tay cũng là mang theo bao lớn bao nhỏ lễ vật.

Vài năm nay Lê Tuyền đi Tây Bắc nơi bọn man di tấn công, chiến công hiển hách đã sớm là tướng quân nhất phẩm. Hẳn bởi vì cảm kích ân tình chỉ dẫn năm đó của Cổ Vưu Chấn bởi vậy làm việc đều theo ý tứ Cổ Vưu Chấn.

Cả triều đều biết hần và Cổ Vưu Chấn có giao hảo, cũng bởi vì hần nắm binh quyền trong tay nên vị trí của Cổ Vưu Chấn mới có thể ngày càng vững chắc.

Phu nhân hần là nữ nhi của một võ tướng trong triều, thời điểm lúc trước khi hần còn chưa làm Thượng tướng quân cũng đã rất xem trọng hần, chẳng những dạy hần binh pháp còn đem nữ nhi duy nhất của mình gả cho hần.

Lê phu nhân có dáng người rất cao, bởi vì từ nhỏ đã luyện võ, nên thân thể rất khỏe mạnh lại xinh đẹp, không văn nhược giống nữ nhi bình thường, có vẻ anh khí bừng bừng. Nàng có dung mạo trung tính tính cách hào sảng, khi cười lộ lên trên mặt có một đôi má lúm, rất là đẹp mắt.

Lê Tuyền làm người phúc hậu, sau khi biết Cận Liễu Liễu có chỗ nương tựa tốt cũng không ép buộc khi gặp được Lê phu nhân cảm thấy lúc nàng cười lộ lên như bát vân gặp nguyệt, dần dần có hảo cảm. (mây lành gặp mặt trăng)

Hần đối xử với nàng rất tốt, tuy rằng phần lớn thời gian đều ở chiến trường nhưng chỉ cần ở kinh thành hần đều cố gắng làm cho nàng vui vẻ. Lê phu nhân biết chuyện cũ của Lê Tuyền và Cận Liễu Liễu, bất quá nàng xưa nay hào sảng cũng biết hai người nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, vì thế xưa nay đều là thoải mái để cho Lê Tuyền đến Cổ gia thăm Cận Liễu Liễu.

Nàng từ khi gả cho Lê Tuyền lần đầu mang thai đã sinh một nam hài khỏe mạnh khá khinh, thân thể đặc biệt khỏe mạnh, rất giống phụ mẫu, tuổi còn nhỏ đã đặc biệt thích cười, tất cả mọi người đều thích chúng.

Bởi vậy khi chỉ thấy vợ chồng hai người đến, Cận Liễu Liễu kỳ quái hỏi: "Sao Phong nhi không tới?"

Lê phu nhân cười đi đến bên cạnh Cận Liễu Liễu, cầm tay nàng, trước nhìn nhìn bụng nàng một chút, mới nói: "Ngày hôm hần ăn nhiều táo quá, có chút tiêu chảy, ta sợ hần mệt nên không mang theo để cho bà vú ở nhà chiếu cố hần."

"Ai nha, Phong nhi không có việc gì đi." Cận gia tẩu tử cũng vươn người qua hỏi.

"Không có việc gì đâu, không có việc gì đâu, bất quá chỉ là tiểu hài tử tham ăn thôi, đại phu nói qua hai ngày sẽ không sao."

"Vậy hai ngày nữa ta mang Văn Khải đến nhà ngươi xem Phong nhi. Ngày hôm qua Văn Khải còn đang nhắc tới hần, nói muốn cùng Phong nhi đệ đệ chơi trò quan binh bắt cường đạo."

Lê phu nhân cười: "Ta nhất định sẽ hoan nghênh ngươi tới, bất quá ngươi xem bụng ngươi thế này ta sợ sắp sinh rồi. Ngươi vẫn nên ở nhà đợi thì hơn, để ta mang Phong nhi đến đây chơi."

"Vậy thì quá tốt a, bằng không Văn Khải nhất định sẽ gây chuyện với ta."

Mọi người nói chuyện một lát liền chính thức khai tiệc. Đám văn bối đều quỳ xuống dập đầu mừng thọ Cổ Bân, chỉ có Cận Liễu Liễu bụng quá lớn không quỳ được nên Cổ Bân miễn cho nàng.

Cổ Vưu Chấn vì muốn phụ thân vui vẻ không biết từ đâu tìm được một tảng đá lớn khắc thành hình bát tinh báo tin vui, làm thành cái bồn cảnh đưa cho hần. Cổ Bân quả nhiên vui vẻ luôn miệng khen con càng ngày càng hiếu thuận.

Lễ vật của Cận Liễu Liễu không tốn bạc nhưng lại rất có thành ý, nàng tặng Cổ Bân một đôi giày tự tay làm, nhìn qua đã thấy rất công phu, mới nhìn qua chỉ thấy hài làm bằng vải đen, nhưng phải nhìn kỹ mới có thể phát hiện mặt trên dùng là một bức tranh cát tường thêu bằng tơ đen, thủ công phi thường tinh xảo.

Cổ Bân vô cùng vừa lòng đối với con dâu liền tiếp cho hần ôm tôn tử, tiếp nhận giày lập tức thay ngay, còn luôn miệng khen giày này nhẹ nhàng mềm mại Cận Liễu Liễu khéo tay.

Vạn Toàn tất nhiên là tặng đồ cổ, vẫn là nhạc khí bằng đồng Cổ Bản thích nhất nghe nói hiện tại là có tiền cũng khó mua được.

Cận gia có đại họa sĩ ngàn người có một, tự nhiên tặng tranh chữ tự tay viết, bộ tranh sơn thủy này nếu mang ra ngoài bán không có một ngàn lượng nhất định không đựng đến được.

Cổ Bản biết Cận gia lão tính tình kỳ quái bình thường ngay cả Cận Liễu Liễu muốn nhờ cũng khó viết ra vài chữ, hiện tại có thể họa một bộ tranh sơn thủy chúc thọ hẳn tất nhiên là đã cho hẳn mặt mũi rất lớn.

Lê Tuyền đọc sách không nhiều lắm, tất nhiên không hiểu cái gọi là phong nhã gì đó của người đọc sách, nhưng hẳn Nam chinh Bắc chiến, kỳ trân dị bảo các nơi đều vợ vét được một ít, dù sao người già đều có phần giống trẻ con, vì thế cũng tặng một món nhạc khí.

Vì có chuyện vui nên tinh thần rất thoải mái, bình thường Cổ Bản là người gầy yếu, hôm nay lại có vẻ như cao lớn cường tráng hơn một chút, mặc kệ là ai kính đến rượu cũng không cự tuyệt.

Cổ Văn Hiên đã hơn tám tuổi rất giống một ông cụ non, đứng ở bên cạnh Cổ Bản rót rượu gấp thức ăn cho ông nội, khiến Cổ Bản vui tươi hơn hử cười toe toét. (nguyên văn là “tiểu đại nhân” nhá)

Cận Liễu Liễu lại biết hẳn cũng không phải là hiếu thuận gia gia, hẳn biết Cổ Văn Khải đến trước mặt phụ mẫu cáo trạng hẳn ăn vụng sợ cha mẹ sẽ giáo huấn hẳn, cho nên mới dính chặt bên cạnh gia gia, chỉ cần qua ngày hôm nay, ngày mai cũng sẽ không có chuyện gì.

Hiện tại Cận Liễu Liễu phi thường hài lòng, gả cho nam tử mình yêu không nói, hẳn còn đặt nặng nâng niu trong lòng bàn tay sợ rớt, ngâm trong miệng lại sợ tan, yêu thương như vậy chỉ sợ đi bao nhiêu dặm cũng tìm không được người thứ hai.

Phụ mẫu nàng thân thể khỏe mạnh, đại đệ đệ thoát nhìn con đường làm quan rất thuận lợi, tiểu đệ đệ cũng là tài tử nổi danh cũng là nhân tài hiếm thấy. Ngay cả Cận lão cha cũng nói là do tổ tiên nhà họ Cận tích đức.

Công công đối xử với nàng rất tốt, mặc kệ chuyện gì đều luôn đứng trên lập trường của nàng lo lắng, hai con trai tuy rằng nghịch ngợm nhưng cũng thực thông minh lanh lợi, hiểu được phải tôn kính trưởng bối, càng hiểu được làm sao để cho mẫu thân vui vẻ.

Cả nhà hoà thuận vui vẻ.

Nàng thực thỏa mãn, thỏa mãn ban ngày cười, buổi tối vui, nếu có thể trở lại quê nhà rời xa triều đình sống cuộc sống vô ưu vô lự thì quá tốt.

Không phải Cận Liễu Liễu không hy vọng Cổ Vưu Chấn được thăng quan, hiện tại cũng không lo lắng hẳn càng ngày càng uy phong mà bỏ mình. Điều nàng để ý là hẳn quá bận, trước khi thành thân tuy rằng cũng biết hẳn nhiều việc nhưng sau khi thành thân mới chân chính cảm nhận được.

Cổ Vưu Chấn thường thường vài ngày cũng không thể trở về, mà cho dù có trở lại nàng và bọn nhỏ cũng đã sớm ngủ. Chờ nàng tỉnh dậy hẳn đã vội vàng đi vào triều.

Cho dù về nhà cũng vẫn không nói nhiều hơn được mấy câu.

Tuy rằng thành thân đã lâu như vậy nhưng bất quá Cận Liễu Liễu vẫn chỉ là một nữ tử đơn giản, nàng không cầu đại phú đại quý, chỉ cần một nhà hoà thuận vui vẻ, vợ chồng ân ái đã là quá đủ.

Hiện tại tuy rằng gia thế hiển hách nhưng mọi thứ đều bị hạn chế. Nàng không thể cùng hẳn tùy ý tiêu sái đi dạo trên đường, nàng và hẳn thành thân đã năm năm nhưng vẫn chưa bao giờ được đi chơi chợ cùng nhau.

Đi cùng Cận Liễu Liễu đại đa số thời điểm đều là phụ mẫu cùng hai con trai.

Tiền nhiều cũng không tiêu hết, chức quan có to cũng sẽ không khiến cho nàng thêm vinh quang. Cận Liễu Liễu thâm hạ quyết tâm lần này nhất định phải dùng hết biện pháp làm cho Cổ Vưu Chấn từ quan, cả nhà sẽ vô cùng vui vẻ trở về quê.

“Mẫu thân, ta còn muốn ăn chân gà.” Cổ Văn Khải nói, Cận Liễu Liễu phục hồi tinh thần lại gấp một cái chân gà bỏ vào bát con thứ hai.

Lần này, nếu sinh được một nữ nhi thì tốt quá. Nàng lại bắt đầu tưởng tượng.

Cổ Vưu Chấn uống hết một ly rượu Lê Tuyền kính, nghe thấy Cận Liễu Liễu bên cạnh phát ra một tiếng “Ai nha”, hai tay còn đang ôm bụng trên mặt mồ hôi đầm đìa, hiển nhiên là thập phần thống khổ, một chút nhảy dựng lên: “Liễu Liễu, có phải muốn sinh hay không?”

Cận Liễu Liễu đã nói không ra lời, chỉ có thể gật gật đầu.

Mọi người ồ lên, quần gia vội vã chạy đi kêu bà mẹ đã tìm từ một tháng trước. Cổ Vưu Chấn lập tức ôm lấy Cận Liễu Liễu cũng không quần một đồng người đang đi theo phía sau, vội vã trở về phòng sinh đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hai bà mẹ nghiêm chỉnh đứng chờ Cổ Vưu Chấn buông xuống Cận Liễu Liễu liền lập tức mời Cổ Vưu Chấn đi ra ngoài. Sau khi Cổ Vưu Chấn rời khỏi, Cận gia tẩu tử và Lê phu nhân cũng nhanh chân chạy đi vào bồi Cận Liễu Liễu.

Cổ Vưu Chấn lo lắng đi lại trước cửa, Lê Tuyền và hần cùng nhau đi lại, Cổ Bân mang theo những người khác chờ ở trong sân.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, chỉ nghe tiếng Cận Liễu Liễu gào càng ngày càng thê thảm, Cổ Vưu Chấn sắc mặt trắng bệch, cả đầu chảy đầy mồ hôi lạnh: “Về sau, về sau không thể để Liễu Liễu sinh oa nhi nữa, kêu lớn tiếng như vậy không biết đau bao nhiêu a.”

Trong lòng Lê Tuyền cũng cả kinh, ngoài miệng lại khuyên nhủ: “Không có việc gì Cổ huynh, Liễu Liễu cũng không phải lần đầu sinh oa nhi a, không có việc gì.”

Cổ Vưu Chấn lại mất diết tai ngơ, liên tiếp tự ra quyết định: “Không đâu, khi sinh Văn Khải ta đã không muốn nàng sinh thêm nữa, trong nhà đã có hai hài tử như vậy là đủ rồi. Nhưng nàng không chịu, nói muốn sinh một khuê nữ, lần này mặc kệ có phải khuê nữ hay không, ta nhất định sẽ không để cho nàng sinh oa nhi nữa.”

Trong lòng Lê Tuyền có chút hổ thẹn, thời điểm nương tử hần sinh Phong nhi cho hần, tuy rằng hần cũng lo lắng lại chưa bao giờ lo lắng cái gì mà sinh đứa nhỏ rất đau, bản thân mình cũng không hiểu cho nỗi đau của nàng, luyến tiếc lại làm cho nàng sinh một cái linh tinh gì đó.

Lại qua một hồi lâu, tiếng gào trong phòng chỉ tăng không giảm, Cổ Vưu Chấn không nhịn được, muốn phá cửa xông vào lại nghe một tiếng kêu thảm thiết thê lương, không trong chốc lát lại vang lên một tiếng trẻ con khóc thanh thúy.

“Sinh rồi, sinh rồi!” Cổ Vưu Chấn chưa kịp hoàn hồn, chợt nghe thấy trong viện truyền đến thanh âm một đám người đang chúc mừng Cổ Bân.

Hần không nhịn được xông vào dọa cho bà mẹ hoảng sợ. Cận gia tẩu tử ôm một đồng tử lột nho nhỏ bước lại, trên mặt hiện lên nụ cười hiền lành: “Cô gia, chúc mừng a, là một thiên kim.”

Cổ Vưu Chấn chỉ nhìn lướt qua, đã nói: “Liễu Liễu đâu?”

“Rất tốt, chỉ đang ngủ một chút thôi, không có việc gì đâu. Người xem khuê nữ này nhìn rất xinh a, lúc trước thời điểm Liễu Liễu của nhà ta sinh ra, cũng không xinh xắn như vậy đâu a.”

Cổ Vưu Chấn không có tâm tình tiếp chuyện nhạc mẫu đại nhân, bỏ tay ra đi nhanh về phía buồng trong lại bị Lê phu nhân vươn tay ngăn cản.

“Hiện tại đã sinh xong rồi không phải phòng sinh a.” Hần ngạc nhiên nói.

“Nga, là như vậy, nhưng mới vừa rồi Liễu Liễu tỷ tỷ nói với ta không được cho người đi vào.”

“Vì sao?” Cổ Vưu Chấn kinh hoàng mất trợn ngược.

“Người không cần quát ta, quát ta cũng vô dụng, ta bất quá chỉ truyền đạt lại lời tỷ tỷ thôi. Nàng nói một ngày người chưa từ quan về quê, nàng sẽ một ngày không gặp người.”

“Cái gì!” Cổ Vưu Chấn như bị sét đánh, giật mình lui lại phía sau vài bước: “Việc này, làm sao có thể!”

“Tóm lại ta chỉ nghe nàng ủy thác, đành phải đắc tội Cổ đại nhân.” Lê phu nhân nói.

Cận Liễu Liễu cư nhiên nói được thì làm được, ở cứ suốt một tháng nàng cũng không gặp qua Cổ Vưu Chấn một lần. Cổ Vưu Chấn chẳng những không gặp được nương tử, ngay cả nữ nhi mới ra đời cũng không được gặp.

Đứa nhỏ quá nhỏ mỗi ngày đều phải ở cùng mẫu thân, hần không được gặp mẫu thân, tất nhiên cũng không được gặp đứa nhỏ.

Hần mỗi ngày đều phải nghe Cổ Bân khoe cháu gái mình như thế nào, cao lên như thế nào, xinh đẹp như thế nào, khiến lòng hần ngứa ngáy khó chịu chỉ hận không thể lao ngay vào gặp thê nhi.

Mặc kệ hần cầu tình cũng được, ban đêm đứng cạnh cửa sổ ngâm thơ tình cũng thế, bao nhiêu chiêu số trước đây từng dùng đã được mang ra sử dụng hết. Cận Liễu Liễu chỉ sai người ra nói một câu: cho dù hần quỳ xuống cũng vô dụng.

Một tháng, chỉ một tháng thời gian, người đại danh lừng lẫy phong lưu phóng khoáng, thiên thượng có địa hạ vô Cổ Vưu Chấn Cổ đại nhân, tiêu tụy như biến thành người khác.

Thật sự hần không chịu đựng được nữa, đành phải đến trước mặt hoàng thượng cầu tình: “Hoàng Thượng, có phải đã đến thời điểm thả cho thần quy ẩn hay không?”

Tất nhiên Hoàng Thượng luyến tiếc để cho hần chạy, chỉ nói: “Ái khanh a, trong triều làm sao có thể thiếu người được đâu.”

” Nếu Hoàng Thượng không thả thần quy ẩn, chỉ sợ không lâu nữa sẽ phải giúp thần nhật xác.” Về mặt Cổ Vưu Chấn suy sụp.

Hoàng Thượng tất nhiên cũng đã nghe nói chuyện trong nhà Cổ Thừa tướng, cũng biết Thừa tướng phu nhân ra chiêu này quá độc.

Cổ Vưu Chấn vì muốn nhìn thấy ái thê cùng nữ nhi, mỗi ngày đều đi năn nỉ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không thể chịu được bộ dáng tiêu tụy của hần, cuối cùng cũng đành ân chuẩn cho hần một năm sau có thể vinh hiển về quê cũ.

Đêm đó, cả bốn cửa kinh thành đều có người của Cổ Vưu Chấn phái mang cháo đi phát chẩn, làm cho tất cả người nghèo có thể được ăn một bữa no.(phát không làm việc thiện)

Ngày đó cuối cùng Cổ Vưu Chấn cũng gặp được ái thê và nữ nhi hơn một tháng không thấy cơ hồ là mừng đến phát khóc.

Một năm sau, Cổ Thừa tướng vinh hiển về quê cũ, Hoàng Thượng khâm điển ban thưởng một căn nhà thật lớn, ngay sát bên cạnh tổ trạch Cổ gia.

Cổ Bân đi theo con trai và con dâu trở lại tổ trạch ở cố hương, tâm tình cư nhiên rất tốt so với ở kinh thành có khi còn khỏe mạnh hơn, mái đầu bạc cũng muốn đen trở lại.

Cận lão cha và Cận gia tẩu tử vẫn ở lại kinh thành, bởi vì Cận Gia Bảo vừa thành thân không lâu con dâu lại mang thai, bọn họ tự nhiên là muốn ở lại chăm sóc lẫn có chuyện gì còn có thể chiếu cố lẫn nhau.

Sau đó một thời gian cả nhà Cận gia cũng trở lại Giang Nam, Cận Gia Bối cũng tự mình chuyển ra ngoài mua một căn nhà nhỏ thanh nhã, chân chính được sống cuộc sống tiêu dao tự tại.

Về phần cả nhà Cổ gia sau khi trở lại cố hương sống cuộc sống an ổn tường hòa, khoái hoạt giống như thần tiên.

Cổ Vưu Chấn không có chính sự quẩn thân, mỗi ngày đều cùng Cận Liễu Liễu và ba đứa nhỏ khi thì ra ngoài du ngoạn, khi thì cùng kiều thê hai người tự đi tận hưởng cuộc sống tự do, phần lớn thời gian ở nhà soạn nhạc, đã soạn ra nhiều chi khúc uyên ương truyền kỳ, khiến cho người đời sau trà dư tửu hậu vẫn thường lấy ra để kể.

Chính văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ra-tuong-ky>